

Văn Luận Cướp Nam Chủ Cũng Được Rồi

Contents

Văn Luận Cướp Nam Chủ Cũng Được Rồi	3
1. Quyển 1 - Chương 1: Học Bá Ôm Chặt Ta - Hệ Thống Quân Bắc Bắc	3
2. Quyển 1 - Chương 2: Học Bá Ôm Chặt Tôi (một)	4
3. Quyển 1 - Chương 3: Học Bá Ôm Chặt Tôi (nhị)	9
4. Quyển 1 - Chương 4: Học Bá Ôm Chặt Tôi (tam)	13
5. Quyển 1 - Chương 5: Học Bá Ôm Chặt Tôi (tứ)	18
6. Quyển 1 - Chương 6: Học Bá Ôm Chặt Tôi (năm)	20
7. Quyển 2 - Chương 1: Lão Bản Ngươi Lại Đây (một)	25
8. Quyển 2 - Chương 2: Lão Bản Ngươi Lại Đây (nhị)	29
9. Quyển 2 - Chương 3: Lão Bản Ngươi Lại Đây (tam)	34
10. Quyển 2 - Chương 4: Lão Bản Ngươi Lại Đây (tứ)	38
11. Quyển 2 - Chương 5: Lão Bản Ngươi Lại Đây (năm)	42
12. Quyển 2 - Chương 6: Lão Bản Ngươi Lại Đây (sáu)	46
13. Quyển 2 - Chương 7: Lão Bản Ngươi Lại Đây (bảy)	52
14. Quyển 3 - Chương 1: Vương Gia (một)	56
15. Quyển 3 - Chương 2: Vương Gia (nhị)	61
16. Quyển 3 - Chương 3: Vương Gia (tam)	66
17. Quyển 3 - Chương 4: Vương Gia (tứ)	72
18. Quyển 3 - Chương 5: Vương Gia (năm)	77
19. Quyển 3 - Chương 6: Vương Gia (sáu)	81
20. Quyển 3 - Chương 7: Vương Gia (bảy)	85
21. Quyển 4 - Chương 1: Thợ Chế Tạo Anh Khỏe	89
22. Quyển 4 - Chương 2	93
23. Quyển 4 - Chương 3	97
24. Quyển 4 - Chương 4	100
25. Quyển 4 - Chương 5	104
26. Quyển 5 - Chương 1: Nguyệt Lão Se Duyên	106
27. Quyển 5 - Chương 2	109
28. Quyển 5 - Chương 3	113
29. Quyển 5 - Chương 4	115
30. Quyển 5 - Chương 5	118
31. Quyển 5 - Chương 6	121
32. Quyển 5 - Chương 7	124
33. Quyển 5 - Chương 8	127
34. Quyển 5 - Chương 9	131
35. Quyển 5 - Chương 10	134
36. Quyển 5 - Chương 11	137
37. Quyển 6 - Chương 1: Tổng Tài Chào Buổi Tối	140
38. Quyển 6 - Chương 2	143
39. Quyển 6 - Chương 3	148
40. Quyển 6 - Chương 4	152
41. Quyển 6 - Chương 5	155

42. Quyển 6 - Chương 6	158
43. Quyển 6 - Chương 7	162
44. Quyển 6 - Chương 8	167
45. Quyển 6 - Chương 9	170
46. Quyển 6 - Chương 10	175
47. Quyển 6 - Chương 11	180
48. Quyển 6 - Chương 12	183
49. Quyển 6 - Chương 13	187
50. Quyển 7 - Chương 1: Thầy Giáo Thời Mạt Thế	190
51. Quyển 7 - Chương 2	193
52. Quyển 7 - Chương 3	196
53. Quyển 7 - Chương 4	198
54. Quyển 7 - Chương 5	202
55. Quyển 7 - Chương 6	206
56. Quyển 7 - Chương 7	209
57. Quyển 7 - Chương 8	212
58. Quyển 7 - Chương 9	215
59. Quyển 7 - Chương 10	218
60. Quyển 8 - Chương 1: Hòa Thượng Quá Gàn Bướng	222
61. Quyển 8 - Chương 2	226
62. Quyển 8 - Chương 3	231
63. Quyển 8 - Chương 4	234
64. Quyển 8 - Chương 5	237
65. Quyển 8 - Chương 6	239
66. Quyển 8 - Chương 7	242
67. Quyển 8 - Chương 8	245
68. Quyển 8 - Chương 9	248
69. Quyển 8 - Chương 10	251
70. Quyển 8 - Chương 11	254
71. Quyển 9 - Chương 1: Tác Giả Quá Có Khả Năng	266
72. Quyển 9 - Chương 2	270
73. Quyển 9 - Chương 3	274
74. Quyển 9 - Chương 4	276
75. Quyển 9 - Chương 5	280
76. Quyển 9 - Chương 6	284
77. Quyển 9 - Chương 7	288
78. Quyển 9 - Chương 8	293
79. Quyển 9 - Chương 9	296
80. Quyển 9 - Chương 10	299
81. Quyển 10 - Chương 1: Kim Chủ Thật Xịn	303
82. Quyển 10 - Chương 2	305
83. Quyển 10 - Chương 3	308
84. Quyển 10 - Chương 4	312
85. Quyển 10 - Chương 5	315
86. Quyển 10 - Chương 6	319
87. Quyển 10 - Chương 7	321
88. Quyển 10 - Chương 8	324
89. Quyển 10 - Chương 9	329
90. Quyển 10 - Chương 10	331
91. Quyển 10 - Chương 11: Kết Cục	334
92. Quyển 10 - Chương 12: Tiểu Phiên Ngoại	338

Vẫn Luôn Cướp Nam Chủ Cũng Được Rồi

Giới thiệu

Editor: Bánh BaoBeta : BằgThẻ loại:Khoái xuyên, hoan hỉ oan gia, tình hữu độc chung, xuyên qua thời không, nhanh x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-luon-cuop-nam-chu-cung-duoc-roi>

1. Quyển 1 - Chương 1: Học Bá Ôm Chặt Ta - Hệ Thống Quân Bắc Bắc

Thời điểm Thời Viễn mở mắt ra, đầu óc vẫn còn mơ màng. Chờ khi phản ứng lại, cậu nghĩ tới một chuyện. Cậu đã —— chết rồi.

Vậy bây giờ... Là ở thiên đường? Vậy thiên sứ đâu? Trước mắt ngoại trừ một mảnh trắng xóa thì không có thứ gì.

Yên lặng ở trong lòng phun tào vài câu, cậu ngồi thẳng thân thể.

Nhưng là ai tới nói cho cậu biết trước mắt tại sao có thêm một con 2B? Tự mang cao su và vân vân thì khỏi nói, nhưng là tại sao lại phiêu trên không trung? Hơn nữa còn suýt chút nữa chọc vào mắt cậu!

Hệ thống: “Khụ khụ, thật không tiện thật không tiện, nhìn thấy người chơi mới nên có chút kích động, huống hồ còn là người trẻ tuổi đẹp như vậy, khả khả khả...”

2B cư nhiên có thể nói chuyện!

Tuy rằng Thời Viễn cảm thấy chính mình khi còn sống là người rất bình tĩnh, vẫn ngạc nhiên mà trợn to hai mắt.

Bất quá, nó vừa nảy dùng từ gì hình dung mình? Đẹp? Hơn nữa khẩu khí cùng một bộ dạng hèn mọn kia là cái quỷ gì?

Nhất thời Thời Viễn có một loại kích động muốn bẻ gãy 2B.

2B chỉ cảm thấy trên eo mát lạnh.

“Ha ha, tôi vừa nảy có nói cái gì sao? Không có chứ, ân, khẳng định không có. Hảo, chúng tôi tiến vào đề tài chính đi.”

Hệ thống: “Cậu là cầu độc thân... Phi, uống độc thân sao?”

“...” Thời Viễn xạm mặt lại.

Hệ thống: “Một phút đã qua, hệ thống tự động hiểu thành ngầm thừa nhận.”

“...”

Hệ thống: “Hảo, nhiệt liệt hoan nghênh người chơi số 1327 nam độc thân mở ra hệ thống truy phu, tôi là hệ thống quân Bắc Bắc đáng yêu, cậu cũng có thể gọi tôi là tiểu Bắc Bắc nha.”

“Truy ‘Phu’?” Thời Viễn cảm giác có một vụn con thảo nê từ đỉnh đầu gào thét chạy qua, “Cậu rất xác định không phải đang đùa tôi? Tôi một nam nhân làm sao truy phu!”

Bắc Bắc Quân: “Ái chà chà, cậu hiểu. Nha, đúng rồi, cậu vừa nảy là không phải mắng tôi đi? Không có chuyện gì, sau đó tôi sẽ dùng cách thức khác trả lại cho cậu.”

“...”

Chờ Thời Viễn triệt để minh bạch hệ thống và vân vân là cái quỷ gì xong, cậu thật lòng muốn cho 2B một lay.

Bất quá, chỉ là muốn, tuyệt đối sẽ không làm.

“Đó chính là nói, chỉ cần tôi thu được 3 vạn tích phân là có thể sống lại?”

Bắc Bắc Quân: “Không, ngoại trừ thu được 3 vạn tích phân, cậu còn phải tại trong mỗi thế giới giả lập thành công theo đuổi nam nhân mới được, cũng chính là chồng cậu. Nếu có một thế giới không theo đuổi được, như vậy nhiệm vụ thất bại, cậu sẽ hoàn toàn biến mất.”

“... Hảo, tôi hiểu được. Bất quá, có nhiều nam nhân như vậy, tôi truy cái nào?” Thời điểm Thời Viễn nói lời này rõ ràng cho thấy nghiêng rằng nghiêng lợi.

“ Ân, cậu phải theo đuổi chính là... Ân, chính mình lĩnh hội. Ai u, bản quân nói tiếng anh câu này không tồi, oa ha ha.”

Thời Viễn sắp nổi giận.

“... Vậy cậu nói ba lô gì đó làm sao kiểm tra?”

“Cậu chỉ cần trong đầu nghĩ tới nó, nó sẽ xuất hiện.”

Thời Viễn thử một chút, trong đầu quả nhiên xuất hiện một cái ba lô.

Chỉ thấy mặt trên:

Người chơi số: 1327

Người sử dụng hệ thống: Thời Viễn

Giới tính: Nam (có thể sửa chữa)

Trí lực: 30 (100 mãn cấp)

Dung mạo: 80 (100 mãn cấp)

Thể lực: 60 (150 mãn cấp)

Vũ lực: 10 (100 mãn cấp)

Kỹ năng: Chưa mở ra (tạm thời chưa tập được)

Nhiệm vụ hoàn thành: 0

Tích phân: 0

Vật phẩm đang nắm giữ: Nhà lá 1327 (có thể sửa chữa)

...

Tra xét xong ba lô xong, Thời Viễn chỉ muốn nói, có cần phải bắt nạt người mới như vậy hay không! Phòng ở nắm giữ cư nhiên là nhà lá! Nói là có thể sửa chữa, nhưng thay đổi đến thay đổi đi có ích lợi gì!

Thời Viễn nhà lá, suất ca nhà lá, tiểu gia nhà lá, nhà lá cả nhà mi ...

Cuối cùng...

Thời Viễn hít sâu một hơi, đem nó đổi trở lại 1327 nhà lá như cũ, cũng ở trong lòng đọc thầm, này không phải tôi, này không phải tôi, này không phải tôi.

Chờ trong lòng cậu bình tĩnh lại, 2B rốt cục nói cho cậu một câu từ đầu đến giờ là một câu nói dễ nghe nhất—— nhiệm vụ bắt đầu.

Bởi vậy cậu cảm giác được mình bị hút tới nơi nào đó.

2. Quyển 1 - Chương 2: Học Bá Ôm Chặt Tôi (một)

Ánh mặt trời, bảng đen, chữ phấn, thời khoá biểu.

Thời Viễn thời điểm lần thứ hai mở mắt ra lọt vào trong tầm mắt chính là cảnh tượng như vậy.

Cậu mấp máy môi.

“Thời Viễn, đề tài này cậu làm được không? Cậu đã đứng hai phút, có muốn bạn học phía dưới giúp cậu một chút hay không?”

Nghe thấy âm thanh quen tai này, Thời Viễn chuyển hướng về phía về phía kia. Thầy Phùng vẫn là đáng đáp ơn nhu mím cười hòa ái năm đó.

“Để cho em đi, thầy.”

Phía dưới có một Mao Toại tự tiến cử * mình, một câu nói đơn giản lại cứ mang theo ngạo mạn không giấu được.

(* câu chuyện Mao Toại tự tiến cử)

Trương Thành, đệ nhất lớp.

Mắt thấy hần từ chỗ ngồi từ từ đứng lên, từng bước một hướng về phía tới bục giảng, nội tâm Thời Viễn chán ghét y hết năm đó, tư tâm không muốn để cho hần hỗ trợ.

Kết quả, ông trời còn thật mở mắt.

Thời điểm hần đi tới hàng thứ hai cư nhiên ngã sấp xuống.

“Ha ha ha, ha ha ha...”

Trong phòng học tất cả đều là tiếng cười.

Trương Thành mất mặt, mặt đỏ lên từ dưới đất bò dậy, trừng mắt bên trái một cái, giận đùng đùng về chỗ ngồi.

“Hừ.” Chỗ ngồi hàng thứ hai bên trái phía ngoài vang lên một tiếng hừ nhẹ, chỉ có người bên cạnh nghe được.

Sau đó, một người đứng lên.

Trình Mộ, ngàn năm lão nhị, mỗi lần thi thố đều có thể vững vàng không chế thành tích cách biệt với Trương Thành trong vòng năm điểm.

“Thầy, em tới.”

“A, Trình Mộ Trình Mộ, y cư nhiên lên bục đen làm bài, thực sự là chuyện hoang đường. Bất quá thanh âm vẫn là dễ nghe như vậy, ngay cả bóng lưng đều soái như vậy...”

Hiển nhiên, Trình Mộ là loại nam thần đại chúng kia, bắt quá, rất cao lãnh.

Thời Viễn nhìn Trình Mộ, nhất thời nói không ra lời, trong lòng chỉ có cảm động.

Bởi vì, trước khi cậu chết, cuối cùng nhìn thấy chính là Trình Mộ đỏ bừng hai mắt.

“Sững sờ làm gì, đưa phần cho tôi.”

Thời Viễn lập tức phục hồi tinh thần, liền nhìn thấy một bàn tay thon dài hướng về phía mình.

Cậu lập tức từ trong hộp phần vuông vức lấy ra một cục phần đưa tới.

“Trên tay phải cậu.” Trình Mộ không có nhận.

“A?”

Trình Mộ trực tiếp cầm cục phần từ trên tay phải cậu, thời điểm quay đầu làm bài tựa hồ dùng một loại ánh mắt rất bất đắc dĩ liếc nhìn cậu.

Lần này, Thời Viễn bối rối.

Trên tay phải của tôi thời điểm nào có phần? Tại sao vẫn luôn không cảm giác được?

“Lúc cậu tới, Thời Viễn đã tay cầm phấn như kẻ ngu si đứng hai phút. Nhất định là cậu vừa tới không thích ứng.” 2B đột nhiên nói xen vào.

Thời Viễn miệng muốn văng tục. Thật, 2B nợ này, lão tử sớm muộn gọt mi.

Nhưng cậu cũng chỉ có thể ở trong lòng mắng mắng, dù sao 2B có thể sẽ trả thù lại, hà tất tự mình chịu khổ đâu?

12: 00.

Tiếng chuông đúng giờ vang lên.

Tất cả mọi người kể thừa tôn chỉ thần thánh “Ăn cơm không tích cực, đầu óc có vấn đề”, dùng vận tốc ánh sáng phóng ra ngoài.

Hiển nhiên, bọn họ đối với đại sự ăn cơm này, thái độ rất là tích cực, đồng thời dùng hành động biểu lộ ra bọn họ đối với tôn chỉ thành kính và làm theo.

Nha, ngoại trừ Thời Viễn cùng Trình Mộ.

Người trước là trở lại cấp ba có chút kích động, một chốc không phản ứng kịp, người sau thì...

“Trình Mộ, cậu tại sao còn chưa đi?”

Nhưng mà, không có hồi đáp gì.

Hàng thứ hai, Trình Mộ đem sách giáo khoa thu vào cặp sách màu tím, từ từ đứng dậy, tiện tay đem dây lưng bên phải cặp sách đeo lên vai, tay trái nhợt nhạt đút vào túi quần.

Sau đó, y không nhanh không chậm đi đến cửa. Để lại cho Thời Viễn, chỉ là một bóng lưng thon dài duyên dáng tào nhả.

Áo sơ mi trắng, quần bò, dương quang thiếu niên.

Bất quá, dương quang này cũng quá âm u đi! Cũng không phản ứng với người tôi.

Thời Viễn nghĩ thầm, đã từng có thời kỳ cùng mình kề vai sát cánh, không có gì giấu nhau, Trình Mộ thâm tình đối diện mình trước khi chết đi nơi nào?

Đột nhiên, cậu vỗ vỗ đầu, phản ứng lại.

Đó là Trình Mộ về sau.

Đang nghĩ ngợi, Trình Mộ quay đầu.

“Ngớ ngẩn, sau này đề toán khó nhớ tới tìm tôi.”

Nói xong, y cũng không quay đầu lại bước đi.

Thời Viễn cũng biết mình không phải là bị coi thường, nghe thấy xưng hô đã từng khịt mũi coi thường này, cư nhiên khó giải thích được muốn khóc.

Khi đi, cậu ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái.

Cấp 3.

Thật tốt.

Nghĩ lúc này ba ba còn chưa vì uống rượu say thất thủ đánh chết người mà bị bỏ tù, mẹ không có rời nhà trốn đi, bà nội cũng khỏe mạnh sống trên đời, Thời Viễn trong lòng ấm áp, dưới chân bước nhanh, vội vàng đi về nhà.

Ngôi nhà đã từng hạnh phúc.

Lúc sắp về đến nhà, cậu nhìn thấy phía trước có mấy người.

Trình Mộ, Trương Thành, còn có một cái, ân, quý nhất gan cùng bàn với Trình Mộ—— Lưu Dương.

Trương Thành giống như lời kéo Lưu Dương hướng về phía Trình Mộ ở đối diện nói gì đó. Nhìn dáng dấp này, luôn cảm thấy không phải là chuyện tốt.

Cậu đi nhanh vài bước.

Còn không đợi đuổi tới bọn họ, Trương Thành liền bỏ qua Lưu Dương, đột nhiên vòng qua Trình Mộ đi nhanh khỏi. Lưu Dương ở bên cạnh Trình Mộ dừng hai giây, sỉ sỉ sách sách đi theo.

Trong hai giây này, Trình Mộ giống như nói gì đó.

Nhưng mà, không biết được.

“Trình Mộ...”

“Đi thôi.”

Không chờ cậu nói xong, Trình Mộ liền ngắt lời cậu, quay người tiếp tục đi.

Hết cách rồi, cậu chỉ có thể không hỏi, yên lặng mà đi theo.

Cửa sắt đỏ thẫm, sư tử đá, cây hòe nhật bản.

Đứng trước cửa nhà, Thời Viễn cảm khái vạn ngàn.

“Mẹ, con đã trở về!” Cậu hô to một tiếng đẩy cửa đi vào, như rất nhiều năm trước, bất quá thanh âm trước đây không có run rẩy.

“A Viễn, đã về rồi.”

Thời Viễn khóc, cậu nhịn không được.

Trong sân, bà nội ngồi ở trên xích đu, trong tay cầm quạt chốc chốc quạt mát, đôi mắt khép hờ.

“Bà nội!” Thời Viễn bước tới liền cho bà nội một cái ôm con gấu.

“Ai u, đứa nhỏ này. Đã về rồi, khăn trương rửa tay ăn cơm, mẹ con làm cơm xong đang chờ con đó.” Bà nội cười dùng tay không vỗ vỗ lưng Thời Viễn.

Thời Viễn tức thì liền cảm thấy cái tay trên lưng kia khiến cả người cậu đều ấm.

“Bà nội, con đi ngủ đi vào ăn cơm.”

“Được.”

Một nhà bốn người lần thứ hai vây quanh một cái bàn ăn ăn cơm, Thời Viễn cảm thấy tư vị này tốt đến không nói thành lời.

Trở lại căn phòng của mình.

Trên bàn xếp chồng đĩa hát rực rỡ cao tới nửa mét, tranh ảnh cầu thủ bóng rổ dán đầy tường, bên trong góc đặt cây đàn ghi-tô bằng gỗ của dì hàng xóm đưa, vừa mở ra máy thu âm là giọng Đặng Lệ Quân chen lẫn tạp âm.

Quay đầu vừa nhìn về phía trên giường, Thời Viễn liền nhịn không được cười lên.

Ráp trái giường là cái Thời Viễn năm đó vẫn luôn rất ghét bỏ. Khắp giường đều có bé gái bím tóc bánh quai chèo, đỏ mặt, bĩu môi, mặt áo nhỏ đỏ thẫm.

Năm đó Thời Viễn rất ghét bỏ đem nó kéo xuống, nhiều lần suýt chút nữa vứt vào trong lò nhóm lửa.

Nhưng mẹ luôn có các loại giải thích. Cái gì bé gái rất đáng yêu a, nhìn tâm tình tốt a, ngủ sẽ có giấc mơ đẹp a.

Thời Viễn nhìn dáng vẻ đó của mẹ không có cách nào từ chối, vì vậy liền tràn đầy ghét bỏ trải ráp trái giường này thật nhiều lần.

Bất quá cậu muốn nói, ngủ ở phía trên vẫn luôn bị ác mộng.

Buổi tối đầu tiên trở lại cấp ba, Thời Viễn mất ngủ.

Vốn là yên lặng nằm nhìn ánh trăng ở ngoài cửa sổ thủy tinh là tốt rồi, nhưng lại có người, phi, 2B làm rối.

“Người chơi số 1327 nam độc thân Thời Viễn, bởi vì ngày hôm nay đều không tiến triển chút nào, nên tích phân giảm một.”

Vì vậy, Thời Viễn trơ mắt nhìn một cột tích phân trên ba lô kia lắc lư từ màu xám tro 0 biến thành đỏ -1.

Thời Viễn cảm giác nội tâm hồng mắt. Ai tới nói cho cậu biết, tích phân cư nhiên còn có thể giảm thành âm.

Vậy liền coi là có, 2B liền đâm dao.

“Bắc Bắc Quân nhiệt tình nhắc nhở, nếu như tích phân giảm đến -10, cậu sẽ dùng vận tốc ánh sáng triệt để biến mất. Nha, thiếu chút nữa đã quên rồi, đối với Bắc Bắc Quân hữu ái nhắc nhở, thỉnh người chơi chấm điểm.”

Sau đó, giới thay đổi.

Chỉ thấy phía trên:

Bảng đánh giá của hệ thống

Ps: Hệ thống Bắc Bắc quân này đã thu được năm sao khen ngợi lần 1326, khen ngợi 100%, so với hệ thống đồng hành khác, danh tiếng tốt tăng cao. Hi vọng người chơi mới dùng nó làm tham khảo, đưa ra đánh giá từ lương tâm của ngài, đánh giá của ngài là mong đợi của cộng đồng chúng tôi. Nếu như ngài đánh giá tán thành (tức năm sao khen ngợi), liền có thể thu được 1000 tích phân hệ thống đưa ra, cảm tạ hợp tác.

Nhìn thấy 1000 tích phân, Thời Viễn động lòng. Bất quá cậu nghĩ đến một vấn đề càng mấu chốt.

Đánh giá tốt 100% này thật sự là xoát ra sao, dùng bộ dáng gợi đòn này của 2B làm sao có khả năng sẽ có danh tiếng tốt như vậy.

Thời Viễn tức giận nghĩ, kiên quyết muốn cùng 2B bắt lương đấu tranh đến cùng.

Vì vậy cậu đánh hai sao.

Lập tức, có thêm ba điểm.

Nếu không vì 1000 tích phân mà làm chuyện trái lương tâm như thế thì thật xin lỗi chính mình.

Thời Viễn ở trong bóng tối vuốt mặt, lấy ra công lực lúc đi học viết thư tình, tại cột bình luận mạnh mẽ viết:

Hệ thống quân Bắc Bắc thân hình mạnh mẽ, ngọc thụ lâm phong, xử sự hòa ái, cử chỉ văn minh, không hổ là một đóa kỳ ba giới hệ thống. Hi vọng cố gắng tiến lên một bước, hiện đưa ra năm sao khen ngợi lấy đó tán dương.

Đăng xong bình luận, trên đó xuất hiện hai câu —— cảm tạ người chơi bình luận từ lương tâm, 3 giây sau 1000 tích phân sẽ tồn vào ba lô, xin kiểm tra đúng lúc. Hiện tại, ngài cũng có thể kiểm tra bình luận của người khác, có tiếp tục hay không: Được, xin nhấn 1; không, xin nhấn 2.

Thời Viễn quý thần xui khiến liền ấn 1.

Vì vậy...

Bắc Bắc mạnh mẽ, nếu như tôi ngày nào đó biến thành bút chì, khẳng định theo cậu mặt thẹn thùng.

Bắc Bắc thật là hệ thống quân tốt khó được, trên trời dưới đất, chỉ một cái này!

Không nói, Bắc Bắc Quân tôi phải sinh bút chì cho cậu!!!

Bắc Bắc a Bắc Bắc, nếu như cậu vẫn luôn muốn hướng về phía bắc, coi như tôi đang ở phía nam, cũng phải quay lại đến làm tùy tùng cậu.

...

Nhìn nhiều bình luận lương tâm như vậy, Thời Viễn cảm thấy lương tâm bất an.

Nếu như mỗi câu bình luận đều giống như người máy, vậy khẳng định là xoát. Thế nhưng, cảm giác từng câu từng câu đều như là cảm khái phát ra từ nội tâm là cái quỷ gì? Chẳng lẽ là tôi nhìn lầm? Kì thật 2B này thật sự rất tốt?

Lòng oán niệm của Thời Viễn đối với 2B có chút dao động.

Nhưng vào lúc này: “Thời Viễn a, Bắc Bắc đại biểu giới hệ thống cảm ơn cậu đánh giá theo lương tâm, hết sức trung thành phục vụ cậu. Bất quá, trước cậu thật giống như tồn hành vi mắng tôi, xét thấy cậu đạt được 1000 tích phân, hiện khấu trừ 500, u ~ “

Vì vậy, Thời Viễn còn chưa có đem 999 tích phân ủ ầm lập tức liền thấy nó biến thành 499.

Thời Viễn chỉ muốn nói: Cả nhà mi!

Bất quá, chỉ là muốn nói, cậu không dám hô lên tiếng.

Lần này, oán niệm của Thời Viễn đối với 2B liền hoa hoa lệ lệ tăng lên một cấp bậc

Cậu nhất thời cảm thấy tâm tình không tốt. Vì vậy cậu lập tức vén chăn xuống giường, thừa dịp ánh trăng đủ sáng, lấy ra 2B trong hộp văn phòng phẩm chặn ngang gấp lại. Bất quá, này 2B không mang cao su, chưa hết hứng.

Thế nhưng, 2B quấy nhiễu người kia trong nháy mắt liền biến mất.

Thời Viễn cười lớn một tiếng, nhào trở về giường.

“A Viễn?”

Hiển nhiên trong đêm tối thanh âm hiện ra so với ban ngày phải lớn hơn, mẹ bị đánh thức.

“Không có chuyện gì không có chuyện gì, mẹ, mẹ ngủ đi.”

Thời Viễn mím môi một cái, nhắm hai mắt lại.

Đêm hôm ấy, cậu thấy ác mộng.

Trong mộng có một đề toán học làm sao cũng không giải được cùng ánh mắt bất đắc dĩ hận thiết bất thành cương kia của Trình Mộ.

3. Quyển 1 - Chương 3: Học Bá Ôm Chặt Tôi (nhị)

Sáng sớm, Thời Viễn tỉnh lại.

Thời điểm đến phòng học trong lớp còn chưa có ai.

Cậu muốn nói, lần đầu đến trường học sớm như vậy cảm giác... Cũng không có gì.

Sau này vẫn giống như vậy cố không đi trễ đi.

Hắn liếc mắt nhìn thời khoá biểu viết phía bên phải bảng đen hôm nay một cái, nhằm chán lấy ra nội dung chính của một trích đoạn trên sách giáo khoa ngữ văn, sau đó miễn cưỡng nhìn danh ngôn danh nhân treo trên tường phòng học.

Câu kia của Edison vẫn ở chỗ cũ ——

Thiên tài là một phần trăm linh cảm thêm vào chín mươi chín phần trăm mồ hôi.

Nhìn thấy câu nói này, Thời Viễn đột nhiên nhớ tới một câu không biết từ đâu nghe được, nói là ——

Nhưng một phần trăm linh cảm này là trọng yếu nhất, thậm chí so với chín mươi chín phần trăm mồ hôi kia còn trọng yếu hơn.

Cậu cười cười, cảm giác biết quá nhiều trái lại quá mệt mỏi.

Yên lặng nhìn phòng học đã từng quen thuộc này, Thời Viễn cảm thấy trong lòng rất bình tĩnh, không có phiền não khác, không có việc vặt khác.

“Miền Bắc Trung quốc phong quang, ngàn dặm đóng băng, vạn dặm tuyết bay...”

Nghe tiếng phổ thông không đúng tiêu chuẩn của thầy ngữ Văn đọc chậm chậm, Thời Viễn không cảm thấy có gì không tốt. Bởi vì đây là bài văn cậu thích nhất, bàn bạc tích cực. Nó không cần phải đọc bao nhiêu tiêu chuẩn, cần chỉ có phần khí thế kia. Hiển nhiên, thầy ngữ Văn đã làm được.

Một tiết ngữ văn liền như vậy trôi qua nhanh chóng.

Thời Viễn nghĩ thầm, trở lại lớp học cảm giác lại không còn.

“Thời Viễn, cậu cùng Trình Mộ quan hệ không tệ, biết Trình Mộ đi đâu không?”

Thư Dư, hoa khôi lớp, người xinh đẹp học tập cũng không tồi, thế nhưng trong trí nhớ Thời Viễn tính cách của cô tội tựa hồ không ra sao.

Nghe nói như thế, Thời Viễn không khỏi nhìn về phía hàng thứ hai chỗ ngồi của Trình Mộ. Quả nhiên, trống không.

“Tôi không biết.” Thời Viễn bĩu môi.

“Ồ.” Không có được đáp án thoả mãn, Thư Dư quay người đi.

Thời Viễn lại liếc mắt nhìn chỗ ngồi trống kia, suy tư.

Giờ nghỉ giải lao tiết 2, nghỉ ngơi 20 phút, tất cả mọi người đang đùa nháo.

Đột nhiên, một nữ sinh thắt bím tóc bánh quai chèo có tóc mái thưa xuất hiện ở cửa.

“Trình Diễm, anh của em ngày hôm nay không có tới, em là đến tìm chị Thư sao?” Thư Dư vốn ở một bên chơi đùa làm vẻ mặt tươi cười hướng về phía nữ sinh đi tới.

Trình Diễm, em gái Trình Mộ, đáng yêu thẳng thắn.

“Ha, chị Thư, em không phải tới tìm chị.” Trình Diễm vừa nói vừa vòng qua Thư Dư trực tiếp đi vào bên trong.

Trên mặt Thư Dư nhịn không được, còn không thu hồi ý cười thấy thế nào cũng rất lúng túng.

“Anh Viễn, em có lời muốn nói với anh.” Trình Diễm cười đi tới hàng cuối cùng, kéo Thời Viễn đi.

Thời điểm đi ngang qua Thư Dư còn đứng ở cửa, liền nói một câu: “Chị Thư, phiền nhường một chút, bọn em muốn đi ra ngoài.”

Sau đó Trình Diễm kéo tay Thời Viễn đi ra ngoài, căn bản không chú ý Thư Dư ở phía sau vẻ mặt ám trầm từ lâu.

“Nha đầu, làm sao vậy?” Trình Mộ nhìn bé gái trước mặt vẫn đáng yêu xinh đẹp như trong trí nhớ, bên miệng mang theo ý cười rõ ràng.

“Anh Viễn, anh cười lên thật soái. Em lén nói cho anh một chuyện, kỳ thực, anh của em không soái bằng anh đâu, thật sự.” Thời điểm nói lời này, em ấy hơi che miệng, như là sợ bị ai nghe thấy, “Anh ấy a mặt gạch, aizz.” Trình Diễm một bộ dáng rất bất đắc dĩ, mũi đều sắp nhăn.

“Ha ha, em nha đầu này.” Thời Viễn sờ sờ đầu của em ấy, “Không sợ anh cho anh em biết?”

“Anh Viễn sẽ không nói ra. Lại nói, mau nhìn ánh mắt đáng thương của em nè, anh cam lòng nhìn bé gái đáng yêu như vậy bị cục gạch tập kích sao?”

Trình Diễm vừa nói vừa nháy mắt một cái, đôi mắt chó con tham ăn chọc cho Thời Viễn cười ra tiếng.

“Đúng rồi, anh của em đâu? Ngày hôm nay sao không tới?”

“Há, tôi đến chính là muốn cùng cậu nói chuyện này.”

Thời Viễn muốn nói, vậy này giờ mất cả nửa ngày để nói cái gì...

“Anh của em tối hôm qua bị cảm lạnh, sáng sớm hôm nay vừa nóng sốt vừa ho khan, bộ dáng sắp chết, bây giờ còn nằm bẹp ở trên giường. Bất quá, ngã bệnh như vậy, anh của em hư nhược không ít, cái mặt gạch miếng nhìn thoải mái hơn, cũng không khiêu khích người.” Trình Diễm sinh động nói, dáng vẻ rất cao hứng.

Thời Viễn cảm giác mình phát hiện tâm đại lục.

Khi Trình Mộ cười hặc bay về tây thiên, Trình Diễm nhất định sẽ đốt pháo vui vẻ đưa tiễn, chắc sẽ dùng hết tiền tiêu vặt cả năm luôn.

“Anh (em) đi xem ảnh (cậu ấy) một chút đi.” Hai người đồng thời nói.

“Ha ha, Anh Viễn, chúng tôi thật hiểu ngầm. Đúng rồi, lúc anh đi nhớ chỉnh trang bản thân một chút.” Trình Diễm tề mi lộng nhân nói.

“Bắc Bắc quân nhiệt tình nhắc nhở, xin người chơi tích cực phối hợp hỗ trợ sớm ngày hoàn thành nhiệm vụ u.”

“...” Thời Viễn ngơ lơ.

Chẳng lẽ người phải theo đuổi là Trình Mộ...

Biết chuyện này làm nội tâm Thời Viễn lại hồng mắt.

Người tôi thường nói, không thể lừa gạt vợ bạn, nhưng lại muốn cậu ra tay với bạn mình.

Chuyện này... Còn phải hạ thủ được.

Vì vậy, buổi trưa sau khi tan học Thời Viễn về nhà ngay cả cơm cũng không ăn trốn trong phòng. Sau đó, thẳng đến nhà Trình Mộ cách nhà không xa.

Khi Thời Viễn đứng ở cửa phòng Trình Mộ, đôi mắt đều sáng.

Trên tủ sách cao ngất tất cả đều là sách, cái gì (văn xuôi Chu Tự Thanh) chép, (hò hét) chép, (Ông già và biển cả) chép.

Trên bàn học vuông vức treo mấy mô hình máy bay, người tinh tường vừa nhìn đã biết là tự mình làm.

Trên tường trắng đối diện cửa phòng dán một bức tranh chữ —— thiên đạo thù cần, phỏng chừng tám phần mười cũng là Trình Mộ tự mình viết.

Thật là cao thượng a. Thời Viễn thật lòng muốn cho Trình Mộ một lạy.

Trình Mộ nằm ở trên giường có chút hắc tuyến. Người này đến đứng ở cửa không tiến vào là có ý gì? Hai mắt tỏa ánh sáng là muốn làm sao?

Thời Viễn đứng ở cửa rốt cục cảm giác có gì đó không đúng. Cậu đem tầm mắt dịch đến giường, quả nhiên, Trình Mộ đang nhìn mình chằm chằm, bộ dáng còn giống như không phải mới vừa nhìn.

Lẽ nào mình chỉnh trang tạo nên tác dụng? Y bị suất khí của mình mê hoặc? Nên y muốn theo đuổi mình sao? Mình hoàn thành nhiệm vụ rồi sao?

Nghĩ như vậy, Thời Viễn thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Bất quá... Hiển nhiên là cậu nghĩ nhiều.

“Ngớ ngẩn, cậu muốn đứng ở cửa làm thành môn thần hả?”

“...” Thời Viễn phảng phất bị cảnh tỉnh, mộng đẹp tức thì tan vỡ. Cậu nhú nhú mày kéo chân xê dịch về phía Trình Mộ.

“Cậu có khỏe không?” Kỳ thực cậu muốn nói, có tinh thần chỉnh người khác như vậy, khẳng định vẫn còn rất tốt.

“Tôi vốn vô cùng tốt, thế nhưng hành vi ngu xuẩn vừa nãy của cậu ảnh hưởng tới tâm tình khôi phục của tôi, nên hiện tại tình trạng của tôi lại trở về nguyên trạng, cảm ơn cậu.” Trình Mộ nói xong phối hợp ho khan vài tiếng không nhỏ.

Thời Viễn cảm thấy mình không nên tới, đây là tự mình tìm ngược cho mình phải không a.

“Tôi muốn uống nước.”

“A? Úc, được, mình đi rót cho cậu.” Trước khi Trình Mộ lộ ra biểu tình ghét bỏ Thời Viễn tự cho là cơ trí xoay người mở ấm nước ra.

Ngày hôm nay y là bệnh nhân, không tính toán với y.

Thời Viễn nghĩ như vậy tâm tình tốt hơn nhiều. Bất quá, cậu không có ý thức được một chuyện, coi như cậu so đo cũng không có tác dụng gì, kết cục cười đến cuối cùng nhất định sẽ là Trình Mộ.

Vì vậy...

“Tôi muốn đọc sách.”

“Tôi đói.”

“Tôi muốn xuống giường.”

“Cậu!” Thời Viễn sắp không nhịn được.

“Làm sao vậy?”

“Không có chuyện gì.” Thời Viễn nói chuyện có chút nghiêng răng nghiêng lợi, “Cậu bệnh nên tốt nhất phải ngoan ngoãn nằm ở trên giường nghỉ ngơi đi, đừng đi xuống.”

“Ồ.” Trình Mộ nằm trở lại.

Cái gì! Còn tưởng rằng y xuống giường là có chuyện gì, kết quả, kết quả là một chữ, ồ. Chỉ như vậy? Thời Viễn đứng ở bên giường nhanh chóng nhắm mắt lại bình tĩnh một chút, không thì cậu sợ mình sẽ không nhịn được mà nhào tới bóp chết Trình Mộ muốn ăn đòn kia.

Nhưng mà thời điểm nhắm mắt, cậu lại bỏ lỡ ý cười nhếch cũng không nhịn được trên mặt tái nhợt kia của Trình Mộ.

Thời điểm buổi chiều ở trường học, Thời Viễn tâm tình bởi vì người nào đó mà trở nên gay go.

Kết quả, còn có người nhào lên hòng súng.

“Thời Viễn, cậu đi ra một chút.”

Thời Viễn không nhịn được liếc Trương Thành một cái, chậm rì rì theo sát hắn đi ra ngoài.

Nhà vệ sinh.

Lưu Dương rất quần bách mà đứng ở góc.

Nhìn thấy Trương Thành cùng Thời Viễn tiến vào, cả người hắn càng hướng vào góc co lại.

Thời Viễn đang phiền lòng, nhìn thấy bộ dáng uất ức này của Lưu Dương, thực sự không nhịn được: “Cậu có thể không sợ hãi như vậy hay không!”

Kết quả Lưu Dương càng giống như là bị cậu lớn tiếng hù, thân thể run dữ dội hơn.

“Có chuyện gì sao?” Thời Viễn tức giận hướng Trương Thành nói.

Trương Thành bị Thời Viễn lớn tiếng làm sức lực có chút không đủ, hắn nhún vai một cái cho chính mình thêm khí thế, “Trình Mộ cậu ta ngày hôm qua vì cậu, làm tôi té lộn mào một cái trước mặt cả lớp mất mặt mũi, cậu nói làm sao bây giờ?” Nói một bên đá đá Lưu Dương, “Cậu nói, có phải là cậu nhìn thấy không?”

“Ừ, phải” Lưu Dương run cầm cập mà nói.

“Ha ha.”

“Cậu cười cái gì?” Trương Thành thấy Thời Viễn cười, lửa giận lập tức trào lên. Nhưng đôi mắt heo kia của hắn không nhìn thấy Thời Viễn tâm tình không tốt à.

“Cậu con mẹ nó, Trình Mộ y làm cậu ngã sắp xuống thì cậu tìm y đi a! Tìm tôi làm gì! Có phải là rãnh đến hoảng rồi không!”

Đột nhiên, cậu nghĩ tới một chuyện.

“Ồ... Ở trên đường chất vấn Trình Mộ kết quả thảm bại, trong lòng nuốt không trôi cơn giận này, lần này là muốn ở chỗ tôi tìm kiếm độ tồn tại sao? Còn thừa dịp Trình Mộ không có ở đây?” Thời Viễn trong lòng chỉ muốn ha ha.

“Cậu!” Trương Thành lần này bị vạch trần mưu mẹo thật sự nổi giận, liền muốn đấm Thời Viễn một quyền lên mặt.

Hiển nhiên, hắn thất bại.

Thời Viễn một tay bắt lấy quả đấm của hắn, một tay kia trực tiếp đem hắn đẩy ra.

“Tôi đây, tuy rằng không quan tâm giá trị khuôn mặt lắm, nha, thế nhưng cũng không muốn mặt mày hốc hác. Cảm ơn hợp tác, không quấy rầy.” Thời Viễn xoay người rồi đi, lười nhìn sắc mặt xui xẻo kia của Trương Thành thêm.

“Bắc Bắc quân nhiệt tình nhắc nhở, người chơi dùng vũ lực xinh đẹp mà chiến thắng người qua đường Giáp, tích phân thêm mười, giá trị vũ lực thêm một.”

Thời Viễn nghe đến tin tức này, tâm tình mới khôi phục một chút nhỏ. Dù sao, cũng thêm ít như vậy.

Trên đường trở về phòng học, Thời Viễn lại gặp Thư Dư. Vốn là gặp thoáng qua không có việc gì, kết quả, Thời Viễn bị ngăn lại.

“Thời Viễn, em gái Trình Mộ giờ nghỉ trưa hôm nay tìm cậu làm gì?” Thư Dư một bộ dạng chán ghét cậu song vẫn cứ đóng giả không có chuyện gì hỏi.

Thời Viễn nhìn bộ dáng cô ả giả bộ thật cực khổ, sắp bị kỹ xảo của cô ả cảm động khóc. Bất quá, cậu hoàn toàn không muốn cùng một người nữ sinh tính toán, dù sao mình cũng là con trai. Vì vậy cậu không nói gì đi vòng qua Thư Dư.

Hiển nhiên, không dễ dàng như vậy.

Chưa đi được hai bước, cậu lại bị ngăn cản.

Lần này, cậu triệt để không nhịn được, lôi kéo Thư Dư đến một góc không người.

“Bạn học Thư, tôi không chịu nổi được không? Rất mệt được không a? Cậu không ưa tôi cứ việc nói thẳng được chứ? Về phần Trình Diễm tìm tôi, đó là chuyện của tôi với em ấy, cậu không cần xen vào, trừ phi cậu muốn cùng tôi có chút quan hệ, tỷ như bạn gái các loại. Thế nhưng, bản thân tôi tạm thời còn không có ý nghĩ này.”

Nói một trận cảm giác tâm tình tốt hơn nhiều, Thời Viễn ngay cả nhìn cũng không tiếp tục nhìn Thư Dư liền đi.

“Thời Viễn, cậu khốn nạn!”

“A, khốn nạn? Khốn nạn sẽ không ở chỗ này cùng cậu nói chuyện, mà là ở trước mặt mọi người.”

Thời Viễn cảm thấy là cậu vẫn giữ chút mặt mũi, còn cô ta nghĩ như thế nào, cậu không có tâm tình quản.

Thực sự là một ngày xui xẻo

4. Quyển 1 - Chương 4: Học Bá Ôm Chặt Tôi (tam)

Buổi tối.

Thời Viễn mở ra ba lô giới.

Người chơi số: 1327

Người sử dụng hệ thống: Thời Viễn

Giới tính: Nam (có thể sửa chữa)

Trí lực: 30 (100 mãn cấp)

Dung mạo: 80 (100 mãn cấp)

Thể lực: 60 (150 mãn cấp)

Vũ lực: 11 (100 mãn cấp)

Kỹ năng: Chưa mở ra (tạm thời chưa tập được)

Tiến độ hoàn thành nhiệm vụ: 3%

Tích phân: 509

Vật phẩm đang có: 1327 nhà lá (có thể sửa chữa)

...

“Tiến độ nhiệm vụ rất cực tiến tới 3%, nhất định là hôm nay tôi dốc lòng chăm sóc có tác dụng.” Thời Viễn vừa nói vừa nghĩ có nên cho Trình Mộ thêm nhiều cơ hội sinh bệnh hơn hay không, để cho mình chăm sóc y tăng cường tiến độ, 2B lên tiếng.

“Bắc Bắc quân nhiệt tình nhắc nhở, do người chơi tự cao tự đại không để mắt đến tác dụng trợ công, tích phân -4.”

Đây thực sự không phải người mà.

Đối với điều này Thời Viễn chỉ có một câu ngọa tào, nhưng mà vẫn nói thầm ở trong lòng thôi.

Cậu cảm thấy mình quá ghen khuất.

Buổi trưa cậu dựa theo lời Trình Diễm nói mà sửa soạn một phen mới đi xem Trình Mộ, kết quả ngược lại tốt...

Thời điểm Trình Mộ uống nước trực tiếp phun lên y phục của cậu, xong nói một câu —— y phục này chất liệu không tốt.

Nguyên lai, sau khi nước phun trên y phục, màu sắc quần áo trực tiếp loang ra...

Cậu rất muốn muốn hỏi Trình Mộ có phải bị bệnh hay không. Thời Viễn sắp điên rồi.

Oán niệm mà nhìn tích phân lại biến thành 505, Thời Viễn muốn biết tiếp tục như vậy thì bao giờ mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Buồn ngủ đột kích, thời điểm Thời Viễn sắp nhắm mắt, cậu lại nghĩ tới hồi ban ngày Trương Thành đã nói.

Không nghĩ tới, chuyện muốn ăn đòn này Trình Mộ còn chọn người làm.

“Trình Mộ, xế chiều hôm nay tan học đi đánh bóng bàn đi.”

Trình Mộ ở nhà nằm ba ngày rất cực khỏe, Thời Viễn đã không kịp đợi. Bởi vì tiến độ nhiệm vụ từ khi tăng 3% sau đó liền bất động, cậu cảm thấy cứ như vậy là không được, nhất định phải chủ động súc tiến.

“Bộ dáng chân chó của cậu đây là muốn làm gì.” Trình Mộ tay cầm ở trong túi nhàn nhàn mà trả lời một câu.

Chân chó? Con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi chân chó? Thời Viễn yên lặng ở trong lòng thâm tình thăm hỏi từ người nhà đến mộ tổ của Trình Mộ.

Thế nhưng hiện tại cậu còn chưa biết, tương lai đây cũng là người nhà cùng mộ tổ của mình.

“Đi thôi, không có chuyện gì.” Thời Viễn chịu đựng quyết tâm lại nói một câu.

“Năm giờ, sân luyện tập.”

“Trình Mộ, cậu sao rồi? Thân thể khỏe chưa?” Trình Mộ mới vừa nói xong, Thư Dư đi tới trước bàn y liếc mắt nhìn Thời Viễn.

“Cảm tạ, tôi rất khỏe.” Nói xong Trình Mộ liền cúi đầu đọc sách.

Thư Dư thấy Trình Mộ không có ý tứ muốn nói nữa, chỉ có thể phần nộ định rời đi, bất quá nhìn Thời Viễn bên cạnh còn chưa đi, nàng không vui. Bất quá, còn phải ra vẻ cao hứng, dù sao Trình Mộ còn đang ở đây.

“Thời Viễn, không đi sao? Trình Mộ muốn xem sách.”

“Thời Viễn, đi lấy sách toán học của cậu, tôi dạy cậu làm bài.”

“A? Nha.” Thời Viễn nghe đến Trình Mộ đột nhiên cho ra một câu, suýt chút nữa không kịp phản ứng.

“Keng! Nam chủ trợ giúp người chơi đã kích nguyên nữ chủ, tích phân +20, người chơi tiếp tục châm dầu, không nên khinh thường mà phải nỗ lực xoát độ tồn tại tăng cường độ hảo cảm của nam chủ đối với cậu u~.”

Thời Viễn ngơ lơ, nữ chủ cư nhiên là Thư Dư? Cái quỷ gì? Ánh mắt Trình Mộ cũng có thời điểm kém như vậy?

...

Sau khi Thời Viễn đem một đề bài nhìn đầy đủ ba lần lại không có nửa điểm phản ứng, Trình Mộ thật sự là không nhịn được. Không tự chủ được, y khoát tay liền đem tóc Thời Viễn xoa loạn một nùi.

Nhìn bộ dáng Thời Viễn tức giận, trên mặt y không lộ ra vẻ gì, kỳ thực trong lòng rất vui vẻ.

Y tự xưng là thông minh, cho là Thời Viễn không biết tâm tư mình.

Nhưng mà, lần này y nghĩ lầm rồi...

“Keng! Độ thiện cảm của nam chủ đối với người chơi lần thứ hai tăng cường, tích phân +25, người chơi tiếp tục phấn đấu đi!”

Thời Viễn: “...”

Độ thiện cảm này tới như thế nào ha... Chẳng lẽ là bán xuân mà có...

“Đề tài này phỏng chừng bên trong lớp chúng ta chỉ có một người biết, những người khác đều không thể?” Phùng thầy khẳng định nói.

“Ân, quá khó!” Tất cả mọi người trầm miệng một lời nói.

Thời Viễn cũng ở trong “mọi người”, tuy rằng cậu hoàn toàn không nghe rõ là đề bài nào, nhưng theo phần lớn trong tình huống bình thường chắc sẽ không sai.

Bất quá, chờ cậu hỏi người bên cạnh là đề bài nào, cả người đều không tốt.

Thật! Chẳng trách lão tử nhìn ba lần cũng không hiểu! Tất cả mọi người đều không hiểu mà! Không phải vấn đề dao cậu thiếu thông minh! Mà do gia hỏa Trình Mộ kia muốn ăn đòn, chờ cho cậu! Tóc của lão tử dễ vò như vậy sao!

5 giờ. Chuông tan học vừa mới vang, Thời Viễn liền lôi kéo Trình Mộ đến sân luyện tập.

Đi tới đi tới, cậu cảm giác có chút không được bình thường. Tại sao tất cả mọi người nhìn cậu như vậy. Tuy rằng cậu biết mình lớn lên đẹp trai, nhưng trước đây cũng không có như vậy a.

Cậu nhìn chính mình một chút, lại nhìn Trình Mộ đi phía sau một chút, cảm thấy không có gì không đúng.

Cậu lắc đầu một cái, một bộ dáng mọi người đều là bệnh thần kinh cậu tiếp tục đi.

Giữa hè, nhiệt độ rất cao.

Không đi được năm mươi mét, Thời Viễn cảm giác trên mặt toát mồ hôi, cậu chuẩn bị lau một chút.

Kết quả...

Giơ tay, cậu sưng sốt.

Cậu tại sao lại cùng người khác nắm tay? Đầu óc nhất thời không phản ứng kịp, nhìn theo tay mình đang nắm liền thấy bộ mặt vĩnh viễn không hề cảm xúc như ai thiếu y 80 ngàn của Trình Mộ. Có phải có cái gì không đúng hay không?

“A!” Thời Viễn trong nháy mắt vứt tay Trình Mộ ra, ngửa mặt lên trời hô to: “Lão tử không phải gay!”

Nhưng mà chung quanh không ai phản ứng cậu, đều là một loạt ánh mắt chúng tôi hiểu.

Thời Viễn không biết làm sao dù da mặt có dày hơn nữa, cũng ở trong loại ánh mắt như lễ rửa tội này bùng một cái mặt đỏ thẫm, nhanh chân chạy về phía sân luyện tập, ngay cả Trình Mộ sau lưng cũng không quản.

Trái lại Trình mỗ, quả nhiên bình tĩnh hơn nhiều. Không nhanh không chậm theo sát phương hướng Thời Viễn đi tới.

Nhưng chỉ có y tự mình biết, trong lòng bàn tay từ lâu đều là mồ hôi. Không phải khô.

Nhìn Trình Mộ vẫn là bộ dáng vĩnh viễn bình tĩnh mà chậm rãi đi tới, Thời Viễn ở trong lòng chửi má nó. Dựa vào cái gì y vẫn cứ làm như việc không liên quan tới mình như vậy, còn chính mình lại như chó cùng rứt giậu hỏa cấp hỏa liệu (lửa cháy sém mông), thực sự là được rồi.

“Ai, cậu ban đầu vì sao không hất tay tôi ra nha, còn có vừa nãy vì sao không giải thích a, làm cho tôi giống như thực sự là gay.”

“Đầu tiên, đối với vấn đề ban đầu tôi không bỏ tay cậu ra, tôi chỉ muốn nói một câu ——tu dưỡng của tôi không cho phép tôi làm chuyện không lễ phép như thế. Thứ hai, là cậu lôi kéo tay của tôi trước, sau đó, cậu lôi kéo tay của tôi tôi cũng sẽ không mất hai cân thịt, tôi làm gì phải làm chuyện dư thừa như thế đâu?”

Trình Mộ một bên trả lời một bên tới gần Thời Viễn, mãi đến khi làm cho sau lưng Thời Viễn dán lên đài bóng bàn mới không thể không dừng lại.

Nhìn biểu tình cực xúc (*bắn khoả không yên) kia của Thời Viễn, Trình Mộ đột nhiên liền muốn đùa cợt cậu.

Y cúi đầu sát vào lỗ tai Thời Viễn nói tiếp: “Vừa nãy tôi không giải thích? Lẽ nào cậu là muốn tôi giống như cậu hô to một tiếng ‘Tôi không phải gay’ sao? Hai người đồng thời kêu, cậu cảm thấy như vậy không đủ vang sao?”

Cảm giác được thân thể Thời Viễn đang không ngừng trốn về phía sau, cả nửa người đều sắp nằm lên đài bóng bàn, y hảo tâm cuốn lại eo Thời Viễn, môi mỏng càng dán lên lỗ tai Thời Viễn, giống như trò đùa dai mà nói: “Lẽ nào cậu thật muốn chúng ta có chút quan hệ?”

“Cậu... Cậu...” Thời Viễn cảm nhận được hô hấp của Trình Mộ gần ở bên tai, lỗ tai đều hồng thắm, nửa ngày cũng không nói ra được một câu hoàn chỉnh.

“Ha ha.” Trình Mộ đột nhiên buông lỏng vòng tay ôm Thời Viễn, thân thể lui về phía sau, không thể tin bật cười, cười rất lớn tiếng.

Thời Viễn sưng sốt.

Lại nói, lần trước thấy Trình Mộ cười chính là lúc cậu đưa cho y một bức chân dung bản thân trong lúc buồn chán tiện tay vẽ y, y nở nụ cười, nhớ tới lúc đó y cười đến thật rất vui vẻ.

Bất quá, đó cũng là đời trước.

Đột nhiên, Thời Viễn liền cảm thấy trong lòng chát chúa, nhìn Trình Mộ cười ra tiếng, cậu liền lẳng lẳng nhìn mặt y.

Khi Trình Mộ dừng cười, liền nhìn thấy thần sắc Thời Viễn như là đau lòng lại mang chút đắng chát phức tạp.

Trong lòng y bỗng nhiên hơi ngưng lại, động tác so với đầu óc càng nhanh hơn mà tiến lên ôm chặt lấy cậu.

Hai người cái gì đều không nghĩ, chỉ là lẳng lặng mà ôm nhau như thế, cho nên Thời Viễn đều quên trong đầu 2B thêm tích phân, chỉ mơ hồ nghe thấy 30 gì đó.

Sau đó hai người làm sao tách ra cũng không ai biết, chỉ biết là bọn họ không có như hẹn mà đánh bóng bàn.

Chú định đêm nay —— là đêm hai người mất ngủ.

Thời Viễn, Trình Mộ. Học tra, học bá.

“Bắc Bắc quân nhiệt tình nhắc nhở, ngày hôm nay người chơi biểu hiện rất tốt, tích phân rõ ràng tăng nhanh, tiến độ nhiệm vụ cũng có tăng cường, hơn nữa còn thu được vật phẩm tưởng thưởng bất ngờ, xin đem hết toàn lực tiếp tục cố gắng đi.”

Thời Viễn tiện thể liền nhìn ba lô một chút.

Người sử dụng hệ thống: Thời Viễn

Giới tính: Nam (có thể sửa chữa)

Trí lực: 30(100 mãn cấp)

Dung mạo: 80(100 mãn cấp)

Thể lực: 60(150 mãn cấp)

Vũ lực: 11(100 mãn cấp)

Kỹ năng: Chưa mở ra (tạm thời chưa tập được)

Tiến độ hoàn thành nhiệm vụ: 10%

Tích phân: 550

Vật phẩm đang có: 1327 nhà lá (có thể sửa chữa)

Thuốc nước thâm tình ôm ấp (ps: Vật ấy ý nghĩa như tên, người chơi nên sử dụng thuốc sau đó ôm ấp người khác, người kia sẽ cảm nhận được người chơi đối với hắn thâm tình cũng rất cảm động)

...

Xem xong ba lô, đối mặt với tích phân gia tăng, tiến độ gia tăng, vật phẩm gia tăng, Thời Viễn cư nhiên không cảm thấy đặc biệt cao hứng giống như bình thường.

Trong lòng cậu nhớ chỉ có cái ôm ấp ban ngày kia, cậu cũng không thể nói là tại sao, nhưng chính là không quên được.

Vì đánh đuổi ý nghĩ chính mình cũng cảm thấy không được bình thường này, cậu nghĩ tới một chuyện muốn hỏi 2B để dời đi lực chú ý ——

Nếu như cậu không trọng sinh, trong thế giới này giữa Thư Dư cùng Trình Mộ là chuyện gì xảy ra.

Chờ Thời Viễn nghe xong từ đầu tới đuôi câu truyện, cậu cho ra một kết luận: Trình Mộ bị gạt.

Cứ việc trong truyện đó cầu huyết cũng có, lừa dối cũng có, trùng hợp cũng có, tóm lại cuối cùng Thư Dư cùng Trình Mộ là ở bên nhau.

Nghĩ Thư Dư kia dối trá làm sao có thể xứng với Trình Mộ, hơn nữa nhiệm vụ của mình là phải theo đuổi nam chủ, Thời Viễn ở trong lòng chân chính làm một cái quyết định: Cậu muốn trước khi truyện còn chưa kết thúc thay đổi quỹ tích của nó, chia rẽ bọn họ, miễn cho Trình Mộ bị lừa.

Thời Viễn nghĩ, Trình Mộ tuy rằng cao lãnh, độc miệng, phúc hắc, nhưng y đáng giá gặp được người càng tốt hơn.

Bởi vì, y là một người tốt.

5. Quyển 1 - Chương 5: Học Bá Ôm Chặt Tôi (tứ)

Tại trong vòng năm phút Thư Dư tìm y nói chuyện, Thời Viễn đã tới tới lui lui ít nhất bốn lần.

Trình Mộ không nhìn được.

“Thời Viễn, có muốn ngồi xuống nghỉ một lát hay không?”

“Được.” Thời Viễn lập tức kéo ra cái ghế bên cạnh ngồi xuống.

“...” Trình Mộ lần đầu tiên cảm thấy không có gì để nói. Y cho là Thời Viễn có thể nghe hiểu hàm ý trong lời của mình, hiển nhiên y vẫn là đánh giá cao trí thông minh của Thời Viễn.

Nhưng mà y không biết Thời Viễn là cố ý làm như vậy, dù sao cậu là người đang có nhiệm vụ.

“Keng! Hệ thống nhắc nhở, nam chủ không thể nhìn thấu ý đồ chân chính của người chơi, người chơi trí lực +1.”

Thời Viễn nhìn cột thông minh kia biến thành 31, trong lòng mừng thầm. Bởi vì cậu lúc trước cả đời từ lúc bắt đầu vẫn luôn là bại tướng dưới tay Trình Mộ, ngày hôm nay rốt cục vẫn hồi 1 trận.

Có thể vẫn hồi nữa ha?

Cậu đem cảm để lên bàn, quay đầu nhàm chán nhìn hai người bọn họ tiếp tục nói, đơn giản chính là Thư Dư đang hỏi một chút đề tài mà cô ả làm bộ không biết.

Thời Viễn cảm thấy Trình Mộ người này thật sự rất quái lạ. Nói y cao lãnh, y liền sẽ ở một số chuyện nhiệt tình giúp người ta, nói y không cao lãnh, y liền luôn luôn độc lai độc vãng.

Nhìn nhìn nghe nghe một chút, Thời Viễn liền buồn ngủ, cơn buồn ngủ này vừa đến cả Thiên vương lão tử cũng không ngăn nổi. Cho nên, cậu nhắm mắt lại liền ngủ thiếp đi.

Chờ thời điểm Trình Mộ quay đầu nhìn sang, Thời Viễn nhắm hai mắt, đầu hướng về bên y, đối diện y là nửa bên mặt bị nút trên tay áo in ra một cái vòng tròn, không biết cậu mơ tới cái gì, cứ như đang cãi nhau.

Trình Mộ không biết sao, đột nhiên nghĩ gì cũng không muốn nghĩ, chỉ lẳng lặng mà nhìn mặt của cậu. Trên thực tế, y quả thật cũng đã làm như vậy rồi.

Làm như thế đánh đổi là —— thời điểm thầy số học bảo y trả lời vấn đề y đứng đầy đủ hai phút mà một lời cũng không nói ra được. Bởi vì hần hỏi đề tài nào y cũng không biết.

Mọi người kinh ngạc có, cười nhạo có, không thêm để ý cũng có, duy chỉ không có giúp y.

Mà y vẫn là bộ dáng lạnh nhạt kia, khóe miệng hơi giật giật, như đang nhìn một đám hề.

Thư Dư ngồi không yên, cô nghĩ cô trả lời vấn đề giúp Trình Mộ, y có phải sẽ đối với cô và những người khác bất đồng không.

Trong lòng cô cười trộm liền muốn đứng lên.

Nhưng là ——

“30.” Mọi người kinh ngạc nhìn người nói ra câu trả lời —— Thời Viễn. Lần này, ngay cả Trình Mộ cũng kinh ngạc, y quay đầu nhìn chằm chằm Thời Viễn bằng đôi mắt thật sâu.

Thời Viễn đối diện với ánh mắt Trình Mộ có chút chột dạ, dù sao cậu tỉnh lại đã mấy phút. Mà này cũng không trách cậu a, ai bảo thời điểm cậu mơ mơ màng màng mở mắt, liền nhìn thấy Trình Mộ giống như nhập định một tay chống đầu thẳng tắp nhìn cậu. Cậu cảm thấy nhất thời tỉnh lại bầu không khí giữa hai người sẽ có chút là lạ, cho nên mới làm bộ không tỉnh, thuận tiện lắng nghe thầy giảng. Này khó đúng dịp vừa vặn có thể giúp đỡ được việc.

Vừa nghĩ như thế, Thời Viễn liền có niềm tin hơn nhiều. Cậu đem đôi mắt hướng lại trừng trừng, như là nói, tôi vừa nãy giúp cậu, cậu không cảm tạ tôi còn muốn thế nào?

Trình Mộ đột nhiên nở nụ cười.

Thời điểm kéo Thời Viễn đồng thời ngồi xuống, y dùng thanh âm chỉ có hai người có thể nghe thấy nói một chữ —— gốc.

Thời Viễn vì một chữ này, ở trong lòng mắng Trình Mộ có tới năm phút đồng hồ.

Rõ ràng giúp y còn phải chịu mắng thực sự là được rồi.

“Keng! Nam chủ đối người chơi độ thiện cảm tăng cường, tích phân 50, tiến độ hoàn thành nhiệm vụ tăng cường đến 15%. Nhắc nhở thêm, khi tiến độ hoàn thành nhiệm vụ đến 20% thế giới sẽ kết thúc. Người chơi tiếp tục cố gắng u~.”

Thời Viễn muốn nói, Trình Mộ cậu thật thích giả vờ, độ thiện cảm cũng đều gia tăng rồi. Cậu nhất thời nhớ lại từ chỗ Trình Diêm nghe qua một câu nói —— người đồ tiểu yêu tinh chọc người. Đúng, chính là câu này, thật thích hợp với Trình Mộ, hừ.

Song những ngày sau đó, vô luận Thời Viễn bán xuẩn thế nào, phi, ra sức ở trước mặt Trình Mộ xoát độ tồn tại, tiến độ nhiệm vụ chính là bất động, chỉ có tích phân xoát xoát xoát mà vẫn luôn tăng, nhất thời không quan sát, cứ nhiên đến 1000. Cậu suýt chút nữa tưởng 2B xảy ra vấn đề, sự thực là, hết thấy bình thường. Đó chính là nói, vấn đề xuất hiện ở trên người mình. Đến cùng vấn đề này là ở chỗ nào?

Ba tháng cứ như vậy đi qua, Thời Viễn mao mao táo táo mà nhìn tiến độ nhiệm vụ vẫn luôn đứng ở 15%, trong lòng luôn cảm thấy không yên.

Hôm nay, hội thao mùa thu ba năm một lần bắt đầu, trường học rất coi trọng phương diện này, trước lúc bắt đầu một tháng đã sớm chuẩn bị xong các phương diện cần thiết, hết thấy đều không cho phép có sai lệch.

Bởi vì sức chịu đựng của Thời Viễn cũng không tệ lắm, cậu cùng Trình Mộ báo danh tham gia chạy 1500 mét nam. Thời điểm đăng kí cậu còn đang suy nghĩ, Trình Mộ lúc này cứ nhiên nguyện ý tham gia loại hoạt động này, nhớ tới đời trước y chính là thần phiên của các loại hoạt động. (chắc nói anh công phiên chán tham gia các hế ấy)

“Tuyển thủ tổ thứ nhất của lớp 12 chạy cự li dài 1500 mét nam chuẩn bị tiến vào đường chạy, tuyển thủ tổ thứ nhất của lớp 12 chạy cự li dài 1500 mét nam chuẩn bị tiến vào đường chạy...” Âm thanh trong phát thanh truyền đến rất xa, được xếp trong tổ thứ nhất Thời Viễn cùng Trình Mộ liếc mắt nhìn nhau, đi về đường chạy.

“Các, vị, liền...” Trọng tài phát ra hiệu lệnh.

“Hệ thống nhắc nhở, hệ thống nhắc nhở, cha của người chơi không lâu nữa sẽ xảy ra chuyện, người chơi có chạy đi hay không...” Phía sau Thời Viễn không nghe thấy, cậu quay người muốn kết thúc.

Trình Mộ kéo cậu lại: “Thời Viễn, thi đấu...”

“Buông tay!” Thời Viễn ngắt lời y, cánh tay ra sức muốn tránh khỏi tay y.

Trình Mộ không buông: “Trường học sẽ xử phạt...”

“Cậu / mẹ / nó / buông tay!” Thời Viễn hai mắt đỏ chót, liều mạng tránh khỏi nên đánh Trình Mộ một đấm, xoay người chạy, không để ý người phía sau la lên cùng ánh mắt bị thương kia của Trình Mộ.

Thời Viễn dựa vào ký ức đời trước lưu lại không ngừng chạy, tìm kiếm địa phương lúc trước cha say rượu đánh chết người.

Cậu cái gì đều không nghe thấy, chỉ là chạy, cậu không thể dừng.

“Thời Dũng, mày / mẹ / nó / nổi điên làm gì!” Trong ngõ hẻm mấy người đang đẩy xô đẩy tâng, một người trong đó giơ bình rượu trên không trung xoay vòng, hẳn như là uống say đứng không vững, chai rượu trong tay cũng không đập trúng người.

Thời Viễn nhanh chóng hướng về mấy người kia chạy tới, mới vừa dừng lại cậu liền nhìn thấy cách một bình rượu hướng về sau gáy một người mà đánh. Cậu cái gì cũng không nghĩ liền xông lên.

“Bốp!” Bình rượu nát, âm thanh lớn đến khiến mấy người trong nhảy mắt đều tỉnh táo lại.

“A Viễn? A Viễn con làm sao vậy!” Nhìn tay Thời Viễn đầy máu, Thời Dũng cuống lên, hấn ôm lấy cánh tay Thời Viễn.

“Ba, con không sao, chúng ta về nhà đi.” Thời Viễn đau đến mặt đều trắng bệch, vẫn nở một nụ cười. Cậu dùng một tay khác không bị thương kéo cha rời đi, ánh mắt nửa điểm cũng không để ý những người khác. Bất quá, cậu vẫn không chịu đựng nổi, hôn mê bất tỉnh.

Thời Viễn cảm thấy lần này nhắm mắt lại ngủ đã rất lâu đã rất lâu, thời điểm mở mắt nằm ở trên giường bệnh có người vây quanh cậu. Cha, mẹ, bà nội, còn có, Trình Mộ.

“A Viễn a, không có sao chứ.” Bà nội ngồi ở bên giường nhìn tay Thời Viễn đeo băng, đau lòng nước mắt không ngừng rơi xuống.

Vừa quay đầu, nắm đấm không lưu tình mà nện trên người cha Thời Viễn, “Sống rất tốt, đây không phải là làm bậy gì, Thời Dũng, cậu nhìn một chút cậu dẫn vật A Viễn thành dạng gì... Tôi đánh chết cậu... Cậu đứa con vô dụng này, sống mấy chục năm, làm sao cũng không sống ra hình người...”

Bà nội khóc không thành tiếng, Thời Viễn thấy cũng khóc.

Thời Dũng ở một bên cũng khóc lên, tự đánh lên người mình “Mẹ, là con bất hiếu, con sau này tuyệt đối không uống rượu nữa, mẹ...”

Nhất thời, mọi người khóc thành một đoàn.

Chờ mọi người tâm tình tảo lại, Thời Dũng đỡ bà nội về nhà, mẹ Thời Viễn vốn dự định lưu lại chăm nom Thời Viễn lại bị Thời Viễn dùng Trình Mộ bên cạnh còn chưa đi sẽ chăm sóc cậu cự tuyệt. Hơn nữa bác sĩ nói, Thời Viễn cần ở bệnh viện quan sát hai ngày, hai ngày sau nếu như không có chuyện gì là có thể về nhà nghỉ ngơi. Mẹ Thời Viễn yên lòng, cũng về theo.

Lần này, tất cả đều yên lặng.

Trong phòng bệnh chỉ còn Trình Mộ cùng Thời Viễn vẫn luôn im lặng.

“Xin lỗi.” Hai người đồng thời nói.

“Mình vừa nãy đánh cậu, là mình không đúng. Cậu vết thương... Không có sao chứ?” Thời Viễn nhìn Trình Mộ má trái sưng đỏ ngượng ngùng nói.

“Nên nói xin lỗi chính là tôi, tôi cái gì cũng không biết liên ngăn cản cậu, xin lỗi.” Trình Mộ thấp giọng nói, nhìn tay Thời Viễn bị thương y không tiếng động mà nắm thật chặt nắm đấm. Trời mới biết y nhìn thấy vết thương đều sắp đau lòng muốn chết.

Nói xong mấy câu này, hai người như là thương lượng xong bèn nhìn nhau cười, không nói thêm câu nào nữa.

Thời Viễn lặng yên nhắm mắt nghỉ ngơi, Trình Mộ lặng yên nhìn Thụy Nhan của cậu.

Thời Viễn lần này bị thương, Trình Mộ bận tíu tít làm nhiều việc, Thời Viễn đều nhìn ở trong mắt.

Trường học bên kia vốn là muốn trừng phạt Thời Viễn, cân nhắc đến Thời Viễn có nguyên nhân đặc thù, cũng liền không truy cứu nữa.

Sinh hoạt liền trở về hình dáng ban đầu.

Nhưng là, sự kiện kia vẫn không có động tĩnh. Nếu không phải 2B lại đột nhiên xuất hiện, Thời Viễn thiếu chút nữa đã quên cậu còn có nhiệm vụ chưa hoàn thành.

5% còn thiếu đến cùng như thế nào mới có thể đạt đến na?

6. Quyển 1 - Chương 6: Học Bá Ôm Chặt Tôi (năm)

“Nhanh đi xem, nhanh đi xem, Trình Mộ bị giáo viên chủ nhiệm phạt quét hành lang lâu ba bốn mình nửa tháng, ngày hôm nay vừa mới bắt đầu!” Sáng sớm trong lớp liền náo nhiệt.

Trên hành lang, Trình Mộ khom người một tay cầm chổi một tay cầm cái gầu nghiêm túc quét. Mặc dù tư thế nhìn có chút không đẹp, thế nhưng cho người ta một loại cảm giác rất thánh khiết, phảng phất như chuyện y đang làm là chuyện đáng giá nhất cõi đời này.

Tên tuổi “ngàn năm lão nhị”, đưa tới cho y không ít “Khán giả”, ở ngoài hàng lang tầng trệt cùng các hàng hiên chứa không ít người.

Y đầu cũng không ngẩng.

Mãi đến tận...

Trước mặt có một cái chân chặn lại chổi y.

“Phiền bạn học tránh một chút.” Y ngẩng đầu liền thấy gương mặt cười nhạo của Trương Thành.

“Úc, khỏe.”

Y không nói thêm với Trương Thành, lại tiếp tục quét.

Mới vừa đem rác thải quét vào cái gầu còn chưa kịp giơ tay lên, một cái chân lại trực tiếp đá cái gầu chứa đầy rác thải qua một bên.

“A!”

“Trương Thành cậu ta làm gì...”

“Có bị bệnh không!”

“Úc, thật xin lỗi, tôi không phải cố ý.” Nghe lời mọi người đàm tiếu, hắn làm bộ xin lỗi xin lỗi, khước miệng tùy ý nhếch lên.

“Trương Thành, cậu / mẹ / nó / làm gì!” Phía sau đột nhiên vọt tới một người vừa đi lên liền kéo cổ áo của Trương Thành.

Thời Viễn, mới ra viện trở lại trường.

Thời Viễn còn đang nghĩ Trình Mộ mấy ngày nay trên căn bản luôn luôn ở bệnh viện, ngày hôm nay cậu xuất viện tại sao không thấy người, nguyên lai đến trường học. Cậu ta nói đến thì đến đi, mẹ / nó / đến trường học là chịu bắt nạt.

“Keng...” Chuông vào học vang lên, người xem náo nhiệt chậm rãi trở về phòng học, có người hiếu kỳ, thừa dịp thầy chưa tới nằm nhoài cạnh cửa lén lút nhìn ra ngoài.

Bầu không khí liền trở nên giăng co, Thời Viễn không buông tay, Trương Thành phần nộ nhìn cậu chăm chăm, Trình Mộ trong tay cầm chổi ngồi xổm ở một bên, chung quanh đều là rác thải tứ tung, xa hơn một mét là cái gầu cô đơn.

“Các cậu làm gì đó!” Giáo viên chủ nhiệm của bọn họ tới lâu ba, nhìn thấy toàn bộ hành lang lâu ba chỉ có ba người bọn họ, cô còn đứng cách thật xa hô một câu.

“Thời Viễn, buông tay.” Vẫn luôn ngồi xổm không lên tiếng Trình Mộ đột nhiên lên tiếng.

“Trình Mộ, cậu nói cái gì!”

Thời Viễn vô pháp lý giải, cậu có chút không dám tin Trình Mộ sẽ nói như vậy. Cậu tình nguyện Trình Mộ vẫn luôn ngồi xổm ở nơi đó không nói tiếng nào.

“Ha ha, quét đất cũng gọi cậu buông ra, cậu còn không thả.”

Thời Viễn trên tay dùng sức càng lớn, trong lòng cậu đau đến hoảng loạn. Không phải bởi vì Trương Thành trào phúng, mà là vì Trình Mộ.

Kết quả, Trình Mộ trực tiếp đứng lên đột nhiên kéo tay cầm lấy cổ áo Trương Thành xuống.

Thời Viễn tròn to hai mắt, hung tợn nhìn chăm chăm Trình Mộ, cậu cảm giác trong lòng có thứ gì chìm một chút, ngã vào vực sâu vạn trượng.

“Trình Mộ, coi như tôi nhiều chuyện, coi như tôi nhiều chuyện...” Cậu thấp giọng lầm bầm lặp lại nói, quay người tiến vào phòng học.

Giáo viên chủ nhiệm đi tới bên cạnh bọn họ, “Các cậu vừa nãy làm gì?”

“Không có chuyện gì, cô.” Trương Thành cười chủ động nói một câu. Ngược lại hần mới vừa mới xem “Trò hay”, hiện tại tâm tình tốt lắm, lại nói, hà tất ở trước mặt giáo viên lưu lại ấn tượng xấu.

“Vậy sao, vậy thì đi vào học đi.” Giáo viên nhìn người đứng đầu lớp làm vẻ vang cho cô, không tính toán làm cái gì.

Bất quá, “Trình Mộ a, cậu còn chưa quét xong? Cậu đứng thứ hai trong lớp, giờ của tôi không nghe cũng được, cứ tiếp tục quét đi.”

Trình Mộ ở trong lớp luôn luôn không thể nào xoát độ tồn tại, giáo viên chủ nhiệm đối với y cũng không có phản ứng, mặc dù thành tích của y đứng thứ hai.

Cô ta nói xong cũng dẫm giày cao gót đi vào, Trương Thành theo ở phía sau.

Y không nói gì, cầm lấy chổi đem rác thải gom lại một chỗ lùa vào trong cái gầu rơi trên mặt đất, lại bắt đầu quét tiếp.

Nhưng cũng không ai biết, trong lòng y rất khó chịu, xoắn đến khó chịu.

Bởi vì y vừa nãy tổn thương lòng Thời Viễn, rõ ràng y không muốn vậy.

Trong thời gian sau đó, Thời Viễn không để ý Trình Mộ, mặc dù 2B mỗi đêm trước khi cậu ngủ đều sẽ hữu ái mà nhắc nhở chuyện nhiệm vụ một lần.

Cậu không muốn đụng chạm Trình Mộ, trong lòng cậu không thoải mái.

Trình Mộ bị trừng phạt một mình quét hành lang nửa tháng, chuyện này là truyền kỳ tại buổi sáng.

Trong nửa tháng này, Trình Mộ đi trong sân trường một lần sẽ nghe bạn học nghị luận chuyện này. Cái gì cũng nói, càng nhiều hơn chính là đồng tình.

Đồng tình? Thông thường người được cho là cần đồng tình là người bọn họ không cần đồng tình nhất.

Đồng tình có ích lợi gì.

Trình Mộ xưa nay không phải là người nhọc lòng loại chuyện này, y không thêm để ý.

Nhưng là —— Thời Viễn cậu nhịn không được.

Mặc dù trong lòng cậu có giận Trình Mộ như thế nào đi nữa, cũng nhịn không được người khác nghị luận Trình Mộ, cho nên hết lần này tới lần khác cùng người khác huyên náo không vui.

Những việc này, Trình Mộ sau đó mới biết. Nhưng thời điểm y đi tìm Thời Viễn, Thời Viễn căn bản tránh né, không để ý tới y.

Loại bầu không khí đông lạnh này mãi đến tận ngày nào đó một tháng sau mới có thay đổi. Ngày ấy, Trình Diễm cũng giống như lần đầu tiên lôi kéo Thời Viễn đi ra ngoài.

Cũng không ai biết em ấy nói cái gì, ngược lại Thời Viễn từ ngày đó lại bắt đầu ở trước mặt Trình Mộ tỏ thái độ, vẫn là loại phân nộ đó.

Đúng rồi, cậu cũng rất ra sức bóp chết vô số kế hoạch tiếp cận Trình Mộ của Thư Dư.

Thứ bảy, nhà Trình Mộ.

“Thời Viễn, đầu bút sắp rụng mất.”

Thời Viễn đột nhiên từ trong sách toán học ngẩng đầu lên, “Làm sao làm sao?”

“Cậu dùng răng nửa ngày, không biết?” Trình Mộ một bộ cậu ngu xuẩn đến đâu, cố tình khõe miệng lại không cầm được gương lên.

“Tiểu yêu tinh.” Thời Viễn bĩu môi, nhỏ giọng nói một câu.

Trình Mộ không nghe thấy ba chữ này, y thả sách trong tay mình xuống đứng dậy đi tới bên cạnh Thời Viễn, một tay đặt ở bên cạnh cánh tay trái Thời Viễn, một tay kia vừa vịn muốn chỉ vào một đề bài trên sách phía bên phải tay trái Thời Viễn.

Lần này xem ra, giống như Trình Mộ ở phía sau ôm Thời Viễn. Cố tình hai người đang học tập đều không phản ứng lại cái tư thế ám muội này.

“Ai u, em không nhìn thấy bất cứ thứ gì, không nhìn thấy bất cứ thứ gì.” Người tiến vào phòng một bộ tôi thật sự cái gì cũng không biết, hai tay che mắt chậm rãi lui ra bên ngoài. Nhưng là, ngón tay che mắt tách ra lớn như vậy, xác định là che mà không phải bưng sao?

Thời Viễn nghe thấy thanh âm, vừa quay đầu lại liền đánh vào lồng ngực Trình Mộ. Lần này, thật đúng là không còn gì để nói.

“Trình Diễm, em làm bài tập xong chưa?” Trình Mộ cảm giác được nhiệt độ người trong lồng ngực, cảm thấy trên mặt có chút phát sốt, y chỉ có thể nói để tán nhiệt.

“Xong xong, em đi.” Lời nói chưa xong người đã không thấy thân ảnh. (* không hiểu gì luôn) (* chém)

Trình Diễm cũng không ngốc.

Lần trước mình không làm xong bài tập, bị mẩu thân đại nhân buộc cùng gạch miếng làm, cảm nhận thực sự là...

Lúc đó mình ngồi ở đằng kia cả người khó chịu, kết quả vừa nhìn gạch miếng... Cũng vẫn là gạch miếng. Cầm sách đọc vẫn luôn không động đậy. Mình lúc đó ngay lập tức chỉ có thể nghĩ đến một vật —— tượng binh mã Tần Thủy Hoàng.

Coi như vậy đi, mà ít nhất tượng binh mã người ta có đạo đức nghề nghiệp a người ta sẽ không nói lời nào, nhưng gạch miếng này sẽ nói a.

“Trình Diễm, không làm xong đừng nghĩ chuồn.” Trình Mộ đầu cũng không ngẩng.

Trình Diễm phát thệ, cô nhắc chân một chút, còn không có đứng dậy đâu? Tại sao tích cực như thế chứ!

Lắc đầu một cái xóa đi ác mộng trong đầu, Trình Diễm vừa đi vừa oán thăm, Anh Viễn, anh nhất định phải hảo hảo ức hiếp bắt nạt gạch miếng, thay em đòi lại!

“Hệ thống hữu ái nhắc nhở, Trình Mộ là công u~.”

Trình Diễm nghe thấy tiếng nói chuyện xong chỉ muốn biết một chuyện —— “Công” là có ý gì?

Cường công?

Cô nãi nãi tôi còn dùng trí đây!

Bất quá, cô đột nhiên cảm thấy giống như chỗ nào có chút không đúng, vừa nãy là ai đang nói chuyện? Lẽ nào mình nghe nhầm rồi?

Úc... mình biết rồi. Nhất định là gạch miếng dọa mình, mình nghe nhầm rồi, đúng, nhất định là như vậy.

Vì vậy cô lại tiếp tục đi.

Trong phòng, Thời Viễn lập tức từ trong lồng ngực Trình Mộ rời đi, kết quả gấp quá, đụng phải cằm Trình Mộ.

Bộ dáng Trình Mộ ôm cằm... Nhìn thật muốn cười.

Thời Viễn trong lòng nghĩ như thế, kết quả cũng thật sự cười ra tiếng.

Có thể tưởng tượng được, cậu nhận được ánh mắt thế nào.

Chạng vạng, Trình Mộ cùng Thời Viễn ngồi tán gẫu ở sườn núi nhỏ thoáng mát cách nhà không xa, đột nhiên liền nhắc tới trước.

“Thời Viễn.”

“A?”

“Trước... Trình Diễm tìm cậu nói cái gì?” trong lòng Trình Mộ có chút bồn chồn, lần đầu tiên trong đời cảm thấy căng thẳng, y sợ lại phá hư sự hòa hợp lúc này, dù sao một tháng trước Thời Viễn đều không để ý đến y. Nếu không hỏi, trong lòng y luôn cảm thấy không yên tâm.

“...” Thời Viễn nửa ngày không trả lời, chỉ là yên lặng nhìn mặt trời sắp xuống núi. Mà Trình Mộ yên lặng nhìn mặt trời đỏ trong mắt cậu, đột nhiên cảm thấy tà dương kia thực sự là đẹp vô hạn.

Y nhìn đôi mắt Thời Viễn tìm đều sắp lồm vào, bỗng nhiên cảm thấy có được đáp án hay không cũng không sao.

Lúc này, Thời Viễn lại lên tiếng.

“Trình Mộ, tôi có nói qua hay chưa, cậu là người nhiều chuyện.”

Thời Viễn như là không muốn cho y trả lời, nói tiếp “Cậu vẫn luôn làm ‘Ngàn năm lão nhị’ không uất ức sao? Trương Thành hẳn xem thường tôi thì làm sao? Thời Viễn tôi học tra thì học tra a không cảm thấy có gì không tốt, cậu cố tình muốn thay tôi xả giận, vẫn luôn đứng thứ hai kém hẳn năm điểm, làm cho hẳn vẫn luôn lo lắng đề phòng mà làm đệ nhất. Nên Trình Mộ mình cho cậu biết, mình hi vọng cậu làm đệ nhất. Đừng nói cậu làm đệ nhất trong lòng mình bực đến hoảng, cậu làm đệ nhị mình cũng không thoải mái qua, nhưng mình không phải là cùng cậu càng gần sao? Thời Viễn mình không nhiều tật xấu như vậy, thoát nhìn là một cực phẩm. Trương Thành coi như là học tra giống mình, có người cực phẩm như vậy mình cũng sẽ không cùng hẳn lẫn lộn chung.”

Thời Viễn dừng một chút, “Mình không làm bài cậu giúp mình làm, mình chán ghét Trương Thành một bộ cao cao tại thượng, thật lòng không muốn để cho hắn giúp mình. Nhưng mình càng không muốn cậu bởi vì mình gây phiền toái cho bản thân, càng không muốn cậu bởi vì mình nói xin lỗi với người khác.”

“Làm sao cậu biết tôi...”

“Trương Thành sau đó thừa dịp cậu không có mặt tìm tôi gây chuyện, sau đó mình đi hỏi Lưu Dương. Lần kia cậu ngừng hai giây ở bên người hắn, cậu nói với hắn ‘Xin lỗi.’”

“Trình Mộ, cậu nói cậu sao lại nhiều chuyện như vậy.” Thời Viễn liếc mắt nhìn Trình Mộ một cái, “Một mình tôi rồi thi đấu trường học muốn phạt thì để hắn phạt đi, tiểu gia tôi thời điểm nào sợ qua. Cậu thì sao? Nhiều chuyện chạy đi đem tình huống của tôi nói cho trường học vì tôi cầu xin, kết quả trường học vì tạo mặt mũi khoan dung không phạt tôi, lên lút khấu trừ lương giáo viên chủ nhiệm. Lần này ngược lại tốt, giáo viên chủ nhiệm chỉ trách trên đầu cậu. Quét hành lang nửa tháng thoải mái đi? Nhìn ánh mắt giễu cợt dễ chịu đi? Nghe lời đàm tiếu nghị luận thật vui đi?”

Thời Viễn không nhịn được càng nói càng mù quáng.

“Càng làm cho tôi không vui chính là, cậu cư nhiên vì không cho giáo viên chủ nhiệm phạt tôi, ở trong hành lang cúi đầu trước Trương Thành. Cậu biết trong lòng tôi lúc đó có bao nhiêu khó chịu không? Trong lòng tôi Trình Mộ vĩnh viễn là người sẽ không cúi đầu trước người khác, y thanh cao, y có quyết đoán, y có phong độ của mình. Nếu như biết như vậy, tôi tình nguyện lúc trước giáo viên chủ nhiệm phạt tôi một trận, bắt tôi quét trường học đều được, ít nhất trong lòng tôi không uất ức như vậy.”

“Trình Mộ, cậu nói cậu sao lại nhiều chuyện như vậy, làm gì... Đối với tôi tốt như vậy...”

Thời Viễn nói không được nữa, cậu khóc.

Trình Mộ nhìn cậu, nhẹ nhàng đem cậu ôm vào trong ngực, y muốn nói —— Thời Viễn, đó là bởi vì

Tôi yêu cậu.

Nhưng y không dám nói, y sợ Thời Viễn sẽ buồn nôn phần tình cảm này của mình, từ đây cùng y sẽ không liên quan nữa. Y sợ.

Trình Mộ y sống mấy năm nay, rốt cục có ngày sợ.

“Trình Mộ, lần sau, cậu làm đệ nhất đi.” tiếng Thời Viễn trầm ở trong lồng ngực của y nói.

“Ừm.”

Thành tích thi giữa học kỳ ra, người đứng nhất lớp —— Trình Mộ.

Người đứng nhất lớp—— Trình Mộ.

“Bắc Bắc quân nhiệt tình nhắc nhở, tiến độ nhiệm vụ đạt đến 20%, người chơi thành công hoàn thành nhiệm vụ thế giới, 10 giây sau sẽ tiến vào thế giới tiếp theo.”

Thời điểm 2B nhắc nhở, Thời Viễn còn chưa có phản ứng lại.

A, này liền xong?

Cậu đột nhiên cuống lên, cậu còn chưa nói với Trình Mộ lời từ biệt đâu!

Trước khi bị hút tới một thế giới khác, cậu dùng hết toàn lực nói một câu —— Trình Mộ, tôi thích cậu.

Nhưng mà cậu không biết, Trình Mộ bên này chỉ nghe được —— Trình Mộ, tôi...

Về phần phía sau “Tôi” là cái gì, Trình Mộ nào bỏ không ra.

Sau đó thời điểm biết được chân tướng, Trình Mộ nở nụ cười, nhưng còn Thời Viễn thì cảm thấy mình thực sự là tìm đường chết.

7. Quyển 2 - Chương 1: Lão Bản Ngươi Lại Đây (một)

“Nhanh bắt lấy hắn, nhanh...”

Thời điểm Thời Viễn mở mắt, đang đứng ở trong đám người khiêu vũ.

Ăn chơi trác táng, tay áo phiêu hương, cụng chén cạn ly.

Đây là quán bar?

Không đúng, có thứ gì không đúng.

Này khiêu vũ như thế nào lại thật tao nhã? Không phải nên rung đùi đắc ý nhảy như người điên sao?

Nam xuyên âu phục thì khỏi nói, tại sao nữ đều mặc sườn xám?

Nghiêm túc vừa nghe, này âm nhạc...

“Kia gió nam thổi tới mát mẻ, đêm đó oanh đề thanh thê thảm. Dưới ánh trăng bông hoa cũng như giấc mộng, chỉ có hoa dạ lai hương kia, thơm ngát thổ lộ...”

Còn chưa kịp ngẫm nghĩ, hắn liền gục xuống. Đương nhiên, không phải chính hắn nằm úp sấp.

“Người chạy nữa a? Người lại chạy nữa a!”

Thời Viễn bị đè xuống đất, tuy rằng không hiểu là tình huống gì, hắn vẫn là muốn nói, ngươi / con / mẹ / nó / buông tay a, thả ta ra.

Bất quá, hắn không nói ra, dù sao đến không ít người, hơn nữa chính mình đối tình huống trước mắt hoàn toàn mơ hồ.

“Bắt được?” Thời Viễn nằm trên mặt đất không có cách nào đứng dậy, chỉ nghe tiếng giày cao gót không nhanh không chậm truyền đến, sau đó một thanh âm giống như hoàng anh xuất cốc cách mình rất gần.

“Phong Ảnh tiểu thư, người này chạy trốn rất nhanh, các anh em mới vừa bắt được.” Nói xong người kia từ bên trong túi áo Thời Viễn túm ra một vật, “Tiểu thư, đây, bao tay của ngài.”

“Ân, làm không tệ, tam gia bên kia ta sẽ nói một chút.” Phong Ảnh thuận miệng tiếp một câu, nghe được trong tiếng nói kia tràn đầy ngạo mạn.

“Cám ơn tiểu thư, cám ơn tiểu thư.” Các huynh đệ kia được một câu như vậy liền cười đến thật là một cao hứng, thật giống như trúng thưởng lớn vậy.

Xem ra vị thiếu gia này trong miệng cô gái là một nhân vật lớn. Thời Viễn nằm trên mặt đất trong lòng lại nghĩ đến rất nhiều.

“Tiểu thư, vậy người này...”

“Chính các người tự xem rồi làm đi, ở đất Thượng Hải này chưa từng thấy ai dám cướp đồ vật của ta đây.” Trong thanh âm êm tai kia chứa không ít hung ác nha.

“... Vâng” những người kia nhìn nhau, ngẫm hiểu ý. Tiểu thư đây là muốn hấn chết.

Nằm trên mặt đất Thời Viễn hoàn không biết mình sắp thành người chết, hấn chỉ suy nghĩ mình bạch một chuyện.

Hấn đây là tới đất Thượng Hải rồi!

Nhất thời, Phát ca chấp nhận văn cường, Triệu nhĩ chi phùng hình tượng mỗi người từng tự từng tự ở trong đầu hấn cảm nhận một cách chân thực.

Bất quá, lúc này hai người đem hấn lôi mạnh dậy, kiềm hấn đi.

Lần này hấn cuồng lên.

“Người, các người đây là muốn làm gì!”

Hấn dùng sức giãy giụa, nghĩ hai người kiềm hấn như vậy hấn khẳng định không thoát thân được, kết quả hấn cự nhiên giãy hai cái liền tránh khỏi tay một người trong đó. Hấn sững sốt một chút, ta cái thời điểm nào trở nên mạnh như vậy.

“Đây là làm gì đâu?”

Nghe thấy giọng nói, một đám người ngừng lại.

“Vân thiếu.” Ngoại trừ Thời Viễn, những người khác đều hướng người nói chuyện bái một cái.

Thời Viễn giương mắt vừa nhìn, u, yêu nam. (* yêu là đẹp, mỹ miều, diễm lệ, lẳng lơ)

Người đến mày cong nhỏ nhắn như liễu, môi hồng răng trắng, xuyên một thân âu phục màu đỏ phong tao, ca-ra-vat từng từng buộc vào, nút áo ở cổ áo sơ mi mở rộng, xương quai xanh thoáng lộ ra, hoàn chỉnh một cái mỹ nhân yêu diễm, cổ tình mỹ nhân này còn là một người yêu cười. Có thể tưởng tượng được có bao nhiêu sức hấp dẫn.

Thấy chưa, ngay cả bọn đàn ông này đều trợn tròn mắt mà nhìn.

Cuối cùng vẫn là đầu lĩnh trong đám người này phản ứng lại trước tiên, hơi khom lưng nhẹ giọng nói, “Vân thiếu, người này mới vừa trộm bao tay của Phong Ảnh tiểu thư, chúng ta dự định xử lý một chút.” (* bao này mình nghĩ là ví tiền nha)

Thời Viễn bây giờ mới cảm giác được nguy hiểm, nguyên lai đây là muốn xử lý chính mình. Bất quá, xử lý như thế nào? Ngẫm lại phương thức xử lý trong phim đất Thượng Hải, Thời Viễn cảm thấy được tình huống không ổn.

“Người này ta mang đi.”

“A?”

“Có vấn đề?”

“Không có không có, chỉ là Phong Ảnh tiểu thư bên kia...”

“Ta sẽ giải quyết.”

Kết quả tới tới lui lui này đơn giản mấy câu nói, Thời Viễn lại vào tay người khác.

Thời Viễn muốn nói, trước khi quyết định có thể hay không hỏi hấn trước một chút, tên trộm dầu gì cũng là người a, cũng có nhân quyền a, tuy rằng không phải người tốt. Hơn nữa, mẹ / nó / vật kia không phải hấn trộm a, hấn nào có kỹ năng cao siêu như vậy.

Nhưng là nội tâm hấn không ai có thể hiểu.

“Không đi?”

Thời Viễn liếc mắt nhìn yêu nam đối với hấn cười hỏi một câu, lại nhìn một đám người chuẩn bị xử lý hấn bên cạnh hấn một chút, quyết đoán lựa chọn đi cùng yêu nam.

Đi được hai bước, hấn hung tợn quay đầu lại trừng đám người kia một cái.

Chờ hấn xoay đầu lại, liền nhìn thấy yêu nam cười to mà nhìn hấn, một bộ như là bị chọc cười.

Thời Viễn trong lòng cảnh linh mãnh liệt, sẽ không phải là muốn hấn truy đi! Đây nương pháo! Tiểu gia có thể sẽ hạ không được khẩu!

Vì vậy, hấn rất ghét bỏ mà nhìn yêu nam liếc mắt một cái. Thời Viễn nghĩ, coi như muốn truy yêu nam, trước hết để cho hấn tàn nhẫn mà ghét bỏ một hồi đi, ghét bỏ xong hảo hảo nài truy a.

Sau khi ra cửa, hấn quay đầu lại liếc mắt nhìn địa phương vừa mới đi ra, mới phát hiện lầu này thật đẹp. Đầu hơi nhấc liền nhìn thấy ánh đèn năm màu tụ lại ba chữ lớn trên mặt lầu —— Bách Nhạc môn.

Nguyên lai, đây cũng là nơi tiêu tiền nổi danh đất Thượng Hải, quả nhiên khí thế.

Mãi đến khi ngồi vào ô tô Jack trong truyền thuyết, Thời Viễn vẫn cảm thấy giống như nằm mơ, tả hữu sờ sờ.

“A Viễn, yêu thích xe này?” Không đợi Thời Viễn trả lời, yêu nam liền đối tài xế nói một câu: “Lưu thúc, ngày mai chuẩn bị cho A Viễn một chiếc.”

“Vâng, thiếu gia.”

Trong hồng hồng hỏa hỏa hoảng hoảng hốt hốt, Thời Viễn liền có một chiếc Jack.

Hấn muốn nói, yêu nam này rất hào phóng a, bất quá, không đúng, yêu nam này cư nhiên biết hấn!

Hấn đột nhiên nghiêng người sang nửa kính sợ nửa nghi ngờ mà nhìn yêu nam bên cạnh.

“A Viễn, làm sao vậy? Không cao hứng?”

Đột nhiên, yêu nam vỗ trán một cái, một bộ bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Ồ! Xem ta này! Lưu thúc, nhớ chọn thêm một người tài xế, động tác nhanh nhẹn chút.”

“...” Thời Viễn choáng rồi.

Ai tới nói cho hấn biết, yêu nam này là thế nào đem biểu tình ngạc nhiên nghi ngờ nhìn thành không cao hứng. Bất quá, nếu nhiều thêm một cái tài xế miễn phí không cần thì phí.

Thế nhưng, nên hỏi nói vẫn là phải hỏi.

“Người làm sao...”

“Ta sợ người có chuyện, lén lút theo.” Lần này yêu nam lại ngắt lời hấn nói trước.

Thời Viễn muốn nói, ta hỏi không phải cái này. Bất quá, hấn thật giống nói là chuyện liên quan với thân đồ vật, cái này có vẻ như quan trọng hơn một chút. Cho nên, hấn cũng không sửa chữa, muốn nhìn xem y sẽ nói tiếp cái gì.

“A Viễn, cái vật kia tạm thời không lấy được cũng không sao, chúng ta còn có cơ hội.”

Kết quả, yêu nam chỉ nói thêm câu này liền không nói nữa, bàn tay lại giống như an ủi vỗ vỗ vai hấn. Thế nhưng, yêu nam kia lộ ra bộ mặt dữ tợn cùng hung quang trong mắt cùng lúc trước đầy mặt ý cười cách biệt vạm vỡ, Thời Viễn ngồi ở bên cạnh vẫn cứ cảm nhận được một tia lạnh ý.

Như là nhận ra được cái gì, y đột nhiên khôi phục lại biểu tình ôn nhu như trước, đầy mặt ý cười, phảng phất vừa nãy hung ác chỉ là một hồi ảo giác.

Thời Viễn nghĩ thầm, yêu nam này không dễ chọc, tốt nhất vẫn nên rời khỏi y. Bất quá, muốn rời khỏi y, thì làm sao truy a.

Thời Viễn tiến thối lưỡng nan, trong lòng vạn phần xoắn xuýt.

“A Viễn, xuống xe.” Hắn lần này xoắn xuýt thực sự là xoắn xuýt không ít thời gian, xe dĩ nhiên ngừng.

Xuống xe, hắn dừng một chút quét nhìn bốn phía.

Đây là một biệt thự độc lập ở nơi an tĩnh, xung quanh không có nhà khác, luôn cảm thấy bóng cây rậm rạp.

Bất quá, biệt thự này thiết kế ngược lại là rất khác biệt. Toàn thể hình vuông vức, quy quy củ củ, tại trước sân biệt thự viện có suối phun cùng hoa hoa cỏ cỏ tùy ý có thể thấy được, hiện ra tùy ý. Thực sự là kết hợp mâu thuẫn. Miền bàn, cùng người khó lường này ngược lại là rất xứng.

Hắn lắc đầu một cái, vứt khỏi đầu nghĩ bậy nghĩ bạ, cùng yêu nam đi vào.

“A Viễn, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.” “Vú Trương, làm chút đồ ăn khuya mang đến.”

Y nói xong, cởi áo vét đưa người hầu, tùy ý ở trên ghế sa lon ngồi xuống.

Thật ra, người này cũng rất có sức hấp dẫn, ngay cả tư thế ngồi tùy ý cũng đều rất câu nhân.

Thời Viễn nghĩ, nếu là hắn cong mà nói có thể hắn sẽ bị đánh gục, nhưng đáng tiếc hắn không cong (a haha). Hơn nữa, y tựa hồ thật độc, một chút đều không có đáng yêu như Trình Mộ. Aiz, ta làm sao bỗng nhiên lại nhớ cái gạch khối kia, thật sự là cái tiểu yêu tinh mê hoặc người, người không ở còn muốn dẫn vật ta.

Nhớ tới Trình Mộ, hắn không nhịn được liền nở nụ cười.

“A Viễn, nghĩ gì thế? Cao hứng như thế.” Yêu nam nhìn hắn, miệng hơi cười.

Nhưng là cười thật hay là giả cười ai biết được. Dù sao Thời Viễn từng thấy qua biểu tình hung tàn của y.

“Không có gì, nhớ tới ngày hôm nay ta trộm thất bại, chính mình cũng cảm thấy được khôi hài.” Thời Viễn lung tung nói.

“Ha ha ha...” Không nghĩ tới yêu nam nghe hắn nói như vậy cười đến so với hắn còn lớn tiếng hơn.

Thời Viễn hắc tuyến, chính mình thậm chí như vậy nhất định muốn cười mà, cười liền cười, cứ nhiên còn cười đến lớn tiếng như vậy!

“Ở đất Thượng Hải đệ nhất thần thâm thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, ra tay xưa nay không thất bại qua, ngày hôm nay cứ nhiên ngã xuống, còn bị người bắt tại trận, nếu không phải ta qua, thì không chắc như thế nào rồi đây. Bất quá, may là thân phận của ngươi không bị nhìn thấu, không phải bảo bối ta có thể tổn thất.” Nói xong, yêu nam một mặt như sói đói nhìn thấy dê khát khao mà nhìn hắn, Thời Viễn không tự chủ run lên toàn thân nổi da gà.

Bị nam nhân ghi nhớ sao lại đáng sợ như vậy.

Thời Viễn nghĩ, may là hắn là nam, không phải nói chắc sớm đã bị nhào.

Ngẫm lại cái hình ảnh kia, Thời Viễn cả người đều không tốt.

Bất quá, y nói cái kia “Thượng Hải đệ nhất thần thâm” là ta? Oa ha ha, cái này trang bức 666, vì nhân vật nho nhỏ này mà tạ ơn 2b kia một chút.

Bất quá, nếu là thần thâm, phi, ta lợi hại như vậy, vì sao ngày hôm nay lại không giải thích được thất bại? Trong này khẳng định trước khi ta tới có phát sinh chuyện gì mà ta không biết.

“A Viễn, đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai ta dẫn ngươi đi xem người.” Trong mắt của y đột nhiên lại chợt lóe một tia hung ác.

Thời Viễn cảm giác được, ngày mai người kia khẳng định cùng yêu nam này có cái bí mật gì không muốn người biết.

Trong này, .

Buổi tối nằm ở trên giường, Thời Viễn luôn cảm thấy bất an nửa ngày ngủ không được, nhưng hắn cũng không nói ra được là tại sao.

Đột nhiên, hắn muốn xem ba lô, dù sao thay đổi một thế giới, không biết có xuất hiện thêm thứ gì hay không.

Người sử dụng hệ thống: Thời Viễn

Giới tính: Nam (có thể sửa chữa)

Trí lực: 30(100 mãn cấp)

Dung mạo: 80(100 mãn cấp)

Thể lực: 60(150 mãn cấp)

Vũ lực: 11(100 mãn cấp)

Kỹ năng: Chưa mở ra (tạm thời chưa tập được)

Nhiệm vụ hoàn thành độ: 20%

Tích phân: 1000

Nắm giữ vật phẩm: 1327 nhà lá (có thể sửa chữa)

Thuốc nước thâm tình ôm ấp (ps: Vật ấy tên như ý nghĩa, đương ngoạn gia nên sử dụng thuốc nước sau ôm ấp người khác, người kia sẽ cảm nhận được ngoạn gia đối với hắn thâm tình cũng rất cảm động)

Thần châu thuốc nước (đã dùng)

...

Thần châu thuốc nước? Đây là cái quỷ gì? Hơn nữa, chính mình cái thời điểm nào sử dụng? Không ấn tượng a.

Thời Viễn nghi ngờ.

“Bắc Bắc Quân nhiệt tình nhắc nhở, bởi vì kịch tình thế giới thiết định cần, ngoạn gia đã đến thế giới này trong lúc trạng thái hôn mê được Bắc Bắc Quân hữu ái trút xuống thần châu thuốc nước. Uống xong thuốc nước sau, ngoạn gia có thể tại thế giới này nắm giữ hết thầy kỹ năng thần châu, bao quát vũ lực nên có. Tin tưởng ngoạn gia hôm nay đã cảm nhận được, không cần quá cảm tạ nha! Cảm tạ cũng không cần nói ra nha!”

“...” Thời Viễn muốn nói, cảm ơn người, cảm ơn tám đời tổ tông người, cho ta cơ hội tốt như vậy. Rót cho ta? Người / mẹ / nó / làm sao còn không bị tước đầu!

Cuối cùng, không biết thế nào, Thời Viễn cứ nhiên ngủ được rất tốt.

Có thể sau khi trời sáng, không biết sẽ phát sinh cái gì đâu? Muốn gặp người kia rốt cuộc là người nào?

8. Quyển 2 - Chương 2: Lão Bản Người Lại Đây (nhị)

Bất an.

Thời Viễn một mình đợi ở cái phòng xa lạ rộng rãi này chỉ có một loại cảm giác này.

Yêu nam đưa hắn đến đây ngay cả xe cũng không xuống liền đi, chỉ bảo hắn tới gian phòng ngoài cùng bên trái lầu hai chờ, người kia lập tức tới ngay.

Bất quá, yêu nam làm gì mà không gặp người kia lại kêu hắn đơn độc gặp chứ?

Thời Viễn đối với tình huống không hiểu gì cả, tâm lý có chút sợ hãi.

Hắn nhìn đồng hồ đựng đưa trên tường một cái, tự định giá người kia cần phải chín giờ mới đến.

“Chi...” Cửa mở.

Vừa vặn chín giờ.

Nhìn người tới Thời Viễn lập tức liền nhào tới, vút đi đứng ngồi không yên lúc trước.

“Trình Mộ, là người a, người thật làm ta sợ muốn chết.”

Ôm tới hai phút Trình Mộ lại không có nửa điểm phản ứng, Thời Viễn cảm thấy có chút lạ quái. Bất quá nghĩ đến Trình Mộ trước kia mang theo bộ dáng tiểu yêu tinh biệt nữ ma người, hắn cười cười ôm Trình Mộ tay tại trên lưng y vỗ mấy cái: “Trang cái gì mà trang, ta không trao nổi giải cho người a, mau nói chuyện.”

Lần này Trình Mộ rốt cục có phản ứng.

Tay y vốn đặt ở hai bên túi quần đột nhiên nâng lên ôm thật chặt lấy Thời Viễn.

Thời Viễn nghĩ thầm, xem, quả nhiên vẫn là ma (* giày vò) người như thế.

“Ha ha, muốn cùng ta ngủ?” Trình Mộ mở miệng liền đẩy hắn ra, giữa động tác còn bỏ thêm hai chữ, “tốt thế.”

Sau đó, y tránh khỏi vòng tay ôm áp của Thời Viễn vẫn còn đang hoá đá trực tiếp đi đến ghế sofa duy nhất trong phòng.

“Chuyện ngày hôm qua làm không tệ, bất quá, Trình Mộ ta không có ý định lấy thân báo đáp.”

Nhắc tới chuyện ngày hôm qua, Thời Viễn cuối cùng cũng từ trong hình thức hoá đá tỉnh lại. Bất quá, y nói là cái quỷ gì? Làm không tệ? Hắn ngày hôm qua ngoại trừ ở ngoài trộm cắp lẽ nào có làm chuyện gì thành công?

Cả người hắn đều mơ màng.

Sau đó hắn quay đầu, liền nhìn thấy Trình Mộ đoan đoan chính chính mà ngồi ở trên ghế sofa, nhìn ánh mắt của y rất là khinh bỉ.

Thời Viễn cảm giác Trình Mộ có chút không đúng, không, cũng không phải không đúng, chỉ là so với hắn trước đây quen biết Trình Mộ nhiều hơn rất nhiều bạo ngược. Tỷ như y hiện đang ngồi ở trên ghế sofa, khiến người cảm thấy được ghế sofa kia chính là của một mình y, không ai dám cướp.

Nghĩ đến đây, Thời Viễn mất hứng. Ghế sofa này dài như vậy dựa vào cái gì một mình y ngồi!

Sau đó...

Hắn giận dùm dùm đi tới đặt mông liền ngồi ở bên cạnh Trình Mộ, không phục đem y hướng bên cạnh chen lấn.

Trình Mộ sắc mặt có chút phát xanh, thẳng tắp nhìn hắn như là đang nhẫn nhịn cái gì. Thời Viễn không khách khí chút nào trợn mắt nhìn lại.

Nhìn cái gì, mắt ta chính là so với ngươi càng lớn.

“Gần nhất ngươi trước hết lưu lại bên người Thích Vân, không nên khinh cử vọng động, chờ tin tức bên kia.” Vẫn là Trình Mộ chuyển mắt khỏi trước, y cũng không hiểu thời điểm nào y sẽ làm chuyện nhằm chán như thế. Cùng đứa ngốc trừng nhau?

Thời Viễn không tiếp lời, đại gia nó ai biết bên kia liền là vật gì.

Bất quá, nguyên lai yêu nam kia họ Thích. Thích Vân.

Bất giác Trình Mộ thời điểm nào chạy tới cửa như là sắp đi ra ngoài, Thời Viễn hô một tiếng: “Người...”

“Bất cứ lúc nào xuống cũng sẽ có người đưa người trở về, bất quá, người nếu là không muốn đi, đối bụng chết tại đây cũng được.”

Nói rồi y liền nâng chân, không quay đầu lại. Cho nên, tự nhiên không nhìn thấy bộ dạng Thời Viễn ở phía sau lưng tung hự không đáp y cùng khẩu hình không ngừng mắng của y.

Thời Viễn thấy y thật muốn đi, liền vội vã chạy lên chắn trước mặt y.

Nhìn Trình Mộ trong mắt lãnh ý cùng kia cả người tản mát ra khí thế mạnh mẽ, Thời Viễn có chút sợ mà rút cổ một cái.

Bất quá, nếu đã cản vậy không bằng càng triệt để hơn chút.

Vì vậy, hắn mở ra cánh tay càng gia tăng hơn phạm vi mà chặn lại Trình Mộ, cũng cấp chính mình thêm thêm khí thế.

“Người là Trình Mộ sao?” Vừa nãy hắn gọi Trình Mộ người này không có phản bác, xem ra tên của người này chính là Trình Mộ. Nhưng hắn luôn cảm thấy Trình Mộ này không giống với Trình Mộ kia.

“A, ” người này khoe miệng nhếch rồi nhếch, phát ra một tia hừ cười, “Vâng, ta là Trình Mộ.”

“Vậy người làm gì?”

Lần này Trình Mộ nhìn Thời Viễn giống như là nhìn bệnh thần kinh, ở Thượng Hải này thậm chí có người không quen biết y. Tặc này có phải là chưa từng xuất thế?

“Ta là một tiểu lão bản.” Trình Mộ muốn nhìn một chút người này rốt cuộc là giả ngây giả dại hay là cái gì khác, y liền kiên nhẫn trả lời một câu.

“Ồ.” Thời Viễn muốn nói nguyên lai là tiểu lão bản, vậy xem ra không phải Trình Mộ kia.

Bất quá! Một cái tiểu lão bản trang cái gì Vương Bá khí! bày cái giá lớn như vậy!

“Bách Nhạc môn tiểu lão bản.”

Trình Mộ bổ thêm một câu liền vòng qua hắn đi xuống lầu.

Thời Viễn gốc luôn. (* ta chém)

Hắn vừa nãy nghe được “Bách Nhạc môn”? Là cái “Bách Nhạc môn” kia?

Thời điểm Thời Viễn phản ứng lại chỉ muốn nói với Trình Mộ một câu, người có phải là không có thường thức hay không, lão bản Bách Nhạc môn có thể gọi là tiểu lão bản sao!

Hắn thật giống như... Lầm trọng điểm.

Buổi tối khi nằm ở trên giường, Thời Viễn nội tâm hỏa khí cũng còn chưa tiêu. Trình Mộ, mặt cũng không đổi vừa đến liền bắt nạt hắn, chờ, nhìn ta phục sinh trở về, không chính chết người!

Trình Mộ kia còn chưa biết y cái gì cũng không làm liền hoa hoa lệ lệ vô tội mà chịu tội.

Ba ngày.

Hắn ở trong biệt thự của yêu nam đều sắp đem hoa đi cảm tạ, cũng không đợi được cái gì “Bên kia” tin tức, yêu nam từ ngày đó lái xe đi cơ hồ liền không còn xuất hiện. Hắn cũng hoài nghi bọn họ có phải hay không đang lừa hắn, muốn cho hắn tởm nhạo đến chết.

Không được, ngày hôm nay lại không động tĩnh gì, hắn liền muốn từ nơi này đi ra ngoài.

Thời Viễn thở dài, ngồi ở trên xích đu nhìn chằm chằm tiền hoa nguyệt quý ngẩn người.

Bất quá, đó là cái gì?

Có một đóa hoa như là có thứ gì.

Hắn từ từ duỗi tay tới, khi ngồi trở lại trong lòng bàn tay nằm một đoàn giấy nhỏ.

Hắn nhìn chung quanh một chút, siết thật chặt nó, làm cho giống tình báo viên trong đảng.

Bất quá, đây là người nào thả? Làm sao biết được hắn mấy ngày nay đều sẽ ra xem hoa?

Người bên ngoài không thể.

Bởi vì tuy rằng không gặp người nào, Thời Viễn cũng có thể cảm giác được tầm mắt ở chỗ tối. Bên trong biệt thự này bảo tiêu không ít.

Không lẽ... Bên trong biệt thự này có nội ứng trong truyền thuyết, nội ứng “bên kia”.

Thời Viễn tâm trạng càng ngày càng khẩn trương, hắn không biết trong đoàn giấy này đến cùng sẽ viết những gì, là phúc hay họa. Hắn cũng không muốn cuốn vào phiền phức, chỉ là muốn bình yên hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

Trời tối người yên.

Thời Viễn đột nhiên mở mắt ra, ngồi dậy.

Sợ bật đèn sáng quá bị người hoài nghi, hắn nhẹ nhàng ấn xuống bật lửa, một tay nhanh chóng đem đoàn giấy mở ra.

Thời Viễn quân vừa đã thành công thu được độ tín nhiệm cao từ phe địch, hi vọng có thể tiếp tục thâm nhập sâu xuống, loạt bỏ phụ tá đặc lực của Trình Mộ. Cái thứ kia cũng thỉnh Thời Viễn quân phải bảo vệ tốt. Người nhà của ngài ở đây trải qua rất thử thách, chớ niệm. Hi vọng quân lần sao lại thành công. Tùng Bản.

Tùng Bản? Chẳng lẽ là người Nhật Bản?

Thời Viễn cả người đều không tốt, đây là tiết tấu muốn hắn làm hán gian! Không được, chuyện giết người như thế ta làm sao có thể được!

Thời Viễn đứng ngồi không yên liền sững sờ hai ngày, rốt cục đợi được yêu nam xuất hiện lần nữa.

Cùng là một người ngồi ở trên ghế sa lon dài chờ, Thời Viễn tâm lý so với lúc đầu càng khẩn trương. Hắn không biết đến cùng có nên một hồi nói cho Trình Mộ chuyện nội dung tin tức hay không.

“Nói đi.” Trình Mộ như là biết được người nào tiến vào nên liền trực tiếp mở miệng.

Thời Viễn mở to mắt kinh ngạc nhìn hắn.

“Người đến tìm ta chẳng lẽ là để tĩnh tọa tán dúc?” Trình Mộ một bộ người bóp mũi lại cũng không cứu sống được mà bộ dáng nhìn hắn.

Thời Viễn lập tức cảm thấy mình lại bị ghét bỏ.

“Hừ, quỷ Nhật Bản cũng chỉ có chút tiền đồ này.” Trình Mộ nhàn nhã bắt chéo hai chân, dựa lưng vào ghế sofa chậm rãi nói một câu.

Chút tiền đồ này? Cơ giận này so với bệnh phù chân đều lớn hơn. Thời Viễn trong lòng yên lặng oán thầm.

Bất quá có thể hắn đã nói sai, nếu Trình Mộ thật thì sẽ nói lời tư bản này.

“Vậy người liền theo lời hắn nói mà làm đi.”

“A?” Thời Viễn lập tức nhảy lên, “Ta mới không làm cầu hán gian giúp người Nhật Bản làm việc!”

Nếu trong tay Trình Mộ có thuốc phỏng chừng liền muốn cho hắn ăn hết.

“Diễn kịch không hiểu sao? Người ngày đó không phải diễn rất tốt?”

Ngày đó? Chẳng lẽ là ngày trộm cắp đó? Quả nhiên bên trong có ta không biết. Thời Viễn cảm giác mình đối với tình huống bây giờ cái gì cũng không biết, cả người rất mơ hồ. Không được, hắn phải chọn đảo thời điểm hảo hảo hỏi yêu nam một chút, hiểu rõ tất cả lại nói. Hỏi Trình Mộ thì quên đi, cái quỷ đáng ghét này chỉ biết ghét bỏ người, ta vì phục sinh dễ dàng lắm à.

Thích Vân nhìn Thời Viễn ngồi đối diện hần đầy mặt nghiêm túc, biểu tình không khỏi cũng nghiêm túc lên.

Bất quá, hần nghiêm túc như thế, Thời Viễn cũng có chút sợ. Dù sao lúc trước biểu tình nghiêm túc của hần rất hung ác, làm người trong lòng sợ hãi.

Vì vậy...

“Ha ha ha, ngày hôm nay khí trời tốt, quan hệ của ngươi và Trình Mộ là gì a?”

Không sai, Thời Viễn đang chế tạo bầu không khí thoải mái.

Thích Vân cố ý liếc mắt nhìn mưa to rơi ngoài cửa sổ, cười đến lặn lội ở trên ghế sa lon.

Thời Viễn nội tâm thực sự là ngày chó. Nhất định muốn như vậy mà! Trọng điểm ở phía sau a này!

Thời Viễn liền như vậy nhìn Thích Vân ở trên ghế sa lon tả hữu lặn lội.

Àn, mười bốn cái.

Có thể triệu hoán hai cái Thần Long.

“Nói mau!” Thời Viễn thật sự là không nhịn được, chết thì chết đi.

Kết quả, người kia từ từ ngồi dậy, một bộ... Rưng rưng muốn khóc.

“Ngươi làm gì... Ta chỉ cười một cái mà...”

Thời Viễn cảm giác họa phong này làm sao lại đột nhiên thay đổi đâu, hung ác đã nói đâu? Tuy nói như bây giờ mới càng phù hợp với khuôn mặt yêu nghiệt kia của hần, nhưng này cho hần xung kích không nhỏ a, làm cho hần lẳng lặng.

“Ngày hôm nay khí trời, ản, quả thật không tệ. Ta và Trình Mộ là huynh đệ tốt, ha ha ha...”

“...” Thời Viễn nhấn nhay không mắng qua, tiếp tục hỏi tiếp.

Buổi tối Thời Viễn lặn lội qua lặn lại không ngủ được, chuyện ngày hôm nay hần không tiêu hóa xong.

Tình huống so với hần tưởng tượng muốn phức tạp hơn nhiều.

Trình Mộ ở bề ngoài là lão bản Bách Nhạc môn, thương trường đặc ý sống đến vui vẻ sung sướng, ngầm là hội trưởng liên minh hội toàn quốc ái quốc, chuyện này bên trong gia tộc y đều không người biết.

Thích Vân là phụ tá đặc lực của y, cũng là một thành viên của liên minh hội. Thích Vân dùng Thích gia làm hậu viện chủ yếu phụ trách trong buổi họp liên minh hải địa khu sự vụ, bởi vậy cùng y quen biết, ở bề ngoài hai người quan hệ cũng phi thường tốt, từng có một lần khiến người hiểu lầm hai người có quan hệ “Đặc thù”. Cuối cùng vẫn là nữ đệ nhất ca sĩ Khuất Phong Ảnh của Bách Nhạc môn đứng ra công bố chính mình là vợ chưa cưới của Trình Mộ hiểu lầm kia mới tiêu trừ.

Mà thân phận thực sự của Khuất Phong Ảnh càng làm cho hần giật mình. Nàng nhưng thật ra là gián điệp cao cấp Nhật Bản, tiềm tàng tại bên người Trình Mộ. Hiển nhiên, bọn họ đều giả vờ không biết không có đâm thủng nàng. Này chân thực là như nhìn một cái vai hề đang tự mình tự ngu tự nhạc.

(* tự ngu tự nhạc: Có thể là tự lừa tự tin mình nghĩ vậy ai biết cứ thẳng tay góp ý nha)

Còn chính hần đâu? Vừa vặn cùng Khuất Phong Ảnh ngược lại. Người Nhật Bản bắt được cha mẹ hần ép hần làm việc, cố tình Thời Viễn này là cái hiểu tử, mấy lần suýt chút nữa đều làm ra chuyện không có cách nào cứu vãn. Bất quá, may mà hần còn lương tri người Trung quốc, cuối cùng tìm được Trình Mộ. Sau đó, hần làm nội ứng Trình Mộ bên này vẫn luôn nằm vùng ở bên cạnh người Nhật Bản, làm bộ một lòng chân thành mà vì người Nhật Bản làm việc, chiếm được người Nhật Bản tín nhiệm. Buồn cười là, hiện tại người Nhật Bản ngược lại bảo hần đánh vào Trình Mộ bên này, làm rõ tất cả về Trình Mộ.

Còn chưa, hần ngày đó đi trộm vì bọn Trình Mộ muốn từ chỗ người Nhật Bản lấy được một vật, đúng, vật kia nghe nói bị đặt ở trong xách tay Khuất Phong Ảnh, bởi vậy thành công “được đến” Trình Mộ tín nhiệm.

Thời Viễn cảm thấy từng cái từng cái sự thực này thật rất không chỗ không phải cầu huyết.

Thế nhưng, có một chút cũng thật là ngoài dự liệu của hần.

9. Quyển 2 - Chương 3: Lão Bản Người Lại Đây (tam)

“Số báo đặc biệt số báo đặc biệt, một sĩ quan Nhật Bản đem qua tại Bách Nhạc môn bị bắn chết, quân đội Nhật Bản yêu cầu đưa ra giải thích, số báo đặc biệt số báo đặc biệt...”

Sáng sớm, Thượng Hải tạc oa.

Lúc đó Thời Viễn đang ở trong mơ ăn đùi gà, chiến đề toán học, hành hung Trình Mộ.

Chờ đến khi hần biết chuyện này, nghe nói quân đội Nhật Bản đã phái người cùng Trình Mộ nói qua một lần.

“Này, bọn họ đã nói chuyện gì?” Thời Viễn đá đá Thích Vân dựa vào ghế sa lon nhắm mắt dưỡng thần.

“Nói chuyện yêu đương chứ gì.”

Thời Viễn không nói, đi lên muốn bắt tóc Thích Vân.

“Ai ai ai, đừng làm hỏng kiểu tóc chúng ta vẫn là bằng hữu!”

Mắt thấy tay Thời Viễn còn muốn tới nữa, Thích Vân nhanh khóc, “Ta nói ta nói... Đại gia, ta nói.”

Nhìn thấy Thích Vân một bộ dáng ủy khuất, Thời Viễn sắp ới ra.

Còn dám nương (* nữ á) thêm chút nữa hay không.

Sau khi nghe Thích Vân nói xong, Thời Viễn muốn nói, Trình Mộ cũng thật là... Soái, bắt quá, không có soái bằng ta.

Nguyên lai, người Nhật Bản muốn ở trên mặt đài cấp Trình Mộ tự cao tự đại, phái một binh lính Nhật Bản không biết tên đứng ra nói chuyện.

Kết quả, Trình Mộ càng tuyệt hơn. Dem một phục vụ viên mới chiêu đến phái đi. Phục vụ viên kia không rõ tình huống bởi vậy vẫn vui vẻ nửa ngày, cảm tạ trời xanh cho hần một lần cơ hội vì lão bản bắt kẻ nhảy vào nước sôi lửa bỏng.

Quân đội Nhật Bản bên kia tưởng bọn hần phái một binh lính Nhật Bản qua nhất định Trình Mộ bên này sẽ an bài phiên dịch, nhưng bọn họ cũng thật là cả nghĩ quá rồi.

Trình Mộ người sáng suốt như vậy không cho người thỉnh phiên dịch là đủ rồi người lại hi vọng hần thỉnh phiên dịch, ha ha.

Vì vậy, tình cảnh nói chuyện liền biến thành như vậy.

Ngày ấy nguyên bản binh lính kia quang quác nói một tràng, phục vụ viên này ngồi ở đối diện nghen cái gì cũng không hiểu. Nhưng hần nghĩ, dù là một điểm phản ứng đều không có còn hơn mất mặt trước mặt quỷ Nhật Bản, vì vậy hần làm bộ hiểu thỉnh thoảng mà gật gật đầu.

Cuối cùng, người Nhật Bản liền vui vẻ mà đi, một bộ chính mình hoàn thành đại sự.

Sau khi trở về, người binh sĩ kia liền một mặt kiêu ngạo mà báo cáo cấp trên, hần là như thế nào làm sao mà chế nhạo Trình Mộ bên này, sau đó đưa ra yêu cầu trước khi đi thượng cấp phân phó, bọn họ đều đáp ứng.

Nghe đến tình huống này, người Nhật Bản kích động. Vốn là nghĩ phái một người lính đi khẳng định không có tác dụng gì, kết quả thậm chí ngay cả yêu cầu này đó kia đều đáp ứng.

Cho nên trưởng quan bọn họ vội vã cao hứng động thân đi tìm Trình Mộ hỏi đỏi điều kiện, kết quả Trình Mộ nói hần cái gì cũng không biết. Người Nhật Bản nhất thời liền nổi giận, nói Trình Mộ không giữ chữ tín.

Trình Mộ tìm tới nhân viên phục vụ kia, nghiêm túc hỏi hần có đáp ứng những điều kiện này hay không.

Sau đó, nhân viên phục vụ liền nói hắn lúc đó căn bản nghe không hiểu cái binh lính Nhật Bản kia nói gì. Người Nhật Bản không tin, nói là lúc đó nhân viên phục vụ gật đầu đáp ứng.

Trình Mộ lần này liền nở nụ cười, ai biết lúc đó binh lính Nhật Bản người nói cái gì đâu? Nói không chừng cũng chỉ là nói chút chuyện cười đâu, dù sao nhân viên phục vụ của chúng ta nghe không hiểu.

Người Nhật Bản lần này là có miệng cũng không nói ra được, chỉ có thể nhin tức phần nộ rồi đi.

Bọn họ đây là bị Trình Mộ đùa bỡn.

Trình Mộ này sói đội lột cừu, cấp độ không sai.

Thời Viễn nghĩ như thế, trong lòng không khỏi nhấn cho y nút like.

Bất quá, người Nhật Bản làm sao có thể chịu giảng hoà như vậy đâu, dù sao thật vất vả mới có cơ để mượn.

Quả nhiên, ngày thứ hai, Bách Nhạc môn lại đăng báo.

Quân đội Nhật Bản đối với Trình Mộ không cho ra giải thích hợp lý biểu thị kháng nghị, yêu cầu nhất định phải đưa ra một câu trả lời.

Trình Mộ đáp lại, trong vòng ba ngày tìm ra hung thủ.

Hung thủ này thật sự có thể tìm ra sao? Sự kiện này tám phần mười chính là người Nhật Bản tự mình ra tay giết người mình ngược lại ăn cướp rồi giả họa cho Trình Mộ, hung thủ và vân vân sợ rằng đã sớm bị diệt khẩu.

Thời Viễn ba ngày nay đứng ngồi không yên, hắn rất lo lắng cho Trình Mộ, dù sao hiện tại hắn và y xem như là trên một chiếc thuyền, nếu như Trình Mộ xảy ra chuyện hắn cũng không quá tốt.

Trái lại người trong cuộc đâu?

Trình Mộ như thường ngày nhàn nhã xử lý sự tình thì xử lý, nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, nhàn chán liền đi Bách Nhạc môn nghe nhạc nhảy. Như là y không có chút nào lo lắng.

Thời hạn ba ngày đã đến.

Người Nhật Bản nghênh ngang đến đòi người, nhưng mà bọn họ biết chắc Trình Mộ nhất định không nộp ra người được.

Trình Mộ đứng trước mặt người Nhật Bản có tới năm phút đồng hồ, bọn họ vội vã muốn lên tiếng, đột nhiên...

“Người là ta giết.”

Trong đám người đột nhiên truyền ra một thanh âm. Lập tức tất cả mọi người hướng nơi thanh âm phát ra nhìn lại.

Thế nhưng nếu như ai mất sắc, liền sẽ phát hiện Trình Mộ đứng ở đằng kia mí mắt đều không nháy.

“Hung thủ thế nào lại là hắn!” Một người Nhật Bản chỉ vào người kia lớn tiếng nói.

“Làm sao người biết không phải hắn đâu?” Trình Mộ âm điệu không chấp trùng mà trả lời.

“Hắn... Hắn...” Người Nhật Bản kia minh bạch chính mình suýt chút nữa lời đuôi, lần này nói không được nữa.

Cuối cùng, người Nhật Bản chỉ có thể dẫn theo “hung phạm” trở về.

Ngày thứ hai có lẽ sẽ có tin tức truyền ra “hung phạm” kia bị lăng trì xử tử.

Thời Viễn suy nghĩ rõ ràng, liền nói Trình Mộ làm sao sẽ không có chút nào lo lắng, nguyên lai y đã sớm sắp xếp xong xuôi hung thủ. Thực sự là cao minh a! Thật là cái quái cao minh gì a! Đi chết đi!

Nghĩ người kia bị lăng trì xử tử, Thời Viễn trong lòng thực sự nhin không được, hắn buộc Thích Vân dẫn hắn đi gặp Trình Mộ.

Trình Mộ sau khi vào cửa, Thời Viễn liền đi lên cho y một quyền.

“Người làm gì!” Trình Mộ nổi giận. Ở Thượng Hải này không ai dám đánh y.

Thời Viễn thanh âm phát ra càng to lớn hơn, “Người quá tàn nhẫn! Hung thủ? Người mới là hung thủ!”

Trình Mộ bỗng nhiên an tĩnh.

Thời Viễn thanh âm cũng thấp xuống, “Trình Mộ, người làm sao có thể làm như thế, đó là cái nhân mạng a.”

“Ta biết. Ta không đúng, ta là súc sinh, ta đáng chết.”

Thời Viễn cũng không nhớ rõ Trình Mộ là khi nào đi, trong lòng hấn rất khó chịu. Trình Mộ y tốt như vậy tại sao phải làm chuyện như vậy, hấn không muốn y trở nên xấu xa như thế, mặc dù là tại trong thế giới giả lập.

“Còn không đi?” Thích Vân không biết từ đâu xông ra.

“Yêu nam, trong lòng ta khó chịu.”

Thích Vân bĩu môi, khen ta nhất định muốn dùng loại từ này mà! Nhất định là đồ kị ta mỹ!

“Trong lòng y cũng không dễ chịu.”

“Hả?” Thời Viễn nghi hoặc mà nhìn hấn.

“Cả ngày y một bên vội vàng sự vụ của Bách Nhạc môn cùng liên minh hội một bên còn phải đề phòng động tác người Nhật Bản, y rất mệt mỏi, không chỉ có thân nhọc mà lòng mệt càng mỏi hơn. Nhưng là, y hiện ra ở trước mặt mọi người vĩnh viễn là Trình Mộ kiêu ngạo ngán nấp, y quyện trạng thái đó vĩnh viễn chỉ ở sau lưng, không ai nhìn thấy. Người Nhật Bản lần này làm như thế, y cũng là thực sự không có biện pháp. Bất quá, cái người kia là tự nguyện thể thân, không phải y ép, y mới là người không xuống tay được, thậm chí còn ngăn cản. Thế nhưng người kia cuối cùng vẫn đứng ra, bởi vì Trình Mộ đã cứu mệnh hấn.”

Thích Vân nói tới đây dừng một chút.

“A Viễn, ngày hôm nay y khóc. Y chính là Trình Mộ a, biết y 10 năm, ta xưa nay chưa từng thấy y khóc qua.”

Thời Viễn không nói.

“Lại nói, người kia dù chết, hấn là người xấu trong mắt người khác, nhưng lại là anh hùng của chúng ta. Hơn nữa người phải tin chắc, Trình Mộ sẽ báo thù cho hấn. Chúng ta chỉ cần mỗi mắt mong chờ.”

Sự khó chịu trong lòng Thời Viễn rốt cục vơi đi thật nhiều.

“Keng! Gợi ý của hệ thống, ngoạn gia được đến trợ công bằng hữu thích giúp đỡ, tích phân +50.”

Thời Viễn lần này sững sốt. Ý này Thích Vân là trợ công, vậy này muốn đuổi... sẽ không phải vẫn là Trình Mộ đi!

Thời Viễn nội tâm nói như thế nào đây, có chút vui mừng không rõ, càng nhiều hơn chính là nước mắt lưng tròng.

Hấn mới vừa giáo huấn Trình Mộ xong, trước lại cùng y chen ghế sofa, trừng mắt, rống lên, nói là ấn tượng đầu tiên phải tốt, này ấn tượng thứ n đều là hỏng, muốn phải làm sao vui vẻ mà truy a. Lại nói, hấn cũng không thể thường xuyên gặp y, làm sao xoát mặt làm sao tích lũy tình cảm a.

Vì vậy, hấn không vui.

Bất quá.

“A Viễn, người đi giúp y một chút đi, gần nhất cũng là bởi vì y không giúp được, hơi không chú ý liền đã xảy ra chuyện như vậy. Người đi giúp y coi chừng sự tình Bách Nhạc môn thuận tiện giám thị cái Khuất Phong Ảnh kia một chút. Chúng ta phải nhanh lên một chút tìm tới cái vật kia.”

Thời Viễn nghĩ thầm, ai u, mới vừa nói cơ hội liền tới rồi này, trợ công còn có chút hữu dụng.

Quả nhiên, 2b liền bỏ thêm 50 tích phân.

Bất quá, “Người tại sao không đi a.”

“Không phải ta không đi, y nói đôi ta gần nhất muốn ‘Cắt đứt’, muốn giữ một khoảng cách, nha nha nha... tình cảm nhiều năm như vậy, y muốn vứt bỏ ta...”

Thời Viễn hắc tuyến, không nhịn được liền đập Thích Vân một cước.

Đúng vậy, thiếu chút nữa đã quên ta còn có nhiệm vụ người Nhật Bản giao phó đây.

Hạnh phúc, phi, thành công muốn từ “gây xích mích” quan hệ của bọn họ bắt đầu.

Thời Viễn càng nghĩ càng không đúng, chính mình tại sao càng ngày càng giống diễn kịch boy rồi đó. Rất tốt rất tốt.

Kỹ năng diễn xuất càng cao truy người càng dễ dàng, oa ha ha ha.

Tại thời điểm Thời Viễn cùng Trình Mộ và Khuất Phong Ảnh ngồi ở lầu hai Bách Nhạc môn nghe ca khúc tặc mi thử nhân nhìn chăm chăm nhìn khắp nơi xung quanh một hồi, tay nắm ghế tựa của Trình Mộ nắm đến vang lên kèn kẹt.

“Người, có thể, ngồi, xuống, an ổn, nghe, khúc, hay, không.” Trình Mộ nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ta ngồi nha.” Thời Viễn một bên trả lời một bên dò xét chung quanh.

“Đừng nhìn khắp nơi, giữ chính đầu của người!”

“Tại sao có thể có người ngu xuẩn như vậy.” Khuất Phong Ảnh chen vào một câu, trừng Thời Viễn liếc mắt một cái. Lần trước người này trộm đồ vật của nàng cư nhiên không chết, tam gia lại xin tha cho hắn, hừ.

Thời Viễn ngay lập tức liền trừng trở lại, người cư nhiên hoài nghi sự thông minh của ta, trừng chết người.

“Người!” Khuất Phong Ảnh ủy khuất nhìn Trình Mộ, “Tam gia, người xem hắn...”

“Ngoan, xuống xuống cho ta một bài đi.” Trình Mộ giống như an ủi mà vỗ vỗ vai của nàng.

“Keng! Ngoạn gia được nam chủ giải vậy, tích phân +100.” Thời Viễn trong lòng trộm cười đến vui vẻ.

“... Hảo.” Khuất Phong Ảnh đi xuống lầu, tam gia thích nghe thanh âm của nàng, nàng xuống cho hắn nghe.

“Đêm Thượng Hải, đêm Thượng Hải, người là cái Bất Dạ Thành, đèn rực rỡ lên, tiếng xe vang, ca múa mừng cảnh thái bình...”

Thanh âm du dương lấy được vô số tiếng vỗ tay, nhưng ai biết tiếng vỗ tay bao nhiêu là thật bao nhiêu là qua loa đây. Dù sao thân phận của nàng ở nơi đó.

“Không được ở bên ngoài cùng nàng bất hòa.” Thời Viễn cho là y bị tiếng ca hấp dẫn, y lại đột nhiên nói chuyện cùng hắn?

“Không nghe thấy sao?”

“Ồ.” Thời Viễn trong lòng đột nhiên liền có chút tiểu tâm tình, người này che chở đến rất tốt a.

Bất quá hắn nghiêng ngẫm, đây là nói có thể lén lút làm cho nàng bán tử?!

Hắn không nhịn được cười hi hi.

Trình Mộ liền quay lại liếc hắn một cái, ánh mắt kia như là nói, người cũng là chút tiền đồ này.

Thời Viễn trong lòng nói, ta đây căn bản chính là thanh niên tốt đẹp thế hệ mới, sinh ở trong hạnh phúc, sinh trưởng ở dưới hồng kỳ, người nói nghiệp danh chánh ngôn thuận của chủ nghĩa xã hội, này đó người có không có không có không.

Thực sự là được rồi.

10. Quyển 2 - Chương 4: Lão Bản Ngươi Lại Đây (tứ)

Hệ thống người sử dụng: Thời Viễn

Giới tính: Nam (có thể sửa chữa)

Trí lực: 30(100 mãn cấp)

Dung mạo: 80(100 mãn cấp)

Thể lực: 60(150 mãn cấp)

Vũ lực: 11(100 mãn cấp)

Kỹ năng: Chưa mở ra (tạm chưa tập được)

Nhiệm vụ hoàn thành độ: 20%

Tích phân: 1200

Nắm giữ vật phẩm: 1327 nhà lá (có thể sửa chữa)

Thâm tình ôm ấp thuốc nước (ps: Vật ấy tên như ý nghĩa, đương ngoạn gia sử dụng nên thuốc nước sau ôm ấp người khác, người kia sẽ cảm nhận được ngoạn gia đối với hắn thâm tình cũng rất được cảm động)

Thần châu thuốc nước (đã dùng)

...

Tiến độ nhiệm vụ bất động như cũ, quá nửa là phế bỏ, trang chân chó là tốt rồi.

Nhìn đường tiến độ không nhúc nhích, Thời Viễn nghĩ như thế.

Bất quá, chuyện trang chân chó kinh sợ như thế hắn làm thế nào cho ra.

Aiz, nhiệm vụ hoàn thành xa xa khó vời.

Lúc Trình Mộ đẩy cửa tiến vào, liền nhìn thấy Thời Viễn một tay chống đầu một mặt táo bón mà nhìn góc hoa cúc ngăn người.

“Mẹ nha! Ngươi tiến vào khi nào, hù chết lão tử.”

Thời Viễn vừa quay đầu liền nhìn thấy Trình Mộ đại gia dựa vào ghế sa lon.

Trình Mộ liếc hắn một cái, bất ngờ không lên tiếng. Dù người sao táo bón không dễ chịu.

“Đêm nay có nhiệm vụ.”

“Cái gì?”

Trình Mộ ngồi thẳng thân, “Độ Nhất Lang đêm nay sẽ đến Bách Nhạc môn nghe khúc, nghe nói vật kia ở trên người hắn.”

“Ta đi thôi?”

Trình Mộ một bộ người rất ngu, người không đi thôi lẽ nào ta đi.

“Ta kỹ thuật rất tra, ha ha, a...”

Thời Viễn nhìn Trình Mộ một bộ ánh mắt quả thể bất nạt, phổi sắp nổ, câu chuyện lập tức liền biến, “Ha ha, ta đây là đệ nhất thần châu Thượng Hải kỹ thuật tra cũng là số một, có đồ vật ta thần châu không được? Ha ha ha. Mấy giờ?”

“Mười giờ.”

“Được.” Làm sao đáp ứng đâu, ta thật không có kinh nghiệm thực tiễn a.

“Đêm nay hắn sẽ ở tại phòng khách quý 301 lầu ba, thời điểm đó chúng ta bảo đảm sẽ có mười phút không cho ai lên lầu ba, ngươi có tối đa thời gian mười phút này. Trước đó, ngươi ở tại phòng 201 lầu hai, thời

gian vừa đến liền từ ban công đi vào 301. Sau khi lấy được đồ vật người liền từ cửa sổ đi tới bên trái Bách Nhạc môn, nơi đó sẽ có người tiếp ứng người.”

“Được. Bất quá, vật kia là cái gì?”

“Một phần danh sách, người Nhật Bản đường hoàng mà đem nó gọi là (Trung Quốc hữu hảo nhân sĩ danh sách). Hừ, bất quá là cầu hán gian hãm hại nhân dân chúng ta. Nếu lấy được danh sách kia, chúng ta có thể giải quyết những thứ cầu này trước tiên.”

“Được.” Thời Viễn nội tâm đột nhiên sôi trào, cảm giác mình sống nhiều năm như vậy rốt cục có thể chân thực mà trả ơn đất nước.

Thời Viễn ở trong 201 đi tới đi lui, hần rất hồi hộp, cách 10 giờ còn lại có 5 phút.

“Ái quốc ái quốc, ái quốc...”

“Người đang làm gì? Thần thần thao thao.”

“Ngọa tào, Trình Mộ người rất muốn hù chết ta, ta đây không phải là cấp chính mình tiếp sức sao.”

Trình Mộ mí mắt nhấc lên, một bộ bị ngu đến mức đó.

Thời Viễn không đếm xỉa tới y, tiếp tục niệm.

“Tất cả cẩn thận.”

Thời điểm Thời Viễn nghe thấy câu nói này liền nhìn về phía Trình Mộ, y đã mở cửa đi ra ngoài.

Hừ, coi như có chút lương tâm.

Thời Viễn không biết, thời điểm hần nghĩ như thế, khóa miệng là gương lên.

10 giờ.

Thời Viễn nghiêm mặt, hai ba lần nhảy ra cửa sổ đứng ở trên ban công.

Ngẩng đầu nhìn rìa ban công lầu ba liếc mắt một cái, hần nắm chặt quyền.

2b, người nói hảo hữu kỹ năng thần trộm, ta lên rồi.

Hần nhắm mắt lại, nhảy vọt một cái.

Ngọa tào, dĩ nhiên thật nắm được rìa ban công. 2b không gạt ta.

Vì vậy hần dễ dàng hai ba lần vượt lên ban công 301.

Nhìn ánh đèn trong phòng, hần hạ eo như mèo. Trong lòng đếm ba tiếng hần chéch chàng tiến vào trong phòng.

Bất thành linh, hiển nhiên người trong phòng có chút ngây người, lẳng lẳng nhìn hần.

Mắt thấy người này muốn kêu thành tiếng, Thời Viễn đột nhiên vỗ tới che cái miệng của hần.

“Tê, người ngày hôm đó bản cầu...”

Không đề phòng, người Nhật Bản kia cắn hần tay.

Thời Viễn nhanh chóng lấy cùi chỏ thúc vào đầu hần mấy cái, người Nhật Bản kia không lên tiếng trước liền hôn mê bất tỉnh.

Thời Viễn thở phào nhẹ nhõm, trời mới biết nhịp tim của hần đập đến bao nhiêu nhanh.

Bất quá, cũng đã đến nước này, cứ tiếp tục đi.

Nghĩ thời gian phỏng chừng sắp không đủ, hần khắp mọi nơi lật lên quần áo người kia.

Trên túi áo không có, túi quần cũng không có.

Đúng rồi, còn có áo trong!

Hắn liền đẩy ra áo khoác người kia, quả nhiên ở bên trong vải lót tìm được danh sách kia.

Còn chưa kịp cao hứng, hắn nghe thấy bên ngoài như là vang lên tiếng động khác thường. Vì vậy hắn lập tức đem danh sách nhét vào túi chạy về phía cửa sổ.

Thời điểm rơi xuống đất, cả người hắn đều run rẩy, tay thì chảy máu không ngừng, nhưng hắn hiện tại không để ý tới những thứ này.

Nhưng hắn không biết, thời điểm hắn sốt ruột bận hoảng loạn đi xuống, có thứ gì rơi mất.

Hắn vốn là muốn dựa theo kế hoạch quay người chạy bên trái Bách Nhạc môn, nhưng trong nháy mắt hắn sửa lại phương hướng, hướng xa xa nhanh chóng chạy đi.

Bởi vì, bên trái Bách Nhạc môn bên kia có mấy người Nhật Bản.

Thời Viễn dưới chân không ngừng lại, hắn không biết sẽ có người Nhật Bản đuổi theo hắn hay không.

Chạy không biết bao lâu, Thời Viễn thực sự không còn khí lực, tiến vào một cái kho cũ liền trực tiếp co quắp ở trên mặt đất.

Hắn hô hấp rất loạn, tim đập đến thật nhanh, cả người đều là mồ hôi, máu trên tay không biết thời điểm nào ở trên y phục nhuộm một đám lớn.

“Ha ha, lão tử hôm nay giống như chơi một hồi đại mạo hiểm, thật rất kích thích, sướng khoái!”

Không ai biết, trong lòng hắn kỳ thực rất sợ hãi a rất sợ hãi.

Không biết qua bao lâu, hắn mơ màng ngủ thiếp đi.

“Người đâu!” Chén nước Trình Mộ cầm trên tay rơi nát tan.

“Tam, tam gia, lúc đó chúng ta thấy có người Nhật Bản liền rút lui.”

“Rút lui? Ai ra lệnh cho người?” Trình Mộ nở nụ cười.

“Tam gia tha mạng, là lỗi của ta, là lỗi của ta, tam gia tha mạng...”

Người kia quỳ mà không ngừng hướng Trình Mộ dập đầu dập đầu.

“Ta tha mạng của người, ai tha mạng Thời Viễn!”

“A Mộ, người xem.”

Thích Vân lúc này từ bên ngoài tiến vào, cầm trong tay một tờ giấy, “Đây là từ trên đất phát hiện, phỏng chừng... Là A Viễn làm rơi.”

Ở chỗ cao nhất tờ giấy ghi mấy chữ to—— Trung Quốc hữu hảo nhân sĩ danh sách.

Trình Mộ trong lòng bỗng nhiên rất khó chịu, cầm tờ giấy này cảm giác thật nặng nề.

Không biết Thời Viễn hiện tại ở đâu, là sống hay.. Chết.

“Lăn, sau này đừng khiến ta nhìn thấy người.” Trình Mộ thấp giọng nói một câu, nghe không ra tình cảm.

“Cảm tạ tam gia, cảm tạ tam gia...” Người quỳ trên mặt đất chạy trốn chết.

“A Mộ, người...”

“Tên này là giả.”

“Cái gì?” Thích Vân lập tức cầm qua danh sách trên tay Trình Mộ nhìn kỹ một chút, “Trầm! Hắn ba tháng trước đã bị chúng ta giải quyết a! Quỷ Nhật Bản, không được chết tử tế!”

Thích Vân trực tiếp đem giấy phá tan thành từng mảnh, tiện tay dạt ra.

“Hừ, xem ra là ta coi thường nàng.”

Trình Mộ nói xong câu này liền sải bước đi ra ngoài.

“Người đã đến rồi.”

Thanh âm ngọt ngào du dương phối hợp trang dung (* dung mạo trang điểm) tinh xảo, không thể không nói, đẹp đến kinh người.

“Trình Mộ ta sống nhiều năm như vậy lần đầu tiên bị một người phụ nữ đùa giỡn.”

“Nếu như là như vậy, này thật sự là vinh hạnh của ta.”

“Ba!” Trình Mộ cho nàng một cái tát, “Trình Mộ ta sống nhiều năm như vậy lần đầu tiên đánh nữ nhân, này thật là vinh hạnh của ta.”

“Trình Mộ, không quản người nói thế nào, ta Khuất Phong Ảnh rất yêu người.” Bị đánh đỏ mặt ánh mắt trang tình thâm ý nặng kia nhìn thật khiến người ta thương tiếc. Nhưng ở Trình Mộ nơi này, chẳng là cái thá gì.

“A, yêu ta? Cảm tạ, Trình Mộ ta không chấp nhận người tâm địa rắn rết.”

“Trình Mộ, người biết ta là bất đắc dĩ. Không phải...”

“Người tam địa rất tâm không quản tình huống thế nào tổng sẽ bộc lộ ra bản tính, coi như người không phải chó săn của người Nhật Bản, Trình Mộ ta cũng sẽ không muốn người.”

“Kia người tại sao lại cho ta làm vị hôn thê của người? Tại sao thỉnh thoảng lại đối với ta tốt như vậy?”

“Không tốt với người thì sao chiếm được hảo cảm của người, làm sao khiến người giảm bớt tiết lộ thông tin của chúng ta đây.”

“Kia người tại sao không sớm giết ta?” Khuất Phong Ảnh sắp khóc, nước mắt tại trong hốc mắt đảo quanh, bất quá chậm chạp không rơi.

“Giết người? Trình Mộ ta chỉ là một thương nhân bình thường mà thôi, giết người không phải là bại lộ cho người Nhật Bản đồ vật chỗ tối của ta hay sao, Trình Mộ ta không có ngu như vậy.”

“Người... Trình Mộ, người, không phải người tốt.” Rõ ràng chân tướng Khuất Phong Ảnh rốt cục khóc lên.

” Trình Mộ ta trên người công thật nhiều mạng người, chết rồi cũng là xuống địa ngục thôi. Người tốt? Ta xưa nay đều không phải là người tốt.”

“Người đến.”

“Tam gia.”

Không đợi Trình Mộ lại mở miệng, Khuất Phong Ảnh cầm lấy kéo trên bàn hướng vào trong lòng liền ghim mạnh xuống, “Trình Mộ, người đời này đừng nghĩ quên mất ta. Coi như là một cây gai, Khuất Phong Ảnh ta cũng phải đâm vào trong lòng người.”

Nàng, chết không nhắm mắt.

“Số báo đặc biệt số báo đặc biệt, Khuất Phong Ảnh vợ chưa cưới của lão bản Bách Nhạc môn Trình Mộ đột nhiên tự sát thân vong hương tiêu ngọc vẫn, số báo đặc biệt số báo đặc biệt...”

Lúc Thời Viễn tỉnh lại, trời vẫn còn đen, hắn không biết mình ngủ bao lâu, chỉ cảm thấy cả người như đóng băng, lạnh muốn chết, bất quá kia máu ngược lại đã động lại. Hắn co lại đầu gối, đem mình co lại thành một đoàn.

“Trình, Trình Mộ, người hảo, lão tử không phải, không phải trừng qua người mấy lần, không phải cùng người đoạt ghế số pha một lần, không phải đánh qua người một quyền sao? Người lại thù dai như thế! Bây giờ còn chưa tìm đến ta! Trình Mộ... Ta thật cảm giác sắp chết rồi.”

“Nhanh, mau tới, nơi này có người.”

Thời Viễn lần thứ hai mở mắt là bị tiếng nói chuyện rả rác đánh thức. Hắn không nhúc nhích được, không biết người đến là tốt hay xấu. Người xấu liền người xấu đi, chết rồi vừa vắn, không hoàn thành nhiệm vụ chết tiết này.

Vì vậy, hắn nhắm chặt mắt lại.

“Aiz, tiểu tử, tiểu tử.”

Thời Viễn mơ mơ màng màng cảm giác mặt mình bị đánh, lẽ nào ta không chết?

Hắn chậm rãi mở mắt ra, một đám người giống như là thất đại cô bát đại di cùng nhau nhìn hắn.

“Tiểu tử tỉnh rồi, mau mau, ăn chút cơm, đây cũng không biết là đói bụng mấy ngày, lại bị thương. Thối đời, ăn thịt người a.”

Sau đó... Thời Viễn liền nhìn nhóm người kia vì một bát cơm giăng co.

“Ta đến đi.”

“Ta tới.”

“Ta đến đi!”

“Ta đến!”

“Các người đừng cãi cọ, ta đến!”

“...”

Mắt thấy sắp muốn động thủ, Thời Viễn yên lặng nói một câu, “Ta tự mình tới?”

“Hảo!” Một đám người trăm miệng một lời đáp.

“...”

Vì vậy, Thời Viễn liền tại một đám người “Thâm tình” nhìn kỹ nhanh chóng ăn cơm xong, hắn có chút không chịu nổi a.

“Tiểu tử rất soái a!”

“Đúng đúng đúng!”

Thời Viễn nhìn đám thất đại cô bát đại di này, nhếch cái chính mình cảm thấy rất khó coi cười.

“Ai u, cười rộ lên đẹp trai hơn.”

Thời Viễn yên lặng không cười.

Không biết thế nào, Thời Viễn đột nhiên cảm thấy chính mình lớn lên đẹp trai là một loại tội lỗi.

Năm mô a di đà phạt

11. Quyển 2 - Chương 5: Lão Bản Người Lại Đây (năm)

Thời Viễn được cứu.

Tại trong nhà ân nhân cứu mạng nghỉ ngơi hai ngày, Thời Viễn nghe nói chuyện Khuất Phong Ảnh tự sát.

Bất quá hắn biết rõ, chuyện này không đơn thuần, người còn đang tốt làm sao có khả năng đột nhiên tự sát.

Nhưng mà, hắn lại nghe nói Trình Mộ bởi vậy vô cùng bi thương, quyết định không tiếp tục kinh doanh một tuần sự.

Thời Viễn nhức nhối thay y.

Dù sao này một tuần lễ nói dài cũng không dài lắm nói ngắn cũng không ngắn, lại nói Bách Nhạc môn đào ra tiền như vậy, đến đó tổn thất bao nhiêu tiền của người dân, phí, đại dương a.

Bất quá, Trình Mộ vì Khuất Phong Ảnh bất kể là giả bộ hay là thật, tốt xấu trên mặt không có trở ngại a. Nhưng Thời Viễn hắn đâu? Chặt vật bị thương, chặt vật chạy trốn, chặt vật được cứu, ai vì hắn nghĩ tới a.

Thời Viễn nghĩ đi nghĩ lại, lòng có chút chua xót.

Phi, có cái gì lòng chưa xót, ta một cái Đại lão gia sợ cái gì. Không phải bị thương sao, không bỏ chạy một lần sao, không phải là không ai tìm sao, không phải là vận khí tốt được cứu sao. Ta Thời Viễn soái lắm, làm gì nghĩ nhiều giống như đàn bà như vậy. Nhất định là gần đây chuyện quá nhiều đầu óc hỗn loạn.

Thời Viễn quơ quơ đầu, giống như là muốn đem này đó tiểu tâm tình bỏ qua.

Nếu không ai tìm, liền để hần trước tiên co rút ở nơi này yên lặng một chút đi, dù sao đi tới Thượng Hải này nói thật hần đều chưa ngủ qua một cái an giấc.

Nói không rõ hần rốt cuộc là vì yên lặng một chút hay là bởi vì không ai tìm mà thất lạc.

“Tiểu tử a, nhà ở nơi nào đâu? Nhìn trang phục người này nói chuyện cũng không giống như là từ nhà người bình thường ra tới.”

Thời Viễn bưng bát cơm tay dừng một chút, sau đó liền một miếng cơm dạ một câu, “Rất xa.” Rất xa, tại tương lai xa xôi.

“Vậy trong nhà mấy cái người a? Cưới vợ chưa a? Người xem khuê nữ của ta...”

“Mẹ, người nói cái gì đó!” Bên cạnh cô nương trẻ tuổi ngượng ngùng đánh gãy phụ nhân.

“Đứa nhỏ này, làm sao...”

“Mẹ...”

“Được được được, ta không nói.”

Cô nương nhìn Thời Viễn liếc mắt một cái, liền đỏ mặt chạy vào phòng.

“Đứa nhỏ này da mặt mỏng, tiểu tử đừng thấy lạ a.”

Thời Viễn cười cười không tiếp lời. May là da mặt mỏng, bằng không sáng khoái như ngài như vậy, ta sợ ta không chống đỡ được a.

“Đã ăn được a, Vũ Nhân Hoa đâu?” Một đại thúc nhìn qua hơn sáu mươi tuổi vén rèm cửa lên tiến vào.

“Đại thúc, người đã trở lại.” Thời Viễn nhìn thấy người tiến vào cảm kích cười cười. Ân nhân cứu mạng cũng không thể quên a.

“Vũ Sắc ăn xong trở về nhà đi.”

“Ừm. Ngày hôm nay cảm giác như thế nào a? Thân thể có khỏe không?”

Đại thúc ngồi ở bên cạnh phụ nhân, hỏi Thời Viễn.

“Tốt lắm rồi, tạ ơn đại thúc đã cứu ta.”

“Cám ơn cái gì. Thối đời, người nếu không giúp đỡ lẫn nhau chút, cũng không phải nạp mạng cho Diêm vương gia thêm một cái sao. Lại nói quỷ Nhật Bản bắt tử, chúng ta làm sao chết trước. Coi như muốn chết, cũng phải đem bọn họ từ quốc gia chúng ta đuổi ra ngoài trước.” Trên mặt của đại thúc tràn đầy kiên định, “Thời Viễn a, nhất định bảo vệ tốt cái mạng này, có thể sống là tốt sống hơn, người tuổi trẻ, đến nhìn quỷ Nhật Bản cút khỏi quốc gia chúng ta.”

Thời Viễn trong lòng rất là kính nể, quốc gia cần cũng là người trí lớn như vậy, còn sợ gì chứ.

“Đại thúc, người cũng sẽ thấy.”

“Ha ha, nếu trước khi chết thật có thể nhìn thấy, ta cũng có thể an tâm nhắm mắt, những năm này nhân dân chúng ta cũng bị Nhật Bản hại không ít.”

Kết quả, lời Thời Viễn nói rất nhanh liền rơi vào khoảng không.

Trước tờ mờ sáng là thời gian tối tăm nhất, bất quá người Nông gia chịu khó, gà trước khi bình minh thì kêu lên. Lại nói thối đời, nơi nào dung người ngủ an giấc.

Thời Viễn vốn là đang ngủ ngon giấc, trong mơ mơ màng màng như là nghe thấy bên ngoài có tiếng nói, còn rất lớn, hần trở mình mở mắt ra.

Tỉ mỉ vừa nghe, không tốt, như là tiếng tranh luận. Hấn lập tức ngồi dậy giày cũng không mang hảo liên hướng ngoài chạy.

Thời điểm vén rèm cửa lên, nhất thời cả người hấn một thân mồ hôi lạnh.

Người Nhật Bản. Ít nhất, cũng là ba bốn người. Cái khác đều là người dân nơi này.

Nghe thấy động tĩnh, người trong viện đều nhìn về Thời Viễn nơi này.

“Là hấn.” Có người Nhật Bản dùng Hán ngữ sứt sọc đột nhiên nói.

“Lên!” Người dẫn đầu híp mắt một cái.

Lập tức, sau lưng những người kia dưới chân liền động.

Đại thúc cảm giác không đúng, lập tức nhào tới ôm người cầm đầu kia, không hề liếc mắt nhìn chỗ nào liền hô một câu: “Thời Viễn, nhanh từ cửa sau chạy! Nhanh!”

Thời Viễn lúc này mới như là thanh tỉnh, do dự liếc mắt nhìn đại thúc, liền quay người hướng trong phòng chạy đi.

“Ầm!” Mới vừa chạy ra cửa sau, Thời Viễn liền nghe thấy được... Một tiếng súng vang. Hấn tức thì nước mắt rơi như mưa.

Bất quá, hấn không ngừng lại. Dừng lại bị tóm được thì đại thúc không phải là vô ích sao.

Gió vù vù gào thét, đánh cho mặt người đau, không biết thời điểm nào, dưới chân một cái giày cũng mất, mà Thời Viễn vẫn chạy.

Bất quá, như là vô dụng.

Bởi vì hấn nghe thấy tiếng bước chân phía sau càng ngày càng gần.

Hấn nhắm mắt lại, nghĩ chung quy vẫn là phải chết liền để hấn tiện thể kéo theo mấy người, dù cho một cái cũng tốt. Đại thúc, không thể chết vô ích a.

Vì vậy, hấn đột nhiên ngừng lại xoay người.

Những người kia thấy hấn đột nhiên dừng lại, cảm thấy không đúng lắm, cũng ngừng lại. Bất quá, bước chân vẫn là chậm rãi hướng phía Thời Viễn dịch.

Thời Viễn đứng ở đằng kia nhìn người cách hấn càng ngày càng gần, lúc này trong lòng cư nhiên không một chút sợ hãi, hấn nghĩ tới chỉ là muốn giết chết bọn họ, dù cho, thật sự một cái là tốt rồi.

Bảy mét, sáu mét, năm mét.

Thời Viễn vui mừng hấn bây giờ còn có thể phán đoán ra khoảng cách. Đến đây đi, chết thì chết đi.

“Ầm ầm ầm! Ầm...”

Kết quả, đột nhiên lại vang lên tiếng súng liên tiếp, giống như là hướng về những người kia đi.

Thời Viễn đứng tại chỗ, không biết nên làm sao phản ứng lại.

Bất quá, rất nhanh hấn sẽ không phản ứng. Bởi vì, hấn cảm giác trên eo mình thật giống trúng một phát đạn. Thời điểm nhắm mắt Thời Viễn nghĩ, súng này đánh vào người thật rất đau. Bất quá, thù hận của đại thúc sẽ có người thay hấn báo.

“Đại thúc, đại thúc...”

“Hấn làm sao vậy?” Trình Mộ nhìn người trên giường liên tục nói mớ, trong lòng có chút hoảng loạn.

“Tam gia, tuy rằng đạn đã lấy ra, nhưng hấn bây giờ còn nằm ở giai đoạn nguy hiểm, thần trí cũng không tỉnh táo, nếu gắng không nổi đêm nay, sợ là... Xong. Ai...”

Trình Mộ không nói tiếp, chỉ là yên lặng nhìn Thời Viễn, phát hiện hấn gầy đi rất nhiều.

“Thời Viễn, người còn chưa có mắng ta, đánh ta, trả thù ta, có thể an tâm chết sao?”

“Thời Viễn, cha mẹ người còn ở trong tay người Nhật Bản, chưa có nhận lại bọn họ, người nhấn tâm chết sao?”

“Thời Viễn, ta không cho người chết.”

“Thời Viễn...”

Thời Viễn trong ngơ ngác luôn cảm thấy có thứ gì đang ong ong không, làm cho hắn không ngủ. Sau đó, hắn rốt cục không nhận được.

“Thời Viễn, người đã tỉnh?”

Thời Viễn mị mắt nhìn thế nào cũng không rõ mặt người, bất quá mặt mũi này hóa thành tro hắn đều biết, Trình Mộ.

“Trình Mộ...”

Thời Viễn vừa mở miệng, lập tức giật nảy mình. Thanh âm khàn khàn giống như quái thú này là cái quỷ gì?

“Đừng nói chuyện, người vừa mới tỉnh, nằm xuống, ta đi gọi bác sĩ Vương.”

Thời Viễn cảm giác mí mắt thật nặng, liền ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại lần nữa, Thời Viễn mới nhìn rõ nơi của mình.

Gian phòng rất rộng rãi, đồ vật cũng không nhiều, một giường một bàn một ghế tựa. Nha, chính giữa tường trắng còn có treo một chữ cầu xin —— thiên đạo thù cần.

Thời Viễn biết đây là phòng người nào.

“A Viễn, ta đến rồi đây!”

Thời Viễn nghe thấy thanh âm này não tê rần. Không được, vì mạng nhỏ may mắn còn sống sót của hắn, phải ngăn cản hắn nói tiếp.

“Trình Mộ đâu?” Hắn bật thốt lên tên của người nào đó. Hảo, lão tử cũng thật là tiện.

“Ai u, y tối qua giữ người một đêm sáng sớm hôm nay bị bác sĩ Vương buộc đi mị một hồi.”

“Ai cần y trông coi? Người nói cho y biết, hi vọng ta chết liền cứ đến.”

Tay xoay tay cầm tức thì ngừng, sau đó nhẹ nhàng buông xuống.

“Tam gia, tại sao không đi vào?”

“Không được, chăm sóc tốt hắn, có nhu cầu gì cứ việc nói, ta đến làm.”

Nói xong, Trình Mộ quay người đi. Bác sĩ Vương sững sờ tại chỗ cũ một mặt mờ mịt.

Lần bị thương này, Thời Viễn cả nửa tháng không xuống giường được. Ngày đó đạo thù cần nếu như không phai màu, phỏng chừng sớm đã bị hắn nhìn ra một mảnh trắng xóa.

Bất quá, Trình Mộ ngược lại là tự giác, nửa tháng này không có ở trước mặt Thời Viễn xuất hiện qua, khiến Thời Viễn cho là kỳ thực không có người như vậy.

Nhưng mà hắn không biết, mỗi ngày buổi tối sau khi hắn ngủ say, đều có người sẽ yên lặng mà đứng ở bên giường hắn trong coi một hồi, cuối cùng liền yên lặng mà rời đi.

Ánh nắng tươi sáng, là ngày tốt.

Thời Viễn rốt cục có thể xuống giường từ gian phòng này đi ra ngoài.

Trong lòng hắn rất vui vẻ.

Bất quá, sau khi nhìn thấy mặt người, mặt hắn vẫn cứ kéo xuống.

Hắn vốn định quay người trở về phòng tránh y, nhưng mà cũng không có trướng gì dùng, bởi vì người nào đó cũng theo vào rồi tiện tay đóng cửa lại.

Thời Viễn đưa lưng về phía y, chậm chậm không nói lời nào.

Trình Mộ phía sau nhìn lưng hắn, cũng một câu nói cũng không nói.

Yên tĩnh. Cực kỳ yên tĩnh. Nếu như bây giờ có một cây kim rơi trên mặt đất, phỏng chừng đều có thể nghe thấy.

Vẫn là Thời Viễn tính tình gấp gáp chờ không được, “Người biến mất nửa tháng hiện tại tới làm chi?”

Ai biết vừa mở miệng, tại sao đã nghe chưa đâu.

Thời Viễn nhíu nhíu mày, đây không phải là ngữ khí hắn muốn biểu đạt a.

Nhưng mà Trình Mộ không có suy nghĩ nhiều, “Ta đó giờ chưa từng biến mất qua.”

Thời Viễn liếc y một cái, một bộ người xác thực không từ trên địa cầu biến mất.

“Thời Viễn, nửa tháng này ta luôn luôn tại bên cạnh ngươi, mỗi ngày buổi tối cũng sẽ ở sau khi ngươi ngủ đứng ở bên giường nhìn ngươi.”

Thời Viễn cảm thấy lời này vì sao càng nghe càng khiếp sợ hoảng loạn, làm cho hắn cả người nổi da gà.

Bất quá, “Thật sự?” Hắn dạ một câu, âm thanh thấp đến chính mình đều sắp không nghe được.

“Ừm.” Trình Mộ thẳng tắp theo dõi hắn, giống như là muốn đem hắn tiến vào trong lòng đi.

“Kia trước ngươi tại sao không tìm đến ta? Ngươi biết không, ta suýt chút nữa chết rồi...”

Nghĩ đến chuyện lúc trước, Thời Viễn không cao hứng nổi.

“Ta tìm, chỉ là không tìm được ngươi.” Trình Mộ dừng một chút, “Ta không nghĩ tới ngươi sẽ chịu khổ nhiều như vậy, là ta không đúng, không thể bảo vệ tốt ngươi. Sau này, sẽ không bao giờ phát sinh chuyện như vậy.”

“Nhưng là, Trình Mộ, ngươi biết không? Một nhà đại thúc bởi vì cứu ta mà chết, bọn họ chết rồi, một nhà ba người a, Thời Viễn ta có tài cán gì khiến bọn họ bồi thêm ba cái mệnh, ngươi nói ta có phải là đáng chết.”

Nghĩ đến một nhà đại thúc tử vong, Thời Viễn nhịn không được khóc ra thành tiếng.

Trình Mộ nhìn hắn như vậy, trong lòng khó chịu nói không nên lời. Y thử thăm dò đưa tay tới, dừng một chút, từ từ đặt tay lên vai Thời Viễn, sau đó nhẹ nhàng chốc chốc mà vỗ.

“Thời Viễn, không trách ngươi, bọn họ sẽ không trách ngươi... Không trách ngươi...”

“Keng, nam chủ đối ngoại gia độ thiện cảm tăng cường, tích phân +100, tiến độ nhiệm vụ đạt đến 25%, thỉnh ngoại gia tiếp tục chăm sóc đi ~ “

Thời Viễn bởi vì câu nói kia của 2b ngăn người, tiếng khóc im bật đi, mà nước mắt vẫn cứ rơi.

Trình Mộ nhìn hắn dừng lại tiếng khóc, trong lòng buồn lòng.

Kết quả...

Một giây sau, tiếng khóc Thời Viễn lại vang lên.

Bởi vì tích phân đều có thể tạm thời dừng lại tiếng khóc, phản ứng này... thật là lợi thể cái quái gì vậy.

12. Quyển 2 - Chương 6: Lão Bản Ngươi Lại Đây (sáu)

Trình Mộ nào đau đến hoảng loạn.

Thời Viễn đã khóc thời gian rất lâu.

Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, trên mặt hấn sạch sẽ một chút nước mắt cũng không có, đây là đang làm cái gì? Bên trái một vết bên phải một vết có nhịp điệu mà thay phiên.

Trình Mộ không có nói thẳng ra.

“Thời Viễn, đừng khóc. Một hồi mắt đều đau.”

“Ai cần người lo, mặt của ta cũng không phải mặt của người, lại nói, ta còn chưa tha thứ người đâu!”

Trình Mộ muốn nói, này nếu là mặt ta ta khẳng định không muốn, khóc như thế, mặt làm sao chịu được.

“Hảo, vậy người tiếp tục khóc đi, ta bồi người.”

“Ta làm gì phải nghe lời người, ta liền không khóc nữa thế nào! Ai muốn người bồi, nếu không có nhiệm vụ, ta...”

Thời Viễn lập tức che miệng lại.

“Làm sao vậy? Buồn nôn sao?”

May là điểm Trình Mộ để ý không có ở trên câu nói kia.

Y thấy Thời Viễn, một bộ dáng đáp rất sốt sắng, chỉ lo Thời Viễn có cái gì không thoải mái.

“Không có chuyện gì không có chuyện gì.” Thời Viễn nhất thời trong lòng vẫn còn hoảng loạn, “Người đi mau đi mau, ta muốn nghỉ ngơi.”

Hấn vừa nói vừa đẩy Trình Mộ xuất môn.

Đứng ở môn khẩu Trình Mộ nghe âm thanh hấn ở sau lưng đóng mạnh cửa, nội tâm có chút khổ sở.

Bất quá, vốn là y không đúng, không có chuyện gì, không trách Thời Viễn. Không sao hết, y chỉ là có chút khổ sở.

“Tam gia, ngài có một phong thư.”

“Đặt đó đi.”

“Vâng, thuộc hạ xin cáo lui.”

Trình Mộ xoa bóp huyết thái dương, tỉnh rồi tỉnh thần, cầm lên lá thư đó, ngón tay thon dài dứt khoát bóc ra phong thư.

Cha mẹ Thời Viễn trong tay chúng ta, hi vọng Trình lão bản đốc xúc hấn đến đây một hồi, nha, nhớ tới mang cái vật kia.

Ngày mai mười giờ, bến tàu số mười sáu, quá hạn không chờ đợi.

Trình Mộ hí mắt một cái, tiện tay đem thư ném sang một bên.

A, dùng bài này.

Mười giờ, bến tàu mười sáu.

“U, Thời Viễn làm sao không có tới? Cha mẹ mình hấn cũng không tới tiếp? Người Trung quốc không phải coi trọng chữ ‘Hiếu’ nhất sao? Lại nói, hấn làm sao dám phiền phức Trình lão bản ngài tới đón đâu?”

Trình Mộ xuyên áo che gió màu đen, một người đứng ở một bên khí thế không thua một đám người đối diện chút nào.

Nghe đến mấy câu này, y nở nụ cười.

“Không muốn phí lời, nói đi, thế nào mới có thể đem người mang đi.”

“Trình lão bản tính tình thẳng thắn hèn chi sinh ý làm tốt như vậy, Tùng Bản bội phục.”

Trình Mộ không nói tiếp, hiển nhiên y muốn nghe không phải cái này. Mấy ngày nay Tùng Bản đối trá cảnh giới cũng thật là cao.

Mắt thấy Trình Mộ không để ý tới hắn, trên mặt người kia nguy trang ý cười không giảm chút nào.

“Trình lão bản, cái vật kia Thời Viễn quân nhờ ngài mang tới chưa? Chỉ cần giao ra đồ vật, chúng ta sẽ rất mau thả người.”

Trình Mộ làm sao biết vật kia là cái gì càng khỏi nói đem tới, lại nói, coi như mang theo đồ vật ngày hôm nay cũng không thể vui vẻ như vậy mà rời đi nơi này.

Người Nhật Bản tuy rằng không biết thân phận ngầm thực sự cùng thành tựu của y, nhưng cũng biết y không phải bằng hữu.

Không phải bằng hữu, không phải người xa lạ, vậy liền chỉ còn kẻ địch.

Trình Mộ khẽ mỉm cười.

“Ta hôm nay tới không mang thứ gì, chỉ là tới đón người.”

“Người...”

“Lui ra.”

Sau lưng Tùng Bản những người khác đối với lời Trình Mộ nói rất tức giận, vốn định chỉ trích y, lại bị tùng bản ngăn lại.

“Trình lão bản nếu nói như vậy, vậy hôm nay việc này sợ là không thể vui vẻ mà tiến hành rồi.”

“Ai nói thế?” Trình Mộ nhắc lên mí mắt.

“Trình lão bản lời ấy nghĩa là sao?”

“Ngày mai vào lúc này ta mang theo đồ vật đến, ngoài ra, Bách Nhạc môn của ta nguyện ý cấp người quý quốc phục vụ miễn phí.”

“Như vậy rất tốt, kia...”

Tùng Bản thấy không chỉ có thể bắt được đồ vật hơn nữa có thể chiếm được tiện nghi nội tâm thật cao hứng.

“Chậm đã. Điều kiện tiên quyết là, ta ngày hôm nay muốn mang người rời đi.”

Nghe thấy lời này, đám người Nhật Bản kia lập tức rất tức giận nhìn y chăm chăm.

Trình Mộ mí mắt đều không nhắc một chút, cấu trúc mình y còn có thể trừng trở lại? Cũng quá rơi mặt mũi.

“... Ân, có thể. Trình lão bản tin dự ở Thượng Hải mọi người đều biết.”

Lời này là muốn nói, Trình Mộ người thời điểm đó muốn đổi ý, xem người ở Thượng Hải này làm sinh ý thể nào.

“Mộc Thôn, đem lão nhân mang tới.”

“... Vâng “

Hai vị lão nhân nơm nớp lo sợ mà nhìn xung quanh, nghĩ đến khoảng thời gian này đợi ở chỗ người Nhật Bản vẫn là rất sợ hãi.

“Đại thúc, đại thẩm, ta là bạn của Thời Viễn, hai vị đi theo ta, đừng sợ.”

Hai vị lão nhân nhìn thấy người Trung quốc thì rất kích động, rất tin tưởng Trình Mộ.

“Hi vọng Trình lão bản làm tròn lời hứa, ngày mai ta sẽ đến đúng giờ. Đúng rồi, thỉnh cầu Trình lão bản như hôm nay một mình đến đây.”

Trình Mộ không tiếp lời, đỡ lão nhân từng bước một rời đi.

“Ầm!” Cách đó không xa thân ảnh lung lay một chút.

“Thạch Điền! Người làm gì! Trình lão bản không có sao chứ?”

Tùng Bản bày ra bộ dáng sốt sắng mà hỏi.

Kỳ thực trong lòng hắn e rằng đã vui ngắt trời, dù sao hắn ngày hôm nay không có được đền bù như mong muốn, không quá viên mãn.

Hai vị lão nhân sợ hãi kêu to, bưng lỗ tai cả người run rẩy.

Trình Mộ nhẹ giọng an ủi, đỡ lão nhân tiếp tục đi.

Nhưng là sắc mặt của y thật không tốt, trên tay gân xanh rõ ràng đã nổi lên.

Y rất đau, kia đạn đánh ở trên vai.

Sau khi đi vào từ cửa sau Bách Nhạc môn, Trình Mộ không kiên trì được trực tiếp ngã trên mặt đất, mặc cho hai vị lão nhân gọi ra sao y đều không mở mắt không nửa điểm phản ứng.

“Hảo, người chuẩn bị tốt cho tiểu gia!”

“Vâng vâng vâng, Thời Viễn thiếu gia.”

“Cái gì thiếu gia, gọi ta Thời Viễn!”

Đây không phải là trọng điểm a này!

Thời Viễn giống như tạc mao ở trong phòng gào thét.

Trong lòng hắn sốt ruột.

Đứng ở một bên vẫn luôn không lên tiếng Thích Vân lôi cánh tay của hắn liền hướng ngoài cửa đi.

Hắn hôm nay tâm tình không đúng lắm.

“Yêu nam, người làm gì!”

Thích Vân không lên tiếng.

Thời Viễn có chút sợ, bởi vì lúc trước hắn gặp qua Thích Vân thần sắc hung tàn.

Cách gian phòng rất xa Thích Vân mới dừng lại bỏ tay Thời Viễn ra.

Thời Viễn đang muốn trừng hắn mới phát hiện hắn... Lệ rơi đầy mặt.

“Người...”

“Thời Viễn, người đúng thật là kẻ gây họa! Người xem một chút, sau khi người đến A Mộ xảy ra bao nhiêu chuyện! Lần trước người bị thương liền chỉ biết trách y rồi đùa giỡn tính khí, người biết y vì tìm người gấp đến độ mấy ngày mấy đêm không chợp mắt à! Người biết y vì người sớm động Khuất Phong Ảnh à! Người biết y trúng độc Thời Viễn người à! Thời Viễn, người không biết! Người cái gì cũng không biết! Người cái quỷ ích kỷ này! Hiện tại ngược lại hảo, y sắp vì người đem mệnh ném rồi, người cao hứng đi! Sung sướng đi! Muốn nhảy cõn lên đi! Thời Viễn, nếu không phải xem trên mặt mũi Trình Mộ kẻ ngu si kia, ta ngày hôm nay khẳng định một súng bắn người!”

“Người tới đi.”

Thời Viễn đâm đâm vị trí tim.

“Đến, hướng nơi này đánh.”

Thích Vân nhìn hắn cái bộ dáng này, nhất thời tâm tình cũng rất loạn, xoay người chạy mất.

Chỉ còn lại Thời Viễn lảo lảo đứng tại chỗ máy móc đâm tim vị trí, chốc chốc.

Hiện tại nếu là có thanh đao ở trong tay hắn, phỏng chừng hắn sẽ đâm xuống.

Thời Viễn ngơ ngác mà ngồi dưới đất hai giờ.

Trong đầu của hắn trống rỗng.

Mãi đến tận —— tiếng gõ cửa vang lên.

“Thời Viễn thiếu... Thời Viễn, tam gia tỉnh rồi, y muốn gặp người.”

Lập tức, trong đầu của Thời Viễn trống không liền có hình ảnh —

Tất cả đều là Trình Mộ, mặt nghiêm túc nghiêm túc nghiêm túc.

Hắn lập tức mở cửa thẳng đến gian phòng Trình Mộ.

“Thời Viễn, người đã đến rồi.”

“Ừm.”

“Cha mẹ người ta đã đón về.”

“Ừm.”

“Ta không sao.”

“Ừm.”

Thời Viễn nhìn bộ dáng Trình Mộ ngủ, đột nhiên liền nghĩ đến thời điểm trước hắn bị thương bộ dáng Trình Mộ nhìn hắn ngủ.

Hắn ngủ thường long trời lở đất, còn Trình Mộ đang ngủ thật sự rất ngoan.

Ngày hôm nay bác sĩ lấy đạn cho Trình Mộ thời điểm cởi quần áo, hắn mới chính thức biết đến cái gì gọi là vết sẹo.

Trình Mộ trên người không có mấy khối thịt nguyên, sâu sắc nhợt nhạt đều là vết sẹo, có mới, có cũ, có rất nhỏ không nhìn kỹ cơ hồ không nhìn thấy, có lại dài tới mười cen-ti-mét.

Có thể tưởng tượng được, không, hắn tưởng tượng không được, Trình Mộ đến cùng trải qua cái gì, trải qua nhiều ít.

Có người sống trăm tuổi sợ cũng không nhiều vết sẹo như vậy, y mới sống ba mươi đầu năm a, liền đầy người vết sẹo, y... Đến tận cùng sống được có bao nhiêu khổ.

Có người giàu, có người nghèo, có người hạnh phúc, có người bi ai, y —— khổ.

Thời Viễn không dám nghĩ tiếp nữa, hắn sợ hắn sẽ khóc thành tiếng.

“Trình Mộ, sau này nhất định phải hảo hảo.”

Hắn nhẹ giọng nói một câu.

Ngày thứ hai vừa rạng sáng, Trình Mộ liền tỉnh rồi.

Y vừa quay đầu liền nhìn thấy Thời Viễn nằm nhoài bên giường mình ngủ rất say.

Y vốn không muốn quấy nhiễu hắn, nhưng hôm nay lại có chuyện phải làm.

“Thời Viễn, Thời Viễn...”

“Ừm... Người làm sao tỉnh rồi? Không ngủ thêm một lát?”

“Không ngủ, ta có việc hỏi người.”

“Cái gì?”

“Trước kia người Nhật Bản có phải là cho người thứ gì?”

“Không a. Không, không đúng. Ta đột nhiên nhớ lúc trước bên kia cấp tin tức cho ta trên đó nói qua một câu kêu ta đem đồ vật bảo vệ tốt, nhưng ta cũng không biết là thứ gì.”

Trình Mộ trong lòng chuyển một chút.

“Chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất.”

Y nhìn Thời Viễn liếc mắt một cái.

Thời Viễn lập tức liền hiểu, hắn xoay người chạy ra ngoài.

Thời điểm trở về trên tay nhiều hơn bộ quần áo.

Quần áo mặc đi thêu rách tay của Khuất Phong Ảnh ngày đó.

Y phục kia khẳng định tại trước lúc hắn chưa tới thế giới này bị động tay động chân.

Nghĩ đến lần trước từng trải trộm cắp, trước nhất hắn liền gỡ ra áo trong, bên trong quả nhiên có đồ vật.

Một tờ giấy.

Một tấm giấy rất nhiều chữ.

Thời Viễn liếc mắt nhìn Trình Mộ, kích động đem nó mở ra.

“Trung Quốc hữu hảo nhân sĩ danh sách” mấy cái chữ lớn đầu tiên kiểu khải thư tiến vào tầm mắt của hắn.

“Trình Mộ, vật này cư nhiên ở chỗ ta.”

Thời Viễn đem giấy đưa tới, nội tâm cảm giác nói không ra lời.

Hắn liền chết thâu đồ vật cư nhiên ở ngay trên người hắn.

Có chút buồn cười.

Trình Mộ thật cao hứng, thứ bọn họ muốn tìm rốt cuộc tìm được.

Y nhìn kỹ một lần, nhú nhú mày.

“Làm sao vậy? Sẽ không phải là giả đi?”

Thời Viễn có chút muốn khóc, thời điểm trước hắn biết được tờ giấy hắn trộm kia đích xác là giả, hắn trực tiếp tới vài câu mã cảnh sóng lớn tiếng gầm gừ. (* không hiểu dễ nguyên ai hiểu góp ý nha)

“Là thật.”

Thời Viễn thở phào nhẹ nhõm.

“Bất quá, có Lưu Toàn.”

“Lưu Toàn là ai?”

“Tài xế của Thích Vân.”

Thời Viễn lúc này mới phản ứng được. Lúc thường Thích Vân gọi đúng là Lưu thúc Lưu thúc.

Đột nhiên, hắn bật thốt lên: “Hắn là nội gian.”

“Hả?”

“Ta nói lúc trước người truyền tờ giấy tin tức bên kia cho ta là ai đây, hiện tại ta dám xác định chính là hắn. Khi đó ta ở chỗ Thích Vân, hắn khẳng định luôn luôn giám thị ta, rất rõ ràng thói quen của ta. May là ban đầu ta không bại lộ cái gì.”

“Thời Viễn, trước mắt chúng ta trước phải xử lý xong bọn Tùng Bản kia, chuẩn bị làm một vỏ lớn đi.”

Đôi mắt Trình Mộ thật sâu nhìn Thời Viễn.

“Ừm.”

Thời Viễn kiên định gật đầu.

13. Quyển 2 - Chương 7: Lão Bản Người Lại Đây (bảy)

Hệ thống người sử dụng: Thời Viễn

Giới tính: Nam (có thể sửa chữa)

Trí lực: 31(100 mãn cấp)

Dung mạo: 80(100 mãn cấp)

Thể lực: 60(150 mãn cấp)

Vũ lực: 11(100 mãn cấp)

Kỹ năng: Chưa mở ra (tạm chưa tập được)

Nhiệm vụ hoàn thành độ: 35%

Tích phân: 1300

Nắm giữ vật phẩm: 1327 nhà lá (có thể sửa chữa)

Thâm tình ôm ấp thuốc nước (ps: Vật ấy tên như ý nghĩa, đương ngoạn gia sử dụng nên thuốc nước sau ôm ấp người khác, người kia sẽ cảm nhận được ngoạn gia đối với hắn thâm tình cũng rất được cảm động)

Thần thâu thuốc nước (đã dùng)

...

Thời Viễn nhìn ba lô một chút, nội tâm thật kích động, đường tiến độ trong lúc vô tình cư nhiên đã tới 35%, nghĩ đến thời điểm 40% thế giới này liền kết thúc. Bất quá, nghĩ đến Trình Mộ, trong lòng hắn lại không nở. Thừa dịp còn chưa đi, cùng y làm chút chuyện cũng tốt.

Mười giờ, bến tàu mười sáu.

“Trình lão bản quả nhiên đúng giờ. Đồ đâu? Mang tới chưa?”

Trình Mộ đem giấy từ trong túi tiền lấy ra.

Lập tức, mười mấy cây súng chĩa vào đầu Trình Mộ.

“Chắc chắn Trình lão bản đã xem qua tờ giấy này, người xem qua tờ giấy này hoặc là bằng hữu hoặc là địch nhân của đại hòa dân tộc chúng ta. Nếu là bằng hữu, chúng ta tự nhiên hữu hảo đón tiếp, nếu là địch nhân, vậy phải xem là chuyện khác.” Đây đó người Nhật Bản liền đem súng nhắc lên, “Trình lão bản tính là bằng hữu đi?”

Trình Mộ nhếch miệng lên cười nhẹ, độ cong không lớn.

“Bằng hữu? Làm bằng hữu đại hòa dân tộc các người kết cục thì như thế nào? Như Khuất Phong Ảnh chết rồi không người hỏi thăm như vậy? Vậy Trình Mộ ta cũng không muốn có phúc phận như vậy.”

“Vậy xem ra Trình lão bản không nể mặt mũi. Nếu như vậy...” Những người khác lập tức bóp cò súng.

“Ai u, Tùng Bản quân đây là thế nào, có việc mọi người hảo mà thương lượng.”

Lúc này, từ sau lưng người Nhật Bản truyền đến một câu tựa trên chọc, dẫn tới toàn bộ người Nhật Bản nhìn sang.

Đến không ít người, xuyên cảnh phục chính quy chỉnh tề.

“Thích sĩ quan vì sao đến? Tùng Bản cũng không kịp hoan nghênh một chút.”

Tùng Bản cười ha hả đối với người tới nói, kỳ thực trong lòng rất khinh thường.

“Ngày hôm nay tâm tình tốt, đến bến tàu nhìn ngắm phong cảnh, có thể gặp được Tùng Bản quân cũng là duyên phận a. U, Trình Mộ cũng tại.”

Người đến lúc này như là mới thấy được Trình Mộ đang bị súng chĩa vào.

“Thích đại ca.”

“Ừm. Đây là cùng Tùng Bản quân nói chuyện gì đâu? Lại lấy súng chơi. Chơi đủ rồi liền đi.”

“Thích sĩ quan.”

“Tùng Bản quân làm sao vậy?”

“Chúng ta cùng Trình lão bản còn có việc muốn nói.”

“Ồ... Như vậy a. Vậy các người nói đi, ta ngày hôm nay cũng nhàn rồi không chuyện gì, thuận tiện nghe một chút, không sao đi?”

Ngữ khí tuy là dò hỏi, song người tới hiển nhiên là sẽ không rời đi.

Nhất thời hết thấy súng đang chĩa vào Trình Mộ đều đổi mục tiêu, cùng nhau chỉ về Thích đại ca bên này.

Chính là người ta cũng có người a.

Vì vậy, song phương cầm súng đối lập.

“Trình Mộ, đi.”

“Chậm đã.”

“Đi.”

Trình Mộ liếc mắt nhìn Thích đại ca một cái, xoay người rời đi, bắt chắp người một bên giơ súng.

“Thích sĩ quan đây là ý gì?”

Tùng Bản híp mắt một cái, rõ ràng sinh khí.

Bầu không khí động một cái liền bùng nổ.

“Ngu xuẩn đến nhà đi, còn không hiểu.”

Thích đại ca tay vừa nhấc, “Động thủ.”

“Ầm ầm ầm...”

Tức thì một mảnh tiếng súng.

“Số báo đặc biệt số báo đặc biệt, buổi sáng bến tàu mười sáu cảnh sát cùng người Nhật Bản phát sinh bắn nhau, hư hư thực thực người Nhật Bản phạm tội bị bắt quả tang, số báo đặc biệt số báo đặc biệt...”

Mọi người nghe sự kiện đây cũng rất cao hứng, dù sao người Nhật Bản khẳng định chết không ít. Nhưng bọn họ không chú ý, cảnh sát cũng đã chết không ít người.

“Thích Vân, là ta xin lỗi Thích đại ca.”

Trình Mộ vịn lan can, đôi mắt không biết xem tới đâu.

“Anh của ta hẳn không trách người, không phải hẳn không thể đi.”

Thích Vân nhìn bóng lưng y, luôn cảm thấy rất thê lương.

“Hắn sống nhiều năm như vậy luôn cảm thấy đảm đương người cảnh sát trưởng này rất uất ức, cuối cùng cũng cho hắn đi có cốt khí một hồi.”

Tầm mắt Thích Vân lướt qua lưng Trình Mộ nhìn về phương xa, nước mắt trong mắt hắn thẳng tắp rơi xuống, nhưng trên mặt hắn lại cười.

“Ca, đi đường bình an.”

“Những thứ này đều là bởi vì ta.”

Thời Viễn một cái nước mũi một cái nước mắt hướng về Trình Mộ đang ngồi trước bàn làm việc nói.

“Bởi vì ta, bởi vì phá nhiệm vụ này, đại thúc một nhà ba người chết rồi, Thích đại ca chết rồi, ta bị thương, người bị thương, thực sự là được rồi. 2b người đi ra cho lão tử, này phá nhiệm vụ ta không làm, không phải là chết sao! Có cái gì nha!”

“Không cần nói chữ ‘chết’” Trình Mộ ngẩng đầu nhìn Thời Viễn, “Muốn chết cũng phải kéo một ít người Nhật Bản bồi không phải sao?”

“Kia phải làm sao.”

Thời Viễn mặc dù nước mắt mông lung nhưng đầu óc vẫn là đang chuyển.

“Đêm nay người tới chỗ Thích Văn trụ, cầm tờ giấy này.”

Thời Viễn tiếp nhận tờ giấy, mắt tròn trĩnh.

“Người đây là muốn...”

“Ừm.”

“Được.”

Thời Viễn gật gù đầu.

Vừa trở lại gian phòng lúc mới tới ngủ qua, Thời Viễn đột nhiên liền cảm thấy an tâm hơn nhiều.

E rằng đây là một lần cuối cùng sống ở chỗ này.

Đem tờ giấy Trình Mộ đưa đặt trong học tủ ở bên giường, Thời Viễn chậm rãi nhắm mắt lại ngủ.

Một đêm vô sự.

Ngày thứ hai mặt trời chói chang, Thời Viễn đứng ở trong sân liếc mắt nhìn biệt thự, trong túi chứa tờ giấy chuẩn bị rời đi.

“Lưu thúc hảo.”

“Thời Viễn thiếu gia hảo, tối hôm qua ngủ có ngon không?”

“Ừm.”

“Đây là muốn đi? Không ở thêm mấy ngày?”

“Không được, còn có đại sự muốn làm.”

“Vâng vâng vâng, Thời Viễn thiếu gia đi thông thả.”

Thời Viễn không nhìn thấy sau lưng bộ dáng trở mặt kia của Lưu Toàn.

Trình Mộ quyết định tối ngày một chín giờ tập kích bộ tư lệnh Nhật Bản, thỉnh sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Ký tên: l

“Cóc cóc cóc.”

“Tiến vào.”

“Mộc Thôn đại tá.”

“Tiểu Hồ quân, từ giờ trở đi đem một nửa nhân thủ kho vũ khí bên kia rút về. Tối ngày một chín giờ Trình Mộ sẽ tiến hành tập kích, đem toàn bộ bọn họ tiêu diệt cần phải không xảy ra sai lầm.”

“Vâng.”

Tám giờ năm mươi lăm tối, bộ tư lệnh Nhật Bản đề phòng nghiêm ngặt, vốn là từ 100 người canh gác bộ tư lệnh hiện tại có tới hơn năm trăm người.

Ban đêm ngoại trừ tiếng gió thì hoàn toàn yên tĩnh.

Chín giờ.

“Ầm!”

Một tiếng nổ mạnh bỗng dưng vang lên, nhất thời ánh lửa ngút trời.

Nhưng mà, cũng không phải bộ tư lệnh nơi này.

Mà là, kho vũ khí Nhật Bản.

Thời điểm người Nhật Bản từ bộ tư lệnh khẩn cấp đuổi tới cứu viện thì đã muộn.

Kho vũ khí của Nhật Bản trở thành một mảnh phế tích, người sống lác đác không còn mấy.

Ngoài ra, không có người bên ngoài.

“Ha ha, lần này quý Nhật Bản chỉ có thể ngậm bồ hòn mà ăn. Trình Mộ, cũng là người có biện pháp.”

“Đúng đúng đúng! Tức chết bọn họ!”

Trình Mộ cười cười.

“Lần này phỏng chừng cầu Nhật Bản sẽ yên tĩnh một đoạn thời gian, chúng ta bắt tay chuẩn bị đem kẻ phản bội trong danh sách diệt trừ.”

Thời Viễn, Thích Vân, Trình Mộ ba người liếc nhìn nhau, đều là hai thần sắc.

“Lưu thúc.”

“Thích thiếu gia.”

“Người ngồi ở bên cạnh ta cũng đã năm năm đi, nghĩ đến Thích Vân không có gì có lỗi với người.”

“Thiếu gia không cần nói nhiều, mỗi người mỗi chủ.”

Đêm đó Lưu Toàn ở trong phòng tự sát thân vong.

“Chụp chụp chụp!”

“Ai vậy! Đang buổi tối, còn để cho người ta ngủ hay không.”

“Vương Chuẩn?”

“Đúng vậy, người...”

Vương chuẩn trợn to mắt nhìn người đến, tức thì ngã xuống.

Trong trái tim của hắn thành linh cắm vào một cây đao.

Song người tới đã không thấy hình bóng.

Sau ba tháng.

Lưu Toàn, Vương Chuẩn, Trương Hiểu, Lý Lực, Đông Kỳ chờ người trong danh sách toàn bộ được dọn dẹp sạch sẽ.

“Trình Mộ, không khổ sao?”

“Khổ bên trong có ngọt.”

“Làm này đó đáng giá sao?”

Trình Mộ yên lặng nhìn Thời Viễn, giống như là muốn nhìn thấu lòng hắn đi.

“Giá trị.”

“Người muốn làm như vậy bao lâu đâu?”

Trình Mộ trong mắt thật giống lóe quang.

“Sinh thời, còn có thể động, thề sát giết hết cầu Nhật Bản.”

“Ta cùng người.”

Trình Mộ trong lòng nhất thời liền biến đổi, y vẫn nhìn Thời Viễn, cái gì đều không nói lại.

“Trình Mộ, lúc trước vì ta bức tử Khuất Phong Ảnh không khó chịu sao? Ha ha, dù sao cũng là vị hôn thê của người.”

“Không, vợ chưa cưới không trọng yếu, quan trọng là... Nàng tai hại với người Trung quốc chúng ta, cũng chính là kẻ địch của chúng ta. Kẻ địch không thể nuông chiều, hơn nữa, ta không thích nàng.”

Thời Viễn cúi đầu cười trộm, như là nghe được cái lời ngon tiếng ngọt gì.

“Người cười cái gì?”

Trình Mộ một bộ sao lại như vậy ngốc nhìn y, khắp khuôn mặt là ý cười.

“Trình Mộ, vậy ngươi yêu thích ai?”

Thời Viễn nghịch ngợm.

Sau đó Trình Mộ liền xấu hổ, khuôn mặt đều đỏ, rất giống đại cô nương đang đi kết thân.

“Không có người nào.”

“Thật không có?”

“Không, không có.”

Thời Viễn cười ha hả, cười đến eo đều không thẳng lên được.

“Thời Viễn, ngươi cười cái gì mà cười.”

Trình Mộ kìm nén không ra tay đánh người.

“Trình Mộ, ta yêu thích ngươi.”

Thời Viễn nói xong liền chuồn, chỉ còn dư lại Trình Mộ một mặt sững sờ tại chỗ.

Buổi tối, Thời Viễn che mặt giấu vào trong chăn.

Hắn cũng không biết mình tại sao lại đem câu kia nói ra.

Ngày mai làm sao nhìn Trình Mộ a.

Bất quá, hắn cả nghĩ quá rồi.

Ngày mai sẽ không phải ngày mai của nơi này.

14. Quyển 3 - Chương 1: Vương Gia (một)

“Ai ai ai, Thời Viễn mau đứng lên, lão nhân kia sắp tới.”

Thời Viễn đang ngủ say, bị một trận âm thanh này làm cho giật mình.

“Trình Mộ, xảy ra chuyện gì?”

Thời Viễn lập tức ngồi dậy, nhưng đôi mắt còn chưa mở.

“Thời Viễn ngươi muốn chết a! Tuy rằng Vương gia chúng ta có chút ngốc nhưng ngươi cũng không có thể trực tiếp kêu tên a! Hơn nữa còn là ở trên giường!”

Thanh âm người kia mặc dù ép tới rất thấp, nhưng ngữ khí của hắn vẫn là rống, hơn nữa trong đầu hắn đã nhanh chóng bạo lật.

Vương gia.

Vương gia?

Vương gia!

Đây là một cái quỷ gì?!

Thời Viễn ngay tức khắc trợn to mắt, nhìn bên giường người.

Này không nhìn thì không sao, vừa nhìn... Đòi mạng a!

Nam nhân này lớn lên không tồi, tóc quá vai dùng đai lưng cột lại, xuyên trường bào màu đen, cầm trên tay trường kiếm, mang theo yêu thương viết một chữ “Trình”, trên chân mang giày đen.

Này này này, đây là thị vệ cổ đại đi!

Thời Viễn cúi đầu hướng trên người mình vừa nhìn, mụ, ta thời điểm nào xuyên áo sơ mi cổ đại màu trắng này.

“Keng! Bắc Bắc Quân hữu ái nhắc nhở! Đây là bởi vì kịch tình cần nên cấp ngoạn gia áo sơ mi đo ni đóng giày, không cần quá cảm tạ nha ~ “

Nghe thấy âm thanh lâu không gặp kia của 2b, giá trị phần nộ của Thời Viễn lại tăng mạnh thêm một lần.

Ngủ một giấc đã đến tân thế giới, nên sớm báo a! Nếu không phải lòng ta năng lực chịu đựng khá một chút, đã sớm sợ vãi tè rồi hảo đi!

Thời Viễn ở trong lòng suyết chút nữa đem 2b mắng ra bay liệng.

Nhưng mà, hấn quá vong tình không chú ý, người bên giường sắc mặt đã đen thành bay liệng.

“A! Người đến cùng có dậy hay không!”

“Dậy! Dậy! Dậy!”

Thời Viễn nghe tiếng gào mạnh mẽ này trong lòng run lên. Quả nhiên là người học võ.

Thời Viễn cầm quần áo bên gối nhanh chóng lung tung trùm vào, mặc dù người dựa vào cạnh cửa khoang tay ôm kiếm sắc mặt xanh đen, rất giống trúng độc, rõ ràng chờ đến không nhận được.

Chờ Thời Viễn xuống giường đi xong giày, người kia lập tức hai ba bước đi tới lôi cổ áo của hấn đi ra ngoài, còn không quên tiện tay lấy thanh kiếm trên giá kiếm ném cho Thời Viễn.

Thời Viễn cánh tay run đến run đi mới đem thanh kiếm ôm chặt.

Thật là, này nếu sơ ý một chút vỏ kiếm bóc ra mũi kiếm trực tiếp cắt qua không phải là đòi mạng sao.

Trân quý sinh mệnh, rời xa thị vệ.

Không đúng, ta hiện tại cũng là thị vệ. Trân quý sinh mệnh, rời xa thị vệ đòi mạng.

Đang nghĩ ngợi, ” thị vệ đòi mạng ” này bỗng nhiên buông lỏng tay lôi cổ áo hấn ra.

Thời Viễn suyết chút nữa cho là người thị vệ này nghe thấy được ý nghĩ nội tâm của hấn cảm thấy xấu hổ.

“Một hồi đừng nói nhiều, lão gia này yêu thù dai người cũng không phải không biết, lần trước chuyện người lắm miệng bị phạt một tháng bổng lộc cũng đừng quên.”

“Ừm.”

Thời Viễn không rõ vì sao, dù sao đáp ứng tổng sẽ không sai.

Bất quá ngẫm nghĩ một chút, có thể phạt tiền dầu gì cũng là cái tiểu boss, vẫn để cho điếm đi. Không phải tình huống mà, nếu hấn có thể trang ra cái điểm tối đa, Thời Viễn hấn mở mang hiểu biết.

Lần này người kia đi trước, hấn yên lặng theo ở phía sau.

“Bụp!”

Ai u ta đi! Dừng lại cũng không thể nói một tiếng sao?

“Tổng quản.”

Thời Viễn nghe người phía trước cúi đầu kêu một tiếng, nhất thời cũng đứng đó không dám chuyển động, ngay cả vò trán cũng không để ý tới. Đây chính là lão nhân tiểu boss kia đi.

“Phía sau là ai a?”

Chậm chạp không ai đáp lời.

Thời Viễn trên eo bị đâm một cái mới hiểu được, cái này gọi là chính là hấn.

“Tại hạ... Tiểu nhân Thời Viễn.”

Thời Viễn suýt chút nữa đem này tự xưng tính sai, cổ đại chính là phiền phức, ta chính là ta mà.

Hấn sợ vì vừa nãy trì hoãn nơi này, cho nên đem đầu cúi càng thấp.

“Ngẩng đầu lên.”

“Vâng.”

Thời Viễn nghe âm thanh như đại gia này, méo xệch miệng, ngẩng đầu lên lại là một bộ khuôn mặt tươi cười.

Giơ tay không đánh người mặt tươi cười mà.

“Há, là người a. Cái người thàng trước lăm miệng kia.”

“Tạ ơn Tạ tổng quản còn nhớ tiểu nhân, tiểu nhân tâm trạng cao hứng không thôi.”

Thời Viễn cười đến càng ngày càng xán lạn.

Có thể nhớ tới ta nhất định là bởi vì ta soái, lòng ta lớn không so đo với người.

Tổng quản thấy thái độ hấn như vậy, cũng không tiện nói cái gì nữa, nét mặt già nua liền chuyển chính thức trở lại.

Thời Viễn nghiêng đầu mới phát hiện cách tổng quản ba mét đứng ba hàng thị vệ, ước chừng có ba mươi người.

Lúc này người phía trước chuyển động, hấn cũng tiếp tục theo sau, đến trong đội ngũ thị vệ.

Tổng quản xem nhân số được rồi, lúc này lên tiếng.

“Tối hôm nay giờ Tuất trong cung ngắm trăng yến hoàng thượng mời Vương gia chúng ta tham gia, thời điểm đó từ trong các người đi ra hai người hầu hạ cạnh người, có vấn đề gì không?”

“Không có.”

Tiếng trả lời chỉnh tề như một.

Thời Viễn tại trong vương phủ trong truyền thuyết tham quan chung quanh, phi, dò xét, luôn cảm thấy có cái gì không đúng.

Người tại sao thấy ta lại đây liền trốn? Lẽ nào ta có ôn dịch?

Nhưng mà, hấn không chú ý tới tên sau lưng kia.

“A!”

Thời Viễn hô to lên tiếng, bởi vì có người đột nhiên từ phía sau nhào tới hấn, hấn sợ hết hồn.

“Ha ha ha, bản vương bắt được người, ha ha.”

Hấn xoay người liền nhìn thấy cái “Kẻ cầm đầu” kia cười đến eo đều không thẳng lên được.

Thời Viễn sắp nổi giận.

“Vương gia, người bắt hấn làm gì.”

Một người mặc váy nhuỷ ngân khinh la bách hợp, đầu đội sợi vàng Bát Bảo tích góp châu sai, mỹ nhân tô son điểm phấn quý khí khẩu khí ủy khuất hướng tới bên này.

Được gọi “Vương gia” vừa ngẩng đầu, hân suýt chút nữa kêu thành tiếng.

Trình Mộ.

Bất quá, thế nào thấy có chút ngốc đầu? Hơn nữa còn là Vương gia?

Trình Mộ tại sao cứ hảo mệnh như vậy a, không phải lão bản chính là Vương gia.

Thời Viễn bên này trong lòng suy nghĩ miên man, bên cạnh đã có người khóc thành tiếng.

“Vương gia, người... Chúng ta nói cẩn thận thiếp ả đi người tới bắt, người tại sao lại bắt hân.”

Nói mỹ nhân kia khóc khóc đề đề chỉ vào Thời Viễn.

Thời Viễn biểu thị rất vô tội, chỉ có thể yên lặng không nói lời nào.

Lúc này lại thấy Trình Mộ chuyển động con người một mặt không cao hứng nói: “Hân lớn lên dễ nhìn hơn người!”

Thời Viễn sắp khóc.

Trình Mộ vừa nãy rõ ràng là từ phía sau lưng nhào tới ngay cả mặt của hân đều không nhìn thấy, làm sao lại nhìn ra hân bộ dạng đẹp mắt.

Chẳng lẽ nói ngay cả bóng lưng hân đều soái đến loại cảnh giới đó?

Thời Viễn trong lòng lén lút hồi hộp.

“Người! Người cút cho bốn phu nhân!”

Thời Viễn lại bị chỉ vào.

“Vâng, phu nhân.”

Hân vẫn là yên lặng đi thôi, ngốc nơi này có chút chướng mắt.

“Người đứng lại! Người đứng lại cho bản vương!”

Thời Viễn vừa mới chuyển thân liền bị một thanh âm khác gọi lại.

Lần này phỏng chừng phải chọc mỹ nhân này, ai.

“Vương gia, nha, nha nha nha...”

“Người cút cho bản vương, bản vương không thích người đáng yêu. Người đi!”

“Vương gia, này cùng phu nhân là thế nào?”

Có người ngoài chen vào nói.

“Tổng quản...”

“Phu nhân đi nghỉ trước đi.”

Mỹ nhân kia nhìn tổng quản một cái, chỉ là không nói thêm gì nữa, ủy khuất lau nước mắt chạy đi.

Mấy cái thị nữ phía sau cũng chỉ có thể bước nhanh chạy chậm đuổi theo, dù sao phu nhân nếu xảy ra vấn đề nhưng chết là mình.

“Vương gia không thích cùng Lạc phu nhân cùng nhau chơi đùa a?”

“Ân, không thích.”

Trình Mộ lắc đầu cùng trống bỏi giống nhau.

“Kia...” Tổng quản lúc này mới nhìn Thời Viễn bên cạnh liếc mắt một cái, “Cùng hân chơi?”

“Hào a! Hào!”

Trình Mộ chỉ kém không võ tay.

Nhưng mà, Thời Viễn hết chỗ nói rồi.

“Nếu như vậy... Tới hôm nay tiến cung cho hần bồi ngài đi thế nào?”

Tổng quản rất giống đại hoi lang dụ dỗ tiểu hồng mao.

“Ân ân ân.”

Trình Mộ gật đầu như gà mổ thóc.

“Vậy người đêm nay hầu hạ Vương gia tiến cung.”

“Vâng, tổng quản.”

Thời Viễn chỉ có thể yên lặng đáp ứng, boss đều nói chuyện hần còn có thể làm gì.

Bất quá, lần này nguyên bản muốn hai người cùng đi, hiện nay cũng chỉ còn lại chính mình một người.

Này tiến cung... Bằng kinh nghiệm hần xem phim truyền hình cổ trang đến xem, luôn cảm thấy thật là nguy hiểm.

Hần nghĩ như thế, cũng không có nghĩa là người khác cũng nghĩ như vậy.

“Này! Họ Thời Viễn! Tiểu tử người thật có thể chịu đựng a! Một mình độc chiếm cơ hội cùng Vương gia đồng thời tiến cung. Đây là muốn lên mặt sợ là đã sớm đem chúng ta những huynh đệ này quên mất.”

Những người này ngoài miệng huynh đệ huynh đệ, trong giọng nói tất cả đều là oán hận.

Thời Viễn muốn nói, nếu có thể chối từ ta không nói hai lời liền để cho các người, ta không muốn cơ hội này.

Phỏng chừng khi hần nói ra, những người này chỉ sẽ cảm thấy hần càng dối trá, chỉ có thể càng oán hận hần. Cho nên, hần yên lặng không trả lời.

“Này đều rồi rãnh không có chuyện làm!”

“Đại ca.”

Những người này lập tức chuyển hướng người nói chuyện, khom lưng hành lễ.

Mất thấy đại ca không nói lời nào, những người âm ỉ này đều đi làm việc.

Trong đó trước khi đi không thiếu người trừng trừng Thời Viễn.

Này đại ca chính là người sáng nay gọi hần rời giường.

Nguyên lai, là thống lĩnh thị Vệ.

Đối Thời Viễn rất tốt a.

“Keng! Hệ thống nhắc nhở, bởi vì ngoại gia tại nên thế giới trợ công, thỉnh ngoại gia thời điểm có việc không nên khinh thường diện tích đất đai cực hướng hần nhờ vả đi!”

Nói mà, tại sao có thể có người khó giải thích được đối với người khác tốt như vậy.

“Đầu óc tổng là thiếu gân não, tiến cung chính mình cẩn thận một chút.”

Thời Viễn nhìn bóng lưng đại ca, trong lòng vẫn rất cảm tạ.

Bởi vì buổi tối phải bồi Vương gia tiến cung, Thời Viễn được đặc xá nghỉ ngơi nửa ngày.

Ngồi ở trên giường, Thời Viễn nghĩ vừa nãy ánh mắt phẫn hận của những người kia, thân thể còn không ngừng run rẩy.

Hần tĩnh yên tĩnh, quyết định xem ba lô trước một chút.

Hệ thống người sử dụng: Thời Viễn

Giới tính: Nam (có thể sửa chữa)

Trí lực: 31(100 mãn cấp)

Dung mạo: 80(100 mãn cấp)

Thể lực: 60(150 mãn cấp)

Vũ lực: 11(100 mãn cấp)

Kỹ năng: Chưa mở ra (tạm chưa tập được)

Nhiệm vụ hoàn thành độ: 40%

Tích phân: 2300

Nắm giữ vật phẩm: 1327 nhà lá (có thể sửa chữa)

Thâm tình ôm ấp thuốc nước (ps: Vật ấy tên như ý nghĩa, đương ngoạn gia sử dụng nên thuốc nước sau ôm ấp người khác, người kia sẽ cảm nhận được ngoạn gia đối với hắn thâm tình cũng rất được cảm động)

Thần châu thuốc nước (đã dùng)

Thuốc viên con nhộng nhỏ đi (sau khi sử dụng thân thể liền có thể nhỏ đi)

...

Tích phân tăng 1000, tiến độ nhiệm vụ đạt tới 40%, nhiều hơn một thuốc viên con nhộng nhỏ.

Đây là Thời Viễn sau khi xem xong ba lô cho ra kết luận.

Bất quá, hiện nay này đó đều không trọng yếu, hắn có chuyện quan trọng hơn muốn hỏi 2b.

“2b, người đi ra.”

Thời Viễn tại trong đầu hô.

“Hệ thống xảy ra trục trặc, cần thiết chữa trị một tuần.”

“A?!”

Thời Viễn say rồi.

“Ha ha ha, lừa gạt người. Người muốn hỏi gì?”

Thời Viễn tìm mạnh mẽ quát một cái.

“Người có thể bình thường chút hay không?”

Thời Viễn kìm nén không để cho mình mắng ra.

“Ta rất bình thường a. Bắc Bắc Quân ta bình thường nhất rồi! Giới hệ thống, người đi hỏi thăm một chút, ai có thể so với ta bình thường hơn!”

Thời Viễn muốn nói, sợ là chỉ có người không bình thường.

Như thế nhất lai nhị khứ, hắn thiếu chút nữa đã quên chính sự.

15. Quyển 3 - Chương 2: Vương Gia (nhị)

Trên xe ngựa đi vào cung, Thời Viễn tiêu hóa tình huống từ chỗ 2b giải thích.

Thế giới này đặt ra hai quốc gia, Đông Diệu quốc cùng Tây Lâm quốc.

Hai nước dùng một con sông Phong Phú Tây Hà rất rộng làm biên giới, cũng như tên, Đông Diệu quốc ở Hà Đông, Tây Lâm quốc ở Hà Tây. Bởi vì nước sông sông lớn không có cách nào dễ dàng đến bờ bên kia, nên hai nước đời đời vẫn luôn không có qua lại, cũng không có phân tranh. Nhưng mà, loại trạng thái hòa bình này từ năm trước bị đánh phá.

Đều vì một toà — Phong Phú Tây cầu.

Dân gian bởi vậy có lời:

Phong Phú Tây cầu nằm trên sông Phong Phú Tây Hà, thật cũng không tiện chọc người tức giận.

Từ khi cầu này được Tây Lâm quốc xây xong tới nay, ven sông Đông Diệu quốc rất nhiều nơi gặp phải binh lính Tây Lâm xâm lược. Đối với việc này, Đông Diệu hoàng đế Trình Triệt phong Hoắc Phàm làm đại tướng quân mang binh trú đóng ở biên cảnh khu vực ven sông.

Mà này, bây giờ nói không ra là tốt đẹp, hay là phải đi chịu chết.

Nhưng mà, làm người khó có thể tin chính là, khiến hoàng thượng cuối cùng làm ra quyết định này, là Trình Mộ đồ ngốc Vương gia này. Hơn nữa, cũng bởi vì một câu nói thật đơn giản của Trình Mộ.

Hoắc Phàm người này chừng hai mươi đã là Đại tướng quân có thể thấy năng lực đủ mạnh, việc này quan hệ đến an nguy quốc gia hắn cũng không có cái gì chối từ.

Thế nhưng, cha hắn lại không muốn.

Hoắc Tri Quang, Đông Diệu thừa tướng, dưới một người trên vạn người, nhưng mà đã tâm bưng bưng đối ngôi vị hoàng đế mơ ước đã lâu. Thấy nhi tử nắm giữ binh quyền lại bị phái đến biên cảnh, tâm trạng hắn phi thường không muốn, ngay mặt phản bác hoàng thượng. Hoàng thượng bởi vậy mặt rồng giận dữ.

Hoắc biết quang biết đến hoàng thượng là cố ý, Trình Mộ chỉ là vừa vắn cấp hoàng đế đưa một bước ngoặt, cũng chỉ có thể đi đầu nhường nhịn, mà ở trong lòng đối Trình Mộ hận thấu xương.

Nhưng mà, hắn không biết, hoàng đế thật sự là bởi vì Trình Mộ nói mới làm quyết định.

Hắn đối Trình Mộ, có một loại bệnh trạng luyến huynh *. (* qt là vui mừng, bệnh gì éo biết

Thời Viễn lẳng loạn. (*ngây dại + hỗn loạn)

Đây là tiết tấu muốn loạn / luân sao? Hơn nữa còn là giữa huynh đệ?

Bất quá, nếu là hoàng đế yêu thương Trình Mộ, chuyện này tiến cung cũng không có gì nguy hiểm.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, dù sao tính mạng trọng yếu.

Nhưng mà, còn có một vấn đề.

Hắn cảm thấy Trình Mộ là đang giả ngu.

Tiên đế chỉ có bốn con trai, Đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử trước khi tiên đế chết liên tiếp chết đi, việc này tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, nhưng mà không ai dám nói.

Tiên đế chết rồi, tiên hoàng sau tự treo móc xà ngang làm bạn mà đi, Trình Mộ làm nhi tử, thấy mẫu thân chết rồi nội tâm khổ sở, sinh một cơn bệnh nặng. Sau, liền trở thành bộ dáng ngu dại như bây giờ, tâm trí giống như đứa bé ba tuổi.

Tứ hoàng tử Trình Triệt, như chuyện đương nhiên thành tân quân.

Không biết là bởi vì Trình Mộ ngu dại hay là thật sự yêu thương y, mà Trình Triệt ban cho Trình Mộ biệt thự phong lâm Ân Khánh vương, cũng đối với y chăm sóc rất nhiều.

Đại thể biết đến này đó, Thời Viễn tâm trạng cảm giác chân thật hơn nhiều.

“Này, thằng ngốc kia.”

Thời Viễn quay đầu nhìn xuống người nói chuyện liền xoay chuyển trở về.

“Người cư nhiên không để ý tới bản vương! Muốn chết!”

Thời Viễn: “...”

Nguyên lai gọi chính là hắn.

Rõ ràng kẻ ngu là người lại nói người khác.

Thời Viễn yên lặng oán thầm, cười ha hả quay đầu nhìn về phía người nói chuyện.

“Vương gia có gì phân phó.”

“Người bồi bản vương nói chuyện.”

“... Vâng “

Thời Viễn muốn nói, người nghĩ tán gẫu bao nhiêu tiền.

Kết quả, hần cư nhiên thật sự đem câu này nói ra miệng.

Tức thì, hần cảm thấy đầu có chút bất ổn.

“Tán gẫu năm lạng.”

Đã vậy Trình Mộ còn đáp lại hơn nữa tiện tay liền từ trong quần áo móc tiền ra đưa tới trước mắt hần.

Thời Viễn sửng sốt, còn có có thể chơi như vậy.

Đây thực sự là kẻ ngu si?!

Hần yên lặng mà đem tay cầm tiền của Trình Mộ đẩy trở về, này nếu không ngốc, hần thu tiền chẳng phải sẽ chết rất thê thảm.

Tiền đòi mạng kiên quyết không nhận.

Ân, chính là như vậy.

Thế nhưng, Trình Mộ rõ ràng không vui, bĩu môi.

“Vương gia người làm sao vậy?”

Hần thấp giọng hỏi, sợ kinh động người lái xe.

“Người không cần tiền liền để lại vị trí cũ cho bản vương, chỉ đẩy tới làm gì!”

“Xuýt!”

Thời Viễn sợ, người lớn tiếng như vậy làm gì, người khác nghe được hiểu lầm ta bắt nạt người thì làm sao bây giờ.

“Hừ, vậy người bỏ lại cho bản vương.”

Trình Mộ còn thật sẽ nhỏ giọng, Thời Viễn không lắng nghe, suýt chút nữa không nghe thấy.

Bất quá, kêu hần đặt lại...

“A, người mò làm sao, ha ha, ha...”

Thời Viễn náo loạn cái đồ thối mặt.

Không phải giả bộ sốt ruột đựng xuống lồng ngực sao, cứ như là bị khà khà khà như vậy.

Thực sự là được rồi.

Bất quá, người đừng nói, Trình Mộ vóc dáng rất khá.

Phi, ta đang nói cái gì.

Thời Viễn yên lặng mà hơi di chuyển hướng xa xa, không biết làm sao trên xe chung quy địa phương không lớn, dờn cũng không có gì dờn.

Nhưng mà, Trình Mộ học theo răm rắp, cũng dịch theo hần.

Thời Viễn cảm thấy hần chính là tìm đường chết, không có chuyện gì dịch làm chi.

Này không, Trình Mộ vẫn cứ dờn đến bên cạnh hần, cùng hần lần lượt quá gần.

Trả lại một câu: “Người dịch đến nơi này có bạc kiếm a.”

Tiếp liền ở bên cạnh hần nhìn xung quanh, cuối cùng dùng ánh mắt vô tội mà nghiêm túc liên tiếp đem hần từ dưới lên trên xem toàn bộ.

Hần còn phải bày khuôn mặt tươi cười đón lấy.

Tại sao cứ tiện như vậy đâu.

Hần cảm thấy chính mình nên cải danh gọi là Tiện Viễn.

Thời Viễn ngồi xe ngồi khó chịu, hi vọng hoàng cung lập tức đến.

“Vương gia, đến cửa cung.”

Xe ngừng, bên ngoài có người nói chuyện.

Thời Viễn bay vèo đứng dậy đi ra, cấp Trình Mộ mở ra màn xe.

Trình Mộ cùng đi lại đụng phải đầu, Thời Viễn suýt chút nữa cười ra tiếng.

Hoàng cung quả nhiên khí thế, kim ngói ngọc bích, cung điện san sát.

Tùy theo một tên thái giám phía trước dẫn đường, Trình Mộ giữa, hần cuối cùng.

Hần nhìn xung quanh, dưới chân không khỏi chậm lại.

Không để ý, phía trước không còn người.

Hần đột nhiên có chút sợ, nếu một hồi gặp phải người nào xảy ra sai sót thì phải làm sao bây giờ, làm không cẩn thận sẽ bị chém đầu a, trong cung không phải là đùa giỡn.

Hần gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, tâm trạng cũng oán giận chính mình, dừng ở chỗ cũ không dám đi loạn.

Đánh giá cũng là hai phút, tên thái giám kia cứ nhiên đi trở lại.

Thời Viễn nhìn thấy hần suýt chút nữa kích động khóc lên.

Ngoài miệng bồi tiếp không phải, hần lần này theo sát người đi.

Đi không được vài bước, thái giám hướng một bên nơi vừa đi, hần mới nhìn thấy Trình Mộ, hần không biết phải nói gì, trong lòng có thứ gì hơi động.

Xuyên một thân bào làm từ tơ tằm màu bạc tối Trình Mộ ngồi ở trên một tảng đá, cúi đầu chăm chú nhìn con kiến trên đất, trên tay lại nắm một cái tiểu mộc côn chậm rãi đùa bỡn thứ gì, trong miệng còn giống như nói chuyện.

Hần chậm rãi đi lên trước, nghe thấy một câu nói.

“Mau mang đi, mau mang đi, một hồi nô tài muốn cùng ngươi đoạt.”

Thời Viễn nước mắt suýt chút nữa chảy ra, Trình Mộ gầy chính là đồ ăn trên đất a.

Hần nghĩ, lúc thường Trình Mộ ăn cơm này đó nô tài tám phần mười nhìn thấy y ngốc cướp đồ ăn của y.

Đừng để ta tóm được, thật.

“Vương gia.”

“Ngươi đừng có chạy lung tung, một hồi không ai bồi bản vương nói chuyện.”

“Ừm.”

Thời Viễn kiên định gật gật đầu.

Ngắm trăng yến thiết lập tại bái nguyệt đình.

Bái nguyệt đình địa phương rất lớn, chuyên vì ngắm trăng mà dùng.

Nghe nói hôm nay buổi tối đầu tiên mọi người sẽ cùng hoàng thượng ở trong đình ngắm trăng, sau đó đi vườn bách hoa ăn tiệc tối.

Từ chỗ thái giám biết được thời gian còn sớm, Thời Viễn bồi Trình Mộ tại chung quanh bãi nguyệt đình đi.

Đột nhiên, phía trước một đám người hướng về hấn và Trình Mộ tới đây.

“Chúng thần kiến quá Vương gia.”

Hoắc Tri Quang ngoài miệng nói tới cung kính, nhưng mà tay đều không có nhắc một chút. Người sau lưng ngược lại là bị vướng bởi thân phận của Trình Mộ, mặt mũi lễ nghi làm đủ.

Bất quá, Trình Mộ càng tuyệt hơn.

Hấn không thèm để ý Hoắc Tri Quang, trực tiếp từ bên cạnh hấn đi qua, lưu lại sau lưng Thời Viễn đi cũng không được không đi cũng không được.

Thời Viễn đang nghĩ hấn có hay không nên hành cái lễ liền đi, nói trước Hoắc tặc, ngữ khí không quen.

“Vương gia như vậy sợ là không hảo, lão thần hành lễ cũng không hồi sao?”

Trình Mộ như là mới nghe được hấn nói chuyện, xoay người lại.

“Người dập đầu cho ta?” Trình Mộ trong đôi mắt thủy uông uông tràn ngập nghi hoặc, “Nhà ta nô tài thời điểm hành lễ cho ta đều là quỳ xuống dập đầu.”

“Người!”

“Hoắc thừa tướng bớt giận, ngài cũng biết Vương gia nhà ta trí tuệ có hạn.”

Người có chút đầu óc đều nghe ra hàm ý lời Thời Viễn nói.

Vương gia nhà ta gốc người làm gì cùng hấn tính toán, này chỉ có thể nói rõ người so với hấn càng gốc a.

“Nô tài lớn mặt! Cư nhiên cùng thừa tướng nói như thế!”

A, lũ chó săn sau lưng Hoắc tặc phần son ra sân.

“Nô tài lớn mặt! Cư nhiên cùng người của ta nói như thế!”

Trình Mộ này tốc độ học tập không thể khinh thường.

“Vương gia thứ tội, Vương gia thứ tội, hạ quan chỉ là...”

“Hừ! Thời Viễn, chúng ta đi, nơi này quá ồn, bản vương phiền lòng.”

“Vâng.”

Thời Viễn sợ cười ra tiếng, bước nhanh đuổi theo Trình Mộ liền đi.

Đi thật xa Thời Viễn đều có thể cảm nhận được nồng đậm sát ý phía sau lưng.

Nhưng mà, hấn tiến lên một bước xem Trình Mộ, nhân gia vẫn là một bộ bình tĩnh phi phạm.

Quả nhiên gốc cũng là một loại phúc khí a.

Bãi nguyệt đình.

“Hoàng thượng giá lâm, Hoàng hậu nương nương giá lâm.”

“Chúng thần kiến quá hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Các vị ái khanh miễn lễ, tối nay chỉ là ngắm trăng yên mà thôi, mọi người không cần gò bó.”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

Người khác tất cả đứng lên, bên trong góc Thời Viễn còn chưa có đem Trình Mộ đè xuống được.

May là cách khá xa không ai chú ý tới, nếu không chuyện Trình Mộ không quỳ, không biết liền muốn gây nên bao nhiêu sự tình.

Thời Viễn lau mồ hôi đổ trên trán.

“Vương gia đâu?”

Hoàng thượng đột nhiên hỏi một câu.

Tất cả mọi người nhìn xung quanh, Thời Viễn không thể làm gì khác hơn là yên lặng mà giương cao tay.

“Vương gia ở đây.”

Lần này tất cả mọi người ăn ý nhường nhường, Trình Mộ liền xuất hiện ở trước mặt hoàng thượng.

“Tứ đệ, ta thật nhàm chán.”

Trình Mộ vừa mở miệng dọa mọi người gần chết, Thời Viễn là chỉ còn một hơi.

Nhưng mà.

“Tam ca muốn chơi cái gì sao?”

Hoàng thượng trả lời càng là đòi mạng.

Quân thần địa vị khác biệt, coi như là huynh đệ cũng không có thể xưng huynh gọi đệ như vậy như vậy, huống chi là ở trước mặt mọi người.

Nhưng mà hoàng thượng đều gọi như vậy, người bên ngoài cũng không tiện nói gì.

Hoắc Tri Quang vốn muốn mượn cơ hội này chèn ép Trình Mộ, hiển nhiên rơi vào khoảng không.

“Ta muốn hồi phủ.”

Thời Viễn ở bên cạnh có chút đứng không yên, này nếu nói như vậy nữa, chính là hoàng thượng có yêu thương Trình Mộ hơn nữa cũng có chút bất ổn a.

Hắn lén xoa xoa chột chột eo Trình Mộ.

Người bình thường bị làm như thế khẳng định biết được nên im miệng, nhưng mà, Trình Mộ là nhị không giống như người ta a.

“Đừng chột, ta hồi phủ nhất định sẽ mang theo người.”

Trình Mộ bán phần nộ bán an ỉm nhìn Thời Viễn.

Thời Viễn có chút hắc tuyến, hắn hơi hơi nghiêng đầu. Đây đối diện, càng nhìn thấy hoàng thượng dùng thần sắc không rõ liếc mắt nhìn hắn.

Không phải hắn suy nghĩ nhiều, nhìn thần sắc này khiến người ta có chút khiếp sợ hoảng loạn.

Nha! Hắn minh bạch.

Hoàng thượng đại đại a, ta không muốn cùng người cướp người, chỉ là nhiệm vụ trên người nữa điểm không khỏi người a.

Thời Viễn chuyển đầu liếc mắt nhìn vô tội Trình Mộ, thực sự là muốn thấp nể cho chính mình mà.

16. Quyển 3 - Chương 3: Vương Gia (tam)

Thời Viễn vẫn là chết kéo ngành (*cứng găng) túm đem Trình Mộ đi dự tiệc tối, nếu không hoàng thượng khẳng định sẽ coi hắn như tình địch, hắn thật sự chịu không nổi a.

Bất quá Trình Mộ một mặt không cao hứng.

“Tại sao không hồi phủ a, bản vương không muốn ở đây...”

Đang nói Trình Mộ đột nhiên ngừng lại, một mặt nghi hoặc nhìn Thời Viễn.

“Vương, Vương gia làm sao vậy?”

Tuy rằng Trình Mộ là một người ngu si, nhưng bóng tối y trước đây mang cho Thời Viễn nhượng Thời Viễn nhìn thấy cái biểu tình này trong lòng vẫn là có chút sợ hãi.

“Thời Viễn a, ngươi là thị vệ của bản vương, bản vương tại sao phải nghe lời người bị người lôi kéo tới a?”

May là âm thanh Trình Mộ nhỏ, không thôi Thời Viễn liền xong. Lời này dù là ai nghe đều là hấn phạm thượng a.

Hấn càng là nhỏ giọng hơn.

“Vương gia, ta ngày mai cùng người tán gẫu, tán gẫu mười lạng, không, không cần tiền, muốn tán gẫu bao lâu thì tán gẫu bấy lâu.”

Thời Viễn cũng không biết mình tại sao cứ như vậy nữa không giải thích được.

“Không!”

Thời Viễn cảm giác muốn chết.

“Đêm nay liền tán gẫu.”

“... Hảo.”

Thời Viễn luôn cảm thấy tại sao Trình Mộ biến thành kẻ ngu si, thì người bị bắt vẫn luôn là mình, kịch tình này sợ là có chút không đúng a.

Bất quá, hấn có thể nói cái gì a.

Cùng những người khác đến vườn bách hoa, đồ ăn đã bày xong.

Thời Viễn đang phát sầu Trình Mộ phải ngồi nơi nào, hoàng thượng lên tiếng.

“Tam ca, đến, ngồi bên cạnh trẫm.”

Cái chỗ ngồi này... Hi vọng sẽ không xảy ra chuyện.

Trình Mộ cũng không nói gì liền đi ngồi.

Thời Viễn yên lặng đứng ở phía sau hấn.

Nhưng mà Thời Viễn muốn nói, hoàng thượng a, người không nhìn thấy mặt Hoàng hậu nương nương đã thành đáy nồi sao?

Cảm giác chua này sao lại sảng khoái như vậy.

Lúc hấn từ trong suy nghĩ tỉnh hồn lại lập tức nhìn thấy Trình Mộ liên tục nhìn chăm chăm vào một người bên cạnh mình.

Không khéo, là Hoắc Tri Quang.

Này nhất thời không chú ý lại là làm sao.

Thời Viễn một bộ mặt Đường Tăng sinh không thể luyện.

“Người tránh ra, thị vệ nhà ta không có chỗ ngồi.”

Trình Mộ nói chuyện, Thời Viễn hít vào một ngụm khí lạnh, Hoắc tặc sắp nổi giận.

“Vương, Vương gia, ta đứng rất thoải mái.”

Thời Viễn có chút bội phục năng lực vô nghĩa của mình.

“Cũng đúng, cái ghế này quá cứng, bản vương cũng đứng.”

Trình Mộ một bộ rất tán đồng, liền đẩy cái ghế ra đứng.

Thời Viễn: “...”

Tất cả mọi người đều nhìn về phía này, người cười nhạo không phải số ít, chỉ là không dám biểu lộ ra quá rõ ràng.

Ngồi ở ghế trên hoàng thượng lại nhìn Thời Viễn liếc mắt một cái.

“Nếu Vương gia không ngồi, tất cả mọi người cũng đứng đi.”

Sau đó, Thời Viễn đã được nhìn thấy so với thời đại sơ trung không ai trả lời vấn đề bị lão sư phạt đứng cả lớp mang cảm giác còn muốn rầm rộ hơn.

Đó là ở hiện đại, còn đây là cổ đại, lúc đó là đứng nghe giảng bài, bây giờ là đứng ăn cơm.

Thời Viễn so sánh hai cái, cảm thấy vẫn là đứng nghe giảng bài tương đối thoải mái hơn một chút a.

Tha thứ trọng điểm của hắn đặc biệt mà thần kỳ.

Ngồi trên xe ngựa hồi vương phủ, trong lòng Thời Viễn vẫn chưa ân tâm lại

Lần tiến cung này thật con mẹ nhà hắn kích thích, hơn nữa hoàng thượng sợ là đối với hắn có “Ấn tượng” đặc thù.

Nghĩ tới đây, Thời Viễn không tự chủ cười khổ một cái.

“Không tiền đồ, không phải chỉ là chưa ăn cơm sao. Một hồi trở lại bản vương gọi người làm cho người ăn ngon. Bất quá, người nên ăn nhanh lên một chút, không thôi bị các nô tài kia đoạt đi rồi.”

Thời Viễn dở khóc dở cười.

“Bọn họ không dám cướp.”

Có giá trị vũ lực của thị vệ, thừa sức đối phó mấy cái nô tài. Lại nói, có người ở, bọn họ sợ rằng cũng không dám can rõ như thế.

Trình Mộ đáng thương a.

Phủ Vương gia.

Bị Trình Mộ kéo vào phòng mình ăn cơm cộng thêm tán gẫu, Thời Viễn trong lòng là ngọt ngào ngọt ngào, lại kẹt nổi là thân phận như vậy như vậy, hắn không dám từ chối a.

“Vương gia, ngài trở lại rồi, thiếp chờ thật là khổ.”

Vào cửa liền thấy một mỹ nhân mới từ bàn tròn đứng lên, trong tay trà không có một tia nhiệt khí.

Thời Viễn lập tức muốn xoay người đi, nhưng Trình Mộ không tha a.

Thời Viễn xác định, Trình Mộ chính là đang hăm hại hắn. Trêu đến hoàng thượng coi hắn thành tình địch thì không nói, lần này ngay cả mỹ nhân cũng muốn đắc tội tới cùng.

Hắn vẫn cứ nặn ra một nụ cười ngay cả hắn cũng cảm thấy rất miễn cưỡng.

“Phu nhân mạnh khỏe.”

Kết quả mỹ nhân tức giận liếc mắt nhìn hắn, liền nhu nhu nhược nhược nhắm vào người Trình Mộ nhào tới.

Sau đó... Sau đó...

Trình Mộ cũng không chớp mắt xoay người liền nhào vào trong lòng ngực Thời Viễn.

Tay y vững vàng ôm lấy eo Thời Viễn, cái miệng cũng không nghỉ ngơi.

“Ha ha ha, bản vương động tác so với người nhanh hơn.”

Thời Viễn im lặng.

Nhân gia muốn ôm chính là người không phải ta a uy!

“Phu, phu nhân, Vương gia hắn đầu óc... Ngài đừng tính toán...”

“Người cái nô tài so với hồ mị tử còn lợi hại hơn a, ngay cả Vương gia kẻ ngu si như vậy đều bị người mê hoặc. Người, chờ cho ta, bốn phu nhân có một vạn loại thủ đoạn khiến người tại phủ Vương gia không thể tiếp tục chờ được nữa! Có bốn phu nhân ở đây người liền không một ngày sống yên! Hừ!”

Mỹ nhân giận dữ xoay người đi, thị nữ đi theo phía sau một mặt lúng túng, nha, còn có mặt mũi đỏ.

Này đều là chuyện gì a! Ngày tốt đều đi ra cả rồi!

Thời Viễn lần này thật không nhịn được, chết thì chết đi.

“Người thả ra!”

Hắn đột nhiên đẩy Trình Mộ ra.

Vốn tưởng lần này khẳng định mất mạng, dù sao Vương gia muốn một người chết dễ dàng như ăn cháo.

Nhưng mà luôn có nhưng mà.

Trình Mộ bỗng nhiên ngồi chồm hổm trên mặt đất, nước mắt xạch một cái liền rơi xuống ngay cả lau cũng không lau một cái khóc không thành tiếng, rất giống chó hoang bị người vứt bỏ.

Thời Viễn ngay lập tức liền mềm lòng.

Y đều đáng thương thành như vậy, chính mình sao lại có thể đối với y như thế.

“Thời Viễn người đừng đi. Đều không người bồi bản vương chơi, Trương tổng quản giáo huấn bản vương, nô tài cướp thức ăn của bản vương, đánh bản vương, bản vương sợ sệt.”

Trình Mộ ngẩng đầu lệ uông uông nhìn Thời Viễn.

Thời Viễn ngẩng mặt lên mới không làm nước mắt trong hốc mắt rơi xuống.

“Đừng sợ, ta ở đây.”

Hắn đem Trình Mộ đỡ dậy hai người ngồi cạnh bàn tròn.

“Người muốn chơi cái gì? Ta cùng người.”

Thời Viễn cũng không để ý cái lễ nghi xộn gì nữa.

Hai người chinh chinh chơi đến nửa đêm, người hầu hạ ngay cả nửa cái đều không có.

Trình Mộ chung quy chơi mệt rồi, đang nằm nhoài trên bàn ngủ.

Thời Viễn rón rén cầm qua một bộ y phục trên giường che lên cho y, chính mình cũng nằm nhoài bên cạnh y ngủ.

Thời Viễn thời điểm chuẩn bị mở mắt luôn cảm thấy có gì đó không đúng, như là bị cái gì theo dõi.

“A...”

Hắn vuốt ve trái tim nhỏ nhảy đến thật nhanh.

Này không quản ai vừa mở mắt liền nhìn thấy một gương mặt cách mình ngay cả 5 cm đều không được nhát định sẽ kêu thành tiếng.

Thời Viễn muốn nói, chính mình vẫn còn rất bình tĩnh, dù sao tiếng kêu vẫn không tính là lớn.

“Khà khà.”

Cổ tình người kia còn không có cảm giác được, cười đến như hoa.

Thời Viễn thực sự là chào thua với y.

Bất quá, cùng Trình Mộ như thế “Ngủ” một đêm, bên ngoài có thể sẽ truyền phiên thiên.

Cái gì cũng nói.

Không ngoài Vương gia là cái đoạn tụ, Trình Mộ câu dẫn Vương gia, kẻ ngu si cư nhiên sẽ làm ra chuyện như vậy vân vân.

Thời Viễn thời điểm tuần tra liền chịu ánh mắt dị dạng đến từ các nơi.

“U, Thời Viễn ngươi thật biết làm việc a, đều ngủ thẳng vào phòng Vương gia a.”

Dám trắng trợn nói ra như thế không có mấy người.

Thời Viễn bĩu môi: “Không phục thì ngươi lên a.”

“Ngươi! Hừ, ta cũng không phải người không biết xấu hổ như ngươi, một đại nam nhân cũng có thể làm ra chuyện như vậy.”

“A. Muốn mặt làm gì, mặt có thể ăn sao?”

Một người cổ đại có thể nói hơn Thời Viễn? Đó mới là lạ.

Dù sao trình tiết và vân vân, Thời Viễn không cần vật kia.

Người kia, bị tức tới sắp học máu.

“Như Chí, ngươi làm gì đây! Có thời gian rồi rãnh thì lăn đi làm việc, không thì rời khỏi phủ Vương gia!”

Người được gọi là Như Chí xoay người rời đi.

“Keng! Hệ thống nhắc nhở, trợ công hữu ái trợ giúp ngoạn gia, tích phân +100.”

“Đại ca.”

Thời Viễn chân thành kêu một tiếng.

“Ngươi lớn như vậy mà lại lớn người không lớn trí, lời ta lúc thường nói đều nghe đi đâu. Làm việc cẩn trọng hơn một chút.”

Đại ca đi được hai bước đầu cũng không quay lại mà nói một câu: “Thân thể chú ý một chút, đừng quá mức.”

Lời này nghe... tại sao khiến người liên tưởng đến như vậy đau.

Thời Viễn lắc đầu một cái, không muốn vấy bẩn phải tao nhã, dù gì mình cũng là người có ăn học từng trải qua lễ rửa tội của đại học.

Không quản, trước tiên để ta vui vẻ xem ba lô một chút.

Hệ thống người sử dụng: Thời Viễn

Giới tính: Nam (có thể sửa chữa)

Trí lực: 31(100 mãn cấp)

Dung mạo: 80(100 mãn cấp)

Thể lực: 60(150 mãn cấp)

Vũ lực: 11(100 mãn cấp)

Kỹ năng: Chưa mở ra (tạm chưa tập được)

Nhiệm vụ hoàn thành độ: 40%

Tích phân: 2400

Nắm giữ vật phẩm: 1327 nhà lá (có thể sửa chữa)

Thâm tình ôm ấp thuốc nước (ps: Vật ấy tên như ý nghĩa, đương ngoạn gia sử dụng nên thuốc nước sau ôm ấp người khác, người kia sẽ cảm nhận được ngoạn gia đối với hắn thâm tình cũng rất được cảm động)

Thần châu thuốc nước (đã dùng)

Nhỏ đi viên thuốc con nhộng (sử dụng hậu thân thể liền có thể nhỏ đi)

...

Xem xong ba lô Thời Viễn càng không vui hơn.

Tiến độ nhiệm vụ này căn bản là không có động a.

Hắn dưới bàn chân chậm rãi dịch, mắt tập trung, không chú ý tới xung quanh có cái gì không đúng.

Bất tri bất giác đi tới hậu hoa viên phủ Vương gia, vừa vặn, có thể giải sầu.

Hậu hoa viên nói lớn không lớn nói nhỏ cũng không nhỏ, hòn non mấy tòa, trúc cây mấy cây, hoa tươi mấy đóa, hồ một mảnh.

Thời Viễn ngồi trên một tảng đá bên hồ, nhặt hòn đá nhỏ ném vào trong nước.

“Phù phù”.

Thời Viễn bị người đẩy xuống nước.

Thời Viễn là vịt cạn phương bắc, căn bản sẽ không bơi lội. Hắn trôi lên mấy cái, không thở được. Trước khi mất đi ý thức, hắn muốn nói, đừng để ta tóm được là ai đẩy ta, không thôi thành quỷ cũng không buông tha người.

Vương phủ một nơi khác.

“Việc này là người phái người làm.”

Mặc dù là câu hỏi nhưng lại bằng giọng trần thuật, hiển nhiên người hỏi sớm đã biết chân tướng.

“Tổng, tổng quản, ta sai rồi, ta sai rồi.”

Tiếng trả lời mang theo tiếng khóc, cơ thể mỹ thân run lấy bầy, xem ra rất sợ tổng quản này.

“Phu nhân đây là làm gì, lão nô không chịu nổi.”

Tổng quản vỗ vỗ vai mỹ nhân, giống như an ủi.

“Chết thì chết thôi, vừa vặn. Nếu bên cạnh Vương gia nhiều hơn hắn trợ giúp, đối chúng ta chính là bất lợi.”

Mỹ nhân lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cười theo.

Không phải chỉ chết một người thị vệ sao, chuyện này không ai hỏi liên qua, sẽ không dính dáng đến người nàng, huống hồ người làm việc cũng đã cầm khẩu.

Bất quá, làm chuyện xấu sớm muộn sẽ có báo ứng.

“Khụ khụ khụ.”

“Người đã tỉnh.”

Thời Viễn lần thứ hai mở mắt ra trước mặt nhiều hơn một cái mặt than.

Này là chết liền xuyên? Không nên hồn phi phách tán sao?

Không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, bởi vì hắn cả người ướt đẫm, cứ việc có mặt trời vẫn là lạnh run lên.

Ướt đẫm? Xem ra hắn chưa chết, tám phần mười là được người cứu.

Bất quá, đây là người nào?

Hắn nhìn chằm chằm người ngồi xổm ở trước mặt hắn, khẳng định đây là một người xa lạ.

“Người là?”

“Đi thôi.”

Thời Viễn còn chưa kịp nói nữa liền bị người này khiêng trên vai bay đi.

Đúng, là bay đi.

Này khinh công, rất trâu bò a.

Thời Viễn rất cục thể hội cảm giác phi thiên một hồi, nhưng mà, này cũng mang theo tư thế thật mẹ nó hoảng loạn.

17. Quyển 3 - Chương 4: Vương Gia (tứ)

Khách sạn Duyệt Lai.

Thời Viễn thời điểm nhìn thấy bốn chữ này trên bảng hiệu, trong lòng cảm khái vạn ngàn.

Đây quả nhiên là cửa hàng thần chuẩn bị cho người xuyên qua cổ đại a.

Nghe đâu nơi có khách sạn Duyệt Lai chính là giang hồ. Lẽ nào lần này là muốn trải nghiệm cảm giác của người giang hồ.

Thời Viễn lén xoa xoa, tâm trạng hơi chút vui vẻ, đem sự tình suýt chút nữa chết rồi tạm thời đặt ở một bên.

Nhưng mà, chưa đợi hấn hoàn hồn, người kia liền trực tiếp tiến vào tiểu khách sạn bên cạnh.

Bên cạnh!

Bất quá hấn cũng chỉ có thể đi theo, ai bảo hấn là * ti nghèo, a phi, suất ca nghèo đâu. Có nhan sắc lúc này tựa hồ cũng không có trúng gì dùng.

“Ai u, công tử tuần như thế.”

Thời Viễn có chút đỏ mặt, dù sao đi tới nơi này còn chưa từng được nữ nhân khen qua.

Nhưng mà hấn còn chưa kịp khiêm tốn vài câu, liền bị người kia lôi tha đi.

“Người làm gì túm ta!”

“Ân nhân.”

Thời Viễn ghen hống khí lựa chọn cầm miệng, ân nhân và vân vân vẫn là nhịn một chút đi.

“Ân nhân thuận tiện nói cho tên họ là gì a.”

“Lục khiêm.”

Danh tự này nghe chính kinh, rất xứng mặt than.

“Êm tai êm tai.”

Thời Viễn cười vỗ tay.

Lục khiêm hoàn toàn là một bộ không hề bị lay động, mà ánh mắt nhìn Thời Viễn sâu sắc hơn.

Thời Viễn căn bản không phát hiện.

Bọn họ ở phòng chữ thiên, số hai, này được tính là phòng thượng đẳng của tiểu khách sạn. Nếu Lục Khiêm có tiền tại sao không ở khách sạn Duyệt Lai bên cạnh đâu?

Thời Viễn câu lên một mặt cười giả, “Khách sạn Duyệt Lai bên cạnh rất tốt a.”

“Nhiều người nhăn tạp.”

Đây chính là câu đầu tiên Lục Khiêm nói vượt quá ba chữ từ đầu tới giờ.

Thời Viễn muốn nói, này nếu có cái từ gọi là “nhiều người hỗn tạp”, phỏng chừng Lục Khiêm liền nói như vậy.

Bất quá, khách sạn Duyệt Lai tuy nói nhiều người nhân tạp nhưng cũng có thể hỏi thăm một chút tin tức, giao du ngũ hồ tứ hải bằng hữu và vân vân, va chạm xã hội cũng không tồi a.

Trừ phi, hắn muốn làm chuyện xấu gì không để người biết.

Ánh mắt Thời Viễn nhìn Lục Khiêm tức thì có chút thăm dò cùng cảnh giác.

“Giết người.”

Thời Viễn mí mắt nhảy một cái, tay run một cái trực tiếp đụng vào mép bàn, nhưng lại cắn răng nhẫn nhịn không dám kêu đau.

Lục Khiêm nhìn phản ứng của Thời Viễn không nói gì, hướng về cửa đi đến.

Một cước bước ra ngưỡng cửa, Lục Khiêm dừng.

“Người đều quên mất.”

Thời Viễn có chút không tìm được manh mối, trước đây lại có những chuyện gì mà hắn không biết.

Tâm mệt.

“2b.”

Thì ra là một câu chuyện cầu huyết liên quan tới yêu hận tình cừu.

Lục Khiêm là một trong Tứ đại công tử, võ công cao cường nổi danh trên giang hồ, khinh công cũng là nhất tuyệt, thêm vào tướng mạo không sai, luôn là vị hôn phu trong mộng của vô số đôi tám thiếu nữ. Nhưng mà Lục Khiêm cô độc, mảnh lá không dính vào người.

Một lần bị mỗ lớn mặt nữ tử chân tình thổ lộ, Lục Khiêm thực sự khó có thể tiếp thu, mới nói ra sự thật.

Nguyên lai, hắn sâu trong nội tâm đã có người thương.

Lời này vừa nói ra, vô số thiếu nữ niết tay than thở.

Nhưng mà sau đó có người phát hiện ra chân tướng, Lục Khiêm thích là một nam nhân.

Nam nhân này, chính là —— Thời Viễn.

Tứ đại công tử tại giang hồ đại danh鼎鼎, bây giờ lại ái mộ nam nhân, thực sự khiến người giang hồ khinh thường. Rất nhiều người yêu cầu giết Thời Viễn chớ để giang hồ bôi đen, nhưng mà hắn sao có thể đối với người yêu ra tay. Vì vậy, có “người hảo tâm” thay hắn hành sự. Lục Khiêm bởi vậy cùng rất nhiều người kết thù cũng giết không ít người. Cuối cùng hắn vẫn là một người khó địch nổi nhiều tay, người bị thương nặng bị giam vào Hắc Phong các. Hắc Phong các là nơi người giang hồ đều biết, chuyên môn giam giữ những nhân vật có danh tiếng trong chốn giang hồ. Lần này, hắn liền cùng Thời Viễn cắt đứt liên hệ.

Thương thế hảo chạy khỏi hắc phong các sau, hắn vốn muốn giết những người kia vì Thời Viễn báo thù, nhưng trong lúc vô tình biết được tin tức Thời Viễn chưa chết, vì vậy hắn quyết định trước tìm được Thời Viễn lại nói.

Thời điểm tái kiến, Thời Viễn là thị vệ cao cấp của vương phủ, hắn lại là một cái tù nhân trốn trại. Luôn nói tạo hóa trêu người, quả nhiên như thế.

Nhưng mà Thời Viễn tại vương phủ trải qua cũng không tốt, hắn lén lút cùng Thời Viễn, mới tại Thời Viễn rơi xuống nước sau đúng lúc cứu hắn.

Dùng thuật dịch dung, Thời Viễn quả nhiên không nhận ra mình. Mà sau khi nói tên, phản ứng của Thời Viễn xa lạ như vậy làm cho hắn sợ, Thời Viễn đã quên mình, quên hết tình ý ngày xưa. Hắn chỉ có thể rời đi trước, không thì cùng Thời Viễn sống chung một chỗ, e sợ chỉ có lúng túng.

Thời Viễn yên lặng không nói, trong này dĩ nhiên nhiều chuyện như vậy.

Mình được một người quen cũ yêu thích chính mình cứu, chính mình lại không quen biết hắn.

Đứng ở lập trường của hắn ngẫm lại, lòng thật chua xót.

Thời Viễn ngồi không yên.

“Cóc cóc cóc!”

“Tiến vào đi.”

Thời Viễn có chút túng quẫn, “Cái kia, cái kia.”

Lục Khiêm ngồi bên cạnh bàn kiên nhẫn nhìn hấn.

“Ta nhớ ra một ít, nhớ ra... Người là ai.”

Lục Khiêm liền lập tức nở nụ cười: “Ừm.”

Này một chữ “Ừ”, hai người đều hiểu là chứa rất nhiều lời không nói được.

Thời Viễn không phải người phiến tình, nhiều hơn nữa hấn nói cũng không nói ra được.

“Người muốn giết ai a “

Lục Khiêm im lặng im lặng.

“Trương Thanh.”

Thời Viễn biểu thị người này hấn không quen biết.

” Tổng quản Vương phủ.”

Thời Viễn hít vào một ngụm khí lạnh, tại sao là hấn ta, hấn ta không phải là ở vương phủ à

Lục Khiêm như là biết được tâm tư hấn, mở miệng nói: “Hấn là nội ứng giang hồ xếp vào vương phủ, người xuất hiện ở vương phủ là hấn một tay tổ chức. Hấn và những người kia giống nhau là người tổn thương người, lần này hấn khó giải thích được xuất hiện ở khách sạn Duyệt Lai, tám phần mười là vì chuyện ta trốn đi. Bất quá, như vậy vừa vặn, ta đỡ phải đi vương phủ tìm hấn.”

“Người... Không có sao chứ “

Thời Viễn tâm trạng có chút bận tâm.

“Không biết.”

Lục Khiêm một mặt nghiêm nghị.

“Tối hôm nay người gác ở trong phòng đừng đi ra, xong việc sau ta lập tức mang người đi.”

“Được.”

Ánh nến ảm đạm bao phủ gian phòng, Thời Viễn ngồi bên cạnh bàn cả người đều rất bất an, Lục Khiêm đi ít nhất mười phút rồi.

Đột nhiên, cửa sổ bên kia đường vang lên một tiếng.

Thời Viễn nhấc lên hô hấp, trợn to mắt hướng cửa sổ chỗ ấy xem.

Không có thứ gì.

Hấn lắc đầu một cái, lần áo, chính mình dọa mình.

“A.”

“Đừng kêu, là ta.”

Thời Viễn bị người sau lưng che miệng lại.

Hấn thuận theo cánh tay của người nọ hướng lên trên xem, nguyên lai là đại ca.

Một lần nữa trở lại trên giường ngủ lúc mới tới, Thời Viễn vẫn còn có chút mơ màng.

Nguyên lai buổi trưa hắn đứng ở trước cửa khách sạn Duyệt Lai không đến một phút, đại ca bồi tiếp Trương tổng quản ra ngoài phủ vừa vặn từ cửa sổ lầu hai thấy được hắn, buổi tối có động tĩnh hắn trực tiếp liền tới tìm mình. Đưa mình hồi vương phủ bằng xe ngựa, rồi đại ca lập tức đi.

May là lệnh bài thị vệ trên người vẫn còn, không thôi vào phủ cũng là vấn đề.

Hiện tại hắn cần chính là nghỉ ngơi thật tốt, chuẩn bị tinh thần tốt sau đó cùng người đẩy hắn xuống nước vui đùa một chút.

Trương tổng quản không phải hung thủ.

Nếu hắn muốn mạng của mình thì đã sớm giải quyết không cần đợi đến lúc này, lại nói, coi như hắn muốn mình chết, cũng không có khả năng dùng phương pháp ngu xuẩn như vậy, nếu như bị người lưu ý đến, chính là một cọc chuyện phiền toái. Nếu là hắn muốn khiến mình chết, thì nhất định phải là chết thật quang minh chánh đại không lạc nhân khẩu, như vậy mới sẽ không liên lụy đến hắn.

Cho nên, hắn không phải hung thủ.

Còn có ai nhìn hắn không vừa mắt ni

Cái nhóm huynh đệ này

Không phải. Bọn họ còn không dám làm như thế.

Vậy thì chỉ còn một người.

Lạc phu nhân.

Ha ha, có chút ý nghĩa.

Thời Viễn thời điểm nhắm mắt lại, còn có một chuyện.

Lục khiếm đến cùng là thế nào rồi.

Mặt trời chói chang, khó được khí trời tốt.

“Phu nhân đâu “

“Phu nhân hướng phòng Vương gia đi.”

Thuận miệng hỏi một đứa nha hoàn, Thời Viễn trực tiếp hướng phòng Trình Mộ đi.

Mấy ngày không gặp, không biết Trình Mộ thế nào rồi. Ngu như vậy có thể vào mấy ngày mình không ở đây cũng đã đem mình quên hay không.

Hắn đi tới cửa liền nghe thấy bên trong bầu không khí không quá hảo.

“Người không phải nói biết được Thời Viễn đi đâu sao? Tại sao hắn còn chưa tới bồi bản vương tán gẫu.”

“Vương gia, hắn không ở, thiếp cùng người tán gẫu cũng là tốt a.”

“Không được không được, người nói mau hắn đi đâu.”

Mỹ nhân như là nổi giận: “Thiếp không biết! Nói không chừng cũng đã chết!”

“Người đi ra ngoài cho bản vương! Đi ra ngoài! Cút!”

Nghe thấy có tiếng bước chân dồn dập cách càng ngày càng gần, Thời Viễn đoán chừng là Lạc phu nhân không nhịn được phải đi.

Thời Viễn chậm rãi nở nụ cười, trực tiếp liền đứng ở giữa cửa.

“A! Người tại sao ở đây! Không phải đã...”

“Chết rồi, phu nhân biết cái gì “

Mỹ nhân sợ đến kêu loạn, lời cũng nói không ra, dưới chân lão đảo hướng bên ngoài lung tung chạy.

Ha ha.

Thời Viễn lười nhìn bộ dáng này của nàng, dừng một chút đi thẳng vào.

Nghe thấy thanh âm Trình Mộ cũng từ bên trong ra đến.

“Thời Viễn!”

Trình Mộ cao hứng nhảy lên, đôi mắt sáng long lanh.

Không đợi Thời Viễn nói chuyện, vẻ mặt của y đột nhiên lại nghiêm túc.

“Người mấy ngày nay đi đâu bản vương tìm người cũng không tìm thấy.”

“Ngã bệnh mà thôi, sợ lây cho Vương gia liền lén lút trốn tránh.” Thời Viễn nở nụ cười, “Hiện nay đã hảo, này không phải đã tới bởi Vương gia tán gẫu sao.”

Trình Mộ nghe đến câu cuối cùng, thì quên hết thấy lúc trước, lại cao hứng.

“Bản vương quyết định, đem mấy ngày nay người không có ở đều tán gẫu trở về, ân... Liền tán gẫu hai mươi lạng hảo.”

Còn nhớ cái này nha, Thời Viễn có chút bất đắc dĩ cười cười.

Bởi Trình Mộ hàn huyên đến giữa trưa sau khi ăn cơm trưa, Thời Viễn tiếp tục đi tuần tra.

Chạng vạng, thời điểm Thời Viễn tuần tra xong chuẩn bị trở về phòng, đột nhiên phát hiện một đứa nha hoàn bưng thứ gì quý quý túy túy hướng gian phòng Trình Mộ bên kia đi.

Hắn có chút không yên lòng, đi theo.

Lúc hắn đi tới, nha hoàn kia đã không thấy.

“Vương gia, vừa nãy có người tới sao “

Hắn hỏi có chút nóng nảy.

Trình Mộ chơi cái vật gì cũng không ngẩng đầu nói: “Vừa nãy có nha hoàn đến đưa trà.”

Thời Viễn vội vàng đem chén trà trên bàn cầm lên.

Thế nhưng, chỉ còn lá trà cạn bã.

“Người uống “

“Ân, bản vương thật là khát.”

Thời Viễn mí mắt nhảy nhảy: “Người... Không có sao chứ “

Trình Mộ rốt cục ngẩng đầu liếc mắt nhìn Thời Viễn một cái.

“Bản vương không có chuyện gì a, người choáng váng “

Thời Viễn vẫn cảm thấy bất an, chỉ có thể tìm lời lưu lại.

“Vương gia, còn muốn tán gẫu à “

“Hảo a, vừa vặn bản vương lại tẻ nhạt.”

Trình Mộ lập tức cầm vật trên tay ném ra ngoài, cao hứng nhìn Thời Viễn.

Thời Viễn lúc này mới nhìn thấy, vật kia là một viên ngọc phỉ thúy.

Hắn có chút nhức nhối, Trình Mộ a, người nên đem nó cho ta a.

Vì phỉ thúy vỡ thành vụn mặc niệm 3 giây sau, hắn và Trình Mộ lại bắt đầu tám chuyện.

Nhưng mà, chẳng được bao lâu, hắn cảm thấy tình hình Trình Mộ có chút không đúng.

18. Quyển 3 - Chương 5: Vương Gia (năm)

“Thời Viễn, bản vương nóng quá...”

Trình Mộ lôi kéo cổ áo mình, trên mặt cũng hiện lên màu đỏ không bình thường.

Thời Viễn lau mặt, làm sao cứ cẩu huyết như vậy đâu!

Đánh cược năm mao tiền, tuyệt bức là xuân. Được.

Đoán chừng là Lạc phu nhân kia biết được hắc chưa chết, sợ hắc đem sự thực nói cho Trình Mộ bị Trình Mộ trách tội, lần này trước tiên gạo nấu thành cơm, Trình Mộ nói không chừng từ đây sẽ mê mẩn nàng, sẽ không trách tội nàng, còn có thể rời xa Thời Viễn hắc thì càng tốt đẹp.

Này tiểu bàn tính đánh thật không sai.

Bất quá, bây giờ là hắc ở đây a...

“Cái kia, người đừng cời a...”

Thời Viễn không chú ý một chút, Trình Mộ đều sắp đem áo khoác kéo xuống, hắc nhanh chóng kéo lại tay Trình Mộ muốn cời áo khoác.

“Người, người lớn mật!”

Trình Mộ nóng đến khó chịu, giọng nói mang theo tức giận.

Nhưng mà một giây sau, y liền yếu yếu nhìn Thời Viễn, hoàn toàn không tự chủ được hướng Thời Viễn bên này cọ, trong mắt sáng lấp lánh.

Thời Viễn ngồi ở đằng kia động cũng không phải bất động cũng không phải.

“Vương gia, Vương gia, mở cửa một chút, là thiếp a!”

Bên ngoài tiếng gõ cửa rất lớn, Thời Viễn lúc này mới phản ứng được, khi hắc đi vào sợ có cái gì không đúng tiện tay đóng cửa lại.

Nghe tiếng gõ cửa, liền nhìn Trình Mộ đã có chút thần trí không rõ, Thời Viễn hơi lúng túng một chút.

Đây là mở cửa nhượng Lạc phu nhân tiến vào hạ hỏa cho Trình Mộ ni hay là hay là...

Tiếp là cái gì hắc không dám lại nghĩ xuống tiếp.

Hắc gấp đến độ trên gáy đều là mồ hôi.

“Người cút! Cút cho bản vương!”

Thời Viễn cho là Trình Mộ bảo hắc cút, cũng không ngăn đầu liền chuẩn bị lao ra mở cửa cho Lạc phu nhân.

Kết quả, tay hắc bị Trình Mộ túm thật chặt ở trong tay.

“Cút cho bản vương! Mau cút!”

Trình Mộ đầu là hướng về phía ngoài, âm thanh tự nhiên là truyền cho người bên ngoài nghe.

Tiếng gõ cửa lần này không còn, chỉ mơ hồ nghe thấy có tiếng khóc.

Lúc này yên tĩnh hơn nhiều, không khí cũng liền lúng túng hơn.

“Ân, cái kia... Vương gia, chúng ta tán gẫu đi!”

Thời Viễn lời này xuất ra chính hắc cũng cảm thấy ngạo tào.

Trình Mộ coi như ngốc, hiện tại cũng tán gẫu không lên a, cả người nóng đến khó chịu, nhìn Thời Viễn liền muốn nhào tới.

“Không, không tán gẫu.”

Trình Mộ tựa hồ càng khó chịu hơn, mò đến Thời Viễn mới khá hơn một chút.

Thời Viễn cảm nhận được nhiệt độ bàn tay Trình Mộ dán ở trên người hắn, trên mặt cũng có chút nóng lên.

Mắt thấy tay Trình Mộ mò ra liền muốn mò tới chỗ không nên sờ, Thời Viễn lập tức nắm lấy tay y.

Sau đó, hắn liền thấy Trình Mộ một mặt đáng thương về mặt vô tội, tựa hồ y cái gì đều không làm.

Thời Viễn muốn nói hắn cũng rất vô tội a.

Bất quá bây giờ nói cái gì tựa hồ cũng không có trúng gì dùng, Trình Mộ hiện tại không chỉ có ngực còn sắp không ý thức.

Mắt thấy tay Trình Mộ lại muốn sờ đến chỗ không nên sờ, Thời Viễn sắp khóc.

Hắn cắn răng một cái nhắm mắt lại làm cái quyết định.

Dù gì cũng phải mất tiết tháo, muộn rơi không bằng sớm rơi.

Thế nhưng, này mất tiết tháo cũng không thể mất trắng.

Hắn cầm lấy tay đang sờ loạn của Trình Mộ, trong đầu điều ra ba lô, đem thâm tình ôm ấp thuốc nước một mạch uống sạch sành sanh.

Hắn liếc nhìn Trình Mộ, nhắm mắt lại liền đem Trình Mộ ôm vào lòng.

“Keng! Hệ thống nhắc nhở, ngoạn gia đã chạm đến thâm tình ôm ấp thuốc nước mang vào kỹ năng thâm tình ôm ấp, sau đó thỉnh không nên khinh thường thoả thích sử dụng đi.”

Thời Viễn không kịp cao hứng, Trình Mộ đã đem mình ôm đến chặt chẽ, hắn có chút khó thở a.

Bất quá, may là có giá trị vũ lực của thị vệ, hắn hơi lao lực liền tránh khỏi Trình Mộ ôm ấp.

Lúc này hắn vừa nhìn mặt Trình Mộ, đã kinh biến đến mức vừa hồng vừa đỏ, ý thức đã không rõ ràng, nhưng ánh mắt y nhìn mình có chút thay đổi.

Thâm tình ôm ấp thuốc nước tạo nên tác dụng.

“Thời Viễn, Thời Viễn...”

Danh tự này gọi đến Thời Viễn đều sắp yếu mềm, đột nhiên trở nên thâm như vậy thật sự hảo sao.

Xem Trình Mộ thật sự là khó chịu, Thời Viễn dừng một chút lập tức liền đem Trình Mộ ôm hướng bên giường đi đến.

Bất quá, trước khi mất tiết tháo có một nguyên tắc phải nói rõ ràng trước.

“Trình, Trình Mộ, chúng ta có thể nói rõ trước, ta ở phía trên!”

“A... Ân.”

Thanh âm này bất thường lợi hại, bất quá coi như Trình Mộ đáp ứng.

Không đáp ứng cũng phải đáp ứng, đại gia ta mới phải là công!

Thời Viễn nghĩ như thế, tầm mắt trốn trốn tránh tránh mà vúi quần áo Trình Mộ.

“Ừm...”

Nghe được thanh âm này Thời Viễn mặt đỏ tới mang tai, nhưng động tác dưới tay lại không ngừng lại, này chính là đem Trình Mộ nhện gần chết, hắn chính là muốn hôn phi phách tán.

Cấp hai người thoát đến không sai biệt lắm, Thời Viễn nhìn Trình Mộ rất không thoả mái ở trên giường loạn động, nhắm mắt lại trực tiếp liền đem Trình Mộ đặt ở trên giường.

Nắm tay!

Coi y thành nữ là tốt rồi, ân, nữ.

Nhưng ta cũng không có kinh nghiệm thực chiến gì a!

Thời Viễn nhào tới nửa ngày cũng không động, vẫn là Trình Mộ bị đặt ở dưới thân bắt đầu động trước.

Sau đó xác thực như Thời Viễn mong muốn, hắn luôn luôn ở mặt trên.

Mẹ nhà hắn, ai tới nói cho hắn biết ở phía trên cũng sẽ dâng ra hoa cúc!

Này cùng ý nghĩ có chút không giống a!

Nhưng mà lúc đó hôn hôn trầm trầm, Thời Viễn cuối cùng cũng không thể thành công nghịch tập.

Một đêm vô mộng.

“Ừm...”

Trình Mộ tỉnh lại vươn người một cái, bên ngoài mặt trời không sai, tâm tình... Cũng rất tốt.

Thế nhưng, cánh tay lộ ở bên ngoài trên trần đầy vết hồng, đây là bị cái sâu gì cắn

Tiếp vừa nhìn trên người cũng tràn đầy loại vết tích này.

Sâu nhiều như vậy, Hừ!

Nhưng mà y không chú ý tới một chuyện, thường ngày tỉnh dậy trên người mình vẫn có quần áo.

Trình Mộ từ từ hướng trên người mình xuyên quần áo, một bên lắc đầu một cái.

Tối hôm qua ta và Thời Viễn thật giống đồng thời ngủ, sáng sớm hôm nay tại sao không có ai

Kỳ quái.

Bên này, Thời Viễn dưới chân không vững tuần tra chung quanh, tay còn không ngừng mà đem cổ áo hướng lên trên túm, chỉ lo cái cổ lộ ra.

Bất quá, hắn giơ tay, dấu tích trên cánh tay lộ ra từ lâu.

“Thời Viễn.”

Nghe thấy âm thanh quen tai, Thời Viễn dưới chân khựng lại mặt đỏ lên, quay người liền muốn chạy.

“Bịch!” Thân thể trực tiếp đánh vào trên người một người.

“Thời Viễn ngươi chạy cái gì “

Thời Viễn đầu cũng không ngẩng, vòng qua bỏ chạy.

Mắt thấy phía trước có người lại đây, lão đại khom người một cái.

“Vương gia hảo.”

Ngẩng đầu đã không ai.

Sững sờ tại chỗ cũ lão đại một thân một mình ngổn ngang trong gió.

Đây đều là... Làm sao vậy

Trình Mộ đuổi tới hậu hoa viên Thời Viễn người không thấy.

Y gãi đầu một cái có chút mơ màng.

Đánh giá chung quanh, ồ, góc áo Thời Viễn ở sau hòn non làm gì ni chơi trốn tìm

Y lén lút cười cười, dưới chân không phát ra âm thanh lặng lẽ hướng bên kia dịch.

Rốt cục đi.

Thời Viễn cảm thấy không thanh âm nhanh chân nhảy ra ngoài.

“Khà khà, ta tìm được ngươi.”

Trước mặt khuếch đại gương mặt tuần tú khiến Thời Viễn hắc tuyến.

Ai nói Trình Mộ ngọc! Người tới lão tử không đánh chết người! Người ngọc làm sao có khả năng chơi như thế sao!

Thời Viễn ưỡn ưỡn vai, bắt quả mặt vẫn là đỏ.

“Khụ khụ, Vương gia tìm thuộc hạ có chuyện sao?”

“Người ngày hôm qua cùng bản vương ngủ.”

Lời này vừa nói ra, Thời Viễn khụ đến trời long đất lở.

Không nên trắng ra như vậy a, ngọc quá à.

“Sau khi ngủ qua bản vương cảm giác tinh thần sảng khoái!”

“Ha ha.”

Thời Viễn ở trong lòng chửi má nó.

Người thư thái còn ta chính là chịu tội.

Trên người trần đầy hồng ngân còn tiếng cũng không tính là chuyện gì, ngày hôm nay cổ áo đều sắp kéo đến đỉnh đầu này cũng để ở một bên, nhưng mẹ nhà nó ta... Chỗ kia vô cùng đau đớn a.

Bước đi đều sắp thành hán tử say, ha ha.

Nhưng mà, ta con mẹ nó có thể nói ra à

Thời Viễn chỉ kém đem “Uất ức” hai chữ này khắc ở trên gáy.

“Đêm nay sẽ cùng bản vương ngủ đi!”

“Keng! Nam chủ đối ngoại gia độ thiện cảm tăng lên rất nhiều, tích phân +600, tiến độ nhiệm vụ +5%, ngoại gia đang bảo vệ hoa cúc cơ sở không nên khinh thường nha!”

Ha ha bản mặt người.

Đón lấy, 2b nhiệt tâm đem ba lô giới mở ra đến.

Hệ thống người sử dụng: Thời Viễn

Giới tính: Nam (có thể sửa chữa)

Trí lực: 31(100 mãn cấp)

Dung mạo: 80(100 mãn cấp)

Thể lực: 60(150 mãn cấp)

Vũ lực: 11(100 mãn cấp)

Kỹ năng: Thâm tình ôm ấp

Nhiệm vụ hoàn thành độ: 45%

Tích phân: 3000

Nắm giữ vật phẩm: 1327 nhà lá (có thể sửa chữa)

Thâm tình ôm ấp thuốc nước (đã mất hiệu)

Thần châu thuốc nước (đã dùng)

Nhỏ đi viên thuốc con nhộng (sử dụng hậu thân thể liền có thể nhỏ đi)

...

Thời Viễn nghĩ lời 2b nói mới rồi cùng Trình Mộ lại nhìn ba lô một chút, quyết định tốt xấu gì cũng nên phát tiết một chút.

Vì vậy...

Hắn đem thâm tình ôm ấp thuốc nước cùng thần thảo thuốc nước lọ không cầm lên liền dán lên mặt 2b một cái.

“A a a! Cự nhiên công kích hệ thống, mặt như hoa như ngọc của ta a, quá đáng thương, anh anh anh, người bồi người bồi!”

Ha ha, bản mặt 2b.

Nghe 2b gào khóc thảm thiết, Thời Viễn rốt cục cảm giác sáng khoái.

Tích phân và vân vân cứ việc chụp đi!

Đại gia không thêm!

19. Quyển 3 - Chương 6: Vương Gia (sáu)

Tích phân và vân vân cự nhiên bất ngờ không bị trừ, Thời Viễn trong lòng có chút tiểu vui vẻ.

Buổi tối Trình Mộ là ngủ một mình.

Thời Viễn đã dâng qua hoa cúc một lần làm sao có khả năng lại dâng lần thứ hai.

Bất quá, hắn đã quên một câu nói, có một thì có hai, có hai thì có ba, cứ thế mà suy ra.

Cho nên tránh được nhất thời, không tránh được một đời.

Nhưng mà tạm thời trước hết để cho hắn thận trọng một hồi, dù sao trong lòng hắn còn có chút biệt nữ.

Hoa cúc và vân vân cũng không phải dễ dâng.

“Xin chào Vương gia, thống lĩnh.”

Mọi người chỉnh tề mà hành lễ.

“Miễn lễ.”

“Vâng.”

Đại ca nhìn Trình Mộ bên cạnh một mặt vô tội một cái, lời muốn nói có chút không dễ xuất ra.

“Trương tổng quản... Chết rồi.”

Mọi người lập tức có chút rối loạn, chỉ có Thời Viễn đứng ở đằng kia người bên ngoài nhìn không ra nửa điểm phản ứng.

Kì thực trong lòng hắn hồi hộp một chút, tốc độ tim đập rất loạn.

Trương thanh quả nhiên chết rồi, kia Lục Khiêm đâu...

“Hung thủ cũng bị giải quyết tại chỗ.”

Lời này vừa nói ra, trong lòng mọi người buông lỏng, còn trong lòng Thời Viễn lập tức chìm xuống.

Lục Khiêm sao có khả năng chết, hắn lợi hại như vậy, khôi hài.

Thật đã chết rồi à...

“Còn có một chuyện muốn nói. Nửa tháng nữa chính là ngày giỗ tiên hoàng, hoàng thượng hạ chỉ nhượng Vương gia ngay hôm đó đi trông coi hoàng lăng.”

Đại ca sắc mặt hiên ngang lẫm liệt. (chém)

“Các người là thị vệ cao cấp của vương phủ, phải hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ Vương gia an toàn của mình. Lần này hành trình tới hoàng lăng từ trong các người đi ra một người dẫn dắt những người khác bảo đảm Vương gia lên đường bình an.”

“Vâng.”

Tiếng trả lời vang động trời.

Tuy nói như thế, nhưng nhiệm vụ vất vả này không có kết quả tốt, trong lòng mọi người đều đang bồn chồn.

Thời Viễn càng là không muốn đi.

Mới vừa hiến hoa cúc không muốn đối mặt Trình Mộ, không đi vừa vặn có thể trốn tránh, trong lòng cũng có thể tự nhiên một chút.

“Được. Hiện tại ai muốn nhận chức trách lớn này, ta đếm đến ba, bước lên trước đi.”

“Một.”

Mọi người liếc lẫn nhau không biết trong lòng muốn làm gì.

“Hai.”

Mọi người mắt nhìn phía trước trong lòng tự có tính toán.

“Ba.”

Tiếng này vừa ra, đại ca... Hắc tuyến.

Có người đi ra, bắt quá —— là về phía sau.

Thời Viễn nhìn phía trước đều là người, nhìn hai bên một chút, không ai.

Tại sao không ai cùng hắn một lùi về sau đâu? Đầu óc không dễ xài như thế cũng muốn nhiệm vụ này

Hảo đi hảo đi, ngược lại ta cũng không muốn.

Bắt quá hắn quên một chuyện, mọi người căn bản đều tại chỗ không nhúc nhích chỉ có hắn lui về sau một bước dài.

“Thời Viễn!”

“Có!”

“Nếu chỉ có người một người tương đối... Đột xuất, nhiệm vụ này liền giao cho người.”

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, không ít người nội tâm không sao cả, cũng không thiếu người nhìn có chút hả hê.

Thời Viễn đứng tại chỗ nhìn Trình Mộ về mặt cao hứng nội tâm lại một lần nữa hồng mắt.

“Thời Viễn.”

Bị kéo ngồi chung một xe Thời Viễn mặt vẫn là đen.

Hắn không muốn đáp lời.

“Thời Viễn.”

“Thời Viễn.”

“Thời Viễn.”

“Thời Viễn~...”

“Vương gia muốn thế nào!”

Thời Viễn âm thanh nghe như là muốn giết người.

“Không có chuyện gì, bản vương chỉ muốn gọi gọi người.”

Sau đó người nào đó một mặt hoa si nhìn Thời Viễn.

Thời Viễn còn có thể nói cái gì

Ha ha.

“Có thích khách! Bảo vệ Vương gia!”

Thời Viễn từ bên trong mơ hồ tỉnh lại, thuận tay cầm kiếm bảo hộ phía trước Trình Mộ.

Bên ngoài tiếng đánh nhau nghe rất kịch liệt.

Sau lưng Trình Mộ ni

Hai tay làm phiên nâng eo Thời Viễn.

“Người, làm, sao!”

Thời Viễn sợ làm cho thích khách chú ý âm thanh phóng ra rất thấp nhưng chuyện này cũng không hề ảnh hưởng bầu không khí hấn muốn bóp chết người.

“Ta sợ.”

Thời Viễn liền mềm nhũn.

Không còn tức giận.

Hắn tay cầm kiếm nắm thật chặt, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm màn xe.

Không có tiếng.

Thời Viễn trong lòng hồi hộp một chút.

Đôi mắt dùng sức chớp chớp, tập trung lực chú ý, cũng để cho mình chẳng phải sợ sệt.

Màn động!

Thời Viễn làm ra động tác rút kiếm.

“Thời Viễn.”

Thời Viễn tay rút kiếm khựng lại.

Người bên ngoài đang kêu tên của hắn.

Thanh âm này nghe quen tai.

Trong lòng hắn đột nhiên liền hạ xuống.

“Lục Khiêm.”

“Ừm.”

Ba người mắt to trừng mắt nhỏ.

Lục khiêm vẫn mang theo bản mặt than kia, Thời Viễn nhìn hắn không lên tiếng, Trình Mộ nhìn hắn cũng không nói chuyện, bất quá... Biểu tình rất hung ác.

Thời Viễn nghĩ đến chuyện vừa rồi, trong lòng căng thẳng lập tức mở miệng.

“Vương gia, chuyện vừa rồi...”

“Bị giết là nô tài của ta.”

Thời Viễn hô hấp hơi ngưng lại, Lục Khiêm ngược lại vẫn là mặt không hề cảm xúc.

“Vương gia, người...”

Thời Viễn còn muốn nói nhưng lại bị đánh gãy, hơn nữa Trình Mộ phía dưới không phải nói với hắn.

“Người giết nô tài của ta! Bất quá, ta có thể không cùng người tính toán.”

Thời Viễn thở phào nhẹ nhõm.

“Trừ phi người cách Thời Viễn nhà ta xa một chút!”

Nói xong nửa câu này, Trình Mộ đem Thời Viễn đang sững sờ kéo đến trước mặt tay y ôm eo Thời Viễn thật chặt, sau đó từ bỏ vai Thời Viễn lộ ra cái đầu

Một bộ gà mẹ che chở gà con cầu che chở xương cảnh giác nhìn Lục Khiêm, chỉ sợ Thời Viễn bị đoạt đi.

Lục Khiêm: “Không.”

Thời Viễn: “...”

Thời Viễn muốn nói, ta đây một người lớn sống sờ sờ ngồi tại chỗ, các người nhất định muốn giành được cướp đi cũng không hỏi ta một chút sao!

... Hiển nhiên không ai hỏi.

Vốn nghĩ tuy rằng Trình Mộ ngốc nhưng Lục Khiêm không ngốc, việc này khẳng định liền giải quyết, kết quả...

Trình Mộ suyết chút nữa không vồ tới cắn người.

Thời Viễn lôi kéo cánh tay Trình Mộ, miệng cũng không biết quăng đi nơi nào.

“Ta cách xa hần một chút.”

Trình Mộ lập tức nhào trở về ôm lấy Thời Viễn, “Thật sự “

“Ừm.”

Tạm thời đáp ứng, việc này liền qua.

Thời Viễn nghĩ như vậy, hần nghĩ Lục Khiêm cũng nghĩ như vậy.

Sau đó hần nhìn về phía Lục Khiêm cười cười, Lục Khiêm vẫn là mặt không hề cảm xúc.

Thời Viễn thu hồi cười, lay Trình Mộ ôm lấy hần không buông tay.

Có thể Lục Khiêm, trong lòng tổn thương rất nặng.

Người hần thích chung quy có người thích, tuy rằng hần người thích yêu thích người khác hần còn không tự biết.

Nhìn rất dư thừa phải không chính mình cần phải đi đây.

“Cái kia... Lục khiêm, người có biết đường đi hoàng lăng hay không a, những người kia...”

Lục Khiêm không trả lời, chỉ là đứng dậy đi ra ngoài.

“Giá!”

Tiếng roi ngựa cùng tiếng thét to đồng thời vang lên, xe liền động.

Lục khiêm nghe cách mãnh tiếng hai người đùa giỡn vui cười, khoe miệng cũng nhẹ nhàng câu lên.

Này cười... Là đắng chát.

Rất náo nhiệt, nhưng đáng tiếc náo nhiệt này không phải của ta.

“Hoàng lăng đến.”

Đuổi ba ngày đường cuối cùng đã tới.

Thời Viễn đánh thức Trình Mộ, chính mình chuẩn bị xuống xe.

Hần vén rèm xe lên, không ai.

Lục khiêm không thấy.

Thời Viễn không có thời gian suy nghĩ nhiều, đỡ Trình Mộ xuống xe.

Người chết cũng thật là không ai nhớ kỹ, hoàng lăng lớn như vậy cũng chỉ có mấy người trông coi, vắng ngắt.

Buổi tối ngủ ở trên giường, trong lòng Thời Viễn có chút sợ hãi, chỗ này thực sự là được rồi.

Hắn xoa xoa tay, ôm lấy cánh tay hướng bên trong trở mình, thuận tiện lôi kéo chăn.

Đột nhiên, tay kéo chăn của hắn bất động.

Có thứ gì!

Có thứ gì hướng đến giường hắn!

Hắn không dám thở mạnh, thả tay đang nắm chặt ra

Nắm thành quyền, thời khắc chuẩn bị ra tay.

“Thời Viễn.”

Này một nhỏ giọng nhượng Thời Viễn ra một đầu hân đồng thời buông lỏng ra quyền.

“Trình Mộ người muốn chết a!”

Hắn không nhịn được vắng tục.

“Người gọi tên bản vương ha ha ha, thật vui vẻ.”

Thời Viễn: “...”

“Bản vương sợ, bản vương muốn cùng người ngủ chung.”

Thời Viễn nhăn nhó nhìn kích động không đem y đá xuống giường, chỉ có thể hướng bên trong rút lại còn kém dán tường ngủ mà thôi.

Cũng may Trình Mộ không có được voi đòi tiên, ngoan ngoãn ngủ ở bên ngoài.

Đuối ba ngày đường thật mệt mỏi, Thời Viễn nhắm mắt lại liền ngủ.

20. Quyển 3 - Chương 7: Vương Gia (bảy)

Đây không phải là thật.

Thời Viễn mở mắt ra liền nhắm lại.

Tiêu hóa 3 phút hắn mới tiếp nhận sự thực chính mình như bạch tuộc nằm nhào trên người Trình Mộ.

Hắn lần thứ hai mở mắt ra, bình tĩnh đem cánh tay chống tại hai bên Trình Mộ, một chân nâng lên từ từ từ trên người Trình Mộ dời đi.

Trình Mộ không tỉnh.

Chỉ còn lại một cái chân khác vừa nhấc lên là được.

Mới vừa nâng lên, Trình Mộ mở mắt ra.

Này tư thế cũng là đủ *.

Thời Viễn đối Trình Mộ nở nụ cười cứng đờ lẫn một vòng liền lăn trở lại bên trong.

Muốn chết muốn chết muốn chết!

Thời Viễn đối tượng mắt trợn trắng, cả người co lại thành một đoàn.

“Bản vương ôm người ngủ chính là thoải mái.”

Người sau lưng nói khiến Thời Viễn thiếu một chút ngắt đi.

Giời ạ!

Ta đã nói rồi ta một người ngủ an phận như thế làm sao sẽ nhào lên thân thể người ngủ, nguyên lai là người cái tâm cơ xấu xa ôm ta ngủ trên người người.

Người sao không lên trời đi!

Thời Viễn lần này cũng không mắc cỡ lúng túng, xoay người liền trừng chết Trình Mộ.

Nhưng mà người ta vẫn là cục lố cười, sắc mặt tốt đối với người.

Thời Viễn thật sự thất bại.

Ngày giỗ tiên hoàng.

Nhóm người Hoàng đế mệnh mông cuồn cuộn, tình cảnh to lớn, hoàng lăng xơ xác này rốt cục có nhân khí, thật là náo nhiệt.

Hoàng thượng đang muốn xuyên hương tể bái, đột nhiên bị người cản tay gãy đèn nhang.

Đây chính là đại bất kính a, huống chi là tại thời khắc cúng tế tiên hoàng.

“Hoắc Tri Quang, người thật là to gan! Dám bẻ gãy nhang đèn tế bái tiên hoàng, người có biết tội của người không!”

“Ha ha ha... Biết tội, lão thần tội gì a “

“Người... Người đến, đem Hoắc thừa tướng bắt lại tru di cử tộc!”

Mặt rồng thịnh nộ.

Bất quá, không ai tới bắt người liền quên đi, càng hơn là người từ trong cung mang ra bái té trở nên trống không tới om om lại có hơn ngàn người khác bao quanh bốn phía hoàng thượng.

Người dẫn đầu là Hoắc Phàm giờ khắc này vốn nên tại biên cương đóng giữ.

Chân thực là vừa ra trò hay.

Vốn tưởng rằng tướng quân can đảm trung tâm tuổi nhỏ tài cao là trụ cột quốc gia, không nghĩ tới lại là người dẫn đầu tạo phản.

Hoàng thượng thấy tình cảnh này, sắc mặt lập tức liền tái nhợt cả người nhìn như là già đi mười tuổi.

Hắn hạ thấp âm thanh, không còn uy vũ lúc trước.

“Trẫm sở hữu Đông Diếu quốc này cũng đã lâu, trước khi tiên hoàng qua đời, trẫm liền biết người Hoắc Tri Quang lòng tham trùng, đục. vọng đại, nhưng không nghĩ tới người càng muốn tạo phản a. Người... Giấu đi thật sâu!”

“Đục. vọng thực sự là cười chết người a. Xin hỏi hoàng thượng lúc trước giết tiên hoàng bằng thuốc độc, thí huynh trưởng ngồi lên ngai vàng hoàng đế này, chẳng lẽ không phải * lửa đục. vọng tạo thành kết quả à! Bây giờ lão thần chỉ là làm đại biểu đứng ra thôi. Không có lão thần tự nhiên cũng sẽ có người khác!”

Tất cả mọi người nghị luận sôi nổi, vô cùng khiếp sợ.

“A.”

Hoàng đế cười đến thê lương, trực tiếp quỳ gối trước tể đàn.

“Phụ hoàng, nhi thần hôm nay rốt cục buông lỏng một hồi. Cái gì quốc gia thiên hạ, chỉ là gánh nặng. Nhi thần mệt mỏi, rốt cục có thể nghỉ một lát.”

Hoàng đế nhắm mắt lại đứng lên, để vương phong độ bề ngỗ toàn trường.

“Trẫm Trình Triệt, giết cha thí huynh, không còn mặt mũi nhìn thiên hạ, hôm nay tại trước hoàng lăng hạ chỉ, nhường ngôi với tiên hoàng chỉ tử Trình Mộ, ngay hôm nay kế vị.”

Nói xong, không quản bộ dáng nhiều người kinh hãi đến biến sắc, hắn yên lặng nhìn về phía Trình Mộ nơi đó, nhếch miệng cười to.

Cười cười liền dẫn theo nước mắt.

“Tam ca, kiếp sau Trình Triệt tất không cùng ngươi làm huynh đệ.”

“Hoàng thượng!”

Tiếng kêu sợ hãi một mảnh.

Một đời đế vương trẻ tuổi đâm chết tại trước tế đàn, miệng hơi cười lại chết không nhắm mắt.

Trình Mộ kế vị, thay đổi quốc hiệu Vĩnh Cảnh. Hoắc Tri Quang vẫn là thừa tướng, nhưng quyền lực lại lớn hơn cao hơn trước như là hoàng đế.

Hắn mặc dù trên mặt phi thường cung kính, nhưng xưa nay không đem Trình Mộ để ở trong lòng.

Trình Mộ không quản việc này, chính mình cao hứng mới là vương đạo.

“Thời Viễn.”

Gọi tên hắn chuẩn không phải chuyện tốt.

“Bái kiến hoàng thượng.”

Thời Viễn muốn lay liền bị người đến đỡ lấy ôm vào lòng.

“... Trẫm muốn cưới ngươi làm hoàng hậu.”

Thời Viễn choáng váng sững sốt quỳ.

Thái giám choáng váng sững sốt quỳ.

Chuyện này... Là cái chuyện gì a!

Việc này chung quy không thành, bất quá trong lòng mọi người đều đạt thành một cái nhận thức chung — trong cung có vị ngự tiền thị vệ Thời Viễn tuyệt đối không nên chọc, chọc liền xong, có tiền lệ ở đó.

Một ngày nào đó bầu trời trong xanh gió mát ẩm áp dễ chịu, Tây Lâm quốc đến cái gì vương hầu công tử. Vương hầu công tử này lớn lên ngược lại là tuấn duật, thân thể như ngọc, tư thế oai hùng hiên ngang, bất quá nổi danh... Thích nam sắc.

Thời điểm bái kiến Trình Mộ nhìn Thời Viễn liếc mắt nhiều thêm một cái, suýt chút nữa bị Trình Mộ trừng chết.

Quả nhiên là chỉ vì ở trong đám người nhìn người liếc mắt nhiều hơn một cái.

Thời Viễn liền như vậy yên lặng ở trong cung lẫn vào, sành ăn.

Ngày nào đó hắn đột nhiên nhớ tới còn có chuyện nhiệm vụ này, lập tức quất tới, vì thế Trình Mộ liền thôi mấy ngày triều. Tuy rằng Thời Viễn cũng không có gì đáng ngại, hắn vào triều cũng không có trứng gì dùng.

Thời Viễn chân thực khoái thành lam nhan họa thủy.

Hệ thống người sử dụng: Thời Viễn

Giới tính: Nam (có thể sửa chữa)

Trí lực: 31(100 mãn cấp)

Dung mạo: 80(100 mãn cấp)

Thể lực: 60(150 mãn cấp)

Vũ lực: 11(100 mãn cấp)

Kỹ năng: Thâm tình ôm ấp

Nhiệm vụ hoàn thành độ: 49%

Tích phân: 10000

Nắm giữ vật phẩm: 1327 nhà lá (có thể sửa chữa)

Nhỏ đi viên thuốc con nhộng (sử dụng hậu thân thể liền có thể nhỏ đi)

...

Đã lâu không thấy tích phân trong ba lô phồng lên rất nhiều, nhưng là tiến độ nhiệm vụ vẫn là cái điều dạng kia, tăng 4%.

“Hệ thống quân hữu ái nhắc nhở, đường tiến độ nhiệm vụ đạt đến 50% liền có thể thành công rồi đi thế giới này, ngoạn gia tiếp tục cố gắng đi!”

Cảm tình chỉ còn lại 1%.

Nhưng mà, vì vắn vắn 1% này, Thời Viễn không nghĩ tới hần cứ nhiên bỏ ra chinh chinh năm năm.

Không, xác thực nói, là Trình Mộ bỏ ra năm năm.

Cuối năm Vĩnh Cảnh thứ năm, cả nước khiếp sợ.

Hoắc Tri Quang tư thông với địch tội phản quốc bị tru di cửu tộc, Hoắc thị bộ tộc trong một đêm không còn manh giáp.

Sử xưng —— Vĩnh Cảnh biến cố.

Lúc này mọi người mới phát hiện, nguyên lai hoàng đế căn bản không si không ngốc.

Năm năm qua y yên lặng bồi dưỡng năng thần chí sĩ, minh tu sạn đạo ám độ Trần Thương, tìm thời cơ tốt một lần hành động diệt Hoắc thị bộ tộc, có thể nói kiên trì mười phần. Thật ứng với câu cách ngôn kia, quân tử báo thù mười năm không muộn.

Gió đêm phơ phất, thổi tới làm tỉnh thần người ta sáng khoái.

Thời Viễn lại mạnh mẽ cảm thấy được lạnh giá thấu xương.

Phía sau tiếng bước chân càng ngày càng gần, Thời Viễn ôm cánh tay sưng sờ tại chỗ cũ không nhúc nhích.

Trên eo nhiều hơn một đôi tay, sau lưng nhiều hơn một người.

“Trình Mộ.”

Thanh âm của hắn nghe như cách cực xa.

“Ừm.”

“Những năm này không mệt mỏi sao” lời Thời Viễn nói nhẹ nhàng phiêu ở trong gió, “Trang si bán ngọc, bị nô tài cướp đồ ăn, bị nô tài cười nhạo, bị cầu nô tài ta giáo huấn...”

“Thời Viễn.”

Tay trên eo đột nhiên căng thẳng.

“Ha ha, thật là một chuyện cười lớn. Ta Thời Viễn một giới nô tài có tài cán gì lại dám giáo huấn lúc trước Vương gia hiện nay hoàng thượng, ta Thời Viễn làm sao coi ngài thành kẻ ngu si, ta Thời Viễn... Mới thật sự là kẻ ngu si.”

Thời Viễn ngửa mặt lên trời cười to, cười đến cả người run rẩy.

“Thời Viễn!”

Trình Mộ quát to một tiếng tên của hắn, đột nhiên vận thân thể của hắn qua liền hôn lên.

Nơi môi răng đụng vào nhau mặn mặn nước mắt không biết bị ai mút đi nhưng dù sao vẫn chảy xuống tiếp.

Buổi tối ngày hôm ấy, Trình Mộ ôm Thời Viễn ngủ ở trên long sàng cực lớn nói chuyện hồi lâu.

Cuối cùng, phù dung trưởng ẩm, * một lần.

Sử bí thư tái, đầu năm Vĩnh Cảnh thứ sáu, Vĩnh Cảnh đế Trình Mộ phong ngự tiền thị vệ Thời Viễn vi hậu, mở ra tiền lệ của các đời.

15 tháng 1 Vĩnh Cảnh năm thứ sáu, trong hoàng cung lặng yên thiếu một người.

21. Quyển 4 - Chương 1: Thợ Chế Tạo Anh Khỏe

Ngày 25 tháng 6 công nguyên 5741 trái đất nghênh đón tận thế.

Người tinh cầu Just nhân cơ hội tiến vào vào địa cầu trước khi thế giới tận thế mang đi rất nhiều người công tác nghiên cứu khoa học cao cấp vì bảo vệ tinh cầu Just không bị những tinh cầu khác xâm phạm.

Trong đó liền bao quát thợ chế tạo người máy trí năng nổi danh lừng lẫy trên địa cầu —— Trình Mộ.

Tuy nói tên tuổi là thợ chế tạo người máy, kỳ thực kỹ thuật của hắn cũng liên quan đến rất nhiều mặt khác.

Nói thí dụ như, cứ việc bên ngoài bây giờ âm thanh súng laser vang động trời, các loại cơ giáp đấu thành một đoàn, lại không chút nào ảnh hưởng hắn tại trong phòng chống đạn hình cầu lặng yên ăn điểm tâm.

Đương nhiên, nếu như không có một đồng “Người” ở góc tường nơi kia mà nói thì bầu không khí sẽ tốt hơn.

“Trình đại sư.”

“Ầm” một tiếng, đĩa bạc trong tay Trình Mộ nện thẳng xuống cái mâm, liên lụy khối thịt kho tàu thơm ngát từ vật liệu đặc thù chế thành đang trên sàn nhà mỹ mỹ mà lăn vài vòng.

“... Tuy rằng ta cũng sẽ xem phong thủy chút chút, nhưng thỉnh không nên gọi ta như vậy, cảm tạ.”

Sau đó Trình Mộ mới biết, lời này từ nơi này của hắn đi ra ngoài liền biến thành như vậy ——

Ai ai ai, người biết không? Trình thợ chế tạo không chỉ chế tạo các loại đồ vật công nghệ cao, ngay cả phong thủy đều sẽ xem, sau này mọi người có chuyện gì thì cứ việc đi tìm Trình thợ chế tạo đi. Chúng ta chiến sĩ thực sự là mang về cái bảo a.

“Trình sư phụ.”

Ta còn khang. Sư. Phó đây.

“... Gọi ta tiểu Trình là tốt rồi.”

“Không được, danh xưng này đối với ngài rất không tôn trọng. Được kêu ngài là... Lão Trình?”

Trình Mộ tay cầm đĩa một lần nữa ngừng lại giữa không trung một giây lại tiếp tục động.

Tính toán một chút, cứ như vậy đi, không thôi một hồi còn không biết liền có cái xưng hô gì chạy đến.

“Lão Trình, cảm tạ ngài thu lưu chúng ta.”

Trình Mộ: “...”

Nếu là sớm biết ngày hôm nay hắn vừa mở cửa liền có một đám “Người” sẽ như người điên tràn vào, thì đánh chết hắn cũng sẽ không mở cửa.

Này vừa vặn đáp lại một câu nói lưu hành trên internet ở trái đất hơn ba ngàn năm trước——

Không tìm đường chết sẽ không phải chết.

Tiền nhân (* người trước) không lần được ta.

Âm thanh chiến đấu bên ngoài đã ngừng, chồng “Người” này liền tự giác như ong vỡ tổ bay đi mất, trước khi đóng cửa trước còn không quên đem lão Trình cảm tạ thêm một lần.

Ai biết lần sau có phải là lại phải tới phiên phức lão Trình, cảm tạ nhiều mấy lần tổng không sai.

Trình Mộ liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay cao cấp bằng năng lượng mặt trời trên cổ tay.

Mười giờ năm mươi chín phút bốn mươi tám giây.

Sắp rồi.

“Báo, cáo, chủ, nhân, người, máy, số, 0, 0, 7, tân, người, chế, chế ra, hoàn, tất, thỉnh, chủ, nhân, điều tra, xem.”

Vừa vặn mười giờ.

Cái này là người máy số 006 hẳn tháng trước mới vừa chế tạo tốt so với mấy cái trí năng trước tốt hơn rất nhiều, không chỉ có thể dùng ngôn ngữ biểu đạt sự thực chính mình nhìn thấy (cứ việc nói tốc độ nói so sánh chậm hơn nữa không có âm điệu), một điểm trọng yếu hơn là, nó còn là người máy chế tạo được cài đặt chương trình thí nghiệm mới.

007 này chính là thành quả của hẳn.

Không biết kết quả như thế nào, đi xem xem.

Trình Mộ trước tiên vài bước hướng phòng thực nghiệm.

Đẩy cửa ra liền thấy một cái người máy đứng đưng nằm ở trên bàn thí nghiệm.

Trình Mộ nhíu nhíu mày, người máy này sao lại... Xấu như vậy.

Người máy tạo hình đa số đều là giống nhau, cái này cứ nhiên có thể nhìn ra xấu, có thể tưởng tượng được là làm có bao nhiêu thảm.

Tính toán một chút, 006 này chỉ là một bước đầu thí nghiệm chương trình mới, so với trong tưởng tượng vẫn tốt chút.

Thời Viễn vừa mở mắt liền nhìn thấy dáng dấp như chính mình đoạt vợ hẳn còn tiện thể có hài tử sinh không thể thương, khổ đại cừu thâm của Trình Mộ.

Thời Viễn cảm giác thật vô tội.

Ai biết 2b sẽ đặt ra cái chuyện quỷ gì.

“Sẽ nói sao?”

Trình Mộ đây là đang hỏi ta?

Thời Viễn nổi giận.

“Con mẹ nó người chày gỗ! Ta con mẹ nó con mẹ nó người làm sao liền sẽ không nói chuyện! Con mẹ nó người cút! Con mẹ nó người mới không biết nói chuyện đó!”

Trình Mộ: “... Làm sao lại há mồm mà không lên tiếng đây.”

Thời Viễn: “...”

Bất quá ngược lại là phá lệ lạnh lợi, cứ nhiên có thể nghe hiểu được tiếng người.

Trình Mộ vẫn luôn nhăn lông mày cuối cùng cũng coi như lỏng ra.

Kinh hỉ ngoài ngạch này hẳn nhận.

Thời điểm đóng cửa phòng thực nghiệm lại, Trình Mộ cũng đang suy nghĩ một cái vấn đề lớn, người máy này có tính là thứ phẩm hay không.

Này nếu là cái thứ phẩm, sẽ chính là lịch sử đen của Trình Mộ hẳn sau này a.

Nhìn Trình Mộ vẫn cứ một mặt khổ đại cừu thâm đi ra ngoài, mặt Thời Viễn toàn bộ đều đen.

Bất quá cậu còn không biết một chuyện.

“Mặt” cậu vốn là đen hơn nữa đen rất thấu triệt a.

Hỏi 2b sau, “Mặt” đen của cậu lại càng phát đen.

Nguyên lai lần này thế giới thiết định là hành tinh khác, Trình Mộ là người ngoài hành tinh trước khi trái đất hủy diệt mang tới thợ chế tạo người máy trí năng, mà cậu thì sao?

Ha ha.

Một người máy chế tạo ra người máy.

Còn có so với cậu càng cơ khí nha! Ai nói ta trong vòng ba giây khiến ai biến thành người máy!

Này còn chưa tính, cứ nhiên còn không biết nói chuyện!

Không biết nói chuyện làm sao truy người? Dùng động tác sao? Trực tiếp thượng a? Mặt sao lại đại như vậy đây!

Thời Viễn cảm giác phổi mình sắp bị tức nổ.

Bất quá, cậu hiện tại cả người đều là kim loại đặc thù vật liệu tâm đều không có ở đâu tới phổi a.

Tính toán một chút, ta soái ta không thêm tính toán.

Soái?

Ha ha, kinh hãi ở phía sau.

Nằm không biết bao lâu, khi Thời Viễn muốn ăn cơm lại không cảm thấy đói bụng mới tiếp nhận sự thực mình bây giờ là người máy.

Không được, tuy rằng thân là một người máy nằm hoài cũng không có việc gì, nhưng tốt xấu trong lòng là người bình thường a.

Thời Viễn hai tay mười ngón từ mỗi khớp kèn kẹt ca chiết thành chín mươi độ chống trên bàn, thân thể từ hông từ từ máy móc thức mà nhấc lên từng chút.

Lần ngồi dậy này cậu bỏ ra ít nhất 3 phút, thời gian rời giường đều đủ hẩn ăn bữa cơm.

Phốc, tự đâm điểm đau đau ai có thể hiểu.

Bất quá, may là bước đi ngược lại có thể nhanh hơn một chút, tuy rằng vẫn không nhanh bằng người.

Cứ như vậy đi, không thì có thể làm sao.

Vận tay nắm mở cửa, trong lòng Thời Viễn liền đem Trình Mộ từ trên xuống dưới thăm hỏi một lần.

Bị thâm tình thăm hỏi người trong cuộc cũng không có cảm giác gì, như trước vui mừng vui vẻ hưởng thụ ”phục vụ đặc thù “.

“Ừm... Lực đạo có chút nhỏ.”

Trình Mộ nhẹ giọng nói tay ấn xuống một thứ gì như là dụng cụ điều khiển từ xa.

“Báo, cáo, chủ, nhân, 0, 0, 5, giá trị, lực, tăng, thêm, năm, vì, ngài, phục, vụ.”

“A... Lại có chút nhẹ.”

Đứng ở cửa phòng thực nghiệm Thời Viễn nghĩ nếu cậu là cái gì 005 này, cậu liền đi lên đem chân Trình Mộ tháo xuống. Lại còn giày vò nhẹ nhàng, con mẹ nó người giả bộ như là đại gia.

Bất quá cậu quên mất, nhân gia vốn là chủ nhân, muốn tháo 005 cũng là chút chút chuyện.

Tháo cậu... Cũng là chút chút.

Trình Mộ một bên đầu vừa vận nhìn thấy Thời Viễn, hướng cầu vẫy tay ra hiệu.

“007 lại đây.”

Thời Viễn: “...”

Bang nữ lang đây.

Thời Viễn oán niệm thay 005 bán nằm trên ghế sa lông vò chân cho Trình Mộ.

Nói tốt tháo chân, ha ha.

“Ừm... Thoải mái... Hướng lên trên điểm.”

Trình Mộ không khỏi rên rỉ một chút, Thời Viễn híp mắt trừng Trình Mộ động tác trên tay lập tức tăng thêm.

Giời ạ! Nếu không cho người tiết hỏa, liền như vậy mà gọi a!

Bất quá, ánh mắt cậu trừng Trình Mộ, trên tay xoa xoa vị trí liền không đúng, nhưng mà cậu không chú ý cũng không cảm giác.

Ai bảo cậu bây giờ là cái người máy đâu, dấu tay cái nào cũng không tri giác.

Nhưng Trình Mộ không là người máy a.

Hắn lập tức bắt lấy tay Thời Viễn.

Thời Viễn lần này hậu tri hậu giác hướng chỗ ấy vừa nhìn, liền say rồi.

Mẹ nổ!

Ngũ cô nương của ta ta cũng chưa dùng qua a!

Thời Viễn đỏ (đen) mặt bắt tay từ chỗ kia dời đi, cái cổ máy móc kèn kẹt ca bỏ ra một phút xoay chuyển 180°, cho Trình Mộ một cái gáy đen thùi lùi.

Nhưng mà, chỉ đầu xoay chuyển nhưng thân thể vẫn hướng chính diện về Trình Mộ.

Vốn là bị Thời Viễn sờ mó xx ngẩng cao Trình Mộ lại nhìn xuống như thấy phim ma... Mềm nhũn.

Mẹ nhà hắn mềm nhũn!

Nửa nằm Trình Mộ lập tức liền ngồi phịch ở trên ghế salông, đầy đầu đều bị “007 người hảo, 007 tái kiến” đạn mạc xoát bình.

Tinh cầu Just 58 năm ngày 21 tháng 6, thích hợp kết hôn, thích hợp dọn nhà, thích hợp đưa sinh, thích hợp chui từ dưới đất lên, thích hợp cắt tóc, thích hợp quét rác, thích hợp quật giềng...

Ky xuất hành.

“Ha, lão Trình a! Ngày hôm nay xuất môn ha!”

Trình Mộ miễn cưỡng bỏ ra một nụ cười đi nhanh ra.

“Này không phải Trình thợ chế tạo sao? Chào ngài a!”

Chính diện va vào một “Người”, Trình Mộ lần này không tránh khỏi.

“Ngài...”

“Nghe nói ngài mới tạo người máy mới, tên gọi là gì a?”

“... Đánh số 007.”

“Boeing 747? Êm tai nha.”

Trình Mộ: “...”

Này nghênh ngang đến không phải một chút a.

“Nhất định sẽ nói chuyện đi?”

“... Có thể nghe hiểu tiếng người.”

Trình Mộ hừ ra những lời này.

“Úc... Vậy thì có thể cùng ngài kể gổ trường đàm, làm ngài không còn cô đơn một mình từ từ vượt qua đêm trường nữa a, không tồi không tồi.”

Trình Mộ: “...”

Ta đây chế ra cũng không phải nha đầu làm ám giường.

“Ba” một tiếng đóng sầm cửa, Trình Mộ miệng méo xẹo.

Đương nhiên là tức điên.

Nghĩ Trình Mộ hấn cái thời điểm nào uất ức quá như thế, mắt mặt đều ném đến hành tinh khác luôn. Ha ha, sao lại khiến người hưng phấn như vậy đâu.

Nhiu nhieu mày hấn ngẩng đầu nhìn vào bên trong, sợ đến chân lão đảo một cái liền dựa lưng vào trên cửa.

Ta fuck mẹ hấn đang làm gì!

Nguyên lai Thời Viễn đang đứng trước một cái kính toàn thân, hai tay có tiết tấu trước sau đưa đưa, nhìn rất... Hăng hái.

Sau đó, tầm mắt Trình Mộ sẽ tùy cánh tay Thời Viễn lay động có nhịp điệu mà di động.

Tầm mắt đi lên, xuống dưới, đi lên, xuống dưới, đi lên đi lên lại lên.

“Àm... Rầm...”

Mỹ nhan gương Trình Mộ tử mĩ chế luyện... Nát.

“A!”

Trình Mộ chạy tới nhìn tia chớp nát đầy đất bên trong tâm linh thủy tinh đau không thấu không thấu.

“Người tại sao muốn đập gương?”

Trình Mộ lúc này lại như một vị từ phụ bị thương bất hạnh giận dữ không sao hiểu nổi, này Thời Viễn chính là nhi tử của hấn.

Nhưng mà sự thực là, Trình Mộ đều có tâm muốn làm cháu trai Thời Viễn luôn rồi.

Cái này đồ chơi bại gia nhi.

“Này đen thù lù một đồng là cái quỷ gì! Nhan sắc của ta đều có thể soái chết một nhóm người đó! Ta phi ta phi ta phi!”

Trình Mộ: “...”

Vỗ trán mấy cái, Trình Mộ mới làm cho mình bảo trì lý tính không đến nỗi đi lên tháo “Người”.

Này 007 sẽ không lên tiếng a, hấn làm sao liền quên mất.

Nhưng này làm sao cứ há to mồm không lên tiếng khiến người nháo tâm như vậy đâu.

Không được, phải nhường hấn sẽ nói.

Lại nói, tấm gương này cũng không thể nát tan không, tốt xấu gì cũng phải cho nó chết rõ ràng chút để đời sau có thể cẩn thận mà làm cái gương toàn thân a

22. Quyển 4 - Chương 2

Máu mũi xuyên qua khe hở rơi xuống đặc thù vật liệu trên sàn nhà ngay lập tức liền biến sắc.

“Báo, cáo, chủ, nhân, ngài, đang, chảy, máu, mũi. Tên, y, học, của, nó, là, chảy, máu, cam, là, chỉ, máu, từ, với, bên trong, lỗ, mũi, nhỏ nhắn, huyết, quản, giòn, yếu, huyết, quản, bị, phá, hỏng, sau, chất lỏng, từ, bên trong, lỗ, mũi, chảy, ra, là, một, loại, chứng bệnh, khó. Ngài, loại, này, thuộc về, bị, đánh, nặng, dẫn, đến, cơ, giới, tính, chế, thương tổn...”

Trình Mộ ngứa đầu bưng lỗ mũi chảy máu lần đầu cảm thấy được người máy 004 y dụng sao lại nợ hủy đi như vậy.

Lần này không chỉ có mũi đau, mà đầu hoảng hốt cũng có chút đau.

Nghe 004 thao thao bất tuyệt Trình Mộ chính là khó chịu đòi mạng, một người máy dời đi tay hấn đang bịt mũi, sau đó dùng giấy cùng thuốc cao cấp từng chút cầm máu nhét vào bên trong mũi của hấn.

Cứ việc trong thời gian dịch tay này máu chảy hơi nhiều, mà tốt xấu gì cũng tốt hơn gia hỏa 004 chỉ biết lý luận suông kia a.

Trình Mộ đột nhiên liền có một loại cảm tạ phát ra từ nội tâm.

Nhưng mà khi máu dừng liếc mắt nhìn “Ân nhân”, Trình Mộ tức cũng không được cảm tạ cũng không phải.

Bởi vì —— là 007.

Kỳ thực trọng yếu không phải 007, mà là vừa vặn làm cho mũi hấn chịu đòn nghiêm trọng cũng là 007.

Chuyện này còn phải nói tới nửa giờ trước.

Trình Mộ dựa bàn thí nghiệm trầm tư suy nghĩ nên làm thế nào cho 007 nói.

Trước kia hấn chế ra mấy người máy đều sẽ nói, cái này hấn là cũng giống nhau a.

Nhưng mà, cũng không giống nhau.

Bởi vì mấy cái người máy khác nói chuyện là dựa vào điều khiển tự động, cho nên bọn họ chỉ có thể ở dưới tình huống đặc biệt nói chuyện, hơn nữa chỉ có thể nói ra lời hệ thống phân phối.

Mà 007 liền không giống như vậy.

Cậu có thể tự mình nghe hiểu lời người nói còn có thể chính mình tùy tiện nói, nhưng đáng tiếc chính là cậu chỉ có thể há mồm nhưng không ra tiếng.

Muốn cho cậu nói chuyện, trình tự này phải cùng những người máy khác không giống nhau.

Nhưng mà Trình Mộ là ai! Kia IQ cao suy nghĩ không tới nửa giờ liền có kết quả.

Vì vậy hấn một mặt hưng phấn lập tức đem Thời Viễn đến trước mặt.

Cũng không quản Thời Viễn trước mặt là cái phản ứng gì, hấn trực tiếp ở trên người Thời Viễn vội vàng giở trò.

Sau đó... Mũi liền bị đập phá.

Trình Mộ một mặt ép mộng, Thời Viễn nội tâm giận dữ và xấu hổ.

Kỳ thực người nói Thời Viễn trên người có cảm giác à

Có cái len sợi!

Cậu chính là nhìn động tác “Hèn mọn” này của Trình Mộ bất mãn trong lòng thôi.

Con mẹ nó người chính mình sáng khoái còn ta lại không có cảm giác, nào có loại đạo lý này.

Nhưng mà ai từng thấy cầm các loại công cụ làm loại chuyện này.

Ai từng thấy qua ai xấu xa như vậy chưa!

Trình Mộ sẽ không xấu xa, cho nên hấn rất vô tội ép mộng, cho máu mũi vui sướng chảy xuống.

Trình Mộ: “Lần đầu sửa cái người máy còn có loại kinh hỉ này.”

Thời Viễn: “...”

Sự tình chính là như vậy, cho nên lần này về mặt của bọn họ đều rất huyền diệu.

Bất quá, ngược lại là đặc biệt hòa hài.

Cho nên, Trình Mộ lại bắt đầu “Trên dưới lữ trình” cậu.

Về phần Thời Viễn, an an phận phận đứng tại chỗ mặc người động thủ.

Rốt cục Trình Mộ ngừng tay, hai mắt phát sáng mà nhìn Thời Viễn.

“Nói một câu “

“Lăn.”

Trình Mộ: “...”

Nhịn một chút, “Lăn” tốt xấu gì cũng có thể nghe thấy âm thanh.

Lập tức đem công cụ trong tay để tốt lên bàn thí nghiệm, Trình Mộ liền hỏi một việc lớn.

“Người tại sao muốn đập mỹ nhan gương đó chính là thành quả ta hao tổn mấy ngày mấy đêm nấu ra được a.”

Thời điểm nói lời này, Trình Mộ trong lòng đang chảy máu, thật giống Thời Viễn bán nhi tử hấn ở ngay trước mặt hấn đêm tiền không nói còn không phân cho hấn.

Thời Viễn: “...”

Lại còn là mỹ nhan gương! Mẹ nhà hấn! Mỹ nhan gương soi đi ra đều là bộ dạng tàn phế bỏ đi, này chắc chắn là gương thường...

Thời Viễn không dám nghĩ tiếp.

Cậu hiện tại chỉ muốn cùng 2b tâm sự.

Vì vậy đầu cậu vắn kèn kẹt một cái liền dừng dừng nằm lên bàn thí nghiệm rồi hướng trong tường một phen, để cho Trình Mộ một cái bóng lưng quang lõa sáng loáng.

Còn có... cái mông quang lõa sáng loáng.

Trình Mộ: “...”

Hỏi vấn đề không nghe đáp án, nói một cái “Lăn” liền ngừng nói.

Đây là không sửa tốt chỉ có thể ra một cái âm thanh

Trình Mộ thật phiền muộn.

“Cút ra ngoài.”

Trình Mộ: “...”

Xem ra sẽ nói được câu dài, chính là hiện tại tâm tình không tốt.

Tính toán một chút, ta cũng nên đi nghỉ ngơi một chút, có thời gian lại hỏi.

Trình Mộ nhìn cái quang lõa mông sáng loáng liếc mắt một cái sải bước đi ra ngoài, còn không quên đóng cửa lại.

“2b!”

Thời Viễn đặc biệt phần nộ rồi, tâm lý rít gào lên tiếng.

“Manh manh Bắc Bắc bất cứ lúc nào vì ngài phục vụ, ngoạn gia ngài làm sao vậy? Có cần gì không?”

“Tại sao mặt của ta thành như vậy!”

“Bởi vì ngài là người máy nha.”

“Người máy không thể đẹp trai sao! Người làm ta trở nên đẹp trai, nhanh lên một chút!”

“Này... Uy... Tín hiệu không tốt, hệ thống quân Bắc Bắc sắp cùng ngài mất đi liên hệ, mong đợi lần sau phục vụ, tái kiến.”

Bắc Bắc: May là dùng qua điện thoại.

Thời Viễn: “...”

Thời Viễn nằm ở trên bàn thí nghiệm chính là hai ngày, không biết chuyện bên ngoài.

“Lão Trình, tất cả chúng ta hôm nay là đặc biệt đến xem người máy mới của ngài, không biết có được hay không?”

Trình Mộ nhìn một đoàn “Người”, trận thế này một câu “Không tiện” là có thể đã phát à.

“Thuận tiện.”

Kỳ thực nếu là có thể, hẳn liền muốn nói không tiện.

Mắt thấy đám “Người” này được hẳn cho phép liền muốn hướng phòng thực nghiệm bên kia đi, Trình Mộ cuống lên.

Chuyện này làm sao quen cửa quen ngõ, ngay cả địa phương đều biết.

“Chờ chờ, ta đi đem hẳn lấy ra.”

Cậu ta còn lộ ra cái mông đó, làm sao có thể tùy tiện gặp người.

Lại nói, những người máy khác cũng không có cái gì chặn a sao lại không thấy hẳn bận tâm.

Trình Mộ không cảm thấy chính mình có cái gì không đúng, cái mông người máy nhà mình chỉ có thể cho chính mình xem.

Trình Mộ suýt chút nữa lại bị đòn nghiêm trọng, bất quá cuối cùng vẫn là miễn miễn cưỡng cưỡng mà mặc lên cho Thời Viễn cái vải plastic không minh bạch từ eo trở xuống, như là cái váy.

Lần này Trình Mộ một bộ dáng yên tâm nắm tay Thời Viễn đi ra ngoài.

“Phốc...”

“Ha ha ha ha ha...”

Nhiều “Người” cười đến không đứng lên nổi, thậm chí cười đến lăn lộn thẳng trên đất.

Thời Viễn đem người máy nắm đến vang lên kèn kẹt, liều mạng nhẫn nhịn không đem nắm đấm khét đến trên mặt Trình Mộ đi.

“Khụ!”

Trình Mộ mắt thấy Thời Viễn phản ứng không đúng, trong lòng biết cậu hiểu này đó “Người” ý tứ, nhanh chóng ho khan một tiếng khiến đám “Người” này chú ý một chút.

“Cổ họng... Ân...”

Tức thì không còn một chút tiếng cười.

Thế nhưng có khối người kìm nén.

“Là gọi 007 đi sao lại xấu như vậy.”

Thời Viễn không để ý tới nhiều “Người”, quay đầu liếc mắt nhìn về cốc thủy tinh trên khay trà, sau đó từ từ đi tới.

“Ba!”

Cốc thủy tinh theo tiếng mà nát.

Mọi người: “...”

Trình Mộ muốn nói, 007 đây là đang biểu đạt cơn giận của cậu ta nhưng là mẹ nhà hẳn cậu ta tại sao không bóp nát này đó “Người”, lại liên tiếp hủy đồ của hẳn đâu! Đời trước hẳn có phải là đem 007 tháo trang của chống trộm, đời này chuyên hãm hại hẳn a

Nhân quả báo ứng và vân vân, hân ngày hôm nay tin!

23. Quyển 4 - Chương 3

Đưa đám “Người” này đi, Trình Mộ cảm giác thật vô lực, cả người núp ở trên ghế salông, thật lâu không nói gì.

Thời Viễn nhìn hân cái bộ dáng này, đột nhiên cảm thấy chính mình làm thực sự quá phận.

Cậu kèn kẹt ca tại trên đầu xoa vài cái, giật giật miệng lại không lên tiếng.

Trên ghế salông Trình Mộ ngược lại là nói trước.

“007.”

“Hả?”

“Ta có nên vĩnh viễn không mở cửa đem mình khóa ở bên trong.”

Thời Viễn: “A?”

“Không có chuyện gì.”

Không đợi Thời Viễn mở miệng, bên ngoài âm thanh súng laser lần thứ hai vang động trời.

“A a a a!”

Trình Mộ: “... Người làm sao vậy?”

“Người không nghe thấy bên ngoài đang chiến đấu sao? Một hồi chúng ta phỏng chừng liền sẽ bị nổ chết, ta trước tiên kêu một lần cấp chính mình thêm một chút can đảm. Lại nói, thừa dịp trước khi nổ chết sẽ nói thêm nữa chút, không thôi kỹ thuật của người cũng bị lãng phí.”

Trình Mộ: “... Những binh sĩ kia đang diễn tập.”

Thời Viễn: “...”

“Bất quá này đó ‘Người’ cư nhiên không...”

Chữ “Đến” còn chưa ra khỏi miệng, tiếng gõ cửa liền vang động trời.

Hai người: “...”

Ánh mắt trao đổi nửa ngày, hai người đạt thành hiểu ngầm —— không mở cửa.

Trình Mộ trở mình vùi ở trong ghế sofa, Thời Viễn yên lặng mà đi hướng phòng thực nghiệm, thời điểm nằm lên bàn thí nghiệm còn không quên xé “Váy” trên người ra.

Không biết lúc nào tiếng gõ cửa ngừng, rốt cục có thể yên lặng nghỉ ngơi một chút.

“Báo, cáo, chủ, nhân, Lâm, Na, chế, chế tạo, sư, phát, cuộc, gọi, tiếp, hay, không, tiếp?”

Trình Mộ cau mày từ trên ghế sofa ngồi dậy tại màn hình trên bụng 003 ấn xuống một cái.

“Trình đại thợ chế tạo, tù trưởng triệu tập chúng ta bây giờ cùng nhau đi gặp hân, có để ý cùng người không được yêu thích như ta cùng đi không?”

Trang phục thành thực nữ tử xinh đẹp đầy mặt mỉm cười.

“Lâm Na thợ chế tạo một đại mỹ nhân như thế, Trình Mộ sao dám từ chối.”

Nữ tử nghe được khen ngợi, cười đến càng thêm vui vẻ.

“Kia ta lập tức tới tìm người, sau đó chúng ta cùng đi.”

“Được.”

Bạch quang lóe lên, màn hình đen.

Trình Mộ liền rời chỗ ngồi, đứng dậy đi thay quần áo.

“Lâm Na thợ chế tạo thực sự là đẹp đẽ, mặc cái gì đều dễ nhìn.”

“Người đùa ta.”

Trình Mộ nhìn Lâm Na đỏ mặt ngoài cửa, cảm thấy mình phí lời thật nhiều.

Trên đường Lâm Na vẫn luôn kéo cánh tay Trình Mộ, Trình Mộ không tiện cự tuyệt, chỉ có thể cùng nàng đi.

“Hai vị quả nhiên cùng đi.”

Tù trưởng này vừa mở miệng, Trình Mộ vốn là muốn chào hỏi cũng không nói ra được.

Còn lôi kéo hấn cánh tay không buông tay ____Lâm Na liền là một mặt e thẹn.

Người ngoài hành tinh này làm sao cũng yêu bát quái như thế, đem mình cùng Lâm Na xả với nhau, thực sự là được rồi.

“Tù trưởng có chuyện gì?”

Trình Mộ thừa dịp này cứu thoát cánh tay của chính mình đi thẳng vào vấn đề.

“Là như vậy, Trình thợ chế tạo đến tinh cầu chúng ta cũng đã một năm, tự nhiên cũng biết tinh cầu chúng ta chỉ mới vừa tồn tại hơn năm mươi năm, tiểu tinh cầu loại mới này của chúng ta rất dễ bị đại tinh cầu khác xâm phạm, bởi vậy chúng ta cũng đang thường thường làm diễn tập thực chiến huấn luyện binh lính, Trình thợ chế tạo cũng đã gặp qua. Thực lực của binh lính vẫn là cùng các tinh cầu khác cách biệt rất xa, hơn nữa vũ khí cơ giáp của chúng ta uy lực cũng không đủ lớn.”

Tù trưởng ngừng miệng, cầm một tờ giấy bên bàn làm việc đưa cho Trình Mộ, Lâm Na cũng ở bên cạnh tiện thể nhìn.

Trình Mộ đột nhiên nhú nhú mày: “Tù trưởng ý là...”

“Đúng, chúng ta cần Trình thợ chế tạo dẫn dắt tất cả chế tạo sư cùng nhau chế tạo vũ khí tinh xảo cỡ lớn.”
Tù trưởng thở dài một cái, “Không thì chúng ta khẳng định không đối phó được Tây tinh cầu tấn công.”

Trình Mộ lập tức liền cảm thấy chiến thư trong tay thật nặng thật nặng, ép tới hấn thở không nổi.

“... Xin lỗi.” Trình Mộ nghiêm nghị nói “Chuyện giết người sự Trình Mộ không làm, hướng chi sẽ làm thương tổn nhiều người như vậy.”

Trình Mộ tròn chính ba ngày không ở nhà, Thời Viễn ngồi không yên.

Không biết hấn đi nơi nào.

Thời điểm từ chỗ 003 biết được chuyện ba ngày trước Trình Mộ sau khi cùng Lâm cái gì Na trò chuyện video liền đi tìm Tù trưởng, thời gian lại qua một ngày.

Bốn ngày.

Một đường hỏi thăm con đường đi tìm tù trưởng, mọi người chính là dọa dọa thiêm thiêm. (*chắc là tránh tránh né né á)

Người ngoài hành tinh sao lại kỳ quái như vậy.

Thời Viễn trong lòng chậm rãi có chút tức giận.

“Ai, là 007 a!”

“Người” này trong đám “Người” tới nhà Trình Mộ nhìn cậu này đó, Thời Viễn đối với hấn còn có chút ấn tượng.

“Làm sao vậy?”

“Trình thợ chế tạo bị tù trưởng nhốt vào trong ngục giam lớn nhất tỉnh cầu chúng ta đó, người đừng mạo hiểm, nơi đó binh lính nhiều đòi mạng trông giữ nghiêm ngặt, người đi liền bị oanh thành pháo hôi. Chớ đi chớ đi...”

“Người” này một bộ đau lòng vì cậu.

Nhưng cậu đau lòng Trình Mộ a.

Lại nói Trình Mộ nếu là chết, cậu cũng là xong đời, còn không bằng liều mạng đi cứu hần, ít nhất không hối hận.

Thời Viễn không để ý tiếng “Người” kia khuyên bảo, sửa lại hỏi thăm con đường đi ngục giam.

Thời Viễn trốn ở một chỗ trong rừng cây nhìn ngục giam cách đó không xa.

Quả nhiên, binh lính rất nhiều.

Này muốn làm sao đi vào, Thời Viễn hơi lúng túng một chút.

Đột nhiên, cậu nghĩ tới một vật.

Viên thuốc con nhộng nhỏ đi.

Thời Viễn nhìn ngục giam cách đó không xa ước chừng có 100 mét, nhưng mà 100 mét này mạnh mẽ làm cho cậu đi nửa giờ.

Bởi vì nhìn lại cậu bây giờ chỉ lớn bằng ốc sên lớn như vậy a.

Thời điểm Thời Viễn đứng ở đại môn ngục giam ngừng thở, treo tại ống quần của một binh lính muốn đi vào bên trong chà trộn vào.

Hoàn hảo, không bị phát hiện.

Bất quá, ngục giam vốn đã rất lớn, lần này cậu biến nhỏ càng là lớn đến đòi mạng, Trình Mộ bị nhốt ở đâu đây?

Thời Viễn không ngừng đi lần lượt từng cái phòng giam mà tìm kiếm, một bên còn phải đề phòng bị binh lính tuần tra giẫm thành cặn bã.

Này còn chưa tính, còn có con chuột không ngừng chạy tới mà đập thân thể của cậu.

Thời Viễn trong lòng vừa sợ lại vừa tức đến quá chừng.

“Cái Trình thợ chế tạo kia thực sự là không biết trời cao đất rộng, chúng ta đem hần từ địa cầu sắp hủy diệt cứu đến, bây giờ lại đắc tội tù trưởng, thật là, còn giữ hần làm gì, sao không ra lệnh giết hần.”

Thời Viễn nghe lời này, chỉ muốn đem này đó “Người” giết chết.

“Đừng nói nữa, tù trưởng không ra lệnh trước không cho manh động, đến giờ cơm, đi đưa cơm cho hần.”

“Hừ.”

Một “Người” đứng lên hừ hừ đi ra.

Thời Viễn mặc dù sinh khí nhưng vẫn đi theo.

“Ăn cơm a!”

“Người” kia đem bát cơm ném trên bàn phòng giam một cái liền đi ra ngoài.

Thời Viễn thuận khe hở đi vào.

“Trình Mộ! Trình Mộ!”

Người nhỏ đi âm thanh cũng nhỏ theo, Trình Mộ căn bản không nghe thấy.

Thời Viễn nhìn Trình Mộ, thuận ống quần của hần liền trèo lên trên, mới vừa bò đến trên cổ của hần liền bị nắm ở trong tay.

Trình Mộ ném “Sâu” trong tay xuống phút chốc, cách không đem cách tay “Sâu” liền mò trở về.

“Trình Mộ! Là ta!”

Trình Mộ trừng mắt nhìn người máy bỏ túi quen mắt trong tay, không khỏi nói một câu.

“Người là 007?”

Thời Viễn: “... Đúng! Ta là 007!”

Lời này là dùng rỗng.

Trình Mộ hướng bên ngoài ngục giam nhìn một chút, giảm thấp xuống tiếng nói.

“Người tới làm chi? Hơn nữa làm sao trở nên nhỏ như vậy?”

“Ta là tới cứu người a! Ta không nhỏ đi làm sao có khả năng tiến vào được!”

Trình Mộ không xoắn xuýt những thứ này nữa. Bất quá, làm sao đi ra ngoài? Đề phòng sâm nghiêm như vậy, huống hồ coi như đi ra ngoài, hành tinh khác làm sao có khả năng an toàn.

Hắn yên tĩnh, đối Thời Viễn trong tay nói một câu.

“Ta không đi ra ngoài.”

Thời Viễn lập tức liền ngã xuống trong tay Trình Mộ lăn lộn vài vòng thẳng tắp rơi xuống mặt đất.

24. Quyển 4 - Chương 4

Nhìn Thời Viễn nằm trên đất không nhúc nhích, Trình Mộ biết được cậu là sinh khí.

Hắn nhanh chóng bổ sung nửa câu sau: “Ta muốn làm cho bọn họ mời ta đi ra ngoài.”

Thời Viễn ngồi dậy, “Làm thế nào?”

Trình Mộ trong lòng rất vui vẻ, Thời Viễn không phải nghi vấn lời của hắn mà là hỏi hắn làm thế nào, này là đủ rồi.

Hắn nhìn Thời Viễn thần bí cười yên lặng không nói.

“Ai, ăn cơm.”

Lại đến giờ cơm.

“Ta muốn đi ra ngoài.”

“Cái gì? Người nói ra liền đi ra ngoài, hảo hảo gốc đi.”

“Ngu xuẩn.”

Trình Mộ suyết chút nữa ngắt đi, cái gì cũng nghĩ xong kết quả bị cái đưa cơm hố.

Như vậy Trình Mộ liền ở trong ngục ngồi xổm ba ngày.

Thế nhưng, có người sốt ruột.

“Trình Mộ có nói sao?”

Có nhân viên ở trước mặt giám thị trại giam đứng nghiêm.

“Không có!”

Mọi người trầm miệng một lời.

Giám thị trại giam cau mày nhìn rất là ảo não gấp.

“Hắn cũng vẫn nguy trang đến mức rất là đại gia, mấy ngày trước ta đi đưa cơm hắn còn nói muốn đi ra ngoài, thực sự là...”

“Cái gì?!”

Giám thị trại giam nghe thấy lời giễu cợt không lớn của một người, lập tức đánh gãy lời hấn muốn tiếp tục.

Giám thị trại giam trước khi đi mạnh mẽ trừng người kia vài lần, như là bị tức đến không nhẹ.

“Trình thợ chế tạo ở trong ngục chịu khổ, là ta không đúng.”

“Tù trưởng nghiêm trọng, là Trình Mộ không biết cân nhắc.”

“VẬY NGÀI...”

“Ta đáp ứng.”

Trên đường về nhà, Thời Viễn đứng ở trên bả vai Trình Mộ vẫn luôn nhìn chăm chăm gò má Trình Mộ.

Người này dù có biến ra sao nữa thì vẫn thông minh, luôn cảm thấy không công bằng.

Bất quá... Thật sự phải đáp ứng à.

Nhưng mà cậu còn không có ngẫm nghĩ việc này, liền nghĩ đến một sự tình càng lửa xém lông mày.

Cậu làm sao biến trở về đây a!

“2b, mau ra đây!”

Thời Viễn lập tức hô hoán 2b.

“Ngoạn gia làm sao vậy?”

“Ta phải làm sao biến trở về đây?”

“Úc, hoàn thành nhiệm vụ thế giới này là được rồi.”

Thời Viễn: “... Nhỏ như vậy làm việc như thế nào!”

“Ồ...”

Này một tiếng ý vị thâm trường suýt chút nữa khiến Thời Viễn ngất đi.

Con mẹ nó 2b người làm sao cứ như vậy ô đây! Không thể giống như ta tao nhả à.

“VẬY ĐƯỢC RỒI, ĐƯA NGƯỜI MỘT VIÊN THUỐC CON NHỌNG LỚN LÊN, THU CẢN THẬN KHÔNG CẦN TẠ ƠN, HẢO HẢO LÀM VIỆC a!”

Thời Viễn còn chưa nói tiếp, 2b liền biến mất rồi.

Nhưng là vừa nãy cậu và 2b trao đổi nửa ngày không quan tâm Trình Mộ, không biết vừa nãy Trình Mộ kêu mình rất nhiều lần, cậu không trả lời.

Này theo người ngoài liền biến thành Trình Mộ gằm gằm gừ gừ mà một đường đi một đường kêu “007”, giống như bệnh tâm thần.

Trình thợ chế tạo vào ngục giam một chuyến đây là điên rồi? Đã vậy còn quá nhớ người máy mới của hắn, nhớ đến mặt đều xanh lên. 007 ở nhà, hiện tại liền không nhận được tưởng niệm, trong này có chút ý nghĩa ha.

Nhưng mà sự thực là, Trình Mộ kêu Thời Viễn thật nhiều tiếng không một chút đáp lại, mặt của hắn tức xanh.

“Ai, Trình Mộ.”

Trình Mộ lần này cũng không tiếp lời, ai bảo người vừa nãy không phản ứng ta.

“Một hồi trở lại có kinh hỉ.”

“Cái gì kinh hỉ?”

Trình Mộ nhắm mắt lại làm cái hít sâu, chính mình tại sao chuyên môn đánh mặt chính mình a.

Tiếp đó, hắt một đường yên lặng không lên tiếng.

Không phải hắt đầu khí không nói lời nào, mà là Thời Viễn căn bản không tái nói chuyện cùng hắt, ha ha.

Đẩy cửa ra chưa tiến vào, Trình Mộ liền đóng cửa lại, đứng ở ngoài cửa.

Nhất định là phương thức hắt mở cửa không đúng.

“1, 2, 3.” Lần thứ hai mở cửa.

“Đây đều là ai mẹ hắt làm ra!”

Tiếng gào của Trình Mộ tràn ngập toàn bộ ngôi nhà, đứng sững sờ ở trên bả vai hắt Thời Viễn sợ đến run lên, nắm chặt cổ áo của hắt.

“Chủ, nhân, vui mừng, nghênh đón, hồi, gia.”

Đang đánh quét mảnh vỡ trên đất 002 nghe thấy động tĩnh, máy móc quay đầu nói một câu sau đó làm tiếp công việc trong tay.

Chỉ thấy trong nhà phàn là đồ vật mang chút thủy tinh đều bị quăng thành mảnh vỡ, ngay cả cốc thủy tinh đều không buông tha.

Trình Mộ che mặt ngồi trên ghế sa lon suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng bất đắc dĩ tiếp nhận sự thực.

Tuy rằng hắt dám cam đoan đây không phải là Thời Viễn làm ra, nhưng tuyệt cùng Thời Viễn không thể tách rời quan hệ.

Tại sao vậy chứ?

Cái này phải nhắc tới kẻ cầm đầu ——001.

001 là người máy trí năng đầu tiên hắt chế luyện, bởi vì lúc đó kỹ thuật cũng không quá tốt, nó cơ bản không có kỹ năng gì.

Bất quá, có một chút, là nó cụt bị. (*có sẵn đủ)

Nó có ký ức cùng mô phỏng theo công năng.

Trước có một lần hắt cảm mạo không ngừng mà dùng giấy vệ sinh sát nước mũi bị 001 thấy được, kết quả sau mấy ngày nhà hắt một ngày một cuộn giấy vệ sinh.

001 học hắt đem giấy vệ sinh hướng trên mặt chùi một cái, sau đó vứt đến đầy đất đều là giấy.

Kể từ lúc đó, Trình Mộ liền dưỡng thành một cái thói quen tốt.

Coi như quên khóa cửa nhà, cái kho kia cũng tuyệt đối sẽ không quên khóa.

Dù sao 001 phải ở bên trong yên tĩnh sống qua ngày.

Mấy ngày nay hắt không có ở nhà, nhất định là Thời Viễn thả nó đi ra.

Việc này có 99.99999% tỷ lệ là Thời Viễn lơ đãng đánh nát một cái cốc thủy tinh bị nó nhìn đi.

Sau đó, liền ha ha.

Bất quá, nó lần này cư nhiên chính mình học một biết mười, đem trong nhà hết thủy mang thủy tinh quăng xuống đất hết, hắt thật mẹ nó xuất phát từ nội tâm mà muốn khen nó.

Trình Mộ yên lặng mà hướng nơi bả vai liếc mắt nhìn, một tay đem Thời Viễn đặt ở lòng bàn tay.

“007, ta... Yêu người, thật sự! Yêu người chết mất!”

Thời Viễn đột nhiên nghe nói như thế, bối rối.

Đây là tiết tấu thành công?

Bất quá mình tại sao từ trong giọng nói tràn ngập yêu thương này mà nghe được tràn đầy nghiêng răng nghiêng lợi?

Phi, nhất định là mình cả nghĩ quá rồi.

Buổi tối lần đầu cùng Trình Mộ ngủ ở trên giường lớn mềm nhũn của hắn, Thời Viễn thậm chí có chút ngưỡng ngưỡng.

Nghe tiếng hít thở vững vàng của Trình Mộ, cậu điều ra ba lô.

Hệ thống người sử dụng: Thời Viễn

Giới tính: Nam (có thể sửa chữa)

Trí lực: 31(100 mãn cấp)

Dung mạo: 80(100 mãn cấp)

Thể lực: 60(150 mãn cấp)

Vũ lực: 11(100 mãn cấp)

Kỹ năng: Thâm tình ôm ấp

Nhiệm vụ hoàn thành độ: 54%

Tích phân: 12000

Nắm giữ vật phẩm: 1327 nhà lá (có thể sửa chữa)

Nhỏ đi viên thuốc con nhộng (đã dùng)

Mã Lệ Tô hạt tròn (một khi dùng, tô tô tô không giải thích)

Lớn lên viên thuốc con nhộng (vật phẩm lâm thời tăng thêm)

...

Nhìn thế giới này xuất hiện thuốc nước Mã Lệ Tô, Thời Viễn không biết phải nói gì.

Cậu trước đây từng sâu sắc trải qua mị lực mạnh mẽ của Mã Lệ Tô, đến nay cũng không quên được.

Căn cứ kinh nghiệm lúc trước, cái này thuốc nước nhất định sẽ dùng cho mình, ngẫm lại đều cảm thấy quá mỹ diệu, ha ha.

Bất quá bây giờ tạm thời chưa dùng tới, nhin một chút đi, liền làm như không nhìn thấy.

Thời Viễn cao hứng cầm qua viên thuốc con nhộng lớn lên liền nhét vào trong miệng.

Rốt cục trở nên lớn, vừa nghiêng đầu nhìn Trình Mộ gần trong gang tấc, Thời Viễn suýt chút nữa cao hứng mà cười lên tiếng, bất quá, cậu nhin được.

Trình Mộ ngủ rất say, đánh thức sẽ không tốt, hơn nữa cậu rất chờ mong sáng sớm ngày mai Trình Mộ nhìn thấy vẻ mặt của chính mình.

Thời Viễn nhẹ nhàng đem bàn tay trong chăn của Trình Mộ kéo vào trong tay của chính mình, ngủ thiếp đi.

Bất quá, cậu không ngờ tới một chuyện.

Tay cậu không có nhiệt độ, Trình Mộ không đến mấy phút sững sờ là bị tay lạnh làm cho tỉnh lại.

Trình Mộ sờ sờ đồ vật trên tay hắn, tiến tới mò tới một cái thân thể.

Thời Viễn biến đã trở lại!

Hắn cao hứng trong đêm đen mở to mắt, vốn là nằm ngang thân thể hướng bên Thời Viễn bên này.

Hắn nhìn Thời Viễn một chút, nhếch rồi nhếch miệng.

Chính mình thật là có bệnh, làm sao sẽ đột nhiên cảm thấy 007ngủ như vậy có chút đáng yêu đây, hơn nữa không có chút nào xấu.

Ngủ một chút, tỉnh ngủ là tốt rồi, cậu khẳng định sẽ liền trở nên xấu như cũ.

25. Quyển 4 - Chương 5

Thời Viễn vừa mở mắt trước mặt chính là mặt Trình Mộ.

Hắn còn chưa dậy.

Thời Viễn cũng không ngủ mà chống đầu nhìn Trình Mộ, chuẩn bị chờ Trình Mộ tỉnh lại dọa dọa hắn.

Chờ mãi, Trình Mộ rốt cục tỉnh rồi.

Nhưng mà còn không đợi cậu có động tác dọa Trình Mộ, Trình Mộ liền trực tiếp cho cậu cái ôm con gấu.

“Chào buổi sáng.”

Sau đó, hắn đứng dậy đi rửa mặt.

Phản ứng này có chút không đúng a, ánh mắt không phải nên hơi kinh ngạc một chút sao?? Sao cái gì cũng không có a.

Không đoán được kết cục không vui.

Trình Mộ trong miệng nhai nhai liền hăm lại tốc độ.

Hướng đối diện nhìn lên, Thời Viễn giống như nhập định nhìn hắn chăm chăm, máu chốt đôi mắt kia rõ ràng vô thần, làm sao làm cho người nhìn cả người sợ hãi đây.

“007, người... Đói bụng?”

Trình Mộ nói xong cũng cảm thấy được chính mình nào động, người máy làm sao sẽ đói bụng.

“Ta gọi là Thời Viễn! Ta không có bang nữ lang, ta không phải 007! Ta! Không! Đói bụng!”

Trình Mộ: “...”

Xem ra là 007 nào động, hoàn hảo hoàn hảo.

Thời Viễn nhìn Trình Mộ cúi đầu tiếp tục ăn, trong lòng tức sắp nổ rồi lại không dám phát ra.

Ta vì sao sẽ yêu thích cái hàm hỏa của ta như thế.

Nhìn Trình Mộ ăn đến ngon như vậy, Thời Viễn muốn ăn lại không cảm giác đói bụng cũng ăn không hết, cái cảm giác này nói như thế nào đây? Lại như Trình Mộ tắm rửa sạch sẽ nằm ở trên giường, cậu là muốn thưởng, nhưng không biết làm sao công cụ không thể dùng a.

Ngọa tào! Ta vừa nãy suy nghĩ cái gì.

Thời Viễn kèn kẹt ca lắc đầu mấy cái đứng dậy đi phòng thực nghiệm.

Cậu muốn vì tư tưởng xấu xa của mình vừa nãy xưng tội, đúng, xưng tội.

Kỳ thực cậu mới không muốn nói là chính mình suy nghĩ việc kia có chút khó có thể ức chế mà xuân. Tâm. Dạng. Dạng.

Trình Mộ vốn tưởng rằng đẩy ra cửa phòng thực nghiệm liền sẽ thấy cái mông quang lửa sáng loáng, nhưng mà, cái gì cũng không có.

Hắn dựa vào cửa vừa nhìn Thời Viễn đang ngồi trước bàn thí nghiệm, trong tay đang bận việc cái gì.

Sừng sốt không tới 3 giây, hắn đột nhiên vọt tới.

“007, người không hủy đồ vật của ta chúng ta vẫn là bằng hữu!”

Thời Viễn nghe tiếng quay đầu chính là một quyền.

Người cho rằng Thời Viễn ta là cái bại gia tức phụ a. Lại nói, bằng hữu? Ai muốn cùng người làm bằng hữu. Kéo người lăn giường mới là chính đạo.

Trình Mộ suýt chút nữa liền bị quyền này nện ở trên bụng.

“007, người muốn chết a! Người —— “

Nói còn chưa dứt lời, Trình Mộ liền bị ôm ôm hôn hôn giương cao cao.

Tiếp trời đất quay cuồng, Trình Mộ liền nằm ở trên bàn thí nghiệm.

Trình Mộ: “...”

Còn chưa phản ứng lại trên mặt lại thêm một tờ giấy.

Trình Mộ đem giấy mò ở trong tay.

“Ác... úc?”

Trình Mộ muốn quỳ, không phải là bởi vì hắn không biết chữ, mà là này đây giấy đều là chuyện xấu xa, còn là ghép vắn.

“Ta không hủy đồ vật của người, chỉ là cầm một tờ một bút mà thôi, hẹp hòi.”

Trình Mộ: “...”

Sau Trình Mộ liền bắt đầu tiến hành chuyện tù trưởng an bài.

Bất quá hắn đề ra yêu cầu của chính mình, chỉ phụ trách thiết kế đồ, còn việc chế tạo, hắn không quản.

Tù trưởng thấy vậy, cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

“Này, Trình Mộ, người làm sao còn chưa đi?”

“... Ta làm gì phải đi?”

“Người không phải muốn thiết kế đồ sao? Không phải này đó thợ chế tạo chuyên môn đi ra ngoài nghiên cứu địa điểm sao?”

“Không đi, ta yêu cầu ở nhà.”

“Này cũng có thể phê chuẩn?!”

“... Ta nói ta không ở nhà liền không có linh cảm, bọn họ cũng không cách nào buộc ta.”

Thời Viễn: “...”

Tâm cơ dog.

“Bỏ vũ khí xuống, các người là người tinh cầu Just mới có sống hi vọng! Thần phục là lựa chọn duy nhất của các người!”

“Không thể! Chúng ta tuyệt không thỏa hiệp người tinh cầu Just!”

Ngày mừng 4 tháng 3 năm 60 tinh cầu Just, cùng tinh cầu Tây triển khai Star Wars.

Trận này Star Wars kéo dài suốt nửa năm, cuối cùng dùng toàn quân bị diệt của binh lính tinh cầu Just mà kết thúc.

Mà “Người” phổ thông còn dư lại đều bị cho thành nô lệ xử lý, tình cảnh gian nan.

Trình Mộ vì lúc trước thiết kế vũ khí tinh cầu Just lần thứ hai bị nhốt vào ngục giam.

Ngục giam vẫn là cái ngục giam kia, nhưng người trông coi đều thay đổi.

Bất quá, lần này có Thời Viễn bồi tiếp hắn.

Những cái người máy khác đều bị hắn hủy đi, để cho người tinh cầu bọn họ dùng làm chuyện xấu, còn không bằng làm cho bọn nó biến mất.

Đối với Thời Viễn, hắn vạn vạn không xuống tay được, vốn nghĩ chính mình tiến vào ngục giam cũng liền không ra được nữa, để cho hắn tự sinh tự diệt là tốt rồi, không nghĩ tới, cậu ta sống chết quần lấy mình đôi phải ở cùng nhau.

Lúc đó, Trình Mộ thật sự rất cảm động.

“007, không hối hận sao?”

“Ở đâu không phải là ở, ngược lại ta là người máy không kén chọn chỗ. Lại nói, ta nhưng cho tới bây giờ không trường kỳ ở qua ngục giam, coi như trải nghiệm cuộc sống.”

Hai câu này vừa mang theo trêu đùa cũng vừa là lời an ủi, Trình Mộ sau đó vẫn luôn ghi ở trong lòng.

Tinh cầu Tây năm 1600 có vị tác gia vô danh yên lặng đột nhiên bốc lửa, hấn xử nữ làm —— (cổ sự không thể không nói giữa thợ chế tạo cùng người máy) thật nhiều lần bán đến hết sạch.

Sau đó có phóng viên hỏi hấn làm sao có cổ sự này, hấn đáp: Ta từng trụ sát vách bọn họ.

Chuyện xưa của bọn họ vẫn luôn lưu truyền, xem sách người tổng hội bị ái tình sâu sắc của bọn họ đánh động, tin tưởng tình yêu tồn tại, tin tưởng sớm muộn sẽ có một người ôm người vào lòng khiến người hết cô đơn, tin tưởng sẽ có một người bao dung khuyết điểm của người cùng người đi hết nhân sinh hạnh phúc này.

26. Quyển 5 - Chương 1: Nguyệt Lão Se Duyên

“Thời Viễn tiên quan đang bị phạt, đau lòng.”

“Đau lòng.”

“Đau lòng.”

...

Nhóm tam tam lưỡng lưỡng tiên thị nhìn người đỉnh đầu kim bát nỗ lực bảo trì cân bằng kia, trong miệng tùy ý vài câu đau lòng một cái lắc đầu đi.

(* bị phạt đội bát đứng haha)

Bởi vì loại tình huống này đã phát sinh tương tự rất nhiều lần, nên tất cả mọi người không cảm thấy kinh ngạc.

Thời Viễn: “...”

Tới chỗ này ba ngày, hấn từ kinh hỉ đã trực tiếp đến kinh hãi, ở giữa không có bất kỳ quá trình nào.

Ngày thứ nhất, biết mình là cái tiên thị có nho nhỏ tiên thuật, Thời Viễn kích động liền đem con mèo mà tiên nhân trong nhân duyên phủ hoan hỷ nhất dưới ánh trăng dùng tiên thuật lột sạch mao.

Ngày thứ hai tự nhiên bị tiên nhân dưới ánh trăng thân thiết triệu kiến.

Vốn là bị nói một trận cũng là phải, quái thì trách Thời Viễn nhìn thấy tiên nhân kích động.

“Trình Mộ, mẹ nhà hấn lại là người!”

Tiên nhân tất nhiên là không hiểu “Mẹ nhà hấn” là có ý gì, mà “Trình Mộ” hai chữ nghe được rõ rõ ràng ràng rõ rõ ràng ràng.

“Lớn mật! Lão phu ta sống từ trên xuống dưới 50 triệu năm, mấy ngày trước tiên đế thấy ta đều phải tôn xưng một tiếng ‘Thượng tiên’, người cái tiên thị nho nhỏ cư nhiên gọi thẳng tên họ ta! Càng phiền lòng chính là người cư nhiên đem mao tiểu Hoàng của ta lột sạch rồi!”

Sau hấn bị phạt hảo sinh chăm sóc tiểu Hoàng, ý là an ủi tâm linh bị thương của tiểu Hoàng.

Từ buổi tối ngày hôm ấy tới giờ, miêu ngủ trên giường hấn, hấn ngủ trên đất.

Tại sao không ngủ chung?

Thời Viễn sợ hấn làm ác mộng đem miêu bóp chết.

Sáng sớm hôm nay thời điểm Trình Mộ làm việc hấn theo hầu một bên bưng trà rót nước, muốn nghị luận cái gì đều trước tiên mang hai chữ —— thượng tiên.

Lần này dù sao cũng nên không sai rồi đi, nhưng mà cũng bị phạt.

Sự tình còn phải nói tới từ bộ nhân duyên trên tay Trình Mộ.

Tiểu nữ tử tên gọi Ngọc Hàm Yên, Giang Nam Ngọc gia tiểu nữ, Hoàn gia trưởng công tử tâm trạng vô cùng vui mừng, không làm gì được nên đem phần ái mộ này nói ra, khẩn cầu Nguyệt lão vì tiểu nữ cùng hắc dật lên hồng tuyến (* se duyên), tiểu nữ ồ thỏa vô cùng cảm kích, với Nguyệt lão từ tăng thêm đèn nhang.

Thời Viễn: “Thượng tiên, thăm mến một người thực sự là thấp kém.”

Trình Mộ động tác giắt mối trên tay ngừng lại, “... Câm miệng.”

“Dạ.”

“Thượng tiên, người này sao lại vô lễ như vậy, nhân gia rõ ràng không thích hắc cũng không nên như vậy, không biết đưa hái xanh không ngọt a!”

“Câm miệng!” Tuyến trong tay Trình Mộ suýt nữa quán lấy thành một đoàn.

“... Dạ “

“Thượng tiên, vẫn là hai bên tình nguyện hảo a, dặt tuyến đến tiện tay vậy.”

Tuyến trên tay Trình Mộ lập tức rơi trên mặt đất quán thành một đoàn.

Thời Viễn lập tức ngồi xổm xuống kiểm tuyến làm rõ.

Trình Mộ thấy vậy, khí trong lòng liền đình chỉ.

Lần này, Thời Viễn trong lòng âm thầm thề hắc tuyến đối không nói gì nữa.

Nhưng mà, liền có một cái nội dung cầu duyên làm cho hắc miễn cưỡng không đành chỉ.

“Thượng tiên, nam nam!”

Thời Viễn cũng không phải ghét bỏ loại quan hệ này, dù sao hắc cũng là, khụ khụ, dâng hoa cúc cho người qua, hắc chỉ là có chút khiếp sợ, nguyên lai sớm như thế đã có loại quan hệ này.

Hiển nhiên, lần này Trình Mộ nổi giận, trực tiếp quăng hồng tuyến trong tay, nhâm kỳ cuốn thành một đoàn.

“Nam tử cùng nam tử thì làm sao vậy! Cho dù giới tính tương đồng, tình ý cũng là thật a!”

Vì vậy, Thời Viễn hiện tại liền bị phạt đứng ở ngoài cửa đỉnh đầu kim bát mức nước, bên chân ngồi xổm tiểu Hoàng.

Nghĩ ba ngày qua tại phủ nhân duyên này chỉ gặp qua tiểu Tiên quan nửa cái tiểu Tiên cô đều chưa thấy, liền ngay cả bên chân này cũng là cái hùng miêu, hơn nữa phản ứng vừa nãy của Trình Mộ, Thời Viễn xác định một chuyện ——Trình Mộ thành thần tiên vẫn là gay.

Đây thực sự là cố sự làm người sung sướng, dù sao nếu là y yêu thích nữ nhân chính mình cũng khó ra tay. Bất quá, đùa giỡn xiếc sống thực sự là không dễ làm a!

Buổi tối thời điểm trở về phòng, Thời Viễn luôn cảm thấy trên đầu dường như có bát, bước đi đều có chút không rõ cẩn thận từng li từng tí một.

Thực sự là được rồi.

Trình Mộ động tác dặt hồng tuyến ngừng lại thật lâu, luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó.

Ít đi cái gì đây.

“Thời Viễn, ngươi làm gì nửa ngày không nói lời nào.”

Thời Viễn: “...”

Chính trầm mặc, bên ngoài tiến vào một tiên thị.

“Thượng tiên, thượng đế triệu ngài đi Ngọc Thanh cung.”

Ngọc Thanh cung.

“Lão phu kiến quá thượng đế.”

Trình Mộ đứng mực hành lễ.

“Thượng tiên không cần đa lễ, ngài.”

Trình Mộ nghĩ thượng đế từ trước đến giờ có việc đều là tại Lăng Tiêu bảo điện thương thảo, bây giờ triệu mình trực tiếp tới cung điện này, đoán chừng là có cái việc tư gì.

Y cũng không phí lời, trực tiếp hỏi lên.

“Thượng đế hôm nay triệu lão phu đến đây có chuyện gì?”

Thượng đế nhíu nhíu mày, im lặng im lặng mới mở miệng: “Thượng tiên có còn nhớ một chuyện Hỏa Thần hạ phạm độ tình kiếp?”

“Hỏa Thần điện hạ việc này lão phu nhớ tới.”

“Bây giờ... Nghe nói hần muốn cùng nữ tử người phạm kia kết làm liên canh, việc này tuyệt đối không thể. Thượng tiên quản lý nhân duyên đã lâu, đối tình hình vô cùng biết rõ, làm phiền thượng tiên tự mình hạ phạm một chuyện chia rẽ bọn họ, bảo đảm Hỏa Thần thành công độ kiếp, sớm ngày hồi thiên.”

Trình Mộ tâm trạng nhất đồn, khá có chút tức giận. Đây không phải là bồng dả uyên ương à. Bất quá, Hỏa Thần điện hạ độ kiếp cũng phải cần thành công, không thì hần sợ là khôi phục không được tiên vị, chỉ có thể tự do ở nhân gian trở thành người phạm.

Trình Mộ nghĩ thầm, không quản thể nào, hiện nay trước tiên ứng thừa đi.

Nhưng chuyện này một thân một mình hạ phạm phỏng chừng không dễ xử lý, vẫn là để cho giúp một tay đi.

“Hạ phạm? Có thể hay không —— “

“Không thể.”

Thời Viễn im lặng.

Này Trình Mộ tại sao phải hãm hại hần vĩnh viễn không bao giờ dừng, ha ha.

Đột nhiên bốc lên một câu dẫn hần hạ phạm để giúp đỡ, hần còn không làm được mấy ngày thần tiên đâu, tư vị thần tiên cũng còn chưa hưởng đủ.

Nhưng mà, còn chưa có phản bác liền bị vô tình cự tuyệt.

Đi ra nhân duyên phủ, quay đầu lại miết ba chữ trên cửa liếc mắt một cái, Thời Viễn thực sự là không muốn, dưới chân đều dờn bất động.

“Muốn lặn hạ phạm đúng không?”

Bên tai một câu nói, sợ đến Thời Viễn nhanh chân bỏ chạy, khoanh khắc biến mất ở trong tầng mây.

Lặn hạ phạm bị to to nhỏ nhỏ thần tiên thấy được thật rất mất mặt, sau này lại trở về còn không phải bị người cười chết.

Trình Mộ lén lút cười cười, tiện đà cũng tại trong tầng mây không còn thân ảnh.

Phổ lớn phồn hoa, tiếng rao hàng liên tiếp, dòng người cuộn cuộn, vô cùng náo nhiệt.

Mà Thời Viễn chính là phần hận tại ven đường ngồi xổm vẽ vòng tròn.

Tới trần gian một tháng vẫn luôn ngộp tại khách sạn, ngày hôm nay thật vất vả Trình Mộ đầu óc thông suốt nói dẫn hần đến đường phố, hần vì thế trong lòng cảm tạ vô số lần.

Nhưng mà, hần cao hứng vẫn là quá sớm.

Hắn mới vừa cầm cái kẹo hồ lô chuẩn bị ăn liền bị Trình Mộ cướp đoạt. Thời Viễn liếc một cái nhìn một chút, bất quá một lần nữa lấy một cái chữ. Nhưng chờ hắn lấy tới liền bị Trình Mộ lôi cổ áo tha đi, đáng giận là tiền vẫn là hắn lấy ra.

Thế phong nhật hạ a.

Kết quả hắn liền bị tha đến nơi này nơi quây hàng ít một chút ở ven đường ngồi xổm xuống, yên lặng nghe âm thanh Trình Mộ nhai kẹo hồ lô vẽ vòng tròn.

Trình Mộ, người còn như vậy, lão tử sẽ không yêu người nữa!

“Thượng tiên, phi, công tử, chúng ta ngồi xổm nơi này làm gì?”

“Chờ người.”

Thời Viễn:...

Chờ người không thể đứng chờ à!

Bất quá lời này hắn không dám nói ra, dù sao mình tiên lực cứ như vậy ném đi ném, phỏng chừng nếu như bị Trình Mộ xóa bỏ một giây đều không chịu được nữa.

Chờ đến Thời Viễn chân đều đã tê rần, Trình Mộ cũng vẫn không có động tĩnh.

Giời ạ, người này đến cùng có tới hay không a!

Lúc này, từ trên đường phía tây đột nhiên đến một chiếc xe ngựa, tốc độ rất nhanh, nhìn như là con ngựa kia bị sợ hãi, đi đường rất không thẳng, trái đờ phải hoảng.

Đoàn người tức thì liền rối loạn, ngựa sắp tới đây rồi!

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, một vật đột nhiên từ ven đường xông tới liền nằm ở giữa đường.

Mất thấy ngựa lao tới, mọi người đều sợ che mặt.

Người này —— sợ là không bị ngựa đá chết cũng phải bị xe ngựa đụng chết.

Nhưng mà, xe ngựa lại như kỳ tích mà ngừng lại.

Người kia, ôm lấy đầu ngựa.

Hơi ngắt người, trong đám người vang lên vạn ngàn tiếng vỗ tay.

Song Thời Viễn được người tán dương đang ôm đầu ngựa phần hận nhìn về phía ven đường.

Trình Mộ, người đá ta ra làm chi!

27. Quyển 5 - Chương 2

“Công tử hảo hảo nghỉ ngơi, Thiên Vũ đi làm việc trước.”

“Đa tạ.”

Mất thấy Kinh Thiên Vũ đóng cửa lại đi ra ngoài, Trình Mộ đang ngồi nghiêm chỉnh lập tức tùy ý rất nhiều.

“Căn phòng này ngược lại không tệ, tạm thời liền ở nơi này.”

Nửa ngày không ai đáp lại, Trình Mộ quay đầu nhìn lại, Thời Viễn một bộ dáng sinh không thể luyến.

“Người trẻ tuổi a, không cần một bộ đối thế giới này không còn muốn sống này, lão phu sống nhiều năm như vậy đều không từ bỏ chờ đợi đối với tiền đồ, người a, nhìn nhiều một chút. Chờ thêm một ngàn tám trăm năm thời điểm đó tìm một cái tiền nga kết hôn, những ngày tháng này a cũng đã vượt qua.”

Một phen ngữ trọng tâm trường giáo dục sau, Trình Mộ liền trực tiếp đi tới giường, giày đều không thoát, ngã đầu liền ngủ thiếp đi.

Vẫn luôn không lên tiếng Thời Viễn thấy vậy, suýt chút nữa thì tức ngất đi.

Mẹ nhà hần nói mà không thấy ngại, ta đối thế giới này không còn muốn sống nguyên nhân tại ai!

Vừa nãy ở trên đường là nói như thế nào!

Nha, người hỏi thăm được Hỏa Thần hạ phạm sống nhờ phạm thể ngày này muốn qua con đường này cho nên mang ta trong coi muốn cùng Hỏa Thần kéo lên quan hệ dễ làm việc.

Được, ta biết rồi.

Chờ lúc xe ngựa của hần đi tới thi pháp khiến ngựa điên cuồng.

Được, này cũng không thành vấn đề.

Nhưng mẹ nhà hần người khiến ta chặn xe ngựa cũng nên sớm nói cho ta một tiếng a, trực tiếp liền đem ta đá đến giữa đường. Nếu ta không có chút ít phép thuật, không phải là phơi thầy đầu đường sao a.

Sớm nói cho ta sợ diễn không chân thực?

Ta nhỏ vào, diễn vốn là giả.

Này đó liền cũng thôi, ai bảo lão tử yêu người đây!

Nhưng con mẹ nó người quá tuyệt, cản ngựa rõ ràng là ta, người trên đường phố cũng là rõ như ban ngày.

Người ngược lại hảo, lần này xuất hiện, trực tiếp liền ở ngoài cửa xe hô một câu —— công tử không có sao chứ.

Con mẹ nó người nói muốn diễn chân thực, nhưng xe ngựa này bên trong đang ngồi nếu như là cái lão thái thái đây! Người trực tiếp liền gọi công tử, không sợ nhân gia hoài nghi à!

Hảo đi, Hỏa Thần này sau khi biến thành người phạm quả nhiên ngu xuẩn không ít. Vén rèm xe lên nhìn thấy người đã tới một câu ——

Tạ ơn công tử cứu giúp.

Ai, Hỏa Thần, ta chỉ muốn hỏi người một câu, người có phải là gốc! Người có phải là gốc! Người có phải là gốc!

Ta đây một người sống sờ sờ gắt gao ôm lấy đầu ngựa, người không nhìn thấy à!

Tiếp đó, Trình Mộ liền được thư thư phục phục thỉnh lên xe ngựa, ta hảo hảo ôm đầu ngựa sưng sờ!

Rốt cục Trình Mộ ý thức được sự tồn tại của ta, đến một câu ——

Tôi tớ của ta còn chờ ở bên ngoài.

Sau đó.

Ta liền cùng phu xe ngồi cùng một chỗ.

Kết cục này làm sao cứ như vậy khiến người cảm động muốn khóc đây!

Ha ha.

Ngủ đi ngủ đi, ngủ chết người đi!

Thời Viễn nhắm mắt lại khê cắn răng, quay người đi ra ngoài.

Nhìn phủ trạch này xây dựng không sai, Thời Viễn chuẩn bị tùy tiện đi dạo giảm hỏa khí.

“Ầm! Ai u!”

Không ngờ thưởng thức chung quanh không thấy người phía trước nên dừng phải.

Nghe thanh âm này, là một nữ nhân.

Thời Viễn định thần nhìn lại, này không chỉ là một nữ nhân, còn là một nữ nhân rất đẹp, rất phong tao.

Hần đang muốn xin lỗi lại bị người giành trước một bước.

“Công tử không có sao chứ, ta không thấy đường đụng vào công tử, thực sự là xin lỗi.”

Thanh âm này nghe tới cũng là làm người * a.

“Là Thời Viễn không phải, mạo phạm cô nương.”

“Nếu như vậy, chúng ta cũng không cần lẫn nhau chịu tội, công tử nói hảo không?”

“Àn, không thể tốt hơn.”

“Công tử mới vừa rồi là đang làm gì a?”

Thanh âm cô gái nhỏ nhắn mà quyến rũ, thực rất êm tai.

“Ta chỉ là tùy tiện nhìn, thưởng thức mỹ cảnh quý phủ.”

“Nếu như vậy, ta ngược lại là đối với nơi này quen biết, công tử không ngại nhượng ta dẫn đường đi.”

Cô gái này sao lại hào phóng như vậy, thấy nam tử xa lạ lại thân thiện như này, chính mình vẫn là chó treu chọc mới hảo.

“Thời Viễn tạ ơn cô nương hảo ý, chỉ là này ban ngày ban mặt cô nương cùng Thời Viễn đồng thời sợ là sẽ làm tổn hại danh dự cô nương, Thời Viễn cũng hơi mệt chút, xin cáo từ trước.”

Thời Viễn quay người liền từ đường cũ trở về, không đợi đi hai bước liền nghe thấy phía sau truyền đến một câu ——

Hừ, cho thể diện mà không cần.

Thời Viễn nhú nhú mày, dưới chân không ngừng lại.

Cái này khúc nhạc dạo ngắn Thời Viễn cũng không để ý, cứ như vậy đi qua.

“Công tử, không đối gạt ngại, tháng sau mừng tám Thiên Vũ liền muốn thành thân, công tử cùng tôi tớ không ngại chờ đến lúc đó, uống chén rượu cưới lại đi.”

Kinh Thiên Vũ một mặt không che giấu được cao hứng, muốn cưới vợ a.

Bên này Thời Viễn cắn răng lòi quần áo Trình Mộ không tha.

“Thời Viễn, buông tay!”

Thời Viễn nhắm mắt dưới tay túm càng chặt hơn, răng cắn đến vang lên kèn kẹt.

“Nhượng công tử cười chê rồi, ta đây tôi tớ theo ta một chút năm hiện nay có chút không lớn không nhỏ, hơn nữa miệng rất thềm, xin lỗi xin lỗi.”

Nói, Trình Mộ còn tại trên đầu Thời Viễn vỗ một cái, giống như bắt đắc dĩ.

“Không có chuyện gì không có chuyện gì, có một cái tôi tớ thân cận cũng là hiếm thấy.” Kinh Thiên Vũ nhẹ cau mày, “Công tử không tiếp tục chờ đợi hẳn là ghét bỏ tiểu đệ chiếu cố không chu đáo?”

“Nơi nào nơi nào, không có chuyện như vậy.”

“Vậy thì an tâm gốc đi, đến khi tiểu đệ kết hôn, không đi tiểu đệ cũng phải đuổi các người đi đi!”

“Ha ha ha, vậy ta liền cung kính không bằng tông mệnh.”

Hai người bèn nhìn nhau cười, Trình Mộ cũng không đi, liền huynh hữu đệ cung mà nói chuyện trời đất một phen.

Đứng ở một bên Thời Viễn suýt chút nữa phun ra một cái lão huyết. (* aka máu già)

Nói ta thềm ăn, ha ha.

Vừa nãy khiến người cấp Kinh Thiên Vũ nói mình phải đi, người kia chân trước vừa đi, ai bảo ta thời điểm đó chờ Kinh Thiên Vũ đến liền mạng kéo lại quần áo của mình không tha, còn nói ta thềm ăn vỗ đầu ta, người rất làm sao không lên trời đây!

Diễn kỹ * này, thả ở hiện đại chính là ảnh đế a!

(* kĩ năng diễn xuất)

Ha ha.

Thời Viễn bị những việc gần đây tức giận đến quá chừng, không ngờ cư nhiên ngã bệnh.

Tức ra bệnh cũng là không người nào (* hiếm lạ) a.

Thời Viễn nằm ở trên giường cả người khó chịu, tứ chi vô lực, sắc mặt tái nhợt.

“Thượng tiên, mau thi pháp trị trị bệnh của ta đi.”

Trình Mộ cầm khăn mặt ẩm ướt đặt ở trên trán Thời Viễn, nói: “Xuống tới nhân gian trừ phi vạn bất đắc dĩ là không cho phép dùng pháp thuật.”

Thời Viễn tức giận đến sắc mặt càng trắng hơn.

Kia con mẹ nó người cấp ngựa thi pháp thì sao cứ như vậy tùy ý đây.

“Chờ chờ, đại phu lập tức đến, không chết được không chết được.”

Thời Viễn nghe lời này yên lặng thở một hơi nhắm chặt mắt lại, lại nhìn Trình Mộ hẩn sợ chính mình không khống chế được xung động của nội tâm giết chết hẳn.

Quả nhiên là yêu trúng một cái người không nên yêu a, chính mình tại sao cứ tìm đường chết như vậy đây!

Ăn mấy ngày thuốc đắng, trong lúc Thời Viễn ăn thứ gì đều cảm thấy trong miệng đắng đến khó chịu, ăn được càng ít.

Thời Viễn nằm ở trên giường, nhìn trong phòng không ai, tâm trạng có chút phiền.

Trình Mộ tên kia đã chạy đi đâu.

Một lát sau nghe thấy tiếng đẩy cửa, Thời Viễn trở mình chuyển hướng về phía bên trong.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Thời Viễn khó giải thích được càng phát phiền.

Nhịn không được.

“Người muốn làm gì! Có phiền hay không!”

Trình Mộ dưới chân khựng lại, nụ cười trên mặt có chút phai nhạt.

“Ày, kẹo hồ lô.”

Thời Viễn đột nhiên không còn tức giận, bất quá hẳn cũng không muốn yếu thế.

“Mua nó làm gì.”

Thời Viễn nhỏ giọng biệt nữ mà nói.

“Người không phải ngại đắng ăn không vô đồ vật sao, ăn nó ngọt a ngọt nói không chừng sẽ tốt lên.”

“Kia... Không mua cho người sao?”

“Ta không chịu thuốc đắng, mua tới làm chi.”

Thời Viễn lập tức bật cười, đứng dậy cầm kẹo hồ lô trên tay Trình Mộ qua liềm cắn một ngụm lớn.

“Hảo ngọt. Ày, người cũng cắn một cái.”

Thời điểm đưa lên Thời Viễn mặt có chút đỏ lên.

Trình Mộ nhìn Thời Viễn một chút, liềm ở tay Thời Viễn cắn một cái.

Quả nhiên không sai.

Ngọt.

28. Quyển 5 - Chương 3

2B đã lâu không xuất hiện, Thời Viễn có chút kỳ quái, luôn cảm thấy nó có phải là đang chuẩn bị một hồi âm mưu kinh thiên chuẩn bị hại chính mình không, không được, phải hỏi hỏi.

“2B.”

“Manh manh đất Bắc Bắc tại, ngoạn gia có chuyện gì u? Là nhớ ta sao? Anh anh anh.” (* tiếng khóc)

Thời Viễn suýt chút nữa ngất đi, này lâu không gặp âm thanh vì sao khiến người nghe thấy cả người thẳng nổi da gà.

“Ta nghĩ hệ thống có phải là vì trợ giúp ngoạn gia hoàn thành các loại nhiệm vụ mà tồn tại, Bắc Bắc Quân người có phải là có chút quá rối rắm?”

“Ngoạn gia không nên gấp gáp, bây giờ là giai đoạn tự do phát huy, chủ yếu từ ngoạn gia tự mình sử dụng mị lực cá nhân dùng hết tất cả thủ đoạn để hoàn thành nhiệm vụ, tỷ như tất — phương thức. Từ thế giới tiếp theo trở lên sẽ tiến vào giai đoạn thay đổi kịch tình, Bắc Bắc Quân sẽ có yêu cầu cùng người đồng thời sống vai chiến đấu, hạo mong đợi anh anh anh.”

Thời Viễn: “...” Không hiểu.

Không quản, cứ như vậy đi, nam nhân của chính mình chính mình truy.

Thời gian thật dài không thấy ba lô, thế giới này cần phải lại có đồ mới.

Hệ thống người sử dụng: Thời Viễn

Giới tính: Nam (có thể sửa chữa)

Trí lực: 31(100 mãn cấp)

Dung mạo: 80(100 mãn cấp)

Thể lực: 60(150 mãn cấp)

Vũ lực: 11(100 mãn cấp)

Kỹ năng: Thâm tình ôm ấp

Nhiệm vụ hoàn thành độ: 56%

Tích phân: 15000

Nắm giữ vật phẩm: 1327 nhà lá (có thể sửa chữa)

Mã Lệ Tô hạt tròn (một khi dùng, tô tô tô không giải thích)

Khí cụ chuyển đổi ngôn ngữ (căn cứ kịch tình thế giới tự động đổi ngôn ngữ tiến hành chuyển đổi)

...

Khí cụ chuyển đổi ngôn ngữ? Lẽ nào sau này phải đi nước ngoài? Thật tri kỷ, không tồi không tồi.

Thời Viễn đang đắm chìm trong loại tiêu vui vẻ, đột nhiên bị người lắc hai cái, sợ đến hấn cả kinh.

“Thời Viễn người sững sờ làm gì đâu?”

Trình Mộ nói một câu liền thuận tầm mắt vừa nãy của Thời Viễn nhìn về phía trên tường.

“Ô ô u, Thời Viễn, người như vậy không thể được, đối mỹ nhân đồ tự mình cười thành như vậy, không tốt cho thân thể khỏe mạnh, phải bảo vệ thân chính mình tốt a.”

Thời Viễn: “...”

Ta con mẹ nó lại không đối mỹ nhân đồ lái máy bay! Lại nói, ta bị người làm cho chỉ thích nam nhân con mẹ nó người còn không thấy ngại mà còn nói! Ta muốn lái máy bay cũng phải đối người mới phải!

Thời Viễn nghĩ tới đây lúc nhìn lại Trình Mộ một chút liền đỏ mặt, chính mình nghĩ gì thế đây này.

“Đỏ mặt đỏ mặt, ha ha, lão phu sống nhiều năm như vậy là người từng trải, ta hiểu ta hiểu, không nói không nói, ha ha ha...”

Thời Viễn mặt đỏ sắp chảy ra máu, một bên cúi đầu không muốn để cho Trình Mộ nhìn thấy, một bên liền ở trong lòng đem Trình Mộ mắng đến cầu huyết lâm đầu.

Chờ Trình Mộ cười đủ, sắc mặt mới chánh kinh.

“Thời Viễn, chúng ta phải kế hoạch kế hoạch.”

Thời Viễn nhìn đôi mắt Trình Mộ, phụ họa gật gật đầu.

Lần này Hỏa Thần tái thể độ tình kiếp đầu thai đến Kinh gia tại Hàng Châu. Kinh gia tại Hàng Châu cũng là nhà giàu có và đông đúc, có câu nói phú bất quá ba đời, mà Kinh gia tổ thượng đời đời kiếp kiếp dùng kinh thương vi nghiệp, nhân số thịnh vượng, gia tộc hài hòa. Không biết vì sao đến thế hệ vị gia chủ Kinh gia đời thứ sáu mươi tám Kinh Minh này trong nhà mấy vị phu nhân đều sinh ra nữ nhi, mãi đến tận khi Kinh Minh gần tới năm mươi tuổi hắn mới có con trai thứ nhất cũng là con trai duy nhất —— Kinh Thiên Vũ.

Kinh Thiên Vũ này cũng chính là Hỏa Thần tái thể.

Dưới tình hình như thế rất dễ dàng tưởng tượng được người nhà đối Kinh Thiên Vũ sùng ái cùng coi trọng ra sao, bất quá may là bản thân Kinh Thiên Vũ cá tính độc lập trong xương có một cỗ kiên cường mới không có biến thành công tử bột bị nuông chiều. Nhưng là bởi vì người nhà quá độ bảo vệ, Kinh Thiên Vũ dài đến mười mấy tuổi mới chậm rãi tiếp xúc thế giới bên ngoài.

Cùng những con em nhà giàu khác kia chậm rãi hỗn thực sau, bị tử kéo ngạnh túm tiến vào thanh lâu.

Thanh lâu này cố tình chính là nơi trong số mệnh lần này tái thể của hắn nên gặp phải Vưu Tú Tịch.

Kinh Thiên Vũ thời điểm lần đầu gặp gỡ Vưu Tú Tịch, nàng đang đi kèm tiểu khúc phiêu nhiên múa lên, tại nơi phong hoa tuyết nguyệt này vẫn cứ có một cỗ mùi vị di thể độc lập.

Này vừa gặp đã thương đại để chỉ đến như thế.

Sau, hắn liền trở thành khách quen say hoa lâu, cũng thành khách quen của Vưu Tú Tịch.

Thời gian càng dài, Kinh Thiên Vũ càng si mê Vưu Tú Tịch.

Vưu Tú Tịch thân là vũ nữ, tại nơi phong nguyệt trà trộn đã lâu gặp người cũng nhiều, công phu nghe lời đoán ý có thể nói luyện đến hơn người. Những người kia nhìn nàng khiêu vũ kì thực là vì xem mặt của nàng, mà Kinh Thiên Vũ này rõ ràng bất đồng, không chỉ có hội thưởng thức kỹ thuật nhảy của nàng, càng là thật tâm thật ý yêu thích chính mình. Ý thức được này đó, nàng cảm thấy chính mình không thể dễ dàng buông tha con nhà giàu có chút ý nghĩa này.

Vì vậy, nàng bắt đầu hữu ý vô ý lấy lòng, cuối cùng nhượng Kinh Thiên Vũ ý có nghĩ vì nàng chuộc thân.

Việc này bị người trong nhà Kinh Thiên Vũ biết được, dồn dập ngăn cản. Kinh Minh cũng đặc biệt nhắc nhở Kinh Thiên Vũ vui đùa một chút có thể chờ để dụng tâm.

Nhưng Kinh Thiên Vũ lúc này tâm từ lâu đã lồm vào, nơi nào chịu nghe.

Không bao lâu Kinh Thiên Vũ liền cấp Vưu Tú Tịch chuộc thân cũng cam đoan phải thú nàng cho nàng danh phận.

Việc này tại Hàng Châu cũng thành đề tài câu chuyện trà dư tửu hậu của mọi người.

Nhưng không biết Vưu Tú Tịch hiểu cách nắm giữ và khống chế tình cảm sâu đậm ra sao, mà Kinh Thiên Vũ bị nàng mê đắm đến xoay quanh, ở nhà mọi người cản trở hắn hắn càng rời nhà chính mình đặt mua tân phủ trách —— phủ trách thuộc về hắn cùng Vưu Tú Tịch.

Mùng tám tháng sau liền là ngày bọn hắn kết hôn.

Kinh Thiên Vũ lòng tràn đầy vui mừng, nhưng hắn không biết người hắn yêu tha thiết kỳ thực đối với mình cũng không có bao nhiêu lưu ý.

Mà chuyện bọn Trình Mộ phải làm chính là ngăn cản bọn họ kết hôn, trợ giúp Hỏa Thần thành công độ kiếp.

Vốn cho là thượng đế muốn để cho mình bỗng dả uyên ương, biết đến nguyên do sự tình, Trình Mộ ngược lại là lý giải thượng đế, tình cảm như vậy nhìn cũng không nên.

Bất quá chính mình cũng không thể tùy ý nhúng tay thay đổi cái gì, chỉ có thể nhượng Hỏa Thần tự xem rõ bộ mặt thật của Vụ Tú Tịch tự mình giải quyết vấn đề, chuyện độ kiếp này mới có thể độ đến không có sơ hở nào.

Thời Viễn biết ngọn nguồn cổ sự máu chó này sau cũng là thổn thức cảm khái một phen. Bất quá hắn ngược lại không chỉ là nghe cổ sự, trọng điểm tóm đến cũng không tồi.

“Đó chính là nói chỉ cần chúng ta làm được nhượng Vụ Tú Tịch hiện ra bộ mặt thật đồng thời nhượng Hỏa Thần nhìn thấy là đủ rồi?”

“Ừm.” Trình Mộ gật gật đầu, “Bất quá đây cũng là nói nghe thì dễ, chúng ta đều còn chưa thấy Vụ Tú Tịch này, hơn nữa bọn họ hôn kỳ cũng gần rồi, việc này không dễ xử lý chút nào!”

Thời Viễn vừa nghe Trình Mộ nói như thế, cũng là gặp khó khăn.

Bất quá, vận may này ngược lại không tệ, cách ngày Kinh Thiên Vũ liền dẫn Vụ Tú Tịch bảo là muốn gặp gỡ ân nhân.

Thời Viễn đứng ở cách Trình Mộ hướng phía sau Kinh Thiên Vũ quét qua, cũng chỉ thấy cái góc áo hồng nhạt.

Hắn thật tò mò, Vụ Tú Tịch này đến cùng đáng đáp ra sao.

Chờ hồng nhạt này chậm rãi ở trước mắt hiện ra, Thời Viễn tầm mắt dịch lên trên một cái, lập tức đổi sắc mặt.

Này, đây không phải là cô gái kia ngày đó hắn đụng vào à!

Nàng lại chính là Vụ Tú Tịch!

Thời Viễn cũng tại trong mắt Vụ Tú Tịch nhìn thấy một mặt kinh ngạc, bất quá chỉ là nháy mắt.

“Ta Vụ Tú Tịch kiến quá hai vị ân công, đa tạ ân công cứu mạng Thiên Vũ.”

Nói rồi nàng mang đầy tình ý liếc mắt nhìn Kinh Thiên Vũ.

Nếu là Thời Viễn không biết sự thực, sợ là cũng muốn bị ánh mắt tràn ngập yêu thương chân thành này cảm động một lúc lâu.

Nhưng mà, hắn biết đến sự thực.

Hơn nữa, ngày đó Vụ Tú Tịch đối đáng đáp của hắn, hắn liền nghĩ tới.

Cô gái này, tâm cơ thật nặng, không đơn giản.

29. Quyển 5 - Chương 4

Chờ Kinh Thiên Vũ cùng Vụ Tú Tịch đi sau, Thời Viễn đem chuyện trước kia Vụ Tú Tịch đụng vào hắn nói cho Trình Mộ, hai người càng là kiên định quyết tâm muốn đỡ đỡ của bọn họ.

“Miếu Nguyệt lão.”

Trình Mộ nhìn Thời Viễn đột nhiên nói ra.

Thời Viễn sững sờ 3 giây, nghĩ tới điều gì.

Vừa nãy bọn họ tới đây không lâu, nhắc tới một chuyện ——

20 tháng này bọn họ phải đi miếu Nguyệt lão ngoài thành cách xa ba dặm làm lễ tạ thần, cảm tạ Nguyệt lão tác thành.

Thời điểm nghe thế, hần yên lặng đem tầm mắt chuyển hướng về phía Trình Mộ, Trình Mộ lúng túng ho khan một tiếng.

“Chúng ta muốn đổi với việc này gì trò?”

Trình Mộ thần bí cười cười không tỏ rõ ý kiến, chỉ ông nói gà bà nói vịt mà nói một câu không giải thích được: “Chúng ta thời điểm đó cùng đi miếu Nguyệt lão đi dạo, ta ngay cả miếu mình đều chưa từng thấy, tội quá tội quá u.”

Thời Viễn giữa đầu lờm một cái.

Ngày 20, trời trong nắng ấm, trời xanh quang đãng.

Miếu Nguyệt lão thiện nam tín nữ tới dâng hương đồn dập, phi thường náo nhiệt.

Kinh Thiên Vũ đưa Vương Tú Tịch tiến vào từ đường sau, chính mình tùy ý ở xung quanh đi bộ.

Liếc mắt một cái vài bước có hơn đại đại một chữ “Quẻ”, Kinh Thiên Vũ nhếch rồi nhếch miệng lắc đầu chuẩn bị rời khỏi.

“Công tử, xin dừng bước.”

Kinh Thiên Vũ không biết tại sao không tự chủ được ngừng lại.

Hần ngăn người, chậm rãi quay người lại, liền nhìn thấy bên chữ “Quẻ” kia một lão giả tiên phong đạo cốt một mặt hòa ái mà đối hần cười.

Kinh Thiên Vũ đi hướng ông lão kia, mở miệng tức nói: “Sư phụ hảo, tại hạ luôn luôn không tin vào chuyện thần phật này.”

Nghe lời này, lão giả cũng không biến sắc, vẫn là bộ dáng hòa ái kia.

“Công tử không ngại trước tiên đoán một quẻ, tin hay không tạm thời đều để ở một bên, dù sao này thật thật giả giả thị thị phi phi đều tại cá nhân ý nguyện thôi. Người tin, nó liền thật; người không tin, nó cũng bất quá chỉ là hư vọng mà thôi.”

Kinh Thiên Vũ như hiểu mà không hiểu, chỉ cảm thấy lời của lão giả này sâu đậm hàm chứa thiên cơ, hần bán tín bán nghi tính một quẻ.

Nhìn lão giả thỉnh thoảng cau mày, Kinh Thiên Vũ tâm trạng cũng cảm thấy mấy phần bất an.

“Sư phụ, làm sao?”

Lão giả yên lặng liếc mắt nhìn hần, nói: “Họa hề phúc trí dựa, phúc hề họa trí phục. Công tử, phúc sinh họa họa biến phúc, tất cả coi nhẹ liền có thể.”

Dứt lời, lão giả khẽ mỉm cười, không nói thêm nữa.

Kinh Thiên Vũ nghe lời này luôn cảm thấy có chút không rõ, tâm tình tốt lúc ra cửa nhất thời không còn, quay người đi nhanh khỏi.

Nói quỷ quái như vậy quả nhiên không thể tin.

Sau lưng lão giả thấy hần đi xa, thu quẻ bỏ lập tức rời đi.

Kinh Thiên Vũ trong lòng sinh khí, nhìn cục đá trên đất cũng không vừa mắt, trực tiếp đá một cái bay ra ngoài.

Này cục đá lăn nha lăn dừng ở bên chân một người.

“Ân nhân? Các ngươi đây là —— “

Người này chính là Trình Mộ.

“Ngày đó nghe nói các người ngày hôm nay muốn tới miếu Nguyệt lão này ta cũng không lưu ý lắm, bất quá hôm nay thực sự tại chỗ ở của người gốc đến bị đề nên, vừa vặn nhớ tới việc này, liền tới chỗ này nhìn, ” Trình Mộ đột nhiên mặt đỏ lên, “Thuận tiện cầu cái nhân duyên.”

Kinh Thiên Vũ: “...”

Thời Viễn: “...”

“Khụ, Kinh công tử đây là... Tâm trạng không tốt?”

Trình Mộ thăm dò mà hỏi một câu.

Biết đến chuyện xem bói, Trình Mộ biểu hiện đặc biệt tức giận, bất quá cuối cùng vẫn là nói một câu ——
Thà rằng tin có, không thể tin không.

Đứng ở bên cạnh Thời Viễn vẫn cứ nhẩn nhện, không ngay trước mặt Kinh Thiên Vũ trợn trắng mắt.

Diễn kỹ này, chà chà, lừa người cũng thật sự giống nhau, một bộ a một bộ.

Chẳng trách Trình Mộ sẽ có “Hồ bằng cầu hữu” trang đại sự liền mắt cũng không chớp mắt —— ngư tầm ngư, mã tầm mã a.

Hắn xuất thần vào lúc này, Kinh Thiên Vũ liền bị Trình Mộ dọa đến sửng sốt một chút.

“Cho nên, công tử cũng chớ để lo lắng. Ai nha, này chuyển chuyển đều mệt mỏi, không bằng công tử cùng chúng ta cùng đi vào trong phòng nhỏ nghỉ ngơi một hồi? Chuyện lễ tạ thần này hiện nay quá trình rườm rà, phỏng chừng Vương cô nương đi ra còn phải một hồi, chúng ta nghỉ ngơi một chút vừa vặn chờ cô nương ấy.”

“Được.”

Kinh Thiên Vũ cũng thực vừa tức vừa mệt, liền trực tiếp hướng phòng nhỏ bên trái từ đường cách đó không xa nhanh chân bước đi.

Trình Mộ cấp Thời Viễn nháy mắt, đi theo.

Thời Viễn lắc đầu một cái cũng theo sát mà đi, không biết đón lấy xem như không có việc gì.

Kinh Thiên Vũ đẩy ra cửa sương phòng cách từ đường gần nhất, bên trong đã có người, giữa lúc hắn chuyển chân chuẩn bị tiến vào phòng thứ hai, bị Trình Mộ kéo lại ống tay áo.

“Công tử, hôm nay này từ đường người đông như mắc cửi, phỏng chừng phòng nhỏ gần đây đều có người chiếm, chúng ta không bằng trực tiếp đi gian xa nhất kia đi, nói không chừng cách khá xa không ai đi, chúng ta vừa vặn thử vận may.”

“... Ân.”

Kinh Thiên Vũ cảm thấy được lời này có lý, đi qua từng gian phòng nhỏ thẳng đến cuối cùng mà đi.

Trình Mộ nhìn Kinh Thiên Vũ phía trước, khe khẽ thở dài.

Mắt thấy sắp tới chỗ, Kinh Thiên Vũ dưới chân càng nhanh rồi.

Bất quá, cái cửa này lại cũng là đang đóng.

Kinh Thiên Vũ hung hăng cau mày, hôm nay thực sự là xúi quẩy.

Hắn đang chuẩn bị phát tay áo rồi đi, đột nhiên nghe thấy tự trong phòng truyền đến một câu nhẹ nhàng

Công tử, ta hảo nhớ người.

Lời này tại một người tiểu tử vất mũi chưa sạch như Kinh Thiên Vũ chỉ ái mộ qua Vương Tú Tịch nghe tới quả thật có chút rõ ràng, nhưng chuyện này cũng không phải là lý do hắn dừng lại.

Hắn dừng lại, chỉ vì thanh âm này vạn phần quen thuộc.

Hắn dám khẳng định —— đây là Vưu Tú Tịch, âm thanh vợ chưa cưới của hắn chính lúc này vốn nên tại trong từ đường làm lễ tạ thần.

Hơn nữa, này ngô nông mềm giọng hắn cũng từng nghe qua rất nhiều lần, âm thanh vẫn còn bên tai.

Bất quá lúc này, thanh âm mang đầy tình ý không phải nói với hắn.

Kinh Thiên Vũ mặc dù nghĩ như vậy lại vạn vạn không muốn tin tưởng, hắn biết được vị hôn thê của hắn là một người tốt đẹp ra sao, nàng đối tình ý của chính mình cũng là trở nên động dung.

Đây là giả! Đúng, giả!

Như là nóng lòng muốn xoá bỏ giả tạo, hắn đột nhiên đẩy cửa ra.

30. Quyển 5 - Chương 5

Thiên... Thiên Vũ, người...”

Thời điểm nhìn thấy Kinh Thiên Vũ Vưu Tú Tịch thật giật mình, sau khi phản ứng lại nàng lập tức từ trong lồng ngực của một người lui lại.

“Không phải người tưởng đâu, Thiên Vũ, ta, ta chỉ là lễ tạ thần xong không thấy người nên tới đây nghỉ ngơi một chút, vừa vận dụng phải Thảm công tử.”

Người được xưng Thảm công tử thấy tình huống không đúng vào một cái từ bên cạnh mấy người Kinh Thiên Vũ trốn mất.

Kinh Thiên Vũ đỏ mắt chớp chớp, nắm đầm lông ra liền chặt chẽ nắm lại, cuối cùng buông xuống.

“Chúng ta về nhà.”

Hắn cái gì cũng không lại nói, ôm Vưu Tú Tịch liền đi, như là đem Trình Mộ cùng Thời Viễn quên, không để ý tí nào.

Nhìn hai người đi xa, Thời Viễn luôn cảm thấy việc này có chút không ổn.

“Bọn họ... Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Trình Mộ đứng tại chỗ không tiếp lời, mày nhíu thật chặt.

Hắn tựa hồ đánh giá thấp tình cảm Kinh Thiên Vũ đối với Vưu Tú Tịch.

Phía sau còn không biết sẽ như thế nào.

Buổi trưa trở lại Kinh phủ cũng không nghe nói Kinh Thiên Vũ cùng Vưu Tú Tịch sau khi trở lại có động tĩnh gì, chuyện này thật giống cứ như vậy trôi qua, dường như chưa phát sinh.

Bất quá, chỉ có Vưu Tú Tịch tự mình biết, Kinh Thiên Vũ có gì đó không đúng ——

Hắn không chỉ có đối với chuyện này lặng thinh không đề cập tới, càng đối với mình càng phát hảo.

Vì thế, Vưu Tú Tịch cũng là có điều thu liễm.

Trình Mộ bọn họ bí mật quan sát xác thực không phát hiện Vưu Tú Tịch tái có động tác gì, quy củ mà ngay cả sân cũng không ra.

Nhưng nếu tiếp tục như vậy, tình kiếp của Hỏa Thần có thể là thế nào cũng độ không được a.

Liền như vậy, cách hôn kỳ hai người càng ngày càng gần, trong lòng Trình Mộ cùng Thời Viễn cũng là càng ngày càng sốt ruột.

Nhưng mà, bản tính khó dời, hồ ly chung quy nhện không được vẫn là lộ ra đuôi.

Đầu tháng một, cách hôn kỳ còn có sáu ngày.

Từ sau ngày ở miếu Nguyệt lão kia, Trình Mộ bí mật quan sát mười ngày, rốt cục phát hiện một chuyện.

Tuy rằng Vu Tú Tịch tại trong biệt viện Kinh Thiên Vũ chuyên môn thu xếp ở mười ngày không đi ra, nhưng có một người là tổng sẽ ra ra vào vào, nhiều lần xuất hiện.

Nhìn nhiều lần rồi, Trình Mộ liền đặc biệt tập trung hẳn.

Tối hôm qua, Trình Mộ càng là phát hiện một chuyện ——

Người hầu này ngày hôm qua chạng vạng đi vào sẽ không đi ra!

Trình Mộ cảm thấy chính mình không thể nhẫn nhịn.

Hôm nay bấm ngón tay tính toán, người hầu này đêm nay còn có thể trở lại, cho nên, hẳn tối nay không nói lời gì trực tiếp lôi Kinh Thiên Vũ lại đây.

Kinh Thiên Vũ mặc dù cảm thấy không hiểu ra sao, nhưng cũng không nói gì, trong lòng luôn cảm giác mình không tiếp tục chờ đợi sẽ hối hận.

Kết quả ——

Người hầu kia thật sự sau khi đi vào không trở ra.

Buổi tối gió thổi người có chút lạnh, nhưng Kinh Thiên Vũ một chút cũng đều không cảm giác được, chỉ cảm thấy tâm liệu mạng nguội lạnh, trong mắt không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Dưới chân hần hỗn hỗn độn độn mà hướng viện bên trong kia đi đến, đối Trình Mộ nói không thêm để ý.

E rằng, là hần lúc này căn bản đều không nghe thấy.

“Người đi mau, một hồi dừng —— “

Trên giường mỹ nhân xa xôi chuyển tỉnh không quên nửa đứng dậy đẩy đẩy người bên gối, lại bị tầm mắt cách giường xa hai mét nơi bàn tròn nhìn sang cả kinh tái không nói ra được nửa chữ.

Kinh Thiên Vũ không biết mình là khi nào ngồi ở chỗ này, cũng không biết mình nhìn hai người trên giường ôm nhau ngủ bao lâu, hẳn chỉ biết mình đi đứng đã không tri giác, móng tay lồm vào trong thịt có chút đau.

Người bên gối thấy mỹ nhân đột nhiên sắc mặt tái nhợt, không khỏi thuận tầm mắt nàng nhìn sang.

“Công, công tử, ” nam nhân sợ đến sắc mặt cũng thay đổi, ngay cả quần áo cũng không mặc liền trực tiếp liên tục lộn xộn xuống giường quỳ gối dưới chân Kinh Thiên Vũ.

“Công tử tha mạng, công tử tha mạng, tiểu nhân sai, tiểu nhân sai...”

Âm thanh đập đầu một cái chút liền một cái, đập có nhịp điệu lại rất nặng nề ngọt ngào.

Kinh Thiên Vũ không nói gì, trực tiếp một cước đem người đá văng ra, “Lăn.”

Này chữ “Lăn” thường thường mà ra không có âm điệu gì, nghe không rõ hần tâm tình đến cùng thế nào.

Người kia cầm lấy quần áo bên giường chạy ra ngoài.

Trong phòng nhất thời trầm tĩnh như chết.

Cuối cùng vẫn là Vu Tú Tịch lên tiếng trước tiên: “Thiên Vũ, ta...”

“Dừng lại!” Kinh Thiên Vũ như là đột nhiên bạo phát, hô lên, nhất thời hai mắt đỏ như máu.

“Tú Tịch, Kinh Thiên Vũ ta sống cho tới bây giờ, chỉ thích qua một người là người. Nhìn người khiêu vũ, ta cao hứng; nghe người ca hát, ta cao hứng; càng hảo hơn là người mở miệng nói chuyện, ta đều lòng tràn đầy vui mừng.”

Nam nhi không dễ rơi lệ, chỉ là chưa tới chỗ thương tâm.

“Nhưng người lại đối với ta như vậy!”

Vu Tú Tịch cũng khóc lên, xuyên áo liền quỳ gối dưới chân Kinh Thiên Vũ.

“Người! Người đừng quỳ! Người quỳ, liền làm ta cảm thấy dơ bẩn!”

Kinh Thiên Vũ kích động cả người run rẩy.

“Thiên Vũ, ta sai rồi, ta sau này khẳng định không như vậy, Thiên Vũ, Thiên Vũ...”

“Người cúi! Ta cũng không muốn tiếp tục nhìn thấy người!”

Kinh Thiên Vũ đem nàng đá văng ra, quay người đưa lưng về phía nàng, không lại nhìn liếc mắt một cái.

Vưu Tú Tịch nhìn bóng lưng quyết tuyệt, nghĩ chính mình lần này đi cái gì cũng bị mất, tâm nàng đột nhiên trầm xuống.

“Ầm!”

Lúc nghe thấy âm thanh xoay người, hết thấy đều đã muộn.

Vưu Tú Tịch dùng đầu đụng vào tường.

Nhìn kia đầy đầu máu tươi, Kinh Thiên Vũ đột nhiên hoảng rồi.

“Tú Tịch, người sao rồi, Tú Tịch...”

Kinh Thiên Vũ ôm nàng, nói chuyện đều không lưu loát, nước mắt rơi xuống, nện lên mặt không có chút hồng hào nào của Vưu Tú Tịch.

Ngờ tới không tốt Trình Mộ, lúc này mang theo Thời Viễn tiến vào đến.

Nhìn thấy hai người tiến vào, Vưu Tú Tịch cảm thấy chính mình không thể liên như vậy chết vô ích.

“Thiên... Thiên Vũ... Sự tình... Đầu là hấn, bọn họ một tay tạo thành...”

Chữ “” rơi xuống đất, Trình Mộ đột nhiên trợn to mắt, tuy nói quả thật chính mình có nhúng tay, nhưng kết quả này là nàng gieo gió gặt bão a, làm sao quái lên chính mình.

Thời Viễn càng cảm thấy cả kinh!

Đều nói người sắp chết lời cũng thiện, nhưng Vưu Tú Tịch này lời nói đến mức khiến người sợ sệt.

Nhưng Kinh Thiên Vũ thấy người trong lòng trước lúc nhắm mắt còn muốn nhắc tới hai người Trình Mộ, cảm giác sâu sắc hai người này có vấn đề.

Đột nhiên, hấn nghĩ tới lần trước đi lễ tạ thần miếu Nguyệt lão đụng phải bọn họ sau liền bị mang theo bắt gặp sự tình Vưu Tú Tịch cùng nam nhân ở chung ôm nhau, lần này càng là Trình Mộ không nói lời gì liền mang theo tự xem này diễn ra, kết quả ——

Tú Tịch chết rồi.

Đúng! Nhất định là bọn họ một tay hãm hại Tú Tịch! Tú Tịch đây bất quá là lấy cái chết rõ ràng chí!

Kinh Thiên Vũ nhìn Trình Mộ cùng Thời Viễn ánh mắt lập tức liền thay đổi, trở nên hết sức hung ác.

“Có phải là bọn người từ đầu tới đuôi hãm hại Tú Tịch hay không! Lần này nàng chết rồi, các người hài lòng!”

“Người, người có phải bị bệnh hay không!”

Thời Viễn nghe lời này thực sự giận.

“Nhất định là các người! Lúc trước các người cứu ta cũng là giả! Các người những người xấu này! Ta muốn đưa các người đi gặp quan!”

Trình Mộ mắt thấy Kinh Thiên Vũ tâm tình không đúng không tin tưởng bọn họ, nhất thời cũng không biết nên làm gì.

Bất quá, lần này Vưu Tú Tịch chết rồi, tình kiếp của Hỏa Thần hấn là có thể vượt qua.

Hay là, đi trước đi. Để cho hấn tỉnh táo một chút.

Nghĩ như vậy, Trình Mộ tại trước khi Kinh Thiên Vũ nhào tới đột nhiên thi pháp mang theo Thời Viễn rời đi.

Sau, Kinh Thiên Vũ xác thực bình tĩnh mà an táng Vưu Tú Tịch, nhưng trong lòng hẩn đối Trình Mộ cùng Thời Viễn hận cũng không thiếu phần tăng.

Sau nửa tháng, Hỏa Thần độ kiếp thành công, trở về tiên vị.

Chúng tiên chúc mừng nhất thời dồn dập tặng lễ, hẩn từng cái phái tiên thị đáp lễ, chỉ có Trình Mộ —— là hẩn tự mình đi nhân duyên phủ cảm tạ.

31. Quyển 5 - Chương 6

Trình Mộ nhìn Hỏa Thần tự thân đánh đến nhưng một câu nói cũng không nói chỉ cầm cốc trà, trong lòng luôn cảm thấy là lạ.

Trà này sợ đều đã nguội.

“Thời Viễn, đi đổi chén trà cho Hỏa Thần điện hạ.”

“Không cần.”

Thời Viễn dưới chân khựng lại, bước thứ hai không tái bước ra.

“Ta hôm nay chủ yếu là đến cảm tạ hai vị, đặc biệt là thượng tiên ngài” Hỏa Thần nhếch miệng lên một cái cười không quá rõ ràng, “Cảm tạ ngài giúp ta thành công độ kiếp.”

“Hỏa Thần khách khí.”

“Ha ha, cảm tạ ngài hại chết vị hôn thê của ta.”

Trình Mộ đột nhiên cau mày —— đây là?

“Chân thành cảm tạ.”

Không đợi Trình Mộ nói nữa, Hỏa Thần trực tiếp đứng dậy nhanh chân rời đi.

“Trình —— thượng tiên, hẩn đây là... Làm sao vậy?”

Trình Mộ dừng có tới 3 phút mới mở miệng: “Thần tiên giống nhau sau khi độ kiếp thành công sẽ không nhớ rõ chuyện phát sinh khi độ kiếp, trừ phi —— độ kiếp trong lòng có người chấp niệm thật sâu.”

Thời Viễn vừa nghe, tâm nhất thời sáng tỏ. Nhưng nếu như là như vậy —— hẩn và Trình Mộ sợ là sẽ phải có phiền phức.

Hẩn thời điểm nhìn về phía Trình Mộ vừa vặn va phải ánh mắt Trình Mộ nhìn về phía hẩn, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều là nhú nhú mày.

Lần này, sợ là không dễ chịu lắm.

Nhưng qua chừng nửa tháng, tất cả như thường không có bất cứ động tĩnh gì, thật là lạ.

Này nửa tháng Trình Mộ cũng là làm việc xấu.

Hạ phạm hai tháng trên trời mặc dù cũng chỉ vượt qua hai canh giờ, nhưng nhân duyên bộ này chất thành đầy đủ một bàn, giắt mối dặt đến Trình Mộ đôi mắt đều sắp bỏ ra.

Thời Viễn ở bên cạnh nhìn Trình Mộ vò mắt, có chút đau lòng.

Trình Mộ xoa nhẹ mấy cái sau lại cầm lên châm.

Thời Viễn đang muốn khuyên hẩn nghỉ ngơi một lúc, lời muốn nói ra trực tiếp liền biến thành một tiếng

“A!”

Đồng thời thân thể của hắn liền đánh vào người Trình Mộ, lão đảo một cái thuận thể ngã xuống đùi Trình Mộ, mặt trong vừa vặn cạ đến địa phương không nên cạ.

Vốn là Thời Viễn cũng đang tự mình bưng lỗ tai không phát hiện, máu chốt là mũi hắn đột nhiên bị cái đồ vật gì ngạnh ngạnh chĩa vào.

Hắn mở to mắt vừa nhìn chỗ kia, lập tức cả kinh liền từ trên người Trình Mộ bật dậy, mặt đỏ thành một mảnh.

Trình Mộ lần này cũng phản ứng lại, trên mặt mặc dù không thấy được cái gì, nhưng trong lòng đã sôi sùng sục từ lâu ——

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ, ta cư nhiên đáng thẹn mà cứng rồi! Cũng bởi vì hắn loạn nằm loạn cạ một cái!

Y mắt nhìn phía trước, đầu cũng không dám vất.

Tình huống lập tức trở nên hết sức khó xử.

Nhưng mà Trình Mộ ánh mắt đột nhiên chìm xuống, nhíu nhíu mày, trên mặt một bộ vẻ mặt nghiêm túc.

Thời Viễn cho là hắn phản cảm mình, lập tức trong lòng mát lạnh.

“Thời Viễn, ngươi vừa nãy làm sao vậy?”

Thời Viễn càng khổ sở, y đây là muốn chất vấn mình, cảm thấy chính mình vừa nãy là cố ý à.

Lần này trong giọng nói của hắn liền mang theo năm phần oan ức năm phần sinh khí: “Ta liền không phải cố ý!”

Trình Mộ vừa nghe, biết mình ngữ khí có chút nặng, y không nghĩ trách hắn, dù sao —— thật sự không trách hắn.

Y chỉ là muốn vững tin một chút.

“Ta không trách ngươi, ngươi từ từ nói, mới vừa mới đến cùng là chuyện gì xảy ra.”

Trình Mộ chậm lại âm thanh, được rồi ngữ điệu.

“Vừa nãy cũng là lạ, nãy hảo chỗ tốt đột nhiên có phi trùng ở trên lỗ tai ta cắn một cái, sau đó...”

Trình Mộ cười khổ một tiếng, “Vậy được rồi.”

Thời Viễn nghe giọng điệu này của y có chút không đúng, “Sao, làm sao vậy?”

Trình Mộ nhìn tầm mắt của hắn xoay chuyển một cái.

Thời Viễn hướng theo Trình Mộ ra hiệu hắn nhìn trên bàn nhân duyên bộ một chút, không biết Trình Mộ có ý gì.

Trong lòng hắn cảm thấy có chút kỳ quái, gần người nhìn sang.

Đột nhiên, hắn đột nhiên cả kinh, thân thể không tự chủ được run một cái, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Trình Mộ ——

“Xin lỗi, là lỗi của ta!”

“Ta vừa nãy đã nói, không trách ngươi.”

Trên bàn nhân duyên bộ mở ra kia một tờ thượng, vốn nên là hai cái tên chặt chẽ dính liền nhau nhưng vẫn cứ có một căn tuyến liền ở trên tên người thứ ba, không nhìn kỹ căn bản không nhìn thấy.

Vừa nãy Thời Viễn va chạm vừa vặn đụng phải tay Trình Mộ đang giắt mối, vì vậy, châm queo một chút —— dắt đến tên người thứ ba.

“Cái kia phi trùng là hắn biến?”

Thời Viễn thấp giọng mở miệng.

“Ân, nên tới cuối cùng sẽ đến, trốn không xong.”

Hắn đây — chính là Hỏa Thần.

Dù sao trừ hắn ra lại có ai đối với mình có oán hận, ai có thể có phép thuật cao đến chính mình 50 triệu năm thần lực đều không có nhận ra được hắn tồn tại.

Cũng không biết thế nào, chuyện này không lâu liền truyền đến tai thượng đế.

Lăng Tiêu bảo điện.

“Thượng tiên, chuyện ngài chứng quản nhân duyên mấy chục triệu năm qua chưa bao giờ từng ra sai lầm, lần này thực sự... Ai...”

“Là lão phu sai, thượng đế không cần nuông chiều.”

Trình Mộ mắt nhìn thẳng, tuyệt không hai lời.

“Chuyện này...” Ngồi ở thượng vị thượng đế vẻ khó xử, “Vây liền phạt thượng tiên hạ phạm vượt kiếp. Nhưng này trải qua cái gì kiếp hảo đâu?”

“Thượng đế, tiểu thần có một kiến nghị — thượng tiên độ tình kiếp cho thỏa đáng.”

Trình Mộ dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết người nọ là Hỏa Thần.

Mọi người thấp giọng trò chuyện, đồn dập nói Hỏa Thần này người không sai, biết được Nguyệt lão quản lý nhân duyên quen cửa quen ngõ, lần này chuyên môn đề nghị cái này, chính là hữu tâm đang giúp y a.

Chỉ có Trình Mộ trong lòng rõ ràng, Hỏa Thần đây là đang trả thù mình. Dùng tình kiếp đổi tình kiếp, phỏng chừng mình lần này hạ phạm độ kiếp liền sẽ có kiểu kinh hỉ khác.

Thượng đế đồng ý kiến nghị này sau, Trình Mộ lúc này đã đi xuống phạm.

Nhất thời, chuyện Nguyệt lão phạm sai lầm bị trừng phạt hạ phạm độ kiếp truyền ra bay lượn khắp trời, không thần không biết, không Tiên không rõ.

Thời điểm Thời Viễn nghe được tin tức này, trong lòng rất khó chịu.

Hắn muốn giúp Trình Mộ, nhưng hắn không biết nên làm gì.

Không lâu nữa, nhân duyên phủ đến cái khách không mời mà đến.

“Người cư nhiên còn dám đến!”

Thời Viễn thấy người tới trực tiếp nhào tới, không biết làm sao sử dụng man lực còn lâu mới có được phép thuật lợi hại, lập tức liền bị đẩy đến thật xa, ngã xuống đất.

“Không biết tự lượng sức mình.”

Người đến vỗ vỗ tay, một bộ dáng lơ đãng.

“Ta tới là muốn nói cho người, ta có biện pháp cho người lặng yên không tiếng động hạ phạm.”

“Biện pháp gì?”

Thời Viễn tuy biết trong này khẳng định có vấn đề, nhưng việc cấp bách bây giờ là cứu Trình Mộ, hắn cố không được nhiều như vậy.

“Người chỉ để ý đi là được.”

Thời Viễn cũng không làm lỡ, lập tức dưới chân liền có động tác, bất quá, “Người sẽ không nói cho người khác?”

“Không biết.”

Nói cho việc này liền không chơi được, kia nhiều ý tứ.

Thời Viễn không còn thân ảnh, người đến khẽ mỉm cười, dưới tay hơi động, Thời Viễn ngay lập tức liền đứng ở trước mặt.

—— hư tượng.

“Hỏa Thần điện hạ tạm biệt.”

Tiên thị nghi hoặc, chuyện tiên nhân chính mình hạ phạm độ kiếp Hỏa Thần hẳn là biết đến nha, lần này chạy tới làm chi? Tìm đến Thời Viễn tiên thị?

Thực sự là kỳ quái.

Thời Viễn cũng không biết Trình Mộ hạ phạm đầu thai tới chỗ nào, bất quá hẳn theo bản năng đã tới Hàng Châu rồi.

Mà ở Hàng Châu này đã tìm nửa tháng có thừa, cũng không gặp nửa phần cái bóng của Trình Mộ.

Hắn đều có chút hoài nghi Trình Mộ có phải là không ở đây.

Hắn hỗn hỗn động động mà ở trên đường đi tới, tìm kiếm khắp nơi.

“Ầm!”

Thời Viễn đột nhiên ôm đầu, đau đến khom người xuống.

Ngồi thẳng lên, đôi mắt Thời Viễn nhìn chăm chăm chung quanh, đột nhiên đối mặt với một đôi mắt to sáng ngời, không chứa một phần tạp chất.

Hắn đột nhiên nhất đồn.

Đây là Trình Mộ, bất quá là Trình Mộ khi còn bé.

—— hẳn dám khẳng định như vậy là bởi vì Trình Mộ lúc học tiểu học liền lớn thành bộ dáng thủy nộn nộn này, hẳn sau đó vẫn luôn buồn bực sau khi lớn lên Trình Mộ tại sao lại như sửa mặt thất bại, nhìn lão thô lão thô. Lúc đó hẳn cảm giác khi còn bé Trình Mộ vốn là giấc mộng.

Nhưng mà giấc mộng này, hẳn vẫn nhớ, rất rõ ràng rất rõ ràng.

Bất quá hẳn không biết, hẳn cho là thô hán tử nhưng theo người khác lại là rất man rất man, một động tác bước đi tùy tiện cũng có thể mê đảo một đám lớn.

32. Quyển 5 - Chương 7

Trình Mộ mắt thấy người này bị mình đánh nhưng không nói lời nào chỉ mãnh nhìn mình chăm chăm, trong lòng suy nghĩ lẽ nào người nọ là người câm? Kia cũng không đúng a, không biết nói chuyện vì sao cũng không có động tác?

Đây là bị mình đập choáng váng?

Nhưng này cũng không trách y nha, ai bảo chính hắn bất thiên bất ý vừa vịn đứng ở vị trí này thay tên ác ôn kia căn cục đá vốn không thuộc về hắn.

Ngay cả một cục đá đều không buông tha, thực sự là quá phẫn.

... Không đúng, lẽ nào hắn và tên ác ôn kia là một phe?

Trình Mộ nghĩ đến đây, con ngươi hơi giật giật, hướng về một cái hẻm nhỏ phía tây nhanh chân chạy đi.

“Chạy, chạy?”

Thời Viễn giật mình một cái, cái gì cũng không để ý, cùng hướng ngõ hẻm chạy đi.

“Người, chạy... Chạy cái gì?”

Thời Viễn chạy trốn thở không ra hơi, trong tay lôi cổ áo Trình Mộ dưới chân còn không ngừng bay nhảy.

“Ta tình nguyện!”

Thời Viễn: “...”

Nghe âm thanh Trình Mộ ăn bánh bao, Thời Viễn than thở thờ dãi quan sát hoàn cảnh của nơi này.

Đây là một cái miếu đồ nát, tượng thần đã cũ nát đến không nhìn ra dáng đắp ban đầu, chung quanh tro bụi phủ đầy, mạng nhện dàu dàu cũng có, bên trong góc cỏ dại hơi khô khô, nghĩ đến Trình Mộ chính là ở nơi đó ngủ.

Trình Mộ một hơi ăn không ít bánh bao, nghĩ đến là đói bụng lắm.

Đánh một cái ợ no nê sau, Trình Mộ vuốt ngực một cái, nói: “Nước.”

Thời Viễn yên lặng lườm một cái, quay người thi pháp lấy cho y chén nước.

Nước đưa tới chậm chạp không được tiếp nhận, Thời Viễn nhìn sang, chỉ thấy ngồi dưới đất Trình Mộ vẻ mặt ép mộng.

Thời Viễn sững sờ, đây là...?

“Oa, người biết yêu thuật!”

Thời Viễn đi lên liền che cái miệng của y hẩn.

“Nhỏ giọng một chút!”

Trình Mộ hung hăng mà gật đầu.

“Đại ca người có mệt hay không, ta đấm lưng cho người.”

“Đại ca” danh xưng này tạm thời không nói, Thời Viễn cảm thụ được “Công kích” mạnh mẽ đến từ sau lưng, cả người nhanh hồng mắt. Đây người không lớn sức lực sao lại lớn như vậy...

Hắn không biết, Trình Mộ là mang theo yêu thương mãnh liệt bức nào đến đấm lưng cho hắn, ra tay cũng là vì bày tỏ yêu hắn thâm trầm.

“Đại ca người có mệt hay không, ta nhu nhu chân cho người.”

Thời Viễn: “... Không cần.”

Hắn cũng không muốn tái chịu đựng “Công kích” giống như trước.

Gặp phải từ chối, Trình Mộ cả người nhìn đều có chút ủ rũ.

Thời Viễn đang nghĩ ngợi có nên nói cái khác đùa cho y vui hay không, liền thấy y tựa như hít thuốc lắc đột nhiên hai đầu gối quỳ xuống đất, “Đại ca người có mệt hay không, ta xoa bóp cánh tay cho người.”

Thời Viễn ghen một hơi, không lên được không xuống được, thật sự khó chịu.

“... Ngoại trừ này đó người còn có thể làm chút gì không?”

“Sẽ không, ngoại trừ bản thân ta không thứ khác.”

Trình Mộ ngữ khí liền thấp xuống.

Thời Viễn tiện tay vuốt mặt, “Nói đi, người rốt cuộc muốn làm gì?”

Trình Mộ trong mắt lập tức tràn đầy ý cười, “Đại ca, người dạy chút yêu thuật cho ta đi!”

Thời Viễn: “...”

Nhìn Trình Mộ một mặt không tình nguyện đi theo phía sau hắn, Thời Viễn cũng thật là hết cách rồi, thẳng nhóc này chính là không dễ quản.

“... Người học tiên thuật làm gì?”

Thời Viễn hạ thấp giọng, nói một câu.

“Ta học yêu thuật là vì bảo vệ ta chính mình!”

Thời Viễn quên hẳn đã cãi chảnh rất nhiều lần “Yêu thuật”, tâm lý đột nhiên có chút chua.

“Người không cần học yêu thuật, ta sẽ là tốt rồi.”

“Đại ca hội không có nghĩa là ta sẽ a!”

Trình Mộ nhăn nhăn cái mũi nhỏ, một mặt không cao hứng.

“Nhưng đại ca sẽ bảo vệ người a!”

Nói xong câu này Thời Viễn không nghe thấy Trình Mộ trả lời, hẳn cho là Trình Mộ nhỏ nghe không hiểu, lắc đầu một cái tiếp tục đi.

—— nhưng không chờ hẳn đi được ba bước, một cái tay nhỏ yên lặng mà chen vào trong bàn tay của hắn, rút lại quá chặt chẽ.

Trong lòng Thời Viễn có một loại cảm giác nói không ra lời, hắn thoáng dùng sức bực lại cái tay nhỏ bé kia.

Thời điểm hắn cúi đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt tươi cười sáng rõ của Trình Mộ.

Người này lúc nhỏ ngược lại là câu người a! Không được không thể nhìn nữa.

Thời Viễn chuyển đầu chính thức nắm Trình Mộ đi.

Dưới ánh mặt trời, cái bóng tay lớn kéo tay nhỏ được kéo đến càng ngày càng dài, cuối cùng biến mất không còn tăm hơi.

Từ tiệm may đi ra, Trình Mộ lập tức thay hình đổi dạng. Người không biết nhất định sẽ cho đây là tiểu thiếu gia đại gia tộc nào, mà sẽ không nghĩ tới y nhưng thật ra là một cái ăn mày lưu lạc.

“Tiểu Mộ, người làm sao ở chỗ này?”

Thời Viễn cùng Trình Mộ một khối nhìn về phía người nói chuyện.

“Gia gia.”

Trình Mộ nhìn người đến liền muốn nhào tới, lại bị gậy trong tay người đến chặn lại.

“Xuyên quần áo mới không nên lại đây, sẽ bẩn.”

“... Nha.” Trình Mộ có chút ủy khuất đứng tại chỗ cũ.

“Đây là —— “

“Tiền bối hảo, văn bối Thời Viễn, hôm nay ở trên đường nhìn thấy tiểu Mộ dường như đói bụng, văn bối không đành lòng thấy tiểu hài tử chịu đói liền mua cho y ăn, mới vừa rồi là mới từ tiệm may đi ra.” Thời Viễn thái độ ôn hòa nói.

Lão giả theo bản năng mà đem Trình Mộ kéo về phía sau, bất quá tiếng nói chuyện ngược lại là ôn hòa: “Công tử tâm địa nhân nghĩa, lão hủ vô cùng cảm kích. Chỉ là mắt thấy sắc trời này không còn sớm, lão hủ liền không quấy rầy công tử, mang tiểu Mộ đi trước một bước, ở đây từ biệt.”

Nói xong câu này lão giả dưới chân liền động.

Trình Mộ đứng tại chỗ, một mặt không thôi nhìn Thời Viễn.

“Tiểu Mộ.”

Lão giả hô một tiếng, Trình Mộ nhìn Thời Viễn một cái dưới chân dịch bước chân.

Cẩn thận mỗi bước đi.

Thời Viễn nhìn Trình Mộ cách càng ngày càng xa, tâm vừa nghĩ, dưới chân có động tác.

“Tiểu Mộ, gia gia không phải đã nói chớ dễ tin người xa lạ sao, người hôm nay làm sao có thể đi cùng người xa lạ?”

Lời nói của ông lão bên trong tuy có sinh khí nhưng vẫn là quan tâm chiếm đa số.

“Đại ca ca không phải người xấu.”

Lão giả như là có chút bất đắc dĩ, “Sau này không cần vẫn như vậy.”

“... Úc.”

Trình Mộ có chút không vui, nhưng cũng chỉ có thể đáp ứng, gia gia sẽ không hại chính mình.

Bất quá, y đột nhiên một ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh, trong nháy mắt liền há hốc miệng.

Tiếp y đem ngón tay trở đặt ở bên mép làm một cái động tác nhỏ giọng.

“Tiểu mộ, may ngủ đi.”

“Vâng, gia gia.”

Đêm là đen, mà luôn có không bình tĩnh.

Lúc này nếu là có ánh sáng, thì sẽ nhìn thấy một bộ thi thể còn chưa lãnh thấu kia giờ lên đại đao sáng loáng.

Mà đao kia hạ, là Trình Mộ đang ngủ được trầm!

Đao kia bổ thẳng xuống, ép thẳng tới mặt Trình Mộ, mắt thấy Trình Mộ liền phải chết dưới đao, đao kia lại tại địa phương cách khuôn mặt Trình Mộ còn có không tới một tấc miễn cưỡng dừng lại!

Trong nháy mắt tiếp theo bảy, tám người thẳng tắp bay ra miếu đổ nát ngã xuống đất.

Động tĩnh quá lớn, Trình Mộ bị đánh thức, y nhu nhu đôi mắt mơ hồ thời điểm đang muốn mở, lại bị một bàn tay lớn nhẹ nhàng tròng lên đôi mắt.

“Đại ca?” Trình Mộ kêu một tiếng, rõ ràng rất vui vẻ.

“Ân, là đại ca. Tiểu Mộ bé ngoan ngủ tiếp đi, không cần mở mắt.”

Nghe thanh âm này Trình Mộ cười nháy mắt mấy cái, lông mi thật dài tại trong lòng bàn tay to kia quét xoát, cuối cùng không còn động tĩnh.

Thời Viễn chậm rãi dời tay, nhìn thi thể cách đó không xa, trong lòng một trận phát lạnh.

Hắn cứ nhiên ngủ như chết như vậy, lão giả cứ như vậy bị người giết, nếu hắn vừa nãy không đúng lúc tỉnh lại, Trình Mộ...

Hắn khẽ cắn răng, nắm chắc nắm đấm.

Rốt cuộc là ai, thậm chí ngay cả hài tử đều không buông tha!

Hắn nhẹ giương bước chân, hướng về miếu đổ nát đi ra ngoài.

Bảy, tám người chỉ còn lại có ba cái.

Tiện tay kéo một cái, Thời Viễn lớn tiếng chất vấn.

—— Thanh Phong trại.

Thời Viễn yên lặng ở trong lòng tự nhủ: Nơi này nhất định phải đi một lần.

33. Quyển 5 - Chương 8

Thời Viễn mai táng lão giả sau, suốt đêm mang theo Trình Mộ ly khai miếu đổ nát.

Tại địa phương dò hỏi thăm sau, Thời Viễn mới biết chuyện về Thanh Phong trại này.

Thanh Phong trại ở phía đông nam trên núi Phượng Hoàng vào Hàng Châu, nó là ổ ổ phỉ nổi danh trong phạm vi mấy trăm dặm này, bên trong trại ổ phỉ có hơn ngàn người.

Trước đây này đó thổ phỉ thường thường xuống núi làm chút hoạt động vô liêm sỉ vào nhà cướp của, quấy rầy thôn lân cận. Quan phủ mặc dù cũng không ít lần phái binh đi diệt cướp, nhưng bởi vì bọn họ người đông thể mạnh chiếm cứ hoàn cảnh có lợi, nên nhiều lần thất bại, trái lại kích thích hành vi vô liêm sỉ của bọn họ hơn. Lâu dần, quan phủ không lại dễ dàng đi mạo hiểm, bọn họ liền càng thêm càn rỡ.

Tình huống như thế, mãi đến tận năm năm trước tân tri phủ tiền nhiệm sau mới có thay đổi.

Kia Nhâm tri phủ họ Liễu tên Chỉ Thanh, người cũng như tên, chỉ có một thân thanh minh.

Liễu Chỉ Thanh xuất thân quan văn, mặc dù đọc nhiều sách thánh hiền, nhưng không phải người “Lý luận suông”. Tiền nhiệm không tới ba tháng, hấn dùng trí mưu bố trí cạm bẫy dẫn tới tướng cướp dẫn dắt lâu la xuống núi, một lần hành động giết trùm thổ phỉ — Quyền Tam, cũng đem đầu người treo ở trên tường thành lấy đó răn đe mọi người.

Động tác này chấn nhiếp nhiều thổ phỉ, đại đại cổ vũ trái tim dân chúng trong thành.

Tuy rằng bách tính vui mừng, nhưng Liễu Chỉ Thanh biết rõ việc này khẳng định còn chưa xong. Bất quá, có một việc ngược lại là ngoài dự liệu của hắn.

Nguyên lai Nhị đương gia Thanh Phong trại Tiêu Dật thay vị trí Quyền Tam trở thành tân nhậm trại chủ Thanh Phong trại. Tiêu Dật người này là một người hiệp nghĩa, từ đó Thanh Phong trại cướp của người giàu giúp người nghèo khó, Liễu Thanh Phong cân nhắc sau cũng không tái phái binh diệt cướp.

Nhưng mà, cuối cùng vẫn là xảy ra vấn đề rồi.

Trong một đêm, Liễu gia bị diệt môn, trong nhà già trẻ không còn một mống, một hồi hỏa vẫn cứ đốt một ngày một đêm.

Bách tính sau khi thổn thức cũng biết rõ hung thủ này là ai, hoảng sợ không chịu nổi một ngày.

Nhưng sau lần đó, thổ phỉ cũng không phải là như bách tính nghĩ tới trở lại vào nhà cướp của như vậy, trái lại một chút tin tức cũng bị mất.

Lâu dần, tròng thâm án kia cũng liền phủ đầy bụi tại đáy lòng bách tính năm đó.

Nhưng hôm nay năm năm trôi qua, vì sao sẽ xuất hiện người Thanh Phong trại đâu?

Thời Viễn nhíu mày thật chặt, Thanh Phong trại này người vừa xuất hiện liền đến giết Trình Mộ một đứa bé, trong này khẳng định có chuyện gì không muốn người biết.

Thời điểm Trình Mộ tỉnh lại, phát hiện mình được che kín chắn dày đặc, dưới thân là đệm giường mềm mại, lập tức cao hứng ở trên giường mỹ mỹ mà lăn vài vòng.

Bất quá, chính mình tại sao lại ở chỗ này? Trình Mộ xoay vòng vòng mà chuyển động con người, trong đôi mắt to tràn ngập nghi hoặc.

Đại ca! Đúng, tối hôm qua nghe thấy thanh âm đại ca. Nhưng là, đại ca đâu?

Trình Mộ xoay người nằm lỳ ở trên giường từ từ hướng bên giường cọ, bởi vì giường quá cao, Trình Mộ tay nhỏ lồi chần, nửa người trên nằm úp sấp ở tại bên giường, bàn chân nhỏ ở giữa không trung thử thăm dò tìm giày xuyên, nhưng y không tìm giày không nói, thật giống đạp phải thứ gì.

Y lập tức đem chân rút trở về, cả người giấu đang chần bên trong chỉ lộ ra cái đầu nhỏ.

Y thật giống có chút sợ, cẩn dục dục kéo chân từ từ hướng bên giường bò tới. Khi tới bên giường, y nhắm hai mắt lại, kia lông mi chớp động không ngừng mà tiết lộ y sợ hãi.

Trong miệng y giống như không tiếng động mà lẩm bẩm cái gì, sau đó y đột nhiên đem mắt trợn trừng hướng về dưới giường nhìn lại.

Sau khi xem, y thở nhẹ một hơi, tay nhỏ tại ngực vuốt ve — nguyên lai là đại ca a.

Bất quá, đại ca ngủ trên đất làm gì? Trên đất ngủ thoải mái sao?

Thời Viễn nếu là biết được Trình Mộ nghĩ như vậy phỏng chừng sẽ khóc.

Hắn tối hôm qua chôn lão nhân sau liền ôm Trình Mộ đi, thật vất vả tiến vào một cái khách sạn đem Trình Mộ dàn xếp ở trên giường, hắn đã mệt nằm úp sấp, trực tiếp dựa vào bên giường liền ngủ.

Nhưng là đang ngủ thân thể không chịu được nữa liền trượt ở trên mặt đất.

Hơn nữa bởi vì mệt quá chừng, vừa này Trình Mộ giẫm ở trên mặt cũng không tỉnh lại.

Thời Viễn vừa mở mắt sững sờ là sợ đến co rụt lại phía sau.

Trong lòng hắn thực sự là muốn khóc.

Người biết người vừa mở mắt trước mặt liền trưng một đôi mắt to trực câu câu nhìn chăm chăm người là một loại trải nghiệm như thế nào sao?

Mẹ nhà hắn tuyệt bức so với xem động tác phiến kích thích hơn nhiều.

“... Trình Mộ, người nhìn ta làm gì?”

“Không có chuyện gì a.”

Thời Viễn: “...”

“Đại ca, người ngủ thật là đẹp mắt.”

“... Lẽ nào thời điểm ta tỉnh không dễ nhìn sao?” Thời Viễn một bộ người dám nói không dễ nhìn ta liền để người dễ nhìn.

Đáng tiếc Trình Mộ còn nhỏ, không linh hội được ý tứ của hắn.

“Người thời điểm tỉnh tính khí quá kém, động một chút là cau mày, như vậy không được không được.”

Trình Mộ một bộ dáng tiểu đại nhân, điều đầu hoẵng nào nói.

“Xem! Người liền cau mày!”

Thời Viễn: “...”

Nói thêm gì nữa, Thời Viễn sợ mình sẽ tức giận đến giảm thọ, hơn nữa, hắn muốn đi một chỗ.

Thế nhưng, Trình Mộ phải làm sao đâu?

Hắn chính củ kết, liền nghe thấy Trình Mộ lại nói thêm một câu.

“Đại ca, ông nội của ta đâu?”

Thời Viễn thấp cúi đầu, “Gia gia người... Đi một chỗ. Sau này, đại ca tới chăm sóc người.”

“Vậy người nhất định đừng bỏ lại ta a.”

Thời Viễn trong lòng đau xót, có quyết định.

“Sẽ không, đại ca sẽ không bỏ lại người.”

“Oa, ta có thể bay đi!”

Trình Mộ cười ở trên cổ Thời Viễn cao hứng hô to.

Thời Viễn nắm lấy chân Trình Mộ thật chặt, rất sợ hắn lộn xộn một cái liền ngã xuống, nhưng Trình Mộ chính mình thật giống như không có chút nào sợ.

Đây chính là tục xưng hoàng thượng không vội gấp chết thái giám sao?

Hắn hiện tại chính là mang theo Trình Mộ hướng Phượng Hoàng sơn mà đi.

Thời Viễn nghĩ chính mình tuy có pháp lực tại người lại không thể trắng trợn sử dụng càng không thể thương tổn tính mạng người phạm, trong lòng hơi lúng túng một chút.

Chính mình này hạ vô cùng lo lắng mà muốn đi thanh phong trại, có thể một người làm sao đối phó được hơn ngàn người.

Có chủ ý! Bắt giặc phải bắt vua trước!

Thời Viễn thời điểm mang theo Trình Mộ lặng yên không một tiếng động đứng ở trước mặt Tiêu Dật, Tiêu Dật chỉ là sững sốt một chút liền khôi phục thái độ bình thường.

Tiêu Dật, ý cười, Tiêu Dật yêu cười.

“Công tử đến Thanh Phong trại ta đây, có việc?” Tiêu Dật mỉm cười nhấp ngụm trà, lạnh nhạt nhìn Thời Viễn.

“Tiêu Đại đương gia hảo, hôm nay Thời Viễn đến xác thực có chuyện quan trọng.” Thời Viễn nhất đồn, đem Trình Mộ sau lưng kéo đến trước người, “Tiêu Đại đương gia có thể nhận thức đứa bé này?”

Tiêu Dật nhìn Trình Mộ một chút, liền đem tầm mắt chuyển về trên người Thời Viễn.

“Tiêu Dật thật giống như không có con trai như vậy?”

“... Người!”

Thời Viễn vốn là rất tức giận, lần này sững sờ là có chút dở khóc dở cười, đây là cho rằng mình muốn đưa nhi tử cho hắn sao?

Xem ra là không quen biết, nhưng không nhận biết mà nói...

“Kia Tiêu Đại đương gia tại sao muốn đối với hài tử vốn không quen biết hạ độc thủ?”

Tiêu Dật nghe vậy mắt nhắm lại, nụ cười trên mặt nhất thời không còn: “Công tử đây là ý gì?”

Đột nhiên, hắn nghĩ tới một chuyện.

“Người đến, đi đem tam Đại đương gia gọi tới cho ta.”

“Nhị ca!”

Người đến tướng mạo thô cuồng, giọng oang oang, cảm giác đỉnh ác.

“Người ngày hôm qua thương tổn là chuyện gì xảy ra?”

“Ta không phải đã nói rồi sao! Xuống núi gặp phải mấy cái gây chuyện không cần thận làm cho, ta —— “

Lời phía sau hắn không nói ra, bởi vì, hắn nhìn thấy hài tử cách Tiêu Dật vài bước.

“Đứa nhỏ này làm sao —— “

“Người nhận thức đứa nhỏ này?” Tiêu Dật mắt thấy lão tam không đúng, trực tiếp ngắt lời hắn.

“Này, chuyện này...”

“Lão tam, nói mau.”

Lão tam biết rõ Tiêu Dật đây là sinh khí, vội vàng nói ra.

“Đây là... Cầu hài tử của Liễu Chỉ Thanh kia——Liễu Mộ.”

Lời này vừa nói ra, ngoại trừ lão tam, ba người toàn bộ sững sốt.

Thời Viễn là kinh hãi nhất, nguyên lai Trình Mộ cư nhiên là nhi tử của Liễu Chỉ Thanh.

Xem ra là lão nhân mang Trình Mộ trở về từ cõi chết nghĩ sợ Trình Mộ tái xuất sự cho nên đổi họ, nhưng mà hắn không ngờ tới, cuối cùng vẫn là bị người phát hiện.

“Ngay cả một hài tử này người đều không thể bỏ qua à!” Thời Viễn lên tiếng quát mắng.

“Đại ca ta chết nên khiến tất cả người nhà họ Liễu bọn họ chôn cùng!”

“Lão tam!” Tiêu Dật như là mới phản ứng được, “Đại ca đều chết đã lâu, Liễu gia nếu còn lại một chi này, đó chính là thiên ý. Ai cho phép người đi giết hắn!”

“Người còn biết đại ca chết đã lâu. Tiêu Dật người tại đại ca chết rồi sợ là mỗi ngày đều là cười tỉnh đi, dù sao mình làm tới Đại đương gia a! Đại ca chết nghĩ qua báo thù à!”

“Oan oan tương báo đến khi nào, lão tam người sao lại không hiểu chuyện như vậy!”

“Ta không hiểu chuyện, ta không hiểu chuyện, ta không hiểu chuyện dù sao cũng hơn người hư tình giả ý tốt hơn!”

“Người!”

Lão tam xoay người đi ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, thiên địa an tĩnh không ít.

“Xin lỗi, sau này chắc chắn sẽ không phát sinh chuyện như vậy nữa.”

Thời Viễn nhìn Tiêu Dật bộ dáng nghiêm túc, tâm trạng cũng bình tĩnh không ít.

“Kia Thời Viễn liền cáo từ.”

Thời Viễn nắm tay phải Trình Mộ đi, mới phát hiện tay kia lạnh lẽo tựa như tuyết.

Ánh mắt của hắn chậm rãi dời xuống, liền nhìn thấy khuôn mặt Trình Mộ lệ châu lớn chừng hạt đậu không ngừng rơi xuống.

—— miễn cưỡng như là đập vào trong lòng hắn.

34. Quyển 5 - Chương 9

Thời Viễn, nên thức dậy.”

Thời Viễn nhu nhu lỗ tai bị nắm đau, không tình nguyện mở mắt ra, tức giận nói rằng: “Trình Mộ, người cái thằng nhóc con, lớn rồi cánh cứng rồi, không gọi đại ca thì quên đi, hiện tại dám đối đại ca động thủ!”

Trình Mộ bĩu môi tựa như cười mà không phải cười, “Thời Viễn, chúng ta đến tính một chút tình huống.”

Thời Viễn ngồi dậy vẻ mặt cẩn thận mà nhìn Trình Mộ, luôn cảm thấy biểu tình Trình Mộ có chút quái lạ, tuy nhiên không nói ra được cái gì, “Nói thế nào?”

“Trước đây, người nuôi ta, ta gọi người đại ca, là như thế này đi?”

Thời Viễn trên cánh tay nổi lên một lớp da gà, “... Ân.”

“Hiện tại, ta nuôi người, ta gọi người Thời Viễn, người không chịu thiệt đi?”

“... Không chịu thiệt.”

Thời Viễn gật gật đầu lại lắc đầu, không đúng, luôn cảm thấy có cái gì không đúng.

Nhưng không đúng chỗ nào đây.

Trình Mộ nhìn Thời Viễn cúi đầu xoắn xuýt dáng vẻ trầm tư, suýt chút nữa cười ra tiếng.

Ngu như vậy phỏng chừng rất dễ nuôi đi.

“Ừm... Lần này nên dậy rồi đi.”

Thời Viễn dựa vào thiên môn nhằm chán đánh giá người bên ngoài đủ loại màu sắc hình dạng vùi đầu ăn cơm, luôn cảm thấy không đói bụng, không có dục vọng nghĩ muốn ăn cơm.

Vừa quay đầu, nhìn về phía quầy hàng nơi đó, hắn theo bản năng mà chau mày.

“Trình Mộ, ta đói rồi!”

Nơi quầy hàng một người nghe thấy lời này, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Thời Viễn, nhanh chân hướng về Thời Viễn bên này đi tới.

Thời Viễn đứng tại chỗ hai tay ở sau lưng như dây thừng vắt cùng nhau, có một loại kích động muốn lập tức chạy đi, Trình Mộ điệu bộ này luôn cảm thấy là muốn đánh người.

“Đói bụng?”

Thời Viễn nửa ngày không dám gật đầu, “Ừm... Ân.”

“Muốn ăn cái gì?”

“Kê dính nắm Khẩu Bắc, như ý quyền, củ cải cá quế, mọc lên như nấm, cháo bát... Bảo.....” Thời Viễn nói tới càng ngày càng chậm, đầu lưỡi đều sắp đá kết (* xoắn lại), “Có phải là hơi nhiều...”

“Tiểu Lục Tử.”

“Đến, lão bản, làm sao vậy?”

Tiểu Lục Tử nhìn vẻ mặt lúng túng của Thời Viễn lại nhìn lão bản rất bình tĩnh của mình một chút, nghĩ thầm tám phần mười Thời Viễn đã làm gì chuyện ngu xuẩn.

“Kê dính nắm Khẩu Bắc, như ý quyền... Sau khi làm xong đưa đến phòng Thời Viễn.”

“... Hảo.” Lúc này công tử sao lại có thể ăn như vậy, lão bản nếu là không mở tủ lâu phỏng chừng sớm đã bị hấn ăn nghèo.

Thời Viễn nhìn một bàn đồ ăn đang chuẩn bị bắt đầu ăn, cửa một tiếng cọt kẹt mở ra.

“... Người tới làm chi?” Thời Viễn cầm đĩa ngưng tay dừng ở giữa không trung.

Trình Mộ không nói gì, trực tiếp tại bên cạnh Thời Viễn kéo ghế ngồi xuống, gấp ngậm đồ ăn liền ăn.

Thời Viễn: “... Người này đĩa ở đâu tới?”

“Tự mang.”

“Người tới nơi này của ta kiểm soát?”

Trình Mộ một bộ sao lại ngu ngốc như vậy, “Ngược lại người cũng ăn không hết.”

Thời Viễn: “...”

Mất công làm nhiều như vậy, không phải cấp một mình hấn a, thiệt thòi hấn vừa nãy hổ thẹn sau khi lương tâm thoáng nhúc nhích một chút.

Nghĩ như thế, Thời Viễn dùng bữa âm thanh trở nên phá lệ lớn, hấn đang mượn này cho hả giận.

Đáng tiếc... Cẩn phải đầu lưỡi.

Thời Viễn đau đến bụng cũng không phải, không che cũng không phải.

“Há mồm, duỗi đầu lưỡi.”

Nghe ngữ khí Trình Mộ đột nhiên nghiêm túc, Thời Viễn không tự chủ được liền làm theo.

Đón lấy, hấn cảm giác địa phương bị cắn phá lạnh như sương, so với vừa nãy tốt lắm rồi.

Bất quá gió này... Là từ Trình Mộ trong miệng tới.

Thời Viễn bá một cái mặt đỏ tới mang tai, động cũng không dám động, sợ hơi động là muốn hôn lên.

Nhưng mà, hấn bất động không có nghĩa là người khác bất động.

Trình Mộ thời điểm hôn lên còn đang suy nghĩ, Thời Viễn mặt đỏ bộ dáng làm sao giống như vậy trái táo chín đây.

Vì táo tây cũng muốn đến gần.

Thời Viễn không biết mình là làm sao nhìn Trình Mộ hôn hấn xong sau một mặt bình tĩnh mà đi ra, bởi vì hấn vẫn đang mộng.

“Tiểu Lục Tử, một hồi đi lên phòng Thời Viễn đem thức ăn thu thập một chút.”

“Được.” Lão bản vì sao sau khi từ phòng Thời Viễn công tử đi xuống một bộ dáng vẻ cao hứng, thực sự là kỳ quái.

“Đúng rồi, một hồi đi y quán bốc thuốc trở về, Thời Viễn đầu lưỡi bị cắn phá.”

Tiểu Lục Tử: “...”

Đáng sợ, công tử người nhà nhận lễ độ như thế cư nhiên —— cắn phá đầu lưỡi Thời Viễn công tử!

Đây là có cớ nào bụng đói ăn quàng a.

Đáng sợ.

Lại nói, cắn phá cái đầu lưỡi liền phải đi y quán bốc thuốc, này nếu là cắn phá chính là chỗ khác, có phải là phải đến thỉnh thần y.

Chuyện này quả thật là đối tiền tài rất lớn tiêu xài!

Tiểu Lục Tử đi dọc theo đường đi y quán, một bên lắc đầu một bên nghĩ linh tinh, rồi bộ dáng đột nhiên lại bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Lão bản có tiền a! Sợ cái gì tiêu xài!

Mái đầu bạc trắng lão đại phu mị mắt nhìn Tiểu Lục Tử, hỏi: “Đầu lưỡi là làm sao rách?”

Lão đại phu hí mắt đột nhiên mở thật lớn, “Cô nương gia này hảo sinh mãnh, thực sự là... Trở lại căn dặn công tử nhà ngươi, cô nương gia hùng hổ như thế vẫn là kiềm chế một chút a, không cần... Không nói không nói, Trần Sinh, đi cấp tiểu ca này ấn phương thuốc lấy thuốc.”

Tiểu Lục Tử trên đường trở về liền xoắn xuýt một đường, lão đại phu nói hần muốn nói sao? Nói đi, chính mình nếu như bị lão bản ghét bỏ thì mình có thể sẽ bị sa thải; nếu không nói, đối thân thể Thời Viễn công tử lại không tốt.

Thôi, vẫn là không nói, dù sao còn phải dựa vào lão bản cho tiền sống qua ngày. Này không có tiền, có khả năng ngay cả nương tử đều không cưới được a.

Thời Viễn thời điểm tiếp nhận thuốc Tiểu Lục Tử cầm trong tay luôn cảm thấy ánh mắt Tiểu Lục Tử như là cấp bên trong thuốc hạ độc còn không quên không ngừng mà nhắc nhở chính mình —— ăn đi, nhanh ăn đi, muộn ăn không bằng sớm ăn, chết chậm không bằng chết sớm.

Kỳ thực ánh mắt Tiểu Lục Tử là muốn biểu đạt ý tứ như vậy: Thời Viễn công tử, ăn đi, nhanh ăn đi, sự tình như vậy cũng sẽ có nữa, sớm ăn sớm quen, không sai.

Sau đó, Trình Mộ như người không liên quan, đối với chuyện hôn hần không nói gì, một điểm phản ứng đều không có, thật giống như căn bản không có chuyện này.

Thời Viễn không vui, trong lòng có chút giận dữ.

Con mẹ nó người hôn xong lau miệng chuyện gì cũng không có, ăn đủ no ngủ đến ngon, người có nghĩ tới ta sao!

Ta... Ta con mẹ nó khi ngủ nằm mơ đều là người đang hôn ta, hơn nữa một đêm liên tục loại hôn miệng kia! Ta thật sự trúng độc! Trúng Trình Mộ người độc!

Thời Viễn bị giấc mộng này mỗi đêm mỗi đêm quấy rầy, thực sự nhịn không nổi.

“Trình Mộ, người ngày đó hôn ta làm gì!”

Đây viện người làm việc trong nháy mắt ngừng tay, quay đầu nhìn về phía Thời Viễn, sửng sốt mấy giây sau tái nhìn sang một bên lão bản chính mình.

Ánh mắt như vậy lại đây lại qua, nhìn đỉnh ma tính.

Thời Viễn tiếp thu ánh mắt như lễ rửa tội sau, trong nháy mắt run lên một cái, ta mới vừa nói cái gì, ta mới vừa nói cái gì, ta mới vừa nói cái gì.

Sau đó, hắn giống như không người mà chậm rãi xoay người, nhanh chân bỏ chạy, lưu lại một mặt “Úc, nguyên lai là như vậy” nhìn thấu chân tướng sự thật ăn dưa của quần chúng.

Nhưng mà một người trong cuộc khác Trình Mộ đây, du du nhàn nhàn cho mọi người một ánh mắt tiếp tục làm việc sau, không nhanh không chậm theo sát phương hướng Thời Viễn chạy mà đi.

Người này tại sao cứ ngốc đến đáng yêu như vậy đây, rõ ràng ám chỉ như vậy, rõ ràng cách làm như vậy, rõ ràng yêu thương như vậy, làm sao liền không cảm giác được đây.

Ai, đầu có chút đau.

35. Quyển 5 - Chương 10

Thời Viễn một bên chạy một bên nghĩ, chính mình vừa nãy tuyên dương như thế, mọi người đều biết, hắn cũng không tin Trình Mộ còn có thể ghen đến trụ.

Bất quá sẽ ghen bao lâu, hắn còn thật không chắc. Hi vọng không phải cả đời là tốt rồi.

Không nghĩ tới hắn mới vừa nghĩ đến đây, liền nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng: “Thời Viễn.”

Thời Viễn đột nhiên liền thật là cao hứng thật là cao hứng, hắn kiên quyết giương lên khóe miệng mím thành một đường sau mới chậm rãi mà xoay người, trên mặt một bộ viết đều là ta phần nộ, không có việc gì thì đừng để ý tới ta mặt người chết.

Kỳ thực hắn nội tâm từ lâu vui ngắt trời, Trình Mộ người cái tiểu bất điểm này thật là không có một chút định lực nào, hơi một kích liền thất bại, tốc độ thất bại này nhanh có chút khiến người ngoài ý muốn a.

Bất quá —— y này bước chân chậm chậm thông thả là cái gì quý, chẳng lẽ không phải nên rất kích động chạy tới à!

Vì vậy, Thời Viễn không đợi Trình Mộ đi tới bên người liền quay người nhanh chân bỏ chạy, thời điểm vào phòng còn không quên xuyên then cửa.

Hừ, cho người từng bước từng bước chậm rãi đi, ngày hôm nay người cũng đừng nghĩ vào được, chính mình tại bên ngoài sốt ruột đi.

Não bở ra bộ dáng Trình Mộ một mặt phiền não gấp ở ngoài cửa đảo quanh, Thời Viễn không tử tế cười ra tiếng.

Sau đó, hắn lên giường chuẩn bị trước tiên mỹ mỹ mà ngủ một giấc, chờ sau khi tỉnh lại suy nghĩ thêm cấp Trình Mộ mở cửa.

Trước tiên phơi phơi y.

Tưởng tượng tốt đẹp như thế, hiện thực thường thường lại rất tàn khốc.

Thời điểm cửa bị đá văng, Thời Viễn nằm ở trên giường thân thể cứng đờ, sau đó ở trong lòng đem mình mắng đến cầu huyết lâm đầu.

Lúc trước chính mình tại thời điểm Trình Mộ đây đưa yêu cầu dạy phép thuật từ chối thẳng thắn đến cùng sau tại sao lại nhẹ dạ mà dạy võ công cho y rồi.

Thực sự là đồ phá hoại nhân sinh không cần giải thích.

Tiếp hắn liền trơ mắt mà nhìn Trình Mộ sau khi vào cửa ưu nhã cắm lên then cửa chỉ còn một nửa.

Sau đó, Trình Mộ một câu cũng không nói, nhắc lên một bình rượu trên bàn liền trực tiếp đổ xuống. Kia hầu kết một trên một dưới có tiết tấu động, bởi vì uống mạnh mẽ nên rượu thuận bên mép lách tách chảy xuống cuối cùng biến mất ở nơi cổ trượt vào trong quần áo, hình ảnh này Thời Viễn nhìn ra có chút cào tâm nạo phổi, miệng khô lưỡi khô.

Mụ, Trình Mộ tuyệt đối đang dẫn dụ ta, không được, ta nhất định phải kiên trì nhân cách của chính mình, nhịn xuống, phải nhịn xuống.

Nhưng mà Thời Viễn không biết thời điểm mình nội tâm đang kháng cự, trong mắt đều sớm tỏa sáng.

Đây chính là trong lòng nói không cho thân thể cũng rất thành thực trong truyền thuyết.

Chờ Trình Mộ rót xong một bình rượu, Thời Viễn nằm ở trên giường cũng vẫn duy trì trạng thái vừa này.

Trình Mộ mặt đỏ bừng bừng mà nhìn Thời Viễn trên giường một mặt sắp phải chảy nước dãi, dưới chân bắt tri bắt giác liền hướng bên giường dời đi, y hiện tại cái gì đều không nghĩ, chỉ muốn cách Thời Viễn gần một chút, gần thêm chút nữa.

“Người, người muốn làm gì?”

Thời Viễn rốt cục cảm giác được tình huống có chút không đúng.

“Đúng, ta yêu thích người.”

Trình Mộ men say lên, nói chuyện ông nói gà bà nói vịt.

Hơn nữa, nói xong câu này hần trực tiếp liền hướng Thời Viễn nhào tới, không cho Thời Viễn một tia cơ hội phản ứng.

“Này... Ân... A...”

Thời Viễn bị hôn đến ý loạn tình mê, trong mắt thủy quang lưu chuyển, nhìn mà khiến người nghiến.

Trình Mộ liền nghiến, y không vừa lòng với cái hôn đơn giản này, môi mỏng chậm rãi thuận thân thể Thời Viễn để trần từ lâu hôn xuống...

“Đại Lưu, lão bản đâu.”

Tiểu Lục Tử nhìn người trong viện từng cái từng cái chỉ cái như là điên rồi, cảm thấy có chút không hiểu ra sao.

Nửa ngày không đợi được đáp lại, hần lắc đầu một cái chuyển cái thân, suy nghĩ một chút, hướng về một phương hướng đi.

Lão bản tám phần mười tới chỗ Thời Viễn công tử.

Đại Lưu sững sờ: “Tốt nhất đừng đi, phỏng chừng lão bản có chuyện bận rộn.”

“Ta biết.” Không phải là đến xem vết thương Thời Viễn công tử sao, chính mình cần phá chính mình phụ trách, bất quá... Thuốc này vẫn phải là chính mình chân chạy lấy a.

Nhìn Tiểu Lục Tử biến mất ở chỗ ngoặt, đại Lưu nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: “Tiểu Lục Tử cư nhiên biết sớm như vậy, thật là, còn không sớm cấp mọi người chia sẻ chia sẻ, vừa này đáng kinh ngạc chúng ta...”

Tiểu Lục Tử trong tay xách gói thuốc một đường rên lên tiểu khúc không biết tên lên lầu hai.

Đến lầu hai, hần đột nhiên dừng một chút. Hần vừa này là nghe được thanh âm gì?

Về tai lên tỉ mỉ nghe, thật giống như không có động tĩnh gì.

Nghe nhầm rồi?

Hần vỗ vỗ đầu, lại tiếp tục đi.

Càng đi về phía trước Tiểu Lục Tử càng cảm thấy âm thanh hơi lớn, xem ra chính mình vừa này không nghe lầm.

Bất quá, thanh âm này như thế nào hảo như hần thời điểm lúc trước không hiểu chuyện nghe âm thanh góc tường người khác...

Cái gì!

Không phải là!

Lẽ nào!

Tiểu Lục Tử có chút kích động có chút khiếp sợ, bước chân hướng phía trước của hắn theo bản năng mà thả nhanh hơn, thế nhưng là so với lúc trước nhẹ hơn nhiều.

Cảm giác muốn phát hiện đại bí mật làm sao bây giờ!

Ngó dáo dác mà nằm ở trên cửa thuận khe cửa hướng bên trong xem, nhưng đáng tiếc cái gì đều không nhìn thấy.

Bất quá Tiểu Lục Tử dám cam đoan, thanh âm mới rồi tuyệt đối là từ trong phòng Thời Viễn công tử truyền tới.

Lầu hai này phòng tuy nhiều, nhưng chỉ ở hai người —— phòng ở giữa nhất Thời Viễn công tử cùng lão bản sát vách.

Đừng hỏi tại sao, lão bản an bài như vậy.

Nếu lão bản tại nơi này của Thời Viễn công tử, thanh âm kia tuyệt đối là từ trong phòng Thời Viễn công tử truyền tới.

Tiểu Lục Tử đột nhiên có chút bội phục năng lực phân tích của chính mình.

Bất quá, thanh âm này làm sao lại đột nhiên không còn đây.

Trong phòng, hai thân thể trần truồng đang giao triền chồng lên nhau, phía trên tự nhiên là Trình Mộ.

Trình Mộ một bên thở hổn hển một bên bưng miệng Thời Viễn.

“Ai ở bên ngoài?”

Hắn điều chỉnh hô hấp, nỗ lực khiến thanh âm của mình nghe ra bình tĩnh một chút.

“Lão... Lão bản, là ta. Ta đem thuốc mang về.”

“Ân, ta biết rồi, người đem thuốc đặt ở cửa đi xuống đi.”

“... Vâng”

Tiểu Lục Tử thả xuống thuốc dưới chân chậm rãi dời, lỗ tai nhưng vẫn là chặt chẽ dựng thẳng lên.

Kỳ quái, không thanh âm.

Tiểu Lục Tử lắc đầu một cái, nhanh chân rời đi.

Trong phòng, Thời Viễn không thở nổi đột nhiên đem tay che ngoài miệng chính mình dời đi.

“Trình... Trình Mộ, người...”

Thời Viễn to miệng hô hấp, mặt đỏ không ra dáng, một câu cũng nói không rõ ràng.

“Chúng ta tiếp tục.”

“Người... A...”

Thời Viễn thời điểm tái mở mắt ra, trời là đen, bên người không ai.

Ban ngày tuyên dâm và vân vân chính mình cứ nhiên đều làm, ha ha.

Thời Viễn mặt càng ngày càng hồng, cuối cùng mắc cỡ đến cả người đều núp ở trong chăn.

Bất quá, cũng là vài giây mà thôi.

Bởi vì, tại trong ổ chăn hô hấp không được, hơn nữa... Trong chăn khí vị...

Hắn không muốn nhớ tới chính mình trước là như thế nào điên cuồng như thế nào trầm luân... Nói chung một chữ —— thảm.

Ai khiến cho mình ở phía dưới đây.

Thân thể dính nị cùng đau nhức làm Thời Viễn không tiếp tục chờ ở trên giường được nữa.

Nhưng hơi động, tư vị này, thật mẹ nó chua sót.

“Đừng nhúc nhích.”

Kể cầm đầu làm cho hấn đau nhức toàn thân xuất hiện.

Thời Viễn nhìn thấy y vừa then thùng vừa sinh khí, biểu tình trên mặt khỏi nói đẹp cỡ nào.

“Ta vừa nãy chuẩn bị nước nóng, trước tiên gột rửa đi.”

Nói xong câu này, Trình Mộ trực tiếp tới vén chăn lên liền đem Thời Viễn đang xích.lỏa. bế lên.

Bị ôm Thời Viễn lúc này chú ý tới không phải chuyện chính mình không mặc quần áo, mà là chú ý tới vết tích to to nhỏ nhỏ trên người.

“Trình Mộ, người thuộc giống chó a người!”

“Ta sống 50 triệu năm còn thật không biết chính mình thuộc về cái gì.”

“Không biết thuộc về —— “

Thời Viễn đang nói đột nhiên nhất đồn, Trình Mộ mới vừa nói cái gì?

50 triệu năm.

50 triệu năm?

50 triệu năm!

Y sao lại thế...

“Thượng tiên.” Thời Viễn thời điểm gọi đôi mắt khó giải thích được có chút ướt át.

“Ừm.”

Này đơn giản một chữ “Ừ”, Thời Viễn phảng phát chờ đợi đã lâu đã lâu.

Sau, Trình Mộ thanh tẩy thân thể cho hấn, mặc vào quần áo sạch, thay đổi ráp trải giường sạch sẽ, ôm hấn ngủ thiếp đi. Trong thời gian này, hấn cư nhiên một chút cũng không có chống cự.

Không phải không dám chống cự, chỉ là không muốn chống cự không nghĩ chống cự mà thôi.

Thượng tiên —— rốt cục đã trở lại a.

36. Quyển 5 - Chương 11

Thời điểm Trình Mộ mở mắt ra, cả người bình tĩnh không nói ra được.

Một bên đầu, người bên gối như trước ngủ, gương mặt tinh xảo khiến người kinh diễm, tiếng hít thở vững vàng truyền vào trong tai, phảng phát như đang hô hoán thâm tình biển rộng vô biên.

Này là đủ rồi.

Trình Mộ nhẹ nhàng chạm vào mặt Thời Viễn, ngón tay dọc theo lông mi của hấn nhẹ nhàng lướt qua. Sống 50 triệu năm, giờ khắc này y rốt cục cảm nhận được có một loại cảm giác gọi là “Thỏa mãn”.

Cảm giác dưới ngón tay mí mắt hơi giật giật, y lập tức rút lại tay. Ngày hôm qua mệt nhọc hấn, ngày hôm nay nghỉ ngơi thật tốt đi.

Trình Mộ thời điểm đi ra cửa trên mặt bất tri bất giác mang theo nụ cười.

Hết thấy đều tốt đẹp như vậy, mãi đến tận xuất hiện một người.

“Thượng tiên, đã lâu không gặp.”

Trình Mộ nhìn nam tử một thân hồng y như lửa kia, không oán không phẫn nộ.

“Điện hạ mạnh khỏe.”

“Hừ.” Nam tử vén vén ống tay áo mị mắt nhìn Trình Mộ, “Thượng tiên, người chứng quả nhân duyên đã lâu, không phải không hiểu quy củ, chính mình đã biết mà còn làm sai đi.”

Trình Mộ nghĩ đến khuôn mặt trương ấn ở trong lòng, âm thanh không khỏi tăng cao chút: “Vậy lại như thế nào.”

“Thế nào?” Nam tử hơi bĩu môi một cái, “Thân là thượng tiên, người cư nhiên cùng nam tử làm ra loại việc vô liêm sỉ kia, nếu không lập tức trở về trời nhận tội, hậu quả —— chắc chắn thượng tiên hết sức rõ ràng.”

“Nếu như là yêu thích một người là một loại tội, kia thế gian này có bao nhiêu người đều phải bị phạt. Ta nếu làm chuyện như vậy, liền chắc chắn sẽ không quay đầu lại.” Trình Mộ giọng điệu một bộ không quan tâm nói tiếp: “Hậu quả? Không phải là từ bỏ ngàn vạn năm tu hành sao, ta Trình Mộ biết sợ?”

Hỏa Thần trong mắt có một tia khiếp sợ, nhưng mà ngay sau đó loại này khiếp sợ liền bị vô hạn khuếch đại.

Bởi vì —— Trình Mộ nói xong trong nháy mắt, liền ra tay thi pháp đối với mình.

Tiên cốt đã róc, * phàm thai, cùng người thường không khác.

Trình Mộ sắc mặt mặc dù trắng âm sắc lại không thay đổi, “Điện hạ, mời trở về đi.”

Nói xong y quay người chiến chiến nguy nguy đi, không nhìn phía sau liếc mắt một cái nào nữa.

“Người tại sao muốn làm như thế!” Thời Viễn rống to lên tiếng, trong mắt nước mắt lóng lánh.

“Thời Viễn, người vì ta độ tình kiếp hạ phàm mười mấy năm không hề lời oán hận, ta cảm động. Người ngày ấy rõ ràng không đói bụng, thấy tiểu Mộc cô nương tới gần ta lại làm bộ đói bụng, ta vì thế ở trong mơ đều sẽ cười tỉnh. Còn có, người ngày ấy thời điểm ở trước mặt mọi người chất vấn ta, trong lòng ta sớm đã có định số. Nhiều chuyện như vậy đều đã xảy ra, câu nói này người còn muốn hỏi sao? Người còn cần lý do sao?” Trình Mộ dường như đã quyết định, “Nếu như người nhất định phải một cái lý do, ta cho người.”

“Bởi vì —— ta yêu người.”

Thời Viễn yên lặng nhìn sắc mặt tái nhợt lại nhẩn nhẹn đứng thẳng tắp của Trình Mộ, nói cái gì đều không nói ra được.

Hắn không lời nào để nói.

“Trình Mộ, tưới nước cho hoa trong sân.”

“Được.”

“Trình Mộ, cho gà này ăn.”

“Được.”

“Trình Mộ, bưng trà cho tiểu gia.”

“Được.”

“Trình Mộ, tiểu gia muốn ăn cơm.”

“Được.”

“... Đây đây đây, Trình Mộ, này ban ngày người muốn làm gì!”

“Thời Viễn.”

“... A?”

“Làm ấm giường cho đại gia.”

“Ta không... Trình Mộ cả người người...”

Dương quang xán lạn, hoa thơm chim hót, bên trong gian phòng lại kêu thảm thiết không ngừng.

Trước phòng có núi, có sân, mùi hoa thơm khắp nơi, gà chó cùng yên ổn.

Nơi này không có thứ gì, chỉ có một đôi có tình nhân.

Sau đó, bọn họ thu dưỡng một hài tử, đứa nhỏ này nhìn sững sờ kì thực rất thông minh.

Hắn chứng kiến cố sự bi thảm của Thời Viễn là như thế nào đặc sắc như thế nào bị áp bị áp lại bị áp, hắn cũng chứng kiến một đời một kiếp một đôi người yêu nhau động tình.

Gặp phải cha trước Thời Viễn, ta không có tên tuổi. Ta cả ngày du đãng ở trên đường cái, thời điểm đói bụng liền thừa dịp người không chú ý cướp một ít thức ăn, luôn có thời điểm bị đánh. Ta đã từng một lần nhắm mắt lại liền cảm thấy sẽ luôn không tỉnh lại, không biết mình ở đâu trong nháy mắt sẽ chết, không biết mình sống sót làm gì.

Trong ký ức, ngày đó là ngày trời mưa xuống, ta chán ghét trời mưa xuống.

Nhưng ngày trời mưa xuống kia, ta lại cả đời khắc trong tâm khảm. Bởi vì ngày ấy, ta trên đỉnh đầu nhiều hơn một cái dùi.

Người có khỏe không? Muốn cùng bọn ta đi hay không?

Đây là dùi của chủ nhân câu nói đầu tiên, thanh âm hắn nghe rất thẳng thắn, ta ngẩng đầu lên nhìn sang, mới phát hiện hắn lớn lên yêu mỹ như vậy.

Nghe hắn, ta theo bản năng mà vừa nghiêng đầu, liền nhìn thấy một người nam tử mặc bố y màu đen.

Khi đó, ta không nghĩ tới bọn họ cư nhiên sẽ có tình cảm sâu như vậy, cũng không nghĩ tới ta sẽ từ chỗ bọn họ được đến yêu thương ta nguyên bản không có cách nào sánh bằng.

Khi đó, có lẽ bởi vì muốn sống, có lẽ bởi vì cảm động, ta không chút do dự mà cùng bọn họ đi.

Bụng dùi cho ta chính là cha Thời Viễn.

Sau đó, hắn đặt cho ta một cái tên —— con mèo nhỏ.

Hắn nói trong nhà có kê có cẩu chính là không có miêu, cho nên lấy danh tự này.

Đối với danh tự này, ta rất yêu thích. Bởi vì lúc trước căn bản không ai vì ta đặt tên. Bọn họ không phải gọi ta ụy chính là gọi cho ta tiểu khát cái.

Sau đó, ta mới biết, cha Thời Viễn sẽ chú ý tới ta là bởi vì cha Trình Mộ.

Úc, cha Trình Mộ chính là nam tử mặc áo đen khi đó.

Cha Thời Viễn nói cho ta, lúc trước hắn cũng là nhìn thấy cha Trình Mộ bản thủ như vậy, sau đó cứu y, nhưng đáng tiếc hắn không nghĩ tới cứu cái người xấu.

Thời điểm nói hai chữ “Người xấu”, vẻ mặt của hắn không có chút nào là ghét bỏ, trái lại có loại thâm tình bao hàm ở bên trong, chỉ là hắn không tự biết mà thôi. Nhưng ta, lại nhìn rõ ràng.

Bởi vì khi đó, khóe miệng của hắn là hơi giương lên.

Hắn yêu thích cha Trình Mộ, thật sự.

Cha Trình Mộ người này nói như thế nào đây.

Hắn không bình thường cũng không kiêu căng, hắn không thấp kém cũng không tự đại, hắn là người mặc dù không dễ dàng nói yêu nhưng cũng không phải không thích.

Thời điểm lần đầu gặp gỡ hắn, hắn một câu cũng không nói, chỉ là cùng cha Thời Viễn một người nắm một cái tay của ta.

Tay kia mặc dù xúc cảm man mát, lại làm cho ta từ trong tay ấm đến trong lòng.

Hắn không nói, chỉ làm.

Nhưng này, cũng liền vậy là đủ rồi.

Không nói chỉ làm, hẳn một đời thực tiễn.

Cho nên, ta thường thường sẽ ở trong lúc lơ đãng nghe thấy đủ loại tiếng mắng chửi xen lẫn đau cũng vui sướng của cha Thời Viễn.

Đúng rồi, cha Trình Mộ trù nghệ cũng đáng nói lắm.

Khi mỗi lần cha Thời Viễn phát một ít tính khí, cha Trình Mộ luôn có thể biến đổi phương pháp làm đồ ăn cơm để hẳn vui lòng.

Nhưng này nếu là rất tức giận, tái hảo cơm nước cũng vô dụng.

Nhưng mà, cha Trình Mộ vẫn có thể trị trụ hẳn.

Một chữ —— làm.

Chữ “Làm” này, chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời.

Cho nên, cha Thời Viễn thoát nhìn tổng là kém hơn một chút.

Thế nhưng, ta biết, giữa bọn họ không liên quan đến thắng thua.

Duy nhất chữ “Tình”, ta trước đây không hiểu, nhưng cùng bọn họ cùng nhau sinh hoạt rất lâu, ta dần dần mà đối tình có nhận thức, có biết rõ, thậm chí có một phần chờ đợi.

Ta mong mỗi ngày nào đó, ta cũng có thể nắm giữ một phần ái tình như bọn họ như vậy.

Bọn ở trong yêu sống sót, bọn họ hạnh phúc, vui sướng.

Bọn họ thời điểm tóc trắng xóa mãi đến tận không thể động, vẫn cứ yêu thương tràn đầy.

Bọn họ yêu cầu chết rồi đem bọn họ táng cùng nhau, ta không chút do dự đáp ứng.

Này có cái gì có thể nói đâu? Sinh cùng phòng ngủ chết chung huyết.

Đây là thiên kinh địa nghĩa.

Hai cái huyết chặt chẽ nằm cùng chỗ, phảng phất về tới ngày bọn họ đất tay.

Ta phải đi.

Bởi vì nơi này không còn lý do ta muốn tồn tại đi.

Người hỏi lý do lúc trước ta tồn tại ở đây?

E rằng —— chính là vì chứng kiến một phần ái tình dung tục thôi.

Tình yêu này, tựa hồ, thiên trường địa cửu rồi đó.

Sao yêm thấy bé bé này giống anh Hỏa Thần quaq vậy nè!!!!

37. Quyển 6 - Chương 1: Tổng Tài Chào Buổi Tối

Keng! Số 1327 ngoạn gia xin chú ý, giai đoạn tự do phát huy đã kết thúc, cũng nên lên tiến vào giai đoạn thay đổi kịch tình của thế giới rồi. Đầu tiên, thỉnh điều tra nhìn ba lô một chút

Hệ thống người sử dụng: Thời Viễn

Giới tính: Nam (có thể sửa chữa)

Trí lực: 31(100 mãn cấp)

Dung mạo: 80(100 mãn cấp)

Thể lực: 60(150 mãn cấp)

Vũ lực: 11(100 mãn cấp)

Kỹ năng: Thâm tình ôm ấp

Nhiệm vụ hoàn thành độ: 60%

Tích phân: 16000

Nắm giữ vật phẩm: 1327 nhà lá (có thể sửa chữa)

Mã Lệ Tô hạt tròn (một khi dùng, tô tô tô không giải thích)

Khí cụ chuyển đổi ngôn ngữ (căn cứ kịch tình thế giới tự động đổi ngôn ngữ tiến hành chuyển đổi)

...

hệ thống nhắc nhở, giá trị vũ lực quá thấp, trước khi thế giới này kết thúc nếu không thể đạt đến 30, ngoạn gia sẽ bị hệ thống xoá bỏ.

Thời Viễn: “...”

Âm thanh manh nị chết người không đèn mạng kia như thế nào lại biến thành âm thanh máy móc như vậy, nghe thật... Làm người ta sợ hãi.

Tại sao đột nhiên cậu hơi nhớ nhung cái thanh âm lúc trước kia rồi đó.

bản thế giới thiết định cố sự tên là (truy tới tổng tài cao lãnh), nguyên kịch tình sau đó sẽ dùng hình thức văn bản hiện ra cấp ngoạn gia, cụ thể làm sao thay đổi kịch tình để cho hệ thống coi tình huống mà xác định. Cuối cùng nếu không thể thành công truy được tổng tài, ngoạn gia cũng sẽ lập tức bị xoá bỏ.

Chờ hệ thống triệt để không còn âm thanh, Thời Viễn trên tay xuất hiện một quyển sách. Nói là sách kỳ thực hơi quá rồi, bởi vì cũng chỉ mười mấy tấm giấy mà thôi, bất quá ngược lại là tượng mô tượng dạng có bìa.

Chỉ thấy trên mặt bìa đơn giản tám cái chữ lớn kiểu khải thư—— cướp được tổng tài cao lãnh.

Thời Viễn nhìn tên Mã Lệ Tô có chút vô ngữ. Nhắm mắt lại, hần lật ra trang sách.

Cố sự này cùng văn tổng tài bình thường có chút bất đồng. Bởi vì trong tổng tài văn bình thường, tổng tài đều là bá đạo bá đạo bá đạo, một bộ dáng muốn trời cao; nhưng trong này tổng tài —— Trình Mộ chính là cao lãnh cao lãnh cao lãnh, một bộ dáng không thân cận, chỉ có tiểu trợ lý kia của hắn mới có thể tiếp cận hắn và đáp được với lời hắn nói. Đương nhiên, cái tiểu trợ lý này không nghi ngờ chút nào chính là vai nữ chính trong truyện.

Còn có một điểm cùng tổng tài văn bình thường rất không giống.

Trong tổng tài văn bình thường tổng tài đều là như thế này:

Người cần tiền? Hảo, lấy thẻ tùy tiện xoát. Người muốn phòng? Hảo, biệt thự tùy ý chọn. Người muốn ta? Người cái tiểu yêu tinh ma người, đừng nói, người đã thành công đưa tới chú ý của ta.

Nhưng mà cố sự này bên trong họa phong Trình Mộ là như vậy:

Người cần tiền? Ha ha, cho người hai khối, cầm rút ngay lập tức. Người muốn phòng? Ha ha, sàn nhà nhường cho người, không ngủ liền lăn. Người muốn ta? Ha ha, mặt sao lại như vậy đại đây, lăn.

Nữ chủ Lữ Hảo Nguyệt mặc dù nhất gan nhưng sự nhẫn nại đủ mạnh hơn nữa năng lực làm việc không sai, tại một tháng chịu đựng được vô số tiếng “Cút cút cút” của Trình Mộ sau, mới lấy được một cái nhìn thẳng của hắn.

Trình Mộ kỳ thực đối với Lữ Hảo Nguyệt không có hảo cảm đặc biệt gì, chẳng qua là cảm thấy nếu như nàng làm người đàn bà của chính mình ít nhất so với những cái được gọi là đại gia tiểu thư hiểu chuyện, sẽ không dễ dàng gây phiền toái cho chính mình, hơn nữa nàng ở trên công việc cũng có thể giúp đỡ chính mình lúc khó khăn.

Việc chỉ mới có lợi không có chỗ xấu như vậy, Trình Mộ vì sao không làm.

Cho nên, trong truyện Trình Mộ cùng Lữ Hảo Nguyệt sau khi đính hôn một năm rồi kết hôn, tương kính như tân mà qua một đời.

Thời Viễn còn chưa kịp cảm khái, hệ thống lại nói.

3 giây sau, ngoạn gia sẽ tiến vào thế giới, xin chuẩn bị kỹ lưỡng.

Thời Viễn nhắm mắt ở trong lòng im lặng đếm ba tiếng, vừa mở mắt, sững sốt.

Chính mình này là tại một trong đại sảnh tử điểm xa hoa. Lọt vào trong tầm mắt là từng cái từng cái thức ăn trong suốt tinh xảo bày đầy đủ loại màu sắc hình dạng trên bàn tròn, nhìn rất là phong phú. Ở đại sảnh phía trước là một vũ đài trang trí từ các loại hoa tươi.

Này đó đều không trọng yếu, quan trọng là... —— giờ khắc này tất cả mọi người đang nhìn mình chăm chăm, khách nhân vây quanh bàn ăn, không tính người qua đường A, bao quát hai người ăn mặc trao trau truyệt trên sân khấu.

Thời Viễn trong lòng bất ổn, hiện nay này là tình huống ra làm sao?

ngoạn gia chú ý, thỉnh nội trong vòng năm phút phá hoại lễ đính hôn của tổng tài và nữ chủ.

Thời Viễn: “...”

“Thời Viễn nhà thiết kế, mau ngồi xuống! Tất cả mọi người nhìn đấy.” Người bên cạnh vừa đề tỉnh, Thời Viễn mới phát hiện mọi người đều là đang ngồi, ngoại trừ mấy người trên sân khấu cùng... Chính mình.

Trên đài Trình Mộ mắt nhìn lễ đính hôn của mình có vẻ như bị cái người đột nhiên đứng lên kia quấy rối đến, khê cau mày, tiếp hướng nơi nào đó dưới đài nhìn lướt qua.

Sau đó, mấy người đồng phục mặc màu đen liền động thân.

Thời Viễn còn đang đứng ở chỗ ngồi suy nghĩ làm thế nào mới có thể tại trong vòng năm phút phá hoại lễ đính hôn của Trình Mộ, căn bản không chú ý tới này đó động tác nhỏ.

Đùa giỡn rượu điên? Không được, chính mình uống một chén liền gục. Đi lên lôi kéo Trình Mộ bỏ chạy? Không được, không thực tế. Nói nữ chủ cùng mình có một chân? Không được, sau đó nhất định sẽ bị Trình Mộ đánh gãy chân.

Kia phải làm sao đây? Thực sự là đau đầu!

Thời Viễn phỏng chừng năm phút đồng hồ sắp đến, chính mình không có cách nào lãng phí thời gian nữa. Cậu nhắm mắt lại cắn răng một cái, đột nhiên hướng trên sân khấu phóng đi.

Từ bốn phía dự định bọc đánh hấn mấy người xuyên đồng phục màu đen còn chưa có phản ứng lại, liền trở mắt mà nhìn cậu vốn là chỉ cách xa mấy bước chạy trốn càng ngày càng xa, thẳng đến vũ đài.

“Ba!” Một tiếng cái tát vang dội đột ngột tràn ngập toàn bộ đại sảnh, tất cả mọi người trong nháy mắt hít vào một hơi.

Bị đánh người kia cũng sững sờ.

“Trình Mộ, con mẹ nó người ngủ xong bỏ chạy, bây giờ lại muốn cùng một người phụ nữ đính hôn, người đúng là chẳng ra gì!”

Thời Viễn rống lớn xong câu này quay người liền hướng cửa đại sảnh chạy đi, để cho mọi người một bóng lưng duyên dáng.

Mấy giây sau, toàn bộ đại sảnh vỡ tổ rồi.

Thời Viễn giữ vững hô hấp và trái tim nhảy đến thật nhanh, tùy tiện liền co quắp ngã xuống một cái ghế gỗ dài vì người đi đường cung cấp ven đường.

Chính mình vừa nãy làm cái gì.

Thực sự là tìm đường chết, sau này nhìn thấy Trình Mộ phải nói như thế nào đây. Nói mình có bệnh tâm thần phân liệt? Nói mình là bạo lực cuồng?

Ai, bất quá lần này lễ đính hôn của Trình Mộ hẳn là thành công bị phá hỏng đi.

Đang nghĩ như thế, âm thanh máy móc lại vang lên.

Lễ đính hôn của tổng tài cùng nữ chủ bị thành công phá hoại, ngoạn gia tích phân +500, giá trị vũ lực 5.

Giá trị vũ lực 5? Vừa này tay của chính mình sức lực... Quả nhiên không nhỏ.

Nhưng nếu như vậy, dùng tính cách cao lãnh tổng tài chớp mắt tất báo đặt ra cho Trình Mộ, chính mình sợ là chắc phải nếm mùi đau khổ.

Thời Viễn nghỉ ngơi một hồi, rốt cục lấy lại được sức. Nhưng lần này, phải làm sao đây?

Nguyên kịch tình bên trong, Trình Mộ cùng Lễ Hảo Nguyệt lễ đính hôn rất thuận lợi a, nơi nào có chính mình đánh người này vừa ra.

Hệ thống này... Thật mẹ hắn được rồi.

Bất quá, cậu đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Vừa này người bên cạnh gọi cậu là “Nhà thiết kế”? Trong sách cái Thời Viễn nào có cái vai trò như thế? Cậu như thế nào không thấy?

hệ thống nhắc nhở, thân phận ngoạn gia là do hệ thống đặc biệt thiết trí, không phải bắt luận người vật nào trong nguyên tác, mà là người mới hệ thống tăng thêm. Nói cách khác, ngoạn gia đi tới nơi này, đây cũng là một cái thế giới hoàn toàn mới, kịch tình phát triển sẽ cùng nguyên thể giới sản sinh cự đại thay đổi. Bởi vậy, ngoạn gia cũng mới có cơ hội thay đổi nguyên kịch tình có khả năng truy cản tổng tài tiến tới hoàn thành nhiệm vụ.

Thời Viễn lần này trong lòng sáng tỏ, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Nhưng là, ai tới nói cho cậu biết, bốn phía là thời điểm nào nhiều hơn một đám người xuyên đồng phục đen a?

38. Quyển 6 - Chương 2

“Đánh thế nào? Tiện tay sao?”

Thời Viễn nghe thanh âm quen thuộc này, cả người đều cứng.

“A... A, không, không tiện tay.”

“Nhưng người dùng sức lực rất lớn a.” Một thân tây trang màu tím Trình Mộ khoe miệng vì câu, tựa như cười mà không phải cười.

“Ta... Ta vừa này ăn nhiều.”

“Há, ăn nhiều a.”

Một tiếng này âm điệu kéo dài âm cuối giương lên “Ồ” nhượng Thời Viễn một trận tê cả da đầu.

“Ăn cơm ta bỏ tiền ăn no rồi quay đầu lại đáp lễ đến trên mặt ta, không tòi không tòi.”

Thời Viễn càng lúng túng cảm giác không nơi đứng.

Này trách ta sao? Rõ ràng là hệ thống sai! Tại sao ta cảm giác ta phải gọi đậu xa đây, ta so với muối Đậu Nga còn oan hơn.

Thời Viễn cúi đầu ảo não, ở trong lòng yên lặng hỏi thăm hệ thống, không phát hiện chiếu lên trên người dương quang bỗng nhiên thiếu một đại phiến (* mảnh lớn).

Chờ cậu vừa ngẩng đầu, gương mặt tuần tú gần ngay trước mắt làm cho cậu một hơi không ra hảo, lập tức bắt đầu không ngừng mà đả cách. (* kéo dài khoảng cách)

Trình Mộ thấy vậy sững sốt một chút lập tức ghét bỏ thân thể ngửa ra sau lui về phía sau hai bước, kéo ra khoảng cách với Thời Viễn.

Thời Viễn đả cách không ngừng, nhìn thấy động tác này của Trình Mộ, cả người đều không tốt.

“Ây... Đều, đều do... Àch, người.”

Trình Mộ: “...”

Chờ Thời Viễn dừng lại đả cách, cả người tựa như là cây ngay không sợ chết đứng hướng trên ghế salông dựa vào một chút, bộ dáng một bộ gia rất lớn, quên mất chuyện chính mình đánh người trước kia.

Bất quá, Trình Mộ một đôi lời liền đem hấn đánh trở về nguyên hình, cùng cái tôn tử giống nhau.

“Thời Viễn, đúng không? Người thật giống như là nhà thiết kế mới công ty chúng ta mời mọc vẫn chưa tới một tháng?”

Thời Viễn vốn là dựa vào ghế sa lon thân thể đột nhiên ưỡn lên đến mức thẳng tắp, tiếng nói chuyện kiên định mà có lực độ, “Tổng tài, ta thỉnh cầu làm mất mặt!”

Không đợi Trình Mộ nói chuyện, cậu liền trong nháy mắt thay đổi giọng nói, một bộ biết vâng lời cùng bị ủy khuất tựa như cô dâu nhỏ, nói: “Chỉ cần không xa thải ta.”

Chà chà, cái kia lông mi chớp đến thật là khiến người ta thấy đau lòng.

Đáng tiếc Trình Mộ lại quên dáng vẻ ủy khuất này của cậu, đột nhiên lại xoay chuyển đề tài: “Người lúc đó nói là ta ngủ người sau không chịu trách nhiệm câu đó như thế này đi?”

Thời Viễn đột nhiên mặt đỏ lên, âm thanh một thấp, “Ta thuận miệng nói lung tung, ta...”

“Ta phụ trách.”

“A?”

Phụ trách? Cái quỷ gì? Hấn lại không... Khụ, tại thế giới này ngủ ta, làm gì đáp ứng phụ trách?

Lại nói, Trình Mộ cái này họa phong thể nhưng cùng trên sách viết cao lãnh có chút không dính dáng a.

Xác định đây là truyện trong sách? Không tính sai phong bì?

“Này đó người xem một chút.”

Thời Viễn có chút không hiểu ra sao tiếp nhận thật đầy một xếp đồ vật trên tay Trình Mộ.

Hấn cúi đầu phản phản phục phục nhìn đồ trên tay mấy lần, sau khi xác nhận dường như một mặt khiếp sợ nhìn về phía Trình Mộ.

“(cô hầu gái ám lòng tổng tài)? (làm sao làm tốt tiểu nữ nhân của tổng tài)? (kế hoạch bồi dưỡng Tổng tài phụ nhân)? (thể nào trở thành nữ nhân sau lưng tổng tài thành công)? (n loại tư thế vì tổng tài làm ấm giường)? Những thứ này... Đều là cái gì?”

Gió Mã Lệ Tô đập vào mặt, suýt chút nữa đem Thời Viễn thổi thành ngu ngốc.

“Khụ, những thứ này là đồ vật của tiểu Lữ, vốn đây là nàng muốn đọc, hiện tại chuyển giao cho người.”

Thời Viễn: “... Ta là nam nhân!”

“Ngu xuẩn.” Trình Mộ bật thốt lên, “Người không thể thay đổi tư duy đem chúng nó tưởng tượng thành tiểu Nam người hầu ám lòng tổng tài, làm sao làm tốt của tổng tài tiểu Nam —— “

Thời Viễn cảm (làm sao làm tốt tiểu nữ nhân của tổng tài), lòng tràn đầy mong đợi một chữ cuối cùng của Trình Mộ.

Nam nhân nhỏ bé? Nam nhân nhỏ bé! Oa ha ha, ta muốn đổi thân phận, ta muốn trở thành nam nhân của Trình Mộ! Đây là cơ hội ta vờn mình a!

“Ném.”

Kệ sách trên tay Thời Viễn phi mã đến không trung, vẽ ra một đường pa-ra-bôn duyên dáng sau, thẳng tắp tiến vào một góc trong thùng rác.

Thời Viễn: “...”

Mã đàn, trời muốn ta vong! Nói tốt vớan mình đâu!

“Quyển này, ” Trình Mộ cầm lấy một bản khác nặng nề đặt ở trên tay cậu, “Hảo hảo nghiên cứu, thời điểm đó ta muốn đích thân kiểm nghiệm.”

Thời Viễn: “...”

(n loại tư thế vì tổng tài làm âm giường)? Ha ha.

Thời Viễn suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định đáp ứng, ngược lại chính mình cũng không phải chưa từng cùng hân ngủ qua. Lại nói, ngủ dễ làm việc, nhiệm vụ của chính mình thì có mi mục, không tòi không tòi.

Thời Viễn tiểu bàn tính đánh tuyệt, không biết chính mình vốn là thua thiệt lớn.

Trình Mộ thấy cậu đáp ứng, trên mặt bất động thanh sắc, trong lòng cũng đã bị “Kiếm lời lật kiếm lời lật” xoát đây.

Kỳ thực Trình Mộ là muốn như vậy: Vốn là nếu như cùng Lữ Hảo Nguyệt đính hôn mà nói thì chính mình sẽ có trời buộc, mà Thời Viễn liền không giống như vậy, hân là nam nhân, chính mình không thể nào cùng hân đính hôn, nếu nói như vậy chính mình còn có thể nhiều tiêu sái đến mấy năm, cũng không cần lo lắng vấn đề sẽ có hài tử. Một điểm trọng yếu hơn là, Thời Viễn là nhà thiết kế so với Lữ Hảo Nguyệt một cái tiểu trợ lý hữu dụng nhiều hơn, hơn nữa người đủ ngốc, dễ lừa. Không tòi không tòi.

Nhưng mà, chuyện sau này thực sẽ chứng minh —— hân tại chính mình ba ba ba làm mất mặt, còn là loại thật lớn tiếng kia.

Thời Viễn nằm ở trên giường cực lớn mơ màng tiêu thực nghe tiếng nước chảy ào ào trong buồng tắm, nửa ngày chờ không được người đều sắp vậy trong trạng thái buồn ngủ, mí mắt đang hung hăng đánh nhau.

“Này.”

Cánh tay đang lộ ở ngoài chăn Thời Viễn bị người nhẹ nhàng đẩy một cái, hai mắt đã nhắm của cậu liền mở ra.

Này vừa mở mắt, đại buổi tối, cậu suýt chút nữa chảy máu mũi.

Đối diện mắt chính là tám khối cơ bụng chính tề. Hướng lên trên là hai điểm tiểu nhô ra khiến người nhìn thấy có chút xấu hổ, vai rộng, cái cổ trắng cùng gương mặt lớn lên tinh xảo; đi xuống, chỉ thấy được khăn tắm đang che lại bộ vị máu chốt cùng bắp đùi và cẳng chân thon dài cân xứng. Mắt cá chân trở xuống bởi vì bị giường ngăn trở, không ở trong tầm mắt.

Thời Viễn quan sát tỉ mỉ một phen cuối cùng thời điểm đối diện đôi mắt Trình Mộ lập tức lúng túng dời đi chỗ khác, lung tung mà dời đi tầm mắt bộ dáng một bộ tìm tòi nghiên cứu Trình Mộ.

Kỳ thực, cậu mới không muốn nói, chính mình là bị bộ dáng vẻ liêu nhân này dụ dỗ của Trình Mộ đâu.

“Không dám nhìn?” Trình Mộ giọng mang theo trêu chọc rõ ràng làm Thời Viễn có chút phát điên.

“Ai không dám nhìn!”

Thời Viễn quay đầu thẳng tắp nhìn chằm chằm cơ bụng tám khối kia, không nhúc nhích.

Thời điểm nghe tiếng cười của Trình Mộ, cậu mới biết mình bị lừa.

Nhịn không được rồi! Thời Viễn tặc mao.

Cậu đột nhiên bò dậy thân thủ muốn đi đánh Trình Mộ, kết quả...

Tay ở không trung chuẩn bị nắm tới, kia khăn tắm thẳng tắp liền rơi trên mặt đất.

Thời Viễn cùng Trình Mộ bốn mắt nhìn nhau, hai người đều giống như khúc gỗ không nhúc nhích.

Một giây sau, Thời Viễn theo bản năng hướng khu vực bị khăn tắm che liếc mắt nhìn.

Tái một giây sau, cậu chậm rãi thu hồi hình ảnh tay giữa không trung cố định động tác “Trảo” này, yên lặng mà xoay người đưa lưng về phía Trình Mộ tâm tình xóc xếch.

Ôm đồm ôm đồm chặn đắp kín sau, Thời Viễn đỏ cả mặt.

Sau lưng Trình Mộ chỉ nhìn thấy một cái lỗ tai hồng hồng của người trên giường.

Sau đó, hắn cũng hậu tri hậu giác đỏ mặt.

“Khụ, hướng bên trong ngủ.”

“Tại sao? Người ngủ bên trong không được sao?” Thời Viễn xấu hổ căn bản không muốn động.

“Người đã nói làm ấm giường cho ta, người ngủ bên trong ta ngủ nửa bên người đã làm ấm này.”

Thời Viễn: “...”

Nhìn Thời Viễn đang dùng lưng đối với mình, Trình Mộ không khỏi nhú nhú mày, chính mình có trưởng đến xin lỗi người nhìn như vậy sao?

Xác nhận chính mình trưởng đến tuyệt đối rất xứng đáng người nhìn sau, hắn lên tiếng: “Thời Viễn, xoay lại ôm ta ngủ.”

“... Người! Dựa vào cái gì!” Thời Viễn không nhúc nhích, vẫn là để cho Trình Mộ một cái gáy.

“Bởi vì —— ta hiện tại liền muốn tư thế dùng tư thế ôm của ta làm ấm giường cho ta. Lại nói, đây chính là (n loại tư thế vì tổng tài làm ấm giường) dùng loại tư thế thứ nhất đi?”

Thời Viễn: “...”

Mẹ nhà hắn, người một cái tổng tài thậm chí ngay cả loại sách này đều xem.

Trọng điểm của Thời Viễn mãi mãi cũng không ở trên trọng điểm.

Tay Thời Viễn đặt ở trên lưng của Trình Mộ, đầu dựa vào đầu Trình Mộ, thân thể dán chặt thân thể Trình Mộ.

Này tư thế, sao lại xấu hổ như vậy...

Thời Viễn nhắm mắt lại cưỡng bách chính mình ngủ, nhưng nhiệt độ đến từ Trình Mộ làm cho cậu không thể bình tĩnh tiến vào trạng thái ngủ say được.

Muốn chết.

Nhắm mắt nằm khoảng năm phút đồng hồ Thời Viễn vẫn không có ngủ.

Cậu có chút buồn bực, thân thể không khỏi giật giật.

Nhưng này hơi động, xảy ra chuyện lớn.

Thời Viễn cảm giác thân bị cái đồ vật ngạnh ngạnh nào đó chĩa vào.

Đồng dạng không ngủ Trình Mộ ở trong bóng tối cắn răng, chính mình nín đã lâu mới khống chế lại, hắn lộn xộn cái gì sức lực a!

Lần này, Trình Mộ quyết định không nhịn nữa.

Tiên hạ thủ vi cường.

“Này... Trình Mộ, người đang mò nơi nào! A...”

Bóng đêm thâm trầm, thời gian trôi qua, động tác không thôi.

Thời điểm Thời Viễn lưng mỗi chân đau cái nào cái nào đều đau tỉnh lại, sắc trời đã sáng choang.

Cậu nhu nhu cái trán, bỗng nhiên cả kinh.

Đi làm!

Thời Viễn dựa vào thông tin chứa trong cặp tài liệu, hỏa cấp hỏa liệu chạy về phía địa phương cậu “Thượng không tới một tháng lớp” nhưng căn bản không nhận biết.

“Thời Viễn nhà thiết kế đến.”

“... Chào ngài, ta đến.” Người kia là ai?

đây là người lãnh đạo trực tiếp của ngoại gia.

Người lãnh đạo trực tiếp a, đầu lĩnh...!

“Chủ, chủ quản hảo, là lỗi của ta, ta ngày hôm nay ngủ quên.”

Thời Viễn lúng túng hơi cúi đầu.

Này cúi đầu xuống, bại lộ thứ gì.

“Lần sau không được viện cớ này nữa.”

“Vâng vâng vâng, sau này tuyệt không đến muộn.”

Vòng qua Thời Viễn đi được hai bước, chủ quản liền lên tiếng, “Khụ khụ, Thời Viễn nhà thiết kế, tuy rằng người trẻ tuổi nóng tính, nhưng vẫn là... Phải kiềm chế một chút a.”

Thời Viễn nghe lời này có chút không tìm được manh mối, chính mình có vấn đề gì sao?

Đứng tại chỗ một phút cậu cũng không nghĩ ra trên người mình có vấn đề gì, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu một cái, đi chỗ làm việc của mình mà tùy tùng 2B nói.

Không nghĩ tới chính mình thậm chí có phòng làm việc độc lập, Thời Viễn tâm trạng thật vui vẻ.

Dù sao lười biếng sẽ không ai nhìn thấy.

Khà khà khà.

Trong phòng làm việc có chút nóng, Thời Viễn cởi bỏ âu phục, tháo xuống ca-ra-vat, hướng trên ghế salông nhỏ ở bên cạnh ném một cái, tiếp chỉ mặc áo sơ mi trắng nhanh chân đi hướng bàn làm việc.

Ngồi ở trên ghế xoay mềm nhũn, Thời Viễn thoải mái nhắm hai mắt lại.

Oa, cảm giác tốt thật.

“Keng keng keng...”

Trên bàn tiếng máy bàn riêng đột ngột vang lên, sợ đến Thời Viễn tức thì run một cái.

“... Alo? Chào ngài, ta là Thời Viễn.”

“Tối hôm qua cảm giác thế nào?”

“Ba!” Thời Viễn trực tiếp cúp điện thoại.

Vừa nãy có người gọi điện thoại sao? Rõ ràng không có!

Đoan đoan chánh chánh tại trước bàn ngồi xong, Thời Viễn theo tay cầm lên văn kiện trên bàn nhìn một chút.

Huyết sắc giang hồ?

Máy server?

Võng du?

Thời Viễn suýt chút nữa kích động nhảy dựng lên, hệ thống thực sự là quá mẹ hấn tri kỷ rồi!

Đây chính là nghề chính cũ của mình a.

Thời Viễn trước khi chết, tại trong đại học chủ tu chính là máy tính chuyên nghiệp, thêm vào cậu trời sinh đối máy tính có một loại cảm giác quen thuộc, cho nên ở trong khóa chuyên ngành chính là người tài ba, có không ít nữ sinh cũng bởi vậy yêu thích cậu.

Hơn nữa, cậu tùy tiện chơi cái vòng đu đều có thể hỗn cái đại thần coong coong.

Dù sao, ta có kỹ thuật a!

Hãy chờ xem, tiểu gia sau này phải dùng kỹ thuật treo nổ trời miếu sát các người, ở trong “Giang hồ” nhắc lên một hồi một trường máu me!

Giang hồ, tiểu gia —— đến đây!

39. Quyển 6 - Chương 3

Kênh thể giới.

thể giới [soái nổ bầu trời]: Ha ha ha, người này không có soái bằng ta!

thể giới [kẻ xấu xí nhiều tác quái]: Nhân gia có nhan giá trị cố tình dựa vào tài hoa, một cái người nào đó tùy tiện nói chính mình soái, thực sự là ha ha.

thể giới [đại thần nào tàn phẫn]: Không nói, xem ID, đại thần ta đều yêu, anh anh anh

~ thể giới [cuộc lúa ngày giữa trưa]: Anh anh anh và vân vân thực sự là được rồi.

thể giới [hôn ta đừng nói chuyện]: Vây xem, quần chúng ăn dưa ngồi đợi tài nghệ luận bàn của mấy vị lầu trên, có thể động thủ giải quyết vấn đề tuyệt đối đừng nói chuyện.

thể giới [lão tử từ lâu nhìn thấu tất cả]: Muốn đánh nhanh đi đánh, đừng ở chỗ này ảnh hưởng tâm tình ta cụng bái đại thần.

thể giới [ngày tốt ở đây]: Nói chuyện, người nọ là cái lai lịch gì?

thể giới [hầu thi đấu lồi]: Cái này ta biết, người này một tháng trước tại trên bảng xếp hạng toàn phục 100 người đứng đầu ở cuối xe, miễn cưỡng chiếm cái vị trí người thứ 100. Bất quá, chính như bây giờ chứng kiến, hần xông vào bảng xếp hạng đại thần người thứ hai mươi.

thể giới [mục trí chương]: 6666666, kỹ thuật không sai a!

thể giới [ca không hèn mọn]: Nói chuyện các vị, ca thật giống phát hiện cái sự tình gì không ổn.

...

Thời Viễn thời điểm cầm chén nước ngồi xuống, liền thấy kênh thể giới nổ.

Hơn nữa, đại khái, có vẻ như, thật giống, cùng mình có liên quan...

Bất quá, hơi nhỏ vui vẻ làm sao bây giờ.

Thời Viễn nhìn đại gia trò chuyện một chút đều sắp muốn làm nhíp điệu, cảm thấy được là thời điểm chính mình nói một câu.

Nhưng là phải nói gì đây.

thể giới [ta đẹp trai nhất]: Đại gia... Hảo.

thể giới [đại thần nào tàn phẫn]: Anh anh anh, cướp hàng trước, phu nhân khỏe.

thể giới [hầu thi đấu lồi]: Mẹ nổ, tay chậm một giây, phu nhân khỏe.

thể giới [cuộc lúa ngày giữa trưa]: Các người nói điểm chính có được hay không, thực sự là được rồi.

thể giới [cuộc lúa ngày giữa trưa]: Phu nhân khỏe.

thể giới [soái nổ bầu trời]: Phu nhân khỏe.

thế giới [kẻ xấu xí nhiều tác quái]: Phu nhân khỏe.

thế giới [hôn ta đừng nói chuyện]: Phu nhân khỏe.

...

Thời Viễn:...

Ta đây là bỏ lỡ cái gì...

Thời Viễn không quản đại gia tiếp sau nói gì đó, yên lặng phiên trở lại xem ghi chép.

Sau đó, cậu im lặng, nghĩ tới trước đó hệ thống trợ giúp.

bởi kịch tình cần thiết, nên tài khoản trò chơi từ hệ thống trực tiếp cung cấp cho ngoại gia, thỉnh ngoại gia chú ý sử dụng.

Sau đó, Thời Viễn liền nhận được một cái tài khoản cùng mật mã.

Click đăng ký.

ID: Ta đẹp trai nhất.

Lúc đó Thời Viễn lần đầu tiên nhìn thấy cái ID này, trong lòng thật vui vẻ, cũng không lo lắng nó có chút tồ.

Đại thể sau khi biết chơi, cậu liền phát hiện cái id này cư nhiên ở bảng xếp hạng người thứ 100 toàn phục cá nhân.

Cậu càng vui vẻ hơn.

Nhưng bây giờ nhìn lại, làm sao liền cảm thấy đủ đủ đây.

Đầu tiên, đại gia gọi cậu phu nhân cậu hiểu rõ nguyên nhân.

Người đứng nhất bảng xếp hạng cá nhân Toàn phục ID là vợ ta đẹp trai nhất.

Ha ha.

Này chết tiệt không thể thay đổi ID.

Vốn là đi, này không thể liền bị người chú ý, nhiều lắm cho là hấn là đại thần nào tàn phần mà thôi.

Nhưng là, hiện tại một mình mình nguyệt lên người thứ hai mươi trên bảng toàn phục đến đại thần bảng, cái kia đại thần vừa vặn liền tại người thứ hai.

Người thứ nhất? Người thứ nhất không trọng yếu, bởi vì đó là NPC.

Lần này thực sự là chơi trúng, đại gia tự mình hoàn nguyên “Chân tướng”.

Cái gì cậu là phu nhân đại thần, đại thần mang theo cậu một tháng tăng nhanh như gió đưa lên đến giai đoạn đại thần, sau đó qua một tháng nữa phu nhân đại thần nhất định sẽ xông lên đại thần bảng người thứ ba, theo thật sát phía sau đại thần, hai người bắt đầu song túc song phi, huyết chiến giang hồ, lưu lại một đoạn giai thoại truyền lại đời sau.

Thời Viễn:...

thế giới [ta đẹp trai nhất]: Một tháng sau —— người thứ hai!

thế giới [ngày tốt ở đây]: Phu nhân đây là tiết tấu muốn nhượng đại thần kiên đảo NPC? Cừ!

thế giới [quần chúng ăn táo]: Cừ!

thế giới [quần chúng ăn dưa]: Cừ!

thế giới [quần chúng ăn quả lê]: Cừ!

...

Thời Viễn:...

Thời Viễn cảm giác phổi sắp nổ, dứt khoát kiên quyết rút khỏi trò chơi.

Văn phòng tổng tài.

Người nào đó nhìn trong máy vi tính phát điên mà quát lớn nước Thời Viễn, nhìn lại mặt bên trong một máy vi tính mở trò chơi khác một hồi, không khỏi cười ra tiếng.

Cách tăng thủy tinh trong suốt sát vách trợ lý: Ai lại bị tổng tài hãm hại, mặc niệm 3 giây.

Một tháng này Thời Viễn làm âm giường thay đổi mười mấy tư thế, nhưng mà chuyện lần đầu tiên phát sinh rồi cuộc chưa từng xảy ra, cậu và Trình Mộ chỉ là đơn thuần ngủ mà thôi.

Thế nhưng, cậu bị một bộ vị nào đó đỉnh qua thật nhiều lần...

Thời Viễn rất buồn bực, Trình Mộ là thế nào nhịn xuống, chẳng lẽ không được?

Nếu như Trình Mộ biết được cậu nghĩ như vậy, nhất định sẽ dùng hành động thực tế phản bác cậu.

Dù sao, cậu là muốn như vậy —— ta muốn nhượng Thời Viễn thật tâm thật ý đi theo ta.

Buổi trưa ăn xong món ăn công nhân, Thời Viễn hài lòng tiếp tục đại nghiệp vơ du của mình.

Đáng tiếc, bị cắt đứt.

“Thời Viễn nhà thiết kế, ba giờ xế chiều hôm nay: ba giờ nhân viên bộ thiết kế tại phòng số hai mở hội nghị.”

Ba giờ: ba giờ? Nhiệm vụ khảo nghiệm mới vừa vặn muốn mở ra a!

Đây là người nào chọn thời gian, thật là đúng lúc a.

Thời Viễn hai giờ năm mươi vội vã kết thúc 1 trận du hí sau bước vào phòng hội nghị, nhìn tất cả mọi người ngồi chỉnh tề, cảm giác là lạ.

Không phải là một cái bên trong hội nghị mà, còn như vậy.

Nghĩ như thế, cậu cũng đoan đoan chính chính mà ngồi xuống.

Đôi mắt liếc chung quanh, mười người.

Đây không phải là đủ người sao? Làm sao không bắt đầu.

Cậu đang muốn mở miệng nhắc nhở chủ quản một chút, tất cả mọi người đột nhiên đều đứng lên, “Tổng tài hảo.”

Trừ cậu ra.

Một giây sau, tầm mắt của mọi người đều hướng đến chỗ cậu, vị bị người xưng hô bao quanh “Tổng tài” kia.

Thời Viễn đôi mắt giật giật, dưới chân có chút run cầm cập mà chuẩn bị đứng lên.

“Mọi người ngồi đi.”

Thời Viễn đi lên nửa người lại rụt trở về.

“Thời Viễn nhà thiết kế không phải muốn đứng lên sao?”

Thời Viễn:...

“Ừm... Nếu Thời Viễn nhà thiết kế đứng lên trước tiên, hãy nói một chút tháng tình huống vơ du gần nhất đi.”

Đang ngồi tất cả mọi người: May là không phải ta.

Thời Viễn: “... Tháng này tân phục ‘Khổng tước sơn trang’ ngoạn gia gia tăng thật lớn, so với một tháng trước tăng lên 43. 5%, ta cho là công ty cần phải thích hợp cấp nên phục tăng cường một ít npc. Mặt khác...”

“Thời Viễn nhà thiết kế thật là có đủ hiểu rõ, nói không sai. Lúc thường ở phía dưới có phải là hạ xuống rất nhiều công phu?”

Trình Mộ vi câu khéo miệng, chống cằm nhìn về phía một mặt chính kinh Thời Viễn.

Mọi người:... Cái biểu tình này, tổng tài tám phần mười biết đến chuyện gì đang cố ý đùa đối thủ.

Sau đó, bọn họ ánh mắt nhất trí mà nhìn về phía Thời Viễn.

Thời Viễn cảm nhận được tầm mắt chung quanh, sợ hãi trong lòng: “... Không có không có.”

Cậu có thể nói mình rõ ràng như thế là bởi vì giờ làm việc chơi du hí à...

Bất quá may là không người biết.

Nghĩ tới đây cậu cúi đầu thở phào nhẹ nhõm, vừa ngẩng đầu, liền đối diện với ánh mắt tự tiếu phi tiếu của Trình Mộ.

Thời Viễn:...

Thế nào cảm giác như mình bị phát hiện đây? Không thể không thể.

“Tổng tài ngày hôm nay làm sao sẽ không giải thích được mở hội?”

“Ai biết.”

“Chẳng lẽ có người không cẩn thận làm chuyện gì bị tổng tài bắt được nhược điểm?”

Đi tới mọi người nhìn thoáng qua lẫn nhau đột nhiên đều dừng lại, quay người lại nhìn về phía Thời Viễn đi ở sau cùng.

“... Đại gia, có chuyện gì sao?”

“Người có phải là ở trong phòng làm việc làm cái chuyện gì không nên làm?”

Thời Viễn phía sau lưng mát lạnh, “Không... Không a.” Như thế nào cảm giác tất cả mọi người phát hiện cái gì.

“Ồ.”

Mọi người lại tiếp tục đi.

“Kia tổng tài ngày hôm nay ăn lộn thuốc gì, thật là lạ.”

“Sau này đang theo dõi xuống phải khiêm tốn một chút.”

“Đúng.”

“Ừm.”

“...”

Thời Viễn:...

Ta nghe được cái gì? Quản chế?

Sau nặc danh ở trong diễn đàn công ty mở topic cầu vấn, biết được chân tướng nước mắt Thời Viễn suýt chút nữa đi ra.

Trong công ty phàm là công nhân cao cấp có phòng làm việc riêng, đều ở dưới sự theo dõi của tổng tài.

360 độ không góc chết giám khống khí không phải là ngồi không, cho nên tất cả mọi người rất “Tự giác” mà chăm chỉ làm việc.

Công ty mỹ danh viết, tổng tài là vì thực chú ý động thái công nhân, quan tâm công tác sinh hoạt của công nhân mới làm như vậy.

Đại gia oan ức sau, chỉ có thể một mặt tươi cười nói một câu: Tổng tài khổ cực.

Bất quá, động tác này xác thực rất có hiệu quả. Huống hồ mặc dù có chút quá phận, nhưng công ty phúc lợi cũng thực rất phong phú, cho nên đại gia yên lặng kháng cự một hồi cũng vui vẻ tiếp nhận.

Hơn nữa có người trong lúc này ở văn phòng nơm nớp lo sợ mà cấp bạn gái gọi điện thoại cũng cũng không có hậu quả gì sao.

Sau đó đại gia phát hiện, chỉ cần không ở văn phòng làm cái gì quá chuyện quá đáng, tỷ như tùy chỗ đại tiểu tiện, cần bản không có việc gì.

Cho nên, đại gia đối với cái này giương càn là không để ở trong lòng.

Tỉ mỉ nghĩ lại, tổng tài người ta nào có cái kia nhân hạ thoả mái nhìn chăm chăm xem người.

Thời Viễn ngồi xổm ở nhà vệ sinh bên trong góc lau mặt.

Chính mình cố ý cúp điện thoại bị thấy được chưa?

Chính mình chơi du hí bị thấy được chưa?

Chính mình ăn mì bị thấy được chưa?

Chính mình chửi ầm lên người nào đó bị thấy được chưa?

...

Thời Viễn nghĩ tới một cái cổ sự dốc lòng:

Mỗ công nhân ở trên lớp trong lúc ăn mì chơi du hí, ăn mì mắng tổng tài, ăn mì...

Cuối cùng, mỗ công nhân, tốt.

40. Quyển 6 - Chương 4

“Chào ngài, ta là Thời Viễn.”

“Làm sao không chơi du hí?”

Thời Viễn: “... Không muốn chơi.”

Cái gì không muốn chơi, đều tại kênh thể giới cam kết một tháng sau toàn phục đệ nhị đầu.

“Người thứ hai, không muốn sao?”

Thời Viễn: “...”

Hắn làm sao liên cái này đều biết?! Lẽ nào cái giam khổng khí (* máy giám sát) này là cao thanh? Mã đản.

“Chơi đi, ta cho phép.”

Thời Viễn nghe lời này nhất thời cao hứng nhanh nhẩy cõn lên, bất quá vừa nghĩ tới có quản chế, chỉ có thể yên lặng mà ở trong lòng cười ra tiếng, thuận tiện ở trong lòng cảm tạ Trình Mộ vài câu.

Nhưng là ——

“Công ty của ta ít đi người một cái nhà thiết kế còn có thể phá sản sao.”

Thời Viễn: “...” Thu hồi vừa nãy ở trong lòng cảm tạ.

thế giới [ta đẹp trai nhất]: Đại gia hảo, ta lại tới nữa rồi.

thế giới [ngày ngày]: Ngày hôm qua tân phục beta, đại thần người cư nhiên không có tới, tiểu đệ vốn là tưởng vậy xem kỹ thuật treo nổ trời của người.

thế giới [đại thần nào tàn phẫn]: Cái kia, phải, ngày ngày, xưng hô của người sai rồi, thỉnh gọi đại thần —— phu nhân, cảm tạ.

thế giới [ngày ngày]: Tiểu đệ sai, đại thần phu nhân khỏe.

thế giới [hầu thi đấu lồi]: Ngày ngày, người tại sao ngu xuẩn như vậy, gọi là phu nhân. Đến đến đến, cùng ta gọi —— phu nhân khỏe.

thế giới [ngày ngày]: Phu nhân khỏe.

thế giới [soái nổ bầu trời]: Phu nhân khỏe.

thế giới [quần chúng ăn dưa]: Phu nhân khỏe.

...

Thời Viễn:...

Làm sao đối thoại lại biến thành như vậy! Mẹ nổ!

thế giới [ta đẹp trai nhất]: Tân phục —— thanh căn nguyên sơn, Tiến lên!

thế giới [ghét bỏ vợ chồng]: Tiến lên!

thế giới [chỗ rẽ gặp phải yêu]: Tiến lên!

thế giới [ta phải cho người sinh hầu tử]: Tiến lên!

...

thế giới [đừng nói chuyện hôn ta]: Đã lâu chưa từng thấy giết trong nháy mắt, phu nhân soái!

thế giới [kẻ xấu xí nhiều tác quái]: Đối phương trang bị hảo gặp phải phu nhân loại này cái gì cũng tốt căn bản không có gì trứng dùng.

thế giới [cuộc lúa ngày giữa trưa]: Đối phương cái kia muối tử phụ trợ kỹ thuật không sai a.

thế giới [mục trí chướng]: Không nói nhiều, ba chữ, phu nhân cừ nhất!

...

Thời Viễn: Có thể hay không thay cái xưng hô...

Tại Thời Viễn chuẩn bị khiêm tốn vài câu thời điểm, trên kênh thế giới đột nhiên đi ra một cái tin tức đồ tươi của hệ thống ——

Ngoạn gia [vợ ta đẹp trai nhất] chính tại Quỷ Cốc nhai sử dụng thượng cổ Thần khí Bàn Cổ phủ đại sát đại sát, đẳng cấp tăng lên tới level 260, mở ra nhiệm vụ ẩn giấu Quỷ Cốc phái —— quyết chiến Thiên Sơn, thu được một cái huyết sắc Cổ thần kiếm thất tinh Long Uyên trên giang hồ.

Nhìn thấy tin tức này đại đa số ngoạn gia tâm tình đều là khiếp sợ sùng bái, hay là cũng có cá biệt thờ ơ.

Nhưng Thời Viễn cố tình không thuộc về trở lên bất luận một loại nào.

Cậu rất tức giận nha.

Bởi vì cậu muốn cái thất tinh Long Uyên kiếm này thời gian rất lâu, nhưng là vẫn luôn không gặp phải. Như thế rất tốt, một cái duy nhất —— không còn.

Cậu đem bị gọi phu nhân đau cùng mất đi thất tinh Long Uyên tức giận chồng chất lên nhau, trong lòng không ngừng mà nghĩ linh tinh.

Đúng lúc này, góc tin tức khuông đột nhiên lóe lên.

Thời Viễn liếc mắt một cái không muốn nhìn, dù sao gần nhất cậu bị các loại người nịnh bợ làm sợ.

Nhưng là nhận lấy cậu không thể không nhìn.

thế giới [vợ ta đẹp trai nhất]: Vợ ta cùng ta giận dữ không để ý tới ta, làm sao bây giờ? Tại tuyến chờ!

thế giới [đại thần nào tàn phẫn]: Đánh gục đánh gục!

thế giới [quần chúng ăn quả lê]: Một ngày không có tới, mới vừa lên tuyến liền nhìn thấy công tử cùng phu nhân làm biệt nữ, chuyện này... Không trách ta đi?

thế giới [ngày ngày]: Công tử trực tiếp đi lên, đánh ngã hắn!

thế giới [đừng nói chuyện hôn ta]: Công tử, đừng nói chuyện, hôn hắn! Muốn tử là muốn phao! Phu nhân là muốn vén!

thế giới [ngày tốt không ước]: Phu nhân, đừng ngạo kiều! Bé ngoan nằm ngang!

Thời Viễn:...

Thời Viễn nghiêng rằng nghiêng lợi điểm con chuột một cái phản kích.

âm thầm trò chuyện [ta đẹp trai nhất]: Người là ai! Người muốn làm gì!

âm thầm trò chuyện [vợ ta đẹp trai nhất]: Ta là tướng công của người, thỉnh cầu thêm người làm bạn tốt.

âm thầm trò chuyện [ta đẹp trai nhất]:... Lăn thô!

Lập tức không còn đáp lại, Thời Viễn cho là hắn rất cục mắt dài sắc tự giác bỏ chạy.

Nhưng là...

thế giới [vợ ta đẹp trai nhất]: Ta làm không quá hảo, phu nhân ta bảo ta lăn thô. Anh anh anh, bảo bảo oan ức, bảo bảo khổ sở, bảo bảo đắng lòng.

thế giới [ca không hèn mọn]: “Làm” không quá hảo? Công tử, người quá bắt nạt người. Trẻ tuổi nóng tính, kiềm chế một chút.

thế giới [cuộc lúa ngày giữa trưa]: Ngạo tào cái rãnh cái rãnh cái rãnh cái rãnh cái rãnh cái rãnh, công tử mạnh nỏ! Rãnh máu muốn hết rồi!

thế giới [đại thần nào tàn phẫn]: Cuộc lúa người bắt công, ta ngày đó nói anh anh anh người nói thế nào là ta được rồi! Không nói ta mạnh!

thế giới [cuộc lúa ngày giữa trưa]: Cảm tạ, phân biệt người.

thế giới [đại thần nào tàn phẫn]: Người! Anh anh anh, cầu đại thần hổ mồm.

thế giới [vợ ta đẹp trai nhất]: Mò.

thế giới [đại thần nào tàn phẫn]: Oa oa oa, công tử hảo ấm, mạnh ta máu đầy mặt!

thế giới [ta đẹp trai nhất]:...

Tổng tài văn phòng, Trình Mộ hai chân tréo nguẩy nhìn họa phong duy mỹ màn hình máy vi tính, mặt không thay đổi phát ra một cái mò.

Phát xong hắn mới nhớ tới, thật giống mình mới là cái cầu an ủi đi.

Thầm đếm 3 giây sau, hắn theo bản năng mà liếc một cái tin tức khuông —— quả nhiên chột hiện.

Hắn không khỏi mà gọi lên khoe miệng. Bản mô-rát, cùng ta đấu.

âm thầm trò chuyện [ta đẹp trai nhất]: Người... Đủ.....

Nhìn lời nhắc nhở “Đối phương đã đồng ý ngài hảo hữu thỉnh cầu”, Trình Mộ toét miệng độ cong càng lớn.

Hắn cố tình đó, một máy vi tính khác hiện ra một cái nam xà tinh bệnh tức giận đến cuồng nắm tóc.

Hắn sao lại chơi vui như vậy đây, thật muốn tiếp tục bắt nạt.

âm thầm trò chuyện [vợ ta đẹp trai nhất]: Người muốn gia nhập bang phái của ta đi.

Này trên nhìn dưới xem nhìn bao quát đều hắn là lời thỉnh cầu cố tình cảm giác lại là một loại ngữ khí vô cùng bá đạo mệnh lệnh.

Nhận lấy, Thời Viễn trên mặt biên du hí bắn ra một cái khuông hình chữ nhật: Ngạo gia [vợ ta đẹp trai nhất] mời ngài gia nhập Quý Cốc phái, có đồng ý hay không?

Nhìn chăm chăm cái nút lệnh không kia oán niệm nhìn mười mấy giây, cứng rồi Thời Viễn mới dùng tay thao túng con chuột lồi dồi đến nút lệnh đồng ý bên tay phải.

Ha ha.

thế giới [vợ ta đẹp trai nhất]: Túc phụ, ta dẫn người đi nhận thức người một chút.

Thời Viễn:... Làm sao một bộ cảm giác muốn gặp gia trưởng nào động đây.

Quý Cốc phái [vợ ta đẹp trai nhất]: Chúng tiểu nhân, đi ra gặp gỡ vợ ta.

Quý Cốc phái [Tầm Y]: Thứ hai mươi? Tỏa. (* tỏa: Ưc chế, miệng rộng, bĩ ổi nói chung là k tốt)

Quý Cốc phái [ta đẹp trai nhất]:...

hệ thống nhắc nhở : Ngoạn gia [vợ ta đẹp trai nhất] đối ngoạn gia [Tầm Y] sử dụng thất tình Long Uyên kiếm, ngoạn gia [Tầm Y] đã bị miểu sát.

Quý Cốc phái [vợ ta đẹp trai nhất]: Kiếm này dùng vẫn được.

Thời Viễn ánh mắt oán niệm lại xuất hiện.

Quý Cốc phái [đón gió]: Phu nhân khỏe.

Quý Cốc phái [thảo thảo thảo]: Phu nhân khỏe.

(* thảo bỏ dấu hỏi)

...

Thời Viễn: Những người này như thế nào hảo nhìn quen mắt bộ dáng.

Quý Cốc phái [vợ ta đẹp trai nhất]: Phu nhân cũng đã phát hiện đi, phái của chúng ta cái khác không có, chỉ có đại thân. Cho phép, thêm vào người, vừa vận thu thập đủ hai mươi vị trí đầu.

Thời Viễn:... Chẳng trách là toàn phục đệ nhất bang phái.

Bất quá, cậu đột nhiên phát hiện một chuyện, cái kia nào tàn mới vừa nói thêm vào mình tổng cộng thu thập đủ hai mươi vị trí đầu?

Nhưng là, toàn phục đệ nhất không là một cái npc sao?

Thời Viễn lắc đầu một cái tập trung tinh lực, tử tế tính tính Quý Cốc phái tiểu môn chủ —— mười chín cái, thêm vào mình xác thực hai mươi.

Lẽ nào...

Cái npc này là giả?!!!

41. Quyển 6 - Chương 5

âm thầm trò chuyện [ta đẹp trai nhất]: Người là ai?

Thời Viễn tự định giá nửa ngày, vẫn là không ngăn được lòng hiếu kỳ của mình.

Nhưng là qua mấy phút đều không có bất kỳ đáp lại nào, Thời Viễn có chút tiểu tiếc nuối, chẳng lẽ mình đã đoán sai? Đây toàn phục đệ nhất chính là cái npc?

Trình Mộ vừa đi lên liền nhìn thấy tin nhắn tức phụ nhà hắn năm phút đồng hồ trước gửi tới.

Hắn khẽ mỉm cười, lộ ra biểu tình nguy hiểm như đại hôi lang muốn dụ dỗ tiểu hồng mao, sau đó, ngón tay khởi động.

âm thầm trò chuyện [thương hải Quy Ly]: Chào ngài, bởi hệ thống bên trong gần nhất đang duy tu, dẫn đến hệ thống npc phản ứng chậm chạp, bởi vậy mang tới bất tiện cho ngài, Quy Ly biểu thị hết sức xin lỗi. Xin hỏi ngoạn gia có chuyện gì không?

Thêm Quy Ly làm bạn tốt xin nhấn 1.

Cùng Quy Ly tán gẫu xin nhấn 2.

Cùng tổ đội Quy Ly làm nhiệm vụ xin nhấn 3.

Cùng Quy Ly giao cơ thỉnh trực tiếp ấn 0.

Thời Viễn:...

Hệ thống này ra bug cũng thật là đáng sợ, nhanh chóng sửa xong đi.

Nhìn mấy cái hạng tuyển, Thời Viễn yên lặng chọn 2. Trước tiên tâm sự rồi nói, thêm bạn tốt liền... Quên đi thôi.

âm thầm trò chuyện [ta đẹp trai nhất]: Người thật sự là npc?

Thời Viễn vẫn còn có chút hoài nghi.

Cư nhiên không thêm ta? Vẫn không tính là quá ngu a. Trình Mộ yên lặng ở trong lòng nói.

âm thầm trò chuyện [thương hải Quy Ly]: nghiệm chứng npc thỉnh gửi xxxxx đến 110xxxxxxxx, sau khi nhận được phản hồi, lần thứ hai gửi xxxxx đến 119xxxxxxxx, sau khi nhận được phản hồi, lần thứ hai gửi xxxxx đến 120xxxxxxxx, tức có nghiệm chứng kết quả. Chú: Phí thông tin mỗi lần hai nguyên.

Thời Viễn:...

Hệ thống này ra bug liên số điện thoại thoạt nhìn đều có gì đó không đúng. Thời Viễn theo bản năng lắc đầu một cái, không phát ra, phí thông tin cũng quá quý đi.

âm thầm trò chuyện [ta đẹp trai nhất]: Vậy là người từ máy vi tính khổng chế?

âm thầm trò chuyện [thương hải Quy Ly]: Đúng, Quy Ly là trí năng npc, từ máy vi tính khổng chế. Ngoạn gia nếu có chuyện gì không vui có thể cùng Quy Ly chia sẻ, sau khi chia sẻ xong hệ thống sẽ không lưu lại bất kỳ ghi chép nào, thỉnh ngoạn gia yên tâm.

Thời Viễn tỉ mỉ suy nghĩ một chút, cảm thấy có một nơi có thể thoả thích nói bí mật không bị phát hiện như thế, có chút động lòng.

Đương nhiên, động lòng không bằng hành động.

hệ thống : Ngoạn gia [ta đẹp trai nhất] thỉnh cầu thêm làm bạn tốt, có đồng ý hay không?

Trình Mộ tay cầm con chuột giật giật, không chút do dự mà điểm đồng ý .

âm thầm trò chuyện [ta đẹp trai nhất]: Người hảo, ta là Thời Viễn, rất hân hạnh được biết người, Quy Ly.

âm thầm trò chuyện [thương hải Quy Ly]: Người hảo, ta là Quy Ly, cũng rất hân hạnh được biết người, Thời Viễn.

Thời Viễn cười cười, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

âm thầm trò chuyện [ta đẹp trai nhất]: Người tại sao gọi Quy Ly đâu? Quy Ly cho người cảm giác... Rất mâu thuẫn.

Ngồi trước máy vi tính Trình Mộ thân thể đột nhiên cứng đờ, sau đó như là đột nhiên giải thoát dựa vào ghế ở sau lưng.

Những chuyện kia qua hơn mười năm, muốn quên không muốn quên đều đã qua, ngày hôm nay nghe đến một cái vô tâm “Mâu thuẫn”, chính mình cứ nhiên không rõ có chút tâm tình hóa, thật là sống gặp quỷ.

Nghĩ hần Trình Mộ lúc trước một công tử ca áo đến thì đưa tay cơm đến há mồm, thời điểm mười bảy tuổi công ty của phụ thân bởi vì thúc thúc cùng người ngoài liên hợp mà đóng cửa, miễn cưỡng làm cho hần lưu lạc tới mười bảy năm qua chưa từng có nghĩ tới mức độ thâm, phụ thân cũng bởi vậy bị tươi sống tức điên, mẫu thân mang theo tiền thừa cùng thúc thúc đi.

Tại phòng cho thuê giá rẻ mười mét vuông thường hay cắt điện cạn nước mang theo phụ thân trụ trong hai năm, nhần nhẹn người khác khinh thường cùng thương hại, nhận được người hảo tâm quan tâm cùng trợ giúp, hần tổng là tại thời điểm trời tối người yên không ngừng nhắc nhở chính mình, Trình Mộ người phải tàn nhẫn, đối với người khác tàn nhẫn, đối với mình càng ác hơn.

Sau, chính hần học kỹ thuật làm thiết bị, dựa vào cố gắng của mình cùng các loại cơ hội tốt cực tại thời điểm hai mươi lăm tuổi xây dựng lên công ty khoa học kỹ thuật vông lạc Trình thị của chính mình.

Công ty thành lập ngày ấy, hần tốt cực lộ ra nụ cười đã lâu không thấy, nhưng nụ cười kia dù là ai nhìn đều có chút sợ sệt.

Không sai, hần đang cười lạnh. Hần Trình Mộ —— muốn động thủ phản kích.

Sớm nhất tiến vào công ty nhóm người kia hiện tại lưu lại còn không thiếu. Tại bên trong trí nhớ của bọn họ, Trình Mộ là người điên. Công ty mới vừa thành lập kia mấy năm hần tổng là không ngày không đem phao (*đắm mình) ở công ty, cũng đối với công nhân viên yêu cầu rất nghiêm khắc, nhưng phúc lợi nên có chưa bao giờ sẽ thiếu, này cũng là nguyên nhân bọn hần lưu lại.

Trình Mộ người này nói như thế nào đây?

Nói hần hào phóng đi, hần chưa bao giờ sẽ như lão bản khác giống nhà giàu mới nổi tân trang chính mình; nói hần hẹp hòi đi, hần lại lượng lớn lượng lớn mà cấp công nhân phát phúc lợi.

Nói hần lãnh huyết đi, hần cấp các loại hoạt động quyền quá khoản trợ giúp quá rất nhiều người xa lạ; nói hần nhiệt tình đi, hần thời điểm phá sập công ty đồng hành mất cũng không chớp cái nào.

Trình Mộ, thật sự là một người mâu thuẫn.

Trình Mộ rơi vào trong trầm tư, mình quả thật mâu thuẫn, muốn cho người kia chết rồi lại cố (*thuê, mướn) nữ nhân nhần tâm vứt bỏ cha con bọn họ kia, nếu là người phụ nữ kia xa hần, sợ là phải khổ sở.

Chính mình thực sự là được rồi, cái kia trên danh nghĩa có quan hệ máu mủ, làm sao liền nhất định không buông ra đây.

Trên mặt của hần xuất hiện một loại biểu tình khiến người cảm giác tê lương, phẳng phát thể giới to lớn hoang tàn vắng vẻ độc lưu một mình hần cô quạnh thành cây. Lúc trước rõ ràng tự nói với mình phải nhần tâm, nhưng hần làm sao đáng chết không hạ thủ được đây!

Chờ khi hần lấy lại sức được, vừa nhìn màn hình, tin tức khuông đã bị Thời Viễn xoát đây.

âm thầm trò chuyện [ta đẹp trai nhất]: Người đi?

âm thầm trò chuyện [ta đẹp trai nhất]: Lẽ nào ngay cả hệ thống cũng phản ứng chậm chạp?

âm thầm trò chuyện [ta đẹp trai nhất]: Người... Thật sự không ở?

âm thầm trò chuyện [ta đẹp trai nhất]: Hai mươi phút, không được, ta đi bên ngoài phơi nắng tắm nắng đây.

...

Gần nhất một cái tin đã là mười phút trước, Trình Mộ nở nụ cười, người này sợ là phơi nắng đến ngủ đi. Liền lười biếng, giữ lại buổi tối hảo hảo thu thập.

Thôi, ngủ liền ngủ đi.

Qua lại đem Thời Viễn phát tin tức nhìn mấy lần, hần đột nhiên hi vọng Thời Viễn là cái npc hần suy nghĩ trong lòng, có thể mặc hần nói chút chưa bao giờ muốn nói cho người khác nghe.

Hần hai tay khoanh lại chống cằm, đôi mắt nhìn màn hình máy vi tính tâm tư lại không biết trôi về nơi nào.

Một lúc lâu, hần thay đổi cái tư thế, đoan đoan chính chính mà ngồi trước máy vi tính, dưới tay động.

âm thầm trò chuyện [thương hải Quy Ly]: Quy Ly, rời đi đã trở lại. Tại trong sinh mệnh người, luôn có người chậm rãi trở về, cũng luôn có người giữa đường rời đi. Người trở về là hạnh phúc của người, người rời

đi là khách qua đường của người. Hạnh phúc cùng khách qua đường nhìn thì thật dễ dàng lựa chọn, nhưng thật là nhiều người cũng sẽ như đứa ngốc chọn sai vẫn còn đi tới một con đường tồi.

Thời Viễn đi ra ngoài dưới ánh mặt trời thư giãn gân cốt một cái trở về liền phát hiện khuôn thông tin vẫn luôn không có động tĩnh cư nhiên động.

Kéo hảo ghế tựa sau, hần nhìn về phía tin tức khuôn.

Câu nói như thế này là từ bên trong tâm linh canh gà internet của máy vi tính nghịch tới đi.

Mà nhìn người khoan hãy nói, thực sự là rất có cảm xúc.

Nhưng mà Thời Viễn luôn cảm thấy lời này vẫn chưa xong, đón lấy hần sẽ không nói cái gì “Ta nghĩ kể cho người một cái câu chuyện” và vân vân đi?

Thời Viễn đang nghĩ ngợi, tin tức khuôn hơn một cái.

âm thầm trò chuyện [thương hải Quy Ly]: Thời Viễn, ta nghĩ kể cho người một cái câu chuyện.

Thời Viễn:...

Nói đi nói đi, không biết tiết mục ngăn liền là từ đâu bên trong tự động nghịch tới.

42. Quyển 6 - Chương 6

âm thầm trò chuyện [thương hải Quy Ly]: Từ trước, có một con gấu nhỏ *(tiểu hùng tử: Nhóc quậy lấu cá lém lỉnh), gấu ba ba của nó là con gấu rất lợi hại, gấu con chính mình căn bản không cần sâu ăn. Nhưng là, sau đó ba ba nó bị gấu thúc thúc nó bắt nạt, từ từ không lợi hại được nữa, liền ngay cả ăn đồ vật đều không cho nó được. Càng lòng chua xót chính là, gấu mẹ của nó cùng gấu thúc thúc nó đi, lưu lại ấu tiểu nó cùng gấu ba ba hư nhược tự sinh tự diệt. Tái sau đó, nó thậm hạ quyết tâm phải biến đổi đến mức mạnh mẽ bảo vệ tốt không tái lợi hại như gấu ba ba vậy, cuối cùng nó thành công. Nhưng là, sau khi thành công, nó cư nhiên đối gấu thúc thúc cùng gấu mẹ không hạ thủ được. Người nói, nó sau này phải làm thế nào?

Thời Viễn nhìn cổ sự này, đột nhiên có chút thương tâm có chút tức giận.

âm thầm trò chuyện [ta đẹp trai nhất]: Ta không phải gấu con, ta không biết nó sẽ làm thế nào.

Trình Mộ nhìn trả lời coi như trong dự liệu này, cười khổ một cái.

Thật sự không ai có thể giúp hần a.

Hần nhắm mắt lại, thời điểm tái mở hần thấy được lời kế tiếp của Thời Viễn.

âm thầm trò chuyện [ta đẹp trai nhất]: Nhưng là nếu như ta cũng là một con gấu hơn nữa ta vừa vặn nhận thức nó mà nói, ta nhất định sẽ ôm một cái nó. Sau đó, ta sẽ dùng chân tâm đi bảo vệ nó. Hơn nữa, ta tin tưởng hần nhất định sẽ trở thành một con gấu so với ba ba nó lợi hại hơn.

Trình Mộ nhìn mấy câu nói có chút ấu trĩ rồi lại cố tình nghiêm túc như vậy, khóe miệng nhếch đến đại đại, viền mắt nhưng có chút ướt át.

Hần đột nhiên đối Thời Viễn sinh ra không đồng dạng tình cảm như vậy.

Từ thời điểm lần đầu gặp gỡ động thủ khó giải thích được, lăm lăm liệt liệt đến khiến người mơ mơ màng màng bật cười, tái đến bây giờ lời nói ngậy ngốc lại ấm lòng, hần thật là có chút... Động tâm a.

Dù sao trừ phụ thân hần ra, đây là người thứ hai nói phải bảo vệ hần a.

âm thầm trò chuyện [thương hải Quy Ly]: Thời Viễn, ta thay cái gấu nhỏ kia cảm ơn người, cảm ơn người nguyện ý bảo vệ nó.

âm thầm trò chuyện [ta đẹp trai nhất]: Không có chuyện gì, ngược lại đây là giả, ta nghĩ giúp nó cũng không giúp được a.

Người đến giúp ta. Trình Mộ ở trong lòng nói thầm.

Thời Viễn thời điểm nhận được điện thoại xa lạ, cậu đang ở trong một tiệm cà phê cách công ty không xa một bên uống cà phê một bên xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh nhìn mặt trời sắp muốn hạ xuống.

“Chào ngài, là Thời Viễn nhà thiết kế đi?”

Cái này âm thanh công thức hóa khiến Thời Viễn khẽ cau mày, cậu đem điện thoại di động phóng ở bên tai lấy xuống lại nhìn dãy số một cái, xác định cái số này không phải người chính mình tại thế giới này quen biết sau, trả lời một câu: “Người không biết ta là Thời Viễn làm gì gọi điện thoại cho ta?”

Đôi điện ngừng không tới năm giây, âm thanh công thức hóa lại vang lên, có thể thấy được bình thời công lực ứng phó không sai.

“Tổng tài chúng ta nghĩ muốn nhìn nhìn ngài, xin hỏi ngài hiện tại có được hay không?”

Thời Viễn bĩu môi, đây là cái quỷ gì? Làm sao lại thêm một người tổng tài?

Trong lòng hắn đột nhiên cảm giác thấy hơi không đúng, theo bản năng mà trả lời: “Thật không tiện, ta hiện tại đang bận.”

“Tổng tài chúng ta nói, hắn rất tình nguyện chờ ngài uống hết ly cà phê này.”

Thời Viễn bưng cốc cà phê tay đột nhiên cứng đờ, lập tức đem cốc để lên bàn sau nhìn chung quanh.

Sau đó, cậu niết niết cắt đứt cuộc gọi.

Không lại động tác tách cà phê kia lần nào nữa, cậu trực tiếp đứng dậy liền đi trả tiền.

“Xin lỗi, đường giây ngài đang gọi điện thoại đang bận, xin gọi lại sau. sorry! thesubscriberw, please...”

Thời Viễn trầm mắng một câu, cúp điện thoại liền thuận tay chiêu một chiếc xe taxi.

“Chào ngài, Thiên Tịnh Cao khu mới khai phá Viễn Phú Hương số 23, cảm tạ.” (* không biết ở đâu luôn)

Đây là địa chỉ nhà Trình Mộ.

Ngồi trên xe Thời Viễn thoáng an tâm, cậu phỏng chừng vừa này người tổng tài kia tám phần mười là cái gì đối thủ cạnh tranh của Trình Mộ.

Nhưng là, hắn vì sao lại tìm tới chính mình?

Rất cuộc không nghĩ ra cái thứ gì cấp độ cao thâm, Thời Viễn lắc đầu một cái muốn đem tâm tư hỗn loạn trong đầu mình vứt ra.

Xe taxi biến mất ở trước mắt sau một chiếc s600thật giống ngừng rất lâu chạy băng băng tiến vào tầm mắt Thời Viễn.

Đây không phải là xe Trình Mộ sao, cậu dám xác định. Bởi vì Trình Mộ cái kia keo kiệt đồ vật mới sẽ không cam lòng dùng tiền lái xe như vậy.

Người trong xe như là cảm nhận được tầm mắt Thời Viễn nhìn sang, xoa bóp loa mấy lần.

Thời Viễn tính thăm dò mà chậm rãi hướng về xe ven đường đi tới.

Sẽ là ai chứ?

Cửa kính xe màu đen khiến Thời Viễn không thấy rõ bên trong xe ngồi là ai, ngồi mấy người.

Lúc này, cái cửa sổ xe buông lái khác hạ xuống, lộ ra khuôn mặt một tấm nam tử trẻ tuổi. Thời Viễn thoáng vừa nghiêng đầu, nhìn thấy ghế sau xe còn người ngồi, bất quá, không thấy rõ tướng mạo.

“Chào ngài, ta vừa này gọi điện thoại tới cho ngài.”

Thời Viễn cau mày lùi lại phía sau, thanh âm này là người xa lạ vừa mới gọi điện thoại cho mình.

“Tiểu Vương.”

Người đang ngồi phía sau xe đột nhiên lên tiếng, tài xế phía trước lập tức quay đầu lại giống như đang nghe người nói phân phó gì đó, sau đó, hắn mở cửa xe, đi xuống. Tiếp, hắn không nhìn Thời Viễn trực tiếp đi hướng cửa sau xe.

Thời Viễn đôi mắt theo sát động tác của tài xế.

Tài xế kéo mở cửa xe, làm động tác thỉnh, tư thế thoát nhìn vô cùng tôn kính.

Đây là một người không bình thường. Thời Viễn nghĩ như vậy.

Chờ khi một thân tây trang màu đen đậm bước ra cửa xe trực tiếp đứng ở trước mặt mình, Thời Viễn mới đột nhiên lấy lại tinh thần.

Người này... Cùng tên Trình Mộ kia dung mạo thật là giống. Nếu như không phải nhìn tuổi tác hơi lớn, cậu nhất định sẽ cho là đây là huynh đệ sinh đôi nào của Trình Mộ rồi.

Này không phải là ——cái thân thích nào của Trình Mộ chứ? Nhưng là khoảng thời gian này cũng không nghe hắn nhắc qua có cái thân thích gì a.

Bất quá, nghĩ như vậy, Thời Viễn đột nhiên liền nở nụ cười. Trình Mộ làm sao sẽ tự nói với mình những việc này, chính mình chỉ là bạn tình có cũng được mà không có cũng chẳng sao ở trong mắt Trình Mộ mà thôi.

Có quá nhiều ký ức làm sao đột nhiên cảm thấy thật xót xa. Trình Mộ này cái gì đều không nhớ được gia hỏa đáng ghét.

“Người là cái bạn tình kia của Trình Mộ?”

Âm thanh mang theo có chút ý trào phúng truyền vào trong tai, Thời Viễn mở to hai mắt tròn mắt nhìn sang.

“Ha ha, cặp mắt đào hoa của người này, khó trách cháu ta tình nguyện ném nữ nhân kia cũng muốn người. Ta nếu tuổi trẻ hai mươi tuổi khẳng định cũng sẽ bị người mê hoặc a.”

Người này ngoài miệng tuy nói mê muội, nhưng thần tình kia không có một tia chấp trù.

“Người muốn lợi dụng ta làm gì?” Thời Viễn không muốn cùng người này nói nhiều, trực tiếp cắt đề tài chính.

“Đi lên xe nói đi.”

Dứt lời người kia liền quay người sang, căn bản không quản Thời Viễn có ý tứ có đồng ý hay không, một bộ cao cao tại thượng.

Nghĩ tới đây người trước đối với mình bí mật giám sát cùng hiện tại quang minh chính đại đến mình tìm chuyện, Thời Viễn nắm quyền, chuẩn bị theo sau.

Cậu phải biết người này đến cùng có mục đích gì.

Hơn nữa cậu rõ ràng, nếu như hôm nay mình từ chối lên xe, sau bọn họ khẳng định còn có thể lại tìm tới mình.

Nên tới trốn không thoát.

Nhưng là dưới chân cậu vừa mới động, liền nghe thấy sau lưng trong biệt thự truyền đến tiếng kêu sợ hãi không nhỏ ——

“A! Lão gia tử ngài thế nào? Có khỏe không? Lão gia tử...”

Thời Viễn đột nhiên quay đầu lại, liền nhìn thấy trong sân một người phụ nữ đỡ một cái lão nhân nằm dưới đất.

Ông già kia nhìn tình huống không đúng, cả người co quắp.

Thời Viễn sững sờ, cậu tại nơi này của Trình Mộ ở cũng đã nhiều ngày, làm sao không biết bên trong biệt thự này còn có lão nhân?

Bất quá hiện nay này đó đều không trọng yếu, cứu người quan trọng.

Nghĩ như thế, cậu hướng về biệt thự chạy đi, không chút nào chú ý tới bộ dáng người phía sau vừa này cũng nghe đến tiếng kêu sợ hãi tùy ý bấu môi.

Chờ Thời Viễn cùng phụ nữ xử lý tốt lão nhân sau, xe hơi kia từ lâu đã mất tung ảnh.

“Lão nhân đây là?” Thời Viễn nhìn lão nhân uống thuốc ngủ thiếp đi thấp giọng hỏi phụ nữ vừa này.

“Lão gia tử... Đầu óc có chút không hảo. Vừa này ta đi pha trà cấp lão gia tử uống, kết quả thời điểm trở về không thấy lão gia tử đâu, liền nhanh chóng đuổi theo. Kết quả...”

Thời Viễn vừa nghe lời này, đột nhiên nhớ tới vừa này vài tiếng kèn vang dội, đoán chừng là nó hấp dẫn lão nhân.

“Lão gia tử sẽ thường xuyên phạm bệnh sao?”

“Sẽ không, trừ phi là bị cái gì kích thích.” Phụ nữ mang theo tiếng khóc chậm rãi nói.

Thời Viễn vuốt ve cái trán, chẳng lẽ là người kia duyên cớ? Mấy tiếng kèn cũng không đến nỗi khiến lão nhân có phản ứng lớn như vậy.

Trong này đến cùng có chuyện gì? Thực sự là đau đầu.

“Cha ta thế nào?”

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Trình Mộ vội vã mà tiến vào.

Nhìn thấy Thời Viễn, hắn là có chút khiếp sợ, nhưng cũng chỉ là nháy mắt.

Lần này cũng hảo, có một số việc, hắn muốn chậm rãi nói cho Thời Viễn.

“Lão gia tử uống thuốc tốt lắm rồi.”

“Ân, ngài đi xuống trước đi.”

Chờ phụ nữ vừa đi, Trình Mộ cầm lấy tay Thời Viễn cũng đi ra ngoài.

“Vừa này ba ta là gặp được người nào sao?”

Thời Viễn nhìn chằm chằm đôi mắt Trình Mộ, tỉ mỉ mà nói cho hắn chuyện bị nhìn chằm chằm, bị tìm tới cùng chuyện phát sinh vừa này.

“Thúc thúc ta? Ha ha, hắn cư nhiên còn dám đến. Hơn nữa —— còn tìm đề lên người.”

Trình Mộ trên mặt biểu tình khiến Thời Viễn cảm thấy sợ sệt, hắn không khỏi mà kéo lại ống tay áo Trình Mộ.

“Trình Mộ, người...”

Cậu nói còn chưa dứt lời liền bị Trình Mộ đánh gãy.

“Thời Viễn, có một số việc ta sau này sẽ nói cho người biết. Ta hiện tại chỉ muốn hỏi người một câu, ta làm chuyện gì người đều sẽ ủng hộ ta sao?”

Thời Viễn nhìn Trình Mộ vẻ mặt nghiêm túc, nhất thời cũng nghiêm túc.

Cậu yêu người này lâu như vậy, hắn muốn làm gì chính mình làm sao có khả năng sẽ không ủng hộ?

Được đến Thời Viễn gật đầu, Trình Mộ phảng phất có một loại trợ lực, hắn cảm thấy trong lòng buông lỏng rất nhiều.

Hắn không chủ động tìm tới cái cầu vạt kia đã là một loại cực hạn, hiện tại cầu vạt kia cư nhiên còn tự mình tìm tới cửa làm ra chuyện như vậy, vậy cũng chớ trách hắn lòng dạ ác độc.

Thúc thúc, chúng ta nhìn xem.

Thời Viễn mấy ngày nay không đi làm, cậu thỉnh cầu Trình Mộ để cho mình ở nhà chiếu cố lão gia tử.

Cậu vốn nghĩ lão nhân đầu óc không hảo hảo định không hảo chăm sóc, kết quả, cậu thực sự là cả nghĩ quá rồi.

“Lão gia tử, muốn ăn quýt sao?” Thời Viễn cầm quýt tại trước mặt lão nhân lắc lắc.

“Không ăn.” Lão nhân lắc đầu giống như trống bỏi, thoát nhìn cảm giác thật vui, “Ta muốn ăn quả quả.”

Thời Viễn xì xì bật cười, ngày hôm qua cậu mới từ chỗ Lý tẩu biết được “Quả quả” ý tứ chính là táo tây.

Lão gia tử rất thích ăn táo tây.

“Được.” Thời Viễn cầm dao gọt hoa quả nghiêm túc tước vỏ táo tây, lão nhân cũng cúi đầu con người cùng động tác trên tay của cậu liên tục chuyển động, thoát nhìn thật đáng yêu.

“Dích!”

Bên ngoài tiếng còi xe đột nhiên vừa vang, lão gia tử cũng không nhìn táo tây, đứng dậy liền chạy ra bên ngoài.

“Mộ Mộ, Mộ Mộ, Mộ Mộ đã trở lại...”

Nghe lời lão gia tử một bên chạy một bên trong miệng nói nhiều lần, Thời Viễn liếc mắt nhìn táo tây trên tay gọt được một nửa, đột nhiên có chút xúc động.

Nguyên lai ngày kia lão gia tử chạy đến trong sân là bởi vì nghe đến tiếng còi xe cho là Trình Mộ đã trở lại —nhi tử hân đã trở lại.

Hắn tuy rằng điên rồi, nhưng trong lòng hắn vẫn tồn giữ lại ý thức yêu nhi tử của mình; hắn tuy rằng điên rồi, tuy nhiên theo bản năng mà biết đến nhi tử của mình so với quả quả hắn yêu nhất còn trọng yếu hơn.

43. Quyển 6 - Chương 7

“Tổng tài, công ty Thịnh Vũ... Muốn cùng chúng ta giải ước.”

Tay cầm bút máy lập tức nhất đốn, lông mày mãnh nhãn, lúc ngẩng đầu tâm tình cũng đã bất phóng túng đi một chút: “Phí bồi thường vi phạm hợp đồng nói thế nào?”

Phí bồi thường vi phạm hợp đồng gấp ba hắn không tin công ty Thịnh Vũ có thể lông mày cũng không nhú lấy ra, lại nói, công ty Thịnh Vũ kia có đứa oắt con phá của vô dụng đến loại trình độ đó, chính mình tùy tiện đưa cái nữ nhân là có thể nghe lời như con chó, hiện tại hắn dám?

Người trước mặt bất an không ngừng xoa xoa tay, trên gáy tất cả đều là mồ hôi, nói chuyện cũng không lưu loát: “Tiền, tiền đã... Tới số.”

“Cái gì!”

Bàn đột nhiên bị đập một cái, người đang ngồi rốt cuộc trấn định không được, “Chuyển điện thoại của con chó con cho ta, mau!”

Lần này hợp tác nếu thất bại, sự tổn thất của chính mình... Hắn không dám tính.

“Xin lỗi, điện thoại ngài gọi đang...”

“Mẹ!”

Âm thanh của điện thoại vang động trời, trợ lý nhìn nam nhân trước mặt hoàn toàn nổi giận, run càng lợi hại.

“Gọi điện thoại riêng của hắn!”

Trợ lý cẩn thận tiến lên, hơi cúi đầu, “Tổng tài,... Ta không biết điện thoại riêng của Sở tổng.”

Trình Chí tàn nhẫn trừng mắt trợ lý một cái nhưng cũng không thể nói cái gì, con chó con kia điện thoại riêng chỉ có mình hắn biết, trợ lý và vân vân hắn xưa nay không có nói.

“Đi ra ngoài.”

Chờ trong phòng làm việc còn lại một mình hần, Trình Chí dưới tay thật nhanh gọi một dãy số.

Đáng tiếc, vẫn là có người trước hần một bước.

“Ai vậy?”

Nghe âm thanh mạn bất kinh tâm trong loa, Trình Chí cắn răng: “Tuân Ý, ta là Trình thúc của ngươi.”

“Cái nào Trình thúc a? Sát!”

“...” Giết ta? “Trình Chí.”

“Há, Trình thúc, tiền thu đến đi? Tái kiến, ta đang bận. Ngoạ tào cái rãnh cái rãnh, ngươi đi chết đi.”

“Đô đô đô...”

Máy điện thoại riêng bị ném ra ngoài, đánh lên tường, sau đó trên đất gẫy mấy đoạn, cuối cùng bất động.

“Thảo, ngày khốn kiếp, liền bại bởi cái che chở thê cuồng ma kia.”

Sở Tuân Ý nhìn màn hình màu xám tro, hai tay đột nhiên tại trên bàn phím vỗ một cái, tiếp mà cả người dựa vào ghế sau lưng.

Trình thúc? Ha ha, tái kiến.

Hần híp híp cặp mắt đào hoa mê ly, khoe miệng vì câu mang cười, cầm lên điện thoại di động để ở một bên.

“Làm rất khá, buổi tối ta nhượng vất cổ chày ra nước mời người ăn cơm, địa điểm... Liền Hải Thiên hảo. Thời điểm đó sớm gọi điện thoại cho người, liền như vậy, treo a.”

“...”

Điện thoại bên này người một mặt ép mộng. Hải Thiên? Omg khách sạn 5 sao sang trọng nhất? Gọi điện thoại có thể đi Hải Thiên ăn bữa cơm, đáng giá! Việc này có thể tiếp tục làm.

“Lưu phụ tá ngày hôm nay có chuyện tốt gì a? Gọi điện thoại là lão bà?”

“Không có chuyện gì không có chuyện gì.”

Tám giờ tối, Hải Thiên từ điếm.

“Ai, Lưu tử đến, ngồi ngồi.”

Lưu Thành đi vào phòng ngăn liếc mắt liền thấy người ngày hôm nay gọi điện thoại cho hần. Sau đó, vị bên cạnh kia hần là “Vất cổ chày ra nước” nói trong điện thoại?

Nhìn... Không quá giống a.

“Há, ta là Đại Đầu, vị này chính là Trình Mộ.”

Trình Mộ? OMG là xí nghiệp gia tuổi trẻ chỉ biết tên nhưng không lộ mặt kia sao?

Lưu Thành rất là khiếp sợ.

“Trình tổng hảo, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

“Ân, người hảo, mời ngồi.”

Nói chuyện gọn gàng nhanh chóng, ngoại hình thành thực, biểu tình hơi mang mỉm cười, không có chứa cái giá tiền người, không sai.

Bất quá, hần sợ là cùng Trình Chí có quan hệ gì đi. Nếu không, làm sao sẽ nhượng Sở Tuân Ý tới tìm ta làm chuyện như vậy.

“Lưu tử, lão bà hài tử nhiệt kháng đầu, cuộc sống gia đình tạm bợ thoải mái đi?”

Lưu thành một cái Đại lão gia sắc mặt phím hồng: “Tốt vô cùng, nhờ phúc ngài, cảm tạ.”

“Nói cái gì! Là cô nương người ta yêu thích người, ta cũng chỉ là thoáng trợ lực mà thôi.”

Lúc trước Sở Tuân Ý cũng không nghĩ tới mình có thể có một người bạn như vậy.

Nhớ tới lúc đó hắn nhận được một cuộc gọi vay tiền, hắn ngày đó tâm tình tốt, đúng, chỉ là bởi vì tâm tình tốt, cho nên không chút suy nghĩ liền cho mượn. Cho mượn xong hắn cũng không biết người gọi điện thoại cho hắn là ai.

Sau đó hắn biết đến, bởi vì người kia mời hắn đi làm người chứng hôn.

Gọi điện thoại chính là Lưu Thành.

Nguyên lai Lưu Thành yêu thích một cô nương, muốn nói chuyện cưới gả, cô nương kia trong nhà nghèo cha mẹ liền lợi thế liền mở miệng hạ bút tiền quà cưới phải nhiều hơn, Lưu Thành lúc đó căn bản không bỏ ra nổi. Thế nhưng hắn thực sự không muốn mất đi cô nương yêu dấu, cho nên mới há mồm vay tiền.

Một cái trợ lý nho nhỏ lại có ai chịu giúp đây. Hắn gọi cho người ta, người có tiền đều không có tiền.

Thế phong nhật hạ a.

Nhưng là người ta không cho mượn liền có lỗi gì đâu? Hắn chỉ có thể tiếp tục gọi, gọi tiếp.

Trong vòng một phút mượn được tiền, Lưu Thành không phải không cảm động.

Sở Tuân Ý. Hắn nhớ kỹ.

“Lưu tiên sinh, cảm tạ.” Vẫn luôn không lên tiếng Trình Mộ mở miệng.

“Được đó Lưu tử, cái tên này ta tái giúp hắn như thế nào cũng không chiếm được một câu cảm tạ, ta phục người!”

Thu được Trình Mộ một cái mắt dao sau, trong miệng hắn lẩm bẩm một câu chỉ có thể câm miệng.

“Không cần tạ ơn, sở tổng bằng hữu liền là bằng hữu của ta, Trình tổng có chuyện mở miệng là được.”

“Ừm.”

“Đừng nói trước, gọi món ăn gọi món ăn. Nhân viên phục vụ!” Sở Tuân Ý đói bụng đến muốn hoảng, thấy bọn họ một người một câu ma ma tức tức, mở miệng đánh gãy bọn họ nói chuyện.

“Lưu tiên sinh điểm đi.”

“Trình tổng đến là tốt rồi.”

“Ta đến!” Thực đơn bị người cướp đoạt đi.

“Bào ngư nước chụp đà chuông, kim bài đầu nhũ cấp hoàng, cá cay nước ngân tuyết, nhất phẩm hoa mai tham gia, bạch kê gọt ven đường... Các thứ đến một phần.” Hắn nhìn bên cạnh hai người, “Đủ chứ?”

“... Vậy là đủ rồi.”

“Tùy ý.”

Tùy ý? Vất cổ chày ra nước cứ nhiên nói tùy ý?

Sở Tuân Ý có chút sợ, hắn điểm không tính đặc biệt đặc biệt... Nhiều đi? Suy nghĩ một chút hành vi cùng cách làm bình thời của Trình Mộ, trong lòng hắn đang đánh trống.

... Nếu không, chính mình một hồi trả tiền hảo? Đắc tội cái tai họa này chính mình lại sẽ thiếu sống thật nhiều năm. Bất quá, như thế chia ra thật sự được không!

Vì vậy, Trình Mộ cùng Lưu Thành liền nhìn Sở Tuân Ý đang dùng tính mạng ăn cơm, không quản cái gì hắn đều mãnh ăn.

“Nhìn cái gì vậy, mau ăn a!”

Chính là phải ăn nhiều, nếu không mình một hồi trả tiền đau lòng biết bao.

Sở Tuân Ý khấn cản mạn cản (* đuổi theo không ngừng, đi không ngừng nghỉ) chạy đến bãi đậu xe, chiếc Land Rover cực sáng kia cùng với những chiếc xe khác thoát nhìn hoàn toàn không phù hợp đèn xe đã sáng.

“Này này này!”

Hắn chạy lên gõ gõ cửa sổ buồng lái xe, Trình Mộ cái vắt cổ chày ra nước kia ngoại trừ lúc cần thiết chờ đợi ngay cả tài xế cũng không nhìn một cái.

Một cái ánh mắt trôi về hắn.

Không tính toán với hắn, hỏi chính sự trước.

“... Người cư nhiên đem tiền thanh toán!”

“Không được? Vậy người đem tiền gọi cho ta.”

Nói rồi Trình Mộ liền muốn khởi hành.

“Ai ai ai, ta không phải ý này a!”

Sở Tuân Ý tự nhiên liền thu đến một cái ánh mắt bắt nạt.

Hắn sờ mũi một cái, tiếp tục nói: “Trình thúc, phi, lão già Trình Chí kia, người thật muốn hạ thủ? Không đành lòng?”

Trình Mộ hai tay vuốt ve vô-lăng, đôi mắt nhìn nghiêng về phía trên, đèn đường ở trong mắt hắn ẩn ra sắc quang ôn nhuận rồi lại không mất màu.

Hắn thấy... Rất cô đơn.

Liền tại thời điểm Sở Tuân Ý cho là không thu được trả lời, âm thanh Trình Mộ thuận gió đem nhẹ nhàng tới.

“Sở Tuân Ý.”

Hắn thanh âm nhẹ mà mờ mịt, nghe đến rất không chân thực. Mà theo Sở Tuân Ý, Trình Mộ tiếp theo nhất định muốn nói chuyện đứng đắn.

Hắn theo bản năng mà thu lại biểu tình thói quen có chút trêu đùa trên mặt, chờ Trình Mộ nói lời kế tiếp.

“Gọi hắn Trình thúc không cảm thấy mất mặt sao?” Ô tô ngênh ngang rời đi, để cho hắn một mặt tro bụi.

Này ngữ khí cười nhạo, mẹ!

“Kêu một tiếng thúc kiếm tiền làm sao vậy! Người cho ta tiền ta quản người gọi ba!”

“Chi —— “

Land Rover cực sáng chuyển cái ngoặt liền vòng trở về, cách vị trí hắn 1 mét mới khẩn cấp thắng xe, văng văng dừng lại.

“Tiền cho người, bất kể ta gọi ba, ta sợ sệt bại gia.”

Nhìn từ cửa sổ xe xa xôi mà xuống một khối tiền, Sở Tuân Ý tức giận đến đại thổ mạnh: “Trình Mộ, người cho ta ngựa không ngừng vó câu cú!”

“Được.”

Liền là một mặt bụi bặm.

Bất quá, còn có một câu theo gió mà đến rõ ràng mạnh mẽ —— cảm tạ.

Sở Tuân Ý tức cũng không được cười cũng không xong, tại chỗ cũ đá bay tảng đá cho hả giận.

“Ai mẹ nhà hắn đập xe lão tử! Lăn ra đây!”

Sở Tuân Ý miêu eo cúi đầu nhanh chân bỏ chạy. Không phải ta, ta cái gì cũng không biết.

Buổi tối, huyết sắc giang hồ, Quỷ Cốc sơn trang.

Sở Tuân Ý nhàn chán mang theo nhân vật của mình đi khắp nơi, tên Trình Mộ kia không login, không ý tứ a không ý tứ.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy một người.

Thừa dịp Trình Mộ không ở, khả khả khả.

Ai bảo hắn ngày hôm nay bắt nạt ta.

Sở Tuân Ý cao hứng một lúc, dưới tay nhanh chóng đánh chữ.

Quỷ Cốc phái [Tầm Y]: Người hảo, ta là Tầm Y, đất.

Quỷ Cốc phái [ta đẹp trai nhất]:?

Quỷ Cốc phái [Tầm Y]: Không nhớ? Chính là người ngày đó nói người tởa sau đó bị hán tử hung tàn nháy mắt giết nhà người.

Quỷ Cốc phái [ta đẹp trai nhất]:... Ta biết. Ta muốn nói là người có chuyện gì không?

Quỷ Cốc phái [Tầm Y]: Anh anh anh, người không thể trước tiên thêm ta làm bạn tốt sao? [mặt đáng thương] ta là cơ hữu tốt của hán tử nhà người u

~...

Thời Viễn biết đến ngày đó nhà hắn? Hán tử tại sao phát lời anh anh anh, tình cảm là từ nơi này học.

Đáng sợ.

Quỷ Cốc phái [ta đẹp trai nhất]: Đã thêm. Người... Có chuyện gì?

Sở Tuân Ý nhìn cái này thật giống rất tốt lừa gạt người, trực giác chính mình một hồi sẽ thành công. Hắn liếm môi một cái, cặp mắt đào hoa đuôi mắt hơi cong cong lên.

Quỷ Cốc phái [Tầm Y]: Ta tiếp đó cùng người nói người có thể đừng nói cho người khác biết không, đặc biệt là vị rất hung tàn nhà người kia. Nếu không, nếu không ta khóc cho người xem!

Quỷ Cốc phái [ta đẹp trai nhất]:... Hảo.

Quỷ Cốc phái [Tầm Y]: Người biết không! Nhà người hán tử rất hung tàn! Bản thân ta từng trải!

Quỷ Cốc phái [ta đẹp trai nhất]:... Ta biết rồi.

Sở Tuân Ý khoe miệng vi câu.

Quỷ Cốc phái [Tầm Y]: Người biết không! Hắn miệng cũng rất độc! Hắn nói không muốn ta đưa con trai này! Phi! Hắn nói không muốn làm ba ba ta!... Ngược lại, ngược lại chính là độc miệng!

Quỷ Cốc phái [ta đẹp trai nhất]:... Ta biết rồi.

Sở Tuân Ý khoe miệng nhếch đến càng to hơn.

Quỷ Cốc phái [Tầm Y]: Người biết không! Hắn cũng rất vắt cổ chày ra nước! Ngày hôm nay hắn ném cho ta một khối tiền nói không muốn ta đưa con trai này! Đại khái chính là như vậy!

Quỷ Cốc phái [ta đẹp trai nhất]:... Ta biết rồi.

Sở Tuân Ý khoe miệng nhếch đến càng lớn, cảm giác cao hứng muốn lên trời.

Quỷ Cốc phái [ta đẹp trai nhất]:... Người còn muốn tiếp tục nói à...

Quỷ Cốc phái [Tầm Y]: Tại sao không! Hắn cũng rất... Rất muốn ăn đòn! Đúng, không phải giống nhau muốn ăn đòn!

Quỷ Cốc phái [vợ ta đẹp trai nhất]: Muốn ăn đòn?

Quỷ Cốc phái [Tầm Y]: Người trả lời như thế nào không giống nhau, biến đội hình làm gì. Nói chuyện, người sửa lại id?

Sở Tuân Ý chau mày. ID không phải là không thể thay đổi sao? Người này làm sao...

Đột nhiên, hần hít một hơi, sau đó đột nhiên nằm úp sấp hướng về phía màn hình máy vi tính.

Ôm màn hình nhìn có tới một phút, hần muốn khóc thành tiếng.

Hần làm sao không mở âm thầm trò chuyện!

Quý Cốc phái [Tầm Y]: Ha ha, ha ha, lão đại, người đến đây lúc nào?

Quý Cốc phái [vợ ta đẹp trai nhất]: Tại thời điểm người nói ta hung tàn.

Quý Cốc phái [Tầm Y]:...

hệ thống nhắc nhở : Ngoạn gia [vợ ta đẹp trai nhất] đối ngoạn gia [Tầm Y] sử dụng thất tình Long Uyên kiểm thêm Bàn Cổ phủ, ngoạn gia [Tầm Y] đã bị miếu sát, mặc đỉnh cấp trang bị bị đánh sớt.

Nhìn màn ảnh Sở Tuân Ý một mặt ép mộng: Nằm thảo thảo thảo! Trang bị đỉnh cấp của ta! Anh anh anh, Trình Mộ ta và người không để yên!

Quý Cốc phái những nhân viên khác: Không tìm đường chết sẽ không phải chết.

Thu được đỉnh cấp trang bị Thời Viễn:...

Miếu sát người nào đó Trình Mộ: Hừ.

44. Quyển 6 - Chương 8

Quý Cốc phái [Tầm Y]: Ta không phục! Bảo tức phụ đẹp trai nhất của người lăn ra đây cho ta! Chúng ta quyết đấu!

Quý Cốc phái [đón gió]:...

Quý Cốc phái [thảo thảo thảo]:...

Quý Cốc phái [ta đẹp trai nhất]:... Người tự lo lấy.

Quý Cốc phái [vợ ta đẹp trai nhất]: Quyết đấu? Cùng ta? Ha ha.

Quý Cốc phái [Tầm Y]:... Đúng, đúng! Người, người dám không!

Quý Cốc phái [vợ ta đẹp trai nhất]:... Ta, ta, ta rất sợ. Ha ha.

Trình Mộ nhìn mặt biên du hí, đột nhiên nghĩ đến một việc lớn —— đã lâu không có trêu chọc tức phụ nhà hần.

Ân, cứ làm như thế.

Quý Cốc phái [vợ ta đẹp trai nhất]: Quyết đấu không ý tứ, nhất định là người thua. Chúng ta đến tổ đội pk, người chọn lựa bốn người, ta tuyển bốn người, xem kết quả cuối cùng, thế nào? Nếu như đội các người thua, như vậy kiện trang bị đỉnh cấp kia của người cho vợ ta lấy không còn là của người; nếu như đội các người thắng, ta trang bị cho người.

Sở Tuân Ý nhìn thấy Trình Mộ nói xì khê một tiếng, trang bị của người ta mới không cần, so với ta chênh lệch bao nhiêu a!

Bất quá, nếu như có thể nhượng cái tên Trình Mộ này xuất một chút xấu... Cái hình ảnh kia, ngấm lại cũng làm cho người sung sướng.

Quý Cốc phái [Tầm Y]: Ta chọn tức phụ người!

Nằm ở trong tưởng tượng tốt đẹp Trình Mộ sững sờ, lập tức cau mày.

Má, ta còn muốn cùng vợ ta một đội đến vui đùa anh hùng cứu mỹ nhân một chút, nhượng vợ ta cảm động cảm động. Người cái nhi tử không có mắt, ba ba yêu người! Yêu người chết mắt!

Quý Cốc phái [vợ ta đẹp trai nhất]: Ta còn không tuyên bố bắt đầu chọn người, người con mẹ nó gấp cái gì!

Quý Cốc phái những nhân viên khác: Lão đại vừa này là bạo lớn? Ta không nhìn lầm?

Không biết “Chân tướng” nội bộ Thời Viễn không phản ứng lại, không phải tuyên ta tổ đội sao? Sao cũng được.

Quý Cốc phái [ta đẹp trai nhất]: Hảo, ta đáp ứng về chỗ.

Ngồi trước máy vi tính Trình Mộ nhìn bên trong một máy vi tính khác Thời Viễn ngồi đoan chính, làm ra một cái động tác cách không bóp cổ.

Hắn không sinh khí, thật sự!

Quý Cốc phái [Tầm Y]: Túc phụ người đều đáp ứng, thoáng chút.

Quý Cốc phái [vợ ta đẹp trai nhất]: Đón gió, Tiểu Tứ, a mộc, cùng xem, các người cùng ta.

Quả nhiên là cao thủ quyết đấu, tình hình trận chiến kịch liệt.

Trong ánh kiếm màu bạc đầy trời, Trình Mộ toàn thân áo đen hoá trang hiệp khách như một tia chớp, bay nhanh như gió, thân nhẹ như yến. Thời điểm xoay tròn mà xuống, tay áo phiêu phiêu, mũi kiếm chỉ xuống, ánh kiếm thất tinh Long Uyên như trước chói mắt cực kỳ.

Cách hắn xa mấy bước, một người một đầu gối chỗ mai phục, đây là tư thế đầu hàng.

Sở Tuân Ý mắt xem phía bên mình liền còn lại hắn và túc phụ Trình Mộ hai người, Trình Mộ bên kia chỉ thiếu mất một người, sâu sắc cảm thấy tình huống không ổn.

Không được, phải nhường Trình Mộ thua một cái.

Hắn nhìn người một bộ bạch y bên cạnh một cái, kể tòng tâm lai.

Quý Cốc phái [Tầm Y]: Ai, đẹp trai nhất, chúng ta trước tiên hợp lực đem vị kia nhà người diệt đi.

Sở Tuân Ý cố ý ở trước mặt mọi người nói.

Hắn cũng không tin Trình Mộ có thể không để cho túc phụ nhà hắn điểm, thời điểm đó chính mình tìm chút thời cơ một lần hành động giết Trình Mộ, ân, liền như vậy.

Quý Cốc phái [ta đẹp trai nhất]:...

Quý Cốc phái [vợ ta đẹp trai nhất]: Đón gió, tất cả các người chớ động, ta một mình đến.

Trình Mộ tâm lý có chút không thoải mái, hắn tư tâm không muốn để cho người khác nhúng tay, hắn chỉ muốn biết Thời Viễn có thể hay không đối với hắn động thủ.

Mũi kiếm hơi nhắc ép thẳng tới đối thủ, bầu không khí tức thì giương cung bạt kiếm.

Trình Mộ nhìn Thời Viễn một bộ bạch y đối diện, tâm trạng lo lắng.

3.

2.

1.

Tam buộc ánh kiếm hoà lẫn, từ lâu không thấy rõ thân hình hoàn chỉnh của ba người.

Ánh kiếm đột nhiên dừng, mọi người hít sâu một hơi, nhìn tình hình trước mắt.

Ba thanh kiếm. Song kiếm chỉ người, một cái đối một cái.

Trình Mộ mũi kiếm nhắm thẳng vào Sở Tuân Ý, Sở Tuân Ý mũi kiếm hướng mà, Thời Viễn mũi kiếm... Chỉ vào Trình Mộ.

Trình Mộ lượng máu còn lại 50%, Sở Tuân Ý lượng máu chỉ còn 15%, Thời Viễn lượng máu còn có 98%.

Trình Mộ rất không thoải mái.

Mới vừa rồi trong lúc đối chiến, hắn vẫn luôn tận lực chỉ đối Sở Tuân Ý ra chiêu, nhưng kiếm Thời Viễn tổng là sẽ nhân cơ hội chèo qua đây. Thời Viễn lượng máu ít đi 2% kia cũng không phải hắn xuất thủ, mà là thời điểm Sở Tuân Ý ra chiêu ánh kiếm không cẩn thận thương tổn.

Hắn càng tức giận xuống tay với Sở Tuân Ý lại càng nặng, nhưng tùy theo mà đến, là Thời Viễn cũng biến thành mũi kiếm bén nhọn.

Hắn không nghĩ có tình tự, chỉ là du hí mà thôi.

Nhưng là người chơi du hí không có cách nào làm cho hắn không mang theo tâm tình.

Đây chính là Thời Viễn a. Là người hắn có chút thích a.

Trình Mộ cắn môi một cái, tay khẽ nhúc nhích, một bộ đồ đen hiệp khách tức thì thu kiếm lùi về sau.

Sau đó, hắn mãnh nhắc thân kiếm.

HP trực hạ là số không, hắn... Tự vẫn.

Huyết quang đầy trời, mê loạn mắt người.

Thời Viễn tại bên trong hồng quang khắp nơi thẳng tắp nhìn người mặc áo đen kia ngã xuống đất không dậy nổi, tức thì biến mất.

hệ thống nhắc nhở, ngoạn gia giá trị vũ lực 10.

Không biết tại sao, nghe hệ thống, cậu không vui, thậm chí có chút khổ sở.

Thời Viễn nhân vật cũng tức thì biến mất, cậu hạ tuyến.

Sở Tuân Ý nhìn một màn trước mắt, lại không nói ra được lời thắng, hắn tâm tình không có một tia cao hứng. Hắn không muốn như vậy, hắn phát thệ.

âm thầm trò chuyện [Tầm Y]: Uy, tiểu Trình tử, ngươi không sao chứ?

Trình Mộ thời điểm nhìn thấy âm thầm trò chuyện khuông lấp lóe, trong lòng là kích động. Nhưng là, mở ra sau, hắn thất vọng rồi.

Hắn không nên thất vọng, vốn là không nên có kỳ vọng.

Không được, hắn nhịn không được.

Sở Tuân Ý thấy không ai hồi âm, căng thẳng trong lòng lại tăng thêm. Trình Mộ là ai, làm sao có khả năng sẽ vì thế có cái tâm tình dư thừa, ngày mai sẽ tốt đẹp. Ngồi đợi ngày mai mặt trời mới.

Buổi tối, Thời Viễn nằm ở trên giường không ngủ, không biết là vì trong phòng hơi lạnh hơi lớn hay là chính mình bởi ngày hôm nay sự tình trong game tâm tình không quá hảo, cậu luôn cảm thấy Trình Mộ cũng không vui.

Cho nên, cậu yên lặng nhắm mắt lại, không lên tiếng.

Nhưng là, trên người cậu đột nhiên có trọng lượng, Trình Mộ lật tới trên người cậu.

“Ngươi...”

Sau lời nói không thể nói ra, bởi vì môi cậu bị môi Trình Mộ ngăn chặn, chặn đến chặt chẽ.

Cậu cảm giác là đúng, Trình Mộ xác thực không vui.

Bởi vì môi cậu bị cắn đến đau đớn, phỏng chừng sắp xuất huyết.

Hạ thân chỗ kia phỏng chừng cũng là không xong.

Chờ Trình Mộ rốt cục cũng đã ngừng động tác, cậu mới chậm rãi mở miệng: “Ngươi... Làm sao vậy? Gặp phải chuyện gì sao?”

Trình Mộ nghe ngữ khí ôn nhu này, này điểm sinh khí đột nhiên ít đi thật nhiều, hắn đột nhiên cảm thấy chính mình tại sao... Ngây thơ như vậy.

“Không có chuyện gì, ngủ đi.”

Thời Viễn nghe bên cạnh tiếng hít thở cùng tiếng tim đập vững vàng, tuy rằng trên người khó chịu, tâm lý lại buông lỏng thật nhiều.

Hắn không có chuyện gì là tốt rồi.

Bất quá, hắn thật giống như rất mệt.

Thời Viễn nhìn thụy nhan mệt mỏi của Trình Mộ, tâm trạng do dự mãi, vẫn là lấy ra một thứ.

Chứa ở bình lý —— hạt tròn Mã Lệ Tô.

Ngã một cái hạt tròn tại trong miệng, nhắm mắt lại, cắn răng một cái, hắn đột nhiên hướng Trình Mộ nằm úp sấp qua, dùng môi ụy.

Hi vọng ăn hạt tròn, Trình Mộ cảm xúc liền được kéo, cao hứng một chút.

Này một loạt động tác thanh âm không nhỏ, Trình Mộ cứ nhiên không bị làm tỉnh lại.

hệ thống nhắc nhở, thời điểm ngoạn gia sử dụng đồ vật trong balo, hệ thống sẽ tự động bài trừ hết thấy đồ vật xung quanh, kể cả người.

Thời Viễn đã hiểu.

Vậy ta vừa nãy... Dem hạt tròn ăn vào miệng, sẽ không cũng chịu ảnh hưởng đi?

sẽ không, người chịu ảnh hưởng từ ý nghĩ chủ quan của ngoạn gia tự động tiến hành lựa chọn.

Thời Viễn thả tâm, chìm vào giấc ngủ.

Hi vọng ngày mai Trình Mộ sẽ có khởi đầu mới, tâm tình sẽ khá hơn một chút.

45. Quyển 6 - Chương 9

Thời Viễn vừa mở mắt, người bên gối cứ nhiên còn tại. Cậu hơi kinh ngạc, Trình Mộ mỗi lần đều đi công ty rất sớm đi, ngày hôm nay bị làm sao vậy?

Lẽ nào... Là do hạt tròn Mã Lệ Tô?

Cậu có chút bận tâm, thân thủ lắc lắc Trình Mộ.

“Làm gì!”

Trình Mộ như có chút tức giận khi rời giường lăm bầm một câu, bất thành linh nói sợ đến tay cậu run một cái.

Trình Mộ vừa mở mắt ra thấy là Thời Viễn, một chút liền hối hận rồi.

“A Viễn, người đừng nóng giận, vừa nãy ta không phải cố ý lớn tiếng với người.”

Nói, hắn đột nhiên đem Thời Viễn ôm vào trong ngực, trên tay cũng vỗ nhẹ lưng để trấn của Thời Viễn, giống như an ủi.

Bị ôm con gấu Thời Viễn:...

Này hạt tròn Mã Lệ Tô thật mẹ nhà hắn linh! Trình Mộ hiện tại một mở miệng nói chuyện tô hắn một mặt.

Tối hôm qua làm xong không rửa ráy bây giờ bị Trình Mộ ôm một cái liền xuất mồ hôi, Thời Viễn cảm thấy rất không thoải mái.

“Trình Mộ, người trước tiên... Buông ta ra?”

“Anh anh anh, không buông, người sinh khí, người khẳng định là sinh khí!”

Thời Viễn: “... Không có, ta chỉ là muốn rửa ráy.”

“Rửa ráy?!” Trình Mộ đột nhiên buông lỏng tay ra, mắt sáng lên.

Lại một lần nữa gặp phải vuốt lang “Tập kích”, Thời Viễn thật sự là không nhịn được.

“Trình Mộ, ngươi làm gì!” Phía dưới nhượng Trình Mộ thành thật một chút cũng không ra khỏi miệng, cậu phải đến một chữ Trình Mộ.

“Được!”

Thời Viễn:... Nay không chỉ có tô làm sao lại còn biến thái đây.

Bất quá, biến thái như vậy... Ta yêu thích, khả khả khả.

Tự nhiên rửa ráy tiêu tốn thì gian cũng đủ lâu.

Chờ từ buồng tắm đi ra, Thời Viễn ngồi ở trên giường vừa mệt vừa đói. Cậu duỗi chân đá một cái Trình Mộ: “Ta muốn ăn cơm.”

“Muốn ăn cái gì, ta đi làm.”

Thời Viễn một mặt hoài nghi nhìn Trình Mộ, một bộ người không có đang đùa ta chứ.

“Ta một cái tổng tài cái gì sẽ không? Báo tên món ăn.”

Thời Viễn đối trần nhà màu trắng trên đỉnh đầu lờm một cái, Trình Mộ ăn hạt tròn Mã Lệ Tô không chỉ có tô làm sao lại còn lòi đây.

(* tô có nghĩa là mềm yếu, nòn nà)

Bất quá, tâm tình của hắn thật giống tốt hơn rất nhiều.

Thời Viễn dựa vào cạnh cửa phòng bếp nhìn Trình Mộ mặc tạp dề tay vôi vàng, trong lòng vẫn là rất cảm động.

Bất quá, hắn một cái tổng tài làm sao sẽ làm cơm? Đừng nói hắn rồi rãnh không có chuyện làm, Trình Mộ là một người bận rộn, ngày hôm nay chỉ là một ngoại lệ.

Ăn vào miệng cơm nước mùi vị tự nhiên so với theo dự đoán tốt hơn, Thời Viễn càng thêm tò mò.

“Trình Mộ, ngươi làm sao sẽ làm cơm a?”

Trình Mộ nghe vậy dừng một chút, hướng trong miệng vùi một muỗng cơm, nhìn không có tâm tình đặc biệt gì.

“Cái này a, ta chính mình cân nhắc làm.”

Hắn khêu một bát súp cơm, có ý tứ tiếp tục nói.

“Khụ, ân, ca năm đó thời điểm mười bảy tuổi, soái đến chân trời, có người ghen tỵ ta... Sau đó —— “

“Sau đó” sau lời nói hắn cũng không nói ra được, bởi vì đối diện Thời Viễn viên mắt đỏ lợi hại.

“Làm sao vậy?” Hắn để đĩa xuống đi nhanh qua đỡ cánh tay Thời Viễn, nhìn thẳng con mắt của cậu, “Ngươi cũng đừng khóc a, ca sợ sệt. Những chuyện kia đều qua, ca —— “

Hắn bị Thời Viễn đột nhiên ôm lấy, muốn nhìn mặt Thời Viễn một chút đều không nhúc nhích được, chỉ có thể thỏa hiệp ôm cậu vỗ nhẹ lưng.

“Trình Mộ, ngươi vẫn luôn đang gạt ta.”

Trình Mộ vừa nghe lời này có chút nóng nảy, nhưng Thời Viễn ôm hắn ôm rất chặt.

“Ngươi chính là cái npc [thương hải Quy Ly] kia có đúng hay không! Cũng là giáo cơ? Rõ ràng đều quấy qua.” Thời Viễn tựa hồ có hơi tức giận, âm điệu tăng thêm, “Ngươi có chuyện gì trực tiếp nói cho ta như vậy không tốt sao? Nhất định phải lén lút lút lút như vậy.”

“Tức phụ, người đừng nóng giận.”

“Ai là tức phụ người!”

Trình Mộ rất bất đắc dĩ mà ở sau lưng Thời Viễn làm cái mặt quỷ, tức phụ sinh khí thật không dễ hống a.

“Ta phải giải thích thế nào đây...” Trình Mộ nghĩ linh tinh.

Nhưng mà hần không nghĩ tới cách gần quá, Thời Viễn đem lời này nghe được rõ rõ ràng ràng.

“Ba!”

Trình Mộ bị đau đến nhe răng, vợ hần ra tay cũng thật nặng nha.

Thời Viễn nghe thấy tiếng vang lớn như vậy cũng là sững sờ, nhưng cậu ngưỡng ngừng nói áy náy, chỉ có thể bắt đầu đem chỗ mình đánh qua tầng tầng xoa mấy lần, đồng thời trong miệng còn không quên khí khí Trình Mộ: “Cho người tìm đường chết, người nói người có đáng đánh hay không.”

“Nên nên nên, tức phụ người tùy ý.”

Thời Viễn không cam lòng lại nói hần, thúc hần nhanh đi làm đi.

Trình Mộ đi cậu mới an tĩnh.

Chuyện cho Trình Mộ ăn hạt tròn Mã Lệ Tô cậu không hối hận.

Dù sao nói ra những chuyện trước kia hần sẽ không tái đau lòng. Đáng giá.

“Lão Nhâm, ngày hôm nay Thời Viễn có việc không tới làm.”

Mặc cho chủ quản nhìn chăm chăm bóng lưng Trình Mộ vẫn nhìn mãi đến tận hần hoàn toàn đi khỏi tầm mắt.

Tổng tài mới vừa nói cái gì? Thời Viễn đây là cùng tổng tài có quan hệ?

Hần lắc lắc đầu, không dám nghĩ thêm nữa, ngược lại Thời Viễn cùng tổng tài có quan hệ là chính xác, sau đó nhường điểm chính là.

Đột nhiên, hần nhớ tới một chuyện.

Lúc trước ở lễ đính hôn của tổng tài Thời Viễn nói qua...

Ta thiên, ta cái gì cũng không biết.

Mặc cho chủ quản lôi kéo ghế tựa, nhận nhận chân chân hạ xuống một cái quyết định —— hần muốn đối xử Thời Viễn tử tế.

Dù sao cùng tổng tài lập quan hệ thật sự là quá khó khăn như vậy, hần còn muốn sống lâu trăm tuổi đâu.

Thời Viễn cảm thấy ánh mắt Mặc chủ quản nhìn mình không đúng, lẽ nào mình đã làm sai chuyện gì?

“Chủ quản, ta... Đã phạm sai lầm gì sao?”

“Không có không có, tuyệt đối không có.”

Thời Viễn càng cảm thấy sợ hãi trong lòng, chính mình thật không có phạm sai lầm?

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

“Thời Viễn nhà thiết kế, tổng tài bảo người tới văn phòng hần.”

“Không đi.” Thời Viễn theo bản năng mà nói.

Toàn bộ văn phòng đột nhiên rơi vào hoàn toàn yên tĩnh.

Thời Viễn nhắm mắt lại, chính mình tại sao liền nói câu nói như thế này đây, người khác còn tại a, chớ để cho hiểu lầm.

“Khụ, ta trước tiên sửa sang văn kiện một chút, lập tức đi.”

“... Nha, hảo.”

Đồng sự một mặt biểu tình bối rối khiến Thời Viễn có chút mắc cỡ hoảng loạn, chính mình thật là có bệnh.

Vừa quay đầu Thời Viễn chính đối đầu một bộ biết được sự thật chính là Mặc chủ quản, Mặc chủ quản lúng túng nở nụ cười: “Thời Viễn nhà thiết kế thu thập đi, tổng tài vẫn chờ đâu, ta đi, đi.”

Thời điểm đóng cửa, Mặc chủ quản như là nhớ ra chuyện gì đó: “Thời Viễn nhà thiết kế nhớ bữa cơm buổi trưa hôm nay, ăn, ta đi.”

Thời Viễn càng kỳ quái, Mặc chủ quản vừa nãy không giải thích được tiến vào liền nói muốn mời mình ăn cơm, mình hỏi lý do, hắn nói mình công tác tận tâm tận lực, hắn muốn khao mình.

Ăn, lý do này, thực sự là ngu đến mức nổ tung.

Bất quá đến cùng là bởi vì cái gì cậu cũng thật là không nghĩ ra được.

Không quản, không ăn chùa không ăn, ngược lại cấp chính mình giảm bớt tiền cơm.

“Gọi ta làm gì.”

Trình Mộ nhìn Thời Viễn nói chuyện với hắn đầu không biết vất đến bên kia đi, tâm lý có chút khó chịu.

“Trình thị vông lạc khoa học kỹ thuật công ty công nhân thủ tục điều thứ nhất — một vị nặng hơn ty.”

“Nơi nào có? Ta làm sao không biết?”

“Ta mới vừa nói.”

Thời Viễn: “... Tổng tài hảo.” Ha ha, làm cho hắn đắc sắc đi, mặc kệ.

“Đây là liên quan với ‘Huyết sắc giang hồ’ thay đổi bản kế hoạch, người hồi đi xem một chút, cảm thấy được có thể người bắt đầu đem nó chuẩn bị hảo.”

“Được.” Dĩ nhiên thực sự là nói chính sự, xem ra chính mình nghĩ đến hơi nhiều.

Thời Viễn tiếp nhận bản kế hoạch, chuẩn bị rời đi.

“Đúng rồi. Khụ, buổi trưa hôm nay người có rảnh không?”

“Không a, có hẹn người.”

Vốn cho là sẽ thu được trả lời khẳng định Trình Mộ thất tâm.

“Hẹn ai?”

“Mặc chủ quản a.”

Trình Mộ buông lỏng, hắn tự tin chính mình vẫn là so với một cái lão nam nhân phải có lực hấp dẫn hơn nhiều.

“Ăn, đi thôi.”

Thời Viễn: “...”

Còn tưởng rằng hắn muốn nói gì đó, thực sự là, mình mới không có mong đợi.

Thời Viễn mới vừa đi ra văn phòng tổng tài, máy bàn riêng trong phòng làm việc của Mặc chủ quản liền vang lên.

Mười hai giờ trưa đúng, nghỉ làm rồi.

Thời Viễn liếc mắt nhìn địa chỉ trên điện thoại di động Mặc chủ quản gửi tới, hơi nhú mày.

Hải Thiên quán rượu lớn.

Chỗ này nghe nói tiêu phí rất đắt a, Mặc chủ quản đây là làm gì, làm sao chọn nơi như thế này, dùng hiểu biết của cậu đối với Mặc chủ quản, cảm thấy việc này có chút không thể.

Lẽ nào tay hắn ung thư đánh nhằm địa chỉ rồi? Cũng không khả năng.

Thời Viễn nghĩ không lo ăn không ăn chính mình hay là trước đi thôi, quá mức lòi kéo hắn chuyển sang nơi khác.

Thời điểm từ trên xe taxi đi xuống, Thời Viễn càng kiên định với ý nghĩ của chính mình, một hồi nhất định phải lòi kéo Mặc chủ quán đi.

Dù sao nếu như ăn cơm xong Mặc chủ quán làm bộ không mang tiền chính mình thế nhưng liền xong.

Bất quá, thời điểm đi vào cửa chính quán rượu, Thời Viễn đi được kêu là một cái ngẩng đầu ưỡn ngực, dáng đi tao nhã.

Thật vất vả có thể trang bức một lúc, vì sao không trang? Lần sau có thể không có cơ hội.

Liếc mắt nhìn số phòng, cậu gõ cửa một cái.

Không phản ứng.

Cậu cho là gian phòng cách âm hiệu quả quá tốt người bên trong không nghe thấy, cho nên tính thăm dò mà vặn chốt cửa.

Cửa không có khóa.

Cậu đẩy ra cái khe, nhìn vào.

Chậm rãi đẩy ra càng lớn hơn, cậu mới phát hiện bên trong so với mình tưởng tượng còn tốt đẹp hơn nhiều.

Nhưng là —— không nhìn thấy Mặc chủ quán.

Cậu có chút hoài nghi, đi ra ngoài vừa liếc nhìn số phòng, xác định không có sai sót sau tiến đến đóng cửa lại.

“Mặc chủ quán?... Mặc chủ quán?”

Cậu thăm dò mà chậm rãi đi vào trong, chung quanh tìm xem.

Mở một cái cửa phòng cậu kinh sợ.

Đây gian phòng bong bóng treo móc lung ta lung tung, trên đất dùng cánh hoa bày thành trai tim nhìn xiêu xiêu vẹo vẹo, chỉ có một bó hoa hồng to trong góc kia khiến người nhìn vui tai vui mắt.

“surprise.”

Thời Viễn nghe âm thanh sau lưng nhất thời không nhúc nhích.

Vừa quay đầu lại, quả nhiên là Trình Mộ.

—— trong tay hắn nâng một đại bánh kem.

Thời Viễn sững sờ, ngày hôm nay... Là sinh nhật mình.

Qua lâu như vậy, cậu đều sắp quên.

Nhìn Trình Mộ một mặt “Rất cảm động đi rất cảm động đi”, cậu chậm rãi đi tới.

Ba bước.

Hai bước.

Một bước.

Nắm lên một tay bánh ngọt.

Sau đó.

Trét lên mặt Trình Mộ.

Thừa dịp Trình Mộ chưa có động tác, cậu giành lấy khối bánh ngọt này, đột nhiên hướng bánh ngọt trên mặt Trình Mộ nhào tới.

Khả năng qua tới năm phút đồng hồ, bánh ngọt trên mặt Trình Mộ không chỉ bị cậu ăn sạch sành sanh, còn để lại nước miếng của cậu.

Thời Viễn chậm rãi rút khỏi mặt Trình Mộ, kéo dài khoảng cách.

Cậu nhìn Trình Mộ một mặt sững sờ một chút, khoe miệng nhếch lên một vệt cười xấu xa, ôm lấy cổ Trình Mộ hôn lên môi hắn.

Trình Mộ một mặt thoả mãn nhìn Thời Viễn bên cạnh, cao hứng nở nụ cười.

“Người bày cái tâm kia là cái gì quý, ta suýt chút nữa tưởng cái hình tam giác bất quy tắc. Còn có bong bóng, không thể treo đẹp mắt một chút sao? Nhìn làm người tức giận a.”

Nghe Thời Viễn oán trách, Trình Mộ làm ra động tác nắm tay.

“Sở Tuân Ý cái nhĩ tử ngu xuẩn kia, ba ba lần sau phải hảo hảo giáo dục hắn, ra toàn ý đồ xấu.”

Thời Viễn nhắm mắt lại bĩu môi, không lên tiếng.

Đột nhiên, cậu đột nhiên mở mắt ra.

“Sở Tuân Ý? Là cái [Tầm Y] trong game kia?”

“Đúng vậy, chính là cái người thường bị ta dùng thất tinh Long Uyên kiếm miểu sát kia.”

Thời Viễn gật gật đầu: “Ồ.”

Bất quá ——

“Thất tinh Long Uyên kiếm?”

Trình Mộ lập tức che miệng lại, một mặt lúng túng ý cười mà nhìn Thời Viễn.

“Trình Mộ, ngươi là ẩn núp bao sâu? Lừa ta nhiều ít? Hả?”

“A, ha ha, ta vui đùa một chút mà thôi, không nghĩ lừa gạt ngươi, đây không phải là trước cùng ngươi không quen à...”

“Không quen? Không quen ngươi lại cùng ta ngủ?”

Trình Mộ: “...”

Tự làm bậy, không thể sống a.

46. Quyển 6 - Chương 10

Kênh thế giới.

thế giới [vợ ta đẹp trai nhất]: Vợ ta lại không để ý tới ta, bảo bảo oan ức.

thế giới [đại thần nào tàn phẫn]: Đại thần không oan ức, ôm tức phụ ngủ một giấc là tốt rồi.

thế giới [cuộc lúa ngày giữa trưa]: Trên lầu 1.

thế giới [soái nổ bầu trời]: Trên lầu trên lầu 1.

thế giới [ngày ngày]: Trên lầu trên lầu trên lầu 1.

thế giới [ta đẹp trai nhất]: Phía trên mấy cái, lại đây cùng ta một mình đấu.

thế giới [ngày ngày]: Ta không nói gì, phu nhân uy vũ.

thế giới [cuộc lúa ngày giữa trưa]: Phu nhân uy vũ.

thế giới [đại thần não tàn phần]:... Phu nhân uy vũ.

Thời Viễn nhìn phía trên hồi phục, hướng về máy thu hình trong phòng làm việc so một ngón giữa.

thế giới [ta đẹp trai nhất]: Người kia không đến? Cái toàn phục đệ nhị kia, lần tới đây cho ta.

thế giới [vợ ta đẹp trai nhất]: Lăn a lăn, lăn a lăn, báo cáo phu nhân, ta lần tới đây.

thế giới [quần chúng ăn dưa]: Mới vừa lên tuyến liền khó giải thích được bị tú một mặt [doge].

thế giới [ta đẹp trai nhất]:... Rút đao đi.

thế giới [vợ ta đẹp trai nhất]: Phu nhân, ta ngoại trừ cái rìu chính là kiếm, lấy đâu tới đao?

thế giới [ta đẹp trai nhất]:... Rút vũ khí của người ra!

thế giới [vợ ta đẹp trai nhất]: Hảo, xin nghe phu nhân giáo huấn.

Trong phút chốc, trên kênh thế giới tất cả đều là dòm ngó bình.

Đại thần muốn cùng phu nhân nghiêm túc tú ân ái, khán giả phối hợp phối hợp.

Nhưng khi nhìn nhìn, họa phong này có chút không đúng a.

Không nên người một đao ta một kiếm đến quần lấy triển miên miên đến thiên nhai sao? Như thế nào lại đánh như liều mạng vậy...

thế giới [quần chúng ăn quả lê]: Đại thần đây là tiết tấu muốn ngủ ghế sa lon?

thế giới [quần chúng ăn táo]: Không, là tiết tấu quỳ bàn phím.

thế giới [quần chúng ăn dưa]: Các người đều nói không đúng, quả nhiên chỉ có ta nhìn thấu chân tướng.

thế giới [chân tướng để]: Lầu trên nói thế nào?

thế giới [quần chúng ăn dưa]: Đại thần đây là đang bảo hộ tôn nghiêm mặt ngoài của mình. Còn ở phía sau, dù cho quỳ vắn vò quần áo đại thần cũng sẽ cam tâm tình nguyện.

thế giới [hầu thi đấu lôi]: Lầu trên sâu sắc.

thế giới [đừng nói chuyện hôn ta]: 1.

thế giới [ngày tốt ở đây]: 2.

thế giới [kẻ xấu xí nhiều tác quái]: 3.

Cùng Thời Viễn đang đánh cho khí thế hùng hục, Trình Mộ hơi vừa nghiêng đầu nhìn thấy thế giới tin tức đang xoát đi lên, lập tức xấu hổ kích động, cho nên ——

thế giới [vợ ta đẹp trai nhất]: 1008611!

Vì vậy, hắn đã chết.

Keng! Ngoạn gia giá trị vũ lực 5, tổng giá trị vũ lực đạt đến 31.

Thời Viễn cầm trong tay con chuột đẩy đi ra ngoài, cả người buông lỏng dựa vào ghế.

Muốn thắng Trình Mộ là việc cần kỹ thuật a.

Bất quá, giá trị vũ lực cái này không cần lo lắng.

Lần này, chỉ còn lại Trình Mộ, ha ha.

Sửng sốt Trình Mộ:...

Ta chết?

Thôi, nếu chết rồi vậy thì...

thế giới [vợ ta đẹp trai nhất]: Tức phụ, người nói ta cố ý thua người thì, người đêm nay liền cùng ta ngủ.

thế giới [quần chúng ăn dưa]: Thì ra là như vậy... Ta không đoán đúng mở đầu cũng không đoán đúng kết cục [tái kiến mặt].

thế giới [đại thần nào tàn phẩn]: Đại thần thật sự có chân ái, ta... Sẽ không bỏ qua! Anh anh anh

~ thế giới [cuộc lúa ngày giữa trưa]: Lầu trên cái kia, còn không cùng ca đi?

thế giới [đại thần nào tàn phẩn]: Đi.

thế giới [mù mù ta thật sợ hãi]: Bị đại thần tú một mặt cũng liền thôi, bây giờ lại tùy tiện ai cũng vung thức ăn cho chó cho ta. Mù mù, ta thật sợ hãi.

thế giới [ta đẹp trai nhất]:... Không biết xấu hổ.

thế giới [vợ ta đẹp trai nhất]: Tức phụ, ta không biết xấu hổ, chúng ta dùng chung một cái là xong.

thế giới [ta đẹp trai nhất]:...

Thời Viễn bị trình độ đáng thẹn của Trình Mộ sợ ngây người, cậu trực tiếp tức giận tắt máy vi tính.

Từ trong máy vi tính thấy cảnh này Trình Mộ:...

Ta có phải là nghiệp chương?

Thời điểm chuông điện thoại di động vang lên, Trình Mộ đau đầu sắp nứt.

Tối hôm qua hần phí hết đại khí lực mới thật vất vả mà ăn Thời Viễn, sau còn không ngừng làm ác mộng căn bản ngủ không ngon giấc.

Ai hiện đang sáng sớm mà gọi điện thoại, muốn chết.

“Này.” Âm thanh Trình Mộ nếu là một cây đao, phỏng chừng đối phương đã gameover.

“Tổng tài, báo giải trí đầu đề...”

Trình Mộ xem tờ báo trong tay cùng phía trên phối đồ, tâm tình phá lệ gay go.

Nhưng hần không muốn để cho Thời Viễn lo lắng.

“Nội bộ công ty phong tỏa tin tức, không cho nói cho Thời Viễn chuyện này.”

Lúc Thời Viễn tỉnh lại, sắc trời đã sáng choang.

Nguy rồi, đi làm liền đã sắp muộn.

Hần vội vàng lung tung mà xuyên quần áo, không để ý tới cái khác, nhưng cổ tình chuông điện thoại đột nhiên vang lên không ngừng.

“Chào ngài.”

Thời Viễn trực tiếp cúp điện thoại, liền là trợ lý thúc thúc của Trình Mộ.

Điện thoại không tái gọi đến, tiếng chuông tin nhắn lại vang lên.

Thời Viễn không nhận được trao qua điện thoại di động, một tấm ảnh hiện ra.

Tay cầm điện thoại di động của Thời Viễn nắm chặt lại, nhìn chăm chú tấm ảnh này.

Sau đó, cậu kéo xuống lật qua lật lại, quả nhiên có chữ viết.

Sau khi xem xong cậu một mặt bình tĩnh, gọi một cú điện thoại.

“Ở đâu gặp mặt?”

“Thời Viễn tiên sinh thật đúng lúc.”

Thời Viễn không tái nhìn người trước mắt: “Tài xế của ngươi thật làm hết phận sự, khi ta tới tránh thoát thật nhiều cầu.”

“Ha ha, ” Trình Chí cười ra tiếng, “Này đó paparazi không có chuyện làm liên thích chận người a, cũng không phải thứ gì tốt.”

“Người đem paparazi đưa tới cũng không phải thứ tốt gì.”

Trình Chí khoe miệng cười không kịp thu hồi, cứng ở nơi đó thực khiến người nhìn có chút buồn nôn.

Thời Viễn bưng trà trên bàn lên uống một hớp, không để ý.

Chốc lát, biểu tình Trình Chí khôi phục như thường, hần sờ sờ mặt bàn, nhìn thẳng Thời Viễn.

“Thời Viễn tiên sinh tới nơi này không nói cho người nào chứ?”

Thời Viễn trong lòng lập tức cảnh giác lên, hần lời này là có ý gì?

Lẽ nào? Không tốt...

“Lúc Thời Viễn tiên sinh đoán được.” Trình Chí hai tay khoanh trước ngực, “Đứa cháu kia của ta lập tức tới ngay.”

Thời Viễn mắt nhắm lại: “Người muốn làm gì? Dùng ta uy hiếp hần? Ta chỉ là một cái bạn tình của hần, hần sẽ không quản ta.”

Thời Viễn chỉ thiếu chút nữa là nói người có việc cứ tìm ta, đừng tìm Trình Mộ, hần chịu đựng đã đủ nhiều.

Trình Chí tư thế không đổi: “Không phải ta muốn làm gì, là những người bên ngoài kia muốn làm gì, ta cũng không bỏ được đối cháu ta làm ra việc gì không tốt a.”

Thời Viễn suyết chút nữa mắng người, cậu lập tức từ bàn đứng lên, nhanh chân đi tới bên cửa sổ.

Không nhìn kỹ, cậu sẽ không phát hiện bên trong góc chết lầu dưới đứng đầy người, từng cái từng cái trên vai đều điều khiển camera, cầm trong tay ẩn có micrô tiêu chí bất đồng.

Từ cậu chỗ cao này đều suyết chút nữa không nhìn thấy, thì có thể tưởng tượng được người bên ngoài tiến vào căn bản là không thể nào thấy được.

Cậu rất lo cho Trình Mộ, dù sao Trình Mộ là một tổng tài, thanh danh của hần có thể sẽ ảnh hưởng đến công ty hần, nếu như xảy ra chuyện gì, vậy hần khó nhọc cùng nỗ lực liên uống phí.

Thời Viễn đưa lưng về phía Trình Chí, từ trong túi quần lấy điện thoại di động ra, không được, mình phải gọi điện thoại cho Trình Mộ.

Bảo hần đừng đến.

Đáng tiếc, thời điểm rút điện thoại ra điện thoại đã không trên tay cậu.

Thời Viễn lửa giận lập tức liền tới.

“Ầm!”

Cậu đi lên liền cho người phụ tá kia một quyền: “Đưa điện thoại di động cho ta. Mau! Cho ta!”

Trợ lý không nhúc nhích, theo bản năng liếc mắt nhìn Trình Chí nhàn nhã uống trà bên cạnh.

“Điện thoại cho hần đi, Trình Mộ sẽ không không đến.”

Thời Viễn sau khi cướp qua điện thoại di động gọi ra ngoài không chờ đối diện nói trực tiếp bật thốt lên: “Trình Mộ con mẹ nó người dám đến ta không để yên cho người!”

“Ca sẽ không không quản người.”

Điện thoại cúp, Thời Viễn trực tiếp đem điện thoại di động ném ra ngoài.

Mình hiện tại phải từ nơi này rời đi? Không được, bên ngoài những người kia nhìn thấy mình phỏng chừng sẽ phiền toái hơn.

Thời Viễn không nghĩ ra biện pháp, trên gáy tất cả đều là mồ hôi.

Vừa quay đầu nhìn thấy Trình Chí còn đang nhàn nhã uống trà, cậu sai bước đi qua bưng cốc trà bản thân vừa nãy chưa uống hết giội lên.

Làm sao cảm giác cách làm này... Có chút giống như đã từng quen biết đây.

Người phụ tá kia thấy vậy liền lại đây đẩy cậu ra.

Thời Viễn không chống cự lại, nhìn Trình Chí lau mặt một cái, cười ra tiếng.

“Không quản ngày hôm nay kết quả như thế nào, ta dám cam đoan, cuối cùng thua nhất định là ngươi.”

Nói xong câu này sau, Thời Viễn dựa vào bên cửa sổ, chăm chú nhìn tình hình lầu dưới, không tiếp tục để ý hai người không quá quan trọng kia.

Không mấy phút, cậu nhìn thấy một chiếc Land Rover cực quang.

Kháo, hần không biết đổi xe à!

Thời Viễn trong lòng sốt ruột, trên tay trực tiếp đập một cái lên cửa sổ.

Cậu đã có thể tưởng tượng đến kết cục của Trình Mộ —— bị này đó paparazi vây quanh chí tử.

Đúng như dự đoán... Hần bị bao vây.

Bất quá không biết hần nói cái gì, những người kia cứ nhiên nhường ra một con đường cho hần.

Sau đó, Trình Mộ biến mất ở trong tầm mắt của Thời Viễn.

Tiếng cửa mở vang lên, Thời Viễn quay người chạy tới.

“Trình Mộ, ngươi có phải bị bệnh hay không!”

“Đúng, ngươi là thuốc của ca, ca không ngươi không sống nổi.”

Thời Viễn: “...”

“Ai ai ai, ngươi kéo ta đi đâu! Không phải... Là muốn đi xuống đi?”

Trình Mộ không trả lời, chỉ là một mực mà lôi kéo tay Thời Viễn.

Thời Viễn tựa hồ cảm thấy khí tức không tầm thường, cậu đột nhiên ngừng bước chân, mặc cho Trình Mộ tái kéo cũng không dời một bước.

Một giây sau, hần liền bị Trình Mộ chặn ngang ôm lấy, trực tiếp khiêng ở trên vai.

Thời Viễn: “... Trình Mộ!”

“Thời Viễn, ngươi có tin ca hay không?”

Từ khi ăn hạt tròn Mã Lệ Tô sau, đây là lần đầu tiên Thời Viễn nghe được Trình Mộ nói tương đối chính kinh bảo.

Tin tưởng a, làm sao có khả năng không tin, không lý do không tin a.

“Đi thôi.”

Trình Mộ không nghe đáp án cụ thể, nhưng hai chữ này đã được rồi.

Tức phụ nhà hần chính là hảo, cái nào cái nào cũng hảo.

Thời điểm sắp đi ra chỗ ngoặt, Trình Mộ dừng một chút, đem Thời Viễn trên vai để xuống.

Sau đó, hần tóm lấy tay Thời Viễn nắm trong tay, sau đó nắm chặt.

Một dất này, hần quyết định cả đời đều không buông tay.

Thời Viễn trong lòng cũng có cảm giác giống vậy đem tay của chính mình rút lại trong tay Trình Mộ.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời gật gật đầu, đi ra ngoài.

Tức thì, đèn ma-giê bao phủ bọn họ.

Tại trong tiếng leng keng một mảnh soạt loạn, âm thanh mạnh mẽ của Trình Mộ, áp chế tất cả hỗn loạn âm ỉ.

“Đây là lý do Trình Mộ ta tới.”

47. Quyển 6 - Chương 11

Trong đèn ma-giê lấp loé, kia giờ lên cao mười ngón tay đan vào nhau hảo nhìn đến khó mà tin nổi.

Tình cảnh này, ngày thứ hai như bị ngừng lại trên đầu đề báo giải trí.

“Trình Mộ cả nhà người, tay của ta cùng người xả vào nhau thật là khó xem, không có đối với so với liên không có thương tổn.”

“Tức phụ, người đến nghĩ như vậy: Ta, là hán tử nhà người đi, ta chính là người, người cũng là của người. Cho nên, tay của ta chính là tay người, nó là phục vụ cho người.”

Thời Viễn vốn là nghe được hảo hảo, nhưng câu cuối cùng này... Cảm giác không đúng lắm a.

Phục vụ?

Ngoạ tào, ta không ô, nhưng là... Vẫn là sẽ không tự chủ được liên tưởng đến “chuyện” này đó.

Nhưng là khi cậu nhìn về phía Trình Mộ, Trình Mộ một mặt biểu tình chính kinh làm cho cậu cảm thấy chính mình hảo xấu hổ.

Nhưng mà cậu không chú ý, Trình Mộ một bộ vị nào đó đã không được bình thường.

Thời Viễn sợ chính mình tâm xấu hổ sửa sang bị Trình Mộ phát hiện, cho nên lập tức thay đổi đề tài.

“Khụ, người dựa vào ta tàn nhẫn kiểm lời một bút, chẳng lẽ không chia hoa hồng cho ta sao?”

Chuyện tàn nhẫn kiểm lời này, hai người bọn họ bao quát Trình Chí đều là không nghĩ tới.

Ngày đó Trình Mộ nắm tay Thời Viễn tuyên bố quan hệ hai người, vốn nghĩ nhất định sẽ gặp nói bóng nói gió, thậm chí liên lụy đến công ty hần, nhưng mà kết quả làm cho bọn họ giật nảy cả mình.

Bọn họ không chỉ có không chịu đến trào phúng cùng chửi rủa, trái lại chiếm được rất nhiều người chống đỡ.

Tất cả mọi người nói vốn cho là Trình Mộ là cái công tử nhà giàu, đùa bỡn xong nữ nhân liền đối với nam nhân ra tay, không nghĩ tới hần cư nhiên thật sự yêu thích nam nhân, thật tâm thật ý yêu thích.

Tự nhiên, mọi người không chỉ không có phản đối, càng là ủng hộ. Dù sao Trình Mộ bọn họ là đồng tính, đồng tính có thể tiến tới với nhau ngấm lại cũng không dễ dàng.

Bởi vậy, danh tiếng Trình Mộ cũng không có bị tổn hại, công ty tự nhiên cũng không có việc gì.

Ngược lại là Trình Mộ mượn cơ hội này cấp công ty bọn họ chủ đánh võng du “Huyết sắc giang hồ” 3d khai thông chấm dứt kết hôn hệ thống, đương nhiên bao quát đồng tính. (* haha yêm k hiểu j hết á)

Một lần hành động thổ này, hấp dẫn rất nhiều người chơi, mang đến cho Trình Mộ một bút khoản thu nhập không nhỏ.

Càng làm cho bọn họ cao hứng là, có người vúi đi ra ngoài là Trình Chí ở chuyện đăng báo bọn họ hần động chân động tay, thanh danh của hần lập tức thúi thật nhiều, kể công ty Sở Tuân Ý cũng cùng công ty Thịnh Vũ giải ước sau lại một lần nữa gặp tổn thất nặng nề.

Trình Mộ nghĩ Trình Chí đã sắp đến nông nổi cùng đường mạt lộ, chỉ cần mình tái xuất tay một lần, Trình Chí nhất định toàn bộ đều thua, đông sơn tái khởi và vân vân cũng đều thế.

Chỉ là hần còn đang chờ, chờ một người.

“Chia hoa hồng? Có thể a, người đem tư thế làm ẩm giường còn dư lại đêm nay đều thí một lần ta sẽ đáp ứng người, anh anh anh.”

“... Cút!”

Người không biết xấu hổ đã thấy nhiều, nhưng xưa nay chưa từng thấy không biết xấu hổ như vậy.

Ha ha.

Bất quá, vì tiền, ẩm cái giường mà thôi, lại không muốn mệnh.

Được!

Nhưng mà, sáng ngày thứ hai lúc tỉnh lại, Thời Viễn chỉ muốn chửi má nó.

Trình Mộ người cái súc sinh, một buổi tối mà thôi, người đến tốt cùng đối với ta làm cái gì!

Thời Viễn là thật tâm không biết, bởi vì cậu tối hôm qua khi tỉnh táo bị động tác Trình Mộ làm cho trong đầu chìm chìm nổi nổi, căn bản không có cái gì ý thức phản kháng; chờ cậu ngủ đi, Trình Mộ làm cái gì cậu liền càng không biết.

Cho nên, hiện tại này cả người dường như bị cẩu gặm không có một chỗ tốt làm cho cậu thực không tưởng tượng được Trình Mộ tối hôm qua đến cùng có bao nhiêu khát khao biến thái.

Còn có, nói tốt chia hoa hồng đâu!

Thời Viễn một mặt không cao hứng đi làm, ánh mắt người bên ngoài nhìn cậu làm cho cậu đặc biệt xấu hổ.

Mã dẫn, cái cổ không giấu được trách ta ư!

Càng nghĩ càng sinh khí, Thời Viễn ném cặp công văn liền trực tiếp đi thang máy lên tầng 50.

“Trình Mộ, người —— “

Văn phòng không ai.

Hỏi trợ lý sau, cậu mới biết Trình Mộ nhận cú điện thoại liền vội vàng vàng mà đi ra ngoài.

Cậu thật tò mò, là ai sẽ làm hấn sốt ruột đến giờ làm việc liền trực tiếp đi ra ngoài đây.

Cậu sẽ không nói mình đồ kị, thật sự, chỉ là hiếu kỳ.

“Này... Trình Mộ, người bây giờ ở văn phòng sao?”

Trình Mộ cầm điện thoại di động lên nhìn một chút, Thời Viễn là dùng di động gọi tới cho mình.

Đó chính là nói, Thời Viễn không ở văn phòng. Bởi vì lúc trước hấn tìm mình đều là dùng máy bàn riêng công ty chuyên môn bán phân phối văn phòng sử dụng gọi, mình bảo hấn dùng di động gọi, hấn còn nói lãng phí tiền điện thoại.

Hơn nữa, hấn hỏi mình đang ở văn phòng như thường lệ hay không hấn là gọi máy bàn riêng văn phòng chuyên dụng a, làm sao sẽ trực tiếp gọi điện thoại riêng của mình.

Lại nói, ngữ khí hấn vừa nãy kia trầm thấp, ấp a ấp úng, vừa nghe chính là đang nói láo.

Trình Mộ ở bên này không khỏi cười ra tiếng, tức phụ nhà hấn sao lại đáng yêu như vậy.

Nghe thấy tiếng cười Trình Mộ, Thời Viễn lỗ tai đột nhiên khẩn trương lên, thính lực tập trung cao độ.

Trình Mộ đang cùng nam hay nữ đang nói đùa! Mã dẫn, lão tử ở bên này nghe hấn lại dám như vậy!

Không được, nhịn không được.

“Trình Mộ, người phát vị trí lại đây cho ta.”

“Phát cái này làm gì? Nhớ ta rồi?”

“Lăn con bê! Mau phát!”

Thời Viễn mở ra bức ảnh vừa nhìn, trên gáy tràn đầy hắc tuyến.

Trình Mộ làm sao ở nhà...

Lẽ nào!

Hắn lại dám cấm sừng ta đem nam hay nữ mang về nhà!

Là có thể nhện ai không thể nhện, ta không xuống địa ngục ai vào địa ngục!

Ta muốn về thăm nhà một chút!

Vì vậy, Thời Viễn cũng tiêu sái ly khai công ty.

Công ty nhiều công nhân: Đi tú ân ái liền quên đi, bây giờ lại trốn lớp đi ra ngoài tú ân ái, không có chút nào quan ái động vật, tái kiến.

“Người tại sao trở lại?” Trình Mộ thời gian này nhìn thấy Thời Viễn vẫn là thật ngoài ý liệu.

“Ta... Sáng sớm đi thật sốt ruột quên lấy một phần văn kiện, trở về lấy.”

Thời Viễn thở ra một hơi, thật may mắn chính mình phản ứng đầy đủ nhanh.

“Ồ.”

Nghe thấy chữ “Ồ”, Thời Viễn thật muốn cho Trình Mộ một quyền, bất quá, hiện tại có chuyện quan trọng hơn muốn làm.

Trình Mộ nhìn Thời Viễn một cái phòng tiếp một cái phòng lần lượt từng cái loanh quanh, cười cũng không được không cười cũng không được.

Tức phụ của mình quá không lừa người a, chú định chỉ có thể bị người lừa gạt. Không đúng, chỉ có thể bị mình lừa gạt.

... Hắn làm sao đột nhiên cảm thấy chính mình hảo có lỗi với tức phụ nhà mình đây, ân, này nhất định là ảo giác.

Thời Viễn tìm một vòng đều không tìm được “Văn kiện”, cậu có chút nhụt chí mà liếc mắt nhìn Trình Mộ.

Bất quá, cậu đột nhiên hí hóp mắt một cái ——

Trình Mộ tổng sẽ không đem người giấu đến lão gia tử nơi đó đi đi, hắn sẽ không như thế bắt nạt lão gia tử đi.

Không được, Trình Mộ chuyện gì đều làm được, hắn ở trên giường đối với mình đều biến thái như vậy.

Thời Viễn nghĩ đến liền làm, hắn không chút nào chú ý “Văn kiện” làm sao có khả năng sẽ chạy đến chỗ lão gia tử đâu.

Trình Mộ lắc đầu một cái, đi theo.

Hảo a, Trình Mộ, người cư nhiên thật đem người giấu đến chỗ lão gia tử, người được lắm!

Thời Viễn nhìn thân ảnh uyển chuyển nửa ngồi nửa quỳ tại bên người lão gia tử, một cái răng cắn đến vang lên kèn kẹt.

“Ta muốn quả quả, ta muốn quả quả!”

Lão gia tử nhìn thấy Thời Viễn đến gọi như một, thân ảnh uyển chuyển kia quay lại, cùng Thời Viễn mặt đối mặt mà trực tiếp đối diện.

Biểu tình sinh khí của Thời Viễn không kịp thu hồi liền bị nhìn rõ rõ ràng ràng.

Lần này, cậu chỉ có thể lúng túng đem khoe miệng nhếch đến thật lớn, biểu thị đáng vẻ chính mình rất vui vẻ.

... Những người này làm sao cũng giống như là nghịch sinh trưởng a.

Nữ nhân này sau lưng nhìn như ba mươi, xem mặt bộ chi tiết nhỏ kỳ thực có đến năm mươi đi.

Thực sự là quá mẹ nhà hấn thao diễn.

Bất quá, xem ra Trình Mộ không mang cái gì không nên mang vào nhà.

Thời Viễn có chút lúng túng, bởi vì cậu không quen biết nữ nhân này, không biết làm sao mở miệng.

May là âm thanh từ sau người đứng lúc mà giải cứu cậu.

“Thời Viễn, đây là ta mẹ.”

Thời Viễn nghe vậy sững sờ, nhưng cũng không quá hiển lộ biểu tình ra dư thừa.

“A di mạnh khỏe.”

“Người hảo.”

Thanh âm này nghe ngược lại là có một loại chừng chặc phù hợp tuổi tác.

Thời Viễn thấy nữ nhân này mặc dù nói chuyện cùng mình tầm mắt lại đặt tất cả lên người Trình Mộ, tự giác lựa chọn đi ra ngoài.

“Trình Mộ người bạn rợn đi, ta vào trong phòng tìm phần văn kiện kia một chút, cần phải ở.”

Trình Mộ gật đầu xem như là biết đến.

“A Mộ, đừng trách mụ mụ.”

Trình Mộ không biểu tình gì, âm thanh nhàn nhạt: “Người hôm nay tới nói đúng là cái này? Kia không cần, người có thể đi.”

Nữ nhân tựa như có chút khoái muốn khóc, nhưng Trình Mộ ti không để ý chút nào, mặt không biến sắc.

“Ta... Người đừng đối thúc thúc người ra tay, hấn không dễ dàng, hấn...”

“Dừng.” Trình Mộ bữu môi rất là xem thường, “Ta đừng xuống tay với hấn? Vậy ta trở mắt mà nhìn hấn xuống tay với ta? Hấn không dễ dàng? Ha ha, Trình Mộ ta sống đến bây giờ —— thật dễ dàng.”

“Ta không có gì muốn truy cứu, ” Trình Mộ không nhìn mặt nữ nhân, tầm mắt dời đi chỗ khác không biết đang nhìn về nơi nào, “Nhưng ba ta, ta phải cho hấn muốn ít đồ.”

“Mạng người và vân vân, Trình Mộ ta không hiếm lạ, nhưng Trình Chí hấn nhất định phải thân bại danh liệt, từ trong tầm mắt của ta biến mất.”

“Đúng rồi, bao gồm người.”

Đều biến mất đi, đi được càng xa càng tốt.

Trình Mộ trong chớp mắt liền cảm thấy được chính mình trên người thiếu một cái rất nặng áp ở trong lòng hấn làm cho hấn không thở nổi.

Sau đó hấn phải làm —— chỉ là cùng cha hấn cùng vợ hấn sống tốt.

48. Quyển 6 - Chương 12

Thời Viễn nhìn bảng xếp hạng đại thần toàn phục tâm lý đồ đạc hoảng.

Ban đầu ở kênh thế giới buông lời một tháng sau toàn phục đệ nhị, hiện tại kẹt ở toàn phục đệ ngũ là cái quỷ gì.

Đột nhiên, trên cổ của hấn nhiều hơn một đôi tay, bị người từ phía sau ôm lấy.

“Có muốn nhanh lên một chút đến toàn phục đệ tam hay không?”

Thời Viễn liếc một cái, khẳng định a, bất quá hấn nói cái ý nghĩ này làm gì.

“Ta có thể thay người giải quyết hai cái.”

Thời Viễn nhìn xuống kích động muốn triển khai Như lai thần chưởng, bỏ ra một cái biểu tình chính mình cảm thấy được như là cười, chậm rãi thân thủ xoa tay ôm lấy cổ hắn.

“... Đến mấy vòng?”

Tiếp đó, cậu cảm nhận được tiếng hít thở cùng tiếng cười trầm thấp đến từ một bên cổ bất ổn.

“Hai người, tự nhiên là... Bốn vòng.”

Cùng Trình Mộ ở trên giường đại chiến bốn hiệp sau, Thời Viễn đã mệt co quắp, bất quá Trình Mộ ngược lại là so với lúc trước càng thêm tinh thần.

“Tức phụ, người nằm nhìn ta đánh.”

âm thầm trò chuyện [vợ ta đẹp trai nhất]: Người điên, chúng ta đánh một chiếc.

âm thầm trò chuyện [đón gió]:... Ta chịu thua.

Trình Mộ , tại sao có thể như vậy, còn đang muốn ở trước mặt tức phụ đùa giỡn một chút soái đầu, này xuẩn bức người điên, khẳng định không có bạn gái.

âm thầm trò chuyện [vợ ta đẹp trai nhất]: Có đánh hay không?

Ba chữ này phối hợp tưởng tượng của [đón gió] ngữ khí của Trình Mộ lúc nói những lời này, [đón gió] sợ.

Lão đại, người như vậy thật sự được không... Rõ ràng ta thua sự, người...

âm thầm trò chuyện [đón gió]: Đánh.

Cuối cùng nhất định là [đón gió] thua, sau đó hắn thứ tự liền rơi mất một cái, toàn phục đệ ngũ.

Tự nhiên, Thời Viễn dễ như ăn bánh liền thành toàn phục đệ tứ.

Cầu: [đón gió] sau khi vì thỏa mãn cảm giác biến thái của người nào đó lấy lòng tức phụ rốt trang bị giảm máu rơi thứ tự bóng ma trong lòng to lớn.

Máu chốt là người nào đó trở lại cầu khen cầu thân cầu hổ mồm mà không biết xấu hổ mà đối tức phụ cười đến một mặt —— hèn mọn.

Thời Viễn quay đầu làm cái động tác nôn mửa, sau đó đang ngủ.

Vừa cảm giác dậy, trên điện thoại di động của cậu nhiều hơn một đoạn ảnh.

—— tại trên bảng xếp hạng đại thần toàn phục cậu thành linh thành người thứ ba.

Thời Viễn ngáp một cái, tiện thể suy nghĩ một chút: Như thế nào nhượng Trình Mộ rơi thứ tự?

Đương nhiên, cậu đại khái có một cái phương pháp.

Buổi tối, Trình Mộ tan tầm về nhà, liền nhìn thấy Thời Viễn ăn mặc... Rất mát mẻ, hơn nữa rất nhiệt tình nói chuyện cùng chính mình, cấp chính mình bưng trà rót nước, còn kèm không ngủ cùng.

Kỳ thực, mình càng muốn hắn ngủ cùng hơn a.

Thời Viễn trực câu câu nhìn Trình Mộ, một tay xoa lồng ngực của hắn, sau đó ngồi ở trên bắp đùi của hắn.

Trình Mộ trong mắt * dĩ nhiên không giấu được, hắn hiện tại chỉ muốn cùng vợ hắn lên giường tiến hành hữu hảo tứ chi giao lưu.

Thời Viễn cảm nhận được Trình Mộ thân thể phản ứng, thật sự muốn vội vàng từ trên đùi hắn xuống, sau đó —— đạp lên hắn.

Nhưng là, cậu bây giờ còn có việc.

“Trình Mộ, chúng ta trước tiên chiến du hí, sau lại đi trên giường thế nào?”

Trình Mộ vừa nghe hai chữ “Du hí”, cả người từ trong khuấy động tỉnh táo thêm một chút, nguyên lai tức phụ nhà hắn trọng điểm tại đây, bất quá, chiến xong có phúc lợi, hắn nhin.

Hai người ngồi ở trên giường, mở ra du hí, liếc mắt nhìn nhau sau, khai chiến.

Trình Mộ không chút nào nhường nhin, Thời Viễn liền mạng chém giết.

Thời Viễn mắt thấy máu của mình điều rơi đến 50%, tâm lý căng thẳng, cảm giác thấy hơi không ổn. Mụ, Trình Mộ còn thật cường.

“Tức phụ, một hồi ta thắng đến mấy vòng ta quyết định.”

Căng thẳng sau khi nghe được câu này, Thời Viễn cả người đều không tốt.

Trình Mộ, là người buộc ta.

“A!”

Trình Mộ một bộ vị nào đó bị tập kích mạnh, đau đến co lại thành một đoàn.

Bên cạnh, Thời Viễn nghe âm thanh ầm ầm của Trình Mộ, đột nhiên cảm thấy chính mình làm sai rồi, cậu lập tức đem mấy vi tính trên đùi bỏ qua một bên, sốt sắng mà nhìn Trình Mộ.

“Này, người... Người chỗ kia không có sao chứ?”

Trình Mộ đau đến một mặt vặn vẹo, nửa ngày nói không ra lời.

“Tức phụ, người đây là muốn phá huỷ cả đời tính phúc của người a. Người làm sao nhẫn tâm...”

Thời Viễn lần này thật sự sốt ruột.

“Kia phải làm sao, đi bệnh viện?”

Trình Mộ trong lòng căng thẳng, mụ, thật giống trang hơi quá.

“Không... Không cần, ” Trình Mộ suy nhược mà nói, “Người sờ sờ nó là tốt rồi.”

Thời Viễn nhìn bộ dáng Trình Mộ một mặt mồ hôi lạnh gân xanh hiển lộ khó chịu, nhẫn nhin thẹn thùng không nghĩ nhiều liền sờ lên.

Trình Mộ suốt chút nữa kêu thành tiếng, tức phụ nhà hắn thủ pháp thật tốt.

Bất quá, rất nhanh Thời Viễn liền phát hiện không đúng, vừa nãy bộ dáng tên Trình Mộ kia một bộ chính mình muốn phé, lần này làm sao càng mò càng lớn.

Sau đó, cậu liền nhìn thấy bộ dáng Trình Mộ một bộ nhẫn cũng không nhin được cảnh “xuân” đầy mặt, khí huyết dâng lên.

Ha ha.

Hắn hít sâu một hơi, dưới tay dùng sức một cái.

Mấy ngày nay, Trình Mộ mặc dù không có lưu lạc tới mức độ ngủ ghế sa lon, nhưng là tâm tình ngủ cùng nhau lại ăn không được ai có thể lĩnh hội đây, tìm đường chết tìm đường chết tìm đường chết.

Nhìn thân hình chính mình thích thú thân thể bao phủ ở dưới hào quang đèn bàn âm thầm, Trình Mộ lòng ngứa ngáy.

Làm sao cứ gợi cảm như vậy đâu, bảo chính mình làm sao nhẫn.

“Tức phụ, người... Đã ngủ chưa?”

Xong đời, không đáp lại.

Trình Mộ một mặt anh hùng hy sinh bộ dáng chuẩn bị rời giường tắm nước lạnh.

“Nước lạnh, đừng đi.”

Trình Mộ sưng người lại, tức phụ nguyên lai không ngủ.

Đây là... Đau lòng ta?

Thời Viễn ở sau lưng là muốn như vậy: Phơi hần mấy ngày, không một người nói chuyện miệng đều sắp tàn phế rồi, hơn nữa hần hiện tại khẳng định vừa hồ thẹn vừa cảm động, là thời điểm chính mình ra tay rồi.

“Lại đây.”

Trình Mộ kích động, bắt quá động tác rất chậm chậm, hần sợ đây là ảo giác của mình, một cái nào đó trong nháy mắt sẽ biến mất.

Thời điểm sờ lên lưng Thời Viễn, hần phảng phất tìm được cảm giác hạnh phúc.

Ngủ tức phụ cảm giác chính là hảo a.

Trình Mộ nhìn Thời Viễn gối lên cánh tay chính mình ngủ đến thật an ổn, cảm giác mát mát mấy ngày nay rốt cục không còn.

Ngày mai, liền là khởi đầu tốt.

“Này.”

Trình Mộ ngủ rất say đột nhiên bị người đập xuống cái đùi lớn.

“Làm sao vậy?” Hần lqp65 tức ngồi dậy, một mặt sốt ruột mà nhìn Thời Viễn bên cạnh.

“Nên đi nấu cơm.”

“... Hảo.”

Thời Viễn đắm đắm cơm trong bát, sau đó ngẩng đầu nhìn Trình Mộ ở đối diện: “Ngày hôm nay trở lại 1 trận du hí.”

Trình Mộ động tác bới cơm ngừng lại, tức phụ đây là... Tiết tấu nhất định phải làm đệ nhị a.

Thời Viễn tâm lý kỳ thực rất gấp, dù sao hôm nay là ngày đến kỳ hạn một tháng, phỏng chừng thật là nhiều người đều đang chờ mình.

Trình Mộ quyết tâm, thôi, nhượng tức phụ của mình ở trong game đừng ném mặt mũi, chính mình tại phía sau thỏa mãn là tốt rồi.

Đổ bộ du hí, kênh thể giới quả nhiên làm âm ỉ.

thế giới [ngày chó]: Ngày hôm nay là ngày cuối cùng, đại thần phu nhân còn chưa tới toàn phục đệ nhị a.

thế giới : [đại thần nào tàn phẫn]: Ai bảo đại thần nhà ta lợi hại, coi như là tức phụ cũng không thể đánh bại. Anh anh anh, đại thần mạnh thật!

thế giới [cuộc lúa ngày giữa trưa]: Lầu trên, tái nói nhiều một câu sáng sớm ngày mai cũng không cần xuống giường.

thế giới [đại thần nào tàn phẫn]: Anh anh anh, người đáng ghét.

thế giới [quần chúng ăn dưa]: Ngồi đợi kết quả ngày hôm nay ra.

thế giới [soái nỏ bầu trời]: Ta cá là năm mao, đại thần như trước vững vàng thứ hai.

thế giới [ngày tốt ở đây]: Lầu trên vừa nhìn liền xấu đến không bạn gái, chú cô sinh. Ta cá là một khối, phu nhân nhất định sẽ đến thứ hai.

thế giới [quần chúng ăn quả lê]: Đánh cược một khối năm, ủng hộ lầu trên.

thế giới [quần chúng ăn táo]: Cùng ủng hộ, đánh cược hai khối.

Thời Viễn:...

Thời Viễn liếc mắt nhìn Trình Mộ bên cạnh thời điểm dưới tay mò ra con chuột chuẩn bị có hành động, bị người bao lại tay.

Cậu vẻ mặt vô cùng nghi hoặc mà nhìn về phía Trình Mộ.

“Tức phụ, người tránh ra.”

Tiếp đó, Thời Viễn mãi mãi cũng sẽ không quên tình cảnh này.

Trình Mộ máy vi tính kia đổ bộ chính mình [vợ ta đẹp trai nhất] hào sau liền dừng ở mặt biên du hí.

Mà Trình Mộ đối diện đối thủ, không phải chính mình, mà là toàn phục đệ nhất npc [thương hải Quy Ly]—— chính là Trình Mộ dùng máy vi tính của cậu để đổ bộ hào.

Tiếp đến, [thương hải Quy Ly] hướng [vợ ta đẹp trai nhất] phát ra khiêu chiến.

Toàn phục khiếp sợ, cư nhiên sinh thời có thể nhìn thấy đại thần cùng npc đối chiến.

Trình Mộ chuyển qua máy vi tính kia của mình điểm tiếp thu khiêu chiến sau lại trở về bên này.

Sau đó, npc từ đầu tới đuôi phát đại chiêu, [vợ ta đẹp trai nhất] không phản ứng chút nào.

Toàn phục đệ nhị liền như vậy thua.

Tất cả mọi người rất khiếp sợ, đại thần đây là sợ? Một chút đều không hoàn thủ.

Chỉ có Thời Viễn, sau lưng Trình Mộ nhìn tất cả.

Chính mình là toàn phục đệ nhị, sẽ không mất mặt, thực hiện hứa hẹn, nhưng cậu như thế nào lại không có chút cao hứng nào đây.

49. Quyển 6 - Chương 13

Trình Mộ có chút sợ sệt, hẳn cảm giác vợ hẳn không giống vợ hẳn.

Đương Thời Viễn lại một lần nữa mang đầy ý cười mà đưa qua cái muôi uy côm cho hẳn, hẳn nửa ngày mở không nổi miệng.

“... Tức phụ, người, không có sao chứ?”

Thời Viễn một mặt người choáng váng, ghét bỏ mà lườm một cái: “Trình Mộ, con mẹ nó người có ăn hay không!”

Trình Mộ thở phào nhẹ nhõm, hoàn hảo hoàn hảo, tức phụ nhà hẳn là nói như vậy.

Thời Viễn đăng lên chơi game, phát hiện chuyện Trình Mộ bại bởi npc vẫn có người đang nói, trong lòng cậu điểm hồ thẹn đã đi xuống liền nâng lên.

Không được, mình làm còn chưa đủ, tiếp cậu lại cẩn thận mà bồi thường bồi thường Trình Mộ.

Buổi tối.

Thời Viễn tắm xong sau cấp trên người phun chút nước hoa, qua loa mà khoác lên khăn tắm liền lên giường, sau đó lộ ra cái cổ cùng cánh tay, đôi mắt trực câu câu nhìn chằm chằm cửa phòng.

Trình Mộ làm sao vẫn chưa trở lại, oán niệm. Một hồi không có dũng khí hiến thân làm sao bây giờ.

Đang nghĩ như thế, cửa phòng liền có động tĩnh.

Hắn đã trở lại?

Thời Viễn nhanh chóng rút lại trong chăn, làm bộ ngủ.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Thời Viễn tim đập đến càng nhanh, mã dẫn, thật sốt sắng làm sao bây giờ.

“Soạt” một chút, chăn mền trên người bị đột nhiên xốc lên, Thời Viễn mặt cùng lồng ngực lộ ra, không xem qua con người vẫn là nhắm.

“Tiểu Viễn Viễn, ta muốn ăn quả quả.”

Thời Viễn bị câu này sợ đến gần chết, lập tức mở mắt. Sau đó, cậu yên lặng mà đem chăn kéo qua tròng lên thân thể.

“Tiểu Viễn Viễn không mặc quần áo không mặc quần áo không mặc quần áo, ta phải nói cho Mộ Mộ.”

Thời Viễn: “...”

Lão gia tử, nhi tử người ngay cả bộ dáng ta cái gì cũng không mặc đều thấy, không kém điểm ấy... Chúng ta vẫn là ăn táo tây đi.

Thời điểm Trình Mộ trở về cho là Thời Viễn đã ngủ, hần rón rén sau khi vào phòng, cả người trong nháy mắt bị một loại dòng lũ gọi cảm động che mắt.

Trong phòng, lão gia tử ngồi ở mép giường gặm táo tây, Thời Viễn ngồi chồm hổm trên mặt đất rửa chân cho hần, trong miệng còn giống như nói cái cổ sự gì.

Hai người, bất đồng tư tưởng cao độ, cách mấy chục tuổi, cổ tình nhìn đặc biệt hài hòa.

Trình Mộ lúc này đã quên vấn đề lão gia tử tại sao lúc này sẽ xuất hiện ở đây, bởi vì này căn bản không trọng yếu.

Thời điểm ôm Thời Viễn ngủ, Trình Mộ nghĩ đến tình cảnh vừa nãy, nhẹ nhàng mở miệng: “Tức phụ, kể chuyện xưa cho ta đi.”

Thời Viễn con người chuyển động, lão gia tử cần thiết hống hần làm sao cũng như vậy.

Tính toán một chút, lúc trước hành động bởi vì lão gia tử cũng không thực thi thành công, hiện tại trước tiên thuận theo hần đi.

Trình Mộ nghe tiếng nói dề dề của Thời Viễn, cả người nằm ở một loại trạng thái thả lỏng, hần nhẹ nhàng nhắm hai mắt, tinh tế lắng nghe.

Thời Viễn nói nói tầm mắt liền để tại trên mặt Trình Mộ na bất khai, Trình Mộ tưởng đến còn thật khá tốt, mặc dù so với chính mình còn kém chút.

Càng nhìn càng cảm thấy Trình Mộ hảo nhìn, sau đó Thời Viễn liền nghĩ tới chuyện lúc trước, cậu có muốn hay không hiện tại thực thi...

Vì vậy, Thời Viễn yên lặng mà hướng Trình Mộ tới gần, một chân nhảy qua, cả người từ từ chống ở phía trên Trình Mộ.

Cậu ngày hôm nay liền muốn ở phía trên.

Cậu có chút xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu từ từ tới gần Trình Mộ môi.

Hôn lên.

Keng! Hệ thống nhắc nhở, Mã Lệ Tô hạt tròn đã mất hiệu.

... Đã mất hiệu là cái có ý gì?

Trình Mộ mở mắt ra liền cùng Thời Viễn khích đến cơ bản không kê hở đối diện, sau đó hần hậu tri hậu giác mà cảm nhận được trên môi ẩm áp.

Tái sau đó, hần rất bình tĩnh mà lật đổ Thời Viễn, cả người đè lên.

Bị thảo khốc Thời Viễn: Mã dẫn, trả lại tổng tài mạnh mạnh đất lúc trước cho ta!

“Thời Viễn, dậy đi làm.”

Thời Viễn nhìn Trình Mộ ăn mặc âu phục giày da mà đi ra khỏi phòng, tàn nhẫn mà ở sau lưng mắng một tiếng: Mặt người dạ thú.

Trước mạnh mạnh đất tổng tài cũng không để cho ta đi làm, Trình Mộ người đi chết! Không đúng, người tái biến trở lại!

Đáng tiếc, Trình Mộ đều đi, hạt tròn Mã Lệ Tô cũng mất.

Thời Viễn thời điểm tiến vào công ty, luôn cảm thấy bầu không khí không đúng lắm.

“Thời Viễn nhà thiết kế, đi nhanh đi, tổng tài kêu báo cáo công tác.”

Thời Viễn nhìn tiểu Bồ cùng ngành về mặt căng thẳng sợ sệt, mơ mơ màng màng cầm theo chương trình gần nhất liền theo hần cùng lên lầu.

“Ba.”

Đi tới cửa phòng làm việc của tổng tài liền nghe thấy bên trong truyền ra tiếng vang, rất lớn tiếng.

Tiểu Bồ sợ đến run lên.

Cửa vừa mở ra, một đồng sự cùng ngành khác một mặt nản lòng đi ra, nhìn thấy Thời Viễn cùng tiểu Bồ hai người hần không nói gì, vòng qua bọn họ liền đi khỏi.

Đây là nổi giận?

Thời Viễn cùng tiểu Bồ liếc mắt nhìn nhau, tiểu Bồ như là cầu xin bảo cậu đi trước.

Trình Mộ nghe thấy âm thanh từ trước bàn vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy Thời Viễn ôm văn kiện đi vào. Đồ làm việc này xuyên trên người Thời Viễn chính là hảo nhìn.

“Phía sau cái kia, người đi tới.”

Tiểu Bồ yên lặng mà từ sau lưng Thời Viễn đi ra, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi, một mặt thật cẩn thận mà nhìn về phía Trình Mộ, cố tình khoe miệng còn muốn câu ra ý cười.

Trình Mộ dùng bút máy gõ bàn làm việc một cái, người này làm sao cười đến khó nhìn như vậy.

“Báo cáo công tác cần thiết mang tới tâm tình chủ quan sao?”

Tiểu Bồ khoe miệng ý cười lập tức thu hồi, thật giống cười một giây trước không phải hần.

Thời Viễn ở một bên nhìn sững sốt một chút, đây là đang biểu diễn không cần vẽ mặt Xuyên kịch trở mặt?

Tiểu Bồ run lợi hại hơn, vừa nãy bên trong hai phút Trình Mộ bắt được ba cái không nên phạm sai lầm cho hần, cũng ngoài ngạch tặng cho hần vài ánh mắt rất chất vấn.

“Người chương trình chỉ dùng chân biên? Cũng không quá đầu óc sao? Còn có nơi này, người xem một chút, đây là quần chúng ăn dưa mới có thể phạm sai lầm đi?”

“Phốc!”

Thời Viễn vẫn luôn nhin đến mặt đỏ chót, nhưng mà vẫn là tại bốn chữ “Ăn dưa quần chúng” này làm cho phá công.

Giờ ạ, Trình Mộ mắng người sao lại buồn cười như vậy.

Trình Mộ nghe tiếng cười, liền thiên về quay đầu lại nghiêm túc nhìn tiểu Bồ.

Vẫn là tức phụ nhà hần.cười rộ lên hảo nhìn, quả lê cơn xoáy và vân vân không cần quá khen.

Thấy tình cảnh này nội tâm tuôn ra từng trận ưu thương tiểu Bồ: Bị mắng liền quên đi, còn bị cưỡng ép tú một mặt, viết kếp bị thương.

“Người đứng một bên đi.”

Lại một phần văn kiện bị ném tới trên đất phát ra thanh âm vang dội, mấy người đứng ngoài cửa run lên mấy cái, hít sâu làm mấy cái giờ cao chân cấp chính mình châm dầu tiếp sức.

“Ừm.”

“Được.”

“Không tôi không tôi.”

Đứng một bên tiểu Bồ: Thế giới này quả nhiên luôn có không công bằng.

Thời Viễn tỏ nhậ làm nhiệm vụ giết giết người, tán gẫu khuông đột nhiên chợt hiện.

âm thầm trò chuyện [vợ ta đẹp trai nhất]: Tức phụ, chúng ta đi Nguyệt lão miếu hôn nhân hợp pháp.

âm thầm trò chuyện [ta đẹp trai nhất]:... Không, không đi.

Ngồi trước máy vi tính tay nắm con chuột của Thời Viễn đang run lên, thân thể biệt nữ giật giật.

Cậu đang then thùng.

thế giới : [vợ ta đẹp trai nhất]: Đại gia làm chứng, ta yêu cầu kết hôn.

thế giới [thảo thảo thảo]: Thảo thảo thảo, ta không nhìn lầm đi!

thế giới [mục trí chương]: Lầu trên mục trí chương, người không tiếp thu chữ a.

thế giới [đại thần nào tàn phẫn]: Anh anh anh, thật là cảm động, đại thần muốn cùng phu nhân tu thành chính quả.

thế giới [cuộc lúa ngày giữa trưa]: Lầu trên cái kia, ở ngay trước mặt ta thay nam nhân khác khóc thật sự được không [ha ha mặt]? Chúng ta cũng đi kết hôn.

thế giới [đại thần nào tàn phẫn]: Anh anh anh, ta đồng ý.

thế giới [quần chúng ăn dưa]: Phu nhân đâu?

thế giới [ta đẹp trai nhất]: Đại gia chứng kiến, ta cũng phải cầu hôn.

Thời Viễn dưới tay dừng một chút, tiếp tục đánh chữ.

thế giới [ta đẹp trai nhất]: Hán tử, người nguyện ý... Cưới ta sao?

Thời Viễn muốn đánh chữ “Gả”, nhưng đáng tiếc, nhưng mà, ha ha, cậu không dám.

Kênh thế giới nổ.

Trong tiếng hoan tràn đầy, Trình Mộ ba chữ kết thúc.

—— ta nguyện ý.

Buổi tối ngày hôm ấy, tại tuyến ngoạn gia vẫn luôn sinh động đến nửa đêm, vô luận âm thầm trò chuyện hay là kênh thế giới nói đều là một chuyện.

Đại thần cùng phu nhân hôn nhân hợp pháp.

Trên giường, hai bóng người thật chặt nằm cùng chỗ.

Đêm còn dài, chớ lãng phí.

50. Quyển 7 - Chương 1: Thầy Giáo Thời Mạt Thế

“Truy được tổng tài cao lãnh ” thế giới đã thành công kết thúc, ngoạn gia kiểm tra ba lô tiến vào phần giới thiệu kịch tình của thế giới sau.

Hệ thống người sử dụng: Thời Viễn

Giới tính: Nam (có thể sửa chữa)

Trí lực: 31(100 miễn cấp)

Dung mạo: 80(100 miễn cấp)

Thể lực: 60(150 miễn cấp)

Vũ lực: 31(100 miễn cấp)

Kỹ năng: Thâm tình ôm ấp

Nhiệm vụ hoàn thành độ: 65%

Tích phân: 20000

Nắm giữ vật phẩm: 1327 nhà lá (có thể sửa chữa)

Khí cụ chuyển đổi ngôn ngữ (cần cứ thể giới kịch tình tự động đổi ngôn ngữ tiến hành chuyển đổi)

Được thủy phục sinh (tích một bình liên có thể tại chỗ phục sinh)

...

thế giới tiếp kịch tình của cổ sự thiết định tên là (bá thượng lão sư gốc manh), mà là bởi vì cổ sự nguyên bản bị bất ngờ tổn hại, cho nên hướng đi của kịch tình hệ thống cũng không biết được, thỉnh ngoạn gia sau khi tiến vào thế giới tiếp tự mình khống chế hướng đi kịch tình. Đếm ngược 3 giây sau ngoạn gia sẽ tiến vào nên thế giới.

ba, hai, một.

Thời Viễn mở mắt ra phát hiện mình ngồi ở trong một cái góc phòng học, học sinh cả lớp đang không chớp mắt nhìn cuộc đấu bóng rổ phát sóng trực tiếp trên màn hình chiếu, bên ngoài mưa to vang đến bùm bùm cũng không chút nào ảnh hưởng bọn họ nhiệt tình xem so tài.

Ngồi sau một phút Thời Viễn xác định một chuyện —— hẳn là một giáo viên thể dục.

Nhưng mà, ngày hôm nay trời không tốt không thể làm gì khác hơn là thượng nội thất khoa.

Thời Viễn đối bóng rổ không có hứng thú quá lớn, lúc trước chơi bóng rổ hoàn toàn là bởi vì Trình Mộ. Cho nên, hắn nhìn chăm chăm màn hình nhìn không tới năm phút đồng hồ liền chống đầu ngủ.

“Lão sư, người nói trận này bên kia sẽ —— “

Chữ “Thắng” không thể xuất khẩu, bởi vì xoay đầu lại học trò nhỏ Trương Bác đối với chuyện lão sư bọn hắn thích xem video thể dục này đó nhất cử nhiên không xem video mấy phút liền ngủ trợn mắt hốc mồm.

Lẽ nào lão sư ngày hôm qua thức suốt đêm? Không nên a, không nghe nói ngày hôm qua có thi đấu trọng đại a.

Sau đó, hắn chột chột đồng hồ bên cạnh chỉ chỉ Thời Viễn đang ngủ.

Tiếp đó, một truyền mười, mười truyền hai mươi, hai mươi truyền ba mươi... Vốn đắm chìm trong tranh tài kịch liệt đặc sắc toàn bộ đồng hồ quay đầu nhìn về phía Thời Viễn ở trong góc.

Lão sư đang lên lớp cư nhiên ngủ? Mấu chốt còn là ở thời điểm đội bóng rổ chính mình thích nhất tranh tài?

Giật mình.

Không mấy phút, đồng hồ cả lớp Cầu Cầu không gian nổ.

Tịch mạch cây cải đồ: Ngày hôm nay lên lớp lão sư số học cư nhiên ở thời điểm xem đội bóng rổ đá chính mình thích nhất thi đấu ngủ! Mụ mụ, ta thật sợ hãi!!! [đồ][đồ][đồ]

Dương quang nam hài: Tịch mạch cây cải đồ Trương Bác Văn, người đừng nói lão sư như vậy. Còn như vậy ta liền đem chuyện này báo cáo chủ nhiệm lớp!

Tuổi thanh xuân không bao lâu, luôn có một loại mệnh lệnh lớn hơn trời —— báo cáo giáo viên chủ nhiệm.

Nhưng mà, học trò nhỏ Trương Bác tuổi già không sợ câu nói này, xác thực mà nói, là giai đoạn sơ trung hiện tại không sợ.

Tịch mạch cây cải đồ: Dương quang nam hài lớp trưởng đại nhân, ta thật sợ hãi ←_←

Học trò nhỏ Trương Bác tuổi già vẫn luôn dùng chuyện có một cái gốc manh ôn nhu nghiên cứu sinh tiến sĩ giáo viên chủ nhiệm cùng chung thời điểm năm đó đi học chủ công thể dục phụ tu toán học nghiên cứu sinh lão sư số học làm vinh.

Mỗi lần khi gặp phải đồng hài lớp khác đàm luận đề tài về lão sư, hần tổng võ ngực khoe khoang —— chúng ta toán học là giáo viên thể dục dạy, dạy khá tốt. Xem xem các người này đó lão sư tốt nghiệp ngành toán học chuyên nghiệp dạy, sách sách sách, mỗi lần toán học khảo thí chia bình quân so với lớp chúng ta thấp hơn nhiều, quả thực không mặt mũi xem.

Thời Viễn híp một hồi tỉnh lại, phát hiện nhóm đồng hài còn đang xem video, hần che miệng ngáp một cái, chuẩn bị tái lười biếng đuổi người.

Đáng tiếc, thất lưng một mồi còn không có đuổi, cửa phòng học đột nhiên tiến vào một người.

Trình Mộ.

Trình Mộ vào cửa sau hướng trong phòng học nhìn chung quanh một lần, sau đó trực tiếp hướng về phương hướng Thời Viễn đi tới.

Thời Viễn rất buồn bực, Trình Mộ làm sao thành đáng vẽ ấy.

Ăn mặc rất mộc mạc, một bên mang gọng kính màu đen to, tóc như là bị người mềm quá, cùng ổ gà không sai biệt lắm, bất quá nhìn qua ngược lại là thật mềm, có thời gian nhất định phải hảo hảo sờ sờ.

Nhìn Trình Mộ cách càng ngày càng gần, trên mặt Thời Viễn không khỏi mang theo nụ cười, đến tận thể giới trước tiên lưu cái ấn tượng tốt. Hơn nữa hệ thống nói hần gốc manh? Thoạt nhìn có chút ý tứ như vậy.

“Thời Viễn lão sư, người có thể hay không hảo hảo giảng bài!”

Bị nước bọt chìm Thời Viễn sững sốt, nói tốt gốc manh đâu?

Hơn nữa, vì cảm giác gì nghe được chữ “Thỉ lão sư” khiến người biệt khuất như vậy? Người mau tới nói cho ta này tuyệt bức là cảm giác sai.

Tại thời điểm loại ảo giác này còn hoảng hoảng hốt hốt ở trong đầu, Trình Mộ đã quay người đi tới bực giảng tắt màn hình chiếu, sau đó không mang đi một cục phấn từ cửa phòng học biến mất.

Cả lớp đồng hài:... Cái người thô bạo vừa mới khẳng định không phải giáo viên chủ nhiệm ôn nhu của chúng ta.

Sau Thời Viễn lên lớp lại không mở màn hình chiếu, lời Trình Mộ mới nảy cho hần một cái cố tốt, không phải hần mỗi tiết xem video bị tở nhạt tới ngủ sao sớm muộn sẽ bị trường học sa thải a.

Bất quá không mấy ngày hần phát hiện một chuyện —— Trình Mộ đang trốn hần.

Hần và Trình Mộ đều dạy 2 lớp cùng một lúc, bất đồng là hần dạy toán học, Trình Mộ dạy tiếng anh.

Nhiều lần hần và Trình Mộ tại lớp cách vách lên một lượt giờ dạy học, hần muốn cùng Trình Mộ tan học cùng đi, nhưng mỗi lần đi ngang qua lớp cách vách, trong phòng học từ lâu không còn thân ảnh Trình Mộ.

Vốn hần cho rằng đây là thói quen của Trình Mộ nên cũng không nghĩ nhiều, chết sống muốn cùng Trình Mộ kiên định nguyên tắc rút ngắn cách mạng quan hệ ái tình, cho nên ngày nào hần cũng lặng lẽ đi sớm mấy phút, sau đó rất tuần tú tại cửa lớp cách vách lung lay một chút, xác nhận Trình Mộ còn ở bên trong sau, hần dựa vào bên tường xếp đặt cái pose tự nhận là rất ngông cuồng đẹp trai sau chờ Trình Mộ tan học từ bên trong đi ra.

Đáng tiếc hần không nghĩ tới, học sinh đôi mắt là tặc lượng tặc lượng.

Bọn họ tuy rằng không thể tại bên trong mười mấy phút khảo thí phát hiện mình sai lầm, nhưng bọn họ luôn có thể tại trong vài giây vạch ra địa phương lão sư trên bảng đen viết sai; bọn họ tuy rằng không chú ý người bạn học nào hôm nay mang cái giày gì, nhưng bọn họ luôn có thể đem màu sắc quần áo lão sư mặc ngày nào đó nhớ tới rõ ràng rành rành; tuy rằng bọn họ lên lớp không lưu tâm một ít người tiểu động tĩnh, nhưng bọn họ đối với thời điểm lên lớp phía ngoài gió thổi cỏ lay rõ như lòng bàn tay.

Học sinh, chính là một loại tồn tại thần kỳ mà lại cơ trí như vậy.

Cho nên, Thời Viễn tìm đường chết như vậy loáng một cái đã sớm bị thật nhiều học sinh phát hiện, tiện thể nhắc nhở cho Trình Mộ trên bục giảng: "... Lão sư, Thời Viễn lão sư thật giống ở bên ngoài phòng học, có khả năng hẳn có chuyện tìm ngài."

Trên bục giảng tay cầm phấn Trình Mộ ngẩn ra, tiếp như không có chuyện gì xảy ra giảng bài. Đáng tiếc động tác một tay khác bị bục giảng ngăn trở năm ngón tay ma sát lẫn nhau bại lộ tiểu tâm tình của y.

Phía dưới đồng hành sững sốt, lão sư đây là không nghe? Không quản, cứ như vậy a.

Thời Viễn vẫn luôn đợi đến chuông tan học vang cũng không gặp Trình Mộ từ trong phòng học đi ra.

Thật là lạ, lẽ nào ngày hôm nay lên lớp nhiệm vụ trọng yếu dạy quá giờ?

Nhưng mà có học sinh tam tam lưỡng lưỡng ra ngoài sau, hẳn đây ngã ý nghĩ này.

Vậy chính là có người đơn độc thỉnh giáo vấn đề? Ân, nhất định là như vậy, ta chính là thông minh như vậy.

Đáng tiếc, tại mần phút đồng hồ trước, khi Thời Viễn tự cho là thông minh trong phòng học đã không còn thân ảnh Trình Mộ.

Thời điểm Thời Viễn phát hiện không đúng, thì tiếng chuông vào học cũng đã vang lên.

Hắn thử thăm dò hướng trong phòng học vừa nhìn, nơi nào còn có cái bóng vượt quá một mét tám rất khó bị lộ là của Trình Mộ.

Thuận miệng vừa hỏi, hẳn cảm giác cả người đều không tốt.

Trình Mộ cư nhiên thừa dịp hắn không chú ý đã sớm từ cửa sau chạy trốn! Hơn nữa, trắng trợn làm cho hắn ở trước mặt học sinh dần dần mà đợi thời gian dài như vậy!

Nói tốt gốc manh đâu!!!

Mẹ hắn đây là có độc gốc manh đi!!!

Trọng yếu hơn là —— liền gặp mặt một lần thôi mà, Trình Mộ làm sao liền bắt đầu trốn mình rồi! Hắn không biểu hiện cỡ nào quá phận khát khao a!

51. Quyển 7 - Chương 2

Thời Viễn người này nói như thế nào đây, đối nhân xử thế không phải rất nhiệt tình, nếu không phải thì sao lúc trước sẽ bày ra bộ mặt nhân thần cộng phần sống hơn hai mươi năm vẫn còn là cẩu độc thân đây.

Nhưng là hắn có lúc tính cách sẽ phát sinh vặn vẹo, nếu người dám tận lực trốn tránh hắn, hắn có thể đuổi tới kề cận người, chính mình cũng không cảm thấy được nể.

Cho nên, tận lực trốn hắn Trình Mộ liền cảm nhận được Thời Viễn tính cách vặn vẹo sau một loạt hành vi không bình thường.

Trình Mộ nhìn Thời Viễn mang kính râm tay cầm vào túi dựa lưng vào cây liễu già trước cửa trường học, quay đầu về phía mặt trời. Người kia là ai? Ta không quen biết, không quen biết.

Y nhanh chân nghiêng phương hướng muốn đi ra cửa trường, nhưng đáng tiếc vẫn bị Thời Viễn cản lại.

"Trình Mộ, không tránh khỏi đi!"

Trình Mộ nhìn Thời Viễn gần ở bên cạnh, mặt có chút hồng cũng không tự biết: "Ta... Ta không trốn người, ngày ấy, thật không tiện. Tái kiến!"

Ngày đó là y quá mức sốt ruột, y cảm thấy thật xin lỗi mới thật không tiện thấy hắn. Nhưng người này thực sự là! Chiếm chút nhân nhượng liền được đà lấn tới, còn chặn y bức y nói xin lỗi.

Hừ hừ Hừ!

Trình Mộ chạy như bay, lưu lại Thời Viễn tại chỗ cũ ngẩn ngơ trong gió.

hệ thống nhắc nhở, nam chủ đối ngoại gia độ thiện cảm biến thành giá trị âm, tích phân -5000, hiện tích phân thành 15000.

Thời Viễn còn có thể nói cái gì đây, vốn là không có độ thiện cảm liền quên đi, hiện tại thành giá trị âm.

Không nói, lần này muốn chăm chú với tăng độ yêu thích.

“Lão sư, người tiết này đến có chuyện gì sao?” Học trò nhỏ Trương Bác tuổi già lại một lần nữa quay đầu nhìn về phía Thời Viễn ngồi ở trong góc.

Thời Viễn không lên tiếng làm một cái thủ thế quay đầu.

Học trò nhỏ Trương Bác tuổi già dừng một chút, hơi lưu lưu xoay trở lại.

“Trương Bác, trả lời cái vấn đề này một chút.”

Ngồi ở phía sau Thời Viễn: Ta nhắc nhở người, người quay đầu tốc độ chậm không nên trách ta a.

Trên bục giảng Trình Mộ liếc Thời Viễn ở trong góc một cái rồi xoay người hướng trên bảng đen viết chữ, tiện thể ở nơi tất cả mọi người không nhìn thấy lật một cái khinh thường.

Người này thực sự là kỳ quái, sáng sớm hôm nay không nói hấn muốn dự lớp của mình, một cái dạy toán học nghe khoa ngữ văn, ha ha. Lại nói, khoa chính mình cũng dạy thời gian bao lâu, hấn sớm không nghe muốn không nghe lại muốn ngày hôm nay, tại sau khi chính mình ngày hôm qua nói tạ tội. Xem ra, chuyện ngày đó hấn vẫn là không thả xuống.

Một đại nam nhân, thực sự là bụng dạ hẹp hòi.

hệ thống nhắc nhở, nam chủ đối ngoại gia hảo cảm độ lần thứ hai hạ thấp.

Bên trong góc Thời Viễn:...

Hấn đã làm gì, viết kếp uất ức.

Hấn xem như là nhìn ra rồi, người này không phải ngốc manh, là năng lực não bổ quá mạnh mẽ.

Não bổ năng lực mạnh chỉ có thể gặp chuyện đem ý của chính mình nói rõ nói rõ, miễn cho lại bị não bổ lung tung.

Ai.

“Ba ba ba.”

Tiếng vỗ tay đột ngột vang lên ở văn phòng, chui đầu vào một tiểu phương trên bàn làm việc tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn về phía người vỗ tay.

“Trường học chúng ta lập tức sẽ bỏ phiếu tuyển ra giáo viên chủ nhiệm ưu tú ở mỗi lớp, mỗi lớp giới hạn một tên, mọi người chú ý thời gian lớp chúng ta bỏ phiếu, ân, xế chiều hôm nay ba giờ: Trước ba giờ mọi người nặc danh đem danh sách người mình muốn chọn đặt trên bàn ta.”

Chủ nhiệm lớp nói xong cũng chấp tay sau lưng tự cho là cao quý mà đi ra ngoài, nhưng đáng tiếc cái eo trắng kiện kia chính là quá rõ ràng, rất ảnh hưởng mỹ quan, không, rất ảnh hưởng tâm tình đi làm.

Thời Viễn liền nhờ vào đó để xuống tay trên bản giáo án.

Thời điểm viết danh sách, Thời Viễn không nói hai lời liền chọn Trình Mộ, sau đó hấn lén lén lút lút ở xung quanh người bên cạnh đảo quanh.

Trình Mộ, tuyển Trình Mộ, mau tuyển.

“Thời Viễn lão sư... Ta nghĩ chính mình an tĩnh viết danh sách.”

“Há, người viết, không cần phải để ý đến ta.”

Ngụy Minh Nguyên nhìn Thời Viễn chống lên lưng ghế dựa chính mình đôi mắt trực câu câu hướng trên giấy bên tay mình nhìn, lưng quá gần nhứ đến rất lợi hại. Người này có phải bị bệnh hay không, chính mình cũng nói như vậy còn không đi ra.

Thời Viễn chờ xem kết quả, Ngụy Minh Nguyên lại đột nhiên đem trang giấy một vò ném vào thùng rác bên chân, sau đó đem tài liệu giảng dạy ở một bên lấy ra xem.

Thời Viễn lần này hậu tri hậu giác, lúng túng nở nụ cười một tiếng đi ra.

“Này, Trình Mộ, người nếu là đạt được giáo viên chủ nhiệm ưu tú mời phải ta ăn cơm, ta chính là đầu cho người một phiếu.”

Thời Viễn nói lời này trọng điểm là tại nửa câu sau, hắn muốn đạt được độ hảo cảm của Trình Mộ.

Trình Mộ liếc mắt nhìn hắn, trong lòng đã bách chuyển thiên hồi.

Người này cấp chính mình đầu một phiếu, nếu như hắn không có mục đích biến thái gì khác, xem đến chuyện lúc trước xem như là trôi qua. Hơn nữa như vậy vừa nhìn, người này còn không là đặc biệt kém.

hệ thống nhắc nhở, nam chủ đối ngoại gia độ hảo cảm tăng cường.

Thời Viễn ở trong lòng gian trá mà cười cười, nhiệm vụ đạt thành.

“Lớp chúng ta chủ nhiệm cư nhiên không được tuyển chọn giáo viên chủ nhiệm ưu tú, lãnh đạo trường học có phải là mắt mù!”

“Khẳng định a, chủ nhiệm lớp chúng ta phụ trách như vậy, hơn nữa lớp chúng ta biểu hiện vô luận tại trên học tập hay là trên thể dục rõ ràng đều so với lớp lớp tốt hơn, đây rõ ràng là làm sao tuyển ra tới.”

“Đau lòng giáo viên chủ nhiệm.”

...

Tan học tất cả mọi người ở trong phòng học thảo luận kết quả việc ” giáo viên chủ nhiệm ưu tú “, bầu không khí toàn bộ phòng học thật loạn thật trầm thấp.

Thời Viễn thời điểm nghe được kết quả vốn chỉ là hơi có chút đau lòng, dù sao chuyện như vậy không nhất định, ứng cử viên nhiều như vậy. Nhưng là, nghe nói chút tin tức sau, hắn có chút không bình tĩnh.

“Chủ nhiệm, lần này phiếu bầu ‘ giáo viên chủ nhiệm ưu tú ‘ có thể để ta xem một chút sao?”

Vốn mang trên mặt nụ cười chủ nhiệm lớp vừa nghe lời này, mặt rõ ràng kéo xuống.

Thời Viễn càng xác định, trong này có chuyện gì.

“Kết quả tất cả đi ra, xem cái kia làm gì!... Ta đem phiếu bầu và hòm phiếu bầu ngày hôm qua liền đồng thời ném, phỏng chừng nhân viên thanh lý đã đem nó thu thập, bây giờ nói không chừng đổ tại thùng xử lý rác thải.”

“Tạ ơn chủ nhiệm.”

Người cho rằng Thời Viễn lần này sẽ thật kiên nghị đi phiên thùng rác, sau đó bị Trình Mộ vừa vặn đi ngang qua nhìn thấy, sau đó sau đó Trình Mộ cảm động rồi tỉnh rồi mù, hai người thâm tình ôm ấp sao?

(*phiên: Lật qua lật lại)

Xác thực, người cho rằng người cho rằng chính là chân tướng, tuy rằng... Thiên về một chút nhỏ.

Thời Viễn nhìn cánh tay lồi kéo chính mình phiên thùng rác, vẫn rất cảm động.

Trời cao thực sự là hảo hữu ái, Trình Mộ xuất hiện thời gian vừa vặn —— chính mình phiên thùng rác động tác mới vừa làm tốt, căn bản không chạm được rác thải.

Lần này hoàn mỹ, động tác giả có, tự xem cũng không chặt vật, dựa vào nhan giá trị này cũng có thể thu hút cái nào đó để phần này của Trình Mộ.

Trình Mộ xác thực rất cảm động, nhưng đáng tiếc, mạch não của y không phải Thời Viễn có thể tưởng tượng tới.

“Người mời ta ăn cơm.”

“A?” Thời Viễn ép mộng.

“Người ngày đó không phải nói nếu như ta được tuyển chọn giáo viên chủ nhiệm ưu tú người liền để ta mời ăn cơm sao?”

“A, phải vậy bây giờ đây là?”

“Nếu ta không được tuyển chọn, vậy người mời ta chứ.”

Nhìn Trình Mộ nói xong câu này liền đi mất, Thời Viễn nửa ngày không phản ứng kịp.

Trình Mộ quả nhiên vẫn là loại sinh vật bụng một đoàn đen.

“Đi a, chỗ ta đều nghĩ xong.”

Thời Viễn không nói nhìn trời xanh, yên lặng đi theo.

hệ thống nhắc nhở, nam chủ đối ngoại gia độ thiện cảm tăng cường.

Thời Viễn rốt cục nở nụ cười, tốt xấu tăng điểm độ thiện cảm, bữa cơm này cũng thỉnh không thiệt thòi.

52. Quyển 7 - Chương 3

Nhìn Trình Mộ từng ngụm từng ngụm ăn cơm, Thời Viễn tâm can đang chảy máu, cơm này mời... Thiệt thòi a.

Việc tuyển ” giáo viên chủ nhiệm ưu tú” này, Trình Mộ kỳ thực cũng không để ý nhiều, không tuyển chọn có thể là chính mình làm còn chưa đủ tốt.

Việc này vốn đã là như vậy, nhưng đáng tiếc —— có người không biết xấu hổ mà đắc sát.

“U, Trình lão sư! Gần nhất vẫn tốt chứ? Không biết thế nào tất cả mọi người tuyển ta làm “giáo viên chủ nhiệm ưu tú”, thật sự là thật không tiện a.”

“Triệu lão sư nghiêm trọng, là ta làm còn chưa đủ tốt.”

Triệu Kỳ, viên chủ nhiệm lớp 2, ban đầu năm thứ hai đoạt giải lão sư “giáo viên chủ nhiệm ưu tú”.

“Ha ha, ta làm nào có tốt bằng Trình lão sư. Kia Trình lão sư người bận rộn, ta còn lên lớp liền đi trước.”

Nhìn bộ dáng Triệu Kỳ một bộ kiêu ngạo khinh bỉ, Trình Mộ không có thời gian để ý, mình cần gì cùng loại người sống sắp ba mươi năm toàn dựa vào cha tính toán đâu.

Mấy ngày nay cùng Trình Mộ chung đụng được hòa hợp, Thời Viễn đường làm quan rộng mở, ngôn hành cử chỉ và vân vân tại trước mặt Trình Mộ cũng liền tùy ý.

Nhìn đi ở phía trước Trình Mộ thân hình thon dài, vai rộng eo thon, cái mông đi... Còn rất vênh cao, Thời Viễn nhìn đến mê mẩn, trực tiếp bắt đầu sờ soạng một cái.

Sau đó, hần liền trúng một cái tả câu quyền.

hệ thống nhắc nhở, nam chủ đối ngoại gia hảo cảm độ hạ xuống nguy hiểm giá trị, xin chú ý xin chú ý, nếu như tái hạ thấp, ngoại gia tức bị hệ thống xoá bỏ.

Trên mặt đau rát, Thời Viễn hiện tại không để ý tới, hần nhanh chóng lấy ra sức mạnh bứt lên trước trăm mét đuổi theo Trình Mộ.

Thật là, hiện tại y cùng mình lại không đến loại trình độ trước kia, chính mình làm gì làm ra chuyện như vậy, phỏng chừng y hiện tại đem mình làm lưu manh, trong lòng còn không biết buồn nôn đến trình độ nào.

“Trình Mộ, người —— “

“Lăn.”

Âm thanh chữ “Lăn” vừa rơi xuống, Thời Viễn phát hiện mình trong nháy mắt nằm ở trong một cái không gian giống như đã từng quen biết.

Trước mắt một mảnh trắng xóa, trừ mình ra cũng chỉ có một nhánh tự mang cao su 2B.

Nha thu thập, đây là cảnh tượng thời điểm lúc trước chính mình chết rồi tiến vào không gian hệ thống thấy. Nhìn tới... Chính mình lại chết.

hệ thống nhắc nhở, nam chủ đối ngoạn gia độ hảo cảm quét mới hạn cuối, ngoạn gia trở lại không gian hệ thống.

“Vậy ta phải làm sao?... Là phải vĩnh viễn biến mất sao?”

Thời Viễn lúc này trong lòng rất sợ sệt rất sợ sệt, chính mình thật vất vả trải qua vài cái thế giới, phục sinh còn có chút hi vọng, lần này, thật sự phải hoàn toàn biến mất à... Hắn thật không nỡ Trình Mộ...

ngoạn gia lập tức bị hệ thống xóa bỏ, có lập tức sử dụng phục sinh nhân được thủy hay không?

Thời Viễn trong nháy mắt cười ra nước mắt, chính mình tại sao quên mất cái này, lần này là có thể sống sao?

Hắn run môi một cái, nước mắt trực tiếp tiến nhập trong miệng, sấp sấp.

“... Vâng “

hệ thống nhắc nhở, phục sinh nhân được thủy cần thiết một giọt tích mà toàn bộ bình tích xong mới có thể có hiệu lực, khoảng chừng mất thời gian một giờ. Đồng thời, thời gian trong thế giới trôi qua một năm, tại chỗ phục sinh sau kịch tình cùng hoàn cảnh có khả năng đều có thay đổi rất lớn, thỉnh ngoạn gia chú ý thêm. Hơn nữa, nam chủ đối ngoạn gia độ hảo cảm đem khôi phục lại mới bắt đầu giá trị —— 0 điểm.

Thời Viễn một bên tích nhân được một bên tiêu hóa lời 2B nói, chỉ cần có thể phục sinh, chính mình lần này chắc chắn sẽ không tái hành sự lỗ mãng.

Trình Mộ, chờ ta.

Thời Viễn tái vừa mở mắt, trước mặt vẫn là hành lang trước khi biến mất hắn sờ mông Trình Mộ kia. Nhưng là, Trình Mộ không còn, chỉ có một mình hắn.

Hơn nữa, hành lang tình huống có chút quái lạ.

Lúc đó khi chính mình sờ mông Trình Mộ, chung quanh tuy rằng không ai, nhưng là có thể cảm nhận được nơi này bình thường là có hơi thở người, nhưng bây giờ đột nhiên cảm thấy hảo hoang vu. Đúng, là hoang vu.

Trên tường đầu đầu cũng có mạng nhện, trên lan can không cần sờ cũng nhìn ra được tất cả đều là bụi.

Lẽ nào hơn một năm trường học liền đảo bể?

Nhưng mà, cái tay từ phía sau vỗ mông chính mình một cái làm cho hắn đột nhiên cả kinh.

Đây là một... Tình huống thế nào?

Một phục sinh, đổi thành hắn bị sờ mông? Thảo, hắn cảm nhận được tâm tình Trình Mộ lúc đó.

Hắn nắm chặt nắm đấm, chuẩn bị quay người làm ra động tác đánh trả lúc đó của Trình Mộ.

Nhưng mà, hắn vừa quay đầu lại, liền bị người sau lưng che miệng lại.

Quả đấm của hắn không đi ra ngoài, bởi vì người trước mắt là Trình Mộ.

Trình Mộ làm một động tác “Xuyết”, Thời Viễn theo bản năng gật gật đầu.

“Đi nhanh đi, không nên đợi ở chỗ này.”

Thời Viễn mới vừa được đến cơ hội hô hấp, liền bị Trình Mộ lôi kéo tay bước nhanh ly khai lầu thí nghiệm.

Thời Viễn không biết tình huống lúc này, chỉ có thể mơ mơ màng màng cùng Trình Mộ bước đi.

Đi lần này hắn mới phát hiện, thí nghiệm lầu toàn bộ thoạt nhìn đều rất hoang vu, thật giống hoang phế rất lâu, không hề có một chút nhân khí.

Buổi tối, Thời Viễn nằm ở trên giường mở đèn rất lâu mà vào không được trạng thái ngủ say, bởi vì hấn bị lời Trình Mộ nói lúc trưa dọa.

Ngày mùng 2 tháng 2 lúc 12 giờ 12 phút, có đồng học buổi trưa không ăn cơm đi lên lầu thí nghiệm tự học, tận mắt thấy ở một khúc quanh lầu Triệu Kỳ cùng một học sinh đứng chung một chỗ.

Vốn là vị bạn học này cũng không để ý, nhưng là, Triệu Kỳ đột nhiên mạnh mẽ cắn tới cổ người học sinh kia.

Tiếp đó, người học sinh kia trên cổ máu thịt be bét, ngã trên mặt đất, kia trong nháy mắt phun rất cao đầy tường đều là máu.

Vị bạn học này bị trước mắt thấy được sợ đến nước mắt giàn giụa cũng không tự biết, hấn vô lực xuy lơ ở trên mặt đất, đầu óc trống rỗng.

Tại trước lúc mất đi ý thức, tại nước mắt hấn mơ hồ trông thấy học sinh ngã vào trong vũng máu kia chậm rãi đứng lên, sau đó, Triệu Kỳ cùng người học sinh kia vượt qua tường thấp, hai ba cái biến mất ở trong tầm mắt.

Sau khi tỉnh lại, vị học sinh này gặp được người liền nói chuyện này, nhưng mọi người đều không tin. Dù sao Triệu lão sư cùng vị bạn học kia đều tốt, một cái đang như cũ giảng bài, một cái đang nghiêm túc học tập, căn bản không nhìn ra điều khác thường gì. Huống chi hấn nói rõ ràng chính là giả, người đều thành như vậy làm sao có khả năng tái bò lên hoàn hảo không chút tổn hại mà đi, còn leo tường biến mất? Ha ha, lừa gạt quỷ quỷ không tin.

Nhưng sau, ước chừng nửa tháng, đều sẽ có học sinh bất đồng nhìn thấy chuyện như vậy, Triệu lão sư vẫn là Triệu lão sư kia, học sinh bị cắn đối người rồi.

Như vậy truyền truyền, thật ra nhiều người đều tin.

Bởi vì, lão sư tin tưởng chuyện này đi hỏi Triệu Kỳ sau, ngày thứ hai liền chết thảm tại dưới lầu thí nghiệm.

Lúc đó người gặp qua tử trạng này của lão sư phỏng chừng cả đời đều khó mà quên được, khả năng rất lớn đều sẽ lưu lại không có cách nào xóa đi bóng ma trong lòng.

Sau đó trải qua pháp y giám định, người chết khi còn sống nghi gặp sinh vật không rõ tập kích, bụng bị đâm xuyên, dạ dày hư hư thực thực gặp lôi kéo không cánh mà bay, căn cứ vết tích hiện trường đến xem, rất có thể là bị sinh vật không rõ... Gặm nhấm.

Mà kết quả giám định này vẫn chưa đối ngoại giới tuyên bố, phía trên sợ làm cho dân chúng khủng hoảng, chỉ nói là còn đang trong giám định.

Nhưng mà rất nhiều người vẫn là nhận ra được nguy hiểm, bởi vì sau sự việc kia, Triệu Kỳ cùng này đó học sinh bị hấn cắn qua đều khó giải thích được biến mất.

Qua hai tháng không lại xuất hiện sự kiện cắn người, tại thời điểm tất cả mọi người cho rằng chuyện này đã qua, liền có người chết.

Cùng người lão sư lúc trước kia tử trạng giống nhau như đúc.

Lần này, sự kiện cắn người thẳng thắn biến thành sự kiện chết người, mỗi khoảng cách chừng nửa tháng chết một người.

Ngày hôm nay liền không sai biệt lắm đến ngày phải chết người.

Thời Viễn nghĩ tới đây đem chăn mền trên người hướng khẩn khẩn liểu liểu, trong lòng vẫn là rất hồi hộp.

Mụ, hệ thống quả nhiên chính là một cái hố hàng.

53. Quyển 7 - Chương 4

Thời Viễn nhìn dương quang đánh vào rèm cửa sổ, nhớ tới chuyện ngày hôm qua, lòng vẫn còn sợ hãi.

Từ khi xảy ra chuyện, trường học đã dời đi, nhưng mọi người vẫn nơm nớp lo sợ mà qua mỗi một ngày, tổng sợ chính mình trở thành người nằm ở dưới lầu thí nghiệm kia.

Thời Viễn khi đi học rõ ràng cảm giác bầu không khí rất ngột ngạt, mọi người mặc dù coi như bất động thanh sắc, nhưng Thời Viễn dám kết luận trong bọn họ tâm đều là tràn ngập sợ hãi.

Này chết tiệt người mang tội giết người thực sự là được rồi.

Keng! Ngoạn gia đối tang thi sản sinh tâm lý thống hận, tần suất tim đập gia tốc, phát động nhiệm vụ chi nhánh—— thủ tiêu tang thi.

Thời Viễn hai tay chống đỡ thật chặt vấu bực giảng, hấn sợ chính mình buông lỏng tay co quắp xuống đất.

Hung thủ cư nhiên là tang thi...

Nhưng là, hấn phải làm gì? Làm, thủ tiêu tang thi?

omg, hấn ngay cả Trình Mộ cũng làm không xong hiện tại bảo hấn thủ tiêu tang thi? Tang thi là cái gì, là dễ giết chết như vậy?

Lão sư cùng tang thi ngoại trừ âm cuối giống nhau, mẹ nhà hấn những nơi khác chênh lệch quá xa a! Chuyện này nhìn ra sao đều là hấn uy tang thi, tang thi mấy giây đồng hồ thủ tiêu hấn a!

đại hạ long tước đao đã phân phối đến ba lô, ngoạn gia sau đó có thể tiến hành kiểm tra.

Đao này chỉ dùng đến thủ tiêu tang thi?

đúng, dùng đao này chuẩn xác chém đứt cột sống tang thi, liền có thể đem tiêu diệt.

Thời Viễn lần này tâm lý rất cục nắm chắc rồi, nhưng là chém đứt cột sống tang thi cũng không dễ dàng đi, phỏng chừng đao mới vừa cầm lên liền bị uống máu ăn thịt.

Hấn bốn mươi lăm độ ngửa mặt nhìn lên bầu trời làm biểu tình sinh không thể lý giải.

nhiệm vụ chi nhánh “Thủ tiêu tang thi” thời hạn bốn mươi tám giờ, một khi thất bại, ngoạn gia tức bị hệ thống xoá bỏ.

Thời Viễn lẳng lặng vuốt ve ngạch suy nghĩ một hồi, sau đó yên lặng mà tự nói với mình: Không phải là một cái tang thi nhỏ nhỏ à!

Ta sợ a...

Trình Mộ một cước đạp xe ra ngoài, không đợi cái chân còn lại rơi xuống đất liền lại lần nữa thu chân về, khởi động ô tô mới vừa diệt.

“... Ân, phiền phúc ngài giúp ta dạy thay.”

Án xuống treo móc cơ kiện đồng thời, ô tô đã vọt đi ra ngoài.

Thí nghiệm lâu trống rỗng, gió vừa thổi, lúc đó thật nhiều khoá trên cửa không nhìn đều kẹt kẹt vang vọng, về sau liền “Ầm” một tiếng bỗng nhiên đóng lại.

Thời Viễn ở bên trong nơi này tới tới lui lui tạo nên tiếng vang tôn lên bầu không khí âm u run rẩy cảm đại hạ long tước đao hệ thống cho, từng tắc từng tắc mà dò xét chung quanh, ai biết tang thi sẽ từ cái góc nào đột nhiên nhô ra, vẫn là cẩn thận một chút đi.

Thời Viễn đột nhiên ngừng lại, nín thở.

—— có thứ gì ở phía sau hấn.

Hấn nhắm mắt nắm chặt đao trong tay, chỉ chờ thứ phía sau xít tới gần.

Chính là hiện tại!

Đao trong tay Thời Viễn tại trước động tác quay người đã vung ra ngoài.

Chọt trúng!

Thời Viễn mắt vừa mở, liền sợ ngây người.

Hắn chợt trúng không phải tang thi, mà là... Trình Mộ.

“Trình, Trình Mộ... Người sao rồi? Sẽ không chết đi?!... Trình Mộ người nói chuyện a!”

Thời Viễn trong lòng rất khó chịu rất sợ sệt, đao trong tay chẳng biết lúc nào đã rơi trên mặt đất, hắn chặt chẽ đỡ vai Trình Mộ, sợ y trong một cái nháy mắt nào đó ở trước mặt hắn —— ngã xuống.

Hắn sợ sệt.

Nhưng là... Trình Mộ không kêu đau không lên tiếng, chỉ là thẳng tắp đứng, đôi mắt yên lặng nhìn hắn.

Không đúng, Trình Mộ không nhìn hắn, Trình Mộ là đang xuyên thấu qua vai hắn nhìn về phía sau hắn.

Thời Viễn theo bản năng mà muốn nhìn ra sau.

“Đừng nhúc nhích!” Trình Mộ âm thanh tuy thấp nhưng âm điệu áp đến rất nặng.

Thời Viễn không dám động.

“Nhặt lên đao.”

Thời Viễn sửng sốt một chút.

“Nhanh!”

Thời Viễn lập tức ngồi xổm xuống. Thân, đồng thời hắn theo bản năng mà về sau liếc một cái. Nhưng mà, hắn còn chưa đứng dậy một vật liền đột nhiên đánh tới.

Thời Viễn sợ đến mức ngồi bệt trên đất, nhất thời không biết làm sao.

Tang thi đang cản cổ Trình Mộ!

Nhất định là vừa nãy mùi máu đưa tới tang thi.

Thời Viễn dường như đột nhiên tỉnh lại, gờ đao trên tay lên không nói hai lời liền hướng phía giữa cột sống sau lưng tang thi chọc vào.

Trong nháy mắt, một tiếng xương gãy vang lên, tang thi không còn tiếp tục động tác cản cổ.

Thời Viễn nhìn đao đâm vào tang thi thối, mãnh mà lấy tay rút trở về.

Hắn nhăn nhó cảm giác thoát lực khó chịu, đem tang thi đẩy ra.

Lần này, vết thương Trình Mộ hoàn toàn bạo lộ ra.

Thời Viễn nước mắt trong nháy mắt liền ướt hai gò má.

Địa phương bị cản trên cổ Trình Mộ từ lâu đã không còn da thịt, máu ào ào chảy không ngừng, giống như van nước bị hỏng, hơn nữa, nơi đó xương cốt đã rất dữ tợn mà lộ ra, nhìn khiến người sởn cả tóc gáy.

Sau đó, Trình Mộ liền tại trong đây mặt nước mắt của Thời Viễn thẳng tắp ngã xuống.

“Trình Mộ, Trình Mộ, Trình Mộ...”

Trong tầm mắt Trình Mộ thân ảnh Thời Viễn đã mơ hồ không rõ, chỉ có thể nhìn ra đường viền đại khái, y gian nan trừng mắt nhìn, cảm giác mí mắt của mình nặng chệt được, hơn nữa y thật giống không còn sức lực đi hô hấp.

Y không cảm giác được đau, chỉ biết là cái cổ cùng địa phương vừa nãy Thời Viễn đâm đến khẳng định có máu đang không ngừng từ trong thân thể mình trôi đi, y không tri giác, y đây là —— sắp chết đi.

Thời Viễn nhìn mắt Trình Mộ chớp đến càng ngày càng chậm, hắn tê tâm liệt phế lên tiếng năn nỉ: “Trình Mộ, người đừng chết! Người đừng chết!”

Đáng tiếc Trình Mộ nhắm chặt mắt lại, y nghe không được.

Thời Viễn cảm giác mình hô hấp không được, hần nắm cổ mặt đỏ như mệnh, thật giống như có người đang tàn nhẫn mà bóp lấy cổ của hần. Hần không ngừng ho khan, bộ dáng miễn cưỡng muốn ho ra máu. Trong lòng hần rất đau, đau đến hần ngay cả khóc cũng khóc không ra tiếng.

Nhìn Trình Mộ trên cổ như trước không ngừng chảy máu, hần tựa như điên lấy hai tay che lên, nhưng mà...
Đều uống công vô ích, rất nhiều máu vẫn thuận khe hở chảy ra.

Thời Viễn dịch ngón tay lại, liều mạng hợp khấn khe hở, thật giống máu này mà lấp lại Trình Mộ liền còn chưa có chết, y còn có hi vọng sống.

Hi vọng thật giống... Thật sự có!

Thời Viễn cảm giác thân thể dưới tay mình có động tĩnh nhỏ, tuy rằng không lớn, nhưng hần cảm nhận được.

Hần đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn mặt Trình Mộ, nhưng con mắt của hần bởi vì nước mắt mông lung nên nhìn không rõ lắm, vì vậy hần dùng tay tràn đầy máu tươi lung tung dụi mắt một cái. Đây vừa nhìn, hần khóc lợi hại hơn, cả người không có cách nào ức chế mà run rẩy.

—— Trình Mộ mở mắt ra.

Thời Viễn trong khi che mặt run rẩy liền phát hiện trên tay của chính mình có cảm giác ẩm ướt.

Hần vừa rút lui tay, liền thấy Trình Mộ chẳng biết lúc nào đã ngồi dậy đầu lưỡi mới vừa thu về.

Thời Viễn chấn động, Trình Mộ đây là... Lẽ nào! Y cũng biến thành tang thi?!!!

Thời Viễn không lên tiếng cũng không có một tia cảm giác sợ hãi, bởi vì Trình Mộ cũng không có thương hại hần, nếu không hần vừa nãy đã sớm chết rồi. Bất quá, tang thi không phải là không có ý thức sao?

“... Trình Mộ?”

Thời Viễn kêu Trình Mộ một tiếng, nhận được chỉ có tiếng kêu rên trầm thấp cùng đầu lưỡi lần thứ hai duỗi lại đây.

Cảm thấy trên lòng tay có đầu lưỡi nhúc nhích cùng liếm láp, Thời Viễn lẳng lặng đợi không nhúc nhích.

Trình Mộ thành tang thi?

phải hệ thống âm thanh máy móc không mang theo một tia tình cảm.

Vậy y như thế nào không làm thương hại ta? Tang thi không phải đều không có ý thức tự chủ sao?

người là người bồi tiếp y phục sinh, y nhận định người là chủ nhân của mình, nên y sẽ chịu khống chế của người, coi như không có ý thức y cũng sẽ không làm người thương tổn. Nhưng là, đối với những người khác y sẽ không có ý thức không chút do dự ra tay.

Thời Viễn nhất đồn, đây là nói Trình Mộ trừ hần ra khả năng lúc nào cũng có thể sẽ thương tổn những người khác?

Cái này không thể được. Nếu như vậy, y rất có thể sẽ giết người, cũng rất có thể sẽ bị người giết rụng.

Ta phải làm sao khống chế y?

giao lưu ngôn ngữ.

Thời Viễn trong lòng vừa tức vừa phiền, chuyện này làm sao giao lưu! Một cái nói chuyện một cái kêu rên, đây là dự định làm cho hần lung tung kêu rên, hay là có ý định nhượng Trình Mộ nói tiếng người!

Hệ thống như là cảm nhận được cảm xúc của Thời Viễn, âm thanh lại vang lên.

“Khí cụ chuyển đổi ngôn ngữ ” có thể giúp cho ngoạn gia, thỉnh ngoạn gia chú ý sử dụng.

Thời Viễn:...

Hần làm sao quên mất cái này.

54. Quyển 7 - Chương 5

“Ăn từ từ.”

Thời Viễn nhìn Trình Mộ miệng lớn ăn thịt bò máu đầm dề, cảm giác này nói như thế nào đây, sau này hẳn không dự định lại ăn thịt bò. Đương nhiên, là thịt bò chín.

“Nha nha.”

Thời Viễn xạm mặt lại, nói không ra lời, hẳn chỉ muốn phun. Bởi vì tiếng “Nha nha” này Trình Mộ nói là thịt bò này rất mỹ vị.

Mỹ vị?

Mỹ vị!

Nôn.

Trình Mộ ăn thịt bò nhìn bộ dáng Thời Viễn một bộ trảo nhĩ nạo tai (* gãi tai cào má), vô ý thức đem thịt bò còn thừa lại trong tay đưa tới.

Sau đó...

Thời Viễn liền đi phòng vệ sinh ói ra đến đất trời đen kịt, thời điểm đi ra cả người thoát nhìn tựa như một lả.

Thời Viễn thời điểm lấy khăn mặt lau miệng yên lặng suy nghĩ: Vừa nãy động tác kia của Trình Mộ xác định không phải cố ý?

Ngược lại sau đó từ chối thịt bò, tái kiến.

Thời Viễn co lại thành một đồng ôm chần không buông tay, nói: “Người khi ngủ không dùng tới đi?”

Trình Mộ mặt không thay đổi kêu rên một tiếng, thẳng tắp ngã xuống.

Thời Viễn thời điểm híp mắt đến xem, Trình Mộ hai mắt mở trực câu câu nhìn chăm chăm trần nhà.

Trình Mộ đánh mất thị lực, bởi vì y tuy rằng nhìn trần nhà, nhưng con mắt của y lu mờ ảm đạm.

Thời Viễn sờ sờ mũi, tang thi sẽ không cảm giác được nóng lạnh và vân vân, Trình Mộ ngủ trên đất sẽ không có chuyện gì, nhiều lắm là trên đất có chút bẩn...

Nghĩ như thế, Thời Viễn tắt đèn ở đầu giường xoay người an ổn ngủ.

Ám dạ thâm trầm, trên đất Trình Mộ đột nhiên mở mắt ra, lỗ tai hơi động sau, y chậm rãi đứng dậy, không mang theo một tia động tĩnh mà đi ra khỏi phòng.

Thời Viễn cùng tang thi cùng sống chung một phòng, tuy rằng hẳn tự nói với mình đây là Trình Mộ nhưng hẳn vẫn còn có chút căng thẳng cùng bất an, cho nên nhắm mắt lại sau hẳn vẫn luôn không ngủ, lúc này Trình Mộ đứng dậy hẳn tuy rằng không nghe thấy động tĩnh nhưng hẳn chưa bao giờ bế kín mắt nên trông được đến rõ rõ ràng ràng, cho nên chờ sau khi Trình Mộ đi ra ngoài, hẳn đứng lên.

Trình Mộ tuy rằng đi ở phía trước nhưng động tác của y rất chậm chậm, cho nên Thời Viễn cũng không có đến gần y, chỉ là cách khoảng thích hợp chậm rãi đi theo, cùng không ném như vậy đủ rồi. Thời Viễn chỉ là muốn biết Trình Mộ vào lúc này đột nhiên lên là muốn làm gì.

Đột nhiên, Trình Mộ ngừng lại.

Thời Viễn vô lực nhắm mắt lại, coi chính mình bị phát hiện.

Kết quả tái vừa mở ra, Trình Mộ đã không tại chỗ cũ, không thấy y.

Thời Viễn có chút tức giận mà đem cục đá bên chân đá thật xa, giống như nhựt chí dựa lên tường ven đường. Hẳn cũng không tin Trình Mộ như thế vừa đi liền không trở lại nữa.

Nếu y trở lại, khẳng định còn phải trở về bằng đường cũ, chính mình liền ở đây ôm cây đợi thỏ chờ y.

Kết quả một chờ này chờ chừng đã lâu, chờ tới khi Thời Viễn gian nan chớp mắt rốt cục nhìn thấy thân ảnh Trình Mộ, trời cũng đã tờ mờ sáng.

Nhưng mà cơn buồn ngủ của hắn đợi khi thấy rõ Trình Mộ lập tức liền không còn, trong đầu một mảnh thanh minh.

—— Trình Mộ cả người là máu.

Thời Viễn biểu tình trở nên thật nghiêm túc, hắn không nói lời nào chỉ là từng bước từng bước đi tới, tiếng bước chân vào lúc này còn không có người xuất hiện trên đường cái nên nghe rất rõ ràng rất có lực, phảng phất từng bước từng bước đập ở trong trái tim người yếu đuối, đi thêm vài bước nữa, tim này sẽ trở nên nát tan.

“Người giết người?”

Thời Viễn bám vào cổ áo của Trình Mộ, trên tay dùng lực đạo rất lớn, thật giống muốn đem cổ áo kia kéo xuống. Kỳ thực, trong lòng hắn đang sợ hãi, hắn sợ hắn hỏi là sự thực.

Hắn không muốn thấy Trình Mộ giết người.

Tiếng “Nha nha” truyền đến, mặt Thời Viễn lập tức đổi sắc, hắn bận rộn lo lắng buông lỏng tay, lôi kéo quần áo Trình Mộ toàn thân nhìn từ trên xuống dưới.

Trình Mộ mới vừa nói trên người y có máu tang thi khác.

Thời Viễn vừa nghĩ, đây là nói y gặp tang thi khác, đánh nhau một phen sau tổn thương cái tang thi kia?

Không đúng, y nói là “Có”, không nói thẳng trên người “có” máu tang thi.

Đó chính là nói... Y cũng bị thương!

Trình Mộ nhìn Thời Viễn bận sốt ruột hoảng loạn, trên tay giật giật bình tĩnh mà bắt được tay Thời Viễn mò ở trên người mình.

Liên tiếp tiếng kêu rên lại vang lên.

Thời Viễn vỗ xuống cái trán bỗng nhiên tỉnh ngộ, chính mình thực sự là được rồi, tang thi không có cảm giác đau đớn a, chính mình quá sốt sắng Trình Mộ.

Trình Mộ nghe thấy được mùi máu tanh trên người Thời Viễn, vô ý thức liếm liếm môi, sau đó y đem đầu lưỡi đưa tới.

Thời Viễn một mặt phát tởm, chính mình vừa nãy làm sao liền đem máu tang thi quẹt đến trên mặt đầu? Trình Mộ đầu lưỡi dính sát hắn đều nổi da gà, hướng hồ Trình Mộ nửa ngày còn chưa có ý tứ muốn dừng miệng.

Trình Mộ liếm xong máu trên trán Thời Viễn cảm giác còn chưa vừa lòng, y đem hai tay Thời Viễn đặt ở trên ống quần nắm lấy rồi nhắc đến miệng, đầu lưỡi lần thứ hai lại gần đi lên.

Bị liếm Thời Viễn:...

Trình Mộ liếm máu trên tay của hắn, đầu tiên là mu bàn tay tái là lòng bàn tay, sau đó... Liền khe hở đều không buông tha. Thời Viễn nhìn ngón tay bị Trình Mộ hút vào trong miệng, khí huyết dâng lên, mặt đỏ hơn một nửa.

Cảnh tượng này nhìn hảo... Tang... Bệnh...

Tang... Bệnh...

Bệnh...

“Khục... Khụ khụ.”

Hắn làm bộ ho khan vài tiếng, đem ngón tay từ trong miệng Trình Mộ rút ra.

Hắn không muốn nói chính mình có chút tâm viên ý mã.

Thời Viễn vừa định nói chút gì đến giảm bớt bầu không khí, liền bị Trình Mộ đẩy ra phía sau, dùng một loại tư thế bảo vệ.

Thời Viễn hơi sững sờ, sau đó đỡ vai Trình Mộ theo bản năng mà đem đầu khoát lên một bên bả vai y nhìn về phía trước.

Triệu Kỳ!

Thời Viễn có chút khiếp đảm đi xuống hơi co lại, hai cái tay đặt ở trên eo Trình Mộ.

Có “khí cụ chuyển đổi ngôn ngữ”, Thời Viễn đem hai đối thoại của bọn họ nghe đến rõ rõ ràng ràng, cũng bởi vậy càng thêm sợ hãi.

Triệu Kỳ tìm đến là bởi vì Trình Mộ vừa nãy giết tang thi dưới tay hắn, hắn là đến nhắc nhở. Nhưng là Trình Mộ không để ý, thậm chí đối với Triệu Kỳ so một cái thẳng tắp thẳng tắp ngón tay giữa, nhưng y không biết phương hướng ngón tay giữa mình so sai lệch được không...

Trình Mộ, người có thể hay không đừng ở vào thời điểm này tang bệnh trung nhị như thế nha...

Trung nhị hậu quả chính là hiện tại bị năm, sáu cái tang thi vây công.

Này năm, sáu cái tang thi đều là học sinh lúc trước bị Triệu Kỳ cắn qua, như vậy xem ra hiện tại số lượng tang thi vẫn không tính là nhiều.

“Trình Mộ, lần này phải làm sao.”

Thời Viễn dùng khí cụ thuật lại ngôn ngữ nói ra câu này, hắn nghĩ lần này còn có thể làm sao, một cái đối thật nhiều cái, nhất định là hắn và Trình Mộ cùng thế giới nói bye bye.

“Lấy đao.”

Thời Viễn:...

Hảo đi, đây là tiết tấu muốn hai cái đối năm, sáu cái, lần này thời gian chống đỡ sẽ càng lâu một chút, chết càng chậm một chút?... Cảm giác cũng không tệ lắm.

Thời Viễn bị dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, vừa nãy may là hắn né một cái, nếu không kia căn một cái liền không phải là không khí mà là mình.

Nhưng là, hắn né một cái tang thi liền nghiêng đầu.

“Đừng, đừng lại đây a!”

Thời Viễn nói chuyện giọng nói có chút run rẩy nhưng hắn chưa quên giờ thanh đại hạ long tước đao trong tay này.

Tang thi đột nhiên nhào tới, Thời Viễn dưới tay xuất lực tàn nhẫn, trong nháy mắt đại hạ long tước đao đi vào cột sống tang thi.

Tang thi trong nháy mắt ngừng lại, sau đó cũng mất động tĩnh.

Thời Viễn rút đao ra thở phào nhẹ nhõm, vừa định quay đầu đối Trình Mộ bên kia bị vây công nho nhỏ khoe khoang một chút, toàn bộ cánh tay phải liền bị một cái móng tay rất dài trảo từ vai đến cổ tay, lập tức năm cái vết máu liền rõ ràng dữ tợn hiển hiện ra qua làn quần áo bị trảo.

Hắn đau đến mặt trong nháy mắt đổi sắc, đao trong tay rơi trên mặt đất loảng xoảng một tiếng.

Nhìn động tác tang thi hé miệng xít tới gần, Thời Viễn nhắm chặt mắt lại, xem ra phải chết.

Đau đớn trong tưởng tượng cũng không có đến, Thời Viễn chậm rãi mở mắt ra liền thấy Trình Mộ tay xách đầu tang thi.

Hắn có chút buồn nôn kiên ầu mấy lần mới quay đầu trở lại, Trình Mộ đã quay lại đi đối phó tang thi còn dư lại.

Lần này hấn bên này không còn đối thủ, dừng lại một cái, đau đớn trên cánh tay làm cho hấn mồ hôi lạnh ứa ra, trên vết thương thật giống như có vô số con sâu nhỏ đang gặm cắn.

Thời Viễn bưng cánh tay trực tiếp ngồi trên mặt đất, hiện tại hấn nơi nào còn nhớ được tro bụi.

Trình Mộ giải quyết xong mấy cái tang thi sau chuyển hướng nơi Thời Viễn vừa nãy đứng.

Không ai.

Y tại chỗ cũ dừng một chút, sau đó ở trong không khí ngửi một cái, tiếp y hướng về một phương hướng đi tới.

Rất nhanh, y biến mất ở góc.

Mà tang thi vừa nãy chết rồi rất nhanh bị người mang đi, dọn dẹp vết tích trên đất, trên đường liền khôi phục bình tĩnh như trước.

Trình Mộ đứng ở dưới lầu thí nghiệm ngửa đầu hướng lên trên, đôi mắt tuy rằng không nhìn thấy, nhưng hấn có thể cảm giác được động tác Triệu Kỳ nắm lấy cổ Thời Viễn, hơn nữa bọn họ đứng ở trung gian hành lang lầu ba.

“Người muốn như thế nào.”

Trình Mộ tiếng kêu rên truyền qua, Thời Viễn dùng sức giãy giụa mấy cái không có kết quả sau thử phát ra âm thanh.

“Người đi mau!”

Trình Mộ hai mắt tối tăm mà đối phía trên, sau đó quay người đi.

Cứ như vậy đi? Thời Viễn có chút mộng, làm sao làm sao nghe lời... Chính mình phải làm sao a này! Bất quá, vẫn để cho y đi thôi, chính mình làm công cụ Triệu Kỳ dùng để uy hiếp Trình Mộ, tạm thời là không có việc gì. Ai biết Triệu Kỳ có thể hay không có âm mưu gì dùng tới đối phó y, y đi bây giờ là trước mắt đến xem bảo đảm nhất cùng cách làm an toàn nhất.

Hấn tại trong đầu đoán không sai, nhưng đáng tiếc sự thực kinh khủng khiến người sợ sệt.

Vốn thí nghiệm lâu không có một bóng người, mỗi cái trong phòng học lầu một đột nhiên nhô ra thật nhiều cảnh sát.

Trình Mộ không đi ra ngoài được, y đã bị bao vây. Bất quá lần này vây quanh y không phải là tang thi, mà là người bình thường.

Thời Viễn bị Triệu Kỳ bóp cổ che miệng lại, biệt nước mắt miễn cưỡng rơi trên đất.

Lần này làm sao bây giờ! Trình Mộ sẽ không làm thương tổn tính mạng người vô tội, hoặc là... Y bị giết chết.

Này hai cái kết quả đều là hấn kiên quyết không muốn nhìn thấy.

“Ầm ầm ầm...”

Liên tiếp tiếng súng vang lên, Trình Mộ trên người thành ổ ong vò vẽ, Thời Viễn nhắm mắt không dám nhìn tiếp nữa.

“Người có muốn cứu y hay không?” Triệu Kỳ đột nhiên nói chuyện.

Thời Viễn không hề nghĩ ngợi liền gật đầu, coi như Triệu Kỳ có thiên đại âm mưu hấn hiện tại cũng không đoái hoài tới, Trình Mộ đối với hấn mà nói mới là trọng yếu nhất.

Thời Viễn nhắm mắt lại nhanh chân chạy xuống lầu dưới, còn không quên la lớn: “Trình Mộ người đừng động!”

Vốn là muốn cắn lên cổ một người cảnh sát Trình Mộ động tác nhất thời ngừng lại.

Trong nháy mắt, súng của tất cả mọi người liền chỉ vào Trình Mộ, hơn nữa mọi người nhân cơ hội này rút nhỏ vòng vây. Mấy cái gan lớn trực tiếp kéo lại Trình Mộ, đem hắn đẩy ngã trên mặt đất gắt gao áp chế lại. Nhưng mà bọn họ không biết, Trình Mộ nếu muốn tránh khỏi trời buộc chỉ là chuyện mấy giây đồng hồ.

55. Quyển 7 - Chương 6

“Trình Mộ, đừng trách ta.”

Thời Viễn ngồi xếp bằng cùng Trình Mộ đầu gối đối đầu gối ngồi đối mặt nhau, Trình Mộ không trả lời, mặt không thay đổi lấy đạn trên người.

Nghe tiếng từng viên từng viên đạn ầm ầm phanh rơi xuống đất, đôi mắt Thời Viễn theo tung tích âm thanh có tiết tấu tàn nhẫn mà nháy.

Này nếu là có cảm giác đau đớn thì có bao nhiêu đau...

Đang nghĩ ngợi, khóa cửa nhà giam phát ra động tĩnh.

Thời Viễn dời dời thân thể, nhìn về phía cửa sắt.

“Các người lại thêm một người bằng hữu, hảo hảo ở chung đi.”

Cảnh sát trại giam nói xong câu này lôi kéo một người mang còng tay tiến vào.

Người này vừa nhìn thấy Thời Viễn, liền làm một cái động tác cắn xé, Thời Viễn ngồi dưới đất chân không tự chủ được run một cái.

Hắn và Trình Mộ một cái tang thi cùng nhau đã được rồi, hiện tại lại thêm một người...

“... Chào ngài, sao lại đến nữa —— “

Thời Viễn lời nói chưa xong liền bị cảnh ngục một cái ánh mắt thờ ơ rồi lại hơi mang điểm chuyện đương nhiên đánh gãy: “Người không phải có thể không chế hắn à!”

Cảnh sát trại giam một tay cầm lấy cổ áo sau tang thi, một ngón tay chỉ Trình Mộ.

“Tiện thể cái này đi, một cái hai cái không sai biệt lắm.”

Cảnh sát ném tang thi khóa cửa trại giam rồi ly khai, lưu lại Thời Viễn ngồi yên ở trên mặt đất.

Hắn có chút khóc không ra nước mắt, Trình Mộ hắn có thể không chế, cái này tang thi bảo hắn làm sao không chế... Cái này tang thi vừa này liền muốn nhào tới cắn hắn, cảnh sát trại giam người không nhìn thấy à...

“A!”

Cái này tang thi đột nhiên lại đánh tới, Thời Viễn cùng mặt của hắn chỉ cách mấy cm.

May là Trình Mộ kéo lại tang thi, bằng không Thời Viễn khẳng định hắn cũng sẽ biến thành một thành viên của tang thi, nguy hiểm thật.

Thời Viễn thật không nghĩ ra, Trình Mộ đây là tự mang vàng sáng nam chủ hay là cái gì, biến thành tang thi cũng so với tang thi bình thường lợi hại thật nhiều, không phục!

Bất quá, hắn nhìn tang thi đảo ở một bên thổ huyết phun rất có tiết tấu một chút, yên lặng mà bĩu môi.

Hắn nhăn. Không phục đến chiến và vân vân giữ lại sau này hãy nói, chính là có cá tính như thế!

Hắn vừa nãy tại cuối cùng phút chốc ngăn cản Trình Mộ, dù sao nếu như cái này tang thi chết ở chỗ này hắn và Trình Mộ lại càng không có hi vọng được đến cảnh sát tín nhiệm, bọn họ là người tốt, thật sự! Hơn nữa, cái này tang thi hiện tại đợi ở chỗ này cũng sẽ không tạo thành nguy hại lớn, quan trọng nhất là —— cái này tang thi nói không chừng có thể cung cấp cho hắn chút manh mối làm rơi tất cả tang thi.

Đây không phải là thế giới tận thế, tang thi số lượng cũng rất ít, nói cách khác, rất có thể là có người làm cái thí nghiệm hóa học gì đó tạo ra được tang thi, hẳn muốn hoàn toàn thủ tiêu toàn bộ tang thi nhất định phải tìm tới người sau lưng làm thí nghiệm, nhỏ cỏ tận gốc mới coi như là thắng.

Hi vọng cái này tang thi có thể đến giúp hẳn, nếu không thời điểm đó trước khi ra tay với mình, khụ, bảo Trình Mộ thủ tiêu hẳn, hừ, đồ vô dụng.

Thời Viễn sợ hẳn sau khi ngủ thì tang thi sẽ động thủ với mình, cho nên hẳn rất cơ trí lựa chọn ôm Trình Mộ ngủ, ngược lại Trình Mộ biến thành tang thi không ý thức tự chủ sẽ không đối với mình giở trò, chính mình rất an toàn.

Bất quá... Tại sao không rõ có chút không vui đâu? Đây nhất định là ảo giác.

Bóng đêm thâm trầm, đưa tay không thấy được năm ngón, bên trong nhà giam nhiệt độ thích hợp, Thời Viễn ngủ được rất an ổn, hai tay vững vàng ôm eo Trình Mộ.

Nhưng là, trừ hẳn ra, Trình Mộ cùng cái “Bằng hữu” mới tới kia đều không có ngủ, trên người hai “người” vẫn luôn tỏa ra khí tức nguy hiểm, thật giống nếu như hơi có động tĩnh, bọn họ sẽ đến một hồi hết sức chém giết.

Nếu như lúc này có tia sáng, liền sẽ phát hiện trên lỗ tai bấp thịch bọn họ nằm ở trạng thái sốt sắng cao độ, bọn họ đây là đang chuẩn bị chiến tranh, chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

Thời Viễn thật giống nằm mộng thấy gì, không tự biết trộn cái nhau. Phát ra âm thanh kỳ thực cũng không lớn, nhưng đối với tang thi không ngủ mà nằm ở trạng thái sốt sắng cao độ mà nói, này không thể nghi ngờ nghe tới rất vang dội rất rõ ràng. Lần này hẳn, âm thanh cãi nhau vừa vãn trở thành ngòi nổ cho Trình Mộ bọn họ động thủ.

Cái kia tang thi thuận theo khí tức trong không khí chuẩn xác vô cùng đối Trình Mộ cùng Thời Viễn đánh tới, Trình Mộ lập tức đẩy Thời Viễn trong lòng ngực ra rồi nhảy lên.

Thời Viễn, ân, thuận tiện thay đổi cái tư thế liền ngủ thiếp đi.

“Điểm tâm.” Cảnh sát trại giam hô một tiếng thả xuống ba bát cơm liền đi.

Trình Mộ ở trong không khí ngửi một cái không phát hiện có cái gì mình có thể ăn, y quay đầu lắc lắc Thời Viễn còn đang ngủ.

Thời Viễn mơ mơ màng màng mở mắt liền chính diện đối đầu đầy bát, hẳn lui về sau một chút, mới nhìn thấy mặt Trình Mộ.

“Người phản đĩnh, ta đi rửa mặt.”

Nhà giam rất lớn, thiết kế đến cũng còn rất tri kỷ, tiến vào cửa nhà giam cách xa 1m có một nơi nhỏ tách ra làm phòng vệ sinh, Thời Viễn bò dậy liền đi rửa mặt.

Hẳn đi vào không vài giây liền chạy ra.

“... Trình Mộ, hẳn làm sao vậy?”

Thời Viễn vừa tiến vào liền bị đồ vật ở cửa phòng vệ sinh ngáng chân một cái, quay đầu nhìn lại, cái kia tang thi ngồi dưới đất dựa vào tường phòng vệ sinh không nhúc nhích, hẳn vừa nãy chính là bị chân của nó ngáng chân.

“Chết rồi.”

Thời Viễn tiện tay lau mặt, cảm giác tâm mệt một chút.

“Người tại sao muốn giết hẳn?”

Trình Mộ như trước mặt không hề cảm xúc, ánh mắt trống rỗng: “Hẳn muốn giết người.”

Thời Viễn im lặng, tính toán một chút, cũng đã giết còn có thể thế nào.

Kỳ thực hắn chưa nói trong lòng hắn rất cảm động, lúc này căn bản không muốn nhìn sống chết của tang thi kia.

Này đó người núp trong bóng tối khẳng định cho là Trình Mộ đầu hôm đi giết tang thi là hắn sai khiến, hiện tại khiến tang thi tới giết hắn, coi như hiện tại cái này chết rồi, hắn tin tưởng còn có thể có đến tiếp sau tang thi tới giết hắn, mãi đến tận giết chết hắn hoàn thành nhiệm vụ.

Thời Viễn nghĩ đến đây, liền cảm thấy vết thương trên cánh tay càng đau. Mụ, chính mình có muốn hay không thắm như vậy.

Bất quá, cũng không tới người xử lý vết thương cho chính mình sao?

Buổi trưa thời điểm cảnh sát trại giam lần thứ hai đến đưa cơm mới phát hiện không đúng, Thời Viễn cùng Trình Mộ tự tiến vào nhà giam sau lần thứ nhất đi ra ngoài.

“Các người giết hắn?” Cảnh sát trại giam âm thanh tàn nhẫn, Thời Viễn không trả lời, hắn còn có thể nói cái gì đây.

Cảnh sát trại giam thấy Thời Viễn không nói, lại không dám hỏi Trình Mộ bên cạnh, hắn quay người tại trên bàn mạnh mẽ vỗ một cái, cả người rơi vào trầm tư.

Lúc trước có người báo cáo bọn họ mới nhận được tin tức đi bắt hai người kia, vốn là rất khổ não phải đem hai người bọn họ làm sao bây giờ, dù sao thời điểm bọn họ điều động động tĩnh khá lớn, thật là nhiều người đều biết đến, không có lý do chính đáng không dễ tùy ý đem bọn họ giải quyết. Hiện tại hảo, liền dùng lý do giết người đem bọn họ quyết định, thuận tiện cấp “Sự kiện kia” vẽ cái dấu chấm tròn.

Vụ án giết người liên hoàn của trung học Đầy Sao đã phá, hung thủ là hai vị lão sư của trung học Đầy Sao, hiện nay hung thủ đã bị tóm lấy chờ đợi tòa án tiến một bước xử lý, thỉnh thoảng đại thị dân an tâm sinh hoạt.

—— sở cảnh sát xx năm xx tháng xx ngày văn kiện số 58 trọng yếu

Hung thủ bị tóm, các thị dân rốt cục an tâm, như thế một an tâm, bọn họ liền đối tình hình hung thủ hết sức để ý. Dù sao lần này bọn họ không tái cần thiết lo lắng an toàn của mình, không cần tái lo lắng đề phòng, chỉ cần nhìn kết cục hung thủ là đủ rồi.

Thời Viễn cùng Trình Mộ lần thứ hai trở lại nhà giam, bọn họ không biết tin tức ngoại giới, không biết bọn họ đã thành hung thủ tâm lý biến thái, phát điên mà nhiều nhân khẩu đang cố sức quát lớn chữ.

Tối hôm đó Thời Viễn ngủ rất không yên ổn, vết thương của hắn vẫn luôn không xử lý cảm giác thật giống biến nghiêm trọng, rất đau.

Ban đầu hắn vẫn luôn nhẫn nhịn, nhưng sau đó thực sự vô cùng đau đớn, hắn ngồi dậy mở đèn.

Này vừa mở đèn, hắn bị cánh tay của chính mình dọa. Toàn bộ cánh tay vừa hồng vừa sưng, so với lúc trước lớn hơn một vòng, vốn là chỉ là năm cái vết máu chu vi vết thương cũng đều sinh mụn.

Thời Viễn đau đến thử hạ răng xác định một chuyện —— vết thương của hắn bị lây nhiễm.

Trời muốn hắn vong a, không chết dưới răng nanh lợi trảo tang thi hắn đây là tiết tấu phải chết bởi vết thương cảm hoá.

Chết như thế nào không kích thích đến như vậy đây, thật không sáng khoái, sớm biết còn không bằng uy tang thi.

Thời Viễn ở trong lòng nói đến thú vị như vậy, nhưng là đôi môi run rẩy bại lộ hắn sợ sệt.

“Trình Mộ, từ nơi này chạy đi đi.”

Hắn không muốn chết ở trong nhà giam.

Hắn vốn cũng chỉ là thử thăm dò nên nói như thế, dù sao ngục giam nào có dễ trốn như vậy, nhưng là lúc này chân thật đứng ở bên ngoài trên đường cái hô hấp không khí trong lành bên ngoài, Thời Viễn chân tâm phục rồi.

Tang thi đã vậy còn quá lợi hại, làm cho hấn cũng muốn trở thành tang thi.

hệ thống nhắc nhở, ngoạn gia cơ thể sống chinh phạt yếu đi, có tiếp nhận trợ giúp hay không?

Thời Viễn rất cực cảm nhận được thiện ý của hệ thống.

Có có có.

Ai không nói là chính là ngu ngốc.

Thời Viễn không nghĩ văng tục, mẹ nhà hấn, hệ thống này rốt cuộc là có phải hay không giúp đỡ cho hấn phục sinh, chuyện này làm sao nhìn cũng giống như là hấn phục sinh trên đường chướng ngại vật.

Nha, hấn nói “có” cho là nó sẽ lập tức lấy cái đồ vật gì thần kỳ để cho mình giây tốc khôi phục tiếp theo sau đó tiến hành bá nghiệp thủ tiêu tang thi, kết quả nó liền nói tên một nơi xa lạ, nói là nhượng chính hấn đi nơi này tìm người cứu hấn.

Ha ha, hấn đều sắp chết rồi trong thời gian ngắn làm sao tìm được một nơi xa lạ, huống chi tìm người đây! Phỏng chừng hấn nửa đường liền ngỏm củ tỏi hảo đi.

Thời Viễn lộn chết không sợ bóng nước sôi mà bệ vệ hướng trên đất ngồi xuống, nhất thời không động tĩnh gì.

Trình Mộ nhìn Thời Viễn ngồi dưới đất, vô ý thức cùng ngồi xuống.

Thạch trấn vườn? Không chuẩn căn nguyên? Thờ nơi phát ra động đất?

Thời Viễn cúi đầu đem địa danh vừa này hệ thống nói suy nghĩ kỹ thêm vài cái vẫn là không có cảm giác gì quen thuộc, mẹ hấn đây đến cùng nói là địa phương nào, hiểu kỳ hoa tên.

Thời Viễn có chút thượng hỏa mà ngẩng đầu nhìn Trình Mộ trước mặt một chút.

Sau đó, hấn liền nở nụ cười.

Thời Viễn ngốc hề hề ôm Trình Mộ, hỏa khí lập tức không còn, hấn cười ra tiếng.

Địa phương đối diện sau lưng Trình Mộ trên tường thành linh mang theo ba chữ —— Thời Trân vườn.

56. Quyển 7 - Chương 7

“Tiểu tử, người vết thương này chính là không dễ xử lý đi!”

Thời Viễn nhìn lão đầu mang kính mắt tóc hoa râm trước mặt chân tâm muốn quỳ, chính mình đều sắp muốn đau chết luôn hấn vẫn là vẫn luôn nói vẫn luôn nói, bất mạch cũng hơn nửa ngày rồi.

“Tại sao không nói chuyện!”

Thời Viễn hít sâu một hơi, nói: “... Phải “

“Làm sao có thể không cố gắng xử lý đây! Không có chút nào chú ý!”

“... Sai lầm của ta.”

“Người tiểu tử khẩu khí này là muốn ăn đòn phải không, thực sự là muốn đánh người! Chẳng lẽ còn là lỗi của ta sao?”

Thời Viễn có chút hắc tuyến: “Bảo cáo, chuyện không liên quan đến người khác, sai lầm của ta!”

Lão bác sĩ liếc mắt nhìn Thời Viễn giả vờ đứng đắn, nghiêng đầu cười cười không cho Thời Viễn nhìn thấy. Tiểu tử này có thể nói như vậy, xem ra tình huống còn không có đặc biệt nghiêm trọng. Bất quá, thương thế kia cùng người ngồi bên kia cùng đi với hấn là một loại.

Loại vết thương này hấn thật nhiều năm trước gặp một lần, không nghĩ tới sinh thời còn có thể nhìn thấy lần thứ hai.

“Năm nay bao nhiêu tuổi a!”

Thời Viễn dùng sức nén giận: “30?”

Hắn cũng không biết thế giới này hắn bao nhiêu tuổi, bất quá nhìn đại khái là có ba mươi?

“Người lớn như vậy, sẽ không bởi vì một chút đau sẽ khóc đến tựa như tiểu cô nương muốn chết muốn sống đi?”

“... Sẽ không!” Hắn mới không kinh sợ như vậy.

Lão bác sĩ liếc mắt nhìn Thời Viễn một cái, đem đĩa dao trên bàn y được cầm lên.

Dao từng chút thuận chu vi vết thương cắt thịt sinh tử, Thời Viễn đau đến cắn chặt răng cũng không khóc, dù sao mình mới vừa nói sẽ không kinh sợ.

Lão bác sĩ có quy luật mà dùng dao, từng mảng từng mảng địa phương sinh tử bị cắt xuống, trên trán của hắn tất cả đều là mồ hôi.

Từ đầu tới đuôi đều không nghe Thời Viễn hừ qua một tiếng, lão bác sĩ tâm lý thật bội phục, không đánh thuốc tê như thế đau cứ nhiên không khóc thành tiếng, tiểu tử này vẫn được.

Thời Viễn nếu biết đến trong lòng hắn nghĩ như vậy phỏng chừng đã sớm bị tức chết rồi, mình không khóc chỉ là vì cấp chính mình tranh một hơi, dù sao mới vừa rồi hắn vì tôn nghiêm của mình nghĩa chánh ngôn từ trả lời “Sẽ không”.

Đừng xem lão bác sĩ nói chuyện thô, tâm cũng không thô, Thời Viễn trên cánh tay quấn vải băng chính tề liền hảo nhìn.

“Nhớ tới tái cảm hoá một hồi a! Thời điểm đó cũng không cần sống!”

Thời Viễn: “...”

“Mang theo người đi cùng người cùng vào đi.”

Thời Viễn vẫy tay kêu Trình Mộ một tiếng, hai người đi vào theo.

Xuống tới tầng tiếp theo, bên trong cứ nhiên có thông đạo rất lớn tựa như cổ đại, Thời Viễn thật tò mò mà lôi kéo Trình Mộ tiếp tục hướng nơi sâu thông đạo đi tới, bởi vì phía trước lão bác sĩ vẫn chưa có dừng.

Không biết tại sao hắn luôn cảm thấy chỗ này càng đi vào bên trong càng trở nên âm u.

Lão bác sĩ ngừng lại, bên tay trái của hắn có một cánh cửa. Tiếp đến, hắn nhìn Thời Viễn cùng Trình Mộ liếc mắt một cái, gật đầu ra hiệu bọn họ cùng hắn đi vào.

Thời Viễn đem mắt trợn trừng, hắn không thể tin được khi thấy tất cả trước mắt.

Trong phòng rộng rãi, đâu đâu cũng có vật phẩm hóa học, trên bàn dài còn có răng, cột sống, xương đầu tang thi, lại hướng bên trong có một cái giường, nằm trên giường cứ nhiên là cái tang thi Trình Mộ giết ở trong ngục.

Sau khi nó bị đem đi không phải chôn hoặc là hỏa táng, cứ nhiên là đặt ở nơi này!

Thời Viễn tâm lý thực sự không nhịn được, hắn thấp giọng cấp thiết mở miệng: “Bác sĩ, nơi này là làm gì?”

Lão bác sĩ tìm một cái băng ngồi xuống, thâm trầm mà nghiêm túc nhìn đôi mắt Thời Viễn.

“Đại khái hơn ba mươi năm trước, ta còn là một cái học trò, có một ngày một bệnh nhân đặc thù bị cảnh sát đưa đến, ta lúc đó xem dáng dấp của bệnh nhân kia miễn cưỡng doạ yếu mệnh, hơn nữa, hắn rõ ràng đã chết.” Hắn chỉ chỉ tang thi nằm trên giường, “Lại như như vậy.”

Thời Viễn nghe được mồ hôi lạnh ứa ra, nói cách khác, hơn ba mươi năm trước liền xuất hiện qua chuyện như vậy, từng xuất hiện tang thi.

Nhưng khi đó những thứ này là làm sao được giải quyết? Tang thi cứ nhiên không có đổi thành càng ngày càng nhiều sao?

Thời Viễn rất nghi hoặc rồi lại mang theo hi vọng, có chút kích động nói: “Lúc đó tang thi là được giải quyết như thế nào?”

Hắn nghĩ mình rất có thể sẽ có phương pháp hoàn thành nhiệm vụ hệ thống cho.

Nhưng là, câu trả lời trong lòng mong đợi cũng chưa từng xuất hiện, trái lại lão bác sĩ từ biểu tình trước đến bây giờ vẫn luôn rất bình tĩnh nhàn nhã trong nháy mắt đỏ nát, hắn gấp gấp vội vàng nắm lấy quần áo Thời Viễn.

“Người cư nhiên biết được nó là tang thi!”

Thời Viễn hết chỗ nói rồi, hắn còn tưởng rằng lão bác sĩ muốn nói ra cái đại sự gì kinh thiên động địa, kết quả lại nói chính là cái này.

Hắn đây là đến thế giới hư cấu trong sách đi, cư nhiên không người biết tang thi? Chẳng trách đối với này đó tử trạng khủng bố của người chết bọn họ cư nhiên tin tưởng cảnh sát cho rằng là cái sinh vật gì không rõ.

Này đó rõ ràng chính là thủ pháp tang thi giết người a, huyết tinh mà tàn nhẫn!

Thời Viễn vì thế viện một đồng lớn lý do, đơn giản đem lão bác sĩ lừa qua.

Hắn hiện tại cái gì đều không nghĩ, chỉ muốn biết thế nào mới có thể tiêu diệt tang thi.

“Là sự phụ của ta tìm được phương pháp tiêu diệt bọn nó.” Lão bác sĩ rơi vào trong trí nhớ thâm trầm mà cửu viễn, nói đến một số giờ địa phương, Thời Viễn thấy khóe mắt hắn lấp lóe nước mắt.

Nguyên lai 30 năm trước, sự phụ lão thầy thuốc chính là ở trong phòng cái lòng đất bí ẩn này lợi dụng chết rồi tang thi cùng một ít vật chất khác hẳn với thường nhân trong cơ thể mình nghiên cứu ra thuốc giải trị liệu cho tang thi.

Đúng, là trị liệu, không phải tiêu diệt.

Thời Viễn mang theo một loại ánh mắt sùng kính yên lặng nghe lão bác sĩ nói.

Đột nhiên hắn đứng lên, từ đầu tang thi chết rồi kia ở nơi chéch khuất sáng lấy ra thứ đồ vật gì đó.

Thời Viễn có chút kinh hãi, đây chẳng lẽ là phương pháp phối chế thuốc giải trong truyền thuyết?

Con mắt của hắn liên tục nhìn chăm chăm vào chất giấy đồ vật kia, lão bác sĩ lại đột nhiên đem nó gắt gao nắm chặt ở trong lòng bàn tay, hắn ngay cả giấy tra đều không nhìn thấy.

Thời Viễn trong lòng nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn lão bác sĩ.

“Ba mươi năm trước sự phụ của ta tại sau khi sự tình giải quyết viên mãn đã tiêu hủy hết phương pháp phối chế thuốc.” Lão bác sĩ dừng một chút, “Bởi vì hắn sợ phương pháp phối chế này lưu lạc sau khi đi ra ngoài bị người có tâm lợi dụng, sau đó phá giải thành phần trong đó, một lần nữa làm ra tân tang thi gieo vạ xã hội. Nói như vậy, phương pháp phối chế mới có thể làm được không đều rất khó xác định, dù sao lúc đó trình độ chữa bệnh có hạn, phương pháp phối chế thuốc giải cần rất nhiều dược vật đều rất khan hiếm.”

Kia...

“Bây giờ thuốc giải cảnh sát ủy thác ta bí mật tiến hành thí nghiệm, nhưng bộ xương già này của ta chỉ còn lại đầu không xuống mô, làm không nổi a.”

Thời Viễn vừa nghe lời này, tâm lý bất an rõ ràng mở rộng, đây là muốn không còn hy vọng sao?

“Bất quá —— “

Thời Viễn lập tức ngắt đầu trực câu câu nhìn lão bác sĩ.

“Ta xong rồi làm không nổi nhưng còn có các người những tiểu tử này mà!”

Thời Viễn có chút nhụt chí, có bọn họ thì có ích lợi gì, bọn họ cũng không có giải được a.

Thời Viễn cúi đầu ủ rũ, cảm giác mát mát cùng cảm giác vô lực trong nháy mắt tập kích đầy toàn thân, ép tới trong lòng hần thở không thông.

Đột nhiên trước mắt của hần xuất hiện một tờ giấy.

Thời Viễn lập tức ngẩng đầu.

“Choáng váng?” Lão bác sĩ ở trên đầu Thời Viễn vỗ một cái, “Tiểu tử, trốn ngực đi ra ngoài là phải chết, mang theo nghiên cứu ra thuốc giải của người đi tìm cảnh sát hợp tác đi.”

Hồ thẹn cùng cảm động trong nháy mắt tại tâm lý Thời Viễn đan dệt, liên tục thật lâu.

Hần ngưng ngưng gãi đầu một cái: “Xin lỗi, ta vừa nãy ở trong lòng giận ngài nhiều lần.”

“Là mắng rất nhiều lần đi? Tiểu tử ngu ngốc kia.”

Thời Viễn xử lý tốt vết thương tại thời điểm trên vườn nghỉ ngơi mấy ngày liền chuẩn bị hành động, hần nhất định phải cho chính mình cùng Trình Mộ một câu trả lời.

57. Quyển 7 - Chương 8

Trình Mộ đi tới đi tới đột nhiên ngừng lại, Thời Viễn theo sát không suy nghĩ thẳng tắp đụng phải lưng y. “Ở đâu?”

Trình Mộ không lên tiếng, chỉ giơ tay nhẹ nhàng chỉ.

Thời Viễn thuận theo ngón tay thon dài của y nhìn sang, nhất thời nghiêng đầu đi phun đến đất trời đen kịt.

Phía trước cách đó không xa bảy con tang thi đứng ở cửa một nhà xưởng hoang phế, trong tay bọn nó cầm lấy một người từ lâu không nhìn ra thân hình hoàn chỉnh.

Mấy con tang thi nhận biết được sự tồn tại của bọn họ, đôi mắt trống không liếc mắt nhìn về phía bọn họ, sau đó liền quay đầu lại tiếp tục ăn “Mỹ vị”.

Chỉ thấy kia “Mỹ vị” đã không còn tứ chi, trên mặt bị cắn loang loang lỗ lỗ, một cái lỗ tai bị tang thi toàn bộ cắn một cái đi tại trong miệng lập lại, tang thi kia phát đạt miệng bộ cơ nhục có quy luật trên dưới động, muện gió vừa thổi, mùi máu tanh nồng đậm bốn phía tung bay, làm người buồn nôn.

Thời Viễn cơ bản phun đến không ra đồ mới ngừng lại, hần khom người cúi đầu bình tĩnh mấy phút mới ngẩng đầu lên lần thứ hai.

Thời Viễn liếc mắt nhìn Trình Mộ, đối với y làm một câu khẩu hình.

Sau đó, hai người cùng đi về phía đám tang thi kia.

“Trình Mộ, nắm cổ của nó!”

Thời Viễn đang tránh né kẻ hở hướng về Trình Mộ hô to một câu.

Sau đó, Trình Mộ từ phía sau nắm cổ một con tang thi, Thời Viễn một bên cầm đại hạ long tước đao đón đỡ cánh tay ở không trung khu loạn của tang thi, một bên phỉ đi sức lực thật lớn đem chất lỏng được vật cầm ở một cái tay tưới vào miệng tang thi.

Này mớ thuốc đối với hần mà nói thật sự là cái việc cần kỹ thuật, dù sao mớ thuốc cho người bình thường sẽ không có nguy hiểm bị cắn rụng ngón tay.

Tang thi bị đổ thuốc không tới vài giây liền ngã trên mặt đất, Thời Viễn cùng Trình Mộ liếc mắt nhìn nhau liền nhắm ngay mục tiêu kế tiếp.

Như vậy giải quyết ba con tang thi, ngón tay mặc dù không bị cắn rụng nhưng ít nhiều gì cũng có vết thương, Thời Viễn suy nghĩ tới người trốn tránh ở chỗ tối, tâm tình trong nháy mắt vô cùng khó chịu.

Ta con mẹ nó muốn chết muốn sống đối phó tang thi, các người ở trong bóng tối trốn tránh xem cuộc vui, ha ha, rất thư thái đi! Chưa từng nghe tới một câu dốc lòng sao? Thoải mái là để cho người chết! Cho nên, vì sinh mạng của các người an toàn, các người vẫn là đừng rất thư thái.

Bởi vậy, Thời Viễn nín thở, sau đó rất lớn tiếng hô một câu: “Phiền toái tất cả đi ra!”

Qua 3 giây có thừa, rốt cục có người tất có huyền não tốt mà từ bốn phía chỗ tối đi ra, trong tay đều ghim súng, một bộ tư thái chuẩn bị chiến đấu.

Thời Viễn liếc một cái, tất cả các người ngược lại là dưới chân nhanh lên một chút a, không nhìn thấy ta và Trình Mộ hai người đã bận không xuể sao.

Nhìn một đám người đi tới, Thời Viễn hô Trình Mộ một tiếng sau đó nhanh chóng lôi kéo Trình Mộ lùi tới phía sau bọn họ, thời điểm thác * thân hần còn không quên tiện thể đem chiếc lọ đựng chất lỏng được vớt trong túi một mạch ném vào tay của một người đang giả bộ.

(* thác: Năng, trong bản qt ghi là thác nhưng yêm nghĩ là thoát thân sẽ hợp lý hơn á)

Đón lấy, hần vỗ tay một cái đồng thời ho khan hắng giọng một chút, một mặt bình tĩnh mà nhìn một đám người sững sờ tại chỗ cũ.

“Không lên sao? Tang thi sắp đi qua.” Thời Viễn làm ra một bộ dáng chuyện đương nhiên, “Vừa nãy ta và Trình Mộ hai người đã giải quyết ba cái, còn dư lại bốn cái lưu cho một đám người các người không quá phận đi?”

Thời Viễn nói xong câu này còn không quên dùng ngón tay chỉ phía trước, tiếp tục nói: “Còn có năm mét, bốn mét, ba mét...”

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy.

Số người không nhiều không ít vừa vặn.

“Sững sờ làm gì, đem bọn họ nhắc lên đưa đi bệnh viện a.”

Thời Viễn túm như 2 năm 80 ngàn, dù sao lấy hần trước kia xưa nay không nghĩ tới cũng không dám tưởng mình còn có ngày cấp cảnh sát bày sắc mặt.

Trong lòng hần đặc sắc khỏe miệng không tự chủ được câu dẫn.

Sau đó... Hần liền bị một khẩu súng chĩa vào trán.

“Nháo đủ rồi?”

Thời Viễn tay chặt đứng nghiêm: “Đủ rồi.”

Sau khi súng từ trên gáy rời đi, Thời Viễn đối bóng lưng người kia lật một cái liếc mắt.

Không chơi nổi người thật tẻ nhạt! Hừ!

Này bảy con tang thi ở bệnh viện trải qua một loạt quan sát an dưỡng sau thành công biến trở về người bình thường.

Thời Viễn đứng ở cửa phòng bệnh nhìn bọn họ cùng người nhà ôm nhau bộ dáng cảm khái rơi lệ, tâm lý dâng trào một trận cảm giác rất cường liệt khổ sở.

Bọn họ bảy cái khôi phục bình thường, nhưng có thật nhiều người đã hoàn toàn thay đổi rồi đi thậm chí không còn sót lại một chút cặn, bọn họ vĩnh viễn biến mất, bọn họ cũng không bao giờ có thể tiếp tục cùng người nhà an tâm vui sướng sinh hoạt.

Thời Viễn khịt khịt mũi, nhịn xuống nước mắt ý.

Đừng cho hần biết sau lưng hung thủ là ai, bằng không, hần nhất định phải dùng đại hạ long tước đao bổ người đó.

Thời Viễn nhẹ nhàng khép cửa lại, cuối cùng theo một tia khe hở biến mất, cảnh tượng ảm áp bên trong kia cũng ở trong mắt hần cùng biến mất.

Hắn nhắm mắt lại, trên vai thêm một cái tay.

Thời Viễn theo bản năng mà nghĩ là Trình Mộ ngồi trên ghế dài ở một bên, vừa quay đầu cứ nhiên không phải.

—— là người trước cái kia dùng súng chỉ vào hắn.

Thời Viễn trong nháy mắt nghiêng đầu đi, hắn không muốn để cho người này nhìn thấy đôi mắt mình khẳng định đỏ lên, hắn không muốn hiện ra rất mất mặt.

“Sẽ tốt đẹp.”

Tay ở trên vai rời đi, người cũng đi.

Thời Viễn nhìn người thân mang cảnh phục sống lưng thẳng tắp đi được rất cứng rắn, ánh mắt trở nên kiên nghị mà kính nể, hắn không nên đem phía trên không làm toàn bộ quy về cảnh sát, dù sao bọn họ cũng chỉ là phục tùng mệnh lệnh mà thôi.

Thời Viễn dựa vào tường dừng một chút, tâm tình bình phục đến không sai biệt lắm sau, hắn quay đầu nhìn về phía Trình Mộ.

Trình Mộ, trước tiên oan ức người, chờ những việc này đều chấm dứt, người cũng sẽ khôi phục thành người bình thường.

Yêu người.

“Mới vừa mới vừa nhận được tin tức, một nhóm lớn tang thi tụ tập tại khu Nam Giao, hai người các người đi theo.”

Thời Viễn vẻ mặt trở nên nghiêm túc, mang theo Trình Mộ đi theo.

Xem ra phải nhanh một chút giải quyết tang thi, nếu không tiếp tục như vậy số lượng của bọn nó càng ngày càng nhiều thì càng khó khống chế cục diện.

Lần này số lượng tang thi quá nhiều, mọi người bất đồng trình độ đều bị thương tổn, mà đơn giản kết quả cuối cùng là hảo —— bọn họ đều được đúng lúc đưa đến một bệnh viện gần đây tiến hành quan sát trị liệu.

Nghĩ lúc trước bảy người kia khôi phục đến không sai biệt lắm, Thời Viễn lập tức đi tìm bọn họ.

Hỏi những chuyện kia trên mặt của bọn họ đều là biểu tình cực độ sợ hãi, Thời Viễn cảm thấy rất xin lỗi thể nhưng cũng không thể làm gì.

Nghe bọn họ thuật lại sau, Thời Viễn đổi sắc mặt, hắn tựa như một trận gió mang theo Trình Mộ ly khai bệnh viện, thẳng đến cục cảnh sát.

“Thí nghiệm lâu trung học Đây Sao.”

“Người ở bên trong, các người đã bị bao vây! Xin đừng nên vô vị giãy dụa cùng hi sinh, lập tức đi ra!”

Bị bao vây nghiêm mật trong lầu thí nghiệm không truyền ra động tĩnh gì.

Cảnh sát không từ bỏ tiếp tục từng lần từng lần một mà hô lớn lời nói, nhưng đáng tiếc vẫn không có cái trả lời gì.

Ngay thời điểm bọn họ không kịp đợi chuẩn bị phái người đi vào, bên trong truyền ra tiếng kêu rên thật lớn.

Mọi người lập tức khẩn trương cao độ, xem ra liền muốn hảo một phen đối phó.

Thành bại ở một lần hành động này đây.

Cứ việc làm rất nhiều chuẩn bị tâm lý, tất cả mọi người vẫn bị nhìn thấy trước mắt kinh sợ.

Tang thi thật giống bất tận, một cái sát bên một cái từ trong lầu đi ra.

Mọi người vì lý do an toàn đều lui về phía sau.

hệ thống nhắc nhở, chất lỏng được vật dùng ở bất kỳ thương tích nào cũng có thể sản sinh hiệu quả.

Thời Viễn:...

Mẹ nhà hần hằm hàng, làm sao không nói sớm, không bức đến thời điểm như thế này.

“Mọi người đang cầm thuốc trong tay cẩn thận, bảo vệ tốt nơi trọng yếu của mình thượng tẩn khả năng mặc kệ miệng vết thương bị tang thi làm bị thương, sau sẽ đem thuốc gội đến trên vết thương là được rồi.”

Thời Viễn vừa nói như thế, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, biểu tình trên mặt cũng so với lúc trước hòa hoãn rất nhiều.

“Ai, bắt quá chó lãng phí, thuốc không nhiều, gội chút là được, đừng làm như lễ gội nước chơi hết sức a!”

Tại loại thời khắc khẩn trương này, mọi người vẫn cứ bị Thời Viễn chọc phát cười.

Bắt quá một khắc sau, bọn họ đều khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, dù sao bọn họ đối mặt là tang thi hung ác tàn nhẫn không có ý thức tự chủ, mà không phải phạm nhân phổ thông, hơi bất cẩn một chút liền vô cùng nguy hiểm.

Tiếng kêu rên cùng tiếng đánh nhau vang thấu chân trời, thật lâu không thôi.

Cảnh sát ngã xuống thật rất ít, tang thi ngã xuống càng ngày càng nhiều.

Này nhất định là một hồi tranh tài sinh tử, mà người thắng, nhất định sẽ thật là phe thắng.

Số mệnh an bài, hoặc là nói, thiên ý gây nên.

58. Quyển 7 - Chương 9

Ầm!”

Phòng thực nghiệm tầng năm từ sổ cửa thứ hai bị cảnh sát đột nhiên phá tan.

Lúc này, bên trong tất cả thu hết vào đáy mắt.

Đây là một phòng thực nghiệm —— bình bình lon lon vật phẩm hóa học không biết tên, ống tiêm dùng truyền dịch, máy móc không rõ công dụng, thủ hạ bác sĩ chính đang bận việc xuyên bạch đại quái, còn có người nằm ở từng cái từng cái trên giường mất đi ý thức.

Nghe thấy tiếng đập cửa, bác sĩ đều dừng động tác trong tay, bắt lại khẩu trang màu trắng.

—— sắc mặt của bọn họ nhìn rất trắng bệch, mơ hồ lộ ra bệnh trạng, thí nghiệm tang thi cường độ cao cũng làm cho bọn họ trở nên gầy gò dị thường, nói chung bọn họ nhìn có chút làm người khác sợ sệt. Mà lúc này, bọn họ từng cái từng cái cái trán che kín mồ hôi hột, thân thể run rẩy đến rõ ràng.

“Thả tay xuống đồ vật bên trong đi ra ngoài!”

Âm thanh cảnh sát làm cho bọn họ run lợi hại hơn, tất cả mọi người từ từ để tay xuống đồ vật bên trong, dưới chân có ý tứ muốn bước ra.

Lúc này, đột nhiên từ góc truyền đến một cái thanh âm trầm ổn: “Ai dám động?”

Ba chữ này khiến rất nhiều bác sĩ muốn nện bước đi dừng lại.

Xem ra, người này đối những thầy thuốc này làm cái gì.

Một cái bác sĩ trong đó thân thể run run đến thật lợi hại, hần từ từ quay đầu nhìn nơi trong góc, “Rầm” một tiếng quỳ xuống, trong nháy mắt quần của hần liền ướt.

“Cho ta thuốc giải đi, ta van người. Cho ta thuốc giải đi, ta van người. Cho ta thuốc giải đi, ta van người...”

Hần sút mẻ một chút đầu nói một lần, trong thanh âm kinh hoảng cùng cầu xin làm cho đau lòng người hần gần đây tao ngộ, bên cạnh bác sĩ cũng bị động tác của hần làm cho bên trong nước mắt đầy mặt, có thậm chí khóc ra tiếng.

Từng cái từng cái Đại lão gia khóc thành như vậy, có thể thấy bọn họ gặp sự tình làm cho bọn họ ghi lòng tạc dạ.

“Vậy còn dám đi?”

Thời điểm câu này vang lên, bên trong góc đứng lên tới một người.

Đẩy ra phía trước Thời Viễn vừa vặn nhìn thấy ngay mặt hắn ta.

Trong nháy mắt, trông mắt của hắn trợn thật lớn, miệng mở đến mức thật lớn. Khiếp sợ, hắn rất khiếp sợ.

“Thời Viễn lão sư, đã lâu không gặp.”

“—— cư nhiên là người!!!”

“A, ” người kia khẽ cười một tiếng, “Là ta, bị kinh sợ đến đi? Lúc trước ta còn bị hành động Thời Viễn lão sư giết tang thì kinh sợ đến rồi đó.”

“Lý Thu Minh, người đáng chết.” Thời Viễn âm điệu vững vàng ngôn từ lại vô cùng sắc bén, nếu như chữ thành đao, đối người e sợ từ lâu đã vô cùng thâm hiểm.

Lý Thu Minh, chủ nhiệm lớp trung học Đầy Sao năm thứ hai.

“Ha ha, ta rất sợ.” Nhìn động tác cảnh sát từng bước một dời tiến vào, hắn ta đột nhiên hô to một tiếng, “Tất cả chớ động!”

Sau đó, mọi người thấy trong tay hắn ta cầm lên một cái ống tiêm chứa chất lỏng không rõ.

Những thầy thuốc này sắc mặt tức thì biến đến mức dị thường tái nhợt, trong mắt viết đầy sợ hãi.

“Đây là nước thuốc biến thành tang thi!” Một thanh âm run rẩy đột ngột vang lên.

Lần này, ngay cả bác sĩ vừa nãy nói muốn thuốc giải dường như cũng không để ý, mỗi một người đều lui về phía sau, dục vọng cấp thiết muốn trốn chạy nơi này.

Thời Viễn bọn họ trơ mắt mà nhìn Lý Thu Minh cầm ống tiêm trong tay cắm vào trên cánh tay sau đó chậm rãi đẩy vào.

Nhìn chất lỏng trong ống tiêm giảm bớt một chút xíu, hắn ta cười đến càng lúc càng lớn tiếng, phỏng chừng người đứng ở bên ngoài đều có thể nghe rất rõ ràng.

Trong nháy mắt, hắn ta thay đổi, đột nhiên liền hướng trên đất quỳ người kia nhào tới, trong nháy mắt máu tươi ba thước.

Đồng thời, đao Thời Viễn chém lên bả vai của hắn ta.

Trật, Thời Viễn đau xót mà nhắm mắt lại.

Tại hắn nhắm mắt phút chốc, căn cổ người kia Lý Thu Minh ngẩng đầu lên, nhìn hắn đột nhiên cắn tới.

“Ạch ——” cảm giác đau đớn lập tức tập kích đầy toàn thân của hắn, “... Trình Mộ.”

Gọi tên trong nháy mắt, Lý Thu Minh bị một quyền đánh bay rất xa, tại trên tường ném mạnh mấy lần lui lại mấy bước mới đứng vững.

Đứng vững sau hắn ta dường như khiêu khích liếm liếm máu bên môi.

“Dẫn hắn ta rời đi.” Trình Mộ kêu rên một tiếng.

Đáng tiếc ngoại trừ Thời Viễn nằm dưới đất không ai nghe hiểu được.

“Dẫn hắn rời đi!” Trình Mộ tiếng kêu rên trở nên càng to lớn hơn.

Có người nhìn ánh mắt của y đặt ở trên người Thời Viễn rốt cục hậu tri hậu giác, vội vàng đi lên đem Thời Viễn đỡ lên, sau đó gọi mấy người nâng Thời Viễn lên, cho hắn uống thuốc biết rõ xong.

Trình Mộ lúc này không còn nỗi lo về sau, chăm chú đối phó với Lý Thu Minh đối diện đã biến thành tang thi.

Nắm đấm, cắn xé, vết thương.

“Cho y đao.” Nằm dưới đất Thời Viễn rất khó chịu mà phun ra một câu nói.

Người đỡ hấn liếc mắt nhìn nhau, một người đứng dậy từ trong tay hấn rút đi đại hạ long tước đao.

Đáng tiếc người kia ném không chuẩn, đao kia trượt tới dưới chân của Lý Thu Minh, mọi người nhất thời hút một hơi khí lạnh, người vút đao kia cũng trong nháy mắt sững sờ tại chỗ cũ.

Lý Thu Minh thời điểm bị đá văng ra đem đao trên đất nắm ở trong tay thật chặt.

Sau đó, hấn ta chậm rãi đứng dậy giơ đao tới gần Trình Mộ, trong miệng còn đang lớn tiếng kêu thảm cái gì đó.

Mọi người gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, tình huống vô cùng nguy cấp, Lý Thu Minh thanh đao xuyên. Tiến vào trong cổ Trình Mộ.

Như là cảm ứng tâm linh, Thời Viễn nằm ở trên đất bên ngoài vết thương trong nháy mắt liền vô cùng đau đớn, hấn đem môi mạnh mẽ mà cắn ra huyết.

Một đao kia đón lấy bất kể là hướng bên trái hoa hay là hướng bên phải hoa, cổ Trình Mộ đều sẽ lập tức cùng thân thể chia lìa, mấy giây đồng hồ liền lặn ra đất.

Nếu như là như thế này —— hấn liền căn bản không sống nổi.

Liền tại lúc này, Trình Mộ một cước thẳng tấp đá về phía trước mặt Lý Thu Minh, trong nháy mắt Lý Thu Minh hướng phía sau đổ tới, đao trong tay đồng thời từ Trình Mộ trên cổ rút ra.

Đao thẳng tấp đi ra ngoài, Trình Mộ cái cổ vẫn còn ở đó.

Thật mạo hiểm...

Trình Mộ không để ý trên cổ không ngừng mà chảy máu, thừa dịp Lý Thu Minh còn chưa đứng dậy, y nhanh chóng đối bụng của hấn ta đạp xuống.

Sau đó, y đột nhiên ngồi xổm xuống cầm lấy đao trên đất đối cổ Lý Thu Minh bổ xuống, trong nháy mắt y bị phun máu đầy mặt, trên đất Lý Thu Minh không còn động tĩnh nữa.

“A!”

Không tới 3 giây, mọi người bạo phát ra tiếng quát tháo rung trời, bọn họ thắng, tang thi rốt cục đều bị tiêu diệt.

“Có khỏe không?” Thời Viễn sờ sờ lỗ tai có chút tránh né nhìn Trình Mộ trên giường bệnh.

“Ân, người sao rồi?”

Thời Viễn cúi đầu, hai cái chân làm phiền lẫn nhau nửa ngày không lên tiếng.

“Khóc?”

“Mới không có.” Thời Viễn nghiêng đầu lau mặt mới lần thứ hai nhìn về phía Trình Mộ.

“Nước mũi chưa lau khô.”

Thời Viễn tức thì nhếch miệng, tâm hơi mang buồn bực hơi mang quan nói rằng: “Đều thành cái bộ dáng gì, hoàn bản cùng!”

“Cái dáng dấp gì? Càng đẹp trai hơn?”

“Thần kinh.” Thời Viễn rốt cục không nhịn được cười ra tiếng.

“Ta thật sự không có chuyện gì, coi như tại bệnh viện độ hồi giả hảo.” Trình Mộ chính sắc mặt nghiêm chỉnh, “Tất cả mọi người thế nào?”

“Cũng khỏe, hết thấy đều trôi qua.”

“Ừm.”

Thời Viễn cùng Trình Mộ cười liếc mắt nhìn nhau, có thứ gì tại hai người bọn họ chỉ gian lặng yên mà sinh. Chờ sau khi Trình Mộ hoàn toàn khôi phục xuất viện, Thời Viễn mang theo y liền đi Thời Trân vườn một lần, nhưng mà được báo cho lão bác sĩ lý khai, hắn không dự định lưu lại.

Thời Viễn vì thế cẩn thận cùng Trình Mộ nghe nơi hắn đi.

“Hỗn tiểu tử làm sao đến.”

Thời Viễn hơi ngượng ngùng mà nhìn lão bác sĩ ngồi ở trước bàn viết thư pháp.

“Biết viết chữ sao? Lại đây viết mấy cái ta xem một chút.”

“Ta ——” Thời Viễn lúng túng hơn, hắn muốn nói hắn đều không làm sao cầm qua bút lông.

“Ai bảo ngươi a! Ngươi có thể viết chữ mới là lạ.” Lão bác sĩ phảng phất hiểu rõ trình độ Thời Viễn, hắn đối Thời Viễn rất ghét bỏ mà lườm một cái, “Phía sau.”

Trình Mộ nghe vậy dừng một chút, ung dung đi tới.

Bị ghét bỏ Thời Viễn:...

Nhìn kiểu chữ sắc bén cương trực trên tờ giấy trắng, Thời Viễn rất không vừa ý mà liếc mắt nhìn Trình Mộ, tâm lý nổi.

Mã dân, Trình Mộ ngươi làm sao không lên thiên đây! Cự nhiên cái gì đều sẽ!

Vô tội Trình Mộ không biết Thời Viễn tâm lý suy nghĩ, hắn đối với chữ của mình hơi bĩu môi, nói: “Ngượng tay.”

Trái tim nhỏ lần thứ hai chịu đến bạo kích Thời Viễn:...

Nói cho ta, người nợ là yêu ta.

“Tiểu tử chữ viết không sai, so với kia cái hỗn tiểu tử mạnh hơn nhiều.” Lão bác sĩ mang chút ý cười mà nhìn Trình Mộ trong nháy mắt tiếp theo quay đầu rất ghét bỏ mà liếc mắt nhìn Thời Viễn.

Trái tim nhỏ sắp nổ Thời Viễn:...

Này từng cái một đều là ai a! Ta hảo oan ức mà ta con mẹ nó hoàn không nói ra được.

59. Quyển 7 - Chương 10

Thời Viễn đoán quả nhiên không sai, Lý Thu Minh cùng lão bác sĩ thật là có liên quan.

Nguyên lai, Lý Thu Minh ở trường học quản lý sự vụ rất nhiều năm trước là học y, sư phụ của hắn chính là lão bác sĩ. Lúc trước hắn lòng dạ cao muốn học được đại bản lĩnh, không biết tại sao lão bác sĩ mỗi ngày chỉ bảo hắn ta làm công tác bốc thuốc chờ hắn ta cho là làm việc vất đơn giản, vì thế nội tâm vẫn luôn không cam lòng, thẳng đến về sau một ngày nào đó hắn ta trong lúc vô tình biết đến chuyện hơn ba mươi năm trước.

Từ đó về sau trong lòng hắn ta luôn có một ý nghĩ không muốn người biết——kế hoạch giống sự kiện hơn ba mươi năm trước đồng thời một lần nữa như vậy. Nếu như vậy, hắn ta có thể gây nên khủng hoảng, sau đó hắn ta sẽ đem thuốc giải từ chỗ lão bác sĩ lén lút xem ra cho dùng đến, kia tất cả mọi người sẽ cảm tạ hắn ta kính nể hắn ta, hắn liền sẽ trở thành một danh y nổi tiếng.

Nhưng là, hắn ta dùng lấy hết tất cả biện pháp cũng không thể tự mình phối ra loại thuốc kia trái lại bị lão bác sĩ phát hiện quát lớn hắn ta rồi đi, hơn nữa sau đó không cho hắn ta học y nữa.

Vì vậy, hắn ta lựa chọn sự nghiệp về sau. Nhưng mà, quản lý một trường học nho nhỏ bị lãnh đạo xem thường, bị người cười nhạo, hắn ta không nhịn được, ý tưởng trong lòng kia không giảm mà lại tăng. Cho nên, hắn ta ở bề ngoài ở trường học công tác nhưng vẫn đang lén lút mưu đồ sự kiện kia. Bởi vì hắn ta ở trường học hơn nữa hắn ta tin chắc chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, hắn ta đơn giản đem địa

điểm thí nghiệm đặt ở thí nghiệm lâu trường học. Hắn ta là chủ nhiệm lớp một cái phòng học vẫn có thể tùy ý không chế. Như vậy, hắn ta liền ở dưới mí mắt mọi người làm thí nghiệm.

Chính chính năm năm, hắn ta mới tiến triển có tính đột phá. Khi đó hắn ta cao hứng sắp điên rồi, đó là một lần cao hứng nhất khi hắn ta sống nhiều năm qua như vậy, nhưng hắn ta không ý thức được hậu quả chuyện này, hắn ta chỉ là một loại bệnh trạng điên cuồng. Sau, hắn ta vẫn cùng những sư huynh đệ trước đây quen biết kia liên hệ với bác sĩ bây giờ, dùng một ít thủ đoạn bức bách bọn họ giúp hắn ta làm chuyện này.

Sau đó, chính như nhìn thấy, hắn ta thành công. Nhưng là, hắn ta đột nhiên không còn dục vọng muốn trở thành danh y, hắn ta muốn tất cả mọi người đi chết. Như vậy, chỉ có hắn ta một người sống trên đời, không ai sẽ lại cười nhạo hắn ta, không ai sẽ lại xem thường hắn ta, hắn ta mong muốn đều sẽ nắm giữ, kết quả xa vời như thế so với trở thành một danh y càng làm cho hắn ta động lòng.

—— hắn ta không biết ý nghĩ của mình đáng sợ bao nhiêu.

“Hắn là đồ đệ ta lúc đó coi trọng nhất.” Tay viết chữ của Lão bác sĩ trượt một chút, trong nháy mắt một đoàn mực nước tứ tán ra phá hủy toàn thể vẻ đẹp, “Sau ta lại không thu qua đồ đệ.... Hiện tại, ta sẽ không làm thầy thuốc nữa, nhàn rồi, ha ha ha.”

Thời Viễn nhìn hắn tóc hoa râm cùng thời điểm viết chữ tay khê run không còn gì để nói.

Cũng chấp nhận như bây giờ chính là lựa chọn tốt nhất của hắn.

Hết thấy đều khôi phục yên tĩnh, này đó sợ hãi lại như một cơn ác mộng, tỉnh mộng, tự nhiên cũng sẽ không còn.

“Thời Viễn lão sư, chúng ta cầu xem video... Ngày hôm nay xxx đội đối chiến xxx đội, điểm nhìn rất đủ a.”

Thời Viễn tay lật sách nhất đốn, cho học trò nhỏ Trương Bác tuổi già một cái mắt cá chết (* ánh mắt xem thường): “Chủ nhiệm lớp các không cho, lại nói toán học trọng yếu hay là thể dục trọng yếu.”

“Đều trọng yếu. Bất quá lớp số học nhiều như vậy, xem video thể dục chưa chắc không thể.”

Thời Viễn nghe tiếng nhìn về phía cửa phòng học, Trình Mộ vẫn là dáng vẻ thời điểm lần đầu gặp gỡ đó —— mang mắt kính gọng đen, áo tử sam, quần thường, trên chân đạp một đôi giày trắng chơi bóng, quan trọng nhất là, tóc tựa như ổ gà khiến người muốn vò một cái.

Thời điểm lần đầu tiên hắn không dám ra tay, ngày hôm nay hắn muốn thử một chút.

Hoạt hoạt (*trơn), mềm mại, cảm giác giống tốt như trong tưởng tượng.

“A!”

Trên eo bị người đột nhiên bấm một cái, Thời Viễn lập tức nhịn không được kêu thành tiếng.

“Đây là ở phòng học!” Trình Mộ cắn răng nghiêng lợi từ trong kẽ răng bỏ ra một câu như vậy, hai bên khuôn mặt hồng phác phác, như cô dâu nhỏ trước đây thời điểm xuất giá thoa son.

Thời Viễn vẫn nhìn hai đám màu đỏ trên mặt Trình Mộ, căn bản không nghe thấy lời Trình Mộ mới vừa nói, chỉ là một mặt hèn mọn mà cười si ngốc.

Quả thật có chút ngốc manh, ta yêu thích.

Lớp học nhóm đồng hành đều chống đầu trực câu câu nhìn chằm chằm hai người ngoài cửa, video thi đấu cái gì, căn bản không có thứ gì đáng xem.

“Ày... Trình Mộ, sai lầm của ta.” Thời Viễn một mặt ngượng ngùng ngăn chặn bước chân Trình Mộ tiến lên, trong lòng lại vui ngất trời.

Vừa nãy ở trước mặt bọn học sinh tú thực sự là... Quá hắn mẹ sáng khoái! Oa ha ha! Liền thích xem Trình Mộ bộ dáng xấu hổ, thật là quá đáng yêu.

Trình Mộ nhìn về mặt hồng ở trên mây của Thời Viễn không lên tiếng, vòng qua hắn đi khỏi.

“Ai ai ai, người đừng đi a!”

Trình Mộ đột nhiên dừng lại một mặt bất mãn nhìn Thời Viễn: “Người mời ta ăn cơm a!”

“Hảo!”

Thời Viễn trả lời rất gọn gàng thể nhưng tâm lý có chút đắn đo ưu tư, bởi vì hẳn biết bữa cơm này liền sẽ làm cho hắn nhức nhối.

Nhưng hắn không nghĩ tới —— Trình Mộ cư nhiên còn bỏ dao.

“Ta tùy tiện chọn?”

“Tùy tiện tùy tiện!”

“Há, kia muốn cái này, cái này, cái này, cái này, còn có cái này...”

Thời Viễn cười đến một mặt long lanh, nội tâm lại đang chảy máu.

“Này đó kỳ thực cũng không quá đắt, chỉ nửa tháng lương của người mà thôi.”

Thời Viễn nụ cười trên mặt có chút duy trì không được, khóe miệng vì câu có chút co rúm, nhưng hắn vẫn phải nhin: “... Ha ha, người cao hứng, cao hứng là tốt rồi.”

Trình Mộ một bên cúi đầu nghiêm túc ăn một bên gọi lên khóe miệng: Người này thực sự là ngu ngốc một cách đáng yêu.

“Thời Viễn lão sư cùng chủ nhiệm lớp chúng ta quan hệ thực sự là không bình thường a, này liên tiếp khoa đều tới nghe, sắp cùng chúng ta không sai biệt lắm.”

“Cũng không phải sao, thời Viễn lão sư gần nhất tìm lão lớp chúng ta tìm thật chịu khó.”

“Các người biết cái gì, cái này gọi là bạn gay tốt, bạn gay tốt hiểu không!”

“... Bạn gay tốt là có ý gì?”

“Ngốc, chính là... Chính là có gian. Tình ý tứ.”

“Úc...”

“Úc...”

“Úc...”

Thời Viễn cách cửa sổ nghe một đồng người đàm luận đến khí thế ngất trời, tuy rằng có lời bọn họ nói đến mức không thể nào thích hợp, thể nhưng nghe tâm tình không tệ a! Công phu của hắn cuối cùng cũng coi như không uổng phí.

“Thời Viễn lão sư, người đang... Làm gì?”

Thời Viễn lập tức đem lỗ tai kề sát ở trên cửa kiếng không minh bạch giờ lên, đồng thời thu lại không tự nhiên trên mặt, hắn quay người nhìn người trước người: “Khụ, ta đang quan sát tình huống bên trong, quan tâm đến lớn có phải là có cái gì trong sinh hoạt quá nhiều, ta hảo... Ta hảo sơ giải sơ giải cho bọn họ.”

“... Nha.” Cái này đồng hài đáp một tiếng quay người đi, thôi không vạch trần, Thời Viễn lão sư thực sự là sẽ không lừa người.

Trình Mộ động tác ăn canh ngừng lại: “Người liên tục nhìn chăm chăm vào ta làm gì? Người không phải mới vừa nói không uống sao?”

“Ta dango nhìn người.” Thời Viễn nháy mắt một dáng đáp câu người.

“Phốc!”

Thời Viễn bị ép tấy mặt một lần, này nước rửa mặt vẫn là từ lúc sinh ra tới nay quý nhất.

Thời Viễn một mặt thoải mái hưởng thụ Trình Mộ phục vụ, y đang cấp chính mình dùng nước sạch rửa mặt.

Thời Viễn cảm giác động tác này thực sự là sinh thời hệ liệt, hẳn chưa từng có từng chiếm được Trình Mộ động tác tri kỷ như hiện tại.

Cho nên, hẳn cao hứng có chút hơi quá, hẳn muốn cười nhưng là Trình Mộ chính đang lau mặt cho hẳn, hẳn trương không được miệng không cười nổi thanh.

Trình Mộ nhìn Thời Viễn thân thể run như khang gĩa sàng, động tác lau mặt ngừng lại. Sau đó, y bắt lại khăn mặt trên tay, thẳng tắp theo dõi khuôn mặt trắng nõn của Thời Viễn.

“Sao, làm sao vậy? A...”

Thời Viễn bị hôn một cái, sững sốt.

“Người vẫn là không nói chuyện thoát nhìn càng tốt hơn.”

Thời Viễn chưa kịp phản bác câu này, liền lần nữa bị chặn lại môi.

“Đây là phòng vệ sinh, sẽ có người tiến vào!” Thời Viễn đẩy vai Trình Mộ một cái khăn trương nói.

Trình Mộ hơi không kiên nhẫn, y ôm eo Thời Viễn ôm ở đấy một cái cửa đi vào.

Không gian thu hẹp thêm vào tiếng hít thở bất ổn làm cho cả bầu không khí ám muội không nói ra được.

Trình Mộ dựa vào ở trên cửa ôm eo Thời Viễn, hô hấp nhiệt khí phun tại cổ gian Thời Viễn lưu luyến không đi; Thời Viễn ngượng ngùng cúi đầu, hai cánh tay dán vào lồng ngực Trình Mộ thân thể rất cứng ngắc.

“Ngắc đầu.”

“Ta không.”

“Thật sự không? Nếu là có người tiến vào nghe đến ta liên tục nói chuyện —— “

Thời Viễn bỗng nhiên ngắc đầu, thời điểm đối diện đôi mắt Trình Mộ hẳn liền chột vật tránh ra.

Trình Mộ không tái làm khó hẳn, tự mình động thủ vịn qua mặt của hẳn thô bạo mà hôn lên. Trời mới biết y vì thời khắc này nhìn bao lâu.

Không khí lập tức ấm lên, Trình Mộ cùng Thời Viễn hôn rất vong tình, động tác trên tay cũng càng ngày càng làm càn, nhưng bọn họ quên mất đây là nhà xí công cộng, xác thực sẽ có người tiến vào.

Thời điểm tiếng huýt gió vang lên, hai người đều chấn động, động tác giữa răng môi ngừng lại.

Đợi 3 phút không còn tiếng vang, Trình Mộ lại bắt đầu động tác.

“... Còn sẽ có người tới.” Thời Viễn rầm rì một tiếng.

“Bằng vào chúng ta tốc chiến tốc thắng, người nhần nhịn đừng hô lên tiếng.”

Tuy rằng nói như vậy, Trình Mộ động tác nhưng là càng thêm khiến người không chịu được, Thời Viễn thân thể không khống chế được run rẩy, trong miệng tràn ra ngậm khê khó nhịn.

Trình Mộ nghe thấy âm thanh mài người này, ánh mắt nhìn Thời Viễn dữ phát thâm trầm.

Y mút cổ Thời Viễn động tác càng ngày càng dùng sức, sau đó đôi môi từ từ dời xuống.

Từ cổ trở xuống quá mức xấu hổ không thể nhận ra

Thời Viễn thời điểm bị Trình Mộ ôm eo bán đỡ đi ra phòng vệ sinh, trong lòng đem Trình Mộ mắng thảm.

Đây là chuyện người thuộc tính ngốc manh có thể làm ra à! Đây toàn một bộ sới đối! Hẳn nhưng cho tới bây giờ không có ở phòng vệ sinh làm qua loại chuyện xấu hổ này, vốn đang thoảng... Có chút sốt sắng mong đợi, mụ, sau đó tuyệt đối không thể! Vừa nãy chân của hẳn cắn bản cũng không phải là chân của hẳn, đứng đều đứng không được, nhưng Trình Mộ mẹ nhà hẳn còn tại động! Thực sự là muốn đánh chết y!

Thời Viễn không nhịn được nhìn người ở bên cạnh liếc mắt một cái, nhần nhịn không thoải mái trên người, ngữ khí khó chịu mà nói rằng: “Trình Mộ, người cảm giác chính mình là một người ngốc manh sao?”

“Không phải, rất thô bạo.”

Thời Viễn hít một hơi dài, mở to hai mắt nhìn y chăm chăm: “Người cư nhiên còn rất có tự mình biết mình!!!”

“Bất quá chỉ đối với người.”

Thời Viễn lần này khóc không ra nước mắt, đây coi như là biến tướng lời tâm tình sao? Nhưng hắn không muốn như vậy a... Ở trên giường quá thô bạo hắn có chút không chịu được a, không thể đến chút tiểu thanh tân sao!

Trình Mộ như là biết được tâm tư hắn, nhỏ giọng nói một câu chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe thấy.
—— ta yêu ngươi.

Thời Viễn lần này tâm lý thoải mái hơn, đối với hành vi thô bạo lúc trước Trình Mộ thoáng không tính đến.

hệ thống nhắc nhở, thế giới “Bá thượng lão sư ngốc manh ” sắp kết thúc, thỉnh ngoạn gia chuẩn bị sẵn sàng... Ba, hai, một.

Thảo, mỗi lần dừng ở lúc như thế này, phu phu sinh hoạt đều còn chưa khỏe để chịu a này!

60. Quyển 8 - Chương 1: Hòa Thượng Quá Gàn Bướng

Trên tay nắm một cái dao mổ lợn thật dài, mặt dao sáng loáng quang ngĩa sáng lên lộ ra hàn quang, trên bàn gỗ hình chữ nhật đặt một khối thịt lợn lớn dùng nước thanh tẩy sạch sẽ qua cùng một ít thịt vụn vô dụng.

—— Thời Viễn mở mắt ra liền nhìn thấy chính mình một bộ dáng đáp đồ tể này.

Nghe thịt lợn tán phát mùi máu tanh, hắn lập tức cầm dao trong tay vút lên bàn, trong miệng hừ hừ vài câu, tiếp đem hai cái tay tàn nhẫn mà chà xát, muốn xát đi cảm giác dính nị trên tay.

“Ai, Thời Viễn đồ tể, làm sao không cắt? Ta tròn mười tám dặm phương này liền tính người bán thịt sạch sẽ mới mẻ nhất, cắt khối thịt chính tề nhất. Người cũng không biết, ta bây giờ đi ra đưa con trai kia của ta hô lớn muốn ta đến nơi này của người mua thịt đấy.”

Thời Viễn nghe tiếng nhìn lại, lúc này mới phát hiện cách chỗ bàn hai thước có đứng một người, xuyên mặc dù không phải phú quý đứng đầu, nhưng cũng không phải bố y giá rẻ, tiếp tục nghe lời hắn vừa mới nói, đoán chừng là khách quen mua thịt, xem ra người này hơi ít tiền.

Thời Viễn nhần nhin cảm giác khó chịu cắt thịt rồi đuổi người này, xóc xóc tiền đồng trong tay, hắn xem cũng không xem liền nhét vào trong túi, sau đó thu sập.

Đơn giản trong thế giới này, hắn không cha không mẹ, không thê không tử, chỉ mười tám tuổi, ngược lại nắm giữ một phòng ở của riêng mình. Thời Viễn ẩn lại tình huống hệ thống giới thiệu tìm được đựng tiền hộp của đồ tể, ai u, cũng thật không ít nha. Lần này không bán thịt, sẽ không ai nói mình, cũng không sầu ăn mặc, rất tốt.

Thời Viễn đơn giản cấp chính mình chén cháo tiếp chút rau trộn ăn sáng ăn sau, ngồi ở trong sân chính mình nghỉ ngơi. Xem sắc trời này, phỏng chừng đã sáu, bảy giờ chiều.

Thời Viễn ngồi ở trên băng đá chống cằm nhàm chán nhìn bên cây hòe mọc ra mấy đóa Tiểu Bạch hoa trong viện hơi ngơ cả ngẩn. Hơi không chú ý, sắc trời liền đen rất nhiều, trong mắt xài trắng hết màu sắc, chỉ còn một đoàn đen, miễn cưỡng có thể nhìn ra bóng hoa.

Thời Viễn lắc đầu một cái tỉnh táo thêm một chút, thời điểm lại nhìn về phía cây hòe, hắn miễn cưỡng sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

—— bên cây hòe có một đoàn bóng đen. Mới này rõ ràng không có.

Thời Viễn thấy chính mình nhìn lầm rồi, hắn nhắm mắt lại thời điểm tái mở ra nhìn, bóng đen vẫn ở chỗ cũ.

“... Ai vậy?”

Gió đêm từ từ thổi nhẹ ồng tay áo, Thời Viễn lại chỉ cảm thấy tứ chi cứng ngắc cả người lạnh tanh. Dưới tay hắn giật giật cầm lấy dao mổ lợn thời điểm thu sập trở về vừa vặn tiện tay đặt ở trên bàn đá dẫu ở sau lưng, tiểu tâm dục dục hướng về cây hộc tới gần.

Cách bóng đen càng ngày càng gần Thời Viễn thời điểm liền sắp có thể nhìn thấy là thứ gì, bóng đen đột nhiên không thấy nữa!

Hắn đem đao sau lưng cầm thật chặt, hết sức nhìn chăm chăm xung quanh cây hộc, nhưng là bóng đen thật sự không còn.

Thời Viễn lần thứ hai coi chính mình mới nãy xuất hiện ảo giác, hắn dùng cái tay không cầm đao kia trên ở đầu vỗ vỗ, dường như đang ảo não sự ngu xuẩn và hành vi vừa nãy của mình dọa chính mình.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, hòa hoãn cường độ cầm đao, nhẹ giọng rửa thầm vài câu chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi.

Quay người lại hắn đột nhiên che miệng lại.

Một nữ tử tóc tai bù xù mặc áo trắng đôi mắt trợn lên rất lớn thẳng tắp nhìn mình chăm chăm, khoảng cách mặt với mặt chỉ có một nắm tay, Thời Viễn có thể rất rõ ràng mà nhìn thấy vết hồng bị người đánh qua trên mặt trắng bệch của nàng cùng vài đạo vết trói rất sâu trên cổ nàng.

Thời Viễn nhắm mắt lại cố nén nội tâm sợ hãi, đem đao cầm trong tay, bởi vì đao sắp không khống chế được trượt ra lòng bàn tay.

Thời điểm tái mở mắt ra trước mặt hắn giống như không có thứ gì, thoải mái xuyên qua thân thể nữ tử đi tới.

Nhưng là, hàn khí từ trong thân thể nữ tử đột nhiên kéo tới làm cho hắn không tự chủ được run một cái.

Hắn ho khan một tiếng bộ dáng làm bộ như không có chuyện gì, nhanh chân vào phòng lập tức đóng cửa lại.

Khi thấp sáng nên hắn mới cảm thấy chính mình sống lại.

—— vừa nãy đó là một quỷ, hơn nữa còn là cái ma nữ chết đến rất thảm.

Mụ, đây rốt cuộc là cái thể giới gì nha.

hệ thống phục vụ lùi lại thỉnh ngoạn gia thứ lỗi. Nên thể giới vi (ngủ với hòa thượng hệ cấm dục), đầu tiên, thỉnh ngoạn gia kiểm tra ba lô.

Hệ thống người sử dụng: Thời Viễn

Giới tính: Nam (có thể sửa chữa)

Trí lực: 31(100 mãn cấp)

Dung mạo: 80(100 mãn cấp)

Thể lực: 60(150 mãn cấp)

Vũ lực: 31(100 mãn cấp)

Kỹ năng: Thâm tình ôm ấp

Nhiệm vụ hoàn thành độ: 70%

Tích phân: 20000

Nắm giữ vật phẩm: 1327 nhà lá (có thể sửa chữa)

Mất âm dương (đã phân phối)

...

Mất âm dương? Mụ, đã nói chính mình tại sao lại đột nhiên nhìn thấy quỷ... Này chết tiệt hệ thống!

thế giới này là thế giới linh dị, vì kịch tình cần hệ thống trang bị mắt âm dương cho ngoại gia, ngoại gia không cần quá cảm tạ, đây là chức trách của hệ thống.

Thời Viễn:...

Cảm tạ, cảm tạ hệ thống hết thủy đời đời kiếp kiếp.

bên trong thế giới, nhiệm vụ chủ tuyến của ngoại gia vẫn là truy được nam chủ, thế nhưng, thế giới này thiết định một cái nhiệm vụ chi nhánh ngoại gia cũng nhất định phải hoàn thành.

Nhiệm vụ gì?

bắt quỷ.

Thời Viễn:...

cho dù nhiệm vụ chủ tuyến hoàn thành, nhiệm vụ chi nhánh không thành công, ngoại gia cũng sẽ bị hệ thống xoá bỏ.

Thời Viễn:...

Thời Viễn đóng chặt đại môn ở nhà buồn bực mấy ngày cũng không tái kiến qua nữ quỷ đó, điều này làm cho hắn thở phào nhẹ nhõm. Bất quá, chỉ là thoáng thả lỏng một chút, bởi vì cuối cùng hắn vẫn phải bắt nàng.

Bắt quỷ? Chính mình làm sao có năng lực như thế đây! Thực sự là muốn chết!

Bởi vì đề phòng nữ quỷ đó trong một cái nháy mắt nào đó sẽ có thể lần thứ hai đột nhiên xuất hiện, buổi tối Thời Viễn vẫn luôn thấp sáng nến. Bất quá nói như vậy hắn liền phải nửa đêm đổi nến mới.

Thời Viễn trong mơ mơ màng màng trở mình xoa xoa con mắt, trong phòng ánh lửa dần tắt sợ đến hắn lập tức đứng dậy xuống giường nhào tới trước bàn.

Này bỏ một cái, ánh lửa bị gió hắn mang tới vừa thổi, tắt nến. (ồ dè)

Thời Viễn cầm trên tay cây nến mới lại nửa ngày không tìm được hộp quẹt, rõ ràng hắn đã để ở bên cạnh cây nến.

Thời Viễn sờ soạng tìm nửa ngày đều không tìm được hộp quẹt, lúc này trước mắt của hắn xuất hiện ánh lửa tinh châm.

—— đây là hộp quẹt phát ra ánh sáng.

Thời Viễn theo bản năng mà cầm qua hộp quẹt liền thổi một cái, ánh lửa khuếch đại, hắn lại lập tức ném hộp quẹt trong tay.

“Ha ha ha ha ha ha ha, quỷ nhát gan, Hừ!”

Thời Viễn cắn răng, đối tiểu quỷ treo ngược trên không trung làm một cái động tác nắm tay.

“Người tên tiểu quỷ đầu, dọa ta làm gì!”

Thời Viễn cũng không biết tại sao hắn không sợ tên tiểu quỷ này, khả năng là vì nó còn nhỏ? Hay là vì âm thanh nó cười rất lạnh lạnh? Lại hoặc là nó xác thực trưởng đến có một chút xú phù hợp với hình tượng đáng yêu trong lòng mình?

“Cái gì tiểu quỷ! Ta tại gian phòng này sống sờ thật nhiều năm biết bao, ta đã thấy bộ dáng vài cái lão thất phu chết ở phòng này.”

Thời Viễn nghe vậy ngẩn ra, cảm giác gió lạnh vèo vèo nhắm tâm mà xuyên. Phòng này chết nhiều người như vậy rồi chính mình còn có thể hảo hảo ngủ à...

Tiểu quỷ thấy sắc mặt Thời Viễn có chút không đúng, cười trộm mấy lần tiếp tục tác quái mà nói rằng: “Có một cái lão thất phu thời điểm chết mắt trợn trừng, tất cả mọi người tiến lên đều vuốt không được mắt của hắn. Che hắn liền mở, che hắn liền mở, che hắn liền mở —— “

“Hắn còn đột nhiên ngồi dậy nhảy một cái dọa mọi người.”

Thời Viễn sớm xem thấu lòng dạ nhỏ mọn của nó chỉ là không đánh gãy, hắn chỉ làm trầm trọng thêm, thực sự.

Kết quả hắn như thế chen vào một câu, trong phòng nhất thời không có tiếng.

Thời Viễn hơi nghi hoặc một chút mà nhìn sang, liền thấy tiểu quỷ một mặt sợ tới bùm mặt, thân thể ở giữa không trung run lấy bầy.

“Phốc! Chân chính quỷ nhất gan!”

Tiểu quỷ sinh khí, méo miệng nắm đấm trên không trung xoay vòng, nhưng đáng tiếc nó xuống không được, nếu không Thời Viễn khẳng định mặt mũi nở hoa.

“Ta... Ta mới không sợ! Oa...”

Thời Viễn im lặng, hắn đây là đem quỷ dọa khóc à...

“Này, tiểu quỷ đầu, uy... Người đừng khóc a.” Thời Viễn cảm thấy chính mình làm thật giống có chút quá.

“Ta, ta mới không khóc! Nha... Hừ!”

Thời Viễn:...

Thời Viễn thật vất vả thấy tiểu quỷ đầu ngừng tiếng khóc mới mở miệng lần nữa.

“Xin lỗi a, tiểu quỷ đầu, ta không nghĩ dọa người.”

“Hừ!” Tiểu quỷ đầu như là chiêm sữa sang uốn éo đầu trong nháy mắt liền xoay chuyển trở về, “Ta muốn ăn gà nướng.”

Thời Viễn bất đắc dĩ bĩu môi, này không chỉ là quỷ nhất gan còn là một hàng ăn vặt.

“Vậy cũng phải chờ trời sáng đã, hiện tại đêm hôm khuya khoắt ta đi đâu tìm cho người.”

“Không cần a, cái kia trong tủ treo quần áo người trong tay có gà quay, người hỏi xin nàg đi.”

Thời Viễn nửa ngày không suyễn qua khí, trong phòng này là có bao nhiêu quỷ... Toàn bộ một quỷ ốc a.

“Nàg dựa vào cái gì cho ta gà quay.”

“Nàg bắt nạt ta xuống không được, nói là ta cái gì thời điểm tìm được người giúp ta, nàg liền cho ta ăn. Vì một cái gà quay ta chờ thật nhiều thật nhiều năm biết bao, người nhanh đi xin!”

Thời Viễn lau hắc tuyến không tồn tại ở trên trán hướng về bên trong góc tủ quần áo đi đến.

Mở cửa tủ quần áo ra, bên trong quả nhiên có một cái ma nữ, dáng dấp thoát nhìn khoảng mười ba mười bốn tuổi, so với tiểu quỷ kia hơi lớn. Nàg rút lại ở trong góc cầm trong tay một khối gà quay bần thủ, trên mặt là một bộ biểu tình sợ hãi.

“Người...”

Thời Viễn còn chưa nói hết lời nàg liền cầm gà quay trên tay chậm rãi đưa tới, trên mặt còn miễn cưỡng bỏ ra một khuôn mặt tươi cười rất khó nhìn.

Thời Viễn lập tức thật đau lòng nàg, hắn biết đến nàg là thật tâm muốn cười, nhưng là tao ngộ đáng sợ khi còn sống đã không để cho nàg sẽ nở nụ cười.

“Đừng sợ, không ai sẽ lại thương tổn người.”

Thời Viễn tiếp nhận gà quay hư huyền, đối với lời mình nói cảm thấy có một tia buồn cười.

Nàg đã chết, không ai thấy được nàg muốn thương tổn cũng không thương tổn được.

“Cho, gà quay.”

Thời Viễn cầm gà quay đối tiểu quỷ, liền thấy tiểu quỷ một mặt hưởng thụ mà hít mạnh hơi.

“Oa, thơm quá! Ban đầu ta ăn gà quay chính là cái vị này, nhưng đáng tiếc khối này có chút ô uế.”

“Có ngửi là tốt lắm rồi, còn ghét bỏ.”

“Hừ! Ta tình nguyện!”

Thời Viễn cầm gà quay không nói tiếp, mình cùng tên tiểu quỷ tính toán cái gì, hiện ra không độ lượng.

Tiểu quỷ yên lặng mà ngửi mùi thơm đột nhiên nói một câu: “Nữ nhân kia chết chưa bao lâu.”

Thời Viễn tay cầm gà quay đột nhiên hơi động, trực tiếp đem gà quay hô ở trên mặt tiểu quỷ. Hắn biết tiểu quỷ nói tới ai.

“Người nhận thức nàng!” Hắn hảo khiếp sợ.

“Không quen biết, ta chỉ là có thể cảm giác được sự tồn tại của nàng. Tuy rằng nàng cách đến rất xa mà ta cũng có thể cảm nhận được oán khí trên người nàng. Phỏng chừng nàng bị chết cực thảm cực oan, nếu không quỷ bình thường không có oán khí lớn như vậy.”

“Nàng sẽ không đối người có uy hiếp gì đi?” Thời Viễn có chút không yên lòng mà dò hỏi.

“Bây giờ còn sẽ không, bắt quá —— “

Thời Viễn thấy nó nửa ngày không có nói tiếp, trong lòng rất gấp: “Người tại sao không nói?”

“Hừ, người đem gà quay thả xuống rồi!”

Thời Viễn nhận mệnh mà đem tay rũ xuống liền nhấc lên.

“Nói đi.”

“Hiện tại oán khí của nàng còn chưa đặc biệt đặc biệt nặng đối với người không có ảnh hưởng gì lớn, thế nhưng —— nàng rất có thể ở thời điểm nào đó bị kích thích liền sẽ biến thành ác quỷ.” Tiểu quỷ hít sâu một hơi mùi thơm gà quay vào mũi, “Thời điểm đó liền có thể giết người nào đó.”

“... Kẻ thù?”

“Đúng vậy.”

61. Quyển 8 - Chương 2

“Ta hận người nào!”

Thời Viễn đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, dọa ra một thân mồ hôi lạnh, buổi sáng ánh nắng chói chang ngày hè rồi một giây sau lại như đi vào nước lạnh giá mùa đông đóng thành băng.

Nữ quỷ kia bóp lấy cổ mình một mặt dữ tợn mà đối mặt của mình rống câu này đã ở trong mộng hắn xuất hiện hai lần.

Thời Viễn ngồi ở trên giường yên tĩnh yên tĩnh, mãi đến tận lúc cảm giác được có chút lạnh, hắn mới rung mình một cái xuống giường.

Hắn muốn rửa ráy, mang theo một thân mồ hôi hắn ngủ không được.

Thời Viễn trên người chỉ mặc kiện quần áo ngủ đơn bạc, cho nên thoát lên rất dễ dàng.

Nhưng hắn vẫn cứ dừng mở nút tay áo.

“Tiểu quỷ, người đang làm gì thế.”

Treo ở giữa không trung tiểu quỷ một bộ dáng vẻ vô tội, tiểu mặt tròn, mắt to nhìn siêu mạnh.

“Ta đang nhìn người cởi quần áo a, kẻ ngu xuẩn.”

Thời Viễn răng cắn rồi cắn, quyền nắm tái nắm: “... Quay đầu đi.”

“Quay đầu sang chỗ khác ta xác định không được, nha, bắt quá ngược lại là có thể không ngừng mà xoay quanh.”

Thời Viễn trong đầu lập tức có hình ảnh cảm giác: Một vật thể hình như viên cầu trên không trung cao tốc xoay tròn, trong một cái nháy mắt nào đó đột nhiên dừng lại đối người nữ cười quỷ dị.

Cảm giác này... Thực sự là ha ha.

Thời Viễn nắm nút buộc nhẹ buông tay, thôi, lợn chết không sợ bỏng nước sôi, hấn không tin! Một tên tiểu quỷ nhìn hấn có thể như thế nào.

“Ai! Người làm gì! Xấu xa!”

Thời Viễn nhìn tiểu quỷ bùm mặt không dám nhìn hấn mở nút áo cả người không nói ra được vui vẻ, hấn đã nói mà, tên tiểu quỷ này chỉ là mạnh miệng, kỳ thực cái gì cũng không dám, ha ha ha.

... Bắt quá chính mình bắt nạt một đứa bé cũng là được rồi, ai.

Thời Viễn không đánh lại tiểu quỷ đầu thú vị, tắm rửa sạch sẽ cứ tiếp tục đi ngủ.

“U, đồ tể Thời ngày hôm nay rốt cuộc đã tới, mấy ngày nay bận rộn gì sao đều không khai trương.”

Thời Viễn cười cười, nói: “Bạn chút chuyện nhỏ, đa tạ ngài ghi nhớ.”

Nhấn nhẹn cảm giác tay đầy mỡ, Thời Viễn đuổi mấy cái khách nhân.

Hấn ngày hôm nay đi ra nhưng không phải là vì kiếm tiền, hấn là muốn chuẩn bị bắt quỷ.

Cả ngày ngộp ở nhà cũng chờ không được nàng, ở bên ngoài còn có thể thử vận may, nói không chừng có thể nhìn thấy nàng. Dù sao nàng ngày đó xuất hiện ở trong sân hấn, nói rõ oán khí của nàng bắt nguồn từ phụ cận thôn này, cũng rất có thể nàng chết ở phụ cận đây, mà còn có một cái khả năng —— kẻ thù của nàng tại phụ cận.

Bất quá, hấn đột nhiên nghĩ đến một chuyện. Quỷ có thể đi ra ban ngày không?

hệ thống nhắc nhở, oán khí nặng quỷ ban ngày có thể hiện ra.

Thời Viễn:... Xem ra oán khí của nàng đã biến nặng, chính mình phải nhanh lên, nếu không thời điểm đó nàng thật sự biến thành ác quỷ, chính mình khỏi nói bắt quỷ, phỏng chừng cũng phải xong đời.

Thời Viễn đi lững thững tản bộ giải sầu, dò xét chung quanh.

Đột nhiên, hấn trừng trừng mắt, đột nhiên nhìn về phía một chỗ.

Nàng xuất hiện!

Bất quá —— tình huống có chút không ổn!

“... Đây!”

Thời Viễn hô một tiếng, nữ quỷ kia lập tức thu hồi tay chụp lên gáy tiểu hài tử quay đầu nhìn Thời Viễn liếc mắt một cái.

Cái nhìn này nhìn đến Thời Viễn sinh ra một tay da gà.

Cừu hận! Đúng, là cừu hận! Trong mắt của nàng viết đầy cừu hận.

Thời Viễn tâm lý rất bất an, nàng đây là muốn làm gì, một đứa bé mà thôi, nó có lỗi gì đâu.

Hấn ở trong lòng suy nghĩ một chút thời điểm tái nhìn sang, nàng đã không thấy, chỉ cửa tiểu hài tử đứng tại chỗ cũ.

Thời Viễn đi tới bên cửa tiểu hài tử ngồi xổm xuống.

“Tiểu bắt điểm, cha mẹ người đâu.” Thời Viễn nắm tay cửa tiểu hài tử nhẹ vuốt ve, tựa hồ vì chuyện vừa rồi đang an ủi nó, tuy rằng nó cái gì cũng không biết.

“Phụ thân ta ở nhà, ta lén lút chạy ra ngoài.”

Thời Viễn vừa nghe lời này dự định đưa nó trở về, nếu không nó ngốc ở bên ngoài không an toàn. Bất quá không quản thời đại nào, hùng hài tử thực sự là vẫn không để cho người bớt lo a.

Thời Viễn đem nó ôm lên thuận theo hướng ngón tay chỉ mà đi, bất quá hấn quên mất phía sau hấn còn có quầy hàng của mình, trên bàn còn để không ít thịt.

“Cha.”

Thời Viễn mới vừa buông nó xuống, nó liền xoay vòng tiểu chân ngắn nhanh chóng chạy vào nhà.

Tại thời điểm Thời Viễn xoắn xuýt có nên đi vào hay không, tiểu hài tử liền chạy ra khỏi một bên áo choàng hấn liền đi.

Thời Viễn có chút bật cười, cùng tiểu chân ngắn bước chậm đi vào.

“U, đây không phải là đồ tể Thời à! Gió nào thổi người tới.”

Thời Viễn thấy người này tâm trạng nhất đốn, thứ duyên phận này cũng thật là kì diệu.

Người này chính là người thời điểm lần đầu gặp gỡ mua thịt, nguyên lai nhi tử hấn chính là tiểu hài tử này.

“Đa tạ đa tạ.”

Người này từ chỗ nhi tử biết được tình huống, bận thỉnh Thời Viễn ngồi xuống.

Thời Viễn muốn hỏi việc liên quan với nữ quý đó lại không thể nào mở miệng, dù sao hấn hoàn toàn không hiểu chút nào về sự tình của nữ quý đó, huống hồ nàng và người nhà này có phải là có quan hệ hay không cũng không chắc, e rằng nàng ngày hôm nay trao tiểu hài tử kia chỉ là cử chỉ tùy ý.

Thời Viễn nghe âm thanh đóng cửa dừng tại chỗ một chút, tiếp bước nhanh lỵ khai.

Đi tới đi tới hấn vỗ trán một cái, bộ dáng một bộ ảo não.

Nguy rồi, thịt của ta bày ra!

“Thí chủ, không cảm tạ bần tăng sao?”

Thời Viễn nhìn người ngồi ở trên ghế gỗ trước bàn ăn mặc một thân hòa thượng, nhất thời có chút không tìm được manh mối.

Hòa thượng dường như cho là hấn không hiểu ý của chính mình, cố ý chỉ chỉ thịt trên bàn, một mặt biểu tình ghét bỏ trí thông minh của hấn: “Vừa nãy người chỉ lo đi, ngay cả sạp hàng cũng không cần. Bần tăng là người xuất gia thiện lương, không đành lòng nhìn thịt của người bị người cướp đoạt đi, đã không ăn cơm chay ở đây đợi một hồi lâu.”

Thời Viễn nghe hòa thượng này nói luôn cảm thấy không đúng, hòa thượng nói chuyện nguyên lai đều loại khẩu khí này à...

“Tạ ơn sư phụ —— “

“Không cần cảm ơn không cần cảm ơn, chia cho ta khối thịt là tốt rồi.”

Thấy Thời Viễn trừng lớn mắt, hòa thượng dường như phát hiện phản ứng của chính mình có gì đó không đúng, vội vã sửa miệng: “Nói sai, a di đà phật, cấp bần tăng bát rượu là được.”

Thời Viễn: “...”

Thời Viễn ôm vò rượu tâm lý rất xoắn xuýt, rượu này muốn xuất đi ra không? Hòa thượng không phải không nên uống rượu sao... Này phá giới làm sao đến rồi!

“Ta đến ta đến, không cần làm phiền thí chủ.” Hòa thượng nhìn thấy rượu toàn bộ đôi mắt đều nháng lửa, bộ dáng một bộ rất khát vọng, y trực tiếp đem vò rượu trong tay Thời Viễn cầm tới, chính mình bưng đặt lên bàn đá.

“Băng!”

Âm thanh nút lọ vò rượu mở ra nhưng hòa thượng cả người đều phấn chấn, y bèn đem mũi để sát vào đàn khẩu, một bộ dáng hưởng thụ: “Thơm a.”

Thời Viễn ở một bên cầm đều sắp rơi mất. Đây thật sự là hòa thượng mà không phải rượu thịt đồ xuyên quần áo hòa thượng?

(* đồ ở đây là lũ, bọn, nhóm, bè đảng thường có nghĩa xấu)

“Sư phụ... Người xuất gia sợ là không thể uống rượu đi?”

“Ừm... Phải nhưng là... Nói chung, ai nha, bần tăng là không bị này đó thanh quy Phật môn trói buộc.”

Thời Viễn như hiểu như không hiểu mà gật gật đầu, đây coi như là một loại tế công hòa thượng?

“Người này trong phòng người rất nhiều a.”

Thời Viễn tay chống đầu lập tức buông lỏng, cảm suýt chút nữa sứt mẻ tại trên bàn.

“... Sư phụ nhìn ra sao?”

Hòa thượng liền ực một hớp rượu, mới từ từ tiếp tục nói một câu: “Bần tăng mặc dù mắt vụng về, nhãn lực nhận thức mấy tên tiểu quỷ vẫn phải có.”

“... Vậy hôm nay bên ngoài có cái ma nữ, ” Thời Viễn nghiêm túc nhìn hòa thượng nuốt ngụm nước bọt, “Muốn bắt cổ áo hài tử, ngài cũng biết?”

“Nàng a!”

Thời Viễn tim nhảy tới cổ rồi, chờ hòa thượng nói tiếp.

“Không biết.”

Thời Viễn thẳng lên eo lập tức rụt xuống, đầy mặt biểu tình thất vọng. Nữ quỷ kia đã vậy còn quá thần bí, ngay cả hòa thượng thoát nhìn tu hành rất sâu này cũng không biết nàng.

Hòa thượng nhìn Thời Viễn lộ ra phản ứng trong dự liệu một biểu tình rất vi diệu, nhưng đáng tiếc Thời Viễn cúi đầu không nhìn thấy.

“Người sư phụ ngài nói kia, ta mới hô một tiếng nàng làm sao đã không thấy tăm hơi?” Thời Viễn rất nghi hoặc, “Ban ngày quỷ có thể đi ra ngoài không phải đều rất lợi hại sao? Phản ứng của nàng không đúng a.”

Hòa thượng thừa dịp bưng chén rượu lên không trung cong hạ khoe miệng, người này vẫn không tính là quá ngu.

“Nàng sợ người.” Y một mặt đứng đắn mở mắt nói mò.

Thời Viễn một mặt biểu tình không tin: “Thật sự?”

“Người xuất gia không đánh lời nói dối, bần tăng tu hành nhiều năm làm sao sẽ lừa gạt thí chủ. Thí chủ người có thể nhìn thấy nàng đại biểu người nắm giữ năng lực khác hẳn với thường nhân, quỷ sẽ thoáng tránh né người.”

Thời Viễn bán tín bán nghi, nếu là như vậy, trong phòng của mình làm sao còn có thể có quỷ... Cũng không thấy bọn họ tránh né chính mình a. Thoáng? Cái từ này dùng đích thực là ảo.

Bất quá, nếu nữ quỷ đó vừa nghe tiếng la của mình bỏ chạy, e rằng nàng thật sự sợ chính mình?

Hòa thượng ợ rượu trong lòng thầm nói: Tiểu tử, nếu không phải ta lúc đó ở sau lưng người, người sớm đã bị quỷ quần thân ném mạng nhỏ.

“Sư phụ, vậy ta phải như thế nào đối phó nữ quỷ đó đâu?”

“Bần Nhượng tự.”

Hòa thượng đứng dậy, uống no cần phải đi, chính mình liền giúp tiểu tử ngốc này tới đây, còn dư lại đều phải xem chính hắn.

Con đường phía trước phúc họa đều ở ý trời, a di đà phật.

Thời Viễn sợ nữ quỷ kia lại đột nhiên xuất hiện xúc phạm tới người chính mình không đối phó được, cùng ngày suốt đêm liền lên đường.

Bàn Nhược tự.

“Thí chủ chờ.”

Tiểu hòa thượng trong coi trước cửa chùa nhìn Thời Viễn hai tay chấp tay trước ngực vái chào, ra hiệu hẳn chờ mình đi vào bẩm báo.

“Thí chủ thỉnh, trụ trì Pháp Minh đang ở bên trong chờ đợi.”

Thời Viễn học theo răm rắp mà đối tiểu hòa thượng làm cái cúi chào, đi theo phía sau cậu đi vào.

Chùa miếu bầu không khí quả nhiên khác nhau, người vừa tiến vào liền cảm thấy tĩnh khí ngưng thần, an lành an bình, cả người khoan khoái.

“Thí chủ chắc chắn gặp qua sư đệ một khuôn mẫu không bám vào kia của ta, lão nạp vì y ở đây biểu thị áy náy, a di đà phật.”

Thời Viễn vừa nhìn hòa thượng này ngôn ngữ diễn xuất, nổi lòng tôn kính.

Đã nói, hòa thượng bình thường không nên là bộ dáng của hòa thượng trước kia mà, xem đi như vậy mới là một hòa thượng chân chính, hoặc là nói, đại sư.

Đại sư quả nhiên là đại sư, không cần nhiều lời liền biết ý đồ hẳn đến.

“Bản Tể, đi gọi Bản Thiện, Bản Trần sư huynh lại đây.”

Một tiểu hòa thượng nghe lệnh mà đi.

“Lão nạp hiện nay tu hành đến thời kỳ mấu chốt chỉ sợ không thể theo thí chủ xuống núi đi bắt quỷ, bắt quá hai đồ đệ tu hành không cạn của lão nạp có thể đi. Thí chủ yên tâm, bắt quỷ một chuyện, bọn họ tất có thể ứng phó.”

“Đa tạ sư phụ.”

Thời Viễn cùng đại sư hơi chờ giây lát liền thấy hai tăng nhân tiến vào đến.

Ánh mắt Thời Viễn sáng lên, Trình Mộ!

“Sư phụ, hiện nay số thiện nam tín nữ nhân đến chùa dâng hương tăng nhiều, đồ nhi cùng sư đệ đều xuống núi e sợ không thích hợp.”

Bản Thiện, Đại sư huynh, pháp hiệu Thể Thiện.

“Đại sư huynh nói rất có lý. Sư phụ, một mình đồ nhi theo thí chủ xuống núi đi bắt quỷ đi.”

Lần này ba người đều nhìn về Thời Viễn, kết quả... Thời Viễn một mặt si ngốc mà nhìn Trình Mộ.

“Khục... Ân, hảo!”

Trình Mộ yêu cầu cùng mình xuống núi, thiên ý như vậy, cảm tạ trời cao!

Mụ, vừa nãy suýt chút nữa xấu mặt, đều do Trình Mộ biến thành hòa thượng sau một bộ dáng cảm dục, thực sự là quá câu người.

(* có ai nghĩ là hòa thượng uống rượu là Mộ Mộ k??? Oa haha bị lừa r haha)

Mặc dù mặt không hề có cảm xúc một bộ dáng dập chính phái hòa thượng, nhưng môi hồng răng trắng, thân hình gầy gò rồi lại không mất anh tuấn, một thân áo sư mộc mạc nhạt sắc vẫn cứ được y xuyên ra cảm giác phong nhã cao thượng, mà đầu trọc... Sách, cũng là có một phong vị khác.

Thời Viễn muốn gọi người trước mặt nhưng lại không tiện mở miệng, chính mình nên gọi y cái gì đây? Nghe nói pháp danh của hòa thượng ngoại trừ sư phụ của bọn họ có thể gọi những người khác không thể tùy tiện kêu loạn. Nhưng là, hắn lại không biết pháp hiệu của Trình Mộ, lẽ nào trực tiếp gọi Trình Mộ?

Hắn đầu óc xoay một cái, có biện pháp.

“Sư phụ, quý này vừa vặn nắm bắt?”

Đi ở phía trước Trình Mộ một đường không nói một câu, lúc này, hắn ngừng lại.

“Thí chủ gọi bần tăng Tĩnh Tư là được.”

Thời Viễn gật đầu, coi bộ đây chính là pháp hiệu của Trình Mộ. Tĩnh Tư? Tha thứ hắn nhớ tới Lý Bạch.

“Việc bắt quý, sau khi bần tăng xuống núi lại nói rõ ràng.”

Lời này vừa xong, Trình Mộ lại bắt đầu đi, Thời Viễn dẫn lời không có hiệu lực đi đầu coi như thôi chỉ có thể yên lặng đuổi theo.

Thôi, chờ sau khi xuống núi lại cẩn thận cùng y giao lưu.

Thời Viễn trong phòng.

“Tĩnh Tư sư phụ, trước tiên tùy ý ngồi đi, ta đi rót nước cho ngài.”

“Làm phiền Thời Viễn thí chủ.”

Thời Viễn bưng thủy tiến vào liền thấy thân ảnh Trình Mộ ngồi thẳng tắp cùng cầm một chuỗi phật châu trong tay.

Y nhắm hai mắt lẩm bẩm, phật châu trong tay từng khóa từng khóa được y gảy vào lòng bàn tay.

Nhận biết được Thời Viễn tồn tại, y mở mắt ra đem phật châu thu vào trong quần áo.

“Người trong phòng có hai con tiểu quý. Ta vừa nãy nhìn rồi, bọn họ không có ý tứ muốn đả thương người, người chớ sợ.”

Thời Viễn sững sờ, y đây là không biết mình có thể nhìn thấy quý sao? Không ai nói cho y biết chuyện này?

62. Quyển 8 - Chương 3

Thời Viễn nhìn Trình Mộ xoay chuyển quanh cây hòe có tới một phút vẫn không có ý muốn dừng lại, cảm thấy trong lòng mình khó chịu giống như có vô số con sâu đang bò.

“Tĩnh Tư sư phụ, người đây là... Đang làm gì thế?”

Trình Mộ không tiếp lời, chỉ làm một cái động tác “Xuyt”.

Thời Viễn muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là đem một hơi nín trở lại. Hảo, ta nhẫn.

Đột nhiên, Trình Mộ như là phát hiện ra cái gì, y đột nhiên dừng lại ngay tại chỗ ngồi xổm xuống.

Thời Viễn lần này thở phào nhẹ nhõm, cũng muốn đi tới, lại bị Trình Mộ đuổi một cánh tay ra đưa lưng làm động tác từ chối lại một lần nữa đánh cho trở tay không kịp.

Mụ, đây rốt cuộc là muốn làm gì! Ta cái gì cũng không làm liền bị cự tuyệt đến ngàn dặm bên ngoài?

Thời Viễn suy nghĩ gì đều không để ý đi tới, liền bị hình ảnh trước mắt sợ đến miễn cưỡng dừng lại bước chân.

Một chỗ bên cạnh cây hòe từ dưới nền đất đột nhiên bỗng dưng toát ra một tia khói xanh, phiêu hốt chậm rãi bốc lên, sau đó phía trên biến mất không còn tăm hơi, phía dưới liền sẽ có khói xanh cuộn cuộn nhô ra không ngừng. Hơn nữa, khói xanh này mặc dù phiêu diêu bất định, tuy nhiên có thể mơ hồ nhìn ra là dáng dấp nữ nhân!

—— là nữ quý đó!

Thời Viễn nhíu mày thành thành xuyên chữ, môi mỏng khẽ mím, ngón tay khẽ nhúc nhích.

Hắn nhận ra.

Địa phương bốc lên khói xanh này chính là địa phương hắn đêm đó lần thứ nhất nhìn thấy bóng đen.

“Đúng, nàng ngày đó liền xuất hiện ở nơi đó!” Thời Viễn không tự chủ được bật thốt lên, ngón tay nhắm thẳng vào hướng vị trí khói xanh.

Thời Viễn nói xong câu đó đôi mắt liền mở thật lớn, thân thể cứng ngắc tứ chi không có cách nào nhúc nhích.

—— hắn bị Trình Mộ ôm vào trong lòng, đầu còn bị đặt ở trên lồng ngực thật chặt của y, sau gáy của hắn đang bị tay to của Trình Mộ nhẹ nhàng vỗ về.

Đây là một loại tư thái bảo vệ.

“Đừng nhúc nhích.” Đỉnh đầu truyền đến âm thanh thanh lãnh của Trình Mộ, Thời Viễn rốt cục cảm thấy an ủi mà thả lỏng thân thể, đem đầu hướng vào lồng ngực của y càng nhích lại gần.

Tay trên lưng lỏng ra, Thời Viễn cũng không tiện co lại tại trong lồng ngực của y nữa, cúi đầu lui về sau hai bước, kéo ra khoảng cách giữa hai người.

Thời Viễn hai tay phía sau lưng sốt sắng mà đem ngón tay vắt cùng nhau, hắn sau đó phải nói cái gì đó.

Nhưng là hắn vừa ngẩng đầu, người trước mắt cũng chỉ cho hắn một bóng lưng cao lớn anh tuấn.

Trình Mộ đã đi hướng bên cây hòe vị trí ma nữ xuất hiện, nơi kia khói xanh đã triệt để không còn.

Thời Viễn cắn răng, xem ra chính mình tự mình đa tình.

“Tĩnh Tư sư phụ, vừa nãy khói xanh —— “

“Là oán khí của nữ quỷ kia.” Trình Mộ đứng lên lần này nhìn về phía Thời Viễn, “Thí chủ sắp gặp nạn.”

Thời Viễn: “...”

Trình Mộ đưa bốn hạt châu trong tay, lầm bầm niệm kinh phật chính mình gần đây chưa tu hành xong. Ngày hôm nay xem dáng dấp kia, nữ quỷ này so với trong tưởng tượng của y muốn khó đối phó một ít, chính mình nên tính toán sớm một chút.

Y khẽ nhíu mày, động tác dưới tay liên tục.

—— có người ở phụ cận y.

“Tĩnh Tư sư phụ.”

Trình Mộ bị âm thanh chìm cá này nghe đến rối loạn tâm thần, kinh phật trong nháy mắt từ trong đầu bay hết ra ngoài. Y có chút bất đắc dĩ, chậm rãi mở mắt ra nhìn người trước mắt.

Bất quá, y một câu cũng không nói, liền hướng chỗ Thời Viễn bỏ nhào một cái.

Đứng ở trên thang Thời Viễn bị động tác Trình Mộ làm cả kinh, trong nháy mắt thân thể đổ ra phía sau liền từ trên thang rớt xuống.

“Thí chủ không có sao chứ?”

Thời Viễn đỡ eo lảo lảo trên đất, thảo, eo vừa nãy thẳng tắp đập xuống đất, như vậy sợ bị gãy.

Không có chuyện gì? Không có chuyện gì cái mỗ mỗ người!

(* bà già e nó chửi Mộ Mộ á)

“Không... Không có chuyện gì.” Thời Viễn một mặt biểu tình dử tợn, đau đến sắc mặt trắng bệch. Vì để cho chính mình hiện ra càng thảm hại hơn, Thời Viễn còn thừa dịp lần mà kê hờ cấp trên mặt cọ chút đất.

Liền như vậy, thừa dịp ngã sắp xuống giành lấy đồng tình.

Thời Viễn chính nghĩ như thế, Trình Mộ liền ngồi xổm xuống.

Nói mau muốn ôm ta đi vào! Nói mau!

“Bần tăng mạo phạm, a di đà phật.” Trình Mộ như ước nguyện của hắn... Nâng hắn lên.

Eo Thời Viễn bị động tác bước đi một cái của Trình Mộ, sắc mặt thật sự trở nên kém hơn.

Thất lưng của ta...

Lần này triệt để không cần xếp vào, ha ha. Hi vọng hòa thượng đầu gối chăm sóc người, thật là một loại ảo tưởng muốn tìm chết.

“Thí chủ muốn uống nước sao?”

Thời Viễn sinh không thể luyến, hắn hiện tại đau thành như vậy làm sao nuốt trôi nước.

“Kia thí chủ muốn ăn đồ ăn sao?”

Thời Viễn: “...” Không nên hỏi một chút rơi có nghiêm trọng không à!

Miễn cho nghe Trình Mộ nói nữa chính mình một mạch eo càng đau đến hơn hoảng loạn, Thời Viễn vội vã mở miệng: “Xoa mặt cho ta một tí đi.”

Này một câu nghe đủ nháo tâm.

Ở trong lòng đếm đếm Trình Mộ trong lúc xoa mặt cho hắn nói đầy đủ năm lần “A di đà phật”, Thời Viễn suýt chút nữa vắng tục. Không phải đụng xuống mặt à, còn như vậy! Trước khi ngủ hắn thô bạo như vậy cũng không thấy đến câu xin lỗi a!

Thời Viễn hơi hơi giật giật thân thể đổi thành một tư thế càng thoải mái, sau đó hắn nhắm chặt mắt lại, hắn cần lắng lắng.

“Thí chủ.”

Thời Viễn không mở mắt, chỉ là hữu khí vô lực mở miệng: “Làm sao vậy?”

“Vừa nãy nữ kia quỷ đột nhiên xuất hiện ở phía sau thí chủ, bần tăng sốt ruột trực tiếp bắt đầu đi bắt nàng, không ngờ thí chủ sẽ —— “

Thời Viễn nghe lời này tâm lý càng thấy hoảng hơn, này một lòng chặn tác động eo thương tổn của hắn, Thời Viễn nhất thời nghe răng trợn mắt một hồi lâu.

“... Kia trước người ôm ta cũng là bởi vì nàng?”

Trình Mộ không ngờ tới Thời Viễn đột nhiên sẽ đến một câu như vậy, rõ ràng sưng sốt: “... Phải “

Thời Viễn cảm giác eo càng đau, hắn đây thực sự là ở không đi gây sự tìm ngược cho mình.

“Thí chủ.”

Thời Viễn thật là có đốt đuốc lên: “Lại làm sao?”

“Thí chủ nằm ngang, bần tăng chậm rãi làm cho thí chủ giảm đau đớn.”

Thời Viễn lần này mở mắt ra: “Người làm?”

“Ừm.”

“Cả nhà người! Vậy mà người không nói sớm!” Thời Viễn lần này thật sự tặc mao, chuẩn bị đứng dậy cho Trình Mộ một quyền lên bụng, nhưng đáng tiếc trên eo đau đớn làm cho hắn miễn cưỡng đem tay ngừng lại cách bụng Trình Mộ còn có một quyền.

Thời Viễn sợ tình cảnh bối rối của mình làm chuyện cười cho Trình Mộ, hắn đột nhiên cắn răng một cái nắm đấm hướng phía trước đuổi không ít.

Nhưng một chút lực đạo kia chỉ đủ cong ngựa cho Trình Mộ.

Vẫn luôn một mặt chính kinh* Trình Mộ lần này có chút nhịn không nổi, nhưng y thấy bộ dáng đau đến mồ hôi lạnh của Thời Viễn, thực sự không dám cười ra tiếng.

(*: Từng trải, nghiêm nghị)

A di đà phật, tội quá tội quá.

“Người xuất gia các người cái gì đều sẽ làm được a?” Thời Viễn được Trình Mộ “Làm pháp” trên lưng quả nhiên thoải mái hơn.

“Thí chủ quá khen.”

Sau khi không đau Thời Viễn nằm ở trên giường liền nhắm chán, hần chuyển động đôi mắt đột nhiên nghĩ tới một chuyện: “Người vừa nãy làm gì nhất định phải đến trên nóc nhà tu luyện? Sợ ta thấy?”

“Cũng không phải, bần tăng chỉ là đi lên hóng mát một chút, thuận tiện hiểu ra hiểu ra phật pháp.”

Thời Viễn: “...” Hòa thượng tư duy đều quỷ dị như thế sao?

Thời Viễn nhắm mắt chợp mắt, sau một quãng thời gian hần thật sự là không giả bộ được.

Hần ngủ như thế ngược lại là không có chuyện gì, nhưng là Trình Mộ vẫn luôn ngồi trên băng ghế mãi đến tận bình minh? Một đêm cũng liền thôi, nhưng này một chốc cũng bắt không được quỷ a.

Hần là phải gọi y tới ngủ chung hay là muốn gọi y tới ngủ chung đâu?

Không được, kêu y cũng sẽ không tới, nói không chừng còn có thể càng mâu thuẫn với mình.

Nhưng này không gọi đi, trong lòng hần liền băn khoăn...

Vậy phải làm sao bây giờ mới hảo.

“Này, người không ngủ cả đêm bốc lên cái gì đây!” Tiểu quỷ đầu thấy Trình Mộ ngồi ở bên cạnh bàn nhắm mắt dưỡng thần một bộ dáng an tĩnh, hơn nữa Trình Mộ ban ngày cũng không đối với mình có cái gì ác ý, cho nên nó mới lớn mật mà lên tiếng.

“Ai!” Thời Viễn muốn nói tiểu quỷ đầu lại sợ ở trước mặt Trình Mộ lưu lại ấn tượng xấu, cho nên hần nhẩn nhẹn không nói ra lời gì không nên nói.

“Tiểu quỷ, chớ nên làm ầm ĩ.” Trình Mộ đột nhiên nói một câu.

63. Quyển 8 - Chương 4

Hầu Phái Lương hiện nay ba mươi có sáu, trong nhà có một thê tử thanh xuân dung mạo xinh đẹp thêm một nhi tử thông minh, người một nhà tương thân tương ái, cuộc sống gia đình tạm bợ sinh sống tốt.

Nhưng là, gần đây nhà bọn họ hảo hảo trúng tà.

Đầu tiên là mỹ kiều thê của Hầu Phái Lương vừa cảm giác nổi lên tựa như điên vậy nói mình đã bị bóp chết, ban ngày tinh thần hoảng hốt, buổi tối cũng sợ đến ngủ không được. Mãi mới chờ đến lúc ngủ đi, cổ tình chính mình liền mạng mà bóp lấy cổ mình không tha.

Sau đó có chuyện chính là nhi tử hần. Nhi tử hần không biết thế nào đến một hồi quái bệnh, thuốc và kim châm cứu không khỏi. Vài đại phu trị liệu qua đều nói không bệnh, nhưng nhi tử hần tổng sẽ quất tháo muốn mẫu thân, thân mẹ nó rõ ràng đã ở bên cạnh nó, nó nói không đây không phải là thân mẹ mình.

Chính mình làm giấc mộng không hảo, nhi tử tình huống cũng kỳ quái, mỹ kiều thê cảm giác sâu sắc không đúng, nhượng Hầu Phái Lương chuyên môn đi mời “Thần nữ” nổi danh thôn mười dặm tám.

Bỏ ra tiền dán bố thí, vốn tưởng rằng tình huống sẽ biến hảo, nhưng trên thực tế sự tình lại trái lại trở nên càng nát. Kia mỹ kiều thê đang ngủ vô ý thức bóp cổ mình mặc cho Hầu Phái Lương gọi như thế nào chính là bất tỉnh, mãi đến tận khi Hầu Phái Lương sợ nàng bóp chết chính mình mới bắt đầu đánh ngất xỉu nàng, nàng mới không còn động tĩnh. Nhưng ngày thứ hai tỉnh lại, nàng ngay cả mình mơ tới cái gì cũng không nhớ rõ.

Nhi tử hân cũng vậy, trước chỉ là không giải thích được luôn nói muốn tìm mẫu thân cũng không nhận thức mẫu thân của mình, hiện tại là trực tiếp đối với mỹ kiều thê hân vừa đá vừa đánh, một bộ dáng thống hận.

Một nhà ba người chỉ Hầu Phái Lương không có việc gì, chính hân vừa sợ sệt vừa nháo tâm, e sợ sẽ có cái quái sự gì giáng lâm đến trên đầu hân. Nếu như hân cũng xảy ra chuyện, một nhà bọn họ này phải sống thế nào.

Trước hân mệnh lệnh tìm “Thần nữ” kia chỉ bởi vì vợ đẹp, lần này là hân sốt ruột bận hoảng loạn mà đi tìm “Thần nữ”.

Nhưng là “Thần nữ” như trước chẳng hề cao hứng thỉnh hân đi vào, mà khi nhìn thấy hân liền lập tức đóng cửa lại, một bộ dáng gặp phải ôn thân. Hầu Phái Lương rất rõ ràng mà nhớ kỹ câu nàng lúc đó cách cửa nói kia: Ác hữu ác báo.

Hân trong lòng cả kinh, đem câu nói này gặt gao đặt ở trong lòng ai đều không có nói cho, kể cả người bên gối.

Cả ngày bị sợ hãi vây quanh, Hầu Phái Lương tinh thần cũng càng không tốt, hân cả ngày mượn rượu an ủi, quay đầu lại suýt chút nữa uống chết người.

Nghe nói trong nhà Thời Viễn đến hòa thượng bắt quỷ, hân ngay lập tức liền tìm tới.

Ở một bên yên lặng uống trà không nói tiếng nào Thời Viễn nghe xong Hầu Phái Lương nói sau, miễn cưỡng đem trà trong miệng phun ra ngoài. Cả nhà bọn họ đây là gặp phải quỷ, hơn nữa theo như hân ta nói, còn là một con quỷ rất lợi hại.

Thời Viễn tâm trạng nhất đồn, đột nhiên nhớ lại chuyện lúc trước nữ quỷ đó trao cổ áo sau lưng tiểu hài tử, ta thiên, nhà bọn họ gặp phải quỷ sẽ không hảo tử bất tử chính là nàng đi.

Thời Viễn tâm tư ở trong đầu dờn sông lấp biển làm cho hân có chút đau đầu, hân vỗ vỗ cái trán hòa hoãn tâm tình sau, mới dềnh dặc nói một câu: “Nữ quỷ đó người nhận thức sao?”

“Tuyệt đối không quen biết.”

Nhìn Hầu Phái Lương một bộ dáng xác định, Thời Viễn nhất thời cũng mơ hồ hoảng loạn.

Kia nữ quỷ đó ——

Không đúng!

Hầu Phái Lương làm sao biết nàng là cái ma nữ! Chính mình mới vừa chỉ là thuận miệng vừa hỏi hân ta liền trực tiếp trả lời khẳng định nói là không nhận thức, xem ra... Trong này đúng là có chuyện gì tồn tại, chỉ là hân ta dấu giấu ở đáy lòng không muốn nói ra, chính mình không biết thôi.

Thời Viễn ngẫm lại bộ dáng nữ quỷ kia thời điểm lúc trước xuất hiện, nhìn lại Hầu Phái Lương một mặt kiên định một chút, tuy rằng Hầu Phái Lương vừa này phản ứng không thật, hân vẫn chưa tin Hầu Phái Lương có thể làm ra loại tàn nhẫn chuyện giết người này, huống hồ là với một người phụ nữ.

“Thí chủ, người đang làm, trời đang xem.” Vẫn luôn không lên tiếng Trình Mộ đột nhiên nói một câu như vậy, không đợi xem Hầu Phái Lương có phản ứng gì, y liền đứng dậy đi ra.

Thời Viễn tâm tình bây giờ nói như thế nào đây, so với chó Nhật không khá hơn bao nhiêu.

Bởi vì hân bụng một đại chậu máu chó đen đã tại chỗ đứng có tới nửa canh giờ, nhưng Trình Mộ nhắm hai mắt tụ tinh hội thần niệm thứ gì căn bản không có ý tứ muốn sửa sang hân.

Thời điểm Thời Viễn mặt đến tay đều sắp không tri giác, Trình Mộ rốt cục trợn mắt.

“Thời thí chủ, người đây là?”

Thấy Trình Mộ một bộ dáng kỳ quái hỏi ý, Thời Viễn ở trong lòng cười cười, nếu người rốt cục hỏi ta, vậy ta liền biểu hiện tốt một chút.

“Người không phải muốn quỷ sao? Ta đây là chuẩn bị đồ vật đối phó ma nữ a.” Nói xong câu này, Thời Viễn đem chậu thả trên mặt đất, tàn nhẫn mà vẩy vẩy tay, “Ta bưng nó có nửa canh giờ, ta không mệt, thật sự, người tiếp tục.”

Nhìn Trình Mộ một mặt biểu tình “Khổ sở đau lòng”, Thời Viễn lộ ra một cái mỉm cười tự cho là có thể làm cho lòng người đau rồi lại không có vẻ rất lập dị, nói: “Không có chuyện gì, người tiếp tục.”

“... Đây máu chó đen không có gì dùng.” Trình Mộ cuối cùng đem câu nói này nói ra.

Thời Viễn: “...” Sự tình làm sao lại phát triển có chút không đúng đây. Nói tốt ẩn bài vô hệ thống bài ra đầu. Chính mình này là cưỡng ép bán ngu xuẩn còn không tự biết còn khoe khoang tranh thủ đồng tình à. Chính mình đi chết đi là vừa, thật sự.

Trình Mộ nhìn Thời Viễn một mặt biểu tình “Chính mình tại sao ngu xuẩn như vậy”, có chút băn khoăn mà thêm một câu bù đắp nói: “Máu chó đen đối với tiểu quỷ thông thường vẫn có chút hữu dụng, ân.”

Thời Viễn: “...” Có thể hay không đừng bỏ đao, hẳn biết mình đã làm quá ngu.

Thời Viễn tâm lý khó chịu, hẳn đột nhiên bưng lên máu chó đen liền đổ xuống đất, ngược lại cũng vô dụng.

Lần này hẳn quyết định không tái tìm đường chết, giống như tử thi yên lặng mà lần thứ hai tập trung tinh thần nhìn Trình Mộ lăm bằm, tỉ mỉ mà tính y trên người có bao nhiêu miếng vá.

To to nhỏ nhỏ bầy chỗ, vừa vặn đủ triệu tập Thần Long.

“Không được!”

Trình Mộ đột nhiên mở mắt hô câu này liền nhanh chân chạy ra ngoài.

Thời Viễn không biết tình huống cụ thể, hẳn có chút ép mộng mà nhìn đồng dạng sững sờ ở một bên Hầu Phái Lương: “Sững sờ làm gì, đi a.”

Hầu gia, Trình Mộ một đường đi tới Hầu gia.

Thời Viễn tâm lý bất an lần này có chút rõ ràng, hẳn cảm giác có chuyện gì đó không hay sắp xảy ra.

Trình Mộ dừng ở cửa Hầu gia rồi không có động tĩnh, đứng khoảng một nén nhang, y đột nhiên hô to lên tiếng: “Lui về phía sau! Mau lui lại sau!”

Thời Viễn bị Trình Mộ chướng phong mang theo lui về phía sau không ít, hẳn tim đập nhanh hơn, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm đại môn đóng chặt của Hầu gia.

Hắn có dự cảm, có thứ gì muốn đi ra.

Trong vòng một hơi thở, toàn bộ bầu trời phong vân biến sắc, một bộ mưa gió nổi lên, tà phong thổi qua, cuốn lên áo bào người, giống như là muốn đem nó xé rách.

Tiếp theo một cái chớp mắt, đại môn Hầu phủ đột nhiên tự động mở ra, từ chỗ Thời Viễn bọn họ hướng bên trong xem, thứ gì cũng không có, một bộ dáng an tĩnh.

Ngay trong nháy mắt, Thời Viễn đột nhiên mân môi, nắm đấm dưới tay bóp vang lên kèn kẹt.

Một mỹ phụ nhân từ một bên trong nhà đột nhiên xuất hiện, một cái tay ngắt lấy cổ mình, một cái tay khác cầm lấy cái tay này thật chặt, nàng xem ra phi thường thống khổ, bởi trên tay dùng quá sức sắc mặt liền dị thường hồng, đây là kết quả của việc hô hấp không thông khí huyết dâng lên đưa đến.

“Lâm nương a, người làm sao vậy?”

Hầu Phái Lương nhìn thê tử liền thành bộ dáng này, cả người cảm xúc lập tức trở nên rất không yên ổn, hẳn ta cất bước đi lên dự định giúp nàng một chút.

Thời Viễn giựt mạnh hẳn ta.

Hầu Phái Lương không nhìn thấy không có nghĩa là hẳn không nhìn thấy, người mỹ phụ kia trên cổ ngoại trừ nàng tay của chính mình ở ngoài còn có một cái tay ẩn hình.

Thời Viễn vừa thoảng ngẩng đầu liền cùng chủ nhân của cái tay kia đối mặt.

Trên mặt vết thương, trên cổ vết trói, trong mắt che kín cừu hận.

——nữ quỷ đỏ.

“Phóng hạ đồ đao, vừa chết, liền quên hết việc vật trước kia uống Mạnh bà thang tái thể đi thôi.” Trình Mộ hai tay chấp trước ngực một mặt thành kính, “Bần tăng có thể giúp ngươi một tay, buông tay đi, nam mô a di đà phật.”

64. Quyển 8 - Chương 5

Nhìn Hầu Phái Lương một mặt đau lòng đỡ kiêu thê của mình, Thời Viễn tạm thời an tâm xuống quay đầu nhìn về phía Trình Mộ.

Trình Mộ đang cùng nữ quỷ đỏ đánh thành một đoàn, âm dương lưỡng khí xung đột lẫn nhau, tức thì sắc trời trở nên hắc trầm, âm phong từng trận, làm người sờn cả tóc gáy.

Trình Mộ bấm tay niệm một thủ quyết, khoảnh khắc đầu ngón tay trở bốc lên một bó kim quang, tựa như tia chớp thẳng đến mi tâm ma nữ.

Không nghĩ tới nữ quỷ kia công lực không bình thường, trực tiếp há mồm nuốt vào ánh sáng, sau đó dữ tợn mà nở nụ cười.

Thời Viễn cảm thấy không ổn sâu sắc, thời điểm nhìn sang, biểu tình trên mặt Trình Mộ cũng biến thành rất nghiêm nghị, xem ra có chút phiền phức.

Trình Mộ nhắm mắt đưa bàn tay mở ra, trong miệng nhanh chóng lẩm bẩm cái gì, Thời Viễn nghi hoặc nhìn, không khỏi trợn to hai mắt, đầy mặt kinh ngạc.

Chỉ thấy trên tay của y bỗng dưng xuất hiện một cây đao mộc kiếm, trên thân kiếm dán vào một tấm ấn chữ hoàng phù, mũi kiếm khoan bằng phẳng lại ẩn hiện kim quang.

Trình Mộ cầm kiếm đứng ngạo nghễ với không trung, một thân tăng bào cũ nát không che giấu được khí tràng mạnh mẽ của y, âm phong lạnh rung cũng không loạn chút nào ánh mắt kiên nghị của y.

Y như trước một mặt bình tĩnh mà nói một câu: “Hiện nay đình chỉ vẫn như cũ có thể được, bần tăng vẫn sẽ bất kể hiềm khích lúc trước, độ ngươi chuyển thể thành người.”

Đáng tiếc nữ quỷ kia cũng không để ý lắm, đối Trình Mộ trực tiếp nhào tới, Trình Mộ ánh mắt bất biến chỉ là kiếm trong tay giơ lên nhắm thẳng vào ma nữ.

Nữ quỷ kia cách mũi kiếm càng ngày càng gần, phù trên thân kiếm liền run lên càng ngày càng lợi hại, ngay cả kim quang ở mũi kiếm cũng lóe lên càng ngày càng chói mắt, làm cho Thời Viễn neho lại mắt, nhất thời không thấy rõ thế cuộc.

Thời điểm tái mở mắt, tất cả phẳng phất như dừng lại. mũi kiếm của Trình Mộ đâm thẳng mi tâm ma nữ, xuyên thấu qua thân thể của nàng.

Thời Viễn thở phào nhẹ nhõm, Trình Mộ biểu tình cũng thư hoãn rất nhiều.

Ngay khi mọi người nghĩ là tất cả đã kết thúc, Trình Mộ cùng ma nữ đột nhiên bị một đám cô hồn dã quỷ phiêu trên không trung vây lại đến mức chật chội, Thời Viễn xuyên thấu qua khe hở thân thể rậm rạp chẳng chịt của bọn quỷ, cũng chỉ nhìn thấy của một góc áo bào Trình Mộ.

Hắn chấn động, trong phút chốc kim quang tứ tán, Thời Viễn nhìn thấy trước mắt cả kinh nói không ra lời.

Này đó cô hồn dã quỷ từng cái từng cái nhanh chóng xuyên qua thân thể Trình Mộ không biết bao nhiêu lần, Thời Viễn trơ mắt mà nhìn tay cầm kiếm của Trình Mộ run lấy bầy, sắc mặt dù phát bạch, phật châu mang ở cổ tay cũng từng hạt từng hạt một mà tứ tán ra, rơi xuống đất phát ra nhiều tiếng vang trầm đục.

Rớt cục tay cầm kiếm của y vô lực buông xuống, đôi mắt nhắm lại, cả người tàn nhẫn mà rơi từ không trung.

Thời Viễn hoảng rồi, hắn chạy lên trước muốn tiếp được Trình Mộ, nhưng đáng tiếc không kịp.

—— Trình Mộ thẳng tắp đập xuống bên chân của hắn, Thời Viễn sững sốt trên tay còn giữ động tác muốn tiếp người.

“Bộp bộp bộp —— “

Ầy trời tiếng cười quỷ dị khiến mắt Thời Viễn đỏ lên vì tức, dưới tay hắn run rẩy nâng Trình Mộ máu me khắp người dậy, ngửa mặt lên trời gào to: “Các người đi chết đi!”

Đi chết? Nhưng bọn họ đã chết.

Mắt thấy bọn quỷ kia đột nhiên ngừng tiếng cười, toàn bộ hướng về phía hắn mà đến, thời điểm một mảnh tối om om trực áp đỉnh đầu, Thời Viễn bảo vệ mặt Trình Mộ thật chặt trong lồng ngực chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Đến đây đi, nếu phải chết, hắn liền bồi tiếp Trình Mộ.

Đáng tiếc, không có thể chết thành.

Vừa mở mắt sắc trời sáng choang, một tia một hào quỷ ảnh đều không có, phẳng phát quỷ khóc vừa này chỉ là một cơn ác mộng.

Nhưng mà, cũng không phải. Trình Mộ như trước một thân huyết sắc, thẳng còi còi mà nằm trên đất không có mở mắt ra.

“Thí chủ, còn không mau cứu hắn?”

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng người, Thời Viễn hoàn hồn vừa nhìn, nguyên lai là hòa thượng trước kia giúp hắn xem quầy thịt rồi hỏi hắn muốn uống rượu.

Vừa này... Là hắn đã cứu ta?

Trình Mộ không biết mình đến cùng có mở mắt ra không, bởi vì trong đầu y hôn hôn trầm trầm, trước mắt không thấy rõ bất kỳ màu sắc gì, chỉ có thể nhìn thấy bóng đồ vật mơ mơ hồ hồ, hết thấy đều không rõ ràng, hết thấy đều phẳng phát như trắng trong nước hoa trong gương, chỉ là huyền ảnh mà thôi.

Y lắc đầu một cái, hết thấy đồ vật đều giống như không còn, trống rỗng.

Y vuốt ve cái trán, lại đi nhìn lên, trước mắt rốt cục cũng rõ ràng, thế giới của y hoàn toàn sáng rực.

Trước mắt, y một thân một mình đi ở một con đường thượng, hẹp hẹp, thẳng tắp thẳng tắp, không thể nhìn thấy điểm cuối.

Y quay đầu lại dưới chân trống rỗng, không có đường lui, cho nên, y chỉ có thể một đường đi tiếp.

Không biết đi bao lâu, ven đường chậm rãi xuất hiện một ít đảo hình hoa hồng kim bản to đầu nhọn, kỳ quái là, đầy đất đỏ tươi nhưng không có một mảnh lá xanh.

Trình Mộ liếc vài lần không dừng bước, tiếp tục đi về phía trước.

Đi đoạn đường, vào mắt ven đường tức xanh biếc, đầy đất lá xanh không thấy đóa hoa, Trình Mộ lập tức vất lông mày nhớ ra cái gì đó.

Đây là hoa bỉ ngạn. Hoa nở không thấy lá, có lá không nở hoa, hoa lá vĩnh viễn không gặp gỡ.

Trình Mộ mặt mày âm trầm, không nói một câu, bước chân dưới chân tăng nhanh đi về phía trước, y đang tìm một vật.

Quả nhiên, đi chưa được mấy bước, y nhìn thấy ven đường một đôn đá đột ngột.

Đến gần nhìn lên, chỉ thấy mặt trên khắc lại ba chữ lớn —— Hoàng Tuyền lộ.

Trình Mộ nhắm mắt lại, quả nhiên, chính mình này là đi ở trên đường hoàng tuyền.

Mạnh bà?

Hai tay y chấp trước ngực ở trong lòng niệm thầm một tiếng, thời điểm mở mắt cách vài bước chân bỗng đứng nhiều hơn một cái bàn vuông, trước bàn ngồi một lão phụ từ mi thiện mục.

Lão phụ không nhìn Trình Mộ mà chỉ nhìn bát trên bàn, thỉnh thoảng còn hướng bên trong thêm ít đồ.

“A di đà phật, bần tăng Tĩnh Tư, xin hỏi mạnh bà đây là hướng trong bát bỏ thêm vật gì?” Trình Mộ cách xa mấy bước cũng không nhìn thấy mạnh bà bỏ thêm thứ gì, y nhẹ giọng mở miệng không có bất kỳ sợ hãi đối với tử vong, phảng phất chỉ là đang cùng một người bạn bè nói chuyện trời đất.

“Mấy khối mứt mà thôi.” Mạnh bà trong lời nói mang cười, “Khi còn sống hết thấy đau khổ chỉ là mây khói phù vân, uống bát Mạnh bà thang của ta đây, ăn mấy khối mứt này, thống khổ năm xưa đều quên mất.”

Trình Mộ chấp tay ngồi đối diện mạnh bà.

“Cái gọi là có nhân có quả, mạnh bà tốt bụng như vậy nhất định có thể có hảo quả, a di đà phật thiện tai thiện tai.”

“Cũng không phải, ta tại đây trên đường hoàng tuyền này sống sờ không biết bao nhiêu năm tuổi tác, gặp qua không biết bao nhiêu người, vô luận bọn họ thiện hay ác, uống chén canh này liền đều là khởi đầu mới.” Mạnh bà liền bỏ thêm mấy khối mứt vào trong một cái chén khác, “Đời thứ hai, kiếp trước có người hại không ít người bị ngàn đao vạn quả, kiếp trước người xấu trái lại một đời hưởng thiên yên vui mà chết. Bởi vậy, lão phụ ta làm sao lòng tốt đều là vô dụng, kết quả tốt chỉ do tự thân bọn họ lựa chọn như thế nào.”

Mạnh bà bưng lên một bát đưa đến trước mặt Trình Mộ, Trình Mộ nhìn nước trong bên trong nổi mấy khối mứt, không nhìn ra huyền diệu như thế nào.

“Nước này đến từ vong xuyên, nước vong xuyên ở chỗ vong tình.” Mạnh bà âm thanh chậm rãi nói đến, “Sư phụ dư tình chưa xong, ràng buộc chưa dứt, bản thân cũng không nên vong, trở về đi thôi.”

Trình Mộ theo bản năng vừa quay đầu lại, khi đến lộ trở về khoan khoái hơn, phía trước mơ hồ lộ ra ánh sáng.

“Về đi.”

Trình Mộ làm lễ phật gia, quay người hướng về phía ánh sáng đi đến.

Cách ánh sáng còn có vài bước, y nghe thấy một thanh âm rõ ràng dễ nghe, một lần lại một lần.

“Trình Mộ.”

Y miệng hơi cười, nhanh chân vượt hướng về phía quang minh.

Thời Viễn, là âm thanh Thời Viễn!

—— y nghe được.

65. Quyển 8 - Chương 6

“Sư phụ, y... Y tỉnh rồi!”

Thời Viễn đỏ mắt lên nhìn mí mắt Trình Mộ khẽ nhúc nhích có dấu hiệu thức tỉnh, kích động quay đầu đối hòa thượng đang rót rượu uống có chút nói năng lộn xộn mà nói một câu.

“Ồ.”

Hòa thượng tiếp tục rót rượu uống, đối với lời Thời Viễn nói căn bản không để ý lắm. Tiểu tử này có thân phận kia kề bên người làm sao có khả năng sẽ dễ dàng bị ác quỷ giết chết. Nghĩ tới đây, hòa thượng liền ực một hớp rượu, dường như có chút đồ kị mà dùng chút lực đạo nâng cốc rượu hướng trên bàn đặt xuống. Ta làm sao lại không có quá khứ hảo như tiểu tử này đây, phật tổ nhất định là oán giận ta phá giới. Nhưng phá giới mà, ta cam tâm tình nguyện. Thôi thôi, ta vẫn là tiêu dao tửu điểm mà uống từng ngụm lớn.

Thời Viễn có chút tức giận phản ứng của hòa thượng nhưng lại không tiện nhiều lời, dù sao hắn vừa nãy giúp bọn họ. Huống hồ Trình Mộ mới vừa tỉnh, hắn trọng điểm vẫn là đặt lên tình trạng thân thể Trình Mộ quan tâm cho thỏa đáng.

“Tĩnh Tư, người cảm giác thế nào?”

Nghe Thời Viễn quan tâm vừa nhìn hắn đỏ viền mắt, Trình Mộ không trả lời chỉ là một mặt cười si ngốc.

Từ khi y bị đuổi ra khỏi nhà vào Phật môn, y đã lâu không được qua người khác quan tâm. Tại chùa miếu, cả ngày chuyện làm nhiều nhất chính là tu hành tu hành tu hành, không ai sẽ đa tâm nhớ quan tâm y, ngay cả sư phụ cũng chỉ là có lúc dò hỏi y liên quan đến tiến triển tu hành một chút.

Trình Mộ trong lòng nghĩ như vậy Thời Viễn cũng không biết, hắn một mặt hoảng sợ lần thứ hai chuyển hướng về phía hòa thượng uống rượu: “Sư phụ, y này chính là ngốc, ngốc hả? Người mau tới xem một chút!”

Nghe Thời Viễn nói Trình Mộ phục hồi tinh thần lại có chút không nhịn được cười, y dờ dờ đầu các loại vẫn còn nhìn nhau liếc mắt một cái: “Sư thúc.”

“Là choáng váng, không lành được, người hảo hảo chiếu khán đi.”

Hòa thượng cầm hồ lô rượu đứng dậy từ từ đi ra ngoài, thời điểm đóng cửa liền thêm một câu: “Bản Trần, tất cả đều do thiên định.”

Thời Viễn đối lời hòa thượng này nói căn bản không tìm được manh mối, cả người có chút sững sờ.

Nghe được tiếng Trình Mộ ho nhẹ hắn mới từ bên trong sững sờ lấy lại tinh thần, dùng một loại ánh mắt rất hoài nghi nhìn chằm chằm đôi mắt Trình Mộ: “Người... Người đến cùng thế nào?”

Trình Mộ chậm rãi giơ tay lên, Thời Viễn phối hợp thân thể thấp thấp đến gần y một ít, cho là y muốn bảo hắn làm chuyện gì.

Kết quả, hắn cũng chỉ là bị Trình Mộ sờ sờ đầu.

Ai tới nói cho hắn biết xảy ra chuyện gì... Hắn đây là bị một cái động tác vén của Trình Mộ tìm ra manh mối à...

Này không giống Trình Mộ diễn xuất a, y chính là một hòa thượng quy củ một lòng hướng phật a.

Quả nhiên là choáng váng.

Trình Mộ bắt đầu dĩ cùng Thời Viễn giải thích hồi lâu mới làm cho Thời Viễn tin tưởng y thật sự ngoại trừ mất máu thân thể có chút suy yếu ngoài ra chỗ khác đều không có vấn đề gì, đầu óc và vân vân hảo vô cùng.

“Kia, vậy người vừa nãy sờ đầu ta làm gì?” Thời Viễn biết được y không ngốc liền nghĩ tới chuyện vừa rồi, này không có cách nào giải thích a, y nếu không ngốc làm sao sẽ tìm ra manh mối, trừ phi y...

Thời Viễn trong lòng có chút nai vàng ngơ ngác, hắn thật hồi hộp Trình Mộ sẽ làm sao trả lời hắn.

Trình Mộ nhìn Thời Viễn một bộ ứng đồ mặt bộ dáng mong đợi đột nhiên thất thần một chút, mình là người xuất gia, tại sao có thể đối với người khác nổi lên tâm tư, huống chi Thời Viễn còn là nam nhân...

Trình Mộ nghĩ như vậy, biểu tình lập tức nghiêm túc, y nhắm hai mắt lại che giấu cảm xúc mình vốn không nên có, sau đó một mặt bình tĩnh mà chậm rãi nói rằng: “Vừa nãy bản tăng mới vừa tỉnh tâm tư hỗn loạn mới mạo phạm thí chủ, tội quá tội quá, a di đà phật.”

Thời Viễn cười cười bộ dáng một bộ không có chuyện gì nói: “Ta cũng biết là như vậy, mới vừa tỉnh chính là đầu óc không rõ ràng. Ta đi chuẩn bị điểm tâm cho người, người trước tiên hảo hảo nằm.”

Thời Viễn nói xong liền đứng dậy rời khỏi, hắn không muốn bộc lộ ra cảm xúc buồn bực nhượng Trình Mộ nhìn thấy. Quả nhiên như mấy lần trước giống nhau, Trình Mộ y chỉ là cử chỉ vô ý, là chính mình tự mình đa tình.

Thời Viễn cười khổ một cái an ủi mình, dù sao Trình Mộ bây giờ là một cái hòa thượng, hòa thượng vốn là nên vô dục vô cầu a. Chính mình tái nỗ lực, đúng, tái nỗ lực, sớm muộn sẽ thành công.

“Uống đi.” Thời Viễn một tay bưng cái bát một tay đem cái muôi đưa tới trước mặt Trình Mộ.

Trình Mộ có chút thẹn thùng, nghĩ tới hôm nay y mang tới ảo giác cho Thời Viễn, tâm lý càng là mâu thuẫn, y kỳ thực... Không muốn cự tuyệt.

“Ta tự mình tới đi.”

Thời Viễn kiên định nhìn y động tác không thay đổi: “Tĩnh Tư, nếu như người muốn tự mình động thủ khiến cho thời gian thân thể khôi phục càng chậm hơn, ta không ngại tốn nhiều thời gian hơn chăm sóc người.”

Cảm nhận được cái muôi kề sát ở trên môi cùng cảm xúc của Thời Viễn, y không có cách nào phản bác nữa, không thể làm gì khác hơn là hé miệng đem cháo loãng uống vào.

Uống vào cháo loãng ấm nóng, nhượng tâm y đều ấm lên. Trình Mộ một bên uống kê hử nhìn động tác Thời Viễn buông mặt nghiêm túc thổi cháo loãng có chút bốc lên nhiệt khí bên trong cái muôi cổ ấm áp trong lòng càng thêm đầy, dường như sắp muốn tràn ra tới.

Y hối hận rồi, y vừa nãy không nên nói lời cự tuyệt. Chính là, hối hận thì có ích lợi gì, chính mình không từ chối thì có thể như thế nào...

Trình Mộ chống đỡ bên giường mà muốn đứng lên, Thời Viễn lập tức hoảng rồi, hần lập tức vén chăn lên từ trên mặt đất lên vài bước đến bên giường đè xuống vai Trình Mộ.

“Làm sao vậy, người muốn làm gì ta giúp người.”

Trình Mộ mặt không thay đổi nhìn đôi mắt Thời Viễn: “Bần tăng xuất gia mười năm tu hành vẫn phải có, điểm thương tổn ấy cũng không lo ngại. Thí chủ giường nước bần tăng ngủ trên đất đi.”

Nói, Trình Mộ liền muốn tiếp tục động tác ngồi dậy, nhưng tay Thời Viễn đặt ở trên vai y lực đạo tăng thêm, y hiện tại thân thể suy yếu dĩ nhiên không thể chống lại tay Thời Viễn. Trình Mộ cau lên một mặt cười khổ, này một lần bị thương làm sao liền yếu thành như vậy.

Thời Viễn hai mắt đỏ lên, tay nắm lấy vai Trình Mộ dời đến cổ áo, nếu không phải kiêng kỵ Trình Mộ có thương tích trên người hần nhất định muốn tấn y một trận.

“Không được.”

“Bần tăng ——”

“Chính là không được.” Thời Viễn âm thanh nâng lên, trong giọng nói rõ ràng có hỏa khí, “Ở nhà ta phải nghe ta.”

Nói xong câu này Thời Viễn phảng phất mất khí lực, hần buông lỏng tay quay người trở về chăn đệm nằm dưới đất. Nằm xuống, đắp chăn, nhắm mắt, động tác làm liền một mạch.

Trình Mộ cảm thấy tâm mệt, chống đỡ lâu đến y cũng có chút không chịu nổi, thấy vậy không thể làm gì khác hơn là làm bé ngoan nằm xuống, đắp chăn, không nhắm mắt.

Y ngủ không được, tâm y loạn. Thời Viễn người ta tốt như vậy chính mình làm gì nói với hần những lời như vậy, y thực sự là đọc uống kinh phạt, vũ nhục người xuất gia thánh khiết.

Nghĩ tới đây, Trình Mộ nhắm chặt mắt lại, y muốn lải nhải kinh phạt tĩnh lại tĩnh lại.

Nghe tiếng Trình Mộ lẩm bẩm, Thời Viễn đem đôi mắt bé đến chặt hơn chút nữa, này kinh phạt đối với hần mà nói không phải tĩnh tâm mà là nhiễu tâm. Hần càng nghe trái lại tâm càng loạn, nhưng hần tuyệt sẽ không quên một điểm —— hần muốn truy được Trình Mộ.

Trăng tròn cao chiếu, tình cờ chim hót nhượng hết thảy dưới ánh trăng đều trở nên yên tĩnh. Trong phòng hai người như là tâm ý tương thông mà đều im lặng không nói lời nào cũng rất hài hòa đồng thời mất ngủ.

Không biết qua bao lâu, Thời Viễn thời điểm rơi vào giấc ngủ đang nghĩ, Trình Mộ này Xú hòa làm cũng thật là nhượng hần đau lòng một trận.

Mà nằm ở trên giường Trình Mộ như trước hai mắt mở to, y đang nghĩ, chính mình sợ là thật không có tuyệt tình tuyệt tâm, người xuất gia này sợ là phải làm chấm dứt.

Bất quá không biết thế nào, y trái lại tâm buông lỏng rất nhiều.

Y đột nhiên rõ ràng Bạch sư phụ lúc trước thời điểm vì mình quy y nói: Người chung quy làm không hảo một người xuất gia.

Nhớ tới lúc đó y còn tâm không phục nói mình sẽ nghiêm túc tu hành, hiện tại vừa nghĩ, chính mình cũng sẽ cười.

Bản Trần Bản Trần, sư phụ ban pháp danh cho mình xem ra cũng có thâm ý. Cát bụi trở về với cát bụi, hết thấy đều phải về nơi đến.

Y từ phạm trần đi vào Phật môn, chung quy sợ là phải về lại phạm trần.

66. Quyển 8 - Chương 7

Thời Viễn nhìn Trình Mộ làm bé ngoan cho mình uy cớm hơi kinh ngạc, hắn còn tưởng rằng Trình Mộ sẽ giống như hôm qua chối từ nha từ chối.

Trình Mộ không lên tiếng chỉ yên lặng mà hết hộp này đến hộp khác từ từ ăn, trong lòng y cảm thấy cao hứng không rõ.

“Còn muốn thêm một chén nữa sao?” Trong lúc vô tình bát cớm thấy đấy.

Trình Mộ còn muốn lại để cho Thời Viễn uy cớm cho mình, y yêu thích cái cảm giác này, nhưng mà y hiện tại thân thể không khôi phục hảo không thể ăn quá nhiều, hơn nữa y đã no rồi.

Cho nên, trong lòng y có chút nhàn nhạt thất lạc.

“Không được, ta no rồi.”

Thời Viễn nghe vậy bưng cái bát đi ra ngoài.

Hắn tính toán sau khi tẩy bát lần thứ hai đi vào phòng.

“Trình Mộ... Ta niệm kinh phật cho người nghe?”

Trình Mộ vừa nghe lời này, dưới tay lập tức liền có động tác, trong ngực của y vẫn luôn chứa mấy quyển kinh thư trọng yếu.

Y còn chưa sờ tới kinh thư, động tác trên tay liền dừng lại. Tay Thời Viễn đè ở trên tay của y, ngăn lại động tác của y.

“Trước lúc người hôn mê, ta đã đem kinh thư trong lòng ngực người lấy ra, người chờ một chút, ta đi mang tới.”

Trình Mộ bán chống đỡ đỡ mạn giường nhìn Thời Viễn đi tới bàn trong góc phòng, Thời Viễn vốc người thon dài, bóng lưng cũng là cực kỳ đẹp dễ.

Muốn nói Thời Viễn đi, lớn lên không phải loại thư sinh thanh tú kia, mà cũng không phải loại kiên cường kia của võ sĩ, hắn vừa vận nằm ở lưng giả chi gian, liền càng hiện ra một loại tuấn mỹ không đồng nhất. Nếu như nói hắn là một khối ngọc, đó nhất định là loại mỹ ngọc tươi đẹp không rõ ràng vào ban sáng, nhưng tối đến lại rạng ngời rực rỡ. Tuấn mỹ của hắn cần phải từ từ tinh tế lĩnh hội, đầu tiên nhìn nhìn sang đại khái chẳng qua là cảm thấy không tầm thường, nhưng nếu tỉ mỉ tường tận, hắn là phi thường dễ nhìn, càng xem liền càng bị hắn hấp dẫn, sẽ càng cảm thấy hắn tuấn mỹ phi phạm, sau đó khiến người cảm thấy cái nhìn đầu tiên cho là hắn chỉ là trưởng thành không tầm thường là một loại sai lầm cực lớn.

Trình Mộ hiện tại liền bị tuấn mỹ của hắn sâu sắc hấp dẫn, nhưng đáng tiếc y nhìn chằm chằm Thời Viễn chính mình còn không tự biết.

Thời Viễn âm thanh hơi mang cảm giác vui mừng, ngay cả kinh phật khô khan cũng được hẳn đọc đến trầm bổng du dương, ưu mỹ như thơ.

Cứ việc kinh phật rất khô khan vô vị, Trình Mộ vẫn đều là ẩn lại giáo huấn của sư phụ đem đọc kinh phật xem là một loại nhiệm vụ đương nhiên, y xưa nay không nghĩ tới kinh phật có một ngày sẽ được người đọc đến êm tai như vậy.

Âm thanh Thời Viễn vẫn còn tiếp tục, Trình Mộ tâm tư đã từ từ phóng không chỉ là liên tục nhìn chăm chăm vào môi Thời Viễn, động tác mở ra khép lại phảng phất có vô hạn mị lực, Trình Mộ xem ngây dại.

“Này... Người có đang nghe sao?” Thời Viễn đọc một hồi có chút miệng khô, ngừng đầu lên nhìn Trình Mộ, bộ dạng y rõ ràng không phải đang nghe, mà là đang... Nhìn mình ngẩn người.

“... Có.” Trình Mộ không thôi thu hồi tầm mắt đặt ở trên môi Thời Viễn, có chút lúng túng trả lời.

“Vậy người nói ta vừa nãy đọc cái nào?” Thời Viễn nhẹ giương âm điệu, một bộ dáng vẻ thầy đồ chất vấn học sinh không có nghiêm túc nghe giảng bài.

“Mệnh từ mình chế ra, cùng từ lòng sinh, thế gian vạn vật đều là hóa cùng, tâm bất động, vạn vật đều bất động, tâm bất biến, vạn vật đều bất biến.” Trình Mộ tiếp một câu, vừa nãy Thời Viễn hình như là nói câu này ấy.

“Ha ha, nói thật hay.”

Trình Mộ tâm trạng thở phào nhẹ nhõm, thật may mắn chính mình vừa nãy mơ hồ nghe được câu này, hơn nữa mình đã đem bản kinh thư này thưởng thức qua nhiều lần lắm rồi, nghe thấy một hai chữ thì sẽ nhớ tới nghiêm chỉnh câu nói đến.

“Đáng tiếc, đây là ta vừa nãy đọc câu cuối cùng —— trước một câu.”

Trình Mộ tự biết lộ tẩy có chút ngượng ngùng lại cũng không thể nói cái gì, dù sao vừa nãy tự nhìn Thời Viễn nhìn đến ngây dại, loại lý do này làm sao nói ra được.

May là Thời Viễn không hỏi y chỉ là cho y một cái ánh mắt sau tiếp tục đọc xuống.

Chung quy Trình Mộ vẫn không thể nào kiên trì mà nghe tiếp, bởi vì Thời Viễn sức hấp dẫn xa xa mà vượt qua kinh phật.

Đêm đó, bầu không khí giữa hai người rõ ràng hài hòa rất nhiều, Thời Viễn liền ở trong giọng trầm thấp của Trình Mộ từ từ ngủ.

“Bỏ đề bản không cây, gương sáng cũng không phải dài, vốn là không một vật, nơi nào nhạ bụi trần.” Trình Mộ im lặng đọc đến câu này dừng một chút, quay đầu nhìn thùy nhan của Thời Viễn một hồi.

(* Mộ Mộ đang đọc kinh phật đấy *nắm vai lắc lắc* có ai tu hành như z k hửm)

Y cứ như vậy nhìn vào đam mê, mãi đến tận trong giây lát một cái cau mày.

—— có cái đồ vật gì không nên tiến vào sắp vào đến.

“Tiểu quý, người trước tiên ứng phó.”

Treo ở giữa không trung tiểu quý lật một cái liếc mắt, hòa thượng này khẩu khí mệnh lệnh cho mình thật là khiến người ta nổi nóng, nhưng đáng tiếc nó cũng đánh không lại y a chỉ có thể yên lặng tiếp nhận.

“Nhưng là —— “

“Câm miệng!” Trình Mộ quay đầu nhìn Thời Viễn không có bị đánh thức lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, “Đám đánh thức hẳn tự gánh lấy hậu quả, a di đà phật.”

Tiểu quý quay đầu hừ một cái, hòa thượng này thực sự là, người xuất gia không phải lòng dạ từ bi sao!

Một tia khí tức không tầm thường trong nháy mắt tập kích vào gian phòng, Trình Mộ nhắm mắt chợp mắt, chặt chẽ bóp phù trong tay, chỉ đợi tiểu quý đem vật kia dẫn tới bên này của y, y sẽ làm một đòn trí mạng giải quyết đi vị khách không mời mà đến này.

Tiểu quỷ cùng vật kia tranh đấu, Trình Mộ trong lòng có tính toán, đây chỉ là cái phổ thông quỷ, mình hiện tại tuy rằng thụ thương nhưng thừa sức ứng phó nàng, tạm thời không cần quá mức lo lắng.

Nhưng mà, sự tình phát triển tổng là ngoài ý muốn, quỷ kia một cái lui thân ngã xuống bên cạnh Thời Viễn. Trình Mộ lập tức phát hiện, ở trên giường dùng sức mà ngồi dậy thời điểm trong tay ra chiêu, Thời Viễn đã bị mơ mơ màng màng hút đi không ít dương khí.

Trình Mộ thủ hạ không lưu tình, quỷ kia phát ra một tiếng kêu rên trong nháy mắt liền hồn phi phách tán.

Trình Mộ rất lo lắng Thời Viễn, y một sốt ruột từ trên giường té xuống.

“Thời Viễn, Thời Viễn, Thời Viễn...”

Lúc này y đã quên mất phải xưng Thời Viễn là “Thí chủ”, chỉ nghĩ vội vàng kêu tên Thời Viễn phẳng phất như vậy có thể cách tâm hần gần một chút.

Trình Mộ mất công tốn sức mà muốn bò dậy nhưng bởi vì trong lòng gấp không thể thành công, y liền đơn giản không đứng lên, hướng về Thời Viễn bò qua.

“Thời Viễn, ” Trình Mộ nằm trên mặt đất hai tay vịn mặt Thời Viễn, nhưng mà Thời Viễn cũng không tỉnh lại nữa.

Trình Mộ trên mặt thường có bình tĩnh biểu tình từ lâu không thấy bóng dáng, hai tay hần nhẹ giường vỗ mặt Thời Viễn.

“Thời Viễn, ngươi đừng ngủ, mau tỉnh lại!”

Trình Mộ khó khăn đỡ Thời Viễn nằm lên giường, thân thể của y có chút khiêng không nổi.

Bất quá Thời Viễn bây giờ bị hút dương khí, nếu như mình không cứu hần, hần có thể sẽ không tỉnh lại. Tuy rằng khả năng này cũng không lớn, Trình Mộ vẫn sợ, y hiện tại không muốn khả năng Thời Viễn lại có bất kỳ tảo ngộ nguy hiểm, chính mình mới vừa cũng đã làm cho hần lâm vào một lần nguy hiểm.

Nhìn Thời Viễn một mặt an tĩnh nhắm mắt lại, Trình Mộ không nghĩ nhiều nữa, cúi người hôn lên môi của hần.

Xác thực mà nói, không phải hôn, y chỉ là dán vào môi Thời Viễn, trong lòng ngực âm thầm vận công độ dương khí cho hần.

Trình Mộ rốt cục thể lực không chống đỡ nổi, y nhẹ nhàng ở trên môi Thời Viễn chân chính trần trọc hôn mấy lần sau, chậm rãi nhắm mắt ngã xuống bên cạnh Thời Viễn.

Trình Mộ thời điểm lần thứ hai mở mắt ra, trước mặt là ánh mắt vừa lo vừa gấp của Thời Viễn, y nhẹ nhếch nhếch miệng lên một vệt cười yếu ớt, Thời Viễn hoàn hảo không chút tổn hại mà đứng ở trước mặt mình, thật tốt.

“Trình Mộ, ngươi là làm sao vậy! Vừa mới ngủ dậy cư nhiên liền thành bộ dáng nửa chết nửa sống trước kia.” Thời Viễn nhìn Trình Mộ mỉm cười mắt đỏ lên vì tức, “Ngươi nếu muốn chết ta tiễn ngươi một đoạn đường!”

Trình Mộ vừa nghe lời này tất nhiên là minh bạch Thời Viễn không biết tình huống tối hôm qua, như vậy tốt nhất, hần sẽ không sợ.

“Ta không muốn chết.”

“Vậy ngươi!”

“Ngươi còn ở bên cạnh ta.”

Thời Viễn vừa nghe lời này có chút sững sờ, Trình Mộ không gọi hần thí chủ, hơn nữa, y lời này là có ý gì.

Trình Mộ nhìn biểu tình nghi ngờ của Thời Viễn cười đến càng ngày càng xán lạn, y thuận theo nội tâm tiếp một câu: “Ngươi còn ở bên cạnh ta, ta như thế nào sẽ cam lòng chết.”

Thời Viễn càng sững sờ hơn, nửa ngày không có bất cứ động tĩnh gì.

Chờ hẩn phản ứng lại, hẩn đột nhiên xoay người đưa lưng về phía Trình Mộ, hẩn mới không muốn để cho Trình Mộ nhìn thấy hẩn vừa nãy một bộ khí nỏ rồi hiện tại lại không nhin được biểu tình muốn bật cười.

Nhưng là Trình Mộ nhìn vai hẩn một thẳng một thẳng từ lâu cười đến sắp nhin không được lên tiếng.

“Người sau này ngoan một chút!” Thời Viễn nhu nhu mặt xoay người tận lực không để cho mình bộc lộ ra tình tự quá đà.

“Được.” Nhìn Thời Viễn đỏ lên hai má rồi lại một bộ ngữ khí hung ác, Trình Mộ cười miệng đầy thuận theo đáp.

Cũng may con quý kia biến mất ở dưới tay Trình Mộ sau hết thấy đều khôi phục an bình, thương trên người Trình Mộ cũng có thể an tâm nuôi a nuôi. Nhưng mà Trình Mộ không an tâm, y lo lắng con quý kia chỉ là mở đường, phía sau còn có thể có nhiều hơn xuất hiện. Dù sao ngày đó y nhìn thấy số lượng chính là không ít, chỉ cần nữ quý kia không biến thành tro bụi, tổng có một ít quý sẽ nghe lệnh của nàng, nói cách khác, bọn họ cũng không an toàn, chỉ là nằm ở tại một loại trạng thái an bình quý dị không lâu dài tạm thời trước khi nguy hiểm đến tới.

Ác quý có thể triệu âm binh, điều này thực là cái đại. Phiền phức.

Xem ra, đây cũng là thời điểm nên tìm người trợ giúp.

Trình Mộ hư không vẽ một cái đồ án sau đó ở trung tâm nhỏ một giọt máu ở ngón tay trở của mình, trong khoảnh khắc, bức đồ án kia trong đêm tối rạng ngời rực rỡ, chiếu sáng tất cả gian phòng, khuôn mặt Thời Viễn tại quang hạ càng hiện ra tuần mỹ.

Trình Mộ nhắm chặt mắt lại tập trung tâm thần, đối đồ án thấp giọng niệm vài câu. Y vừa mới ngưng miệng, bức đồ án kia như là hấp thu lời của y sau đó trong nháy mắt xuyên thấu qua tường vọt ra ngoài.

Hết thấy đều lần thứ hai lâm vào hắc ám, Trình Mộ trong lòng ngừng lại, quay đầu tìm lòng không dặng sờ soạng gương mặt ngủ rất say của Thời Viễn bên cạnh một chút, mang theo mỉm cười đầu dán vào đầu Thời Viễn nằm xuống.

Ban ngày y bỏ ra đến nửa ngày công phu mới thuyết phục Thời Viễn với y ngủ cùng nhau, thừa dịp hẩn ngủ, chính mình đem chuyện không dám làm ban ngày làm một lần, chiếm chiếm tiện nghi cũng là tốt đẹp.

Chính mình thực sự là thẹn với thân phận một người xuất gia a, nhưng mà, hiện tại Thời Viễn mới là trọng yếu nhất.

Trong lòng người nếu là có cái gì ràng buộc, tất cả ngoại vật đều là mây bay.

Mình nguyệt như trước treo móc ở trên trời, Trình Mộ xuyên thấu qua cửa sổ liếc mắt nhìn ánh trăng bên ngoài, trong lòng có tia hổ thẹn nhưng cũng làm một cái quyết định.

Chờ bắt xong quý, mình phải lạy cầu sư phụ chấp thuận chính mình xuống núi.

Lần này rời sơn, chính là vĩnh viễn.

67. Quyển 8 - Chương 8

“Bản Thiện, người xuống núi đi giúp Bản Trần, bọn quý kia y một mình ứng phó không được, trong chùa trước để ta chiếu khán.”

Bản Thiện hai tay chấp trước ngực đối diện Tiền Nhân hành lễ, nói: “Vâng, sư thúc, đệ tử tức khắc xuất phát.”

Bản Thiện bấm tay tính toán, Trình Mộ tình cảnh trước mắt không quá hảo, chính mình phải nhanh lên một chút gấp rút lên đường.

Dọc theo đường đi cây cối san sát, cảnh khô đầy đất, ngoại trừ vài tiếng chim hót lại không có bất kỳ người ở, hết thấy đều rất yên tĩnh.

Bản Thiện đi một đường có chút khát nước, hần dừng bước dựa vào bên một khỏa cây nhỏ ven đường lau mồ hôi trên trán, hơi thở bởi vì bước đi mà hơi nhanh sau, hần cởi túi nước mang theo trên eo xuống.

Quá trình vận ra túi nước tổng là khiến lòng người gấp rồi lại mong đợi, thật giống như một đóa hoa, thời điểm hoa chưa nở người nóng ruột rồi lại biết sau khi nó nảy nở nhất định là xinh đẹp, trong lòng trong lúc vô tình liền tràn đầy mong đợi.

Còn đối với Bản Thiện lúc này mà nói, động tác vận ra túi nước cũng không có làm cho hần có loại tâm tình mong đợi kia, bởi vì tình huống có chút không đúng.

Hần vận vất càng ngày càng chậm càng ngày càng chậm, đột nhiên hần ngừng động tác, thân thể dựa vào cây đột nhiên thẳng lên, dưới chân khẽ nhúc nhích cảnh giác đánh giá bốn phía.

Bóng đêm đột nhiên giáng lâm, hết thảy đều bao phủ dưới bầu trời đen thui lù, đưa tay không thấy năm ngón.

Bản Thiện tâm nhắc lên, có thể làm cho sắc trời đột biến không phải người vật bình thường.

“Bản tăng Huệ Nhưng, xin hỏi là thần thánh phương nào?”

Một trận gió lạnh khó giải thích được kéo tới nhưng Bản Thiện đánh một cái giạt mình, xem ra quả thật là một cao nhân.

Nhưng cao nhân này tu hành là cái công pháp quỷ dị gì gì, hần khí thật nặng.

Bản Thiện đang nghĩ như thế, xa ba thước trước mặt nhiều hơn một đoàn vật.

Chờ khi hần vận công thấy rõ đồ vật trước mặt, miễn cưỡng lão đảo lui về sau hai bước, phía sau lưng lập tức đánh lên cây.

Đó là một ác quỷ không đầu.

“Người đang tìm ta?” Ác quỷ không đầu không biết từ nơi nào trên thân thể phát ra âm thanh ở trong bóng tối càng lộ vẻ quỷ dị.

Không đợi Bản Thiện mở miệng, nó liền bồi thêm một câu, tiếng nói mang cười: “Vừa vận, ta cũng vừa vận cần người.”

Bản Thiện dựa vào lõi cây trong lòng bách chuyển thiên hồi, hần đang phải đối phó cái đại trước mắt này. Phiền toái là phương pháp. Đáng tiếc, thật giống cũng không có. Lần này, hần chỉ có thể xem ác quỷ tìm hần có ý đồ gì, hần có phải là có thể thử ứng phó qua.

Bất quá hảo sinh kỳ quái, Bàn Nhược tự có phật quang chiếu khắp, ác quỷ tà vật này đó hần là đi không tới núi đi, vật này là làm sao tránh thoát phật quang đi lên.

Hần ổn định tâm thần, vững vàng hô hấp, che dấu ngạc nhiên nghi ngờ của mình: “Người có chuyện gì muốn bản tăng giúp đỡ? Việc có thể giúp bản tăng tự nhiên làm hết sức, nam mô a di đà phật.”

“A” một tiếng cười khê vang lên, quỷ kia chậm rãi nói rằng: “Tự nhiên là việc có thể giúp, nếu không... Ta vì sao phải tìm tới người, hử?”

“—— chuyện gì?” Bản Thiện ổn định hô hấp lại hỏi một lần.

“Ừm...”

Quỷ kia nửa ngày không nói ra phía dưới, Bản Thiện ở nơi này kê hở hô hấp càng ngày càng bất ổn, tim đập càng lúc càng nhanh, hần cảm thấy nguy hiểm.

“Mượn thân thể người dùng một lát!”

Bản Thiện đôi mắt trợn trừng đến to lớn nhất, hần nói không ra lời, bởi vì có thứ gì tiến nhập vào cơ thể hần, hô hấp hần đã không thuộc về hần, âm thanh cũng thoát khỏi khống chế của hần.

“A!”

Bản Thiện tu hành đã lâu, thể lực dương khí rất nặng, cho dù quỷ này lợi hại đến đâu, thời điểm nhập vào thân hắn vẫn bị nổi thống khổ khôn nguôi. Nhưng là, nó cuối cùng vẫn là thành công.

“Đa tạ.” Nó vì câu khoe miệng hiện lên một tia cười yếu ớt, nhưng đáng tiếc, Bản Thiện đã nghe không được.

Mặt trời đã hơi lộ ra ánh sáng, thời điểm tia sáng đầu tiên đánh lên mặt Thời Viễn, Trình Mộ xem mê mắt.

Y nhẹ giương cánh tay ngón tay nhẹ nhàng xoa lông mày Thời Viễn, trong nháy mắt có chút buồn cười. Trời cao thực sự là không công bằng, người này vóc người thon dài gương mặt dài thật dễ nhìn cũng liền thôi, thậm chí ngay cả lông mày cũng đều mê người như vậy.

Bất quá, lông mày này sau này nếu là y đến sờ, cảm giác cũng rất tốt

“Ừm...”

Thời Viễn anh ninh một tiếng chậm rãi tỉnh lại, ngón tay Trình Mộ còn dừng ở trên lông mày của hắn.

“Sớm.”

Thời Viễn đem đầu hướng vào lồng ngực Trình Mộ nhích lại gần, kề sát ở trên lồng ngực của y. Đây dựa vào một chút, sắc mặt hắn có chút đỏ lên, bởi vì hắn nghĩ tới một chuyện.

Thời điểm Trước Trình Mộ hôn mê hắn thanh lý vết máu cho Trình Mộ mới phát hiện Trình Mộ giống như quá khứ, mặc quần áo thấy gầy còi quần áo hiện ra thịt, cho nên hắn ngày đó dưới tình huống nguy cấp kia còn không quên ở Trình Mộ trên người sờ mấy cái.

Bây giờ nghĩ lại, chính mình không phải là có chút quá đói. Khát...

Thời Viễn tâm tư bay tán loạn, Trình Mộ cũng rất tỉnh táo. Y sờ sờ tóc Thời Viễn, còn không quên đem cằm để lên cọ một cọ.

Hai người như vậy ôn tồn, không chút nào chú ý trong phòng chẳng biết lúc nào đã nhiều hơn một người.

Chờ khi Trình Mộ rốt cục cảm nhận được không đúng cau mày một cái, người kia đã ở trước bàn bình yên ngồi xuống nâng một chén trà uống một hơi cạn sạch.

“... Sư huynh.” Trình Mộ thoáng đứng dậy tay sờ trên tóc Thời Viễn lại không thu hồi. Chính mình vừa đã quyết định, vậy sẽ liền không để ý ánh mắt người bên ngoài.

Nhưng Thời Viễn còn không biết tâm ý của y đã đến loại trình độ thắm thiết này, cho nên hắn có chút ngượng ngùng lay tay y thân thể cũng hướng một bên chậm rãi cọ. Đáng tiếc, không thành công.

Bởi vì —— Trình Mộ dứt khoát lấy tay vòng qua ôm lấy hắn, làm hắn không chút chỗ trống nào cử động tiếp.

Lần này cũng không tiện tái tránh ra, dù sao động tĩnh lớn chỉ có thể càng bị người chú ý, cho nên hắn như ốc sên co vào trong lồng ngực Trình Mộ, bịt tai trộm chuông, một bộ dạng tất cả mọi người không nhìn thấy ta.

Trình Mộ biết Thời Viễn sẽ không tái trốn, cho nên động tác trên tay khẽ buông lỏng, nhượng tư thế Thời Viễn dựa vào trong lồng ngực của y có thể thoải mái hơn chút, không hề chú ý người ngồi ở bên cạnh bàn kia sẽ có cái ý nghĩ gì không nên có.

“Bản Trần.” Người kia không biết là không nhận được hay là thế nào, rốt cục lên tiếng.

“Ta tại.”

“Quỷ kia người bắt đến như thế nào?”

Cảm nhận được Thời Viễn nghe nói như thế rõ ràng có chút cứng ngắc, Trình Mộ nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, một bộ dáng động viên.

“Nữ quỷ kia không biết bị cái gì kích thích oán khí sâu nặng thêm, hiện tại đã biến thành ác quỷ, có thể gọi ra âm binh.”

Người uống trà người Trình Mộ nói như vậy động tác trên tay ngừng lại, sau khi đưa lưng về phía Trình Mộ cùng Thời Viễn hai người lộ ra một cái nụ cười quái dị thì đem trà uống vào.

Trình Mộ cùng Thời Viễn không chút nào biết.

“Sư đệ, nên dậy đi.” Bản Thiện đặt chén trà trong tay xuống quơ nhẹ mặt bàn, “Một hồi đi xem nữ quỷ kia một chút.”

Nói Bản Thiện đứng dậy đi ra ngoài, cùng khi đến giống nhau lặng yên không một tiếng động.

Đợi hẩn đi xa, dựa vào Trình Mộ trong lòng ngực Thời Viễn kéo dài khoảng cách nhìn vào mắt Trình Mộ, một bộ biểu tình nghi ngờ. Vừa nãy thời điểm Trình Mộ kéo hẩn vào trong lòng ngực hướng trong tay hẩn nhét vào một đồ vật tựa tờ giấy, căn cứ xúc cảm, hẩn đánh giá là tương phù.

“Làm sao vậy?”

Trình Mộ có chút đáp phi sở vấn * nói: “Đem phù trong tay ngươi lấy ra.”

(*: Hỏi một đằng trả lời một nẻo)

Thời Viễn trong mắt nghi hoặc sâu sắc thêm nhưng cũng làm theo.

Hẩn mở ra lòng bàn tay liếc mắt nhìn sau trong nháy mắt ngẩng đầu nhìn Trình Mộ: “Bùa này —— “

Vốn là hoàng phù cư nhiên biến thành đen thùi! Chữ trên bùa cũng dị thường tại bên trong màu đen sáng lên tia chớp!

Trình Mộ tâm trạng chìm xuống, chính mình quả nhiên đoán không sai, người sư huynh này có vấn đề.

Y lần thứ hai giương mắt nhìn về phía vừa nãy người kia đã uống cốc trà, trong mắt chứa tâm tình sáng tối chập chờn.

Sư huynh từ trước đã nói với y, hẩn đối nước trà là cự tuyệt, bởi vì bất kể là trà gì hẩn đều sẽ dị ứng, cho nên vừa có nước trà dù cách hẩn mấy thước hẩn đều sẽ theo bản năng mà né tránh. Lúc đó biết được chuyện này hẩn còn rất giật mình, sau cũng không có ở trước mặt sư huynh uống qua trà.

Hơn nữa, sư huynh tu hành đã lâu, liên sao không hiểu lẽ nghi mà lặng yên không tiếng động xông vào.

Này đó cũng đều là suy đoán của y, mãi đến tận bùa này kiên định nhận định của y.

Hoàng phù biến thành đen, mang ý nghĩa phụ cận có ác quỷ.

Khả năng bên ngoài cũng có ác quỷ? Cái này cũng có khả năng. Thế nhưng, chữ lại có tia chớp, chuyện này ý nghĩa là ác quỷ này là nam tử.

Hẩn xuống núi lâu như vậy chỉ gặp qua một ác quỷ là nữ quỷ kia, nếu có ác quỷ khác, bọn họ độ tồn tại mạnh như vậy, chính mình nhất định có thể nhận ra được.

Cho nên nói, sư huynh là ác quỷ.

Nhưng là, đây là chuyện ra sao?

Trình Mộ lần thứ hai rơi vào trầm tư, trong lòng thật lâu không thể bình tĩnh.

Trên bàn, nơi vừa nãy lúc sư huynh uống trà tiện tay họa qua thủy quang diệu dàng, nếu như nhìn kỹ, kia rõ ràng là vô số chữ “Hầu” chồng tầng lên nhau.

Đáng tiếc, kia thủy khoanh khắc liền bốc hơi rồi, chữ “Hầu” biến mất, phảng phất chưa từng tồn tại qua.

68. Quyển 8 - Chương 9

“Tình Tư sư phụ, này cũng chờ đã lâu, nàng đến cùng có đến hay không a?” Hầu Phái Lương càng chờ càng kinh ngạc, hẩn chà xát da gà nổi trên cánh tay trên mặt một bộ biểu tình bất an, rốt cục không nhịn được lên tiếng.

Trình Mộ nghe vậy không có bất kỳ động tác gì, nhãn tình y không chớp một cái mà như xác định ở một nơi nào đó.

Đứng ở bên trái Trình Mộ Thời Viễn cũng nhìn về phía địa phương đôi mắt Trình Mộ nhìn chăm chăm, thần sắc rất là nghiêm túc.

Hầu Phái Lương chợt cảm thấy không đúng, hắn cũng thăm dò đầu cùng tầm mắt của Trình Mộ hai người cùng nhìn về phía một nơi.

Hắn cảm thấy có chút không tìm được manh mối, nơi đó ngoại trừ một gốc liễu thì không có thứ gì, hai người này rốt cuộc là đang nhìn cái gì.

“Tình Tư sư phụ ——” hắn không nhận được lần thứ hai lên tiếng, Trình Mộ mới vừa nói là tìm hắn đến giúp y làm một chuyện, hắn xem lúc trước Trình Mộ cứu vợ hắn mức đáp ứng. Nhưng này hiện tại đều không giải thích được đứng được một lúc, nữ quỷ kia dường như hoàn toàn chưa từng xuất hiện.

Trình Mộ một cái giơ tay, đánh gãy lời phía sau hắn muốn nói.

“Nàng là đứng ở chỗ đó.” Thời Viễn đầu cũng không chuyển trực tiếp đối Hầu Phái Lương nhanh chóng nói rằng.

Hầu Phái Lương nghe vậy sửng sốt một chút tiếp dưới chân lão đảo vài bước núp ở phía sau Trình Mộ. Hắn kéo nhẹ ống tay áo đôi môi mở ra liền hợp, tiện thể lau mồ hôi đổ trên đầu sau, ánh mắt mới né tránh mà xuyên thấu qua vai Trình Mộ nhìn về phía nơi kia lần nữa. Này không nhìn không quan trọng lắm, vừa nhìn hắn miễn cưỡng sợ đến chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, một bộ thất hồn lạc phách thần sắc kinh ngạc, sau đó hắn đột nhiên che miệng.

—— hắn nhìn thấy bộ dáng nữ quỷ đó!

“Nàng là ai?!!!”

Trình Mộ tu hành mười năm pháp lực so với hòa thượng khác muốn cường rất nhiều, y tự nhiên có thể nhìn thấy những quỷ ma này, hiện tại Hầu Phái Lương ở nội trong một thước của pháp lực y trợ giúp cũng nhìn thấy nữ quỷ kia.

Trình Mộ trước đã biết Hầu Phái Lương cùng nữ quỷ kia nhất định là có quan hệ, nếu không nữ quỷ kia làm sao sẽ không rõ tìm tới hắn cùng ra tay với người nhà của hắn. Lần này xem bộ dáng Hầu Phái Lương một bộ sợ mất mật, y kiên định hơn ý nghĩ này. Cho nên, y cũng không hỏi Hầu Phái Lương có hay không nhận thức nữ quỷ kia, mà trực tiếp hỏi nàng là ai.

Hầu Phái Lương ấp úng nửa ngày chưa nói được một câu đầy đủ, đang khấn trương giữa một cái hô hấp hắn không cẩn thận liền đối mặt với ánh mắt nữ quỷ đó, lần này hắn trực tiếp hô to một tiếng liền ngất đi.

Nữ quỷ kia vừa nãy đối hắn làm ra một động tác bóp người.

Trình Mộ liếc mắt nhìn Hầu Phái Lương trên đất tâm lý có một tia nhụt chí lại cũng càng thêm nghi hoặc, hắn đến cùng làm cái gì mới có thể bị một động tác của ma nữ làm sợ đến như vậy.

“Yêu nghiệt, ngươi không hề có tâm ý hối cải, kia bản tăng liền thay trời hành đạo, a di đà phật.”

Trình Mộ hai tay vì nắm, động tác thi pháp vừa muốn vung ra liền bị người ngăn lại, trong nháy mắt huyền diệt.

“Sư đệ, ngươi vết thương trên người chưa lành, chuyện bắt quỷ liền do sư huynh làm giúp đi.”

Lời này vừa xong, một bóng người trong phút chốc bay lên mà tiến thẳng đến nữ quỷ kia.

Trình Mộ trên mặt trấn định trong lòng lại suy tư, y ngược lại muốn xem xem “Sư huynh” này muốn giở trò gì.

Một người một quỷ đánh thành một đoàn, ánh mắt Trình Mộ khẩn nhìn chăm chú tình hình trận chiến, một tia chi tiết nhỏ cũng không để sót.

Đột nhiên, y vặn chặt lông mày nắm đấm nắm đến chặt chẽ, y như là có chút không thể nào tiếp thu được mà trợn to hai mắt, lộ ra vô cùng vẻ giật mình.

Âm dương lưỡng khí gặp gỡ trên không trung gây nên hai cổ phản lực cực lớn, lưỡng lực chạm vào nhau, thay đổi bất ngờ, sắc trời quỷ quyệt.

Trình Mộ khó có thể tin nhắm mắt lần thứ hai mở, nhìn thấy trước mắt vẫn là một luồng âm khí màu đen cực lạnh cùng một luồng dương khí màu vàng chói thuần kích chằng.

Lẽ nào mình... Đã đoán sai? Sư huynh không phải ác quỷ? Không đúng, kia hoàng phù rõ ràng biến sắc, hơn nữa vẫn tự phát sáng, nhận định hẳn là không có vấn đề. Nhưng là, làm sao sẽ! Coi như ác quỷ tu hành không thấp hơn đệ tử phật gia nhưng bản chất của nó chưa thay đổi, trên người làm sao tồn tại dương khí! Hơn nữa còn là dương khí chí thuần như vậy!

Trình Mộ bên này thoáng phân thần rơi vào bên trong suy nghĩ hỗn loạn, bên kia đánh nhau như trước kịch liệt cực kỳ.

Cũng không người nhìn thấy, liền ở kẻ hở của trận kịch liệt kia, Bản Thiện thừa dịp thi pháp đến gần thân thể nữ quỷ kia, dán vào lỗ tai của nàng nói một câu.

Nói một câu thời gian rất ngắn, đang xem chiến Thời Viễn tưởng rằng Bản Thiện chỉ là đến gần thi pháp với ma nữ, nhưng kết quả... Ngược lại Bản Thiện bị ma nữ đột nhiên một đòn tàn nhẫn mà bay ra thật xa lập tức té xuống đất.

Bản Thiện nhìn nữ quỷ kia liếc mắt một cái, ma nữ cư nhiên không ra tay nữa, trong nháy mắt biến mất.

Thời Viễn chấn động, vừa nảy động tác Bản Thiện rõ ràng là có thể cho ma nữ một đòn trí mạng, nhưng bây giờ lại là hấn ngã trên mặt đất một bộ dáng bị thua. Thời Viễn híp mắt một cái, trong mắt lãnh ý sâu sắc thêm, Trình Mộ nói không sai, người sư huynh này chính là có vấn đề, hẳn vừa nảy rõ ràng đang nhường nữ quỷ kia.

Nhưng là, bây giờ bọn họ vẫn không có vạch trần thân phận hẳn, Thời Viễn không hảo trực tiếp ở trước mặt hẳn nói cái gì không nên nói với Trình Mộ.

“Sư huynh, người sao rồi?” Trình Mộ một bộ dáng dập lo lắng hướng Bản Thiện nằm dưới đất đi đến, Thời Viễn cũng bất động thanh sắc vội vàng đi theo.

“Không sao, ngoại trừ chút thương tổn da thịt còn lại không có gì quá đáng lo.”

Trình Mộ bộ dáng vẫn cứ rất lo lắng, một mặt sốt sắng mà nắm chặt cánh tay của hẳn ta liền đặt ngón tay lên. Đáng tiếc, y vẫn là thất vọng rồi, mạch tượng cũng không có chỗ nào quỷ dị.

Đưa Bản Thiện đến khách điểm nhỏ gần đây sau khi vào ở, Trình Mộ tức khắc trở về nhà Thời Viễn.

“Trình Mộ, ta có lời muốn nói.” Thời Viễn thấy Trình Mộ đẩy cửa tiến vào lập tức từ trước bàn đứng lên đến gần người Trình Mộ.

Trình Mộ không lập tức cho Thời Viễn nói tiếp, mà kéo tay Thời Viễn qua ngồi ở bên giường.

“Đừng có gấp, từ từ nói, ta đang nghe.”

Thời Viễn hơi bình tâm lại, thoáng tập trung tinh lực một mặt nghiêm túc nhìn về phía Trình Mộ: “Người sư huynh kia chính là có vấn đề.”

“Nói thế nào?” Trình Mộ nhìn vào mắt của hẳn dường như muốn xem tiến vào trong lòng mình.

“Hôm nay hẳn ta rõ ràng cho thấy đang nhường nữ quỷ kia.” Thời Viễn thở dài một hơi, “Hẳn ta có phải là cũng có quan hệ với ma nữ? Dường như Hầu Phái Lương cùng nữ quỷ kia cũng vậy?”

Trình Mộ nghe một câu trước của Thời Viễn cũng không có bao nhiêu chấp trù, bởi vì y hôm nay cũng nhìn ra rồi. Sư huynh vốn là thời gian tu hành so với y dài hơn, pháp lực so với y hơi lợi hại chút, nếu như ác quỷ thật sự chiếm thân thể sư huynh y, có thể tưởng tượng được ác quỷ kia so với sư huynh mình nhất định là cao tay hơn, như thế nào sẽ dễ dàng thua dưới một ma nữ mới vừa biến thành ác quỷ không lâu.

Nhưng một câu sau của Thời Viễn làm cho y trong nháy mắt có loại cảm giác “thể hồ quán đỉnh”, y như thể nào không nghĩ tới e rằng sư huynh giả này cùng nữ quý kia khi còn sống có quen biết, mà không phải như y hôm nay nghĩ tới sư huynh giả là xem ở thân phận hai người đều là ác quỷ mà tương nhượng như vậy. Y thuận điểm ấy tiếp tục vào sâu bên trong nghĩ, đột nhiên, y có một suy đoán lớn mật.

— e rằng này sư huynh giả, ma nữ cùng Hầu Phái Lương đều có quen biết.

Bây giờ Hầu Phái Lương hôn mê chưa tỉnh, y cũng không cách nào từ nơi hẩn ta ra tay, xem ra, y chỉ có thể từ chỗ sư huynh giả xuống tay.

Trình Mộ nằm thẳng trên giường, khoanh tay dưới bàn tay niết một tấm hoàng phù đặt ở giữa ngực và bụng, sau đó y nhìn về phía Thời Viễn ngồi ở bên giường.

“Ta đi một lát sẽ trở lại, người chờ sợ.” Trình Mộ hơi nghiêng đầu nhìn lên mặt đất, “Này đó nên tuyệt đối không thể tắt.”

Thời Viễn kiên định gật đầu, nhưng hẩn vẫn muốn xác định một chuyện: “Nếu như này đó nên trong đó bất luận cây nào tắt, người có phải là liền không về được?”

Trình Mộ thâm trầm nhìn hai mắt Thời Viễn, khẽ gật đầu.

“Hảo, người đi đi, ta liệu mạng cũng sẽ che chở này đó nên.”

Trình Mộ cho một ánh mắt làm cho hẩn an tâm sau, nhắm hai mắt lại.

Thấy Trình Mộ như là an ổn mà ngủ thiếp đi, Thời Viễn thăm dò mà kêu y một tiếng, nhưng mà đều không được trả lời.

Xem ra y đã đi rồi.

Thời Viễn lần này quay đầu, tự tình hội thần nhìn chăm chăm nên trên đất. Hẩn mới nãy đã đáp ứng Trình Mộ, này đó cây nên tuyệt đối không thể tắt.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Thời Viễn trong lòng càng ngày càng sốt ruột, hẩn vừa nãy dứt quãng kêu Trình Mộ mười bảy lần, Trình Mộ một tiếng cũng không hề trả lời.

Này đó cây nên mặc dù không có ngoại lực nhiều, nhưng chúng nó sắp cháy hết a.

Này nếu cháy hết, hẩn không có bất kỳ biện pháp nào a.

Thời Viễn nóng ruột mà quay đầu lại liếc mắt nhìn Trình Mộ như trước nhắm hai mắt giống như rơi vào trạng thái ngủ say, ở trong lòng âm thầm thì thầm: Kính nhờ, Trình Mộ, người nhất định phải trở về.

Đáng tiếc, hiện thực có lúc chính là tàn khốc như vậy, mang đến cho người thương tổn ngập đầu.

— tắt cả cây nên tắt, không phải là bởi vì cháy hết, mà là bởi vì trong phòng khó giải thích được nổi lên một cơn gió.

Trước mắt lập tức rơi vào trong bóng tối vô biên, Thời Viễn cảm giác trong nháy mắt tâm chết, trên mặt khi nào mang đầy nước mắt cũng không tự biết.

Lúc này, đột ngột một nụ cười âm trầm quỷ quyệt đột nhiên vang lên ở trong phòng.

“Người sư đệ kia của ta chân thực là số khổ, giờ khắc này y sợ là đã đi đến trên hoàng tuyền lộ đi.” Tiếng cười kia càng lúc càng khoa trương, trong đêm tối nghe khiến người sởn cả tóc gáy, miễn cưỡng có thể gây nên một lớp da gà, “Nghe nói mạnh bà chính là một vị hảo tâm, chờ sư đệ y luân hồi chuyển thế, đời sau cùng người làm thân tiên quyến lữ đi. Thời Viễn thí chủ, kết quả như thế người có phải rất hài lòng đi, hả?”

69. Quyển 8 - Chương 10

Thời Viễn lau nước mắt một cái, hẩn không muốn ở ác quỷ mất mặt, không đáng.

“Người rốt cuộc là ai!”

Bản Thiện nhẹ chế giễu một tiếng, một bộ biểu tình đồng tình thương hại Thời Viễn, tiếp nhứ mảy một cái như là đang suy tư phải trả lời cái vấn đề này như của Thời Viễn thế nào.

“Người sư đệ kia của ta nếu chết rồi, ta cũng không cần giấu giếm người nữa, dù sao người một hồi cũng phải đi cùng y.” Bản Thiện ai thán một tiếng, tiếp chìm ngử khí, “Ta là Lý Thừa Ân.”

Thời Viễn nghe vậy hơi sững sờ, người sư huynh này quả nhiên là giả.

“Người nhận thức nữ quỷ kia sao?”

Lý Thừa Ân lập tức đổi sắc mặt, mặt đỏ lên dường như tức giận cũng hiện ra đau lòng, sau đó hẩn hòa hoãn hô hấp, như là bình tĩnh lại.

“Nàng là người yêu ta.” Lý Thừa Ân thật giống nghĩ tới hồi ức gì tốt đẹp, ánh mắt của hắn nhìn vào nơi nào không xác định, “Khi đó Lý Thừa Ân ta một hỗn đản tiểu tử, cả ngày không có việc gì làm dựa vào lừa bịp ở trên đường đến bảo đảm vấn đề ăn cơm của mình. Cuộc sống như thế ta qua được tám năm, mãi đến tận thời điểm ta mười tám tuổi.”

“Ngày đó ta như cũ ở trên đường lung tung loanh quanh tìm kiếm thời cơ, nhưng là một chốc không có gì tiến triển, sau đó thực sự đói bụng đến khó chịu ta liền trực tiếp ngồi trên mặt đất ăn xin.” Hắn nhẹ a một tiếng, trong mắt có loại thần sắc không đồng dạng như vậy.

Theo Thời Viễn, kia hình như là một loại tự giễu, càng sâu mà nói là tự giận mình.

“Ta lẩn lộn nhiều năm như vậy từ lâu nhìn thấu sắc mặt người, khởi đầu bọn họ thương hại ta cười nhạo ta mắng ta thậm chí đánh ta, ta đều sẽ phản kháng, kết quả, a...” Hắn dừng một chút, “Chỉ có thể nhận lấy càng nhiều hơn mắt lạnh cùng đánh chửi. Khi đó ta thực sự hận thấu này đó ánh mắt thương hại đồng tình mình, ta Lý Thừa Ân không cần.”

“Sau đó từ từ, ta cứ nhiên thói quen. Bọn họ đánh ta mắng ta, ta còn giống như cẩu nằm rạp ở dưới chân bọn họ khẩn cầu bọn họ thương ta ít đồ. Tôn nghiêm và vân vân ta từ lâu không thêm để ý, ta chỉ muốn ăn cơm no là tốt rồi. Ngơ ngác ngác qua tám năm, ta như trước nhất thành bất biến. Mãi đến tận ngày ấy, mãi đến tận ngày ấy, mãi đến tận ngày đó —— “

Thời Viễn nhìn thấy hắn đột nhiên tinh thần kích động, trên mặt đột nhiên có nụ cười chân chính. Không phải loại dối trá cười kia, không phải loại tự giễu cười kia, cũng không phải loại quỷ dị làm người sợ hãi cười kia, chính là bình thường bình thường nhất vui vẻ cười.

“Mãi đến tận ngày ấy, ta gặp nàng.” Lý Thừa Ân trong mắt lóe sáng, nụ cười khuếch đại, “Ta ngồi dưới đất chờ người qua đường vứt cho ta chút tiền. Một cái, hai cái, ba cái, lại thêm một đồng ta có thể ăn bữa cơm no. Ta chờ, ta đang đợi một người ném xuống một đồng. Ta mặc trên người rách rách rưới rưới, rồi bù, cúi đầu giả bộ đáng thương, cuối cùng ta chờ được người kẻ tiếp.”

“Nhưng mà, ta chiếm được không là một đồng, mà là âm thanh đồng tiền ầm ầm phanh nện vào đáy bát vỡ làm ta cả kinh, ta theo bản năng mà ngẩng đầu muốn nhìn một chút là ai. Kết quả, một người như là tôi tớ một mặt buồn nôn nhìn ta, hắn nói những tiền kia là tiểu thư nhà hắn thưởng cho ta.”

“Ta lúc đó tự giễu nở nụ cười, ở trong lòng nghĩ nguyên lai là người có tiền liền thiện tâm lấy le với bọn họ. Ở thời điểm ta nhận nhận chờ hắn rời đi, hắn nhắc chân bước ra chân trước lại nói thêm một câu.”

“Cầm số tiền này tìm cái nghề nghiệp, đừng làm cho người xem thường.”

“Trong lòng ta dâng lên một trận dòng nước xiết, xưa nay không người nào nói với ta lời nói như vậy. Ta lập tức ngẩng đầu nhìn về phía hắn hỏi hắn là ai nói lời này, bởi vì ta khẳng định lời này không phải hắn nói.”

“Hắn nói, là tiểu thư nhà hắn. Ta vội vàng đánh giá bốn phía liền thấy một mỹ nhân cười gật gật đầu với ta. Kể từ lúc đó, ta liền yêu thích nàng, ta không tái du đãng lung tung, ta nghĩ như nàng mong đợi sống sót như vậy. Cuối cùng nàng cũng thích ta.” Lý Thừa Ân vẻ mặt vẫn luôn cao hứng đột nhiên trở nên hung ác, “Chính là, cha nàng vì ta việc xấu trước kia của chấp nhận ý ta. Có ngày buổi tối chúng ta quyết định chạy trốn, rồi đi nơi này. Nhưng là, cuối cùng chúng ta thế lực không ăn thua bị người nhà nàng phái người bắt trở lại.”

“Sau khi trở về, ta bị người nhà nàng nhốt ở bên trong phòng chứa củi, ta liền chưa từng gặp lại nàng. Chờ khi ta từ phòng chứa củi đi ra, nàng đã bị cha nàng bức bách lấy chồng. Gả cho một nam nhân hơi có tiền.”

Thời Viễn nghe thấy hoảng sợ, trực tiếp bật thốt lên: “Hầu Phái Lương!”

“A...” Lý Thừa Ân sắc mặt dữ tợn, “Chính là súc sinh này. Hắn sau khi cưới nàng cư nhiên thường thường tính khí không hảo đánh chửi nàng, một cô gái tốt như vậy, Lý Thừa Ân ta thực sự không dám tưởng tượng thời điểm nàng bị đánh có bao nhiêu sợ hãi! Ta không nhìn nổi nhưng cũng không có biện pháp gì, chỉ có thể lén lút hẹn nàng đi ra ngoài an ủi nàng, kết quả bị hắn ta phát hiện.”

Lý Thừa Ân thời điểm nói đến đây, cư nhiên khóc lên, nước mắt tràn mi.

“Hắn ta uống rượu say đánh nàng mắng nàng cuối cùng cư nhiên nhẫn tâm mà ghì chết nàng! Ghì chết! Thế gian này tại sao có thể có ác ma như vậy, người đáng chết như vậy!”

“Khi đó lòng ta đã chết, liền lấy đao vung hướng về phía cổ mình, theo người ta yêu mà đi.”

Hắn nước mắt đầy mặt lại đột nhiên cười to lên: “Bây giờ nghĩ lại thực sự buồn cười, chết tiệt là nam nhân kia! Ta lúc đó tại sao không giết hắn lại đi chết!”

Lý Thừa Ân thật lâu không nói nữa, Thời Viễn trong lòng cũng là khó có thể bình tĩnh.

“Vậy người vì sao phải hại Trình Mộ? Người khi còn sống mất đi người yêu là đau lòng như vậy, bây giờ ta liền so với người hảo nhiều ít.”

Thời Viễn đỏ vành mắt nhìn về phía Lý Thừa Ân: “Như vậy người, cùng Hầu Phái Lương có cái gì khác nhau chứ.”

“A!” Lý Thừa Ân khí huyết dâng lên, đột nhiên đến gần rồi bóp lấy cổ của Thời Viễn, “Không cần đem ta so với tên súc sinh kia! Trình Mộ? Đều là y gieo gió gặt bão! Y cư nhiên giúp tên súc sinh kia thương tổn nàng!”

Hô hấp biến mất một chút, trong đầu trống rỗng, Thời Viễn không mở mắt nổi, cứ như vậy đi.

Nhưng là, hô hấp trong giây lát liền khôi phục, không khí từng chút tiến vào cuống họng, Thời Viễn không ngừng khụ bỗng nhiên bị người ôm vào trong lòng ngực.

Thân thể hắn chấn động liền nghe thấy thanh âm kinh ngạc của Lý Thừa Ân: “Người cư nhiên không chết!!!”

” Trình Mộ ta không dễ chết như vậy.”

Thời Viễn ngừng ho khan khó có thể tin cứ đờ chậm rãi ngẩng đầu, liền nhìn thấy người chính mình tâm tâm niệm niệm.

“Trình Mộ, người tại sao gạt ta!” Thời Viễn liền lập tức xuất ra một nắm, Trình Mộ mặt nghiêng qua một bên liền chậm rãi xoay chuyển trở về.

“Đánh lại đi, ta chịu.”

Thời Viễn nắm nắm nhắc lại nhắc, đều không thể vung ra quyền thứ hai.

Trình Mộ thấy vậy trong lòng có chút hổ thẹn, chính mình vừa nãy tại trước thời khắc nên tắt tắt cuộc đã trở lại, không chờ y đứng dậy liền nghe thấy âm thanh Lý Thừa Ân, cho nên y chưa đứng dậy, chuẩn bị nhìn Lý Thừa Ân sau khi cho là y chết sẽ nói ra cái gì không. Kết quả Thời Viễn vừa hỏi hắn còn thật lên tiếng. Một khắc kia, y thực sự cảm thấy Thời Viễn thông minh thật, y quả nhiên không yêu sai người.

Nhưng khi nhìn người trong lòng ngực lúc này đỏ mặt y đột nhiên có chút hối hận rồi.

“Lý Thừa Ân, người vừa nãy ghì chết hắn.” Trình Mộ trong tay hơi dùng sức càng thêm ôm chặt người trong lòng ngực, âm thanh lại bình thản không gợn sóng.

“A, người có thể làm gì ta?”

Một giây sau, Lý Thừa Ân trợn to mắt.

—— trên cổ của hắn thỉnh thoảng thêm một bàn tay.

“Ta có thể ghìem trở lại.”

Trình Mộ dưới tay lực đạo từng chút tăng thêm, Lý Thừa Ân rất cực sợ.

“Người... Người nếu như lại dùng lực, sư huynh ngươi liền phải theo ta đồng thời biến mất, ngươi —— “

Trình Mộ nghe vậy động tác dưới tay không ngừng, thậm chí càng thêm dùng sức.

“Ta phải nói một chuyện.” Trình Mộ đôi mắt khê nhếch, “Tay ta lại dùng lực, không phải sư huynh của ta sẽ chết, mà là ngươi sẽ từ trong thân thể hắt đi ra không có cách nào tái nhập vào.”

Lý Thừa Ân đôi mắt tròn lên thật lớn: “Ta không! Ta chắc chắn sẽ không từ trong thân thể hắt rời đi! Ngươi đừng hòng!”

Trình Mộ ghìem đến càng ngày càng dùng sức, đột nhiên y ngừng lại.

“Bản Trần.”

Bản Thiện thần trí đột nhiên khôi phục một tia thanh minh, nhưng đáng tiếc sau một khắc, Lý Thừa Ân muốn ký gửi ở trên người hắc ý nghĩ cường liệt đem thần trí của hắc đè ép trở lại.

Tuy rằng Bản Thiện đã gọi pháp danh y một tiếng, Trình Mộ rốt cuộc cũng không xuống tay được. Nếu là Lý Thừa Ân kiên quyết không rời khỏi thân thể Bản Thiện, kia cuối cùng bọn họ sẽ đồng quy vu tận.

Y không muốn để cho Bản Thiện chết.

Trình Mộ đột nhiên thi pháp đem Lý Thừa Ân đánh ra ngoài, Lý Thừa Ân tự biết vừa nãy không cẩn thận chịu tổn hại, hiện nay chỉ có thể rời đi trước. Nhưng thời điểm hắc quay người bay lên, sắc mặt phi thường tàn nhẫn cùng quỷ dị, hắc sẽ không từ bỏ ý đồ.

Trình Mộ nhất thời sững sờ tại chỗ cũ, thật lâu không có lên tiếng. Cởi chuông phải do người buộc chuông, sự tình còn phải ra tay từ chỗ Hầu Phái Lương.

Hơn nữa, y vừa nãy linh hồn xuất khiếu trở về chùa tìm sư thúc mới biết, Lý Thừa Ân rất có thể là nuốt phật châu các loại sau mới có dương khí. Nếu không đúng lúc xử lý xong hắc, hậu họa vô cùng.

Nhưng tình huống vừa nãy, y thật sự không có cách nào ra tay.

Không được, phải nhanh chóng, y phải nhanh lên một chút đi tìm Hầu Phái Lương.

70. Quyển 8 - Chương 11

Hầu Phái Lương nằm ở trên giường không nhúc nhích, thật giống người chết, nhưng mà hai tay hắc khê run cùng mồ hôi lạnh trên mặt bộc lộ ra tình huống thật của hắc.

Trình Mộ ngồi ở bên cạnh bàn từng ngụm từng ngụm uống nước chè xanh, một bộ dáng dập nhàn nhã, bình tĩnh thong dong.

Thời điểm cốc trà đặt xuống, chén gốm sứ cùng bàn ma sát với nhau vang lên âm thanh ngắn ngủi không lớn không nhỏ, trên giường giả bộ bất tỉnh Hầu Phái Lương thân thể bỗng nhiên cứng đờ, trên tay run run đột nhiên mãnh liệt thêm mấy phần.

Mà Trình Mộ phẳng phất dường như không nhìn thấy tất cả những thứ này, chỉ thoáng nghiêng đầu liếc mắt nhìn Thời Viễn có chút đứng ngồi không yên bên cạnh, nhẹ nhàng bắt tay của hắc đặt tay lên sau đó dùng chút lực đạo đem tay hắc bao vây ở trong tay mình.

Thời Viễn đang vì Trình Mộ nửa ngày không gọi tỉnh Hầu Phái Lương làm rõ sự tình từ đầu đến cuối mà có chút nóng lòng, dù sao hành động của Lý Thừa Ân cùng ánh mắt phản hắc khi hắc rời đi thật sự làm cho hắc có chút sợ sệt, cho nên hắc bị động tác đột nhiên xuất hiện của Trình Mộ làm cho rất không hiểu ra sao, hắc có chút ngượng ngùng mà càng nhiều hơn chính là sốt ruột.

Này đều đã là lúc nào, còn có tâm tình làm chuyện như vậy.

“Thời Viễn, ta thật sợ hãi.”

Thời Viễn nhìn Trình Mộ nói mà không có biểu cảm gì ra câu nói này, động tác nhỏ trên tay còn đang chơi ngón tay hần, thật bất đắc dĩ mà bĩu môi, đây là biểu hiện y sợ à...

Sau đó Thời Viễn nhìn ánh mắt y “Người mau hỏi ta tại sao sợ hãi”, rất im lặng ở trên tay y niết một cái.

“... Tại sao?” Thời Viễn ngẩng đầu cực lực không nhìn mặt Trình Mộ.

“Trong mộng của ta tổng sẽ xuất hiện một cô gái, một mặt cừu hận nhìn ta.”

Thời Viễn trong lòng chấn động mạnh một cái, hần hiểu tâm tư Trình Mộ.

“Tại sao!” Hần thanh âm gấp gáp mà cường liệt.

“Bởi vì ta ghìem chết nàng.” Trình Mộ mặt không hề cảm xúc, nói xong tiện tay nâng chung trà lên liền uống một hớp.

Người trên giường giả bộ không được nữa, Hầu Phái Lương liên tục lăn lộn mà lăn xuống giường quỳ gối bên chân Trình Mộ, hai tay dùng sức mà kéo lấy ống quần của y.

“Van cầu sư phụ cứu ta, van cầu người, van cầu người...”

Đầu đập lên đất âm thanh nặng nề mà gấp gáp, phối hợp tiếng sợ hãi cầu xin của Hầu Phái Lương, khó tránh khỏi sẽ người làm cho đau lòng.

Nhưng Trình Mộ như trước mặt không hề cảm xúc, thậm chí y đột nhiên chen chân vào đệm Hầu Phái Lương đạp qua một bên.

“Đến thời điểm như thế này, cư nhiên nghĩ tới không phải chuộc tội cùng xưng tội, mà là tự cứu. Hầu Phái Lương, người tên súc sinh này!” Thời Viễn tức giận đến cả người run rẩy, sắc mặt đỏ lên, hần không nhịn được tiến lên ở trên người Hầu Phái Lương bù thêm mấy đá.

“Nàng đều đã chết, xưng tội có ích lợi gì! Người sống mới là trọng yếu nhất! Người xuất gia không phải lòng dạ từ bi sao? Bây giờ là muốn tro mắt mà nhìn ta chết ở trên tay ác quỷ à!”

Hầu Phái Lương đột nhiên ánh mắt hung ác hô lên những lời này, Thời Viễn cả kinh trong nháy mắt trợn to mắt. Đây là người sao!

Khi hần còn muốn đi lên tái đánh Hầu Phái Lương, lại bị Trình Mộ kéo tay.

“Loại súc sinh này không đáng để người động thủ, giết người đền mạng nhân quả báo ứng, hần thì sẽ có kết cục nên có.”

Trình Mộ không tái nhìn Hầu Phái Lương ở trên đất liếc mắt một cái, lôi kéo Thời Viễn liền đi ra ngoài.

Thời điểm đi tới cửa, hai tay y chấp trước ngực đối thiên niệm vài câu.

“Bần tăng tu hành mười năm, vẫn chưa thể hiểu thấu đáo thế gian tình ái. Nhưng hôm nay, bần tăng tựa là đã có chút hiểu. A di đà phật.”

Tiếp y niệm một cái quyết, phảng phất đang kêu gọi cái gì.

“Bần tăng sẽ không xuất thủ nữa, các người tự mình giải quyết.”

Thời Viễn trong lòng cả kinh, kéo Trình Mộ chuẩn bị rời đi lại.

“Người vừa nãy là đang gọi Lý Thừa Ân hai người bọn họ lại đây sao?”

Trình Mộ không lên tiếng, chỉ là cho Thời Viễn một cái ánh mắt.

“Làm như vậy, người sẽ không bị phạt à!” Bỏ mặc ác quỷ hại người, mặc dù là người xấu, cũng sẽ bị phạt đi.

“Có hậu quả gì, ta sẽ gánh chịu.”

Thời Viễn vốn là muốn phản bác, nhưng hần thấy ánh mắt kiên định của Trình Mộ căn bản nói không ra lời.

Thôi, cứ như vậy đi. Có hậu quả gì, hấn bồi tiếp.

Qua một canh giờ, trong nhà Thời Viễn đến hai cái khách không mời mà đến.

“Trình Mộ, lúc trước ta cứ nhiên không thể giết chết người... Đó chính là mạng người không nên tuyệt.” Lý Thừa Ân không còn oán khí lúc trước, thời điểm nói ra câu này ngữ khí thậm chí nhẹ nhàng mà bán mang trên chọc.

Trong tay hấn nắm một bàn tay.

“Các người lần này phải làm như thế nào?”

Lý Thừa Ân đột nhiên mang theo ma nữ bên cạnh hướng về Trình Mộ quỳ xuống.

“Hôm nay, may mắn được sự giúp đỡ của người chúng ta đại thù đã báo, lần này chúng ta cần phải đi.” Lý Thừa Ân một mặt hạnh phúc mà nhìn người bên cạnh.

Nói xong câu này, Lý Thừa Ân đối Trình Mộ thật sâu gật đầu một cái, mang theo ma nữ bay người lên.

Trên đất, một thân tăng phục Bản Thiện xa xôi chuyển tỉnh.

“Sư đệ.”

“Ừm.”

Trong phút chốc thay đổi bất ngờ, Pháp Minh trụ trì hiện ra trôi nổi ở giữa không trung.

Đây chỉ là hư tượng của hấn.

Trình Mộ thấy vậy, cùng Bản Thiện đồng thời quỳ xuống.

“Bản Trần.”

“Đệ tử tại.” Trình Mộ quỳ nghiêm túc.

“Hôm nay người trợ giúp ác quỷ hại người, đã biết sai?”

“Đệ tử biết sai.”

“Nể tình phân thượng ác quỷ kia đã tự mình biến mất, sư phụ liền lột đi người mười năm tu hành, sẽ không tiếp tục cùng người thầy trò tương xứng, người cũng vĩnh viễn không được lại vào Phật môn.”

Trình Mộ trên mặt bình tĩnh không lay động rốt cục động dung, dương quang đánh lên mặt y chiếu ra mặt mày anh tuấn của y.

Môi mỏng hé mở, nói năng có khí phách.

“Đệ tử tuân mệnh.”

Hai năm sau.

“Thời Viễn đại sư, ta ngày gần đây tổng là cảm giác phía sau lưng lạnh cả người, người nói chuyện gì thế này?”

Thời Viễn khoát lên cổ tay người này ngón tay khê động, lông mày khê nhú, khóe miệng mở rồi hợp lại cuối cùng không lên tiếng.

Người này một mặt sợ để sát vào Thời Viễn: “Đại sư, hấn là ta đây mạch tượng có vấn đề!”

Thời Viễn lông mày khê buông lỏng, rốt cục xuất khẩu: “Đó cũng không phải.”

Hấn căn bản sẽ không bắt được mạch a, nếu là hấn nói có vấn đề liền không nói ra được vấn đề chỗ nào, vậy thì cũng phiền toái.

Người này biểu tình sợ hãi khê buông lỏng, thở dài một hơi.

“Người có phải là thường ở Túy tiên lâu mua rượu?”

Người này một bộ biểu tình “Đại sư liệu sự như thần”, rất bội phục mà mạnh mẽ gật gật đầu: “Vâng vâng vâng.”

“Ừm... Thế nhưng, người không làm ra hành động nào khác hẳn với bình thường sao?” Thời Viễn đẹp mắt mặt mày vạm một cái, giống như bất đắc dĩ.

Kỳ thực, hẳn rất chột dạ, lời nói khách sáo và vân vân thật là một việc cần kỹ thuật a.

“Khác hẳn với bình thường? Khác hẳn với bình thường, kỳ quái...”

Thời Viễn nhìn bộ dáng hẳn vất hết óc, trong lòng cũng sốt ruột, người ngược lại là nhanh nói a.

“Quả thật có!”

Thời Viễn tâm thở phào nhẹ nhõm, nhưng trên mặt vẫn là một bộ biểu tình bình tĩnh: “Nói thế nào?”

“Ta gần nhất cảm thấy rượu nhà hẳn càng ngày càng không có mùi vị trước kia.” Người này hơi đã có tuổi, cái trán nếp nhăn đã hết đếm nổi.

“Trước đây thời điểm lão chưởng quỹ bọn họ còn tại, rượu kia chính là uống ngon vô cùng. Uống một hớp vào bụng, cho người môi răng lưu hương; hai hớp vào bụng, cho người nhuận cổ họng thanh phổi; ba hớp vào bụng, bảo đảm người cười mây đạp gió, khoái hoạt tựa thần tiên! Nhưng bây giờ... Ai, một chút cảm giác cũng bị mất, uống uống ta liền tức giận đến quăng chén rượu.”

Thời Viễn nghe người này nói, một bên nhìn phản ứng sau lưng người này của người kia.

Người kia quả nhiên theo lời phía trước người này nói cười đến vui vẻ, phía sau tất cả đều là tức giận.

Thời Viễn tâm vừa nghĩ, này sợ là lão chưởng quỹ chết rồi đi.

Thấy lão chưởng quỹ kia một mặt nóng bỏng khẩn cầu nhìn hẳn, Thời Viễn quả thật không cách nào từ chối.

“Rượu kia bên trong có phải là pha nước?”

“Còn không phải sao, ta uống nửa đời rượu, rượu này pha hay không ta hớp một ngụm liền biết.”

Thời Viễn thuận lời này hỏi tiếp: “Vậy người biết ai hướng trong pha nước sao?”

“Chuyện này...”

Thời Viễn nhìn bộ dáng hẳn muốn nói lại thôi, liền vững tin hẳn nhất định biết được chân tướng sự tình.

“Nói ra chân tướng của sự tình, mới có khả năng chuyển biến tốt.”

Người này nghe Thời Viễn nói như vậy, rốt cục ý tứ thả lỏng.

“Là do Nguyễn Lưu Hành làm ra.”

Nghe được lời này, mặt lão chưởng quỹ trong nháy mắt nổi lên một loại biểu tình vừa tức vừa đau.

Xem ra hẳn biết người kia là ai.

Nguyên lai Nguyễn Lưu Hành này là người hầu bàn của lão chưởng quỹ khi còn tại thế, làm người thành thật, lúc thường liền không nói chuyện phiếm nhiều, lúc đó rất được lão chưởng quỹ yêu thích. Lão chưởng quỹ thấy hẳn làm người không sai lại có lòng cầu tiến liền ngoại lệ dạy hẳn nhường rượu làm sư phụ nhường rượu, dưới tay cũng quản lý bầy, tám cái học trò. Không nghĩ tới lão chưởng quỹ chết rồi, hẳn cư nhiên ỷ có chút ít quyền lực có thể tiếp cận căn nguyên rượu, qua mặt người khác ở trong rượu pha nước, ở trong đó kiếm lời không ít tiền bo.

Người này thường tại Túy tiên lầu uống rượu, tự nhiên có quen biết với Nguyễn Lưu Hành. Bất quá cố kỵ người nọ là sư phụ nhường rượu lại cùng mình giao tình nhiều năm, cho nên không có nói cho người khác biết, chính mình trong coi bí mật này

“Hôm nay người đi ra chỗ này của ta liền đi cáo quan vạch trần chuyện này, ta bảo đảm người ngày mai khôi phục bình thường.”

Người này bán tín bán nghi, ánh mắt hơi lộ ra phòng bị.

Thời Viễn chuyển động con người, duỗi duỗi tay ra hiệu hấn áp tai lại đây.

Nghe Thời Viễn nói, người này đứng dậy liền xông ra ngoài.

Thời Viễn đỡ trán, hấn nói có đáng sợ như vậy sao. Không phải là nói lão chưởng quỹ ở phía sau hấn ta mà...

Sau đó, Thời Viễn liền nhìn lão chưởng quỹ đối với hấn hiểu ý nở nụ cười, cảm tạ gật gật đầu, tiếp thân ảo ảnh diệt hóa thành bạch khí, cuối cùng biến mất không còn tăm hơi.

An tâm đi thôi.

Thời Viễn thở dài, tiếp lên giọng.

“Vị kếp tiếp...”

“Sư phụ, trời tối.”

“Hảo, nhượng những người còn lại ngày mai trở lại đi.” Thời Viễn xoa xoa cái trán đau, cả ngày giải quyết vấn đề làm cho hấn bận rộn đầu óc choáng váng, ngay cả ngụm nước đều không uống.

Hấn quá lâu không đứng dậy, mới vừa duỗi chân một cái thân thể liền lung lay một chút, may là hấn đỡ bàn, nếu không cần phải ngã trên mặt đất.

“Sư phụ —— “

“Không sao.” Thời Viễn xua tay cự tuyệt tay người này duỗi tới, “Tiểu Lưu, người đi ngủ đi, ta không sao.”

Tiểu Lưu thấy vậy không hảo nói cái gì nữa, một bước vừa quay đầu vừa đi ra ngoài.

Sư phụ cả ngày cả ngày công việc, cũng không biết là vì cái gì. Tiền? Không thể, hấn cũng không hỏi người lấy tiền, có người thật không tiện không trả tiền mới có thể cho hấn một ít.

Không nghĩ ra.

Thời Viễn ngồi ở trên ghế hơi hòa hoãn mới chậm rãi đứng dậy.

Tiểu Lưu thời điểm rời đi đã đốt sáng lên cho nến hấn, này ánh nến mặc dù tối tăm tuy nhiên so với không có tốt hơn nhiều.

Thời Viễn dọn cái ghế trả về chỗ cũ xong, sau đó lần lượt từng cái thối tắt nến, dựa vào ký ức thường ngày hướng về thiên môn đi đến.

Hôm nay giải quyết mười chuyện, tính toán một chút, thêm vào trước kia, đây đã là cộc thứ 160.

Lại có thêm bốn mươi cộc, bốn ngày, hấn có thể nhìn thấy người kia.

Nóng lòng.

Thời Viễn tâm nghĩ như thế, bước chân dưới chân bước nhanh hơn một chút, phảng phất phía sau có lang đuổi theo hấn.

Đi tới cửa phòng ngủ, Thời Viễn ngừng lại. Hai năm qua, hấn đã dưỡng thành thói quen này, tuy rằng người kia căn bản sẽ không xuất hiện ở cửa nghênh đón hấn trở về, nhưng hấn tổng là ảo tưởng, hấn vừa đẩy cửa ra có thể nhìn thấy người kia đang hoàng trình trọng mặt không thay đổi nhìn hấn, trong miệng nói lời tâm tình không biết xấu hổ.

—— ngủ cùng ta, ta sợ.

—— cho ta dặt tay.

— Người ghìem hấn? Vậy ta ghìem trở lại.

Thời Viễn không tự chủ tại trong bóng đêm không bờ bật cười, sau đó hấn âm thầm chửi bới.

Chính mình ở buổi tối nổi điên làm gì.

Thu lại ý cười bên mép, chánh liểu chánh kiểm sắc (* yêm nghĩ là mặt mài nghiêm túc đứng đắn á), Thời Viễn nhẹ đẩy cửa ra.

Quả nhiên, người kia không xuất hiện, chỉ chờa một phòng lãnh đạm không hề có một tiếng động.

Quay người nhẹ nhàng đóng cửa lại xuyên then cửa vào, Thời Viễn còn quay đầu lại nhìn gian phòng, hình như là sợ thức tỉnh người nào đó.

“Này, đứa ngốc, hửn còn không có tỉnh.”

Thời Viễn quay đầu trừng tiểu quỷ giữa không trung liếc mắt một cái, làm một động tác làm cho nó cảm miệng.

“Người không muốn ăn gà quay đúng không?”

“... Ta cảm miệng.”

Thời Viễn tâm tư liền bay ra ngoài, này uy hiếp tiểu quỷ vẫn là người kia dạy hửn.

Quả nhiên vẫn là y có biện pháp, kèm chế được tiểu quỷ phiền toái này.

Bất quá, y không tỉnh trong mấy ngày nay, đều là tiểu quỷ ở cùng hửn, nghĩ như vậy, tiểu quỷ này ngoại trừ nói chuyện có chút muốn ăn đòn kỳ thực cũng không nhiều tệ xấu.

“Cám ơn người, tiểu quỷ.” Thời Viễn bắt đầu tại trên đầu nó hửn sờ sờ.

“Đi chết đi chết đi chết, ai cho người mò đầu ta!!!”

Tiểu quỷ vốn là nghe Thời Viễn nói cảm tạ còn muốn nói không cần, kết quả cái động tác này tìm ra manh mối khiến nó nổ.

Người này thực sự là không đáng yêu, Hử!

Thời Viễn cười cười không để ý tới nó, nhắc chân đi hướng bên giường.

Sau đó, trong mắt hửn mang đầy yêu thương nhìn người rơi vào trạng thái ngủ say trên giường.

Người trên giường là Trình Mộ. Thời điểm y tỉnh tổng là nguy trang đến mức đằng hoàng trình trọng, ngoại trừ mặt không hề cảm xúc vẫn là mặt không hề cảm xúc, một bộ dáng sinh nhân bất cận (*người sống chớ đến gần). Nhưng bộ dáng y ngủ, thật là không có một tia lạnh lùng, mặt mày sâu sắc, sắc mặt ôn nhuận. Thời Viễn duỗi tay sờ soạng mặt của y, từ tóc, mặt mày, lại tới mũi cao thẳng, cuối cùng đến đôi môi mềm mại. Tiếp đó, hửn kim lòng không đành hôn lên.

“Này này này, người chớ ở trước mặt ta thân thân ngã ngã có được hay không, ta chính là không chịu được! A a a!”

Tiểu quỷ âm thanh táo bạo không có ảnh hưởng chút nào đến động tác Thời Viễn, hửn nhẹ nhàng há mồm cắn môi Trình Mộ, sau liền tựa như động viên liếm liếm, phảng phất sợ y đau, nhưng Trình Mộ căn bản không phản ứng chút nào, y hiện tại không cảm giác được đau.

Thời Viễn lại một lần ý thức được y không còn tri giác, khó khăn mà ngồi dậy, thở dài một hơi.

“Trình Mộ, ta lau người cho người.”

Thời Viễn lần này mới điểm nến, nếu như không phải lấy nước cần tia sáng, hửn thật sự muốn rơi vào trong bóng tối. Bởi vì như vậy, hửn mới sẽ không đem Trình Mộ nhìn ra rất rõ ràng, mới sẽ không cảm giác lo lắng đau đớn.

Nhưng mà không nên, kỳ thực hửn cũng đem Trình Mộ nhìn rất rõ ràng, bởi vì Trình Mộ tất cả từ lâu khắc ở trong lòng hửn, đây không phải là một bóng ảnh nên có thể xóa đi.

Nhưng hửn tổng phải như vậy lừa gạt mình, như vậy hửn mới có động lực tiếp tục ngày thứ hai.

Lấy được nước, Thời Viễn liền đem cây nến thổi tắt.

Thời điểm bắt đầu giải khai quần áo Trình Mộ, hắn còn không quên theo thường lệ nhắc nhở tiểu quỷ một chút.

“Đừng nhìn loạn.”

“... Hừ! Ai muốn xem!”

Cứ việc như vậy, Thời Viễn vẫn tận lực dùng thân thể che tầm mắt tiểu quỷ, thân thể Trình Mộ trừ hắn ra không thể cho người khác xem, hắn không cho.

Không một người nói chuyện ban đêm tiếng nước vắt khăn tắm hiện ra đột ngột mà vang dội, Thời Viễn tâm đột nhiên dâng lên một luồng ghen tuông, hắn đã lâu không nói chuyện với Trình Mộ a.

Cầm khăn tắm đã vắt, Thời Viễn thuận mặt Trình Mộ từng điểm một lau chùi, động tác ôn nhu.

“Trình Mộ, ta hiện tại đang lau mặt cho ngươi... Ngươi nói ngươi làm gì lớn lên đẹp mắt như vậy...”

Thời Viễn dưới tay nhẹ nhàng.

“Trình Mộ, ta hiện tại đang lau lồng ngực cho ngươi... Ngươi vốc người cũng tốt như vậy, đồ kị. Ngươi không tỉnh lại ta lau đến địa phương không nên sát cũng không trách ta...”

“Trình Mộ, ta hiện tại...”

Ngày rằm, màn đêm thăm thẳm chìm, vô số người từ lâu chìm vào mộng đẹp. Ở trong mơ, bọn họ có lẽ có thể nhìn thấy ngày hạnh phúc, có lẽ có thể nhìn thấy người muốn gặp.

Mà giờ khắc này Thời Viễn còn rất tỉnh táo, hắn đang nói chút lời ngốc không giải thích được với Trình Mộ ngủ say.

Rất cục, hắn mệt mỏi.

Thời Viễn nhẹ nhàng đưa qua cánh tay vỗ vỗ vai Trình Mộ, hình thành một tư thế bán ôm.

“Trình Mộ, ngủ ngon.”

“Sư phụ, ngươi đây là —— “

“Nhượng những người còn lại ngày mai trở lại, ngày hôm nay không tái gặp người.”

Thời Viễn lúc này ngay cả ghế tựa đều không dọn liền trực tiếp đứng dậy rời đi.

Hai năm, ngày này rốt cuộc đã tới.

Trình Mộ, ngủ lâu như vậy, đã nên tỉnh.

Hai năm trước Trình Mộ bị phế tu hành sau cư nhiên không thể chống đỡ, trực tiếp thổ huyết ngã xuống đất không dậy nổi, gọi lại gọi chính là bất tỉnh. Thời Viễn sợ ôm tử mệnh y lay động cũng không phản ứng chút nào, Thời Viễn trong nháy mắt đó tâm chết rồi. Nhưng mà Pháp Minh nói cho hắn biết, Trình Mộ là một trong đại đệ tử của phật cần bồ đề tái thế, y sẽ không dễ dàng chết. Y chỉ là sau khi bị phế tu hành sau trong cơ thể không còn chân khí, thân thể không chống đỡ được mới hôn mê đi.

Thời Viễn lập tức liền hỏi Pháp Minh phương pháp làm sao mới có thể làm cho Trình Mộ tỉnh lại.

Pháp Minh nói rõ hai cái.

Một trong số đó, bằng chính Trình Mộ. Chính y thời điểm nào có thể tỉnh lại liền tỉnh rồi.

Nhưng cái biện pháp này không có tính khả quan, cũng không ai biết Trình Mộ có thể vào thời điểm nào chính mình tỉnh, nếu vẫn luôn bất tỉnh... Thời Viễn không dám tưởng tượng. Cho nên, Thời Viễn không tiếp thu phương pháp thứ nhất này.

Thứ hai, Thời Viễn trợ giúp y. Bởi vì Thời Viễn cùng y đồng thời bắt quỷ mới có thể khơi ra chuyện tiếp sau, cho nên hắn cũng có trách nhiệm, cũng chỉ có hắn có biện pháp cứu Trình Mộ. Cách làm cụ thể là nhượng Thời Viễn giải quyết sự tình của quỷ hai trăm, trợ giúp bọn họ luân hồi chuyển thế, cũng giúp Trình Mộ thoát tội.

Bây giờ, Thời Viễn đã hoàn thành nhiệm vụ, hắn hảo mong đợi có thể thấy Trình Mộ tỉnh lại, hai năm chờ đợi vậy là đủ rồi, ai có thể biết trong lòng hắn có bao nhiêu cô độc cô quạnh, không có Trình Mộ, hắn trải qua có bao nhiêu gian nan.

Hắn trở về phòng ngủ trên đường là chạy vội, tâm tình là nhảy lên, kích động cùng mong đợi ở trong lòng của hắn điên cuồng nẩy mầm, cuối cùng nở hoa luôn.

Hắn ổn định tim đập, tìm tới cửa tay lại run rẩy rất lợi hại, nói chung, hắn hiện tại dù như thế nào đều khó mà bình tĩnh.

Cuối cùng hắn nhắm hai mắt đẩy cửa ra, nhưng đáng tiếc hình ảnh trong tưởng tượng cũng không có xuất hiện, trong cửa căn bản không có thân ảnh Trình Mộ, làm sao chuyện y sẽ nói ra lời tâm tình không biết xấu hổ.

Hắn không tin Trình Mộ vẫn chưa tỉnh lại, Pháp Minh rõ ràng đã nói qua y sẽ hồi tỉnh. Cho nên Thời Viễn dưới chân ngổng ngang rồi lại không mất phương hướng mà đi tới bên giường.

Thời Viễn nhìn chằm chằm Trình Mộ, không buông tha bất kỳ dấu hiệu y tỉnh lại.

Đáng tiếc, đều không có...

Trình Mộ căn bản không có bất cứ động tĩnh gì, hoàn toàn là người chết có hô hấp.

Thời Viễn không tin mà sờ lên mặt của y, y sẽ không chết, làn da của y có ánh sáng sông ngòi, hô hấp đều đặn, tim cũng đang nhảy, y còn sống.

Thời Viễn mặc dù nghĩ như vậy, trong mắt nhưng có giọt nước mắt không tự chủ rơi xuống, nện ở trên mặt Trình Mộ.

Thời Viễn không tin, hắn chính là không tin. Để chứng minh Trình Mộ còn sống, hắn đột nhiên khom lưng nằm nhoài trên lồng ngực Trình Mộ lỗ tai dán vào trái tim của y.

Bên tai truyền đến tiếng đập vững vàng, Thời Viễn thân thể bất động, cứ như vậy vẫn luôn nghe.

Mãi đến tận...

Tim đập tốc độ tăng nhanh.

Thời Viễn nghe Trình Mộ hai năm như vậy vững vàng tiếng tim đập, cho nên hiện tại hơi có bất ổn, hắn ngay lập tức liền có thể nghe ra.

Nhưng hắn không dám động, hắn không dám nhìn mặt Trình Mộ, hắn sợ đây chỉ là ảo giác của mình.

“Thời Viễn, nó đang vì ngươi nhi động.”

Trong không khí truyền đến thanh âm quen thuộc, Thời Viễn một mực yên lặng mà rơi lệ biến thành lớn tiếng kêu khóc.

“A!... A...”

Trình Mộ nhẹ vỗ về đầu Thời Viễn đang dựa vào ngực mình, y rất đau lòng, Thời Viễn trong những ngày y không tỉnh là làm sao qua được.

“Ta đã trở về, đừng khóc, ta đã trở về...”

Thời Viễn ngày hôm đó khóc giống một đứa nhỏ, không cần phải bảo vệ tôn nghiêm cùng hình tượng, hắn chỉ là bốc đồng khóc lớn.

Trình Mộ cũng không biết mình ngày hôm đó nói bao nhiêu câu an ủi Thời Viễn, nhưng y biết đến, đây là ngày y từ lúc sinh ra tới nay nói chuyện nhiều nhất.

“Hai năm qua, ngươi có khỏe không?” Trình Mộ ôm người trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve đầu hắn.

“Không tốt đẹp gì! Mỗi ngày một muốn chết, hoàn toàn ảo tưởng ngươi trở về, nằm mơ đều phải mơ thấy ngươi!” Thời Viễn đánh vào lồng ngực Trình Mộ một cái, “Đều tại ngươi!”

Trình Mộ biết Thời Viễn nói chỉ là một chút việc đơn giản, việc khổ sở hẳn không có nói ra. Y thích Thời Viễn chính là cái bộ dáng này, không hề cho người gánh vác yêu thích hẳn.

“Xác thực đều tại ta.” Trình Mộ cũng học khẩu khí của hẳn, “Trách ta hai năm không có bồi tiếp người nói chuyện, trách ta hai năm không có cùng người ngủ, trách ta hai năm cũng không nói gì ta có cớ nào yêu thích người. Điều tại ta.”

Thời Viễn có chút mặt đỏ, quả nhiên Trình Mộ nghiêm trang nói ra lời tâm tình không biết xấu hổ.

Thời Viễn thật không tiện, liền ở trên lồng ngực của y đánh một cái, nhưng tay này hạ hẳn chưa kịp thu trở về đã bị Trình Mộ chộp vào trong tay, bao chặt chẽ.

“Bây giờ sắc trời đã muộn, phu nhân, chúng ta sớm một chút đi ngủ đi.”

Thời Viễn còn chưa kịp phản bác danh xưng “Phu nhân” này, đôi môi liền bị Trình Mộ chặn lại, không phát ra được một cái âm thanh.

Cả phòng kiều diễm, chỉ dư một tiếng cao hơn một tiếng xấu hổ. Sỉ ...

Ngày mai, thời điểm Thời Viễn eo mỗi lưng đau tỉnh lại, mới tin tưởng Trình Mộ đã thật trở lại.

Bất quá, hẳn đột nhiên nghĩ đến một chuyện...

“Tiểu quý, người đêm qua nhìn thấy cái gì?” Thời Viễn sắc mặt đỏ lên có chút nghiêng rằng nghiêng lợi lại cố tình không dám phát ra âm thanh quá lớn, hẳn sợ Trình Mộ nghe được.

“Ta... Ta mới không nhìn thấy các người ôm nhau đâu! A...” Tiểu quý phản ứng lại mình nói cái gì, lập tức che miệng lại.

Thời Viễn hít mắt lại: “Người hoàn nhìn thấy gì?”

Tiểu quý lần này trực tiếp không lên tiếng, chỉ một mực che miệng hung hẳn mà lắc đầu.

Lại nói liền là người ngu, chính mình còn phải dựa vào hẳn ăn gà nướng đó.

Thời Viễn nhìn phản ứng của tiểu quý, tự biết nó đã nhìn thấy toàn bộ, vì vậy Thời Viễn tựa như người chết ngã ở trên giường nhắm chặt mắt lại. Chính mình này là muốn dạy hư tiểu quý a...

Nhưng mà, chân tướng sự tình là, tiểu quý thời điểm nhìn bọn họ ôm thành một đoàn đã không chịu nổi, toàn bộ quá trình nó đều quay đầu đưa lưng về phía Trình Mộ hai người bọn họ, thế nhưng... Này đó tiếng nó không có cách nào không nghe a...

Ạch ạch ạch... Tâm linh của ta cũng bị ô nhiễm, thật là đáng sợ.

“Người còn muốn tiếp tục không?”

“Ừm.” Thời Viễn gật đầu, “Đã làm hai năm, ta đều đã quen. Hơn nữa, có thể trợ giúp người... Cùng quý cảm giác thật không sai, sau này người bồi tiếp ta đồng thời làm đi.”

“Được.”

“Hạ một cái!”

Thời Viễn có chút không vui, rõ ràng hẳn là cùng người vừa tới giao lưu câu thông sự tình, kết quả Trình Mộ bên cạnh được khen toàn bộ.

Khó chịu, ta đều chưa được khen qua.

“Người làm sao vậy?” Thời Viễn cười hỏi. Hẳn muốn dùng nụ cười đẹp mắt chinh phục người trước mắt!

Nhưng mà, người trước mắt không chỉ có không cười, nhìn thấy nụ cười hẳn trái lại sợ hãi đến run rẩy mấy cái.

“...” Thời Viễn hắc tuyến, hẳn cười có đáng sợ như vậy sao.

“Ừm... Người làm sao vậy?” Trình Mộ thấy Thời Viễn nhìn người trước mặt nửa ngày không nói lời nào, chen vào một câu.

“Sư phụ, ta gần nhất sẽ mơ thấy một người âm sâm sâm đối ta cười.” Người trước mắt cầm lấy tay Trình Mộ gấp rút mà nói.

Bị gạt sang một bên Thời Viễn gân xanh trên trán nhảy rồi nhảy, hấn hòa hoãn tiếng gào có thể sẽ bộc phát ra, nói chậm chậm: “Ta mới là sư phụ nơi này.”

“Nhìn không giống a.” Người này bật thốt lên, vẫn là vị sư phụ trước mặt ta này nhìn chính kinh hơn a.

Thời Viễn một hơi nuốt chút nữa nghẹn luôn.

“Hắn đúng là sư phụ nơi này, ta không phải.”

Nghe được Trình Mộ nói, người này mới quay đầu nhìn về phía Thời Viễn, nhưng ánh mắt kia rõ ràng có nghi vấn.

Thời Viễn không phục oán thầm, chờ xem, một hồi cho người mở mang ai lợi hại hơn!

“Người trong mộng người nhận thức sao?”

“Không quen biết.” Người này lập tức lắc đầu.

Thời Viễn nhìn hấn nữ tử sau lưng một mặt nước mắt oan ức, thực sự là muốn đánh chết nam nhân này.

Giả bộ thật giống a, còn không quen biết!

“Thật sự không quen biết?”

Người này như là tại tỉ mỉ nhớ lại khuôn mặt nữ tử trong mộng, một lát sau, hấn vẫn lắc đầu một cái.

Thời Viễn đột nhiên vỗ bàn một cái: “Dựa hồng lâu không đi qua?”

“Đi... Đi qua.” Nam nhân nhìn hành vi Thời Viễn đột nhiên táo bạo có chút choáng váng, nói chuyện không quá lưu loát.

“Bên trong có hay không người thường đi tìm cô nương?”

Nam nhân có chút ngưng ngừng vuốt trán.

“Thật nhiều đều thường thường đến xem.”

Thời Viễn nghe được lời này, hỏa khí dâng lên, nhìn lại một chút cô nương phía sau hấn nước mắt rơi như mưa, ghé tựa ngồi không yên, cả người tức thì đứng lên.

“Thời Viễn.”

Trình Mộ kêu hấn một tiếng, hấn mới phản ứng được chính mình có chút quá mức kích động, nhưng nam nhân này thực sự rất tra.

Thời Viễn thở hổn hển mấy cái, để cho mình bình tĩnh lại mới mở miệng lần nữa.

“Bên trong có hay không rất yêu cô nương cười với người?”

Nam nhân nghe vấn đề này rơi vào trầm tư, chỉ chốc lát sau hấn đột nhiên hai mắt mở to không thể tin được mà che miệng lại.

“Là nàng!” Nam nhân giật mạnh tay Thời Viễn, “Sư phụ, người trong mộng ta chính là nàng!”

“Nàng?” Thời Viễn âm điệu khẽ nâng.

“Ta quên mất tên của nàng.” Nam nhân thấp giọng nói ra.

“Quên mất?” Thời Viễn khóe miệng cong lên, giấu cột một câu, “Là quên mất hay là từ lâu đã không ghi vào lòng?”

Nam nhân cúi đầu không nói lời nào.

Thời Viễn tức giận liếc mắt nhìn hấn, ngẩng đầu đối mặt nữ tử phía sau hấn.

“Hắn ngay cả tên của người cũng không biết, người cần gì phải đối với hắn nhớ mãi không quên đây. Đời sau nhớ tìm người tốt, đừng tiếp tục lưu lạc phong trần.... Hảo cô nương sẽ có hảo quy tụ.”

Nữ tử như là Thích Hoài đối Thời Viễn gật gật đầu, sau đó không lưu luyến chút nào mà biến mất tại chỗ, biến thành một tia bạch khí.

Thời Viễn đá nam nhân trước mặt một cái.

“Cút đi, sau này đừng phong lưu như vậy, nếu không lần sau bảo đảm không chừng liền không phải là cười với người, mà là muốn cắt gốc rễ của người.”

Nam nhân nghe thấy lời này sợ đến tè ra quần, lôi kéo quần liền chạy ra ngoài, quả thực một cái vai hề.

Thời Viễn không vội vã gọi người kế tiếp, mà là quay đầu nhìn về phía Trình Mộ.

Trình Mộ bị hắn trừng đến thực sự có chút lúng túng, mới chậm rãi mở miệng: “Làm sao vậy?”

“Người sau này sẽ không giống như hắn vứt bỏ ta sau đó liền tên của ta đều không nhớ được đi?” Thời Viễn hí mắt, bộ dáng một bộ “Người nếu dám nói ta liền cắt gốc rễ của người”.

Trình Mộ không nói lời nào, quay đầu gọi tiểu Lưu tới.

Chỉ chốc lát sau, trên tay của y nhiều hơn giấy bút.

Thời Viễn không hiểu y muốn làm gì, thời điểm nghiêng đầu nhìn sang liền thấy trên giấy mơ hồ viết thành chính là tên của mình.

Tiếp đó, một cái tên, hai cái tên, ba cái tên... Mãi đến tận tràn đầy một tờ đều là tên của hắn.

Thời Viễn tâm khó tránh khỏi cảm động ngoài miệng lại không tha: “Người đây là viết trên giấy có ích lợi gì? Giấy cuối cùng cũng bị ném xuống, hoàn toàn không có tác dụng gì.”

Trình Mộ đem giấy hơi thúc đẩy hướng Thời Viễn, sau đó y một mặt kiên nghị nhìn vào đôi mắt Thời Viễn, ánh mắt lưu chuyển toàn bộ đều là chân thành.

“Thời Viễn, giấy này tên là hữu hình, người nhìn thấy, nơi này là hai mươi lần.” Trình Mộ dừng một chút, thần sắc bất biến, “Nhưng tên trong lòng ta là vô hình, người không nhìn thấy, nơi đó có vô số lần.”

Thời Viễn thần sắc không che giấu được cảm động, tâm có dòng nước ấm cang vô hạn dâng lên.

Trình Mộ chánh kinh biện hộ cho lời nói thực sự là muốn đòi mạng, hắn ngược lại không chịu được.

“Còn muốn hỏi sao?” Trình Mộ chống đầu tiến đến bên mặt Thời Viễn.

“Không... Không hỏi.” Thời Viễn nhìn gương mặt gần trong gang tấc cúi đầu xuống liền có thể gặp được ngượng ngùng trả lời.

Nhưng hắn không cúi đầu, không có nghĩa là Trình Mộ không ngẩng đầu lên.

Cho nên, sau một khắc, Trình Mộ liền tại bên môi hắn để lại một cái hôn khẽ.

Thời Viễn đỏ mặt vội vàng né tránh nhìn bốn phía, may là tiểu Lưu đi xuống.

Người này thực sự là...

Trình Mộ nhìn Thời Viễn mặt hồng thành táo tây, không tái đùa hắn, ngồi thẳng thân thể.

“Tiếp một cái.”

...

Thời gian cứ như thế trôi qua, Thời Viễn trước sau như một mà nửa lừa gạt nửa hống mà giải quyết nhiều sự tình giữa người và quỷ, mà Trình Mộ cam tâm tình nguyện bồi tiếp hắn.

Luôn nói, làm bạn là thông báo chân tình tốt nhất. Trình Mộ liền dùng nhân sinh của mình làm bạn với Thời Viễn dành cho y thông báo dài nhất.

Mà Thời Viễn, cũng như thế.

Ta là Lý Tử Sư, cha ta là người làm ăn, nhà ta tiền tài so với người bình thường nhiều hơn lắm. Từ nhỏ ta liền bị mọi người nâng, xưng tiểu thư tiểu thư, nhưng ta cũng không vui. Bởi vì ta đã từng trong lúc vô tình nghe thấy tôi tớ trong nhà ở sau lưng nghị luận ta.

Thật nhiều ta đều không nghe rõ, nhưng ta nghe thấy được một câu —— ta nếu có mệnh tiểu thư liền cái gì cũng không cần làm, chỉ để ý thời điểm nào gả vào nhà môn đăng hộ đối người có tiền là tốt rồi.

Ta lúc ấy có chút tức giận đến muốn đứng ra nhưng ta liền có lý do gì phản bác nàng đâu? Nàng khẳng định trước khi ta không lên tiếng liền quỳ gối dưới chân của ta cầu ta tha thứ vân vân, loại cảm giác đó ta không thích thậm chí là chán ghét.

Ta không nghĩ gì cũng không làm, không nghĩ không giải thích được gả cho một người có tiền ta không yêu.

Cho nên, ta cuối cùng là sau lưng cha mẹ lén lút chuồn ra ngoài xem xem thế giới bên ngoài, tìm xem chuyện ta có thể làm.

Ngày ấy, ta không phải lén lút chạy ra ngoài, lúc đó cha không biết vì chuyện gì tâm tình phi thường hảo, ta nhân cơ hội cầu xin hần chấp thuận ta đi ra ngoài.

Tuy rằng ta cuối cùng là lén lút chạy ra ngoài, nhưng chạy ra ngoài cảm giác thật không tốt, ta xưa nay đều chưa từng thoải mái giữa lúc trời sáng mà đi ra ngoài.

Bởi vậy, lần kia ta dị thường hưng phấn, ta rốt cục ăn mặc nữ trang của mình không cần sợ người trong nhà phát hiện mà đi ra ngoài, không cần lén lén lút lút đi ra khỏi nhà.

Nhưng mà điều kiện tiên quyết là, mang theo tôi tớ trong nhà.

Ta thuận theo, nếu không ta làm sao có thể có cơ hội lần này, ngược lại ta bảo chính mình đừng để ý tới bọn hần là được.

Trên đường rất náo nhiệt, các loại cửa hàng bán đồ vật ta đều quang minh chánh đại vào xem, ta và người bán còn nói chiết khấu món tiền nhỏ một chút. Không phải ta keo kiệt với chút tiền nhỏ kia, ta chỉ là bốc đồng muốn trải nghiệm loại cảm giác đó một hồi.

Như vậy cảm giác nhượng ta cảm thấy được mình đang tồn tại ở cõi đời này, mà không phải phế vật cái gì cũng không làm chỉ chờ lấy chồng.

Sau đó, ta ở trên đường nhìn xung quanh, tâm tình thật sự cao hứng vô cùng.

Đi tới đi tới, ta nhìn thấy ngồi ở ven đường một tên ăn mày.

Không, không thể nói là ăn mày. Bởi vì hần khề ngẩng đầu lộ ra thần sắc bên trong cũng không giống ăn mày bình thường cầu xin cùng thấp kém, mà là một loại giãy dụa cùng đối với hết thảy chán ghét.

Tức thì, ta liền bị hần hấp dẫn.

Bởi vì ta cảm thấy hần là một người có độ tồn tại cực mạnh, tuy rằng hần quần áo lam lũ, nhìn chán nản không chịu nổi.

Ta vốn là muốn cho hần tiền, sau đó vừa nghĩ, như vậy ta cũng sẽ lâm vào trong người bị hần chán ghét, cho nên ta nghĩ nghĩ ngoại trừ tiền còn bỏ thêm một câu nhượng tôi tớ mang cho hần.

Quả nhiên hần như ta nghĩ giống nhau, trong nháy mắt có phản ứng.

Hần chung quanh tìm cuối cùng đối mặt ta, ta nghĩ cũng không nghĩ liền nở nụ cười với hần. Ta nghĩ làm cho hần cảm nhận được chân thành trong lời nói của mình, tuy rằng ta và hần chỉ là mới gặp lại cảm giác là cố nhân quen biết nhiều năm.

Ta nghĩ, nhất định là bởi vì chúng ta rất giống, cũng không nghĩ không hề làm gì ngơ ngơ ngác ngác hốt hoảng quá cả đời này.

Quả nhiên, hần cũng như ta mong đợi, có thành tựu.

Mà ta, cũng thích hần.

Chúng ta yêu thích lẫn nhau, đây là chuyện ta sống mười mấy năm qua vui vẻ nhất.

Nhưng là tiệc vui chóng tàn, phụ thân ta biết được hần, hơn nữa biết được chuyện trước kia của hần. Cho nên cha rất không thích hần, thậm chí làm cho hần không muốn tới tìm ta nữa.

Nếu nhìn một người không thể dùng chuyện lúc trước đem hần hoàn toàn phủ định a.

Nhưng phụ thân ta căn bản không nghe ta, ta càng nói hần thì phụ thân ta càng tức giận.

Sau đó ta rốt cục nhịn không được, đi theo Thừa Ân dự định đi đến chân trời góc biển.

Đáng tiếc, chúng ta thất bại, phụ thân ta phái người bắt được chúng ta.

Sau khi về đến nhà, ta ngay cả gặp cũng chưa từng gặp lại Thừa Ân. Mặc ta tái cầu khẩn cha thế nào, cha đều không nói cho ta bất kỳ một chút tin tức liên quan tới hần.

Sau đó, lòng ta chết rồi. Phụ thân ta muốn đem ta gả đi. Ta rốt cục như tất cả mọi người nguyện, cái gì cũng không làm chỉ còn chờ lấy chồng.

Gả người quả nhiên là người có tiền người.

Gả đi người kia đối với ta cũng không tốt, như vậy ta trái lại thoải mái hơn, bởi vì ta không thích hần, có dư thừa tình cảm sẽ chỉ là gánh nặng.

Hần uống rượu say đánh ta mắng ta, ta nhẫn rồi nhẫn. Mãi đến tận ta lần thứ hai gặp lại Thừa Ân.

Nhìn thấy hần, ta mới biết ta mềm yếu như vậy, ta căn bản không có kiên cường như trong tưởng tượng của mình, ngày đó ta tại trong lồng ngực của hần khóc khóc không thành tiếng.

Nhưng là, việc này bị người kia biết, hần thuận miệng chửi bới ta, ta thật sự nổi giận, người có thể đánh ta, mắng ta, nhưng người không có thể tùy ý sỉ nhục tình cảm ta.

Cho nên, ta lần đầu tiên hoàn thủ đẩy hần một cái.

Nhưng ta không nghĩ tới, này một cái liền là cái chết của ta.

Trên cổ dây thừng ghim càng ngày càng chặt, ta hô hấp từng điểm từng điểm biến mất.

Chúng ta kiếp sau gặp, Thừa Ân.

Trước lúc nhắm mắt ta là nghĩ như vậy.

Nhưng trong lòng ta tràn đầy không cam lòng, trong lòng lần đầu tiên nổi lên một loại ý nghĩ ác độc: Nguyên rửa người này không chết tử tế được!

Đúng rồi, người này có một cái tên ta rất chán ghét —— Hầu Phái Lương.

71. Quyển 9 - Chương 1: Tác Giả Quá Có Khả Năng

“Ngủ với hòa thượng hệ cấm dục” thể giới đã thành công kết thúc, ngoạn gia kiểm tra ba lô sau đó tiến vào kịch tình thể giới tiếp theo giới thiệu.

Hệ thống người sử dụng: Thời Viễn

Giới tính: Nam (có thể sửa chữa)

Trí lực: 31(100 miễn cấp)

Dung mạo: 80(100 miễn cấp)

Thể lực: 60(150 miễn cấp)

Vũ lực: 31(100 miễn cấp)

Kỹ năng: Thâm tình ôm ấp

Nhiệm vụ hoàn thành độ: 75%

Tích phân: 22000

Nắm giữ vật phẩm: 1327 nhà lá (có thể sửa chữa)

...

kịch tình thế giới tiếp theo thiết định cổ sự tên là (đương vông lạc tác gia gặp gỡ cư ủy hội chủ nhiệm).

Thời Viễn nhìn thấy danh tự này tâm lý vui vẻ, ta là vông lạc tác gia?

chúc mừng player đã đoán sai, người là cư ủy hội chủ nhiệm.

Thời Viễn:...

Thời Viễn ngẫm lại chuyện nhà bác gái vì một chút chuyện nhỏ vặt vãnh thường thường tranh cãi cả ngày, tâm lý có chút không hold nổi.

3 giây sau ngoạn gia sẽ tiến vào thế giới tiếp theo.

Ba. Hai. Một.

“Ca, người có thể tránh chút hay không!”

Thời Viễn nhìn tiểu hán tử đột nhiên xuất hiện thêm nhất thời không phản ứng lại.

đây là đệ đệ trong thế giới này thiết trí cho ngoạn gia —— Thời Thành.

“... Không thể.” Thời Viễn theo bản năng mà nói ra lời. Bởi vì ngón tay đệ đệ hắn đang tung bay trên bàn phím, đôi mắt nhìn chăm chăm màn hình máy vi tính còn kém không chui vào, ngữ khí nói với hắn cũng là rất thiếu kiên nhẫn.

Này sợ là cái vông nghiện thiếu niên.

Hắn đến ngăn lại, dù sao hắn cũng là ca ca cậu.

Trên màn ảnh hình ảnh trong nháy mắt biến xám, Thời Thành rất tức giận mắng một câu, tiện tay đem con chuột quăng một cái.

“Người có phiền hay không! A a a —— “

Lực đạo trên tay Thời Viễn tăng thêm: “Lăn đi làm bài tập.”

Thiếu niên trong miệng gọi đau không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong ánh mắt kia vẫn tràn đầy không phục.

“Biết rồi, người buông tay!”

Thời Viễn cau mày nhưng cũng không nói gì thêm nữa, cái tuổi này nam sinh đều tương đối phản nghịch, nói nhiều cũng không tiện.

Thời Viễn lực tay buông lỏng, Thời Thành lập tức vẩy vẩy tay giận dỗi đi ra khỏi phòng, còn không quên đánh lên cửa.

Thời Viễn thở dài, sau khi đóng máy vi tính lại lẳng lặng mà ngồi xuống ghế, hắn muốn hỏi 2B càng nhiều tin tức hơn liên quan với thế giới này một chút.

Thời Viễn ở cạnh ghế tựa đập lên tay vịn mấy cái, tiếp cúi người một lần nữa mở máy vi tính.

2B cho một cái tài khoản cùng mật mã, bảo hắn đăng ký weibo tự nhìn xem.

Thời Viễn thời điểm click đăng ký thì nghĩ, lần này tuyệt đối đừng là cái ID không chủ lưu nha, hắn sợ.

Liên tiếp bên trong hoa cúc nhỏ chậm rãi chuyển, nhìn tới Thời Viễn quáng mắt.

Mặt giấy rớt cục thay đổi, Thời Viễn sắc mặt cũng không tiện.

Trên mặt giấy sáng loáng một cái tên ID —— làm chén canh gà độc.

Giới thiệu tóm tắt — người qua đường A mỗi ngày đứng ở khu quỹ súc hỗn B, tiểu tác gia mỗi ngày đứng hạn login chuyển văn, nhiệt tình mỗi ngày phân phát một bát canh gà độc, không giao cơ, không ô (* những gì xấu xa), không khả khả khả.

Miến: 300 ngàn.

Thời Viễn đang muốn động thủ, 2B nói chuyện.

tất cả tài nguyên hệ thống cung cấp không thể sửa chữa, nếu không sẽ bị hệ thống xoá bỏ.

Thời Viễn cái trán gân xanh hằn lên, xoá bỏ em gái ngươi a!

Nhưng mà, hấn thật không dám sửa lại.

Làm bộ không nhìn thấy này đó, Thời Viễn lập tức động động kéo con chuột xuống dưới, phía dưới là weibo hấn phát.

Đứt quãng xem xong weibo phía dưới, Thời Viễn tâm muốn cắt cổ cũng đều có.

Hấn weibo rất đối ứng giới thiệu tóm tắt, liền ba loại: tự chế video đứng khu quỹ súc hỗn B, mỗi ngày tất dán vông lạc * tiểu thuyết mới nhất và chương mới, mỗi ngày trước mười một giờ đêm uống canh gà độc.

Video giáp: Kim giám đốc bảo tàng thâm tình biểu diễn uy phong đường đường.

(* có ai chưa nghe uy phong đường đường chưa)

Đứng đầu bình luận:

Không vì cái gì khác, yêu thích canh gà độc đại đại, ta là người đầu tiên like nha!

Cái video này làm không tệ, ta cấp 82 phân, còn dư lại 666 dùng hình thức đưa lên!

Các người đều đủ, video này có gì đáng xem, ta cũng là nhìn hơn 80 biến mà thôi [doge][doge][doge].

Kiên quyết yêu cầu Nguyên Thanh đại đại đến đoạn thở gấp!

...

Canh gà độc át: Người phải tin tưởng người xấu xí cũng có mùa xuân, đương nhiên, nhân gia có tiền.

Đứng đầu bình luận:

Ta là bác chủ, ta không có tiền... Nhưng ta cũng có mùa xuân, bởi vì ta soái, ha ha ha.

Đại đại, ta biết ngươi soái! Chớ nói nữa!

Đại đại, ngươi khẳng định là không cần mặt người trong đẹp trai nhất!

Ta xấu xí, ta không mùa xuân cũng không có tiền, xem ở phân thượng ta nơi này đáng thương, đưa ta đứng đầu đi, cảm tạ!

...

Xem xong này đó, Thời Viễn tình nguyện quay trở lại xem giới thiệu tóm tắt.

Đương nhiên, hấn cũng làm như vậy rồi.

Nhưng trở lại trên cao nhất nhìn kỹ một hồi, hấn cảm giác tâm lý càng thấy hoảng.

Đưa đỉnh weibo là chương mới nhất tiểu thuyết trinh thám hồi hộp * — (sau lưng có người).

Cầu đạo văn vốn đã không đúng.

Nhưng mà!

Hấn còn giết người ta!

Thời Viễn tâm khẽ run, hay là cái người hấn nghĩ tới kia, hay là người kia, hay là người kia!

Sau đó, hấn chậm rãi hô hấp, điểm cái ID kia đi vào.

— nổi danh vông lạc tác gia, đang viết tiểu thuyết (sau lưng có người).

Thời Viễn trực tiếp đập đầu lên bàn mấy cái, tiếp liền bị đau mà xoa xoa.

Hệ thống này có phải là ngu ngốc!

Đạo văn liền thôi đi, còn giết luôn tác giả!

Lần này ngược lại hảo, chính mình dùng cái tài khoản này, không phải là chính mình thành ngu ngốc à!

Thời Viễn rất không muốn tiếp thu sự thực này.

Thời Viễn này còn không có hoãn lại đây, phía dưới khu bình luận lại để cho hấn nổ.

Đứng đầu bình luận:

Trộm văn của ta rất nhiều người, người trộm văn của ta còn giết ta liền chỉ có một mình người. Rất cảm tạ sự chân thành của người.

Đồng ý Thẩm Tiềm đại đại cùng độc đại ở chung với nhau đỉnh ta.

Ngọa tào, Thẩm Tiềm đại đại ta tuyên người, người văn thực sự quá đẹp dễ rồi!

Nhìn văn của Thẩm Tiềm đại đại, ta cả đêm cả đêm mà ngủ không yên, nhưng đợi tỉnh rồi sẽ liền tiếp xem. Giống như ta thỉnh người khen ta, ta không tin ta là một người!

Thẩm Tiềm: Rất tốt, canh gà độc, người đã thành công đưa tới ta chú ý.

Độc đại, người trong bình luận lại thêm một người đại v. Chúc mừng!

Mặt trên mô phỏng theo khẩu khí bá đạo tổng tài Thẩm Tiềm đại đại giả, ta cho người khen, không tạ ơn [doge].

...

Thời Viễn say rồi, ta con mẹ nó còn có thể nói cái gì đây.

Thời Viễn chà xát mặt nỗ lực để cho mình từ trong bầu không khí vừa nãy lấy lại sức, nhưng lơ đãng nghiêng đầu một cái, bên trong góc thời gian biểu hiện 22:50.

Muốn chết, chỉ còn thêm mười phút là đến phát canh gà độc, thực sự là...

hệ thống nhắc nhở, nội dung canh gà: Là một cái nam nhân, người đến bảo vệ tốt người đàn bà của người. Bất quá, đầu tiên người phải có nữ nhân.

Thời Viễn nhìn một câu sau, cũng thật là không có gì để nói.

23:00.

Thời Viễn đúng giờ đem canh gà độc phát ra, tuy rằng hấn không nguyện ý thế nào.

Bình luận:

Hàng trước là ta!

Độc đại, một câu sau hấn là — bất quá, đầu tiên người phải là nam nhân!

Không là nam nhân làm sao vậy, người đàn bà của ta ta như thường có thể bảo vệ tốt!

Phảng phất phát hiện cái gì không được bí mật, đừng khen, ta sợ sệt.

Độc đại, nói tốt phúc lợi đâu!

Độc đại, nói tốt phúc lợi đâu!

Độc đại, nói tốt phúc lợi đâu!

...

Phía sau bình luận đều là muốn phúc lợi, Thời Viễn rất mộng, đây là ý gì?

hệ thống nhắc nhở, ba ngày trước trên tieba phỏng vấn ngoạn gia hứa hẹn tối hôm nay muốn thả phúc lợi.

Mất trùng cầu ngọc Thời Viễn:???

Thời Viễn muốn nói hệ thống thật là không cần mặt, thời điểm ba ngày trước hắn còn ở cái thế giới trước cùng Trình Mộ cùng nhau bắt quỷ, làm sao có thời giờ nói phát phúc lợi.

hệ thống nhắc nhở, thỉnh ngoạn gia tại canh gà độc tiến hành bình luận: Sáng sớm ngày mai chín giờ đúng giờ bỏ phát phúc lợi, xin lỗi.

Đây là nhắc nhở sao? Chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh!

Thời Viễn bị cưỡng bách bình luận.

Sau đó, hắn trở mặt nhìn này đó bình luận bị trên đỉnh nhiệt môn đệ nhất.

Thời Viễn đã không muốn nói thêm cái gì, chỉ muốn hỏi một câu —— phúc lợi là cái gì!

Ngày mai chín giờ, ha ha.

72. Quyển 9 - Chương 2

Này âm tần là cái nội dung gì? Ta tại sao không mở ra?

phát ra ngoài liền có thể mở ra.

Thời Viễn vất lông mày nhưng cũng không thể nói cái gì, hắn kỳ thực cũng thật tò mò, này phúc lợi rốt cuộc là cái gì.

Đã đến giờ, click gửi đi.

Chỗ Thời Viễn vông không quá hảo, phát ra ngoài hắn cũng chậm chạp không thể mở ra âm tần.

Đợi chừng hai phút, hoa cúc nhỏ rút cục đình chỉ nó uyển chuyển đáng người.

Thời Viễn đang muốn mở ra âm tần liền bị mấy cái bình luận lộ ra phía dưới cả kinh không phản ứng chút nào.

Đại đại thở gấp mạnh thật!

Ta nghe thạch canh (* yêm nghĩ là em ấy đã cứng á) [doge].

Ta con mẹ nó thả âm thanh ra ngoài rồi! Mẹ ta còn đang bên cạnh ta [tái kiến][tái kiến][tái kiến]!

Mười phút thở gấp còn chưa đủ! Đại đại, ta muốn nghe một đêm!

Đã tuốt (* hiểu nha).

...

Thời Viễn trong đầu trống rỗng dưới tay máy móc mở ra âm tần, nhất thời liên tiếp tiếng rên rỉ khó nhin truyền ra, tại trong phòng an tĩnh càng hiện ra sắc~tình...

Tiếng rên đột nhiên lớn lên, phản ứng lại là sắc mặt Thời Viễn trong nháy mắt đỏ lên, này người rên ngâm bên trong âm tần làm sao giống hắn như vậy...

hệ thống nhắc nhở, này âm tần căn cứ âm thanh ngoạn gia cải biên mà tới.

Thời Viễn sắc mặt từ hồng biến thành đen, thật sự muốn lập tức xóa weibo, nhưng mà hậu quả bị xóa bỏ thật đáng sợ.

Hơn nữa...

Đã ghi lại, độc đại xóa weibo thì tất cả mọi người tới tìm ta, miễn phí chia sẻ, không cần tạ ơn [doge].

Thời Viễn nhìn tình huống như vậy, tâm hung ác, thôi, phá quán tử phá suất (* vò mề chẳng sợ nứt), cứ như vậy đi, không quản!

Thời Viễn vui đầu để cho mình tỉnh táo một chút, nếu không hấn sợ hấn sẽ không nhin được mở miệng mắng 2B.

Chờ lúc hấn ngẩng đầu, màn hình máy vi tính đen. Hấn nhắm mắt lại sau khi làm công tác tư tưởng cho chính mình liền mở màn hình.

Bình luận đứng đầu đã tự động quét mới.

Thời Viễn mãnh mà đem đầu xẹt tới, mụ, hấn không nhìn lầm đi.

Nhìn có tới một phút Thời Viễn mới dám tin tưởng sự thực này.

Thẩm Tiềm vừa bình luận cho hấn. Hơn nữa, bị mọi người thọt tới nhiệt môn đệ nhất.

Đứng đầu bình luận:

Suyễn (* thở gấp) vẫn được.

Thẩm Tiềm đại đại phải càng nỗ lực, như vậy độc đại mới có thể suyễn càng mang cảm giác! Khen ta làm cho Thẩm Tiềm đại đại nhìn thấy!

Độc đại, người bị ghét bỏ.

Công thụ rõ ràng.

Độc đại của ta là thụ thì làm sao! Không phục người cũng thụ a!

Độc đại, người cư nhiên là thụ.

...

Thời Viễn vốn có hỏa khí, nhìn này đó bình luận càng giận, cho nên, hấn không nhin được.

Tư tín:

Thẩm Tiềm, người làm gì lưu đánh giá cho ta!

Người trộm văn ta.

... Người lưu đánh giá bị mọi người hiểu lầm quan hệ của chúng ta!

Người trộm văn ta.

Người! Ngược lại người đừng tiếp tục lưu đánh giá cho ta nữa!

Người trộm văn ta.

...

Thời Viễn khí huyết dâng lên, trong miệng không nhin được mà thở hổn hển.

Người nọ là đang tự động hồi phục hay có bệnh!

Nhưng mà, tại thời điểm hấn suyễn khí, đối diện lại tới một cái tin nữa rồi, lần này chứng minh lúc trước cũng không phải tự động hồi phục.

Kỹ thuật thở gấp còn chờ tăng cao, không kinh nghiệm thực chiến thì hoan nghênh tới tìm ta.

...

Nếu như có thể nói, Thời Viễn muốn đem chân tám đồng tiền trên dép lê ném qua màn ảnh cho y.

Thời Viễn thật sự không chịu nổi, bị 2B ức hiếp, bị bình luận trêu chọc liền thôi đi, lần này còn bị người trực tiếp ước phảo, ha ha.

Hấn liền tắt weibo, không nghĩ tái phản ứng người này.

Cửa phòng bị đẩy ra hơn một nửa, Thời Thành một tay vịn cạnh cửa, một cánh tay khác hơi cong chống lên khung cửa, sắc mặt không thể nói là không hảo nhưng là tuyệt đối không phải thần sắc cao hứng.

“Ta muốn chơi mấy vi tính.”

Ca cậu thực sự là quá khu (*keo kiệt, bủn xỉn), ngay cả mấy vi tính cũng không cho cậu mua, mỗi lần chơi game đều phải bị hắt hủi bị hắt dạy bảo, thực sự là khó chịu.

Thời Viễn đang nổi nóng, nhìn thấy tiểu tử này lôi kéo mặt liền gọi hấn cũng không gọi, trực tiếp rống to lên tiếng: “Đi ra ngoài!”

“Ba mẹ nếu còn sống mới sẽ không giống như người đối với ta vậy!” Thời Thành gào lại hấn một câu lớn hơn, quay người đẩy cửa mà đi.

Trong thế giới này, Thời Viễn cha mẹ tại thời điểm hấn mười tám tuổi xảy ra tai nạn xe cộ chết rồi, lưu cho hấn chỉ có một bút không lớn không nhỏ tiền bồi thường cùng đệ đệ nhỏ hơn hấn chín tuổi.

Thời điểm lên đại học hấn một bên nỗ lực học tập một bên làm vài phần việc vặt, buổi tối trở lại hấn thuê ở phụ cận trường học một cái trong phòng, bởi vì hấn phải làm cơm tối cho đệ đệ đang học tiểu học.

Hấn ban ngày bận xoay quanh ngay cả mình cũng không quan tâm, thường thường sẽ quên ăn cơm, có lúc khát miệng đều lên da mới có thể nhớ tới uống ngụm nước, buổi tối sau khi hấn làm xong cơm thu thập xong đồ vật cho đệ đệ cơ bản liền mệt không thôi, thường ngã đầu liền ngủ. Có thể tưởng tượng được, dưới tình huống như thế, hấn và đệ đệ cũng chẳng có bao nhiêu giao lưu, đệ đệ đối hấn tình cảm cũng không sâu đậm. Lâu dần, đệ đệ không biết là ở trường học bị học sinh xấu ảnh hưởng tới hay là nguyên nhân khác, trở nên so với trước đây phản nghịch rất nhiều, nhưng hấn bận quá cũng không có quan tâm nhiều hơn.

Mãi đến tận sau khi tốt nghiệp đại học hấn được an bài làm chủ nhiệm cư ủy hội tiểu khu Ánh Vàng, mới có nhiều hơn một chút thời gian cùng đệ đệ giao lưu. Nhưng đệ đệ sớm thành thói quen một người, đối với hấn quản giáo rất thiếu kiên nhẫn, đối với hấn chăm sóc cũng rất mâu thuẫn.

Thời Viễn lắc đầu một cái hoảng đi kịch tình thế giới này, tiếp hấn liền nghe thấy phía ngoài cửa bị đóng vang âm thanh động trời.

Nói thầm một tiếng không hảo, Thời Viễn lập tức đứng dậy đi ra ngoài, không nhìn thấy dưới góc phải màn hình máy vi tính lấp lóe Cầu Cầu ảnh chân dung.

Cấp thiết đẩy ra cửa phòng Thời Thành, quả nhiên không ai.

Xem ra hấn vừa nãy không nghe lầm.

Tiểu tử này tám phần mười bị hấn rống một tiếng giận dữ chạy ra ngoài.

Thời Viễn thời điểm khóa cửa chống trộm tâm thấy rất hoảng, chính mình làm gì đối với nó rống đến lớn tiếng như vậy, ai.

Lần này phải đi đâu tìm nó đây.

Vừa quay đầu, cửa đối diện vừa vụt đi ra tới một người.

Thời Viễn ánh mắt sáng lên, trực tiếp đi tới kéo lại tay của người nọ.

“Trình Mộ, giúp đỡ, đệ đệ ta vừa nãy chạy ra ngoài.”

Nói, không chờ Trình Mộ làm ra phản ứng, Thời Viễn liền lên trước đóng cửa nhà Trình Mộ lôi cánh tay của y liền đi.

Đi ở phía sau Thời Viễn Trình Mộ cau mày, cư ủy hội chủ nhiệm đối diện này vẫn luôn bởi vì y không tham gia bất kỳ hoạt động xã khu nào nên đối với y có chút ý bất mãn, ngày hôm nay bị làm sao vậy.

Thời Viễn cũng không biết Thời Thành đi nơi nào, chỉ có thể không đầu ngốc nghếch mà chuyển chung quanh.

“Cậu ta không phải là đi quán Internet đi?”

Nghe Trình Mộ đột nhiên nói một câu, Thời Viễn trong nháy mắt quay đầu nhìn sang: “Ai, người nói có đạo lý!”

Tiểu tử kia mới vừa nói muốn dùng mấy vi tính vô dụng, lần này xác thực rất có thể đi quán Internet. Trong đầu hắn sốt ruột làm sao không nghĩ tới việc này.

Trình Mộ nhìn bộ dáng Thời Viễn một bộ bỗng nhiên tỉnh ngộ, khoe miệng hơi rút, người này gốc khá rõ ràng.

Xoay chuyển phụ cận ba cái quán Internet, Thời Viễn rốt cuộc tìm được Thời Thành ngồi trước mấy vi tính ngón tay tung bay sâu sắc chìm đắm ở trong game.

“Đừng đùa, ca không đúng, cùng ca về nhà.”

Thời Thành mang theo ống nghe căn bản không nghe Thời Viễn nói cái gì, càng sâu game cậu căn bản là không có chú ý tới bên người xuất hiện thêm hai người.

Thời Viễn thấy Thời Thành không phản ứng gì trạng thái như lúc trước, cho là cậu còn đang tức giận, cho nên, hắn hòa hoãn hô hấp, âm thanh so với vừa nãy thấp hơn chút. Nhưng càng thấp như vậy, Thời Thành càng không nghe thấy.

“Thời Thành, ca vừa nãy không nên rống người, ca sai rồi.”

Quả nhiên, thiếu niên vẫn không phản ứng chút nào.

“Ca —— “

Thời Viễn còn muốn nói nữa lại bị Trình Mộ kéo cánh tay một cái.

Hắn sững sờ, nhìn về phía Trình Mộ, tiếp hắn liền nhìn Trình Mộ thân thủ lấy xuống ống nghe Thời Thành đang mang.

Thời Thành chơi game đang đánh, bị người làm như thế không thèm nhìn trực tiếp liền mắng lên: “Ai vậy! Có bệnh có phải không!”

Trình Mộ sắc mặt bất biến, lần thứ hai thân thủ đem ngồi Thời Thành ở ghế dựa lôi cổ áo nâng lên.

“Về nhà.”

“Người là ai a người!” Thời Thành tuy rằng nhận ra đây là người ở tại đối diện, chỉ thấy qua mấy lần này người đều là một bộ mặt người chết, nhìn hảo xúi quẩy, càng khỏi nói người này hiện tại lúc quán Internet nhiều người như vậy lôi cổ áo mình.

“Về nhà.” Trình Mộ phun ra vẫn là hai chữ này.

Sững sờ ở một bên Thời Viễn đột nhiên cảm thấy giọng điệu này nghe thật quen thuộc, nhưng hắn một chốc không nhớ ra được ở đâu nghe qua.

“Trình Mộ.” Thời Viễn tiến lên tay khoát lên cánh tay Trình Mộ đang kéo cổ áo Thời Thành, ra hiệu hắn buông tay.

“Là người túm ta cùng đi.”

“A...” Thiếu niên nghe Trình Mộ nói quay đầu đối mặt đôi mắt mất Thời Viễn, bên trong thần sắc tràn đầy ghét bỏ cùng không ưa, “Người mắng ta còn chưa tính, lần này là dự định mang người trợ giúp đánh ta sao?”

Thời Viễn tâm trong nháy mắt nhéo một cái, bị người hiểu lầm ghét bỏ cảm giác thật là có chút không dễ chịu.

Mà này tốt xấu gì cũng là đệ đệ của hắn, hắn không thể mặc cậu học cái xấu mà ngồi yên không để ý đến.

“Trước tiên đừng làm rộn, cùng ca về nhà.”

Thời Thành cảm nhận được trên cổ áo lực tay Trình Mộ lớn lên, rất ghét bỏ mà lần thứ hai khoát Thời Viễn liếc mắt một cái, tiếp bỏ qua tay Trình Mộ rồi đẩy Thời Viễn một cái liền đi ra ngoài.

Thời Viễn thở dài trả tiền mạng phí sau vội vã cùng đi ra quán Internet.

Sau lưng Trình Mộ trên mặt vẫn cứ bất động thanh sắc, tâm nhưng có chút không bình tĩnh.

Người này ngày hôm nay cho y ấn tượng cùng ký ức trong lòng trước đây kém rất xa.

73. Quyển 9 - Chương 3

Nhìn cửa ở trước mặt hần đóng lại, Thời Viễn bất đắc dĩ thở dài, lấy ra chìa khóa trong túi.

Cửa theo tiếng mà mở, Thời Viễn quay người lại đối Trình Mộ nói: “Ngày hôm nay đã làm phiền người, cảm tạ.”

Nói xong câu này Thời Viễn chuẩn bị vào cửa, tay đặt ở cạnh cửa lại đột nhiên bị người nắm chặt.

Thời Viễn thro tay hướng lên trên đối mặt Trình Mộ mặt nhạt nhẽo không gợn sóng, Thời Viễn vi lăng (* ngây dại, ngu dần), cho y một cái ánh mắt rất nghi hoặc.

“Ta không thể đi vào.”

Thời Viễn nghe lời này đột nhiên nghĩ tới, lúc đó Trình Mộ mới từ cửa lộ ra thân thể hần liền không nói lời nào mà kéo y đi tìm Thời Thành, còn giống như... Rất tiện tay khóa cửa lại cho y.

Thời Viễn cảm thấy có chút xin lỗi, thân thể vội vã hướng một bên chềch chềch, nhượng Trình Mộ đi vào trước.

Trình Mộ trong lòng hơi ngừng lại từ bên cạnh Thời Viễn đi vào, cầm ở trong túi quần trên tay nắm một chuỗi chìa khóa, thuận hình dáng sở soạn, có năm thanh.

“Người ngồi trước, ta đi rót nước cho người.”

Nhìn Thời Viễn tiến vào nhà bếp, ngồi ở trên ghế sa lon Trình Mộ thân thể hơi khuynh về phía trước, hai khủy tay đề lên đùi lớn chống cằm, ánh mắt phóng không.

Đây là một loại trạng thái rơi vào suy tính.

Trình Mộ không chỉ có cảm thấy được ngày hôm nay cư ủy hội chủ nhiệm này có chút kỳ quái, chính mình cũng có gì đó không đúng.

Chính mình ngoại trừ buổi tối ngủ ở ngoài vẫn luôn có thói quen mang theo chìa khóa bên người, bởi vì đối với một người sống một mình mà nói đây là nguyên tắc cơ bản nhất, mang theo chìa khóa mới sẽ không xuất hiện cảnh tượng lúng túng không vào được nhà.

Đương nhiên đây chỉ là một tình huống bình thường, nhưng mà đối đại đa số người sống một mình mà nói phần lớn thời điểm tuyệt đối là mang theo chìa khóa. Bởi vì bọn họ không giống này đó người có gia đình, có thể bất cứ lúc nào gọi điện thoại gọi người đưa chìa khóa.

Người sống một mình khi bị khóa ở ngoài cửa, liền coi như bọn họ cũng có cầu cứu người hoặc là phương pháp khác, nhưng tại phút chốc biết bị khóa bên ngoài, bọn họ nhất định sẽ nôn nóng, kinh hoàng, thậm chí từ tâm lý đột nhiên dâng lên vô hạn cô độc.

Trình Mộ biết được này đó, cho nên y thành công tránh khỏi tình huống bị khóa ở ngoài cửa như thế, nhưng hôm nay tại sau khi Thời Viễn vào cửa y tay lại có chút không chịu được nào khổng chế vươn ra ngoài, đồng thời nói ra lời như vậy.

Chẳng lẽ là bởi vì Thời Viễn cùng thường ngày bất đồng đưa tới y cảm thấy tò mò trong lòng? Hay hoặc là y bị thái độ Thời Viễn đối xử dè dặt hần lây nhiễm?

Bất kể là nguyên nhân nào trong hai cái này, Trình Mộ biết mình ngày hôm nay xung động.

Y ngày hôm nay làm ra một loạt hành vi động cơ rất cuộc là cái gì ngay cả chính y cũng không biết.

Thời Viễn thời điểm bưng chén nước trở lại phòng khách liền thấy Trình Mộ không chớp mắt nhìn chăm chăm dụng cụ điều khiển từ xa chính mình đặt trên khay trà, bất quá tư thế y chống cằm thật giống bán manh là cái gì quý.

“Muốn xem tivi sao? Ta mở cho người.”

Thời Viễn đem chén nước đặt ở trước mặt Trình Mộ, tiếp cầm lên dụng cụ điều khiển từ xa.

Trên ti vi kênh chính đang phát phim hoạt hình, Thời Viễn không quản cái khác cười cười lập tức đổi đài.

Nhưng ngón tay hần ấn đổi đài càng ngày càng chậm, người này thích xem tiết mục gì a.

Nghĩ như thế hần trực tiếp quay người đem dụng cụ điều khiển từ xa đưa cho Trình Mộ.

“Người chính mình đến, tùy ý điểm, không cần gò bó.”

Trình Mộ tiếp nhận dụng cụ điều khiển từ xa chỉ tùy ý đổi kênh.

Y không muốn xem TV, chỉ là vừa nãy thời điểm suy nghĩ đôi mắt vừa vặn đổi mặt dụng cụ điều khiển từ xa mà thôi. Nếu là mình nhìn tiền, Thời Viễn vẫn đưa cho mình hay sao?

Nghĩ như vậy, y không khỏi bật cười.

Đứng ở một bên Thời Viễn thần sắc vi lăng, Trình Mộ làm sao đột nhiên nở nụ cười đây, bất quá y cười lộ lên nhìn không sai.

Thấy Trình Mộ đổi kênh không có việc gì, Thời Viễn rời khỏi, hần nhanh chân đến xem tiểu tử kia.

Đẩy cửa ra, Thời Thành đứng dừng mà nằm ở trên giường, giày cũng không thoát chân gác ở giữa không trung, nó một tay cầm điện thoại di động, một tay ở phía trên đùa bỡn.

Thời Viễn nhíu mày thành chữ xuyên: “Thời Thành, ngồi dậy xem, nằm chơi điện thoại di động đối với mắt không tốt.”

Nằm ở trên giường thiếu niên giật giật thân thể thay đổi cái tư thế đưa lưng về phía Thời Viễn, biểu tình trên mặt kia rõ ràng cho thấy không nhịn được.

Nó không dậy.

Thời Viễn tâm dâng lên cảm giác nói không ra lời, vừa tức vừa đau: “Dậy!”

Thời Thành như là cảm nhận được ngữ khí Thời Viễn, rốt cục có chút kiêng kỵ ngồi dậy, nhưng trong lúc đó nó ngay cả liếc mắt nhìn Thời Viễn cũng không hề liếc mắt một cái.

Thời Viễn thở dài đi ra khỏi phòng.

Tầm mắt của hần theo bản năng tìm kiếm Trình Mộ trong phòng khách, Trình Mộ quả nhiên vẫn là bộ dáng yên tĩnh lạnh nhạt trong ký ức, ngồi ở trên ghế sa lon tư thế đều nghiêm túc như vậy, sống lưng thẳng tắp.

Bất quá, y thật giống đang tụ tinh hội thần nhìn tiết mục gì, đôi mắt nửa ngày cũng không chớp.

Dưới chân hần khẽ nâng, bước chân mặc dù nhanh lại theo bản năng nhẹ nhàng.

Chống lưng ghế sofa để sát vào vừa nhìn, Thời Viễn khéo miệng hơi rút nói không ra lời.

Trên ti vi chiếu chính là hoạt hình —— thám tử lừng danh conan.

Thời Viễn thực sự không nghĩ ra, Trình Mộ người lớn như vậy làm sao vẫn thích xem cái này.

Kết quả, hần còn chưa nói Trình Mộ vẫn luôn xem rất nghiêm túc động đều không động trực tiếp liền hỏi hần một câu.

“Người nói ai là hung thủ?”

Câu nói này đã có thể nhìn ra một điểm, Trình Mộ đã biết hung thủ là người nào.

Y hỏi là “Ai là hung thủ” mà không phải “Ai sẽ là hung thủ”.

Hỏi Thời Viễn câu này rõ ràng chỉ là y đơn thuần tiếp lời mà thôi.

Thời Viễn vốn chỉ là vừa tới, thêm vào hấn cũng chưa từng xem bao nhiêu, hấn làm sao biết ai là hung thủ. Bất quá, hấn không muốn tại trước mặt Trình Mộ rơi hạ phong, cho nên hấn nhìn người xuất hiện trên màn ảnh, theo ngón tay chỉ một cái.

“Bên trong góc kia.”

“Àn, là hấn.”

Thời Viễn cảm đều sắp kinh rớt, chính mình tiện tay chỉ tay đều có thể vạch ra hung thủ, mua vé xổ số sợ là vậy là đủ rồi.

“Hấn cầm trong tay một tờ giấy, trên giấy khẳng định viết là liên quan với...”

Thời Viễn bị một chuỗi lớn suy luận tiếp đó của y làm cho sững sốt một chút, Trình Mộ liền tại trong lúc vô tình show IQ cao của mình, đi chết đi.

Sau đó, Thời Viễn cứ nhiên ngồi ở bên cạnh Trình Mộ đôi mắt cũng trực câu câu theo dõi màn ảnh truyền hình.

Bởi vì, cái người kia đang triển khai tờ giấy kia.

Theo ống kính thị giác cắt đổi, nội dung trên giấy được khuếch đại đến trước mắt.

Thời Viễn nhìn giấy một chút tái nghiêng đầu nhìn về phía Trình Mộ, hấn thật sự có chút bội phục Trình Mộ.

Nội dung trên giấy cùng suy luận của y cơ hồ không kém chút nào.

Thời Viễn không nói gì liền quay đầu trở lại, bởi vì hấn muốn ứng chứng minh tất cả nhận định của Trình Mộ.

Một chỗ.

Hai chỗ.

Ba chỗ.

...

Mỗi một chỗ tình tiết đều cùng suy luận Trình Mộ không hện mà gặp, Thời Viễn thực sự là muốn phục sát đất.

Hấn muốn làm cái quyết định, sau đó muốn xem (thám tử lừng danh conan), không vì cái gì khác, hấn chỉ là bị suy luận trật tự rõ ràng cùng phân tích mạch lạc rõ ràng của Trình Mộ tấy não, hấn đột nhiên cảm thấy không xem (thám tử lừng danh conan) là một sai lầm lớn hấn từ trước tới nay.

Thời Thành chơi điện thoại di động chơi mệt rồi, đi ra đi nhà cầu thời điểm đi ngang qua phòng khách, liền nhìn thấy Thời Viễn hai người bọn họ ngồi đoàn chính sát bên nhau, cẩn thận tỉ mỉ xem (thám tử lừng danh conan) trên tivi, trong miệng còn thỉnh thoảng mà nói cái gì.

Thời Thành miệng cong lên.

Ngu ngốc.

74. Quyển 9 - Chương 4

Thời Viễn nhìn Trình Mộ tiến vào nhà mới thu hồi nhãn thần đóng cửa lại.

Hấn mới vừa rồi còn nghĩ buổi tối phải làm sao dàn xếp Trình Mộ, liền thấy hấn ở trong túi sờ sờ, sau đó móc ra một chuỗi chìa khóa.

Ta nguyên lai mang theo chìa khóa, xin lỗi, quấy rầy.

Trình Mộ nói câu này liền đứng dậy muốn về nhà.

Thời Viễn đưa y xuất môn đến nhìn y đi vào nhà này không tới một phút đều không có tỉnh táo lại.

Thời điểm ban ngày y đều không sờ túi sao?

Kỳ quái.

Khi đi ngang qua gian phòng Thời Thành thấy bên trong mặc dù tắt đèn vẫn như cũ có tia sáng, Thời Viễn lắc đầu một cái đi tiếp.

Không đi hai bước, hần liền ngoặc trở lại gõ gõ cửa Thời Thành.

“Thời Thành, đi ngủ sớm một chút, đừng chơi quá muộn.”

Trong phòng tia sáng trong khoảnh khắc không còn, Thời Viễn than nhẹ, tám phần mười là đem điện thoại di động giấu đến trong chăn, đứa nhỏ này, ai.

Cả ngày hôm nay ngoại trừ tìm Thời Thành trở về lúc xế chiều đọc mấy cái thông báo ở ngoài cũng không có việc gì, coi như tương đối thanh nhàn.

Thời Viễn chậm rãi xoay người đi phòng vệ sinh, sớm một chút rửa mặt xong muộn chút còn phải bận weibo, muốn chết.

Mở máy vi tính theo thói quen treo lên Cầu Cầu, kết quả vừa mới đăng ký ảnh chân dung trên Cầu Cầu liền điên cuồng lấp lóe.

Thời Viễn nhìn quáng mắt, tiện tay điểm khai, sẽ là ai phát tin tức cho hần đây.

9:20. Học trưởng, phát phúc lợi không sai a.

9:21. Học trưởng, người thành công hấp dẫn đến nam thần người chú ý! Người thật lợi hại!

9:22. Học trưởng, tối hôm nay hoạt động yy nhớ tới tham gia đúng giờ, nam thần người cũng sẽ ở!

9:23. Học trưởng... Người ở đâu?

9:30. Xem ra không ở.

13:14. Học trưởng, người cũng đừng hăm ta, bốn ngày trước người nhưng là tại trên tieba đáp ứng ta tối hôm nay sẽ tham gia hoạt động, người đừng kinh sợ a!

15:33. Học trưởng, ta quỳ xuống, người nhất định phải đi a, ta chính là ở trước mặt cầu kia giúp quyền hạn lời thề son sắt cam kết qua người sẽ đi.

17:45. Học trưởng, tiểu chủ ta thật vất vả dựa vào người mới vừa lên làm, liền thiếp mời đều không làm sao xóa đã nghiền đây, người phải cứu ta [cry][cry][cry].

20:40. Học trưởng, còn có 50 phút đồng hồ hoạt động liền muốn bắt đầu, người nhất định phải đi a [quỳ]!

Thời Viễn vừa nhìn thời gian dưới góc phải ——21:12.

Cách hoạt động bắt đầu chỉ còn mười tám phút.

Thời Viễn tại trong đầu suy nghĩ một chút, một ít ký ức tiến vào.

Muội tử này là niên muội thời điểm hần bên trong xã đoàn ở đại học Đồng Nhất nhận thức, làm người mặc dù lấm lấm liệ liệ cũng rất phóng khoáng, Thời Viễn khi đó liền tại trong ánh mắt lúc mọi người các loại ở chung với nhau cùng nâng xây dựng lên cách mạng hữu nghị thuần khiết.

Này thành lập một cái vẫn chưa từng dứt đoạn.

21:15. Cho người tinh tướng.

21:15. Học trưởng, người rốt cục trả lời ta, cảm ơn thiên cảm tạ địa! Tinh tướng làm sao vậy, muốn chính là loại này bức cách!

Thời Viễn nhéo lỗ tai, đối với loại người không biết xấu hổ vẫn như cũ sống rất đặc sắc không tỏ rõ ý kiến.

21:16. Ta không muốn đi.

21:16. Anh anh anh, không đi không được a, ta quỳ xuống... Bất quá, nếu như học trưởng người không đi, ta liền đem thân phận của người báo cho nam thần người [gian trá].

21:17. Ta đi.

Thời Viễn suýt chút nữa suyễn không ra cơn giận này.

21:17. Học trưởng, người đây là đang mắng ta?

Thời Viễn bị bị sắc.

21:17. Mụ trí chướng.

21:18. Hảo, ta biết rồi, muốn chính là đáp án đơn giản thô bạo như vậy. Học trưởng, cũng là người hiểu ta [hèn mọn].

21:18. Nhớ tới hảo hảo thông đồng thông đồng nam thần người, ta muốn đi đâu giúp quyền hạn mặt cầu trước ảo diệu, tái kiến. Đát

~Thời Viễn bị câu cuối cùng này họa phong đột biến đát làm cho nổi lên một thân da gà.

21:30.

Thời Viễn nhìn tên kênh tì tòi ra tới, nửa ngày không điểm đi vào, chính mình muốn nói cái gì đây.

Hơn nữa, nam thần nam thần nam thần, thảo, nguyên lai nam thần hần chính là Thẩm Tiềm, cái người sáng sớm hôm nay mới vừa muốn cùng mình ước pháo kia, ha ha, chân tướng tới quá đột ngột, hần có chút không chịu nổi a.

Kết quả trong lòng hần một mạch như thế dưới tay vô tình giật giật, trực tiếp điểm tiến vào.

Bên trong gian phát sóng trực tiếp yên lặng như tờ.

Thời Viễn hơi sốt sáng có chút mộng, mình bây giờ lui ra vẫn còn kịp sao?

Nhưng mà một giây sau, khu bình luận gian phát sóng trực tiếp liền bị vô số cái liên tiếp “A a a a a a” xoát đây...

Thời Viễn mặt già đỏ ửng, mẹ nó, đây là âm thanh sáng sớm hôm nay bên trong âm tần hần suyễn lên a...

Thời Viễn dưới tay lập tức chuyển động, hần phải đi.

“Oa, độc đại đến, các tiểu đồng bọn may suyễn lên biểu thị hoan nghênh!” Mạch thượng giọng nữ đúng lúc vang lên, tay Thời Viễn chậm một điểm không ra được.

Lần này, khu bình luận “A” càng nhiều, Thời Viễn nhẫn rồi nhẫn, hô hấp xác định vẫn còn bất ổn.

“Độc đại, nếu đến, trước tiên cấp đại gia chào hỏi đi ~” nói, chủ trì liền đem Thời Viễn ôm mạch.

Thời Viễn làm mấy cái hít sâu sau mới chậm rãi ra khẩu, tỉ mỉ nghe trong giọng nói của hần mang theo hơi tiếng rung, hần rất hồi hộp.

“Ừm... Đại gia hảo, ta là canh gà độc.”

Ngọa tào, quả nhiên là âm thanh thụ!

Ông trời, đem độc ban cho cho ta đi!

Không cười gì vén!

Thanh không biểu thị một khắc đều nắm giữ không được!

A a a a a a a a a a!

...

Thời Viễn đem micro dịch qua một bên, thấp giọng nghĩ linh tinh, chính mình đời trước là hủy diệt địa cầu à.

“Độc đại tới một lần không dễ dàng, sẽ cùng đại gia nhiều lời vài câu đi.”

Người chủ trì vừa nói như thế khu bình luận càng nháo vọt lên.

Thời Viễn bất đắc dĩ đỡ trán, âm thanh có chút uể oải: “Ta lúc thường thích xem tiểu thuyết.”

Ta biết! Thích xem (sau lưng có người)!

(sau lưng có người)!

(sau lưng có người)!

...

Phía dưới như thế quét một cái, Thời Viễn đột nhiên nhớ tới niên muội nói, này Thẩm Tiềm không phải nghe nói cũng sẽ tới sao, người đâu.

Bất quá, hắn không thể hỏi ra, nếu không không biết sẽ liền bị hiểu lầm thành ra sao, hắn chính là sợ.

“Ta yêu thích chế tác video, âm tần, kịch truyền thanh và vân vân.” Câu này quá trái lương tâm, Thời Viễn thực sự cũng bị 2B bức tử.

Biểu tình bao video bỗng bỗng đất!

Thở gấp!

A a a a a a a a!

Kịch truyền thanh phối âm cũng là nhất tuyệt, an lợi đại gia một bộ độc đại phối âm kịch truyền thanh —— (công tử tuyệt sắc).

Công tử! Nghe qua! Tô nổ!

...

Thời Viễn câu tiếp theo đều không dám nói nữa.

“Ta —— “

“Oa, Tiềm đại cũng tới!”

“Đại gia hảo, ta là Thẩm Tiềm, quấy rối đến các người sao?”

“Không quấy rầy hay không.” Thời Viễn nhanh chóng nhận câu chuyện dời đi đề tài, lần này hảo, làm cho y nói đi, chính mình đi lấy hơi.

Người chủ trì thấy Thời Viễn nói như vậy cũng không tiện tái ngăn cản cũng liền tùy hỷ đi, bắt đầu cùng Thẩm Tiềm tiếp lời.

Thẩm Tiềm tuy rằng đến, nhưng nhìn ra được y tựa hồ cũng không phải là rất yêu thích loại hoạt động này, mặc dù đang nói chuyện, tuy nhiên trên căn bản là hỏi một câu đáp một câu, lời thừa thãi đều không thể nào nói.

“Tiềm đại có hứng thú cấp chính mình vẫn làm kịch truyền thanh sao?”

Thời Viễn nghe thấy ba chữ kịch truyền thanh tinh thần mới một lần nữa về tới phát sóng trực tiếp tới.

“Nói thật thì, ta hôm nay tới chính là vì cái này.”

“Ừm... Tiềm đại nghĩ như thế nào?”

“Ngày hôm nay nghe nói canh gà độc muốn tới ta mới tới.”

Câu nói này vừa ra, khu bình luận trong nháy mắt bị công thụ xoát đầy, đương nhiên, Thẩm Tiềm công canh gà độc thụ.

Hết thấy lời nói khái quát lên đơn giản chính là một câu —— Tiềm đại là si tình trung khuyến công, bởi vì tức phụ mới tới tham gia hoạt động.

“Ta hi vọng hần có thể vì văn của ta chế tác kịch truyền thanh.” Giọng nam trầm ổn mà mạnh mẽ, nhiều tiếng lọt vào tai êm tai đến cực điểm.

Sau đó, hần liền bỏ thêm vài câu: “Hần âm sắc rất phù hợp âm thanh vai chính thụ, ta nghe cái âm tần kia cảm thấy hần nhất định có thể đảm nhiệm được hơn nữa hoàn mỹ thuyết minh ra nhân vật này, đại gia nhất định cũng cho là như vậy. Cho nên, ta hi vọng hần có thể xứng âm thanh thụ này. Canh gà độc, người cảm thấy thế nào? Hả?”

Thời Viễn nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể ăn thịt người này, người này không tỏ rõ nói hần là thụ còn ép hần thừa nhận à!

“Ta —— “

Thời Viễn lời cự tuyệt còn không nói ra liền bị người cắt đứt.

“Độc đại, nam thần đang mời người, trong lòng người sợ là hồi hộp đi ~ “

Thời Viễn miễn cưỡng nuốt xuống một hơi, thanh âm này vừa nghe chính là cái niên muội tinh tướng kia, có bí mật tại trên tay người khác thực sự là uất ức, cho nên Thời Viễn chỉ có thể xoa sạch hàm răng cùng nuốt huyết, nhẫn nhịn.

“Ân, ta thật cao hứng, thật sự.”

Cao hứng muốn đánh người, thật sự.

“Cám ơn người, canh gà độc.”

Thời Viễn tựa hồ cách ống nghe đều có thể nghe đến người kia trong tiếng nói ẩn giấu ý cười, trong nháy mắt trong đầu của hần liền có một cái hình ảnh —— cái khu chân đại hần run chân hèn mọn mà nhìn hần cười, kêu tiểu thụ tiểu thụ.

Thảo, hình ảnh kia quá đẹp, hần không dám nhìn.

Mấy bạn thấy độc canh gà và canh gà độc cái nào hay hơn cho ý kiến giùm nha!!!!

75. Quyển 9 - Chương 5

8:30. Học trưởng, một hồi người đi thêm Cầu Cầu của Tiềm đại, y muốn thương lượng với người một chút vấn đề cụ thể về kịch truyền thanh.

8:30. Dựa vào vì cái gì y muốn thương lượng với ta sự tình ta còn phải đi thêm y?

8:30. Ngạch... Học trưởng, người đừng khí, Tiềm đại không thói quen có chủ động thêm người, nghe nói ngay cả người thêm y đều phải trải qua y đồng ý mới có thể thân thỉnh thêm y.

8:31. Đây là cái thói quen quỷ gì? Hảo, ta đi là được rồi, cho ta số Cầu Cầu.

8:50.

Thời Viễn đã sắp điên rồi, người này muốn người khác thêm mình trước tiên trải qua y cho phép còn chưa tính, còn thiết trí này đó vấn đề nghiệm chứng kỳ ba, đây đều là cái gì a.

Thời Viễn nhắm mắt lại sau khi hít sâu một hơi lần thứ tám nhìn về phía vấn đề phía dưới.

Vấn đề 1: Người tên gì?

Vấn đề 2: Vấn đề phía trên người xác định là đáp tên thật sao?

Vấn đề 3: Người thời điểm make love động tác ôn nhu hay là kịch liệt?

Canh gà độc.

Vô cùng xác định!

Dựa vào cái gì nói cho người!

Thời Viễn cuối cùng như thế dần xong, nếu như y không hài lòng từ chối là hảo rồi.

Lúc đó Trình Mộ đang đoan đoan chánh chánh ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, y phát hiện mình từ khi ở nhà chủ nhiệm xem qua hoạt hình này sau cũng có chút thích.

Trong ánh mắt của y in một đứa bé, nhưng rồi y lại thật như cũng không có đang nhìn nó, mà trong miệng lẩm bẩm niệm cái gì. Nếu như đem lỗ tai tiến đến bên miệng y thì, nhất định sẽ nghe được y và tên tiểu hài tử kia nói cơ hồ không kém chút nào.

Điện thoại di động hơi chấn động một cái, y không nhúc nhích chút nào.

Qua một giây, y thật giống dường như nhớ ra chuyện gì, duỗi tay cầm lên di động.

Cái tay kia nói như thế nào đây, cũng không phải phi thường trắng nõn, nhưng lại chẳng hề thô ráp, năm ngón tay dẹt ngón tay rõ ràng, thon dài mà mạnh mẽ.

Cho nên, điện thoại di động thoát nhìn 5 tác kia ở trong tay y cũng không thấy quá lớn, mà cảm giác rất nhỏ bé bị bàn tay của y vững vàng vây quanh.

Y mở ra điện thoại di động tốc độ cũng không nhanh, mà động tác trượt đơn giản như vậy, luôn cảm thấy rất trầm ổn, khiến người thoải mái mà lại an tâm.

Đột nhiên, y như là nhìn thấy sự tình gì có ý, mặt mày khinh động, khoe miệng không tự chủ nứt ra, nhưng mà 3 giây sau lại đột nhiên thu hồi, dường như bất đắc dĩ.

Canh gà độc, vô cùng xác định, dựa vào cái gì nói cho người.

Người này không có chút nào dựa theo bài võ hệ thống bài ra, chính mình lẽ ra nên cau mày, nhưng là mình làm gì mà như tinh thần phân liệt bật cười đây.

Trình Mộ lắc đầu một cái, có hành vi như là không xác định chính mình giống như bệnh thần kinh.

Cùng thời khắc đó, ngón tay của y điểm nhẹ hai chữ đồng ý.

Không chờ y làm cái gì, tin tức mới đã tới rồi.

8:55. Còn năm phút đồng hồ đến chín giờ, cho người nguyên vẹn thời gian qua lại đáp vấn đề của ta.

Trình Mộ đôi mắt chớp chớp, ngón tay không nhúc nhích, trên màn ảnh đen thui lù lù ảnh chân dung canh gà hiện vào trong mắt của y, mấy giây đồng hồ nhượng ánh mắt của y càng lộ vẻ thâm thúy.

Đợi đến trên màn ảnh thời gian biến thành 8:57 phút chốc, dưới tay Trình Mộ mới có động tác.

8:57. Người nói đi, ta dự định tại thời gian còn lại 3 phút không nguyên vẹn trong nguyên vẹn trả lời vấn đề của người.

Thời Viễn từ lúc bắt đầu phát ra tin tức liền có chút nóng nảy, nhưng đối diện người kia chậm chạp không trả lời, hắn còn đang xoắn xuýt nếu như người kia không trả lời, chín giờ sau hắn phải cùng y làm sao giao lưu đây.

May là, y rốt cục sau hai phút dài dằng dặc hồi âm hắn, nhưng này lời hồi âm làm sao làm cho hắn có chút nháo tâm đây.

Người này có bệnh, bệnh trung nhị. Hơn nữa từ trước y cùng mình ước phao nói đến xem, hiển nhiên, người này đã bỏ qua trị liệu, bởi vì y căn bản không trị hết.

Thời Viễn cho ra cái kết luận làm hắn hài lòng sau, bắt đầu mình đã chuẩn bị hảo mấy phút câu hỏi.

8:57. Ba vấn đề nghiệm chứng của người là có ý gì? Đương nhiên, người có thể nói là kết quả sau mộng du, ta hoàn toàn có thể tiếp thu.

Trình Mộ bỗng dưng nở nụ cười.

8:57. Ân, cái thứ nhất cùng vấn đề thứ hai là kết hợp đến xem. Nếu như người vấn đề thứ nhất đáp tên thật mà vấn đề thứ hai điền xác định, như vậy chứng minh người là một người cẩn thận tỉ mỉ không dễ dàng đùa giỡn, người như thế ta tiếp thu nhưng cũng không vô cùng đúng khẩu vị; nhưng nếu như người đáp tên thật lại không xác định hoặc là đáp tên giả lại điền xác định, chỉ có thể chứng minh người là một người hay nói dối, người như thế hiển nhiên ta sẽ không tiếp nhận, cho nên ta bình thường sẽ trực tiếp từ chối; mà người, lại không phù hợp bất luận loại nào.

Người đáp tên giả rồi lại điền vô cùng xác định, ân... Ta chỉ có thể nói người là một người thú vị, đương nhiên, ta phải nói thẳng, ta yêu thích loại đáp án này, đúng khẩu vị của ta vô cùng.

Về phần vấn đề thứ ba, ta không muốn bởi vì một số nguyên nhân mà xin lỗi, bởi vì make love là một chuyện rất bình thường, như người lúc thường ăn cơm ngủ bình thường giống nhau. Hỏi động tác thời điểm make love, nếu như ôn nhu, như vậy hiển nhiên người là một người trầm ổn sẽ không dễ dàng lạc lối chính mình; nếu như kịch liệt, đương nhiên phải ra kết luận là ngược lại.

Nhưng mà, người vẫn trả lời rất đặc biệt.

Ta chỉ có thể lặp lại lần nữa, ta càng thêm vững tin người là một người có ý, mà người như thế, là ta thiên ái.

Thời Viễn xem xong lời y, sửng sốt một giây, liền ba cái vấn đề đơn giản y đây là suy nghĩ bao nhiêu... Hơn nữa, y nói tới nói lui, là đang nói rất yêu thích mình?

Ha ha, ẩn hình ước pháo.

8:59. Làm sao người biết người phán đoán liên đều là đúng đâu?

8:59. Ta không xác định phán đoán của ta là có chuẩn xác hay không.

Thời Viễn bĩu môi một cái, nguyên lai người này không chỉ có trung nhị còn có chứng ảo tưởng.

Bất quá, một giây sau, người đối diện liền bổ thêm một câu.

8:59. Mà ta có 90% nắm chắc phán đoán của ta là đúng.

Thời Viễn:...

8:59. Một vấn đề cuối cùng, người mới vừa nói nửa ngày, là đang nói đối với ta có ý tứ sao?

8:59. Phải

Thời Viễn nhìn một chút thời gian, chữ “phải” rơi xuống đất vừa vụn chín giờ.

9:00. Người kịch truyền thanh phải làm sao?

Thời Viễn như là quên mất lời tán gẫu trước chín giờ, thoải mái nói tới chính sự.

Trình Mộ đối với cách làm rõ ràng của hắn trong lòng cũng không có đâm thủng, thuận vấn đề hắn tiếp tục nói.

Kịch truyền thanh thảo luận coi như hòa hợp, bất quá, cuối cùng vẫn là xảy ra vấn đề.

9:33. Người mới vừa nói cái gì? Lặp lại lần nữa.

Lão tử bảo đảm không đánh chết người. Thời Viễn nhẩn nhện đem một câu sau không phát ra ngoài.

Trình Mộ có thể tưởng tượng ra đối diện ngữ khí người kia khi nói, tạm thời tha cho y nghĩ tới vẻ mặt của hắn một hồi. Ân, chắc là khê nhú mảy, trên mặt da dẻ hơi căng thẳng, khóe miệng vi phiết, hàm răng cắn chặt, lúc hô hấp mang theo hơi thở dưng tai người có thể nghe thấy.

Hết thấy đều có chút kỳ diệu, nếu như lúc này có người nhìn Thời Viễn, vẻ mặt của hắn xác thực cùng Trình Mộ suy nghĩ không kém là bao.

Không đúng, kém một chút, khóe miệng của hắn không phải vi phiết, mà là huyền thuyên mà nói gì đó, tỉ mỉ nghe, đều là tiếng chữ rửa. Rõ ràng, là mắng Trình Mộ.

9:33. Ân, ta nói, người có thể hay không đem cái thở gấp kia phân phát ta, chính là ngày đó cái kia mười phút thở gấp. Ta nghĩ căn cứ âm thanh người, đưa cho người xứng lời kịch nhân vật thụ một ít càng thêm phù hợp âm sắc người càng thêm có cảm giác.

Thời Viễn nghiêng răng nghiêng lợi, người muốn thỏa mãn tâm lý xấu xa kia của người thì cứ việc nói thẳng, còn đường hoàng tìm cái lý do như thế, đi chết đi.

Hắn không biết là bị hạ rơi xuống đầu hay là cái gì, chờ thời điểm hắn hoàn hồn, tin tức đã phát ra.

9:34. Biến thái đi chết đi.

Thời Viễn nhắm mắt tự nói với mình, đây đều là ảo giác, tái mở mắt ra cái gì đều sẽ không còn.

Mở mắt, kia bốn chữ như trước sáng loáng mà xác định ở nơi đó, không đến không đi.

Hơn nữa, đối diện chưa hề trả lời.

Thời Viễn rút nhỏ Cầu Cầu tán gẫu giới, tâm tình rất phức tạp mà không ngừng mà xoát mặt bàn mới.

Không biết điểm bao lâu, ảnh chân dung Cầu Cầu rốt cục lần thứ hai đột xuất chuyển động.

Thời Viễn ngón tay đặt ở trên con chuột hơi có chút run rẩy, rồi lại rất kiên định điểm đi lên.

Trong nháy mắt, tán gẫu giới khuếch đại, tin tức mới nhất xuất hiện ở mặt trên.

9:37. Ta không phải biến thái, cho nên, ta có thể không chết đi sao?

Thời Viễn hết chỗ nói rồi, hắn còn tưởng rằng người đối diện không quản thể nào đều sẽ trước tiên chửi mình vài câu, hiện tại, y là đang giảng chuyện cười nhạt sao? Kia cũng thật là cảm tạ y, hắn không cười.

Trình Mộ thời điểm nhìn thấy Thời Viễn phát ra bốn chữ kia thật sự là rất nhiều năm qua lần thứ nhất ép mộng, y cư nhiên trong vòng một phút không có cách nào trả lời ra câu tiếp theo, đây thực sự là... Nhân sinh lần đầu.

Nhưng mà, làm y khiếp sợ hơn chính là, y suy nghĩ ba cái một phút cũng không biết phải làm sao trả lời, y sợ, mạch não cường đại của y thật giống không dính dụng, y đây là nhịp điệu muốn trở nên ngu xuẩn? Không được, y không thể cho phép chuyện như vậy phát sinh.

Cho nên, y cuối cùng trả lời một câu chính mình lần thứ nhất cảm thấy không chút nào ăn khớp.

Phát ra trong nháy mắt, y liền hối hận rồi.

Y thật sự muốn chết đi, đương nhiên, không phải là bởi vì y là biến thái.

Y chẳng qua là cảm thấy sự thông minh của chính mình lần thứ nhất bị nghiền ép không nhỏ, y cảm thấy tư vị thất bại, vậy thì thật là... Lấy mạng của y.

Bởi vậy, y tại kẻ hồ đối diện còn chưa trả lời liền nhấn một câu.

9:38. Vừa nãy câu kia có thể từ trong đầu người rút về sao? Ta vừa nãy... Tay run, ân.

Thời Viễn lần này thật sự nở nụ cười, người này quả nhiên bệnh thời kỳ chót a. Tay run run thành như vậy xác định còn có thể sống sao?

Muốn hắn nói, chặt tay hảo.

9:39. Không quản thể nào, cái đoạn thở gấp kia làm ơn nhất định phân phát cho ta, cảm tạ.

Trình Mộ có chút thẹn quá thành giận, thật giống chỉ có chiếm được cái đoạn thở gấp kia cảm giác bị thất bại của y mới có thể giảm ít một chút.

Thời Viễn tâm rửa thắm vài câu, mục, lần này là thật không kiềm chế nổi tâm lý thay đổi sao?

thỉnh ngoạn gia phối hợp nam chủ.

Ha ha, hệ thống này thực sự là tuyệt, nam chủ chó săn a.

Thời Viễn ở trong lòng mừng càng vui vẻ hơn.

Bất quá, hấn đột nhiên dừng lại.

Phối hợp nam chủ? Nam chủ? Nam chủ?

Mụ, cái người bệnh trung nhị, chứng ảo tưởng, bệnh tự đại cuồng này là Trình Mộ?

Hấn ở trong đầu tưởng tượng người thành khu chân đại hấn cư nhiên là Trình Mộ?

Hấn bị kinh hãi.

Thời Viễn trước mắt không thấy rõ, đầu óc rối loạn, tâm run rẩy.

Chờ hấn thoáng bình tĩnh lại sau, lập tức phát ra một tin.

9:45. Người là Trình Mộ sao? Tốt nhất nói cho ta không phải!!! Nói mau!!!

9:45. Ta... Phải

Thời Viễn sững sờ thật sự, hấn từ chối tiếp thu sự thực này.

Trình Mộ sững sốt, người này cư nhiên đoán được tên của mình? Trong nháy mắt y lại lắc đầu, không thể, tên làm sao có khả năng bỗng dưng đoán được?

Một giây sau, suy nghĩ của y vận chuyển cao tốc.

Lẽ nào người này tại trong mấy phút vừa nãy truy lùng IP mình tiến vào mà thu được một loạt thông tin của mình?

Mình đây là bị đen?

Người này lẽ nào so với mình còn thông minh hơn?

Y từ chối tiếp thu sự thực này.

Mộ Mộ và tiểu Viễn k thể chấp nhận sự thật tàn khốc này!!!! Oa hahaha!!!!!!

76. Quyển 9 - Chương 6

sáng sớm hôm nay người kia mang đến cho y một cảm giác có chút kỳ diệu, y ngày hôm nay vẫn luôn tâm thần không yên.

Trình Mộ thao túng máy vi tính tốc độ tay càng lúc càng nhanh, trong lòng y có chút kích động, không bao giờ trùng lặp khí định thần nhàn lúc trước.

Con mắt của y yên lặng nhìn màn hình máy vi tính.

Kết quả sắp đi ra.

Lần theo định vị biểu hiện người này cách mình trong vòng 20 mét!

Trình Mộ dưới tay run lên, con chuột suýt chút nữa rơi trên đất.

Khoảng cách trong vòng 20 mét... Là hấn!

Trình Mộ bình tĩnh lại, người này nguyên lai liền tại bên cạnh mình, sự tình phát triển càng có ý tứ.

23:01. Hôm nay đổi mới đã phát lên rồi?

Thời Viễn mở ra ảnh chân dung Cầu Cầu, cái tin tức này liền nhảy đi ra.

Biết tác giả (sau lưng có người) là Trình Mộ sau, trong lòng hấn thực sự là nửa ngày không tỉnh lại.

Mới vừa phát đi lên chương mới nhất hôm nay, hấn theo bản năng mà liếc bình luận một cái.

Trình Mộ không có ở.

Hấn thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng là, y phát tin tức tới đây...

Thời Viễn nhìn câu nói này, không biết phải làm sao trả lời, hắn đã biết thân phận của Trình Mộ, nhưng Trình Mộ không biết hắn a.

Hắn phải sắp xếp gọn, đúng, ra vẻ như không biết.

23:03. Ân. Người muốn... Làm gì? Đã trễ thế này có chuyện gì sao?

Trình Mộ nhìn lúc này trùng lặp, tưởng tượng ra vẻ mặt của người nọ, đột nhiên nở nụ cười.

Y chính mình cũng không biết chính mình tại sao phải phát tin tức cho hắn, thế nhưng không nói chuyện với hắn chính mình luôn cảm thấy có chút hoảng hốt.

Trình Mộ đang nghĩ ngợi phải làm sao trả lời hắn, liền nghe đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa khách khí đình tai nhức óc, tại ban đêm yên tĩnh khiến người không rõ có chút sợ sệt.

Tiếng gõ cửa này khoảng cách hơi có chút xa, hắn không phải là gõ cửa nhà mình, hơn nữa gần đây y cũng không nhận thức hay liên hệ thể nào với ai, đã trễ thế này không ai sẽ tìm đến y.

Y vội vã đứng dậy, khung chút chất vẫn phóng như vậy, y còn không có hồi.

Thời Viễn nghe bên ngoài đột ngột vang lên tiếng gõ cửa, lập tức từ trước máy vi tính đứng dậy, nếu không một hồi sợ là phải đánh thức Thời Thành, nó ngày mai còn phải đi học.

Nhanh chóng kéo cửa ra, Thời Viễn liền nhìn thấy một hài tử khoảng chừng mười tuổi mặt đầy nước mắt mà nhìn hắn, nước mũi đều sắp chảy tới bên mép, khoe miệng bên trái nơi còn có chút máu, trên y phục có tro bụi, chân xuyên tiểu dép lê bẩn bẩn, nhìn liền làm cho người đau lòng.

Thời Viễn lập tức ngồi xổm xuống đem nó kéo đến trước người mình, trực tiếp lấy tay xoa xoa nước mắt cùng nước mũi cho nó.

“Cùng thúc thúc nói, người làm sao vậy?”

Tiểu hài tử được an bình an ủi khóc lợi hại hơn, phảng phất nó mê mang đã lâu rốt cuộc tìm được bến cảng.

“Ta... Thở hổn hển... Ba ba ta uống rượu đánh mẹ ta, mẹ ta khóc... Nha...”

Thời Viễn nhíu mày thành chữ xuyên, hắn biết đại khái tình huống, đoán chừng là mẹ của nó bảo hài tử tìm đến mình.

“Mang thúc thúc đi nhà người có được hay không?”

Thời Viễn cố không thay quần áo, trở về trong nhà cầm chìa khóa khoá cửa ôm lấy hài tử liền đi.

“Ta cùng đi với người.”

Thời Viễn xuống thang lầu bước chân dừng lại, quay đầu lại đã nhìn thấy Trình Mộ ăn mặc chỉnh tề bao phủ ở bên trong ánh đèn hàng hiên.

Không nói thêm cái gì, Thời Viễn thoáng gạt đầu một cái liền tiếp tục đi.

Hài tử chỉ đường dẫn hắn xuống tới lầu một ra cửa lầu, xem ra nhà nó tại trong lầu đơn khác.

Ra cửa lầu, gió khuya đập vào mặt, Thời Viễn không tự chủ được run lên, càng thêm che chở hài tử trong lồng ngực, này gió xuân tháng ba tựa hồ còn bí mật mang theo từng tia từng tia lạnh ý mùa đông, trời còn chưa ấm a.

Đột nhiên, một cái áo gió khoác lên vai của hắn, thân thể trong nháy mắt liền thư thái thật nhiều.

Thời Viễn bước chân không ngừng lại lại theo bản năng mà nhìn về phía thân anh2 phía sau.

“Người xuyên đi, ta không sao.”

Nói hắn liền muốn đăng ra một cái tay nắm quần áo trên vai.

Nhưng người kia không đáp lời, trực tiếp đi hai bước tiến lên từ trong lồng ngực của hắn ôm đi hài tử, sau đó nhanh chân đi về phía trước.

Thời Viễn dừng lại tay nắm quần áo, qua một giây đem nó mặc vào người.

Vừa đi vừa thủ sẵn nút buộc, Thời Viễn ngẩng đầu nhìn người phía trước bốc lên gió đêm bước chân không loạn chút nào, tâm thật âm áp.

Thế nào cảm giác gió này đột nhiên liền yếu đi thật nhiều.

Thời Viễn lắc đầu một cái hoảng đi tâm tư hỗn loạn trong đầu, nhanh chân đi theo.

Rốt cục ngón tay hài tử ở cửa lầu bốn bên phải trên, giây dựa muốn xuống.

Trình Mộ ngồi xổm người xuống thả nó xuống dưới, cùng nó đi vào.

Bởi vì cửa phòng cũng không có khóa, từ bên ngoài còn có thể nhìn thấy bên trong lộ ra ánh đèn.

Đi vào lập tức nhìn thấy tình huống bên trong, Trình Mộ lập tức bán khom người đưa tay ra bưng kín đôi mắt hài tử trước người, mặc nó làm sao giây dũa cũng không dịch tay.

Phía sau không rõ tình huống Thời Viễn thấy Trình Mộ dừng lại cảm thấy không đúng, từ bên cạnh y đi tới phía trước.

Một giây sau, hắn đột nhiên che miệng lại, trợn to hai mắt.

Đầy đất máu tươi dưới ánh đèn làm nổi bật đến chói mắt, một cô gái không hề động đậy mà nằm trong vũng máu hai mắt mở to trên mặt cổ định hình ảnh chính là vẻ mặt sợ hãi.

“110.”

Vang lên bên tai âm thanh Trình Mộ, Thời Viễn mới tỉnh táo lại, vội vàng ở trên người tìm kiếm, bắt quá hắn là xuyên áo ngủ ra tới, căn bản không mang điện thoại di động.

“Ta trong túi quần có, lấy ra.”

Thời Viễn ở hai bên túi Trình Mộ sờ sờ, cảm nhận hình dáng trong tay sau, hắn nắm tay nhét vào.

Ba con số đơn giản, Thời Viễn sưng sờ tìm nửa ngày, thời điểm điểm xuống tay đều run.

Trình Mộ một tay đem đôi mắt hài tử che đến chặt chẽ, dang ra một tay tại trên vai Thời Viễn vỗ vỗ.

Rất nhanh, cảnh sát đã tới rồi.

Phong tỏa hiện trường sau, rồi tiến hành chụp ảnh chờ một loạt xử lý sau, đem nữ nhân nhắc đi.

Thời Viễn cùng Trình Mộ bị cảnh sát hỏi thăm một ít tình huống, nhưng những thứ này cũng không có tác dụng gì, bọn họ không nhìn thấy bất cứ thứ gì, đối với tình huống lúc đó căn bản không hay biết.

Tiểu hài tử tạm thời bị lưu lại nhà Thời Viễn, đối với hài tử hỏi đến vấn đề mục mục của nó ở nơi nào, Thời Viễn mấy độ ghen ngào.

Ngày thứ hai vừa rạng sáng, cảnh sát nơi đó liền truyền đến tin tức, phụ thân của hài tử tự thú.

Thời Viễn đối với này tin tức cũng không có bao nhiêu cảm giác, tự thú thì thế nào, người đã chết.

Hắn nghĩ coi như người này tự thú, cũng có thể làm cho mọi người biết được bộ mặt thật của người như thế, nhưng là, hắn không nghĩ tới, thậm chí có người thông báo hắn không nên đem chuyện này lộ ra ngoài, sợ làm cho cư dân khủng hoảng.

Thời Viễn tâm lạnh, đây là ý gì.

Lẽ nào liền muốn nhượng nữ nhân kia, cái kia mẫu thân cứ như vậy không rõ chết đi à!

Bất quá giấy không gói được lửa chuyện người chết cuối cùng tại sau năm ngày bị người nhà người phụ nữ kia cho ra hấp thụ ánh sáng.

Bọn họ rất tức giận rất bị thống thậm chí rất cừ hận, bởi vì cảnh sát truyền ra tin tức, nam nhân kia lúc đó uống rượu thần chí không rõ thêm vào nữ tử kia đối với hắn vừa đánh vừa cào cho nên thất thủ giết người, hơn nữa bác sĩ giám định hắn lúc đó khả năng hoạn nạn có tính chương ngại tinh thần cấp tính ngắn ngủi.

Lúc thường lúc không uống rượu người kia ra dáng lắm đối nhân xử thế cũng rất bình thường, hiện tại giết người sau nói hắn có bệnh thần kinh, điều này làm cho ai đều khó có thể tin tưởng được.

Người nhà người bị hại căn bản không tiếp thu cách nói này, bọn họ chỉ muốn có được một kết quả công bình.

Thiếu nợ thì trả tiền giết người đền mạng.

Thời điểm thẩm phán, Thời Viễn cùng Trình Mộ cũng đi bàng thính.

Nhưng là theo luật sư bị cáo biện hộ càng ngày càng nhiều, hiển nhiên bọn họ chiếm thượng phong. E rằng hung thủ giết người này sẽ không chết thì thôi, tội liên đới tù cũng ngồi không được thời gian bao lâu.

Tịch bàng thính thượng, gia thuộc người bị hại tiếng khóc rung trời, Trình Mộ nắm thật chặt cánh tay Thời Viễn, bởi vì Thời Viễn viên mắt đỏ như mận, hắn có chút không khống chế được tâm tình của mình.

Thời Viễn là thật rất tức giận rất khó vượt qua, hắn muốn đứng lên hỏi hung thủ giết người kia một chút, thật sự một tia hối hận đều không có à! Thật sự liên lãnh huyết đến vậy à! Tốt xấu là vợ chồng a, làm sao hạ thủ được!

Mười năm tu đắc cùng thuyền độ, trăm năm tu đắc cùng cộng chằm. Đây khó được duyên phận cuối cùng dĩ nhiên rơi vào kết cục như vậy.

Thời Viễn nhắm mắt lại muốn cưỡng bách chính mình bình tĩnh lại, nhưng nhắm mắt lại chính là buổi tối ngày đó tiểu hài tử mang dép trên đường không biết quãng ngã mấy lần sau quần áo bẩn thỉu cùng trên chân bẩn hề hề, thậm chí một chút tơ máu ở khóe miệng nó kia đều ở trong đầu hắn vô hạn khuếch đại, sau đó, cảnh tượng người phụ nữ kia ngã vào trong vũng máu càng là lách đi không được.

Thời Viễn thân thể run rất lợi hại, người bên cạnh đã chú ý tới hắn.

Trình Mộ đau lòng nhìn hắn, đột nhiên quay người lại đem hắn ôm thật chặt vào trong lòng, không cho người bên cạnh thấy trên mặt hắn ánh mắt sợ hãi bị thống.

“Đừng sợ.”

Trình Mộ ghé vào lỗ tai hắn không ngừng mà lặp lại hai chữ này, ngoài ra, y không biết mình còn có thể nói cái gì.

Trình Mộ tâm rõ ràng, nếu như lại không có chứng cứ có lợi cho người bị hại, vụ án này phải thua không thể nghi ngờ, bệnh tâm thần người bệnh hình phạt căn bản sẽ không quá nặng.

Y biết, nam nhân này sau lưng khẳng định có chỗ dựa.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, gia thuộc người bị hại cảm xúc gần như hồng mắt, bởi vì tất cả lời nói nói tới nói lui đều đang vì cái hung thủ giết người kia biện giải, vợ chồng già nữ nhi, tỷ muội tình cảm thâm hậu, tiểu mẹ của đứa bé, liền phải vô tội chết đi a!

Đột nhiên, tịch bàng thính đứng lên một nam nhân.

Hắn vừa đứng lên, ánh mắt của mọi người trong nháy mắt đều tập chung trên người hắn.

Nếu có người chú ý, liền sẽ phát hiện bị cáo trên tịch tại phút chốc nam nhân đứng lên trong ánh mắt hắn lóe lên tất cả đều là kinh hoảng cùng sợ sệt.

Tình cảnh này, bị Trình Mộ nhìn rõ rõ ràng ràng.

Bởi vì tại phút chốc nam nhân kia đứng lên y cũng cảm giác nhất định sẽ có người xuất hiện và những người khác phản ứng không đồng dạng như vậy.

Bởi vì người đó từ lúc vừa mới bắt đầu vẫn cúi đầu lặng yên ngồi ở tọa vị, nói hắn là gia thuộc người bị hại, không đúng, bởi vì hắn tâm tình không đúng.

Cho nên, hắn đột nhiên đứng lên khẳng định không phải xúc động phần nộ chỉ trích hoặc là chửi rửa bị cáo, mà là hắn biết được cái gì, e rằng hắn nắm giữ chứng cứ gì.

Có lẽ chỉ có người sẽ nói e rằng hắn chỉ là nghe nghe rất cục động dung cho nên không nhịn được đứng lên, nhưng rõ ràng không phải, nếu như hắn chỉ là động dung bình thường thậm chí tức giận, hắn nhất định sẽ trực tiếp mắng ra thậm chí khả năng không chờ được đến đứng lên liền mắng ra, mà sẽ không giống như bây giờ sau khi đứng dậy đều không lên tiếng.

Chuyện này chỉ có thể chứng minh một điểm, hắn nắm giữ chứng cứ gì.

Cho nên, hắn tại sau khi đứng dậy không có lập tức lên tiếng, hắn cần sau khi mọi người để ý hắn rồi trịnh trọng mở miệng.

Bầu không khí liền như vậy phút chốc ngưng đọng, Trình Mộ thấy rất rõ nam nhân kia đứng lên đang không ngừng xoa xoa nắm đấm.

Hắn đang sốt sắng, hắn đang hãi sợ, hắn đang suy tư lời kế tiếp có nên hay không nói ra khỏi miệng.

Trình Mộ ở trong lòng tối tăm gọi, nói đi, nói mau, nếu không nói sợ cũng đã muộn.

Như là để ẩn chứng Trình Mộ nói, luật sư bị cáo tại trước khi nam nhân mở miệng đi đầu lên tiếng.

Thỉnh cầu tạm thời dừng nghỉ ngơi.

Quan tòa đáp ứng.

Trình Mộ hít mắt lại, nhìn thấy nam nhân kia trong nháy mắt mềm nhũn thân thể ngồi ở chỗ ngồi.

Lần này, hắn còn có thể có dũng khí lần thứ hai đứng dậy sao?

Trình Mộ đại não nhanh chóng vận chuyển, không quá 3 giây, hắn thả ra Thời Viễn mới xuất hiện thân đi hướng nam nhân kia.

77. Quyển 9 - Chương 7

Trình Mộ đứng thẳng với nam nhân trước mặt, sắc mặt nghiêm túc mà nghiêm nghị.

“Tiên sinh, có thể mượn một bước nói chuyện sao?”

Nam nhân nhìn người xa lạ trước mặt dáng vẻ bất phàm quỷ thần xui khiến đứng lên.

Trình Mộ bán dựa vào bên cửa sổ cuối hành lang, vừa nghiêng đầu liền có thể nhìn thấy bên ngoài ngựa xe như nước, người đến người đi cảnh tượng phồn hoa, này tòa án bên vị trí kiến trúc không sai.

Trước mặt nam nhân lưng hơi có chút còng có chút không biết làm sao, trên mặt một bộ biểu tình khản trương, dưới tay không tự chủ được xoa xoa nắm đấm.

Trình Mộ trong lòng rõ ràng, này là động tác theo thói quen của nam nhân thời điểm căng thẳng.

“Tiên sinh, đừng sợ, ta chỉ là cùng người nói chuyện phiếm.”

Nam nhân nghe vậy thần sắc sốt sắng thoáng thư hoãn lại, nhưng hiển nhiên, hắn không thể trong nháy mắt liền khôi phục trạng thái bình thường.

“Ta là Trình Mộ, tiên sinh xưng hô như thế nào?”

Trước tiên nói tên của chính mình hỏi lại người khác, như vậy sẽ cho người tại trong lúc vô tình thanh tĩnh lại đối với người sản sinh một tia tin cậy, tiến tới càng thuận theo mà trả lời vấn đề của người.

Quả nhiên, nam nhân khóe miệng khẽ nhúc nhích.

“Ta là Mã Tề Cường.”

Trình Mộ cười cười từ trong túi tiền móc ra một hộp thuốc lá, động tác ưu nhã lấy ra một cái sau đưa tới tay nam nhân.

“Cảm tạ.” Hiển nhiên, Mã Tề Cường là hút thuốc lá.

Nam nhân đang hút thuốc trạng thái tâm tình rõ ràng sẽ bất tri bất giác thả lỏng.

Trình Mộ quay đầu vừa liếc nhìn ngoài cửa sổ, âm thanh thuận mùi thơm khói xa xôi mà bay vào tai nam nhân: “Mã tiên sinh là hàng xóm Cao nữ sĩ sao?”

Nam nhân nghe nói như thế, thân thể lập tức cứng đờ, trong nháy mắt bị khói sắc trắng ho khan.

“... Ta là.”

Nam nhân này nếu như nắm giữ chứng cứ như vậy lúc đó hẳn nhất định là nhìn thấy cái gì, vừa nãy hẳn lúc đứng lên tất cả mọi người nhìn hẳn, nhưng bên trong ánh mắt kia ngoại trừ nghi hoặc chính là quen biết, không sai, đó là một loại cảm giác quen thuộc.

Cho nên, hẳn nhất định là ở tại lầu tòa kia.

Mà nói hẳn là hàng xóm, Trình Mộ là đoán.

Lúc đó nam nhân kia say khướt nhất định sẽ phát ra âm thanh, như vậy khả năng nghe thấy nhất chính là hàng xóm. Nếu là hẳn lúc đó nghe được tiếng nhà đối diện, như vậy hẳn nhất định nhìn thấy một màn giết người.

Nhưng hẳn vì sao lại bình yên vô sự đâu? Chỉ có thể nói nam nhân kia sau khi giết nữ nhân vốn là nghĩ mà sợ, nhìn thấy có người ở tròng, như vậy thứ phút chốc chính là cầu người kia không nên đem chuyện này nói ra.

Đương nhiên, trên đầu môi nói là lực chấn nhiếp không nhiều lắm, cho nên Mã Tề Cường rất có thể còn bị nam nhân kia uy hiếp càng lớn hơn, nói thí dụ như... Giết người.

Mã Tề Cường là sợ, cho nên hẳn vẫn luôn lặng yên không hề nói gì. Nhưng hẳn nói cho cùng là một người sinh động có cảm tình, mà hôm nay vì toà án thẩm vấn hẳn thực sự không có cách nào tái trầm mặc nữa, cho nên hẳn cuối cùng đứng lên.

Những tạm thời dừng nghỉ ngơi mà nói làm cho hẳn thật vất vả toàn tâm toàn ý dừng khí trong nháy mắt rơi xuống vực sâu vạn trượng, Trình Mộ hiện tại cần phải làm là đem dừng khí kia từ trong vực sâu nâng lên, hiện ra đến bên ngoài.

“Mã tiên sinh, người xem.”

Trình Mộ xoay người triệt để ở mặt cửa sổ mà chiến, thế giới bên ngoài trong khoảnh khắc rơi vào trong mắt của y, liếc mắt một cái là rõ mồn một.

Mã Tề Cường nghe thấy lời của y theo bản năng đi lên trước cùng y đứng ở vị trí song song, sau đó hẳn cũng thuận ánh mắt Trình Mộ nhìn ra bên ngoài.

“Đó là trung tâm tháp, nó là kiến trúc cao nhất tòa thành nhỏ này trong thành phố chúng ta, cũng là địa phương sang trọng nhất.”

“Vâng, nhìn chính là hảo.” Trình Mộ dùng dư quang liếc người bên cạnh, nhìn thấy đáy mắt hẳn hàm mộ cùng ước mơ.

“Mã tiên sinh đi qua nơi đó sao?” Trình Mộ trước khi hỏi ra câu này liền đã biết đáp án.

“Không có, đây chính là địa phương người có tiền mới có thể đi, ta... Ta có thể không đi được.”

Trình Mộ vỗ vỗ vai nam nhân, chếch đối hẳn tiếp tục nói: “Mã tiên sinh, người có tiền quả thật có thể đi vào trong đó, nói như thế, bọn họ địa phương có thể đi rất nhiều, dù sao bọn họ có tiền.”

“Nhưng bọn họ có thể coi trời bằng vung làm bất cứ chuyện gì sao? Không thể, bọn họ còn phải khuất phục với một vài thứ, tỷ như... Pháp.”

Nam nhân tán đồng gật gật đầu, nhưng hắn cũng không biết Trình Mộ vì sao lại nói đến điểm này.

Trình Mộ thật sâu nhìn vào đôi mắt Mã Tề Cường, tay cầm ở trong túi quần nhẩn thờ gì.

“Mã tiên sinh, nếu như người ngày hôm nay có thể làm cho người có tiền khuất phục với pháp, như vậy người chính là so với người có tiền lợi hại hơn.”

Mã Tề Cường lúc này minh bạch ý tứ trong lời Trình Mộ nói, trên mặt lập tức có biến hóa.

“Nhưng hắn không chỉ có tiền còn có quyền a!”

“Quyền?”

Mã Tề Cường sợ nhìn chăm chăm bốn phía, xác định không ai sau mới đến gần rồi Trình Mộ mới phân: “Gia đình hắn có người chức vị, không trêu chọc nổi a.”

Trình Mộ âm thanh lập tức tăng cao mấy phần, mặc cho nam nhân sắc mặt trở nên càng ngày càng tái nhợt: “Vậy người liền muốn trở mặt mà nhìn hung thủ giết người nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật à! Người buổi tối còn có thể an ổn mà ngủ à! Ánh mắt người phụ nữ kia trước khi chết nhìn người người quên được không!”

“Đừng nói! Đừng nói! Đừng nói...”

Tâm tình của nam nhân hồng mắt, hắn co rúm lại thân thể xụi lơ mà ngồi trên mặt đất, một đại nam nhân trong nháy mắt lệ rơi đầy mặt.

“Bình rượu bị hắn đập vỡ, mảnh vỡ bắn tung toé chung quanh, sau đó hắn đột nhiên nhật lên một khối lớn liền hướng về nữ nhân ngã xuống điên cuồng đâm lung tung, một cái liền một cái, kia vết máu tuông ra, liền tại trước mắt ta từng điểm từng điểm vũng khai, sàn nhà đều không nhìn ra màu sắc nguyên thủy...”

Thanh âm của nam nhân nghẹn ngào đến lợi hại, hắn khóc không lên tiếng.

“Kia quả thực chính là người điên!”

“Ta sợ, ta trực tiếp thuận khe cửa xụi lơ ở trên mặt đất, căn bản không dậy nổi.” Nam nhân như là nhớ lại hình ảnh lúc trước, trong đôi mắt tất cả đều là sợ hãi.

“Hắn nhìn thấy ta, hắn hướng ta đi tới, tới đây, tới đây...”

Nam nhân ôm đầu khóc rống, cả người run rẩy rất lợi hại.

Trình Mộ không lên tiếng, ngồi chồm hồm xuống vỗ vỗ lưng hắn.

“Hắn bảo ta chớ nói ra ngoài, nếu không liền muốn giết cả nhà của ta. Ta sợ a!”

Nam nhân nói tới chỗ này bỗng nhiên ngẩng đầu, tiếp dùng nắm đấm một cái lại một cái mãnh liệt đâm vào trong lòng.

“Ta chính là cái kẻ nhu nhược, quý nhất gan! Ta bò về nhà, ta một tiếng cũng không có la, ta cứ như vậy nhìn người phụ nữ kia ngã vào trong vũng máu... Ta đáng chết a!”

Trình Mộ tay đặt ở trong túi rút cục lấy ra, y hai tay vịn vai nam nhân, dùng sức mà nặn nặn: “Chết tiết không phải người, là cái hung thủ giết người kia.”

Chờ nam nhân tâm tình bình tĩnh lại, Trình Mộ lần thứ hai đưa cho hắn một điều thuốc.

“Đi thôi.”

Nam nhân thuận đường vừa nãy từng bước từng bước đi xa, Trình Mộ đứng tại chỗ nhìn bóng lưng hắn nửa ngày không nói gì.

“Trình Mộ.”

Thời Viễn từ cách xa năm mét trong phòng vệ sinh nhảy ra, hắn vừa nãy thấy Trình Mộ đi liền theo bản năng đi theo ra ngoài.

“Hắn nói ra?”

“Ừm.” Trình Mộ nhìn thế giới ngoài cửa sổ nhàn nhạt lên tiếng.

“Nhưng là một hồi —— ”

Trình Mộ đánh gãy hần, từ trong túi quần lấy ra điện thoại di động.

Thời Viễn vi lăng, nhìn tay ngăn trở màn hình điện thoại di động của Trình Mộ chậm rãi dời.

Máy ghi âm.

Thời Viễn bỗng nhiên mà ngẩng đầu lên.

“Bên ta có chứng cứ trình lên.” Luật sư nguyên cáo đứng lên tịch thượng, viền mắt ửng đỏ khắp khuôn mặt là kích động.

“... Bình rượu bị hần đập vỡ, mảnh vỡ bắn tung toé chung quanh, sau đó hần đột nhiên nhặt lên một khối lớn liền hướng về nữ nhân ngã xuống điên cuồng đâm lung tung, một cái lại một cái... Hần bảo ta chớ nói ra ngoài, nếu không liền muốn giết cả nhà của ta...”

Lời nói này thấu qua điện thoại di động truyền đến tai tất cả mọi người, càng sâu khắc ở trong lòng bọn họ.

Luật sư nguyên cáo tịch thượng rõ ràng ngồi không yên, nhưng hần không nói ra được nửa câu.

“Ta giết người! Ta giết người! Ta giết người...”

Hung thủ giết người kích động, sắc mặt hần dữ tợn lên, hướng về tịch bàng thính bên này liền muốn nhào tới.

Đương nhiên, bị người kéo lại.

“Căn cứ (luật hình sự cộng hòa Trung Hoa dân quốc) điều thứ 232 quy định, bị cáo Phùng Châu phi pháp cướp đoạt sinh mệnh người khác, tình tiết ác liệt, hậu quả nghiêm trọng, cực hình xử tử, lập tức chấp hành!”

Thời điểm ra khỏi tòa án, trái tim tất cả mọi người đều trong nháy mắt buông lỏng thật nhiều, tảng đá lớn trong lòng rốt cục được dời đi.

Thời điểm gia thuộc người bị hại quỳ gối Trình Mộ trước mặt ngỏ ý cảm ơn, Thời Viễn thật sự bị Trình Mộ lại một lần thuyết phục.

Lúc tiếng gõ cửa vang lên, Trình Mộ đang rửa rau.

“Xin chào, ta là Thời Viễn.”

Trình Mộ vi lăng, sau đó nói một câu: “Mời vào.”

Thời Viễn ngồi ở trên ghế sa lon nhìn người trong phòng bếp tay chân không loạn chút nào, nhếch miệng lên, lấy điện thoại di động ra không chút do dự mà liền vỗ một tấm.

“Chưa qua bản thân cho phép liền chụp ảnh là hành vi rất không lễ phép.”

Thời Viễn để điện thoại di động xuống vừa ngẩng đầu liền đối mặt Trình Mộ từ một bên rãnh nước quay đầu trở lại nhìn vào mắt của mình.

Thời Viễn làm chuyện sai còn vừa lúc bị trảo, có chút ngượng ngùng cúi thấp đầu, bắt quá một giây sau, hần lại lần nữa ngẩng đầu lên: “Vậy người cho phép sao?”

Một khắc kia, Trình Mộ sau này vẫn luôn không quên.

Dương quang xuyên thấu qua cửa sổ đánh lên thân nam nhân ở trên ghế sa lon trên, sắc mặt của hần ửng đỏ, cả người ở trong ánh mặt trời bao phủ cảm giác có chút mông lung, Trình Mộ không cần thận liền lung lay mắt, cho là kia là một thiên sứ rơi vào thế gian.

Sau đó, y lần đầu tiên không có nghĩ nhiều trực tiếp liền nói một câu: “Ta cho phép.”

“Này, người bảo ta sớm phát chương mới nhất làm gì, ta muộn chút có thể trực tiếp đi download phục chế.” Thời Viễn lấy điện thoại di động cường bách chính mình không cần quá đa tình tự, nhưng khóe miệng của hần cố tình không khống chế được dương đến rất cao.

“Nở nụ cười đi.”

Thời Viễn trong nháy mắt kéo khóe miệng xuống, hàm răng hơi cắn: “Không có.”

Thời Viễn bị người phát hiện tâm tư chung quy có chút tức giận, hấn cất cao giọng: “Người vẫn chưa trả lời vấn đề của ta.”

“Ta không muốn người dùng tiền.”

“Hả?” Thời Viễn vì lảng sau phản ứng lại, “Một ngày liền mấy phần tiền mà thôi, ta cam lòng.”

“Ta không nở lòng bỏ.”

Thời Viễn không nhịn được cười ra tiếng, một lát sau ho khan một cái: “Người không sợ ta cũng sớm phát ra ngoài? Như vậy người liền không kiếm tiền.”

Trình Mộ biết đến hấn nói chơi, thuận hấn tiếp tục nói: “Ta sợ, nhưng người muốn phát ta cũng không có cách nào.”

Thời Viễn vẫn cứ bị âm thanh bình thản không gợn sóng của Trình Mộ đùa đến phải bật cười.

“Thời gian không còn sớm, ngủ ngon.”

Âm thanh ôn nhu từ bên tai biến mất, Trình Mộ ý do vị tấn nắm lấy điện thoại di động.

Trên tay xoa bóp mấy lần sau, thanh âm ôn nhu lần thứ hai vang lên: “Thời gian không còn sớm, ngủ ngon.”

Trình Mộ hơi nhếch miệng, liếm liếm môi.

Điện thoại di động trò chuyện tự mang công năng ghi âm, không sai.

Bất quá, sau đó chẳng ai nghĩ tới, Trình Mộ nghe thanh âm ôn nhu này không chỉ có không ngủ không nói, thân thể nơi nào đó còn nổi lên phản ứng không nên có.

Tắm nước lạnh cùng trắng đêm khó ngủ đau ai có thể hiểu.

Ngày thứ hai thời điểm Thời Viễn bụng bữa sáng làm tốt gõ cửa, liền nhìn thấy bộ dáng Trình Mộ đỉnh thật là lớn vành mắt đen quần áo xốc xếch lồi thoi.

“Người tối hôm qua bị người... Tao đập?” Hồn thực sau Thời Viễn đối với loại huân đoạn tử này há mồm liền nói.

Trình Mộ không nói lời nào chỉ là trực câu câu theo dõi hấn, Thời Viễn run run trên người nổi lên da gà bỏ qua thân thể của y liền chen vào trong nhà.

Trình Mộ một mặt chán chường đóng cửa lại, nhìn Thời Viễn tinh thần chán hưng tâm tình thật tốt bộ dáng yên lặng mà ở trong lòng nhắc tới: Ta tối hôm qua dùng tâm linh của ta đem người tao đập vô số lần.

Thời Viễn tại trên bàn ăn thả đồ ăn ngon còn không thấy Trình Mộ lại đây, thoáng nghi hoặc mà quay đầu nhìn về phía y: “Mau tới đây ăn a.”

Nghe được lời này, Trình Mộ cổ cảm giác không bị khống chế trong lòng kia liền dâng trào, y hai mắt vô thần dưới chân lại từng bước từng bước hướng về Thời Viễn đi đến.

Nói như thế nào đây, thời khắc này Thời Viễn ở trong mắt Trình Mộ lại như một bàn đồ ăn ngon miệng, cố tình hấn còn chủ động dụ dỗ người đi ăn hấn.

Đối với việc này, Trình Mộ không chút do dự mà liền lựa chọn tiếp thu.

Thời điểm đôi môi Thời Viễn bị người dùng miệng ngăn chặn, thân thể trở nên cứng, tay chân ngứa ngáy, nói tóm lại, hấn bị sợ hãi

78. Quyển 9 - Chương 8

“Người này ăn thật thuận miệng a.” Thời Viễn nhìn người vùi đầu ăn ung dung thong thả nhưng vẫn luôn không ngừng miệng, giọng điệu mang theo chút trêu đùa nói.

Trình Mộ như trước rất ưu nhã đang cùng đồ ăn tác chiến, liền cũng không ngẩng đầu: “Ta thân càng thuận miệng.”

Thời Viễn trong nháy mắt sắc mặt đỏ lên, đi lên liền đem đĩa Trình Mộ cầm ở trong tay đoạt tới giờ giờ, bộ dáng một bộ người tái 2B thử một chút xem.

Quả nhiên Trình Mộ không tái 2B, y chỉ là nhào tới mà thôi.

“Ai ai ai, người đứng lên cho ta!” Thời Viễn bị đè xuống ghế sa lon nửa ngày cũng không dậy nổi cả người sắp khí nổ.

Hai tay của hắn nếu không phải là bị Trình Mộ cầm lấy đặt lên đỉnh đầu, hắn đã sớm đánh Trình Mộ.

“Không đứng dậy nổi.”

Trình Mộ nhìn đôi mắt Thời Viễn, hai người đồng thời cứng lại rồi.

Thời Viễn rõ ràng cảm thấy trên đùi bị thứ gì đỉnh, hơi có nhiệt ý không nói, còn giống như có dị động.

Mụ...

“... Người đây là nín bao lâu?” Thời Viễn đồn đã lâu mới nói ra câu nói này.

Bầu không khí giữa hai người rất lúng túng cũng rất ám muội, nhưng bộ dáng Trình Mộ vẫn là một mặt lạnh nhạt, không chút nào cảm thấy phản ứng của chính mình có chút quá lớn rồi.

“Lại thêm mấy ngày nữa ta liền muốn qua sinh nhật ba mươi tuổi.”

“...” Thời Viễn cũng không biết mình làm sao liền còn có thể tiếp tục đi xuống hỏi, “Người sẽ không đi tìm nữ nhân?”

Thời Viễn đôi mắt nửa hí lông mày hơi nhíu: “Hoặc là nam nhân?”

“Tự lực cánh sinh tính sao?”

“...”

Thời Viễn vẫn cứ ở tình huống như vậy .

Phé vừa dứt lời Thời Viễn mới phát giác trên đùi đồ vật thật giống trở nên càng lớn, hắn liếm môi một cái đối mặt đôi mắt thâm thúy mà mang theo dày đặc dục vọng của Trình Mộ: “Đến?”

Thời Viễn nhìn Trình Mộ không nói lời nào trực tiếp gặm đi lên, thật sự nói không ra lời.

Nhịn lâu quả nhiên có chút đáng sợ.

Trình Mộ gặm càng ngày càng dùng sức, Thời Viễn sau khi khó nhịn vẫn cứ cảm thấy đau ý.

“Con mẹ nó người nhẹ chút!”

Nhưng đã tiến vào trạng thái ý loạn tình mê Trình Mộ nơi nào nghe được Thời Viễn nói cái gì, chỉ là một mực mà thuận theo trái tim của chính mình, làm chuyện muốn làm.

Thời Viễn không nhịn được, này còn chưa có thể nào đau đều đau như thế, một hồi không phải đau chết. Không được, dựa vào cái gì nhượng Trình Mộ thoải mái chính hắn khó chịu.

Nghĩ như thế, hắn đột nhiên nâng lên đầu Trình Mộ đang ở trên người hắn vùi vàng, hướng về môi của y liền gặm đi lên, không vài giây bên môi hai người liền đỏ máu, phỏng chừng tám phần mười là Trình Mộ.

Bất quá Trình Mộ thấy Thời Viễn chủ động như thế thì càng thêm yên tâm lớn mật lâm vào trong dòng xoáy tình dục.

“Ân —— ”

Thời Viễn đột nhiên ngồi dậy, cầm lấy quần áo bị vứt ở một bên liền mặc lên lên. Sau đó, hất một mặt mỉm cười nhìn Trình Mộ lửa thể ngồi chồm hổm trên mặt đất nửa ngày không có động tĩnh.

“Đau không?”

Trình Mộ chậm rãi ngẩng đầu nhìn người suýt chút nữa thì lấy mệnh tiểu đệ mình: “Đau.”

Thời Viễn cười đến càng sáng lạn hơn.

“Nhưng sẽ có một ngày, nó sẽ khiến ngươi càng đau.”

Thời Viễn ý cười miễn cưỡng dừng lại, nhìn thật giống như trúng gió.

Viên thuốc cảm giác sau đó...

Thời Viễn ảo não mà nắm tóc, sau đó một mặt sinh không thể luyến mà phát ra một điều blog: “Ta thật sợ hãi, có người thật giống thích ta.”

Sáng sớm cái ánh mắt “Sau này còn gặp lại” sau cùng kia của Trình Mộ liền đúng lúc mà từ trong đầu mọc lên, Thời Viễn trầm thấp mắng một tiếng.

Hắn vốn là chỉ là muốn phát tiết một chút, cũng không định sốt sắng bình luận họa phong vừa đến, hắn muốn nói hắn thật sự không có ý gì khác a.

Đứng đầu bình luận:

Có người thích người! Thượng người! Người! Người! [doge][doge][doge]

Độc đại bị thượng, huân đau.

Có người là ai đâu?

Mang có người đi ra là Thẩm Tiềm, không cần cảm ơn, độc đại, ta là Lôi Phong.

...

Thời Viễn nổi giận, hắn trình trọng tại bình luận trả lời một cái.

Ta nói là sự thật, không phải nói chuyện cười!

Đáng tiếc, cũng không có trứng gì dùng.

Này đó cũng liền thôi, Thẩm Tiềm còn thật bị lôi tới a.

Có người gọi ta.

Lời này vừa nói ra, bình luận liền nổ.

Thời Viễn mấy ngày nay tuy rằng hỏa khí chưa tiêu tuy nhiên nhớ tới ngày đó Trình Mộ đã nói.

Ngày mai sẽ là sinh nhật y.

Thời Viễn nghĩ chính mình không phải muốn tặng quà cho y, nhưng đi ra ngoài một ngày cái gì đều không lấy ra không nói còn một muốn chết hơn, hắn lần này là thật bỏ qua.

Trình Mộ thời điểm mở cửa nhìn thấy Thời Viễn, trong lòng có chút ngạc nhiên, sinh nhật mình rốt cục trừ mình ra còn có một người nhớ tới.

“Này, ngươi ngày mai sinh nhật, ta cùng ngươi ngồi vào 12 giờ.”

Trình Mộ ánh mắt thâm trầm, không nói một lời. Thời Viễn vi lăng, hắn lời nói có vấn đề sao?

Không đúng...

“Cút cút cút, ta nói là ngồi, không phải làm!”

Trình Mộ hơi chớp mắt: “Ta biết, ta chỉ là có chút cảm động mà thôi.”

Thời Viễn lập tức liền không nói ra được lời mắng y hoặc là lời trêu đùa của y, Trình Mộ làm sao làm cho hắn có chút đau lòng.

“Ngồi đi, ta chuẩn bị điểm tâm cho ngươi.” Trải qua mấy câu nói vừa nãy, Thời Viễn không còn ngại ngùng như trước thiết nghĩ hảo như vậy ngồi chờ Trình Mộ làm đồ ăn cho hắn. Y đi đến đây, ngược lại hắn cũng sẽ làm.

Trình Mộ nhìn Thời Viễn bưng lên đồ vật vẫn luôn như vậy trực câu câu nhìn, không động thủ cũng không nói.

“Này mì trường thọ ngươi liền tạm tạm ăn đi, buổi tối ăn đồ vật đầy mỡ không hảo.” Thời Viễn mới sẽ không nói mình chỉ là lười đến động thủ mà thôi.

“Thời Viễn, cảm tạ.”

Thời Viễn tâm đột nhiên hơi động, thân thủ đem đĩa đưa cho Trình Mộ: “Khực... Ăn đi, một hồi nguội ăn không ngon.”

Trình Mộ bình thường ăn cơm đều rất tao nhã lại như cái vẻ nho nhã người đọc sách, nhưng hôm nay y vẫn cứ ăn như hùm như sói mà miệng lớn ăn mì uống từng ngụm lớn súp, làm ra tiếng vang rất lớn.

“Thêm một chén nữa.”

Thời Viễn hướng về một bên lườn một cái, ngươi cho rằng trúng thưởng sao, còn thêm một chén nữa.

“Không còn.”

“Không còn?” Trình Mộ cầm chén nhẹ nhàng đẩy hướng một bên, sau đó đứng lên.

“Ngươi! Ngươi làm gì!” Thời Viễn không khỏi có chút run chân.

“Ta còn đói bụng.”

Thời Viễn nghi hoặc mà cảnh giác nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Trình Mộ: “Ngươi đói bụng liền đói bụng, đứng, đứng lên làm gì?”

“Ta muốn ăn ngươi.”

“A...”

Lại một lần nữa bị nhào Thời Viễn vẫn là rất ép mộng, sự tình làm sao mỗi lần đều sẽ phát triển đến trình độ như thế này.

Nghĩ Trình Mộ tổ chức sinh nhật, Thời Viễn ồm ờ mà liền muốn trực tiếp theo y, người lớn như vậy cũng đều có thể thoải mái một chút...

Nhưng là, không biết là Trình Mộ đời trước phá hủy trái đất hay là hủy diệt vũ trụ, tại sau cùng phút chốc, bọn họ liền kẹt lại.

—— có người gõ cửa.

Nếu như không phải tiếng gõ cửa một tiếng cao hơn một tiếng, Trình Mộ căn bản sẽ không đứng dậy, dù sao mắt thấy con vịt muốn tới miệng bay đi là một loại trải nghiệm dị thường thống khổ.

“Các ngươi tìm ai?” Trình Mộ nhìn mấy người mặc đồng phục trước mắt trong lòng nhất thời sinh ra một ít cảm giác xấu.

“Xin chào, quấy rầy. Thời Viễn tiên sinh đối diện tại nơi này của ngươi sao?”

Trình Mộ còn chưa nói tiếp, Thời Viễn liền đi ra.

“Ừm... Đồng chí cảnh sát hảo, ta là Thời Viễn.”

Một giây sau, Trình Mộ cùng Thời Viễn hai người đều sững sờ.

Trên tay vòng bạc thật lạnh, sát bên da dẻ, Thời Viễn lập tức đánh một cái giạt mình.

“Thời Viễn tiên sinh người hảo, người hiểm nghi tham ô công khoản, xin phối hợp chúng ta đi một chuyến.”

79. Quyển 9 - Chương 9

Thời Viễn xưa nay không nghĩ tới mình sẽ ở phòng thẩm vấn cục cảnh sát ngục mấy tiếng, chớ nói chi là ở trong phòng giam qua đêm, hiện tại ngược lại hảo, một lần đủ toàn bộ.

Tham ô công khoản? Chính mình cái thời điểm nào trải qua chuyện như vậy?

Hắn vừa nãy chờ tin tức nhân viên phán xét, hắn lợi dụng chức vụ cư ủy hội chủ nhiệm một mình tham ô một phần công khoản hai lần kiến thiết tiểu khu, chỉnh chỉnh hơn mười vạn nguyên nhân dân tệ.

Nói đến mười vạn cũng không phải cái số lượng lớn gì, nhưng tiền này dù sao cũng là liên quan đến công quỹ quốc gia, cho nên liền so với việc bình thường còn nghiêm trọng hơn một ít.

Nhưng hắn thật sự không biết việc này a.

Ngục giam hoàn cảnh khá tốt, nhưng Thời Viễn sưng sờ là ngủ không được, hắn không biết chuyện này đến cùng sẽ mang đến cho mình ảnh hưởng gì.

Nhưng trong lòng hắn tự nói với mình nỗi này không thể công (*tội này k thể mang).

Một bên khác, Trình Mộ cũng là trắng đêm không ngủ. Mắt thấy Thời Viễn bị cảnh sát mang đi mùi vị đó rất khó chịu, lại như đồ vật chính mình quý trọng lập tức bị người cướp đoạt đi giống nhau, cố tình người kia còn cố đẩy đủ lý do.

Trình Mộ nhất thời không biết nên làm gì, nhưng y biết tham ô công khoản chuyện như vậy dùng Thời Viễn làm người là khẳng định không làm được, có người hãm hại hắn.

Nhưng người này sẽ là ai chứ?

Ngày mới hơi sáng, Trình Mộ liền đứng lên, y ngủ không được.

Trình Mộ tìm chút sự tình làm không về phần mình dừng lại một cái liền sẽ nghĩ tới bộ dáng Thời Viễn thời điểm mang theo còng tay rời đi, nhưng ông trời tổng là cùng người đối nghịch, y tái làm sao làm những chuyện khác dời đi lực chú ý, bộ dáng Thời Viễn bị cảnh sát mang đi đều lái đi không được, trái lại càng phát rõ ràng.

Y không nhịn được thầm mắng một tiếng, đem khăn lau trong tay ném đi thật xa.

Phải biết y nhưng là chưa từng có lo lắng đến mức độ này qua, ăn không vô ngủ không được.

Rốt cục làm phiền đến thời gian thẩm nuôi tù nhân, Trình Mộ hấp tấp đứng dậy vừa muốn đi ra.

Y muốn đi xem Thời Viễn, y hiện tại lập tức lập tức liền muốn thấy được Thời Viễn.

Thời điểm đóng cửa lại, y lại theo bản năng xoay chuyển phương hướng muốn xuống lầu, gõ vang cửa nhà Thời Viễn.

Đệ đệ hắn có ở nhà không, hắn ly khai một đêm đều không lo lắng sao?

Nghĩ như thế, Trình Mộ tâm có chút tức giận, dưới tay động tác gõ cửa phóng hơi lớn.

“Ai vậy! Phiền chết rồi!”

Thời Thành mơ mơ màng màng ngủ liền nghe thấy tiếng gõ cửa, nhưng cậu ngày hôm qua chơi game cả một ngày buồn ngủ rũ rượi, căn bản không muốn mở cửa. Ai biết tiếng gõ cửa sẽ càng lúc càng lớn, tựa như trận chiến gõ không mở cửa chết không ngừng.

“Người ở nhà.”

Thời Thành liếc nhìn người trước mặt, một bộ biểu tình thiếu kiên nhẫn mà nhìn đứa ngốc: “Người không nhìn thấy sao? Ta từ trong nhà ra tới, ok?”

“Anh của người đâu?” Trình Mộ theo bản năng mà liền từ trong miệng bính ra câu này, y muốn xác nhận một chuyện.

“Anh của ta?” Thời Thành ngáp một cái, đôi mắt muốn trợn không trợn nổi, “Ai biết, khả năng còn đang ngủ chứ gì.”

“Người chắc chắn chứ?” Trình Mộ trong thanh âm lập tức có một loại cảm giác tiêu điều, phảng phất lợi kiếm nơi tay, vừa ra tay, chính là trăm thủ xuyên qua yết hầu.

“Ta, ta đi xem xem.” Thời Thành bị ánh mắt sắc bén cùng nghiêm túc của Trình Mộ nói làm cho tinh thần căng thẳng dị thường, trong lòng cậu không khỏi bay lên mấy phần cảm giác sợ sệt.

Thời Thành khoanh khắc tỉnh cả ngủ, lại phảng phất như người say rượu dưới chân bước chân hơi chút ngổn ngang, cậu bị dọa.

Sau một phút, cậu lần thứ hai đứng ở cửa, nói: “Anh của ta không ở.”

Trình Mộ cười gằn một tiếng, ngữ khí mang theo điểm trào phúng như có như không: “Anh của người đang ở cục cảnh sát.”

Nói xong câu này, trong đôi mắt Thời Thành đột nhiên xuất hiện một loại thần sắc tên là khủng hoảng, cậu không biết tại sao lại như vậy.

Trình Mộ mắt nhắm lại, trong giọng nói dần theo chút lãnh ý: “Tiền kia là người cầm?”

“Tiền gì? Ta không có lấy!” Thời Thành đầu tiên là nghi hoặc sau đó ánh mắt né tránh, ngữ điệu hơi chút cứng ngắc.

Trình Mộ song tay nắm chặt, cuối cùng buông xuống.

Đi mấy bước, Trình Mộ ngừng lại lại không quay đầu lại: “Hắn là anh của người.”

Chờ Trình Mộ biến mất ở cầu thang, Thời Thành phảng phất mới từ trong lời y phục hồi tinh thần lại, đột nhiên đóng cửa lại.

“Tại sao không nói chuyện?” Thời Viễn nhìn người từ sau khi đến ngồi ở trên ghế không nói một lời có chút buồn cười.

“Người còn cười.” Trình Mộ sắc mặt cũng không dễ nhìn, “Phòng giam như thế nào, trụ thoải mái sao?”

Thời Viễn khước miệng ý cười thoáng yếu đi chút, nhưng cũng không biến mất: “Người không biết, phòng giam hoàn cảnh được gọi là một cái thoải mái, cái gì cũng không cần làm còn có người đưa cơm, ha ha ha...”

Mắt thấy sắc mặt Trình Mộ càng thêm hắc trầm, trong đôi mắt khiến người nhìn không thấu, tiếng cười Thời Viễn vẫn cứ cương cứng, khước miệng chậm rãi hạ xuống.

“Trình Mộ, ta có chút sợ sệt.”

Trình Mộ vốn là bởi vì lời hắn vừa nãy này đó trêu đùa có chút tức giận, nhưng câu này trong nháy mắt làm cho y tức giận biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Ta tại.”

Thời Viễn đối diện đôi mắt thâm trầm của Trình Mộ, tâm an ổn chút. Hoàn hảo, ít nhất còn có người đang lo lắng hắn.

“Thời Viễn.”

“Hả?”

“Tiền kia là đệ người cầm.”

Thời Viễn cứng lại rồi, nửa ngày không phản ứng kịp.

Nhưng hắn biết, Trình Mộ có thể nói như vậy nhất định là có căn cứ.

Trên mặt của hắn lập tức không còn huyết sắc, dường như muốn chết rồi.

“Trình Mộ, hắn là ngã đệ, ta nên làm gì, ta liền có thể làm sao.”

Buổi tối Thời Viễn lại một lần nữa mất ngủ, ngày hôm nay Trình Mộ nói nhượng trong lòng hắn hoàn không tới, cái cổ cũng giống như bị người bóp lấy, hô hấp đều có chút khó khăn.

Hắn phải làm sao đây?

Thời Viễn quyết tâm, hắn đang rối rắm cái gì đây, đây chỉ là cái thế giới giả lập mà thôi, chính mình cũng chỉ là đang hoàn thành nhiệm vụ mà thôi, này đệ đệ vốn là cũng chính là giả mà thôi, chính mình cần gì phải vì nó tiến vào ván tử này đây.

Ân, chính mình không công nổi này.

Chốc lát, hắn liền nôn nóng mà trao rối loạn tóc của chính mình, ảo não mà thầm mắng vài tiếng.

Bất kể nói thế nào, đứa bé kia thân thể cũng rất thê thảm, chính mình làm ca ca không thể chăm sóc tốt nó, ra chuyện như vậy xét đến cùng còn phải trách hắn, trách hắn không giáo dục hảo đứa bé kia.

Thời Viễn ở giữa hai cái ý nghĩ này bồi hồi bất định, cuối cùng hắn như là nghĩ đến đầu đau, mơ màng ngủ thiếp đi.

Trước khi thiếp đi, trong đầu của hắn chỉ có một câu nói.

Này nổi, hắn công.

Bất quá, ngày thứ hai vừa rạng sáng, hắn liền được thả ra.

Thời điểm ra khỏi ngục giam, trời rất xanh, gió rất nhẹ, người trước mắt cũng rất tuần tú.

“Ta đây không phải là đang nằm mơ chứ?”

Trình Mộ tay cầm trong túi quần, mang chút nụ cười nhìn Thời Viễn đi về phía mình.

“Không phải.”

Trình Mộ không chờ Thời Viễn ở trước mặt y đứng lại, liền lập tức lấy ra tay cầm ở trong túi quần ôm lấy Thời Viễn.

“... Người đang đùa ta?”

Trình Mộ lôi kéo chính mình lại lần nữa đi trở về, Thời Viễn dưới chân đều sắp dịch không động cước bộ tử.

Này là tình huống thế nào?

“Trước khi về nhà đi xem một người trước.”

Thời Viễn hơi nghi hoặc một chút, nhưng cũng chỉ có thể cùng Trình Mộ đi, bởi vì Trình Mộ nắm thật chắc tay của chính mình.

“Mau buông ra.” Thời Viễn nhỏ giọng nói, đem tay của chính mình từ trong tay Trình Mộ rút ra, sau đó đi vào trước.

Cùng Trình Mộ đi tới phòng gặp mặt, thời điểm ngồi ở trên ghế Thời Viễn tâm tình thật phức tạp, chính mình ngày hôm qua vẫn là người tù nhân được thăm nuôi ngày hôm nay liền thành người thăm nuôi tù nhân, thực sự là thế sự vô thường, nửa điểm không khỏi người a.

Chờ người từ trong nhà đi ra, Thời Viễn lập tức đứng lên.

“Thời Thành!”

Thời Thành cúi đầu ngồi ở đối diện trên ghế, nửa ngày mới ngẩng đầu nhìn Thời Viễn, viền mắt đỏ lên.

“Ca, xin lỗi.”

Thời Viễn quay đầu nhìn Trình Mộ bên người, dùng ánh mắt hỏi y chuyện gì thế này.

“Tiền kia là ta cầm, ca người không nên thay ta chịu tội.” vẻ áy náy hiển lộ hết trên mặt Thời Thành, “Ca, đều là ta sai. Ta không biết đó là công khoản, nếu không ta khẳng định không cầm, ta cho là... Không có chuyện gì...”

Thời Viễn nhìn thiếu niên đối diện trong lòng cũng rất khó chịu.

“Những năm này ca không chăm sóc tốt người, là ca có lỗi, không trách người.”

“Thời Thành, ca chờ người về nhà.”

Về nhà Thời Viễn mới biết nguyên lai hơn mười vạn kia là trước khi hắn đến thế giới này liền từ chỗ kế toán lấy đi, lúc đó nói là muốn mua vật liệu kiến thiết, kết quả hắn sau khi đi vào thế giới này căn bản không biết đến số tiền kia, vật liệu và vân vân càng là không biết.

Lần này ngược lại hảo, tiền tồn ở Caly vẫn luôn không nhúc nhích, kết quả ngày đó Thời Thành muốn đi quán Internet lên mạng liền lén lút cầm thẻ lấy đi tiền.

Lần thứ nhất lấy cũng không nhiều, cậu sợ Thời Viễn phát hiện. Kết quả cậu chậm rãi phát hiện, Thời Viễn như là căn bản không biết thẻ này tồn tại, Tiền thiếu cũng không có hỏi.

Lần thứ hai, lần thứ ba, cậu cũng chậm chậm lấy càng nhiều, sau đó trực tiếp không đem thẻ thả lại chỗ cũ, rút lên người mình, cùng những nhóm bằng hữu phàm ăn, liền tốn không ít.

Lần này bị phát hiện, Thời Thành mới biết đó là công khoản, biết Thời Viễn bị bắt đi sau trong lòng cậu rất sợ sệt, cậu không nghĩ tới hậu quả sẽ nghiêm trọng như thế.

Cậu luống cuống tay chân không biết làm sao bây giờ, may là đối diện người kia có biện pháp.

Trình Mộ nói cho hắn biết thời gian còn không có quá ba tháng, chỉ cần đem tiền trả lại xử phạt sẽ nhẹ rất nhiều, lúc này cậu đem mấy vạn còn dư lại lấy ra Trình Mộ thêm tiền còn lại trả trở lại.

Cực hình hạn chế ba tháng, may là, hậu quả còn không có đặc biệt nghiêm trọng.

“Trình Mộ, cảm ơn người.”

Trình Mộ tay rót nước nhất đốn, cốc trực tiếp đập xuống đất bọt nước tung toé.

Thời Viễn sợ đến sững sờ, cảm tạ chấn động lớn như vậy sao?

Hắn chuẩn bị trước nhìn Trình Mộ, kết quả còn chưa ra khỏi miệng cả người Trình Mộ liền trực tiếp đảo ra sau.

Thời Viễn tay mất lạnh lẽo lập tức từ phía sau đỡ lấy y, lúc này mặt Trình Mộ mới bị hắn hoàn toàn nhìn rõ ràng.

Lúc tiến vào hắn xem Trình Mộ sắc mặt đỏ lên cho là vì y chỉ là hơi nóng, nguyên lai y phát sốt...

Trình Mộ to con một mét tám mấy cũng không tiện chuyển, Thời Viễn phí đi chút công phu mới đem y kéo tới trên giường.

Nhìn Trình Mộ ngủ cũng không yên ổn, Thời Viễn vừa đau lòng vừa mắc xấu hổ, liền vài ngày như vậy y thật giống tiểu tụy không ít, phỏng chừng đều là vì sự tình của mình.

Sự tình ngày hôm nay giải quyết, cả người y buông lỏng xuống dưới thân thể liền hồng mắt.

Mấy ngày nay hắn ngủ không được thời điểm trắng đêm mất ngủ, Trình Mộ sợ cũng giống như vậy đi. Hắn làm sao nhận được phần ân tình này.

Hắn có thể làm, chính là càng yêu y đi.

80. Quyển 9 - Chương 10

“Trình Mộ, người sao rồi?” Thời Viễn thấy Trình Mộ rót cực mở mắt ra cầm lên khăn mặt trên trán y nhẹ giọng hỏi một câu.

“Ta không sao.” Trình Mộ ngồi dậy cảm giác có chút như đang mơ, “Mấy giờ rồi?”

Thời Viễn đem khăn mặt để ở một bên, cầm lên điện thoại di động trên tủ đầu giường liếc mắt nhìn.

“Cũng không có chú ý, trời đã trễ thế này, hiện tại mười giờ rưỡi.” Thời Viễn nâng vai Trình Mộ lên, “Còn muốn ngủ sao?”

“Không.” Trình Mộ vén chăn lên xuống giường, “Ta dậy một chút.”

Thời Viễn nhìn Trình Mộ tiến vào phòng vệ sinh, tâm trạng hơi động, mở ra máy truyền hình.

Trình Mộ tắm xong cả người nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều, nóng cũng lui, tinh thần cũng khôi phục.

Chờ lúc y từ phòng vệ sinh đi ra liền nhìn thấy Thời Viễn cởi giày cuộn tròn ngồi ở trên ghế salông nhà mình nhìn chăm chăm màn ảnh truyền hình, lại như một sủng vật cún dụ ngoan.

Đây không phải là lời mắng người, y chỉ là có cái cảm giác này, y đột nhiên nghĩ đến trong nhà nếu là có một sủng vật dụ ngoan khả ái như thế, mình sợ là sẽ không quá cô độc.

Người cô đơn quá lâu vẫn sẽ kỳ vọng có người làm bạn.

“Trình Mộ, mau tới đây ngồi.”

Trình Mộ từ trong suy nghĩ đột nhiên hoàn hồn, liền thấy Thời Viễn phảng phất như một Alaska hướng phía mình lắc đuôi to mao nhưng bộ dáng vui vẻ muốn thưởng.

(*Alaska là 1 loài chó tuyết)

Y cười cười, hướng về ghế sofa đi tới. Sau đó, y thuận theo trong lòng mình suy nghĩ, đưa tay sờ sờ đầu Thời Viễn.

Quả nhiên cảm giác không sai, Trình Mộ nghĩ như vậy.

“Ba!” Còn không có chìm đắm bên trong cảm giác thoải mái chết rồi, tay y liền chân thật mà đã trúng một cái tát.

“Lăn, đem đầu lão tử đương đầu chó mà sờ a.” Thời Viễn thân thủ vén vén tóc còn đem một nhúm nhỏ tóc mái nát tan trước cái trán nặn nặn, “Kiểu tóc là tôn nghiêm, không thể xâm phạm.”

Trình Mộ nhìn bộ dáng Thời Viễn nắm một đồng mao thẻ sống chết giữ gìn tôn nghiêm, rất không lẽ phép mà cười ra tiếng.

Nhìn nhà y là muốn nuôi một tàng ngao mọc ra răng nhọn rồi lại sẽ bán manh a.

“Nhìn người là bệnh nhân không cùng người tính toán, mau tới ngồi.” Thời Viễn kéo cánh tay Trình Mộ liền đem y kéo đến bên cạnh mình ngồi xuống, “Ta đi lấy máy sấy tóc.”

Thời Viễn quay người từ trong phòng vệ sinh tìm tới máy sấy tóc, thời điểm ngồi xuống động tác của hắn có chút biệt nữ, sắc mặt cũng có chút đỏ lên. Đáng tiếc Trình Mộ xem ti vi căn bản không chú ý.

“Này.”

“Hả?” Trình Mộ không quay đầu chỉ là thoáng đem đầu nghiêng về Thời Viễn bên này, làm ra bộ dáng một bộ rửa tai lắng nghe.

“Người tại sao tắm xong...”

“Hả?” Thời Viễn trong miệng lẩm bầm một câu, thêm lên âm thanh truyền hình hơi lớn, Trình Mộ căn bản không nghe rõ hắn nói cái gì.

Thời Viễn sắc mặt dữ phát hồng, đối với Trình Mộ phản ứng có chút tức giận nhưng càng nhiều hơn là thật không tiện.

“Ta nói người tắm xong tại sao ném loạn quần áo!” Thời Viễn nhắm mắt lại mặt đỏ lên lời kéo cổ họng liền hô lên một câu.

Trình Mộ rốt cục nghe vậy quay đầu đối mặt với Thời Viễn, ánh mắt y nhìn không chớp mắt, như là đang suy tư Thời Viễn nói là có ý gì. Một lát sau, y phản ứng lại, trong mắt đều tràn đầy ý cười.

Y khụ một tiếng hắng giọng một cái, như thú vui ác liệt đem miệng hướng bên tai Thời Viễn phả khí, nhiệt khí vừa ra, tức thì lộ tai Thời Viễn cũng đỏ một đám lớn.

“Người đều nhìn thấy?”

Thời Viễn còn kém cánh tay không đỏ, nhưng âm thanh lại cổ tình nghe rất chính kinh: “Ta không mù!”

“Màu đen gợi cảm sao?”

Thời Viễn sững sờ, một giây sau liền đem Trình Mộ đẩy ngã ở trên ghế sa lon mỹ mỹ mà đánh no đòn mấy quyền.

“Trình Mộ, con mẹ nó người có biết hay không e!”

Trình Mộ ngồi dậy, một bộ người cư nhiên còn không biết bộ dáng của ta: “E lệ làm gì? Một cái quần lót mà thôi, lẽ nào người không có mặc?” Nói Trình Mộ đôi mắt liền dời về phía một chỗ trên người Thời Viễn.

“Cút cút cút!” Thời Viễn đem đầu Trình Mộ đẩy qua một bên.

Người này làm sao liền không biết xấu hổ như vậy đây.

Hắn xem như là thấy rõ, Trình Mộ cái tên này chính là lão lưu manh khoác áo cao lãnh! Cái gì đảng hoàng trình trọng, cái gì tao nhã cao lãnh, tất cả đều là giả. Hắn cũng không quên, Trình Mộ trước còn muốn tìm hắn ước pháo đó.

Nghĩ như vậy, Thời Viễn lửa giận trong lòng liền cọt tới.

Trình Mộ bị Thời Viễn trong mắt đột nhiên bay lên nồng đậm sát khí làm cho sững sờ, cảm giác phía sau lưng có chút lạnh như băng.

“Làm sao vậy?”

“Trước người từng tìm ta ước pháo.”

Trình Mộ tâm rung mình, cảm giác sắp tai vạ đến nơi: “Ha, có sao?”

“Có sao?” Thời Viễn âm điệu vi đề.

“Có.” Trình Mộ nhanh chóng thừa nhận, hảo hán không ăn thua thiệt trước mắt a.

“Ta đó là nhất thời nóng não, ai kêu người suyễn quá *.”

“Ta, ta suyễn...” Thời Viễn một hơi nhắc lên liền thả xuống đi, trong miệng vốn là tưởng tốt không biết làm sao xuất ra.

Không đúng a, trọng điểm đang trên y tại sao muốn ước pháo, cùng hắn suyễn không suyễn, suyễn đến thế nào có quan hệ gì?

“Người này nói sang chuyện khác năng lực thực sự là nhất tuyệt a, ta suýt chút nữa liền bị người lừa gạt.” Thời Viễn giờ khắc này lại như một cái lão sư đang học sinh không nghe lời.

Trình Mộ người này nhìn cao lãnh, kỳ thực trong xương rất cơ trí rất khôn khéo, nghe Thời Viễn nói như vậy, hắn biết mình vừa nãy nói sang chuyện khác kỹ năng là ứng dụng thất bại.

Thời Viễn thần sắc nhất thành bất biến, nhìn Trình Mộ chằm chằm, hắn còn không tin, Trình Mộ còn có thể chơi ra cái trò gian mới gì.

“A... Đầu ta đau...”

Trình Mộ bưng đầu bộ dáng một bộ rất khó chịu, thời điểm từ giữa ngón tay thoáng mị mắt nhìn về phía Thời Viễn, tay y lập tức từ trên trán thả xuống.

Thời Viễn sắc mặt rất âm trầm a.

“Còn có biện pháp gì? Cứ đến.”

Trình Mộ biết là mình tránh không khỏi, y đột nhiên chính sắc mặt, nghiêm trang xuất khẩu: “Nếu là lúc đó biết được ta sẽ yêu người, ước phao chuyện này ta nhất định sẽ lập tức thực hành!”

Thời Viễn phốc bật cười, bắt đầu một chút đùa bỡn tóc của Trình Mộ, dùng mấy sợi tóc nghiêm túc thối.

Trình Mộ cái tên này thực sự là miệng lưỡi trơn tru, sớm nói mình chỉ là đùa giỡn không phải tốt sao, cố tình đi vòng một vòng lớn như thế, còn lãng phí không ít thời gian.

Trình Mộ cảm thụ được nhiệt độ ngón tay Thời Viễn mềm nhẹ mơn trớn tóc mình, cả người có chút lảng lảng.

“Ta chỉ muốn vén vén người.”

Thời Viễn: “...”

Chính mình này là bị vén? Thảo, thực sự là chơi bắt quá cái lão lưu manh này, cấp độ rất cao a, chính mình vừa này đúng là tâm cười trộm.

“Ai, người có phải là xem qua loại kia sách?”

Thời Viễn nói nhượng Trình Mộ có chút mộng, mặc cho đại não chuyển nhanh hơn nữa cũng không hiểu Thời Viễn là có ý gì.

“Chính là loại kia sách.” Thời Viễn hơi ngượng ngùng mà ho khan một tiếng, “Tỷ như kỹ xảo truy nữ nhân và vân vân.”

Thời Viễn tiếng nói vừa dứt, Trình Mộ cả người đều kinh ngạc: “Người cho rằng ta nhìn loại kia sách mới có thể trêu ghẹo người?”

Thời Viễn còn chưa nói liền thấy Trình Mộ hướng chính mình nhích lại gần, kèm theo thanh âm trầm thấp gọi cảm truyền vào trong tai: “Ta vốn là sẽ.”

Thời Viễn ngây ngẩn cả người, Trình Mộ tại kẻ hở này liền sờ sờ đầu hắn.

Trình Mộ y đến cùng đã tu luyện mấy đời phúc khí mới gặp phải người đáng yêu như vậy, thực sự là muốn đi miếu cúi đầu, tuy rằng y căn bản không tin phật.

Phim truyền hình khúc cuối vang lên, Trình Mộ điểm nút tắt máy vừa nghiêng đầu, liền nhìn thấy Thời Viễn dựa vào ghế sofa học thuộc lòng ngũ thiếp đi.

Y thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Thời Viễn không hứng thú nhiều lắm, chỉ cảm thấy người nọ là cái quần sự, khẳng định dầu bên trong khí đốt, trong xương có cảm giác ưu việt.

Sau đó cũng không đánh như thế nào liên hệ, mãi đến tận bị hắn đột nhiên kéo đi tìm đệ đệ hắn.

Ngày đó y mới phát hiện, cái này cũng là người bình thường, cũng không phải loại người hạt vừng tiểu quan coi chính mình là hoàng đế, hắn nói chuyện bình thản, không có gì ngạo khí, hắn quan tâm đệ đệ hắn ngay cả lời nói nặng đều không nói ra được.

Y bắt đầu đối với người này có chút hứng thú, bởi vì y lần thứ nhất nhìn lầm một người.

Sau đó, sự tình liền phát triển càng kì diệu, Thời Viễn lại chính là cả ngày chuyển văn của y thậm chí còn ngã nhiều người của y.

Người này quả nhiên là có ý tứ.

Y không biết, mình rốt cuộc là từ khi nào thì bắt đầu liền muốn càng ngày càng tới gần Thời Viễn người này, tới gần một cái hảo ca ca, một cái hảo cư ủy hội chủ nhiệm, một người tốt.

Y cũng không biết, mình rốt cuộc từ khi nào thì bắt đầu liền yêu trúng hắn.

Duyên phận có lúc thật sự rất kỳ diệu, e rằng chỉ là một cái chớp mắt, vừa quay đầu lại, người liền phát hiện người kia là số mệnh an bài.

81. Quyển 10 - Chương 1: Kim Chủ Thật Xịn

“Đương võng lạc tác gia gặp gỡ cư ủy hội chủ nhiệm” thế giới đã thành công kết thúc, ngoạn gia kiểm tra ba lô sau tiến đi vào thế giới tiếp theo giới thiệu kịch tình.

Hệ thống người sử dụng: Thời Viễn

Giới tính: Nam (có thể sửa chữa)

Trí lực: 31(100 mãn cấp)

Dung mạo: 80(100 mãn cấp)

Thể lực: 60(150 mãn cấp)

Vũ lực: 31(100 mãn cấp)

Kỹ năng: Thâm tình ôm ấp

Nhiệm vụ hoàn thành độ: 80%

Tích phân: 24000

Nắm giữ vật phẩm: 1327 nhà lá (có thể sửa chữa)

...

thế giới này kịch tình thiết định cố sự tên là (ôm chặt đùi to của kim chủ).

3 giây sau ngoạn gia sẽ tiến vào thế giới mới.

Ba. Hai. Một.

“Thời điểm gần nhất đệ rất bận a.”

Thời Viễn vừa mở mắt liền đối diện tầm mắt của người trước mặt, nhưng người này nhìn trong mắt mang cười nhưng mà thời điểm nghiêng đầu một cái động tác bĩu môi trào phúng đều bị hắn nhìn ra rõ ràng rành rành.

Đây là thế nào?

Thời Viễn chánh liểu chánh thần sắc, nỗ lực để cho mình đem kênh điều đến trong thế giới này, dù sao đến cái thế giới tại 3 giây trước đã kết thúc.

Người này điển hình thuộc về vóc người của người mẫu, thân thể cao tới 1m85, da dẻ rất trắng, kiểu tóc là cổ ý thu thập qua, nhìn bóng loáng nhu thuận, ánh mắt nhắm đen thâm thúy, sống mũi cao thẳng, môi mỏng vi câu, cằm khê nâng. Trang điểm cũng là cao quý thích thú, âu phục màu xanh nhạt khoác lên trên vai, hai tay đứt túi, nhìn rất có phong phạm.

Bên cạnh còn có một người, người kia eo hơi loan, khoe miệng vẫn luôn mang theo ý cười thật thà, một bộ dáng dập cung kính. Xem ra đó là động tác theo thói quen của hắn đi, vậy hắn nhất định là thuộc hạ và vân vân.

Àn, Thời Viễn cảm thấy người nọ là hỗn vòng giải trí, tám phần mười còn rất lợi hại, thế nhưng mình tại sao cảm giác người này đối với mình có chút địch ý? Là mình nhìn lầm rồi sao?

Cao Hiên nhìn đối diện Tiểu Dĩ Thần sắc mặt càng ngày càng tối, nhìn lại một chút lão đại nhà mình đứng tại chỗ không đáp lời bộ dáng dường như ngăn người, gấp đến độ trên trán ra một vòng mồ hôi, hắn chỉ có thể xoa xoa tay kiên trì mở miệng: “... Tiểu ca, lão đại nhà ta là người mới, gần nhất số may quảng cáo và vân vân thật nhiều, sau đó tại vòng tròn này lộ còn dài hơn, mong rằng Tiểu ca quan tâm, đa tạ đa tạ!”

Tiểu Dĩ Thần vốn là muốn mượn này đó tiểu quảng cáo mình căn bản không để trong mắt thả đến cho Thời Viễn hạ mã uy, nhưng là Thời Viễn cư nhiên không trả lời hắn. Vậy liền bỏ đi, nhưng hắn đây là bị một cái tiểu trợ lý chặn trở về rồi sao? Hơn nữa, vẫn là trợ lý hắn trước đây đã dùng qua.

“Cao Hiên, ta cho ngươi nói chuyện sao?”

“Không, không có.” Cao Hiên có chút lúng túng nhưng cũng không dám nói cái gì nữa, chỉ có thể yên lặng cười làm lành, dù sao người nợ là người chủ không dễ hầu hạ, hẳn trước đây liền đã lĩnh giáo rồi.

Thời Viễn bị câu nói sắc nhọn chói tai này làm cho màng tai chấn động, mới từ trong lúc miên man suy nghĩ hoàn hồn.

“Tiểu ca, ta vừa nãy mất thần, thật không tiện.” Thời Viễn khoe miệng hơi mang cười, nhưng một cái chớp mắt tiếp theo, ý cười biến mất hầu như không còn, “A hiên, chúng ta đi trước?”

Cao Hiên sững sờ, nhất thời có chút không phản ứng kịp.

“A Hiên, trường miệng liền phải nói chuyện, kìm nén làm gì.”

“Chúng ta... Đi.”

“Lên xe a.” Thời Viễn nhìn Cao Hiên dìu mình lên xe nhưng đứng ở cửa xe ở ngoài bất động thật lâu có chút buồn bực.

Cao Hiên đứng tại chỗ sắc mặt có chút hồng, như là có chút kích động. Một lúc lâu, hẳn hơi có chút run rẩy âm cuối nói: “Lão đại, cảm tạ.”

Thời Viễn này mới phản ứng được là bởi vì chuyện vừa rồi, nhưng này có cái gì tốt mà cảm tạ.

“Không cần, chỉ chút chuyện.” Thời Viễn trên tay mang chút lực đạo mà vỗ vỗ vai hắn, “Người chính là người của ta, lên xe lên xe.”

Cao Hiên cảm kích cười cười, lúc này mới ngồi xuống vị trí phó lái.

Đây đúng là làm việc nhỏ, nhưng liền nhỏ như vậy hẳn sống nhiều năm như vậy cũng không ai vì hắn làm qua. (*câu nì là của bé Hiên nói nha)

Ô tô vững vàng tiến tới, Cao Hiên thông qua gương chiếu hậu liếc mắt nhìn người đang ngồi an an ổn ổn ở ghế sau tâm thật âm, chủ này coi như là người kia không dặn dò hắn sau này cũng sẽ tận lực giúp một tay.

“Lão đại, người trước tiên nghĩ một hồi, đến ta gọi người.”

Thời Viễn đột nhiên từ trên ghế dựa ngồi ngay ngắn người lại: “A Hiên, chúng ta này là muốn đi đâu?”

Cao Hiên không nhịn được cười ra tiếng, lão đại nhà hắn cái gì cũng tốt chính là có thời điểm rơi vào mơ hồ, hẳn hòa hoãn mới mở miệng: “Chúng ta đây là muốn đi gặp Duyên Bình Duyên đạo diễn, hẳn sáng sớm hôm nay gọi điện thoại cho ta bảo chúng ta vào lúc này đi tìm hắn thương lượng việc nhận nhân vật.”

“Duyên đạo tính khí quái, lão đại người một hồi kiên nhẫn nhiều một chút.” Nói xong câu này Cao Hiên đột nhiên vỗ xuống đầu như là nhớ lại chuyện quan trọng gì, “Ài, cũng không có gì, không nể mặt sư thì cũng nể mặt phật, Duyên đạo hẳn không đến nỗi làm khó dễ người.”

Thời Viễn đối với “nhận nhân vật” loại việc này không rõ cảm thấy oai lệ vẫn còn trạng thái giật mình căn bản không chú ý tới ý tứ câu nói sau cùng của Cao Hiên.

Thời Viễn tâm vừa căng thẳng vừa mong đợi, chính mình còn không có làm qua đại minh tinh, lần này thật sự là một cơ hội hiếm có, trải nghiệm một lần cũng là tốt đẹp.

Xe rốt cục cũng ngừng lại, lần này đổi thành Cao Hiên ép mòng.

Hắn mở cửa xe, kết quả lão đại nhà mình chống mặt rút lại ở trong góc, cùng chuột chạy qua đường sợ bị người đánh giống nhau.

“... Lão đại, đến.”

Thời Viễn chống mặt âm thanh nghe buồn buồn: “Không chuẩn bị kính râm hoặc là quần áo có mũ sao?”

Cao Hiên thế mới biết Thời Viễn là có ý gì, khoe miệng hắn có chút oai, không biết có nên hay không mở miệng nói cho Thời Viễn chân tướng, nhưng này cùng Duyên đạo ước hẹn thời gian sắp đến, đã muộn chính là không quá tốt.

Hắn cắn răng, nhắm mắt lại hướng phía trước quỳen góp thu thập, nói: “Ừm... Lão đại, hiện tại mọi người khả năng còn không quá có thể nhận ra người, khả khả... Bất quá không có chuyện gì, nhận cuộn phim của Duyên đạo chúng ta chính là phát hỏa, người người đều chặn cửa xếp hàng, ừm!”

Thời Viễn thân thể cứng đờ, một giây sau nhanh chóng ngồi ngay ngắn người lại, tựa như một cơn gió xuống xe.

“Khụ, A Hiên, đuổi tới.” Vừa nãy thực sự là quá mẹ hắn mất mặt a!

Cao Hiên cố nén cười chạy đi theo.

Mắt thấy trong thang máy con số từng chút tăng lên, Thời Viễn cảm giác tâm lý căng thẳng trong nháy mắt tăng lên dữ dội, gấp đến độ trực tiếp run chân.

Cao Hiên ở một bên cũng khó chịu, hắn tuy rằng chỉ cùng qua Tiểu Dĩ Thần một người, nhưng hắn là bồi tiếp Tiểu Dĩ Thần từng bước một đi lên, hắn dám vỗ ngực nói, Tiểu Dĩ Thần có thể có địa vị như bây giờ, hắn tuyệt đối có không ít công lao. Cho nên, sóng to gió lớn và vân vân hắn đều gặp, đã lâu không có chuyện gì có thể làm cho trong lòng hắn khẩn trương lên, nhưng bây giờ động tác liên tục run chân của lão đại nhà mình làm cho hắn cũng muốn run chân không nói, còn khó giải thích được có chút khẩn trương.

“Lão đại, lập tức tới ngay, ta nhượng chân nghỉ ngơi một chút?”

Thời Viễn cũng giống như phát hiện động tác của chính mình có chút lạ, yên lặng mà đem người lui thẳng.

Nhưng tiếng run run biên độ nhỏ kia vẫn tồn tại như cũ vẫn ở bên trong gian thang máy không lớn có thể nghe rõ ràng, dù sao nơi này chỉ có hai người bọn họ.

Thời Viễn ho khan một tiếng yên lặng khom lưng đuổi ra một cái tay đặt tại trên đùi run run.

“Phản ứng tự nhiên của thần kinh, ân.”

Cao Hiên cấp Thời Viễn làm thủ hiệu, sau đó thân thủ gõ cửa.

“Cốc cốc cốc.”

“Tiến vào.”

Cách cửa cũng có thể nghe thấy trong thanh âm này tràn đầy cảm giác nghiêm túc, Thời Viễn chân liền có chút mất khống chế.

Ho khan hai tiếng cấp chính mình thêm một chút can đảm, Thời Viễn đẩy cửa đi vào trước tiên.

Trên ghế salông ngồi một người chỉ lộ ra đầu đưa lưng về phía hắn, sửa sang tóc húi cua không thấy được tuổi tác, từng trận khói trắng từ trên người hắn bốc hơi mà lên, bao phủ ở bên trong nhìn hắn ta có chút thần bí.

“Duyên đạo hảo, ta là Thời Viễn.” Thời Viễn đi tới cách ghế sofa một mét liền lên tiếng, có chút lễ phép là sẽ không sai.

Một trận khói trắng càng nồng bay lên, người kia nhất định là hít sâu một hơi khói.

Ở nơi này trong cơn mông lung của hơi khói, thanh âm hắn lại một lần vang lên, nghiêm túc lại khó giải thích được rất có sức hấp dẫn: “Hay là cái bình hoa (*hiếu nha bình hoa là chỉ người đẹp nhưng vô dụng á), nhìn hảo nhìn thể nhưng lại vô dụng.”

82. Quyển 10 - Chương 2

Thời Viễn từ sau khi ngồi xuống liền có chút sốt sắng, đối diện người trên ghế salông chỉ là một mực cười mây đạp gió, hai tay mở ra chống tại trên lưng ghế sofa xa xôi mà nhìn hắn chăm chăm, phảng phất như một hùng ưng bay lượn trên không rất lơ đãng đem con mồi vững vàng khống chế tại phạm vi bên trong tầm mắt chính mình.

Rốt cục, hắn ta gảy xuống tàn thuốc sắp cháy hết trong tay, tiện tay một cái động tác rất đẹp đem tàn thuốc nhả vào trong cái gạt tàn thuốc trên khay trà.

“A Hiên, ngồi a.”

Bị điểm đến Cao Hiên có chút sững sờ, hắn nghiêng đầu nhìn Thời Viễn một chút, Thời Viễn nhẹ nhàng gạt đầu một cái sau hắn cười cười ở bên cạnh Thời Viễn ngồi xuống.

Thời Viễn vẫn luôn duy trì một tư thế không nhúc nhích, eo có chút mỏi, hắn nhẹ nhàng giật giật thân thể liền nhìn thấy Duyên Bình lại đưa tay từ trong hộp thuốc lá rút ra một điếu thuốc.

Có câu nói chưa từng ăn thịt lợn tổng gặp qua heo chạy, Thời Viễn mặc dù không hút thuốc lá nhưng cũng đã gặp hộp thuốc lá bất đồng, hắn rất nghi hoặc, thậm chí có thể nói, hắn rất giật mình.

Thuốc lá này chính là thuốc lá rất phổ thông lớn bên trong siêu thị nhỏ trên đường tùy ý có thể thấy được, hắn nhớ tới một hộp thật giống liền hai mươi, ba mươi đồng đi. Một đại đạo diễn có máu mặt thu nhập tuyệt đối cũng không phải ít cư nhiên hút thuốc tiện nghi như vậy, Thời Viễn không phải cảm thấy không thể, chẳng qua là cảm thấy khó có thể tin, lẽ nào hắn ta rất nghèo hay có nguyên nhân khác?

Liền tại lúc hắn ngậy người, người đối diện có động tác.

Cao Hiên rất có ánh mắt đem bật lửa cầm lên đưa tới lại bị Duyên Bình nhẹ nhàng né một cái.

Lần này hai tầm mắt của người đều rơi lên người Thời Viễn.

Thời Viễn cùng Duyên Bình nhìn nhau vài giây liền dời tầm mắt đi chỗ khác, người kia ánh mắt quá sâu nhìn lâu khó giải thích được có chút sợ sệt.

Hơi khói khi cách đôi mắt Thời Viễn không tới một thước bốc hơi lên, Thời Viễn lúc này mới chân chân chính chính thấy rõ mặt Duyên Bình.

Người này đơn giản từ khuôn mặt đôi mày đến xem có hơn ba mươi tuổi, tại trong nghề đạo diễn này khẳng định xem như là nhỏ tuổi, cần phải dùng tâm đến xem hắn, khí chất của hắn cùng hành vi cử chỉ, luôn cảm thấy như là loại nam nhân quá tận ngàn phạm, thành thực trải qua tang thương, cả người ẩn chứa vô hạn mị lực.

“Có thể diễn sao?”

Thời Viễn từ sau khi vào cửa nghe Duyên Bình tổng cộng nói ba câu nói, một câu là vừa nãy nhượng Cao Hiên ngồi xuống nói, còn dư lại hai câu là nói với mình.

Nhìn như vậy đến, hắn vẫn rất được chiều cổ. Nhưng hai câu này, mỗi câu đều làm cho trong lòng hắn cách ứng đến hoảng loạn hơn nữa rất khó trả lời.

Hắn hiện tại phải nói như thế nào đây? Nói có thể diễn? Nhưng hắn hiện tại một điểm kinh nghiệm diễn kịch đều không có, thời điểm đó diễn không tốt làm sao bây giờ, không phải gạt người sao? Nếu nói là không thể diễn, hắn cơ hội hiếm có chỉ sợ đều bỏ mất.

Liền tại thời điểm hắn rơi vào trong suy nghĩ tiến thoái lưỡng nan, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

Sau đó, không trải qua bất luận người nào đồng ý, liền đi vào tới một người.

Thời Viễn là quay mắt về phía môn khẩu, đem người đến nhìn ra rõ ràng, nhưng Duyên Bình là đưa lưng về phía này, chuyện này ý nghĩa là hắn ta căn bản không nhìn thấy người đến.

Nhưng hắn ta lại cũng không có phản ứng cơ bản nhất của người thường, động tác đang ngồi của hắn không thay đổi chút nào, chỉ là đem thuốc lá trên tay giơ lên bên mép liền hút một hơi.

—— hiển nhiên trong lòng hắn ta đã biết người đến là ai.

“Người đây là sợ vị này của nhà người ở chỗ này của ta bị bắt nạt a?”

Người đến xuyên giày da tinh xảo, bước chân vững vàng ở trên sàn nhà bước ra tiếng bước chân có nhịp điệu, khó giải thích được khiến người nghe an tâm.

“Tiện đường.”

Trên ghế salông người đang ngồi rốt cục có động tác lớn, đột nhiên đứng lên: “Trình Mộ, con mẹ nó người ở trước mặt ta còn trang.”

Thời Viễn vừa nãy giờ lên bật lửa sau liền cách Duyên Bình rất gần, hấn ta này vừa đứng mạnh lên, Thời Viễn liền chính xác bị bắp đùi của hấn tàn nhấn mà đánh lên lỗ mũi.

“Thế nào?” Thời Viễn được người đỡ cánh tay.

“Không có chuyện gì.”

Một giây sau, hấn liền bị Trình Mộ lôi cánh tay kéo đến trên ghế sa lon đối diện ngồi xuống, Cao Hiên lại một lần nữa rất có ánh mắt hướng một bên hơi di chuyển.

Trong phòng nhiều hơn một người bầu không khí ngay lập tức liền thay đổi, Thời Viễn nghĩ thầm, hai người này quan hệ không bình thường.

“Ta có cái gì tốt giả bộ.” Trình Mộ ngồi xong sau mới tiếp thượng lời nói mới rồi, “Ta biết người hiểu.”

“A” một tiếng cười khê từ trong miệng Duyên Bình tràn ra, Thời Viễn đôi mắt khê nâng có chút giật mình, hấn còn tưởng rằng người này ngoại trừ nghiêm túc không thừa bao nhiêu biểu tình.

“Ta tuy rằng xem ở trên mặt của người làm cho hấn lại đây, nhưng nếu như ta không hài lòng —— ”

“Hấn sẽ làm người hài lòng.” Trình Mộ đánh gãy lời Duyên Bình trong lúc đó theo bản năng mà liếc mắt nhìn Thời Viễn.

“Hi vọng như vậy.” Duyên Bình lần này trực tiếp đem thuốc lá còn một nửa trong tay dụi tắt đặt ở trên khay trà, xem ra hấn muốn nói chuyện chính.

Trình Mộ thấy vậy thân thể lùi ra sau ở trên lưng ghế sofa, bộ dáng một bộ nhắm mắt dưỡng thần, y đem không gian để lại cho Duyên Bình cùng Thời Viễn.

“Vừa nãy vấn đề ta cần người trả lời ta. Đương nhiên, diễn kịch cũng không phải chỉ cần người lộ cái mặt nói một chút lời kịch đơn giản như vậy, diễn kịch là phải dụng tâm cùng linh hồn.” Duyên Bình đôi mắt nhìn về phía Thời Viễn, nhưng Thời Viễn theo bản năng cảm thấy hấn ta không phải đang nhìn chính mình.

Thời Viễn tâm xông lên một ý nghĩ: Hấn ta đang kính chào linh hồn. Càng nói chuẩn xác, hấn đang dùng linh hồn kính chào người diễn kịch.

Bị ánh mắt thành kính của hấn lây, Thời Viễn càng thêm khó có thể trả lời, hấn ấp úng mà có chút không mở miệng được: “Ta chỉ sợ là —— ”

“Hấn chỉ là cái người mới.” Người nhắm mắt đột nhiên lại chen vào nói, “Người trước tiên đừng hỏi thứ sâu như vậy, diễn kịch và vân vân sau này người nhắc lại hấn đi.”

Duyên Bình liếc mắt nhìn Trình Mộ, bên trong ánh mắt kia không nói ra được đến cùng chứa tâm tình gì.

“Ta liền ăn ngay nói thật.” Duyên Bình nhìn thẳng đôi mắt Thời Viễn, “Người ngoại hình rất phù hợp nhân vật ta đặt ra, nhưng đây chỉ là một điểm bé nhỏ không đáng kể.”

“Kỹ năng diễn xuất, mới phải là Duyên Bình ta tối vừa ý.”

Thời Viễn mặt ngoài bất động thanh sắc, trong lòng từ lâu gió nổi mây vần. Đây là một đạo diễn nghiêm túc.

“Người xem kịch bản trước một chút.” Duyên Bình đứng dậy, đại chân dài triển lộ không bỏ sót, đường nét chân quả thực đẹp đến khó mà tin nổi.

Rất khó tưởng tượng, một người hút thuốc hơn nửa nhìn rất nghiêm túc rất bí khí thậm chí có địa phương mê người như vậy.

Mở ra một tờ, trên giấy A4 màu trắng rất dễ thấy bốn chữ lớn thể chữ đậm nét to —— làm quân tử khó.

Đây là tên kịch bản.

Thời Viễn nghiêm túc lật lên, trong phòng trong nháy mắt hoàn toàn yên tĩnh, e sợ một cái châm rơi trên đất lúc này đều nghe thấy tiếng vang.

(làm quân tử khó) đơn giản mà nói chính là quá trình trưởng thành của một nam nhân.

Giảng thuật tú tài Tương Bác nghèo khó nhưng lòng mang chí lớn từng bước một gian nan phấn đấu, cuối cùng thực hiện hoài bão rộng lớn trở thành một quốc tể tướng cố sự.

Nhưng cố sự cũng không có như người thường nghĩ liền kết thúc như vậy, giống như kết cục đại đoàn viên khác, mà là tiếp tục thể hiện việc sau khi hấn trở thành tể tướng.

Hấn vốn là một lòng muốn vì quốc gia kính dâng chung thân hoài bão tại hoàn cảnh quỷ quyết trong triều đình dần dần dao động, hấn cũng muốn như người thủ hạ giống nhau thu hồi lộ dễ dàng mà được đến tiền tài, dù sao một lòng chính nghĩa, đầy người thanh phong làm việc có lúc đều sẽ bị hoàng đế trách cứ, trái lại vất vả không có kết quả tốt, nếu như quản quá nhiều, hấn cũng rất có thể sẽ bị hoàng đế kiêng kỵ, do đó uy hiếp mạng sống người nhà.

Hấn liền tại dưới các loại tình huống phức tạp chìm chìm nổi nổi, cuối cùng cùng những người thủ hạ kia thông đồng làm bậy, một chốc sự việc bại lộ bị chu di cửu tộc...

Đây là một bi kịch.

Thời Viễn khép lại kịch bản, một mặt kiên định ngẩng đầu nhìn về phía Duyên Bình: “Ta có thể diễn.”

Này kịch bản không chỉ đơn giản là quá trình nhân sinh của một nam nhân, nó ám chỉ ra là vô số người bình thường có tâm nguyện ban đầu cuối cùng lại lạc lối bản thân trên con đường trưởng thành. Nó là sống, nó là một đám người, càng sâu mà nói, nó là tuyệt đại đa số người chân thực khắc họa ra.

Thời Viễn muốn nhận kịch bản này, tuy rằng hấn không phải diễn vai chính, nhưng hấn muốn cách cố sự này gần một ít, đối với cố sự này hấn rất có cảm xúc.

Cái kịch bản tràn ngập linh hồn này hấn nhất định phải dùng linh hồn đi diễn, như vậy mới sẽ không phụ lòng Duyên Bình bọn họ những người này dụng tâm muốn biểu đạt ra.

—— thế gian chìm nổi, chớ quên tâm ban đầu.

83. Quyển 10 - Chương 3

Tuy rằng đến cuối cùng Duyên Bình cũng không nói muốn cho hấn nhân vật nào, chỉ nói là hấn ta suy nghĩ một chút nữa, Thời Viễn vẫn rất vui vẻ.

Này tự hỏi một chút, vốn người chỉ cách một bước liền cách khá xa.

Thời Viễn siết quả đấm một cái, nhanh đi vài bước đi theo: “Người...”

Trình Mộ bước chân dừng lại nhưng cũng không quay đầu lại, âm thanh nghe lãnh đạm dị thường: “Đừng được voi đòi tiên, ta hôm nay tới đã đủ nể mặt người.”

Thời Viễn bị âm thanh lạnh lẽo này làm cho chấn động, tái ngẩng đầu, Trình Mộ đã mất bóng.

Vừa nãy y còn tại trước mặt Duyên Bình một mực mà che chở mình, hiện tại đây là thế nào...

Thời Viễn theo bản năng mà liền nhìn về phía Cao Hiên một bên, nhưng đổi lấy chỉ là mỉm cười đẹp mắt không thể nói được của Cao Hiên.

Cao Hiên tâm rất lúng túng, Trình tổng tuy rằng ở trước mặt người ngoài biểu hiện đối tình nhân hảo đến không thể xoi mói nông nổi, nhưng y trong xương đã không còn tín nhiệm với phần tình cảm kia, hấn không dám nói này trăm phần trăm đều là vì Tiểu Di Thần, tuy nhiên tám chín không rời mười đi.

Hấn liếc nhìn bên cạnh Thời Viễn tựa hồ có hơi bị thương, tâm rất đồng tình, chỉ hy vọng hấn sẽ không quá khó chịu.

Nhưng Thời Viễn tâm lý căn bản không phải như hần nghĩ như vậy, hần chẳng qua là cảm thấy Trình Mộ không biết cái dây cung nào trong đầu liền không đúng, nguy trạng đến mức cùng bá đạo tổng tài giống nhau, bộ dáng một bộ cuồng khốc soái treo nổi trời.

Cho nên, hần đâm đâm cánh tay Cao Hiên, bộ dáng một mặt muốn đánh nghe bát quái: “Trình Mộ là tổng tài đi?”

Cao Hiên trừng hai mắt suýt chút nữa cho là Thời Viễn là bị Trình Mộ nói kích thích ra bệnh.

“Lão đại... Người không sao chứ?”

Thời Viễn xem Cao Hiên một bộ dáng vẻ ban ngày thấy quỷ, biết mình biểu hiện quá không đúng, cho nên hần ho khan một cái, lập tức dời đi đề tài.

Trong tửu điểm sáng lên đèn, Thời Viễn mới bừng tỉnh phát hiện, nguyên lai cùng Duyên Bình nói chuyện lâu như vậy.

“A Hiên, chúng ta đi ăn cơm đi, ta có chút đói bụng.”

Thời Viễn ngồi ở ghế sau, có chút mệt mỏi xoa xoa cái trán, tiện đà tựa lưng lên ghế dựa.

Cao Hiên ngồi ở phó lái nghe vậy lại có chút lúng túng, không biết nên làm sao mở miệng.

“Lão đại, không về ăn cơm không hay cho lắm?”

Tại trong ánh mắt nghi hoặc của Thời Viễn, Cao Hiên dứt quãng nói tiếp: “Trình tổng... Vẫn chờ ăn cơm đó.”

Thời Viễn trong lòng lộp bộp một tiếng, mụ, Trình Mộ là cùng mình phi pháp ở chung sao? Chính mình còn phải cùng y ăn cơm?

Thời Viễn vuốt mặt, tiện đà hướng sâu bên trong suy nghĩ một chút: Chính mình không phải là bị Trình Mộ bao dưỡng đi!

Khởi đầu Thời Viễn là không chịu tiếp thu ý nghĩ này, nhưng sau đó hần càng nghĩ càng cảm thấy này hình như là sự thực.

Một mình mình xuất môn đều không người nhận thức không biết bao nhiêu tiểu minh tinh nổi tiếng hơn bằng chính mình làm sao có khả năng sẽ được đến cơ hội thấy đại đạo diễn như Duyên Bình vậy, chớ nói chi đến đón nhân vật trong kịch bản của hần ta. Hơn nữa, Duyên Bình trong bóng tối đều đang tỏ rõ mình là dựa vào Trình Mộ làm hậu đài chính mình.

Trong đầu nghĩ như vậy, Thời Viễn cả người đều cảm giác khó chịu. Hần làm sao liền thành tiểu bạch kiểm bị người khác bao dưỡng!

“Lão đại, sáng sớm ngày mai tám giờ ta tới đón người, mau vào đi thôi.”

Thời Viễn nhìn ô tô biến mất không còn tăm hơi mới quay đầu lại quan sát ngôi biệt thự này.

Bên trong bóng đêm biệt thự được vô số ánh đèn bao phủ, không chút nào hiện ra hắc trầm. Thời Viễn giẫm trên đất rất vững vàng, dù sao đường được chiếu rất rõ ràng, liền ngay hòn đá nhỏ đều có thể nhìn thấy rõ rõ ràng ràng.

Đi tới trước cửa, trong lòng hần rất khẩn trương, dù sao mình lần đầu tiên tiến vào cái gọi là gia tộc này.

“Cốc cốc cốc.”

Dưới tay vừa ra, cửa liền được người mở ra từ bên trong, thoát nhìn như là người hầu.

“Ngài đã trở lại, tiên sinh ở bên trong chờ ngài.”

Thời Viễn gạt đầu một cái, thay đổi dép lê liền hướng một gian phòng sáng đèn bên trong đi đến.

Gõ cửa nhưng không phản ứng, Thời Viễn thoáng dùng sức vặn cửa ra, muốn nhìn một chút bên trong đến cùng là tình huống thế nào, nhưng một đạo đột nhiên xuất hiện dọa hần nhảy dựng: “Ta ở trên lầu chờ người đã lâu, người đang ở cửa tạp vật làm phiền cái gì.”

Thời Viễn thuận âm thanh mới nhìn thấy Trình Mộ đứng ở lầu hai vịn lan can.

Về đến nhà y mặc rất tùy tính, bộ đồ tây buổi chiều mặc kia đã biến thành quần áo thể dục, nhìn đơn giản cũng không hiện ra lôi thôi.

Thời Viễn đôi mắt hướng trong phòng đã mở một cái khe nhìn lại, bên trong quả nhiên đặt các loại đồ vật, nhưng này cũng cùng phòng tập vật trong ấn tượng nhìn không giống nhau a, chỉnh tề, so với phòng ngủ hẳn trước kia nhìn đều hảo...

Giai cấp chênh lệch thật là đáng sợ, nhà tư bản quả nhiên là nhà tư bản.

Trình Mộ sắc mặt hơi đen, người này làm sao càng ngày càng chậm chạp.

Thời Viễn đột nhiên giật mình một cái như là nghĩ đến Trình Mộ còn ở trên lầu, lúc này đóng cửa phòng tập vật đi lên lầu.

Nhưng hẳn còn chưa nói Trình Mộ liền quay người vào phòng, tại trước khi tiếng đóng cửa vang lên cấp chính mình lược một câu nói: “Làm tốt cơm bưng lên.”

Thời Viễn động tác lên thang lầu mạnh mẽ ngừng lại, Trình Mộ con mẹ nó người có chút tiền cứ như vậy đắc sất, nhưng có tiền người gọi người hầu làm cơm a, gọi ta làm gì.

Hắn còn tưởng rằng trước Cao Hiên nói ý là Trình Mộ bảo hắn trở về bồi ăn cơm, nha, nguyên lai là làm tốt cơm bưng cho y ăn.

Ha ha.

Thời Viễn cũng không biết Trình Mộ muốn ăn cái gì, có chút tức giận từ trong tủ lạnh tùy tiện cầm chút đồ ăn lấy làm.

Nhưng là, Trình Mộ cư nhiên bắt ngờ ăn rất ngon, không có nửa điểm ý tứ xoi mói.

Thời Viễn tâm thâm nghĩ, lẽ nào đây là nguyên nhân hắn được Trình Mộ coi trọng? Nắm lấy dạ dày y?

“Không ăn sao?”

Thời Viễn tay cầm đĩa lúc này mới động.

Lúc ăn cơm hai người đều không nói gì, chỉ có bát đĩa va chạm phát ra thanh âm rất nhỏ ở trong phòng thỉnh thoảng vang lên.

“Duyên Bình nơi đó ta sẽ nhìn một chút, còn cái khác người chính mình đến.”

Thời Viễn nhai đồ ăn trong miệng khó trả lời, chỉ khẽ gật đầu một cái xem như là đáp ứng.

“Đừng làm ta mất mặt.”

Thời Viễn: “...”

Thời Viễn tắm xong đi ra không biết là phải trực tiếp lên giường ngủ hay là làm cái khác, có chút eo hẹp lúng túng, hẳn tay buông xuống hai bên không tự chủ nắm khăn tắm.

Tin cậy ấn tượng lúc đầu Trình Mộ căn bản không có ý tứ muốn phản ứng hắn.

Thời Viễn nhắm mắt lại căn rằng một cái, từ một bên khác vén chăn liền nằm lên, sau đó còn không quên vươn mình đưa lưng về phía Trình Mộ.

Phía sau không có âm thanh, Thời Viễn yên lòng thở một hơi chuẩn bị an tâm ngủ, lúc này, Trình Mộ lên tiếng: “Ngày mai muốn đi ra ngoài sao?”

“Ừm.” Tuy rằng không biết sẽ có chuyện gì.

“Vậy thì đến một hồi.” Nói Trình Mộ tắt đèn giường, trong phòng tức thì rơi vào một mảnh tăm tối, ngay sau đó Thời Viễn liền cảm nhận được trên người xuất hiện thêm trọng lượng.

Hôn tinh tế đầy đặc ở trên mặt, trên vai, cả người lập tức dâng lên một trận nhiệt lưu, Thời Viễn ồm ồm hưởng thụ.

Đột nhiên, hần đột nhiên đem Trình Mộ đẩy sang một bên.

“Ta ngày mai có chuyện khẩn yếu, ngủ.” Thời Viễn cũng không quản Trình Mộ có tức giận hay không, hần chính là rất chán ghét, chán ghét y như đối với người lúc trước đối với hần làm chuyện như vậy.

Nghĩ đến những thứ này, hần liền cảm thấy rất buồn nôn.

Trình Mộ đối với động tác đột nhiên của Thời Viễn có chút không tìm được manh mối, hỏa khí từ trong lòng chậm rãi dấy lên, nhưng chốc lát liền tắt.

Phỏng chừng hần một một chút, tạm thời buông tha hần, ngược lại sau đó thời gian còn dài hơn.

Dài?

Y câu lên một cái cười lạnh, chính mình này là đang suy nghĩ gì, thời gian là thứ không đáng tin nhất, sau này mình và Thời Viễn sẽ như thế nào ai cũng nói không chắc.

Không chắc sau này Thời Viễn sẽ đá y, lại như người kia giống nhau.

Thời Viễn cảm nhận được động tác Trình Mộ nằm xuống khóa chặn c, khẽ nhú mày nhưng cũng không có nói cái gì.

Lúc này tất cả đều yên lặng, Thời Viễn đột nhiên nhớ tới một chuyện.

2B, tại sao? Nói cho ta nghe một chút về kịch tình của thế giới này.

tại, hệ thống bất cứ lúc nào cũng vì ngài phục vụ.

Sau khi nghe xong, Thời Viễn lại bị kết kết chân chân gấn một chậu thiên đại cầu huyết.

Trong thế giới này, Trình Mộ là tổng tài công ty giải trí Trình thị, dẫn lĩnh phương hướng giải trí quốc gia, phạm là có người mới hỏa lên, không có tình huống gì bất ngờ xảy ra đều sẽ là nghệ nhân công ty bọn họ ký kết.

Tiểu Dĩ Thần dáng dấp không tệ, lúc trước coi như bên trong người mới tương đối nỗ lực, được công ty Trình thị ký kết sau dựa vào công ty nâng cùng cá nhân nỗ lực, giá trị bản thân tăng lên rất nhanh.

Trình Mộ làm lão bản, cũng là thường thường cổ vũ hần, hi vọng hần sau này đường làm sao rộng rãi.

Sau đó, Tiểu Dĩ Thần không biết từ nơi nào nghe được tin tức nói là Trình Mộ nhưng thật ra là cái đồng tính luyến ái, trong lòng hần mừng thầm, bởi vì chính hần cũng là đồng tính luyến ái, chỉ là xưa nay không có nói người khác.

Trải qua tất cả cầu huyết trong cố sự tế nhạt hệ thống bài võ, Tiểu Dĩ Thần dựa vào một phần chân tâm cùng công lực tử triền lạn đã cuối cùng bành trướng Trình Mộ.

Khi đó hần đúng là yêu thích Trình Mộ, Trình Mộ đủ soái tuy rằng sắc mặt lạnh lẽo cứng rắn nhưng đó là điển hình nói năng chua ngoa nhưng mềm yếu trong nóng ngoài lạnh, hơn nữa y còn là ông chủ của chính mình, nắm trong tay công ty giải trí lớn nhất toàn quốc, tất cả những thứ này tất cả, đối lúc đó Tiểu Dĩ Thần mà nói, đều có sức hấp dẫn vô hạn.

Nhưng hần không nghĩ tới, cùng với Trình Mộ, không quản hần làm sao cầu mong gì khác mấy lần, Trình Mộ liền một điểm bận tâm đều không giúp hần, hơn nữa, căn bản cũng không bén hần, chỉ là cho hần bố lớn tiền cung cấp hần cuộc sống và tiêu phí.

Hần chưa vừa lòng với đó, rốt cục xảy ra chuyện.

Một lần say rượu, hần và một đạo diễn điện ảnh ngủ cùng nhau. Lần này, Trình Mộ rất thẳng thắn yêu cầu hần rời đi, cũng cho hần một phần phí chia tay không tệ.

Hai người liền như vậy bằng, đạo diễn điện ảnh kia sợ chọc tới Trình Mộ, thời gian đầu liền bỏ xuống hết thấy, chạy ra nước ngoài quay phim.

Đơn giản Trình Mộ không ngoan tâm như vậy, tuy rằng cùng Tiểu Dĩ Thần không còn quan hệ riêng, nhưng ở bề ngoài cũng không có cùng hần giải ước.

Bây giờ, Tiểu Dĩ Thần cũng coi là nam nghệ sĩ đứng đầu của công ty giải trí Trình thị, đường làm sao xem như là thuận lợi thành công.

Hắn và Trình Mộ không có... lén lút gặp nhau nữa, chỉ là quan hệ lão bản cùng nhân viên bình thường.

Tất cả thật giống chính là như vậy, vô thanh vô tức hạ màn kết thúc.

Nhưng mà, hắn không biết, hắn vốn là một kẻ ngu xuẩn.

Hắn cho là Trình Mộ không giúp hắn, cũng không có Trình Mộ trong âm thầm chuẩn bị cùng nâng đỡ, hắn cho là Tiểu Dĩ Thần hắn sẽ thuận buồm xuôi gió như vậy? Từng cái từng cái đại đạo diễn tha thiết mong chờ đuổi tới mời hắn một người mới? Hắn cho là Tiểu Dĩ Thần hắn có thể được chọn trúng làm vai nam chính một bộ phim?

Thực sự là ý nghĩ đủ kỳ lạ, Tiểu Dĩ Thần hắn bản thân cảm giác quá tốt đẹp.

Vòng giải trí là cái địa phương gì? Là vũ đài bao nhiêu người chen chúc da đầu đều muốn bước vào một đêm bạo hồng? Vì thế, có bao nhiêu người bỏ ra vô số nỗ lực cuối cùng vẫn là không có tiếng tăm gì, có bao nhiêu người bởi vì không có ai nâng không ai thưởng thức ngay cả cơ hội lộ mặt đều không có.

Tiểu Dĩ Thần hắn có thể tình cờ gặp Trình Mộ, thực sự là phúc khí cả đời của hắn, nhưng phúc khí này hắn không quý trọng không nói còn trở mặt nhìn nó trốn.

Không nói hắn ngốc nói hắn cái gì tốt đâu?

Trình Mộ không động vào hắn? Trình Mộ chỉ là không muốn tùy ý thương tổn hắn mà thôi, lúc trước hắn chỉ là một tờ giấy trắng, Trình Mộ vô tâm nhiễm đen hắn. Nhưng hắn ngược lại hảo, trực tiếp cùng đạo diễn đến như thế vừa ra.

Có lúc thực sự là duyên phận trời chú định, không phải người tổng sẽ rời bỏ người, cho dù là một giây sau cùng.

84. Quyển 10 - Chương 4

“Lão đại, Duyên đạo lại điện thoại tới, nói là ngày hôm nay đem nhân vật chuyện đó cấp định xuống.”

Cao Hiên vừa nhắc tới cái này, Thời Viễn kích động cảm giác chân thật dâng lên trong lòng.

Bởi vì, tối hôm qua trước khi ngủ 2B cấp chính mình gia tăng một hạng kỹ năng diễn kịch, hắn ngày hôm nay đi phỏng chừng có thể phát huy được tác dụng.

Thời Viễn tâm lý cao hứng một lúc, sắc mặt cũng hiện ra hồng hào có ánh sáng sông ngòi, cả người tinh thần nhìn rất không sai.

Đến nơi Duyên Bình không có giống lần trước nửa ngày ma ma thặng thặng không nói gì như vậy, mà là đi thẳng vào vấn đề, làm cho hắn trực tiếp thử kính.

Thời Viễn vẫn là thật kinh ngạc, hắn thử kính nhân vật cũng không phải diễn kẻ chạy cờ trong tưởng tượng, mà là nam ba được phần diễn không tệ trong đó, đệ đệ thứ tư của nam chủ.

Xem ra, Trình Mộ mặt mũi còn rất lớn.

Muốn nói Tương Phàm đệ đệ nam chủ Tướng Bác, cũng coi như là một người biết tròn biết méo, có cá tính. Hắn tính tình tương đối hào phóng thẳng thắn, lại có chút công phu đi đứng trong người, tư tâm không muốn cùng Tướng Bác giống nhau câu nệ với quan trường, cho nên hắn tiến nhập một cái dân gian tiêu cực, chuyên môn làm chuyện áp tiêu phiêu bão, làm tiêu sư một đường đi cũng kiến thức không ít tân đồ vật.

Cứ thế mãi, hắn quanh năm không ở nhà, cùng người nhà liên hệ cũng ít, tại trong lòng Tướng Bác, hắn cũng chỉ là một thân đệ đệ không phải đặc biệt.

Dù là như vậy, Tướng Bác trong lòng vẫn rất yêu thích cái đệ đệ này, bộ dáng đệ đệ không bị ràng buộc vĩnh viễn tùy tính nửa đêm tình cờ tình mộng chính hắn cũng cực kỳ hướng tới.

Nhưng là tất cả đều có số trời, mạng của mình không do chính mình quyết.

Tương Phàm chết đều làm cho người thổn thức cảm khái. Tại năm hắc hai mươi bốn tuổi, một lần áp tiêu trên đường gặp kiếp phỉ, quyển này đến vậy không đủ kỳ quái, áp tiêu không gặp được kiếp phỉ nơi nào còn cần tiêu sư tồn tại.

Nhưng không may, mặc hắc nói hết ngôn ngữ trong nghề nhượng bộ nhiều hơn nữa, này đó kiếp phỉ vẫn không hé miệng.

Hiển nhiên, nhóm người này là liều mạng chạy chuyển tiêu này tới.

Nói cũng nói không thông, kia không có cách nào chỉ có thể đánh.

Tương Phàm công phu đi đứng tại trong tiêu cục cũng coi như là không sai, nhưng những người này cũng không có thể khinh thường, trong lúc nhất thời người hai bên đánh không thể tách rời, cũng nhìn không ra ai thua ai thắng.

Nhưng chung quy vẫn sẽ có thắng bại, Tương Phàm một bên đối phó người trước mặt dư quang trông thấy một đồng bọn sắp bị một cây đao xuyên phá bụng, không thể làm gì khác hơn là cản người trước mặt cái rồi hướng đồng bọn nhào tới.

Này bỏ một cái đồng bọn tránh thoát một kiếp, nhưng Tương Phàm xương vai trực tiếp bị một đao đâm thủng.

Lúc này hắc còn chưa có chết, miễn cưỡng đứng lên sau liền nâng lên kiếm trong tay đối phó những người kia, nhưng chung quy sau khi bị thương động tác khó mà gọn gàng như lúc trước.

Một kiếm xuyên qua yết hầu, hình ảnh huyết tinh khiến cho người bi thống.

Một khắc kia, hắc thẳng tắp ngã xuống, bên trong khắp nơi thiên quang hắc thoáng câu lên khoe môi, lộ ra một cái mỉm cười thẳng thắn không chút nào mang ý sợ hãi, nhượng người nhìn thấy hoàn toàn sống sờ một hồi, phẳng phất bên trong huyết sắc thấy được trong mắt hắc vẻ đẹp thế giới.

Bên trong thế giới kia nhất định sơn thủy hảo phong quang, cây xanh hồng hoa, dương quang xán lạn. Với dương quang bao phủ, tất nhiên sẽ có một thiếu niên, tay cầm trường kiếm, vung tay lên môi vi cười, nhượng thiên địa mất màu sắc.

Tin Tương Phàm qua đời sau đó thời điểm truyền tới tai Tưởng Bác, cách lúc hắc chết đã qua nửa tháng. Lúc nghe được tin tức, Tưởng Bác khóc lớn một hồi, cuối cùng đem hắc mặt mày rạn vỡ mai táng.

Trong lòng hắc cũng biết Tương Phàm trời sinh tính thích tự do, cho nên hắc ngoại lệ chưa hề đem hắc và người gia tộc chôn cùng nhau, mà là chọn một chỗ phong cảnh không sai địa phương hữu sơn hữu thủy rồi chôn.

Thời Viễn thử kính một đoạn này diễn chính là sự tình Tương Phàm gặp phải kiếp phỉ, đây là trận Tương Phàm ở trong diễn sau cùng ra, cũng là bộ phận hắc khó diễn nhất.

Đây là phần diễn cao. triều của nhân vật Tương Phàm này, một khi diễn đập, nhân vật này liền đập nện thất bại, trình độ nhất định cũng sẽ ảnh hưởng toàn thể chất lượng điện ảnh.

Thời Viễn hít sâu một hơi sau đó chậm rãi phun ra, nhanh chân đi đến giữa trường quay.

“Ngọn núi này là ta mở, cây này là ta trồng, nếu muốn từ đây qua, lưu lại tài lộ.”

Người trọn một con đường lấy đao lấy đao cầm kiếm cầm kiếm, từ trên núi vọt xuống tới.

Tương Phàm một cái giơ tay, ra hiệu tất cả mọi người dừng lại, trong nháy mắt tiêu xa trên đường nhỏ ở trong núi vững vàng dừng lại.

“Tại hạ Hội Dương tiêu cục Tương Phàm, các vị huynh đệ may gặp may gặp.” Tương Phàm âm thanh trong trẻo vang vọng giữa núi rừng xa xôi, “Thiên hạ người tập võ cùng sư đồng nguyên, đến giảng nghĩa khí giang hồ, cầu các anh em mượn cái nói.”

“Ha ha, huynh đệ a.”

Đối diện một cái tương tự đầu mục đem đao trong tay run lên run lên, lại bỏ lại trên vai: “Nếu là huynh đệ vậy thì càng cần phải đem tiêu xa để lại, người nói phải đi?”

Tương Phàm nghe vậy lông mày hơi nhăn, này đó sơn gian thổ phỉ quả nhiên không giảng đạo lý.

Bất quá, chỉ là nháy mắt, hắn liền đem lông mày thư hoãn xuống, như trước cười nói: “Các anh em nói đùa, ta chỗ này hơi nhỏ tiền đủ các anh em uống một bữa, còn xin đừng từ chối.”

Nói Tương Phàm liền chuẩn bị từ bên hông lấy ra túi tiền, nhưng những người kia rõ ràng ý đồ rất đơn giản, chỉ vì phiêu vật mà tới.

“Tiền uống rượu liền miễn, huynh đệ chúng ta mấy cái liền yêu thích đồ vật trên xe của người.”

Nghe thấy lão đại nói như vậy, một vòng lâu la đem binh khí trong tay lấy ra, mặt đao tại mặt trời chiếu rọi xuống hiện ra tia sáng chói mắt, kích thích nhân tâm hốt hoảng.

Mắt thấy đám người kia không có khả năng nhả ra, Tương Phàm cũng không nói nhảm nữa. Nhưng hắn áp tiêu nhiều năm hiểu được quy củ trong nghề, bọn họ không thể đi đầu động thủ.

Trong lúc nhất thời, ngoại trừ tiếng chim hót trong núi, xung quanh yên tĩnh một cách chết chóc.

Tình huống trong nháy mắt giương cung bạt kiếm, vô cùng khẩn cấp, một ánh mắt đơn giản nói không chừng đều có thể gây nên một phen đánh nhau.

Lúc này, liền một cái hô hấp đều trở nên khó khăn.

Rốt cục, thổ phỉ bên này chính là người không nhịn được, Tương Phàm ánh mắt biến đổi, kiếm trong tay nắm chặt chẽ.

“Xoẹt!” Lợi kiếm ra khỏi vỏ, âm thanh vang dội.

Song phương lập tức va chạm.

Đây là một tràng tử chiến, trong lòng mỗi người đều rất rõ ràng.

Tương Phàm đang nghĩ, hắn vừa ôm đồm chuyển tiêu này, như vậy người tại phiêu tại, nhân vong... Phiêu mất.

Tương Phàm trong lòng không muốn đả thương người, cho nên hắn ra tay đều sẽ có lưu lại một tay, trừ không tất yếu đều là để ngừa trông coi vi chủ.

Đột nhiên, hắn mặt biến sắc, trên tay sử lực dùng thân kiếm đem người trước mặt chặn lui lại mấy bước, sau đó hướng thân thể khu vực bên trái một mét đằng trước đột nhiên bỏ một cái.

Tiếp đó, nỗi đau trùy tâm dâng lên trên, Tương Phàm mặt trong nháy mắt mất đi huyết sắc.

Cánh tay phể bỏ. Đây là ý nghĩ lập tức xuất hiện bên trong đại não hắn.

Nhưng tình huống không cho phép hắn dừng lại cầm máu, hắn bán chống đỡ kiếm cả người không ngừng run rẩy mà chậm rãi đứng lên, chính là đau xót vẫn làm cho thân thể hắn loáng một cái, suýt nữa lần thứ hai ngã xuống mặt đất.

“Tưởng...”

Người thoát chết khiếp sợ nhìn xuyên qua đại đao trên xương vai Tương Phàm, không nhịn được nghĩ muốn lên tiếng hỏi một chút hắn như thế nào, tuy rằng Tương Phàm nhìn qua đã rất thảm.

Đây là ân nhân cứu mạng hắn a!

Chính là Tương Phàm lúc này căn bản không nghe được hắn đang nói cái gì, hắn(TP) quay đầu nhìn hắn và người áp tải đang chung với nhau đánh thổ phỉ, lập tức nhìn trời hét lớn một tiếng: “A!”

Tiếng này vừa rơi xuống, hắn phi như bay nhanh chóng gia nhập chiến cuộc.

Thấy thổ phỉ liền đâm, không phải hắn lòng dạ ác độc, hắn chỉ là biết này đó thổ phỉ không chết, chết chính là đồng bạn của hắn.

Tương Phàm lại như ác ma giết đỏ cả mắt rồi, nhưng hắn nhìn qua căn bản không giống kẻ thô lỗ, mày kiếm mắt sao, kiếm huy động liên tục cũng giống như là câu người, tự mang một luồng khí phong lưu.

Hắn không khí lực, ngay cả cầm kiếm đều thành một loại xa xỉ.

“Ba!”

Kiểm theo hắn áp tiêu nhiều năm rơi xuống đất vang lên một tiếng vang trầm thấp.

Hắn muốn xong. Tương Phàm nghĩ như vậy.

Nhìn kiếm đâm vào cổ, Tương Phàm cư nhiên không sợ hãi, hắn trừng mắt nhìn, khoe miệng mang theo một vết cười yếu ớt.

Hắn phải chết, lần này hắn có thể tự do tự tại đi bất cứ địa phương nào muốn đi.

Thật tốt.

Một bộ đồ đen nam nhân đầy người phong hoa âm âm ngã xuống đất, trong mắt của hắn in ánh mặt trời sáng rỡ, khoe miệng một tia ý cười đẹp mắt như là khăn che mặt bí ẩn bịt kín một tầng âm áp cho hắn.

Hắn phảng phất đang ảo tưởng một giấc mơ đẹp, mà không phải đi đến hải tử vong làm người sợ.

Này nháy mắt tắt cả mọi người chấn động trong lòng.

Như là qua một thế kỷ, một thanh âm đột ngột vang lên: “Cắt!”

Tiếp đến, người ở đây đều là một cái giật mình, bọn họ vừa nãy tựa hồ thật sự tiến nhập thế giới kia, thấy được từng hình ảnh tình cảnh đánh nhau, cũng nhìn thấy đáng sợ người trẻ tuổi kia miệng hơi cười hờ hững.

Bọn họ nhìn Thời Viễn ánh mắt đều mang theo vô hạn tán dương, người trẻ tuổi này diễn thật tốt, tuy rằng bọn họ không nói ra được hắn đến cùng nơi nào diễn hảo.

Thời Viễn tâm lý buông lỏng, hắn vừa nãy cũng đắm chìm vào.

“Chính người.”

Duyên Bình nhìn Thời Viễn, chậm rãi xuất khẩu.

85. Quyển 10 - Chương 5

“Duyên Bình ngày hôm nay khen người vài câu.”

Thời Viễn cảm nhận được tầm mắt của người phía sau, tư thế nằm không nhúc nhích: “Ừm.”

Không biết thế nào, Trình Mộ ngày hôm nay nói nhiều một cách đặc biệt. Y đẩy Thời Viễn một cái, cho một ánh mắt “Cùng ta tán gẫu”.

Thời Viễn còn có thể nói cái gì đây? Chính mình là bị bao dương, tốt xấu gì phải thực hiện một chút nghĩa vụ.

Thấy Thời Viễn ngồi dậy, Trình Mộ cũng vận người đem báo đặt trên tủ ở một bên đầu giường.

Trình Mộ động tác đối với mình mà nói không có gì, nhưng nhìn người liền không giống như vậy.

Thời Viễn trở mắt nhìn thời điểm Trình Mộ vận người áo ngủ hướng lên trên co rút lại sau lộ ra phần eo gầy gò đường nét cái đùi lớn cũng như ẩn như hiện.

Hơi nóng.

“Khụ.” Trình Mộ quay đầu trở lại liền nhìn thấy Thời Viễn tránh né ánh mắt của mình, y cảm thấy có chút không hiểu ra sao. Còn không có hỏi cái gì, Thời Viễn liền lên tiếng: “Hắn khen ta cái gì?”

Thời Viễn không có ý tứ đắc sắc, hắn chỉ là đơn thuần muốn dời đi một chút lực chú ý của Trình Mộ, tiện thể... Hạ xuống hạ xuống tâm hỏa.

Đơn giản Trình Mộ không có ý tứ chế giễu cười cái gì, chậm rãi nói rằng: “Hắn nói người cũng không tệ lắm.”

“Liên... Cũng không tệ lắm?” Thời Viễn có chút giật mình, hắn đối với 2B luôn luôn không ủng hộ, nhưng nó cho kỹ năng tuyệt đối không thể chê.

Hiện tại, hắn cũng chỉ được đến một câu cũng không tệ lắm?

Trình Mộ thần sắc một mặt “Này đã coi như là ban thưởng”, hơi nhíu mày: “Người cũng coi như là hỗn vòng giải trí, người nghe nói qua Duyên Bình khen người?”

Thời Viễn muốn lau mồ hôi, hắn vừa tới không bao lâu làm sao sẽ biết đến, cho nên hắn không lên tiếng. May là, Trình Mộ cho rằng bộ dáng này của hắn là ngầm thừa nhận, tiếp tục nói: “Ta quen biết hắn cũng biết bao năm, hắn ngoại trừ khen qua Lý Ngôn tiền bối —— ”

“Cũng chỉ khen qua người.”

Thời Viễn trọng điểm không ở trên khen là ai, mà là tại trên con số.

Trình Mộ cùng Duyên Bình cư nhiên nhận thức biết bao năm.

“Người khác thế nào?” Thời Viễn tư tâm là không nghĩ nói nhiều, nhưng là con số này chính là làm cho đầu óc hắn chìm xuống, miệng tựa như không quản được nói ra.

Hắn không muốn thừa nhận chính mình có chút chua, này quá lập dị.

Nhưng hắn không không chế được.

Hắn dựa vào đầu giường, nhấc lên một cái cánh tay chặn lại đôi mắt, phát ra một tiếng cười khẽ.

Trình Mộ ánh mắt có chút khẽ biến: “Người làm sao vậy?”

“Không có chuyện gì.” Thời Viễn buông xuống cánh tay, làm một cái động tác buông tay.

“Người nói tiếp đi.”

Thời Viễn muốn biết đó là một người thế nào, trong lòng hắn không nói hiểu kỳ là không thể nào.

Lần thứ nhất gặp mặt người kia sửa sang tóc húi cua, rút ra thuốc lá rất tiện nghi, phong cách nói chuyện nghiêm túc mà sắc bén. Tại trường quay, người kia cẩn thận tỉ mỉ, đối với chỗ diễn viên diễn kịch không đúng cũng không như hắn nghĩ lên tiếng mắng to như vậy, mà là rất cẩn thận tiến lên tự mình chỉ đạo.

Nói hắn sống như tên du côn, chính là cũng không phải, hắn giữa lúc nuốt mây nhả khói cũng có thể nói ra một phen văn nghệ; nói hắn là người văn nghệ đi, cũng không đúng, hắn cả người tán phát loại khí chất liếc nhìn qua luôn cảm thấy không giống người tốt. Đương nhiên, nhìn kỹ, hắn cũng không phải loại từ mi thiện mục người hảo tâm.

Hắn là một đạo diễn tốt, Thời Viễn phi thường khẳng định điểm ấy. Có điều về phần độ sâu làm người cùng phẩm tính, trong thời gian ngắn Thời Viễn không thấy được.

Hắn muốn nghe Trình Mộ nói, không rõ nguyên nhân, e rằng, chỉ là hắn không dám nghĩ nguyên nhân kia thôi.

Thời Viễn thay đổi cái tư thế càng thoải mái, bộ dáng một bộ rửa tai lắng nghe.

“Àn, hắn là một người ta rất thưởng thức, rất hợp tính tình của ta.”

Thời Viễn không lên tiếng, vậy cũng xem như là Trình Mộ cao độ khen đi.

“Hắn là phú nhị đại tiêu chuẩn, cha hắn mấy năm trước liền muốn để cho hắn kế thừa công ty, nhưng hắn rất phiền cùng đại ca hắn phân tranh, cho nên cự tuyệt yêu cầu của cha hắn.”

“Nhưng đại ca hắn vốn là A Đẩu không đỡ nổi, không tới hai năm công ty liền đảo bể (* yêm nghĩ là suy sụp), cha hắn tươi sống bị tức chết.”

“Hắn vẫn luôn muốn trở thành một đạo diễn, hi vọng những cố sự hắn muốn biểu đạt ra có thể làm cho càng nhiều người xem đến.”

Thời Viễn nghe đến mấy cái này vẫn là rất giật mình, hắn không nghĩ tới Duyên Bình cư nhiên sẽ có ý nghĩ tệ nị như thế.

“Chớ nhìn bộ dáng hắn một bộ thô nhân, hắn đã học qua sách không so với những người tự xưng có văn hóa kia ít hơn. Gia đình hắn thư phòng tuyệt đối có thể xưng tụng một cái tiểu thư viện, các loại sách đều có. Hắn xem qua ít nhất có 70%, hơn nữa sách xem qua hắn còn có thể đúng giờ thanh lý.”

Trình Mộ ngữ khí rõ ràng nghe có ý tứ bội phục: “Kỳ thực rất thú vị, hắn không thiếu tiền nhưng nhà kia của hắn vẫn cứ như vậy đại, liền paparazi cũng không muốn đi. Liền thư phòng nhìn ra dáng kia của gia đình hắn đi, hắn ở trong sách vẽ tiền là nhiều nhất.”

“Hắn lúc thường cũng vậy, hắn yêu hút thuốc người nên kiến thức qua, nhưng trên tay hắn thuốc phàm là người có chút tiền ngay cả nhìn cũng sẽ không liếc mắt nhìn, nhưng người xem hắn, không như thường đánh hừ tư hừ vị.”

“Hắn người này, sẽ không đem cuộc sống khổ để trong lòng, nhưng ngày tốt hắn cũng không thể nào để ở trong lòng. Muốn nói có cái gì ở trong lòng hắn có thể đặt trụ, sợ sẽ là quay phim đi.”

“Hắn quay này đó cuộn phim ta cơ bản đều xem qua, cái loại hình nào cũng đều có, nhưng người ở trong cuộn phim hắn tuyệt đối không nhìn thấy một điểm —— công danh lợi lộc.”

“Nói thật, ta luôn cảm thấy, hắn quay phim không phải là vì kiếm tiền, thuần túy là vì hứng thú. Vốn là ta đối ý nghĩ này là có chút hoài nghi, nhưng mãi đến một ngày —— ”

Trình Mộ dừng một chút: “Có cái diễn viên rất phù hợp nhân vật của hắn đặt ra, nhưng diễn viên kia có ý nghĩ lui vòng, hắn không có chút nào suy nghĩ nhiều cho ra thù lao gấp đôi. Cuối cùng, cuộn phim kia thành tác phẩm phong sơn của diễn viên kia, cũng là tác phẩm hắn được quốc tế thưởng lớn.”

“Có điều người biết không? Sau cùng khoản thu nhập đó hắn toàn bộ cúng đi ra ngoài.”

Thời Viễn nghe cũng có thể tưởng tượng ra dáng vẻ đó của hắn ta, hắn lần này là thật sự cực kỳ bội phục.

Nhưng như vậy, trong đầu của hắn đột nhiên toát ra một cái ý nghĩ làm cho hắn sợ hãi: Nếu Duyên Bình tốt như vậy, Trình Mộ tại sao không tìm tới hắn ta?

Hắn không nói ra được cảm nhận trong lòng, Trình Mộ nếu là cùng với Duyên Bình, hắn e sợ sẽ cạnh bắt hảo thụ; nhưng bọn họ không cùng nhau, hắn lại cảm thấy rất kỳ quái.

Không biết thế nào, hắn đột nhiên vui mừng Trình Mộ trước kia là cùng người không có đầu óc như Tiểu Dĩ Thần hỗn cùng nhau, mà không phải người như Duyên Bình vậy. Bằng không, hắn cái nào có một tia một hào chỗ trống thành công.

Bỗng dưng, hắn nở nụ cười, hắn hiện tại liền chưa từng có nửa điểm tiến triển?

Nhưng mà, Trình Mộ đột nhiên xuất ra một câu nói làm cho hắn có chút thất thần chốc lát.

“Ta yêu quý người.”

Thời Viễn nghiêng đầu đối diện tầm mắt Trình Mộ, hắn cảm thấy chính mình nhất định là âm đầu, bị chuyện Duyên Bình kích thích xảy ra vấn đề.

Không phải, hắn như thế nào cho ra một câu hỏi hắn đều không phản ứng lại nói: “Người khi đó tại sao tìm tới ta?”

Nói ra chính hắn cũng sững sờ, hướng hồ là Trình Mộ.

Bất quá nếu đã không thu về được, hắn liền lớn mật nghe đáp án đi.

Hắn kỳ thực có chút khó giải thích được đáp án mâu thuẫn của vấn đề này, hắn sợ Trình Mộ chỉ là bởi vì bề ngoài hoặc là giao dịch chính mình không biết, càng sâu mà nói, là bởi vì cần một cái ấm giường mới sẽ tìm tới hắn.

“Thời Viễn.”

“Hả?”

“Người và người khác không giống nhau.”

Thời Viễn thời điểm hỏi ra cái vấn đề này đầu óc là mộng, thời điểm được đến đáp án, hẳn cũng không phải rất tỉnh táo.

Hắn và người khác không giống nhau?

Trong phòng đèn lớn đã tắt, chỉ có hai ngọn đèn giường phát ra ánh sáng tối tăm lại mang theo chút hàm ý. Thời Viễn nhìn cái bóng được ánh đèn bao phủ tử hiện ra ở dưới đất, liền nghe thấy âm thanh Trình Mộ không nhanh không chậm rồi lại mang theo tâm tình không rõ xa xôi vang lên: “Ta chính mình có lúc đều không nghĩ ra, nhưng ta mẹ nhà hắn đầu tiên nhìn thấy người, liền cảm thấy muốn cùng người một chỗ.”

Câu nói này buổi tối ngày hôm ấy luôn luôn tại trong đầu Thời Viễn tháo chạy, không quản hắn muốn như thế nào đem nó áp chế xuống.

Hắn không muốn thừa nhận lại không phải không thừa nhận, chính mình đối Trình Mộ trả lời cư nhiên nói không ra bất kỳ lời nói nào, hơn nữa, hắn có chút bị lời Trình Mộ đánh động.

Hắn đối với ý nghĩ của chính mình có chút không nói, Trình Mộ đơn giản mấy câu nói liền thành công vén hắn một cái.

Nên nói hắn định lực không đủ hay là nói Trình Mộ kỹ năng vén hán đầy điểm đâu?

Bất quá Thời Viễn cao hứng lập tức không còn lằng lằng tâm tư.

Kia Tiểu Dĩ Thần đâu? Hắn ở trong lòng Trình Mộ liền tính là gì?

Thời Viễn không dám hỏi ra, hắn sợ hỏi ra mình và Trình Mộ liền băng.

Có điều Tiểu Dĩ Thần là tồn tại, trong khoảnh khắc, Tiểu Dĩ Thần thành một cái xương cá kẹt ở trong cổ họng hắn, không lên nổi xuống không được. Mà Trình Mộ, vừa vặn chính là dấm chua hắn cần để diệt xương cá kia, nhưng hắn cố tình còn không dám uống. Vì vậy, xương cá kia khiến cổ họng của hắn vẫn luôn âm ỉ đau, đau cũng không rõ ràng, nhưng hậu kinh mười phần.

Đối với việc này, trong lòng hắn là cự tuyệt. Có điều nói thật, từ chối thì phải làm thế nào đây? Hắn không còn phải nhẫn nhịn? Nhiều ít sự tình không phải nhẫn lại đây?

Thời Viễn cảm thấy ngay thơ là người nguyện bất toại, hắn không muốn gặp lại Tiểu Dĩ Thần, nhưng cố tình liền đụng phải, hơn nữa, lần này còn có thể thời gian rất lâu ngắc đầu không gặp cúi đầu thấy, trốn là không tránh khỏi.

Việc này nhắc cũng khéo.

(làm quân tử khó) xem như là hắn làm diễn viên màn ảnh thủ tú, 2B cho kỹ năng diễn kịch thêm vào hắn đối kịch bản hứng thú, kết quả đương nhiên sẽ không kém. Hắn bằng một cái người mới trong ngành điện ảnh có kỹ năng diễn xuất còn thành công đại chiều ngang bước lên hàng ngũ minh tinh tam lưu, nắm giữ một nhóm hỗn loạn không thể nói được thiếu đáng tin.

Từ đó, đạo diễn tìm hắn cũng bắt đầu tăng lên một chút xíu. Có điều kịch bản có tốt xấu cũng có loại hình khác biệt, Thời Viễn nhất thời cũng uyển cự mấy cái mảnh ước.

Nhưng là người mới hắn cũng không thể quá phận quá đáng, đối với lời mời của đạo diễn không thể tổng là từ chối, miễn cho bị nói cái giá đại, lưu lạc tới nông nổi không ai tìm.

Cho nên, tại một phen đắn đo suy nghĩ sau, hắn chọn một cuộn phim tên là (giang sơn mỹ nhân).

—— có điều hảo tử bất tử, Tiểu Dĩ Thần đã định hảo là nam chính của cuộn phim này.

Thời Viễn còn có thể nói cái gì đây, hắn có thể tưởng tượng tới mấy tháng sau này tại đoàn kịch sinh hoạt sẽ cỡ nào “Đặc sắc”. Dù sao, mới vừa xuyên đến thế giới này khi thấy ánh mắt Tiểu Dĩ Thần giễu cợt hắn vẫn còn rõ ràng trước mắt, muốn quên đều không quên được a.

Nghĩ đến, hắn là bị chính mình bá thượng Trình Mộ tâm lý cảm giận bất bình a.

Bất quá, hắn tại trước mặt Trình Mộ hẳn không có nghĩa là còn muốn tại trước mặt Tiểu Di Thần hẳn, lúc nên xuất thủ hẳn cũng sẽ không lùi về sau.

A, đột nhiên có chút mong đợi “trò hay hằng ngày” sau này, làm sao bây giờ?

86. Quyển 10 - Chương 6

(giang sơn mỹ nhân) tuy có quốc gia đại sự làm bối cảnh, nhưng thực nói trắng ra là chính là một bộ phim chủ yếu dùng ái tình làm điểm chính.

Hiện nay lưu hành cải biên truyện online làm kịch bản, một mặt dựa vào sách phần tới kéo nhân khí, một mặt cũng có thể miễn đi phiền phức sáng tác nguyên sang kịch bản. (giang sơn mỹ nhân) chính là tiểu thuyết ngôn tình vông lạc cùng tên cải biên mà đến.

Phàm là tiểu ngôn vông lạc, đại thể thoát ly không được chữ cầu huyết cùng ngược như vậy. (giang sơn mỹ nhân) tính là một đại biểu điển hình, kiếm lời không ít nước mắt đọc giả.

Nam chủ Tiêu Phôi thân phận chính là hoàng thượng, nữ chủ cũng rất phối hợp là một đứa nha hoàn, mà nam xứng chính là chất tử nước hẳn.

Ba người này thân phận đồng thời vừa để xuống, liền là một cái tổ hợp thần kỳ mà lại cầu huyết, đương nhiên, này quả thật cũng là cổ sự cầu huyết tình tay ba.

Tiểu Di Thần đóng vai chính là nam chủ Tây vương Hàn Ngũ Nam lạnh lùng, mới lên cấp ảnh hậu Lâm Sử Vi đóng vai nữ chủ Lâm Tử, mà nam xứng Khâu Trạch Viễn vừa vặn là Thời Viễn đóng vai.

Cổ sự đại khái đại khái là như vậy: Lâm Tử là một đứa nha hoàn chất tử phủ, phụ trách đồ ăn hằng ngày của Khâu Trạch Viễn. Là người mỗi ngày đều phải dùng cơm, Lâm Tử liền thường thường sẽ xuất hiện ở trước mặt Khâu Trạch Viễn. Thời gian lâu dài, thường xuyên qua lại, hai người cũng sẽ nói chút lời, Khâu Trạch Viễn càng hiểu rõ với Lâm Tử sau liền có hảo cảm với Lâm Tử. Nhưng hắn do thân phận hạn chế hơn nữa thêm vào tính tình bản thân có chút thẹn thùng, cho nên không có đúng lúc nói ra ý nghĩ của chính mình.

Hai người thời gian rất lâu nằm ở một loại trạng thái ám muội.

Một lần, đại ca Khâu Trạch Viễn đến trong cung tiến cống vật quý cho Hàn Ngũ Nam, Khâu Trạch Viễn nhận mệnh Hàn Ngũ Nam cùng ca ca hắn ở trong cung gặp lại.

Nói tới đại ca Khâu Trạch Minh, Khâu Trạch Viễn hẳn là kính nể còn chứa cảm kích. Lúc trước khi hắn bị tuyển thành chất tử Khâu Trạch Minh là người thật tâm hướng phụ hoàng cầu tình qua, hơn nữa bản thân Khâu Trạch Viễn cũng chỉ cùng đại ca quan hệ nhiều nhất, huynh đệ khác đều không thể nào tiếp đãi hẳn.

Biết được đại ca đến thăm, Khâu Trạch Viễn tâm nóng lên vừa muốn đem Lâm Tử mang đi, hắn muốn cho đại ca xem nữ tử hắn thích là cái gì dạng. Người trong nhà nếu như là yêu thích, trong lòng hẳn sẽ càng vui vẻ.

Có điều muốn chết là, chuyến đi... này, Lâm Tử liền bị Hàn Ngũ Nam coi trọng, thừa dịp men say đêm đó liền đem nàng lâm hạnh. Nếu không phải đại ca ngăn, Khâu Trạch Viễn rất có thể sẽ có tội danh cùng hoàng thượng cướp nữ nhân, chết không có chỗ chôn, nghiêm trọng hơn thì, quan hệ hai nước liền sẽ rơi vào hiểm cảnh.

Khâu Trạch Viễn trong nháy mắt tâm tử, vạn phần hối hận chính mình đem Lâm Tử dẫn vào trong cung, nhưng sự thực trước mắt, hắn chỉ có thể kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay, hồi phủ sau bệnh nặng một hồi.

Bệnh nặng mới khỏi, Khâu Trạch Viễn lại nghe nói Lâm Tử được phong phi tử hơn nữa cùng hoàng thượng cảm sát hòa vang hàng đêm *, hắn tuyệt vọng. Nếu người mình thích có chân ái, chính mình có thể thế nào đây?

Tại trong lúc hẩn sinh bệnh, đại ca hẩn vẫn luôn ở tại trong phủ hẩn, ngoài sáng là chăm sóc hẩn, ngầm đang kế hoạch việc cứu hẩn về nước.

Hẩn bệnh hảo, đại ca hẩn kế hoạch cũng sắp xếp xong xuôi, chỉ kém hẩn phối hợp.

Gạt chết.

Tất cả kế hoạch đều tiến hành mà rất thuận lợi, có điều cuối cùng vẫn là xảy ra chút sơ suất.

Bởi vì Khâu Trạch Viễn muốn trước lúc rời đi tái liếc mắt nhìn Lâm Tử lần cuối, dù sao hẩn tâm duyệt nàng vẫn là không quên được nàng.

Khâu Trạch Minh khuyên hẩn không có kết quả chỉ có thể thỏa hiệp, bắt đắ dĩ sau phái người bí mật đưa hẩn tiến cung.

Nhưng Hàn Ngũ Nam cũng không phải người ngu, trước đã cảm thấy không đúng, lần này trực tiếp tại nơi Lâm Tử bắt được Khâu Trạch Viễn.

Lần này Khâu Trạch Viễn tự nhiên sẽ không có kết quả tử tế, liên lụy đại ca hẩn đều rơi xuống nước.

Thời Viễn thực sự là muốn quý cho Khâu Trạch Viễn, người này mẹ nhà hẩn có phải là đầu óc có phao (*thay ao thành ân nha), nếu cô đó cùng hoàng thượng hỗn cùng một chỗ vậy người liền buông tay a, bánh bao thịt đều dứt chó người vẫn cùng chó cắn hay sao? Khổ sở trong lòng bình thường, nhưng người khổ sở sau liền để chuyện cũ theo gió phiêu phiêu mà đi a, làm gì tìm đường chết đi tìm nữ chủ. Lần này hảo, chính mình chịu chết không nói còn làm phiền hà đại ca.

Kịch tình này... Thật mẹ nó đồ phá hoại. Bất quá, Thời Viễn lúc đó lựa chọn kịch này vốn là muốn dùng kỹ xảo 2B cấp cho chính mình, nhìn chính mình có thể hay không đưa nhân vật không hồng này diễn dịch khá hơn một chút, lưu lại cho mọi người ấn tượng không đồng dạng như vậy. Nhưng bây giờ, hẩn thực sự cảm giác ngày càng, cố tình chính mình còn cùng Tiểu Dĩ Thần đụng phải.

Hẩn không phải sợ, chẳng qua là cảm thấy phiền phức.

Hơn nữa lần này liền có chút ý nghĩa, bên trong phim nhựa Hàn Ngũ Nam cùng Khâu Trạch Viễn là tình địch, trong thực tế Tiểu Dĩ Thần cùng Thời Viễn là tình địch. Đây diễn bên trong diễn bên ngoài đều là đối thủ không biết sẽ có cái gì tốt diễn phát sinh.

“Lão đại, một hồi trong nghi thức khởi động máy nhất định phải dâng hương, người phải cẩn thận một chút, nếu là hương đứt đoạn ngụ ý không hảo, phỏng chừng đạo diễn sẽ không cao hứng.”

“Còn có chính là chú ý ngôn từ, cùng... Tiểu Dĩ Thần gặp nhau nói chuyện không cần quá nặng, coi như không nghe thấy là hảo.”

“Đúng rồi —— ”

“Cao Hiên.” Thời Viễn buổi tối ngủ không ngon, vào lúc này nghe Cao Hiên liền miên cần nhằn lại cảm thấy muốn ngủ.

“A?”

“Ta năm nay mặc dù mới ba tuổi, nhưng bảo bảo ta rất thông minh.”

“...” Cao Hiên lông mày không tự chủ được nhảy nhảy, này mới phản ứng được Thời Viễn nói là có ý gì.

Lão đại nhà hẩn nói chuyện thực sự là... Đủ vị.

“Lý đạo hảo.”

“Thời Viễn đến, mau ngồi.” Đạo diễn đối với Thời Viễn vẫn rất nể tình, nói chuyện cũng rất khách khí.

“Dĩ Thần còn chưa tới, chúng ta chờ chút đã, ha ha, chờ chút, nghỉ một chút.”

“Đại bài xác thực bận.” Thời Viễn sờ tay áo một cái, lơ đãng nói một tiếng.

“Khà khà... Phải ”

Này chờ một cái chờ tới nửa giờ, mới nhìn thấy Tiểu Dĩ Thần chậm chậm thông thả mà vào.

“Lý đạo, thật không tiện, ngày hôm nay dậy trễ.”

“Không có chuyện gì không có chuyện gì, người bận rộn mà.”

“Lý đạo khách khí.” Tiểu Dĩ Thần chuyển động đôi mắt mới nhìn thấy Thời Viễn ngồi ở một bên thấy mình đến không nhúc nhích chút nào, nhếch miệng lên một cái nhìn như rất hữu hảo mỉm cười, “Thời đệ đây là không hoan nghênh ta a?”

Thời Viễn liếc mắt nhìn hần phảng phất mới chú ý tới hần đến sự hiện hữu của hần, cũng giống như hần ung dung thông thả đứng lên.

Nhưng hần cũng không có nói ra lời Tiểu Dĩ Thần muốn nghe, mà là cười cười nói xa xăm rằng: “Ta thật giống không nghe nói ta có ca ca.”

Tiểu Dĩ Thần mặt lập tức liền xanh, tựa hồ bị cái này hạ mã uy tức giận đến không nhẹ.

Lý đạo xem tình huống không đúng, cười ha hả xen vào nói: “Mọi người đều là hỗn trong vòng, đều là huynh đệ, huynh đệ ha.”

Tiểu Dĩ Thần được bậc thang sắc mặt tốt lắm rồi nhưng thời khắc quay đầu vẫn trông Thời Viễn liếc mắt một cái.

“Lý đạo, chúng ta bắt đầu đi.”

“Được được được.”

“Chớ sẵn.” Thời Viễn chờ người trước mặt đi ra ngoài mới âm thầm nói rằng.

“Lão đại.” Cao Hiên ngón tay trở đặt ở trên môi làm ra một động tác xuyt, “Nhỏ giọng một chút, bên ngoài không thể so trong nhà.”

Thời Viễn lườm một cái đi theo đi ra ngoài.

87. Quyển 10 - Chương 7

“Khởi động máy nghi thức bắt đầu, chuẩn bị điểm hương.”

Thời Viễn đứng ở sau một đồng người, đối với loại chuyện bị qua mặt này không có cảm giác gì.

Tiểu Dĩ Thần là nam chủ tự nhiên cùng đạo diễn đứng ở phía trước, hần đứng ở hàng thứ ba, cùng mấy diễn viên phản diện không sai biệt lắm đứng chung một chỗ.

Vốn là hết thảy đều rất thuận lợi, thời điểm đến phiên hần xuyên hương xảy ra bất ngờ nhỏ.

Khi hần tiến lên dưới chân lão đạo một cái, hương trên tay suýt chút nữa đánh vào hương đàn tử.

Không khí phảng phất trong nháy mắt ngưng trệ, sắc mặt của mọi người đều biến đổi, đặc biệt là đạo diễn, cái mặt kia đều sắp cùng hộp thuốc màu không sai biệt lắm, xanh rồi đen đen rồi xanh.

Đây cũng không phải là cái điềm tốt a.

Thời Viễn đưa lưng về phía nhiều người hí mắt lại, đáy mắt đã có không thích rõ ràng, nhưng sắc mặt hần ám trầm như nước không thấy được có tâm tình gợn sóng gì. Hần chỉ là dừng một chút, sau đó bình tĩnh mà đem hương cắm đi lên.

Lúc xoay người, bộ dáng hần một mặt xin lỗi, vừa ý hạ đã có ý nghĩ.

“A, ha ha, hương không gãy, không có chuyện gì, không có chuyện gì.”

“Chỉ là không cẩn thận mà thôi mà, hương không gãy là tốt rồi.”

Mọi người bình tĩnh hoàn hồn đều cười ha hả giảm bớt bầu không khí. Có điều dù như thế nào, trong lòng mọi người vẫn là có chút cách ứng.

Thời Viễn giũu cọt hừ một tiếng, âm thanh nhẹ đại khái chỉ có chính hần có thể nghe được. Có mấy người cũng là được rồi, hần cũng không tin vừa nãy Tiểu Dĩ Thần ra chân ngáng chân hần không ai nhìn thấy.

Sửa sang lại tâm tư, Thời Viễn chậm rãi lên tiếng: “Xin lỗi, đại gia, ta vừa nãy chân trượt một cái, xin lỗi.”

“Không có chuyện gì không có chuyện gì.” Đạo diễn lần này rốt cục trả lời một câu, mà sắc mặt cũng không phải cao hứng như ban đầu.

“Bất quá —— ”

Khi hai chữ này xuất khẩu, mọi người đều sững sờ, hướng Thời Viễn nhìn sang.

“Ta chân trượt hương đều không đoạn, này liền nói rõ, chúng ta bộ cuộn phim này vô luận gặp phải vấn đề gì cuối cùng đều sẽ tới, kết quả nhất định là hảo!”

Hần thanh âm vang dội cao vút, người ở chỗ này tâm lý đều chấn động.

Có người yên lặng ở trong lòng nói rằng, người trẻ tuổi này đầu óc xoay chuyển thật nhanh, lời này nói không sai.

Đạo diễn sắc mặt rốt cục thay đổi tốt hơn, cười vỗ vỗ vai Thời Viễn, sau đó lớn tiếng nói: “Đúng, cuộn phim chúng ta sẽ tốt hơn!”

Tất cả trong nháy mắt liền bị tiếng vỗ tay che giấu, có điều hỏa khí Thời Viễn không dễ như vậy đánh tan, vừa nãy hương kia nếu bị gãy, hần ngày hôm nay có thể không pháp kết thúc.

Tiểu Dĩ Thần, chờ cho ta.

“Tiểu Phùng, trước đi lái xe, ta lập tức tới ngay.”

“Vâng, lão đại.”

Tiểu Dĩ Thần huyết sáo tiến vào phòng vệ sinh, có điều không chờ hần thấy rõ tình huống bên trong trên bụng liền hung hăng đã trúng một quyền, lập tức làm cho hần đau đến nghẹn khí.

“Tiên sư nó, ai!” Tiểu Dĩ Thần ôm bụng ngáng đầu.

Thời Viễn vuốt nắm đấm một cái, khoe miệng câu ra một cái cười yếu ớt: “Người hần phải biết là ta đi.”

“A, người dám đánh ta?”

Thời Viễn cười ngắt phía dưới trở tay liền là một quyền.

“Ầy...” Tiểu Dĩ Thần một tay ôm ngực một quyền liền hương mặt Thời Viễn đánh tới.

Phút chốc cuối cùng, bị Thời Viễn bắt được quyền: “Làm mất mặt? Người dám? Ta ra cái cửa này người liền xong.”

Tiểu Dĩ Thần tức giận thật không nhẹ, chẳng trách Thời Viễn chỉ đánh bụng cùng ngực mình, những chỗ này không cởi quần áo căn bản không thấy được.

Nghĩ như vậy, hần như là mới phản ứng lại, lập tức đem nắm đấm thu lại rồi. Nếu vừa nãy Thời Viễn kiểm thượng mang màu (*trên mặt bị thương), phỏng chừng ngày mai đăng báo hần liền bị người mắng thảm.

Thời Viễn thấy sắc mặt Tiểu Dĩ Thần một bộ ăn cứt chó lần này là thật tâm bật cười.

Thời điểm quay người rời đi, Thời Viễn thấp giọng nói một câu bên tai hần: “Chuyện ngày hôm nay nói ra đối với người nào cũng không tốt, người không ngốc đến nông nổi ngay cả điểm ấy đều không rõ ràng đi?”

Thời Viễn tâm tình tốt hơn nhiều, trên đường trở lại biệt thự đều hát lên, làm cho Cao Hiên ngồi ở phó lái rất ép mộng. Lão đại nhà hần làm sao thế này, vừa nãy đi nhà vệ sinh trở về liền cao hứng rồi tỉnh rồi mù, này có chút... Không quá bình thường a, lẽ nào đường ruột khơi thông sau sẽ thư thái như vậy? Hần cũng muốn đi nhà cầu làm sao bây giờ?

“Nghe nói người ngày hôm nay tại trường quay phim xảy ra chút vấn đề.” Trình Mộ ngồi ở trên giường đầu cũng không nhắc nói.

Thời Viễn tay lau tóc nhất đốn: “Cao Hiên cũng thật là bận.” Phải giúp ta không nói còn phải báo cáo sự tình cho người.

Tiếp hần liền sững sờ, Trình Mộ làm gì nhượng Cao Hiên nhìn mình còn đem sự tình báo cho y, hần tự nhận là Trình Mộ không thích hần như vậy.

“Đừng nghịch.” Trình Mộ đối diện mắt của hần, “Có việc liền nói cho ta.”

“Đây là người đối tình nhân, không đúng, bạn tình thân sĩ chăm sóc?” Thời Viễn khước miệng cười nhìn có chút trào phúng.

Trình Mộ khẽ nhú mày, Thời Viễn tâm nói thầm, đây là muốn tức giận đi, bị hần nói trúng tâm tư.

“Người là người thứ nhất.” Trình Mộ đem mắt kiếng gọng vàng thời điểm xem báo dùng lấy đi, thay đổi cái tư thế ngồi, “Ta nói không rõ ràng cảm giác của mình với người, bất quá người và người khác thật sự không giống nhau.”

Thời Viễn nghiêng đầu, mặt không biết sắc của Trình Mộ biến hóa, chỉ nghe hần xa xôi nói rằng: “Ta đã đem sự tình giải quyết.”

“Giải quyết?”

Thời Viễn đem chuyện đánh người nói cho y.

“Làm ra không sai.” Trình Mộ cư nhiên không nhịn được cười ra tiếng.

Thời Viễn xem sững sốt, Trình Mộ người này bình thường không thể nào cười nhưng cười lộ lên lực sát thương là rất lớn.

“Người không đau lòng?” Thời Viễn ngữ khí có chút chua không tự biết.

“Ây...”

Thời Viễn mắt thấy trên mặt lạnh nhạt của Trình Mộ lặng lẽ bò lên một vệt màu đỏ rất khả nghi, làm nổi bật dưới ánh đèn sắc màu ấm trông rất đẹp mắt.

Hần tư tâm không muốn thừa nhận Trình Mộ như vậy rất hấp dẫn người ta.

“Khụ, ta, là, là có món tráng miệng cho người.”

Thời Viễn cư nhiên trong nháy mắt mất tiếng, hần không biết làm sao ứng lại. Hần cho là Trình Mộ sẽ không cao hứng, sẽ nói đau lòng Tiểu Dĩ Thần, nhưng hần không nghĩ tới... Y sẽ đau lòng chính mình.

“Tiểu Dĩ Thần tính khí không hảo, người có thể trốn liền trốn, không thể trốn liền lên, ta chống đỡ cho người.”

Thời Viễn cười ra tiếng: “Người cho rằng người là dù? Có thể chống đỡ cho ta.”

“Dù? Kia ta cũng là dù cao cấp, bản limited.”

Người này trước sau như một không biết xấu hổ.

Thời Viễn méo xệch đầu, một bộ biểu tình trêu đùa: “Dù Limited ta có thể dùng không nổi.”

“Ta cấp lại.”

Thời Viễn: “...”

Người này hệ thống bài võ quá nhiều, hần chơi không lại, thảo.

Khởi động máy nghi thức vừa qua đi, quay chụp sẽ chính thức bắt đầu.

Tuy rằng Tiểu Dĩ Thần yêu đùa giỡn tính khí đại bài cũng không tiện, có điều Thời Viễn không thể không nói kỹ xảo của hần cũng không tệ lắm, cứ việc nói không lên đỉnh cấp nhưng cũng coi như là tương đối tốt.

Nhưng rốt cục có một tường kịch, Thời Viễn phát hiện hần hơi nhỏ người.

Màn diễn này nói là Tương Phàm làm chuyện sai lầm bị Tưởng Bác trừng phạt. Cha mẹ của bọn họ rất đã sớm chết rồi, đối với Tương Phàm mà nói, trường huynh như cha, lời Tưởng Bác nói hắn rất nghe theo, nhìn thường cũng không dám ngỗ nghịch hắn. Cho nên, hắn làm chuyện sai lầm đoan đoan chánh chánh quỳ nghe Tưởng Bác đọc gia huấn, một bên tán đồng thỉnh thoảng gật gật đầu.

Quỳ diễn cũng coi như khá thường gặp trong phim ảnh, quyển này đến đây cũng không có gì, nhưng Thời Viễn quỳ đầy đủ bốn, năm lần, hơn nữa một lần so với một lần thời gian dài hơn, đây cũng là bởi vì Tiểu Dĩ Thần thỉnh thoảng xảy ra vấn đề, một hồi đọc sai lời kịch, một hồi bật cười, một hồi liền nói tình cảm mình không đúng chỗ.

Đạo diễn ở một bên cũng có chút sốt ruột, nhưng hắn cũng không tiện cùng Tiểu Dĩ Thần mặt đen, không thể làm gì khác hơn là cười ha hả nói: “Thời Viễn a, nếu không thay cái diễn viên đóng thế ha?”

“Không có chuyện gì.” Thời Viễn quỳ không nhúc nhích, ngày hôm nay hắn quỳ bao lâu nhất định nhượng Tiểu Dĩ Thần quỳ trở về.

Còn chưa nói ra phía dưới, trong trường quay đột nhiên xuất hiện thêm một đạo thanh âm.

“Ngày hôm nay thật náo nhiệt a.”

88. Quyển 10 - Chương 8

“Ái chà chà, là Trình tổng a, mau ngồi mau ngồi, ta đây địa phương nhỏ ngài làm sao đến!” Đạo diễn lau mấy cái ghế mới để cho Trình Mộ tới ngồi lên.

“Quấy rầy, ta ngày hôm nay tại phụ cận làm việc, tùy tiện lại đây nhìn.” Trình Mộ cười đối thượng đôi mắt đạo diễn, “Ngài không ngại đi?”

Đạo diễn cười đến híp mắt, ha ha nói rằng: “Làm sao sẽ, không ngại không ngại.”

“Ân, ta liền đến đi dạo, các người tiếp tục đi, không cần phải để ý đến ta.”

“Vậy ngài ngồi.” Đạo diễn theo ngón tay mấy người, “Các người lại đây chiếu khán, Trình tổng nếu có chuyện gì cứ việc đi làm.”

Thời Viễn từ khi Trình Mộ tiến vào liền nằm ở một loại trạng thái rơi vào trong sương mù, người này ngày hôm nay làm sao vậy, người bên ngoài có thể tin, hắn cũng không tin Trình Mộ có lòng thanh thản tới nơi này tùy tiện đi dạo.

Y không phải là vì ta đi?

Trong đầu bính ra ý nghĩ này, Thời Viễn nhanh chóng lắc lắc đầu, chính mình thực sự là tướng bỏ, Trình Mộ vì hắn tới nơi này làm gì, y khẳng định có chuyện khác.

Hắn theo bản năng mà hướng nơi Trình Mộ đang ngồi nhìn sang, này vừa nhìn, vừa vặn đối thượng ánh mắt nóng rực của Trình Mộ.

Thời Viễn lập tức nghiêng đầu không nhìn y nữa, tâm lý thiêu đến hoảng loạn, y nhìn hắn như vậy làm gì? Chính mình liền không phải người yêu nhân dân tệ nhà.

Tất cả cũng đều khôi phục cảnh tượng lúc trước, vừa này cái đoạn quỳ diễn kia vẫn phải lại bắt đầu lại từ đầu. Trình Mộ phảng phất như một khán giả, kiên nhẫn ngồi xem, một chữ cũng không phát, cả người nhìn hết sức nghiêm túc tạo nhả.

Không biết thế nào, Tiểu Dĩ Thần làm trầm trọng thêm, cách như vậy không tới 3 phút liền muốn gặp sự cố, Thời Viễn liền phải nữa quỳ một lần.

“Phiền phức dừng một chút.” Lần này là người đang ngồi kêu dừng.

Tầm mắt mọi người đều hướng Trình Mộ áp sát.

“Diễn viên bình thường.” Trình Mộ hai chân tréo nguẩy tùy ý vỗ vỗ đầu gối, “Hắn quỳ không tốt sao?”

“Hắn quỳ... Diễn không đủ đúng chỗ.” Tiểu Dĩ Thần thuận Trình Mộ nói tiếp, trước khi lòi đuôi thay đổi cái chữ.

Trình Mộ cùng Tiểu Dĩ Thần đối diện, có thể thấy rõ ràng trong mắt hắn khiêu khích cùng trào phúng.

Nơi này ngoại trừ Thời Viễn cùng bản thân y chỉ có Tiểu Dĩ Thần biết quan hệ của bọn họ.

Trình Mộ nở nụ cười, như gió xuân tắm rửa, tất cả mọi người là biểu tình rất thư thái, chỉ có Cao Hiên đem cái trán che.

Loại mỉm cười này... Có người phải xong đời.

“Ừm...” Trình Mộ kéo dài âm điệu tựa hồ là đang trầm tư suy nghĩ biện pháp gì tốt, “Không bằng người làm mẫu cho hắn xem?”

Lời này vừa nói ra, thật là nhiều người đầu lệch độ, bọn họ không biết sau đó phải làm sao bây giờ.

Này Trình tổng ý là muốn Tiểu Dĩ Thần quỳ trở về đi.

Tay chân luống cuống nhất phải là đạo diễn, hắn hai bên cũng khó khăn bàn giao, nhất thời gấp đến độ đầu đầy mồ hôi. Một bên là tai to mặt lớn hắn số tiền lớn thật vất vả mới tới, một bên là tổng tài công ty giải trí, này muốn như thế nào cho phải?

Vẩy vẩy tay, đạo diễn vẫn cứ nặn ra một cái mỉm cười rất cứng ngắc, hướng đứng tại chỗ cả người cũng rất cứng ngắc Tiểu Dĩ Thần nói rằng: “Đúng, Dĩ Thần a, người tới diễn một lần cho Thời Viễn?” So với tái ưu tú công nhân vẫn là đừng đắc tội lão bản hảo.

Tiểu Dĩ Thần ánh mắt khủng bố như lưỡi rắn, liếc mắt đạo diễn một cái sau trực câu câu nhìn về phía Trình Mộ đang ngồi: “... Hảo.”

Vẫn luôn không lên tiếng Thời Viễn đến lúc này mới hoàn toàn phản ứng lại, trong lòng hắn có chút loạn, Trình Mộ tại trước mặt nhiều người như vậy minh mục trương đảm giúp hắn rất dễ dàng để cho người khác hiểu lầm quan hệ của bọn họ, hắn không muốn để cho người khác cho là Trình Mộ là kim chủ của mình; có điều Trình Mộ giúp hắn, hắn không có lý do gì trách cứ y.

Cho nên, hắn nhìn về phía Trình Mộ ánh mắt giữ kín như bưng khiến Trình Mộ trong lúc nhất thời nhìn không thấu, chỉ cảm thấy hắn nhìn rất hấp dẫn người ta.

Trình Mộ trong lòng nhất thời nhảy một cái.

“Bắt đầu đi.”

Thời Viễn cũng không phải thánh nhân, vừa nãy Tiểu Dĩ Thần làm cho hắn quỳ lâu như vậy, hắn không cần thiết buông tha hắn ta. Bất quá hắn cũng không rồi rãnh như vậy, hoàn trả đủ số là được, sẽ không để cho hắn nhiều quỳ một giây.

Đạo diễn mới vừa nói nhượng Tiểu Dĩ Thần diễn một lần phẳng phát chưa nói giống nhau, Trình Mộ chưa nói đình, ai liền dám gọi đình.

“Ta hiểu.” Thời Viễn nhìn quỳ Tiểu Dĩ Thần trên mặt đất rốt cục nói một câu.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, trên ngực áp tảng đá lớn trong giây lát lặn xuống.

Tiểu Dĩ Thần cúi đầu không ai nhìn thấy sắc mặt xanh đen cùng ánh mắt mang theo hận ý của hắn, cái đáng đáng kia, lại như một con rắn độc đang phát tín hiệu nguy hiểm xảy ra, mà con mồi lại không biết gì cả.

Thời Viễn nghĩ tới nghĩ lui chuyện ban ngày còn phải hỏi Trình Mộ một chút, nếu không trong lòng hắn sẽ vô cùng hoảng loạn, chuẩn sẽ mất ngủ.

“Ai, người ngày hôm nay ban ngày đi trường quay phim là vì... Tìm ta?” Thời Viễn là có chút chột dạ, hắn sợ chính mình tưởng bỏ không nói còn có thể bị vô tình cười nhạo.

“Ừm.” Trình Mộ ngược mắt nhìn hắn, “Người ngày hôm nay chịu ủy khuất.”

Thời Viễn: “...” Hắn không tính là chịu oan ức, hắn không phải cũng cấp Tiểu Dĩ Thần.

“Tiểu Dĩ Thần tâm tư nặng, người sau này cẩn thận.” Trình Mộ tay vỗ lên vai hắn, “Đừng kinh sợ, có việc ta chống đỡ.”

Thời Viễn không nói lời nào, người này đem hắn làm tiểu tặc phụ nuôi đây mà, chính mình không kinh sợ như vậy được đi, ngày hôm nay coi như y không giúp mình, sau đó mình cũng sẽ nhượng Tiểu Dĩ Thần thua thiệt.

Bất quá lời này cũng không thể nói trước mặt Trình Mộ, nếu không y cảm thấy lòng tự trọng gặp khó, đến cuối cùng chịu tội còn có thể là chính mình.

Tiếng hít thở vững vàng của Trình Mộ tại bóng đêm yên tĩnh khiến người nghe rất an tâm, Thời Viễn liền như vậy ở giữa mỗi lần hít thở nhạo nhẽo mất ngủ.

Người vừa mất ngủ tổng sẽ không tự chủ được nghĩ chút sự tình, đơn giản thiên mã hành không, đơn giản hồi ức chuyện cũ, đơn giản ảo tưởng tương lai.

Thời Viễn tâm tư bay tán loạn đột nhiên cảm giác thấy thời gian trải qua thật nhanh, bất tri bất giác mình đã đi qua không ít thế giới, trong lúc sung sướng cũng có, đau khổ cũng có, mà đơn giản cuối cùng hắn và Trình Mộ đều là hảo kết cục.

Nhớ tới vừa tới thế giới này, đường tiến độ nhiệm vụ đã đến 80%, nói cách khác, chính mình cũng sắp phải hoàn thành nhiệm vụ trở lại như trước.

Thời Viễn hoảng hốt một hồi, trong lúc nhất thời đều sắp quên chính mình trước khi chết là cái hình dáng gì.

Bỗng dưng, hắn cười khẽ một tiếng, cuộc đời của chính mình cũng là thật truyền kỳ, sau này nếu thật đi trở về, trải nghiệm của chính mình nói ra căn bản không ai sẽ tin đi.

Đột nhiên, hắn lại nghĩ đến một vấn đề. Hiện tại chính mình truy Trình Mộ, mỗi cái thế giới tuy nói cùng Trình Mộ đều là hảo kết cục, cần phải là trở lại hiện thực, Trình Mộ có thể hay không coi hắn là người điên, có lẽ ngay cả huynh đệ đều không làm được.

Nghĩ như vậy, Thời Viễn tâm lý đột nhiên hết sạch, cảm giác một loại tâm tình gọi là sợ hãi cắn nuốt tâm hắn, làm cho hắn phút chốc sẽ chết đi.

Hắn vô xuông đầu, chính mình thực sự là ngu không được đầu óc loạn suy nghĩ gì, thời điểm đó lại nói, bình tới tướng đỡ nước đến đất ngăn, ngược lại hắn da mặt dày truy Trình Mộ nhiều lần như vậy, thời điểm đó đơn giản truy nhiều hơn một lần nữa mà thôi.

Không đáng kể, ngược lại hắn không biết xấu hổ.

2B từ lúc vừa mới bắt đầu xuất hiện liền lại chưa từng xuất hiện, hiện tại vừa vặn hỏi nó một chút việc tiến độ.

2B, ở sao?

ngoạn gia có chuyện gì sao?

Thế giới này nếu như thành công kết thúc, ta còn mấy cái thế giới?

0 cái.

Thời Viễn thân thể trong nháy mắt cứng đờ, đại não phóng không, hết thấy tâm tư khoảnh khắc biến mất không thấy hình bóng. Đã lâu, đầu óc của hắn mới có phản ứng, thân thể nhẹ nhàng giật giật.

Cư nhiên... Muốn như thế kết thúc.

Thời Viễn trước đây ảo tưởng qua thật nhiều lần hắn biết cảnh tượng mình ở thế giới cuối cùng, khi đó mỗi lần sẽ cảm giác kích động, hưng phấn chờ từ ngữ từ trong đầu vọng tới lại đi không được, chỉ là thoáng suy nghĩ một chút đều sẽ cao hứng tới tay run lên.

Thật là đến giờ phút này, hắn phát hiện hết thấy từ ngữ đều giống như biển mất, trong não trống rỗng, căn bản không có hưng phấn dự đoán lúc trước càng không có kích động.

Hắn liền phải hoàn thành nhiệm vụ.

ngoạn gia đất, cầu chúc ngoạn gia thành công ~

Kia mạnh mạnh đất âm thanh đột nhiên vang lên, Thời Viễn đột nhiên liền cười ra tiếng. Đã lâu a, này mạnh mạnh đất âm thanh.

Người âm thanh làm sao biến trở về lúc trước?

cái kia lãnh vèo vèo quỷ âm thanh mới không phải ta, đó là vì trực trặc. Hiện tại ta liền chuyển biến tốt lại, ta liền yêu thích ta mạnh mạnh đất âm thanh ~ anh anh anh ~

Thời Viễn vừa nghe nó nói như thế, điều cười nói một câu: Đáng yêu như thế nhất định là lam hài tử.

anh anh anh, ta chính là a.

Thời Viễn bị ghen một chút.

Coi như người là đồng đội heo của ta, vẫn là cảm ơn người theo ta đi tới.

ta muốn khóc, anh anh anh ~

Thời Viễn nghe thấy câu này, đột nhiên liền có chút không nhịn được.

Mụ, phiền tình cái sức lực gì.

làm nổi bật dưới bầu không khí, khả khả khả ~

Phen này giao nói tiếp Thời Viễn càng không ngủ được, đơn giản rời giường đi ban công thông khí.

Vịn lan can nhìn lại, thiên địa đều đen, chỉ có phơ phất gió đêm thổi Thời Viễn cả người khoan khoái.

Trình Mộ đồng hồ sinh vật rất đúng giờ, mỗi ngày sáu giờ rời giường tuyệt đối sẽ không muộn, tám giường chuyện như vậy cùng y là cách biệt. Có điều Thời Viễn không phải như vậy, hắn bình thường sẽ ngủ thẳng tới khi Cao Hiên tới đón hắn vội vàng vàng thu thập sau liền điếm tâm đều không ăn liền đi, nhưng hôm nay, bên cạnh cư nhiên không ai.

Trình Mộ vén chăn lên đứng dậy, nhìn thấy tiểu cửa dẫn tới ban công mở ra liền đi tới.

Sắc trời còn không đặc biệt sáng lên, Trình Mộ vừa đi ra khỏi cửa nhỏ liền nhìn thấy Thời Viễn hai tay chống tại trên lan can đôi mắt không biết đang nhìn về phía nơi nào. Hắn tưởng đến cao theo lan can đứng tư thế rất dễ nhìn, đặc biệt là chân dài to kia dưới quần cụt tôn lên càng có vẻ thon dài. Nhưng những này Trình Mộ cũng chỉ là thoáng nhìn mà qua, chỉ có một địa phương con mắt của hắn dừng lại đã lâu.

— gò má Thời Viễn. Từ cái góc độ này nhìn sang Trình Mộ chỉ có thể nhìn thấy gò má Thời Viễn, nhưng này nửa bên gò má liền rất hấp dẫn người ta.

Trình Mộ nhìn hắn không lên tiếng, chỉ lẳng lặng mà đánh giá hắn, phảng phất đang quan sát một cái bảo vật tinh mỹ tuyệt thế.

Nhưng mà y vẫn tại trong nháy mắt Thời Viễn nghiêng đầu bị phát hiện, bất quá y không có một chút nào bộ dáng xin lỗi khi bị người phát hiện nhìn trộm, mà là đi lên trước.

Trình Mộ cho là Thời Viễn sẽ nói cái gì, hoặc là ghét bỏ y hoặc là cái khác, nhưng y đã đoán sai, Thời Viễn cũng không nói gì.

Hắn chỉ là ôm lấy chính mình.

Trình Mộ chỉ cứng một chút sau đó liền giơ tay xoa phía sau lưng hắn, hắn ngày hôm nay có chút không bình thường.

“Có việc?”

Liên tại thời điểm Trình Mộ cho là Thời Viễn sẽ không trả lời, thanh âm hần từ sau đầu xa xôi mà truyền tới: “Chỉ là đột nhiên có chút cảm xúc.”

Trình Mộ âm thanh giả vờ trầm thấp: “Phát hiện ta quá tuần tú?”

“Người lần.” Thời Viễn bị giọng y trêu chọc cảm hoá, tâm lập tức thả lỏng một chút.

Trời sáng sắp quá, hần cư nhiên đứng một đêm.

Bất quá liên là một ngày mới, khởi đầu mới.

“Trình Mộ, ta muốn truy ngươi.” Thời Viễn nhớ tới hần là nói như vậy.

Trải qua mấy cái thế giới, hần liền đuổi Trình Mộ mấy lần, có điều mỗi lần đều là yên lặng truy, xưa nay không có nói ra. Một lần cuối cùng, hần muốn lớn mật hơn một hồi, nếu không, cũng sẽ không còn cơ hội.

“Được.” Trình Mộ trả lời âm thanh ủ ở trong lòng hần, tình cờ nhớ tới thì sẽ thiêu đến hần cả người bốc hỏa.

May là y không phản bác, thật tốt.

Tất cả phẳng phát đều rất tốt đẹp, sau đóng kịch cũng rất thuận lợi, nhưng là vẫn là xảy ra vấn đề rồi.

Không cần đoán, liên là bởi vì Tiểu Dĩ Thần.

Thời Viễn có lúc rất bội phục hần, thời điểm cùng với Trình Mộ không cố gắng quý trọng, ly khai lại không cần mặt muốn quần lấy đến. Người như thế, ngấm lại cũng đúng vô địch rồi, tiện yếu mệnh.

Không phải vạn bất đắc dĩ, hần không muốn dùng “Tiện” để hình dung một người, tiện nam, tiện nữ, tiện nhân, này đó từ không êm tai không nói càng là một loại sỉ nhục đối với người, có điều Thời Viễn cũng hết cách rồi, Tiểu Dĩ Thần chân thực là cầu thượng “Tiện” tiêu chuẩn. Đừng nói, cái này cũng là không dễ dàng a.

Sự tình còn phải từ chỗ phim nhựa trước khi chiếu phim tuyên truyền các nơi tới nói.

Thời Viễn từ đóng (làm quân tử khó) sinh ra mấy phần khí khái, (giang sơn mỹ nhân) là bộ phim nhựa thứ hai của hần, người để ý hần vẫn là rất nhiều. Cho nên, hần cũng là tuyên truyền các nơi không thể thiếu thậm chí nói nhân vật chiếm phân lượng rất lớn. Đương nhiên, Tiểu Dĩ Thần làm ngôi sao điện ảnh nhất định là muốn ở đây. Cho nên, hai người từ squ khi quay phim kết thúc lại một lần nữa gặp nhau.

Thời Viễn gặp lại hần chỉ có một cảm giác: Người này một quãng thời gian không gặp, trở nên càng tiện a.

Thời Viễn có chút mệt rũ rệ tại phòng rửa tay rửa mặt, chờ lúc ngẩng đầu trong gương liền nhiều hơn một người.

Thời Viễn tự mình lau mặt chỉnh lý kiểu tóc, đem người đến làm không khí, một điểm đều không để vào mắt.

Tiểu Dĩ Thần sắc mặt đen lại càng hắc, hần nắm quyền, trong tiếng nói luôn có chút cảm giác dữ tợn: “Thời Viễn, ngươi và Trình Mộ đối với ta làm này đó, ta đều không quên.”

Thời Viễn trong nháy mắt cười ra tiếng, người này thật là có ý tứ, vừa ăn cướp vừa la làng a. Rõ ràng hần mỗi lần gây chuyện trước, nha, hiện tại đến trách bọn họ, ha ha.

Nếu như có khả năng, Thời Viễn thật muốn đẩy ra đầu óc của hần nhìn, bên trong là không phải có thi đi.(* phờ ân đó_ haiz, tiểu Viễn càng ngay2 càng tục nha nhưng mà yêm thích oa hahaha)

Đừng trách hần thô bạo, hần chính là kẻ thô lỗ, ít nhất đối Tiểu Dĩ Thần là phải

Cho nên, Thời Viễn căn bản không phản ứng hần, chỉ là thật ưu nhã ở trước mặt hần xoay người, không nhanh không chậm đi ra phòng rửa tay.

Vì vậy, hần liền bỏ lỡ biểu tình phần hận ác độc buồn nôn của Tiểu Dĩ Thần.

Thời Viễn nếu là nhìn thấy, hần khẳng định cảm thấy Tiểu Dĩ Thần ở phía sau lưng làm hình nhân cấm kim chơi dùng để nguyên rửa mình, không thôi biểu tình ác tâm như vậy người bình thường làm thế nào

làm ra được. Tiểu Dĩ Thần khẳng định đầu óc không tỉnh táo bị mê tín tẩy não, hành vi như vậy hẳn sẽ như mình nghĩ kết cục bi thảm thảm đạm.

Nhưng hẳn không biết, Thời Viễn là không tin giáo, quỷ thần và vân vân, ở trong lòng hẳn chỉ là một cái từ ngữ mà thôi.

Nguyên rửa? Vậy lại như thế nào, hẳn không tin.

89. Quyển 10 - Chương 9

Sau khi gặp phải, Tiểu Dĩ Thần tổng sẽ tựa như bệnh thần kinh dùng âm thanh chỉ có Thời Viễn có thể nghe nói linh tinh, đơn giản cái gì muốn trả thù hẳn và Trình Mộ, làm cho bọn họ chờ xem các loại.

Thời Viễn không tỏ rõ ý kiến, căn bản không để bụng.

Có điều tình huống như thế càng lúc càng kịch liệt, cuối cùng sự tình nháo lớn.

Tiểu Dĩ Thần cư nhiên ở thời điểm tuyên truyền đối truyền thông nói ra việc Trình Mộ trước đây bao dưỡng hẳn, hiện tại bao dưỡng Thời Viễn, nói y là đồng tính luyến ái khiến người buồn nôn.

Những việc này trong vòng vẫn là có người biết đến, nhưng bọn họ đều rất có ánh mắt bế khẩu miệng, nhìn thấy cũng làm bộ như không thấy, biết làm bộ không biết. Hiện tại Tiểu Dĩ Thần nói ra, bọn họ liền biết người này sắp xong.

Không nghi ngờ chút nào, chuyện này ngay lập tức liền lên tiêu đề báo giải trí, nhất thời phong ba không ngừng.

“Trình Mộ, chuyện này đều tại ta.”

Chuyện này một khi tuôn ra, danh dự của Trình Mộ cùng với danh dự công ty đều bị tổn hại to lớn, thậm chí ngay cả nghệ nhân dưới danh nghĩa công ty đều gặp phải chửi bới trình độ bất đồng.

Võng lạc thời đại tuy rằng thông tin trôi chảy, dân trên mạng quyền lên tiếng cũng gia tăng thật lớn, có điều một ít người tư tưởng cấp tiến tổng sẽ phát biểu một ít khiến người trong cuộc rất bị thương, bọn họ tùy tiện tiện có thể cấp một ít người vô tội chụp lên thỉ chậu, bọn họ tổng là không có chuyện gì rêu rao lên khiến nghệ nhân rút khỏi vòng giải trí, cần phải biết rằng, một người lý trí tuyệt đối sẽ không có những ý nghĩ này. Người trong cuộc cho dù có chỗ không đúng, còn có pháp luật, còn có đạo đức để ràng buộc bọn họ, những người khác liền có lý do cùng quyền lợi gì đến dùng ngôn ngữ mạt giết bọn họ.

Trình Mộ tay trên đĩa rau nhất đốn, tiếp lại rất ưu nhã tiếp tục ăn cơm.

“Không trách người, trách ta, ta chưa hề đem chuyện Tiểu Dĩ Thần xử lý tốt.”

Thời Viễn chậm chạp không có cầm lấy đôi đũa trên bàn, hẳn hiện tại cái nào có tâm tình ăn cơm, internet đã đem hẳn và Trình Mộ mắng không ra dáng, hẳn ngược lại là không đáng kể bất quá không làm mình tỉnh ngược lại chính mình chỉ cũng không ở chỗ này, có điều Trình Mộ không là một người, dưới tay y còn có toàn bộ người của công ty phải nuôi sống, này nếu là huyền não càng lúc càng lớn, công ty y chỉ sợ là phải xong.

Lông mày của hẳn nhíu càng ngày càng gấp, tâm lý căn bản không yên tĩnh xuống được: “Trình Mộ, người _____”

“Ăn cơm đi, sự tình ta đến xử lý.”

Thời Viễn đối thượng hẳn ánh mắt kiên định không hảo nói cái gì nữa, nhưng hẳn biết chuyện lần này không dễ giải quyết như vậy.

Người bên cạnh ngủ rất say, bởi vì nóng một cánh tay lộ ra ngoài, một chân cuốn lấy chăn, chéch đối mình ngủ. Trình Mộ nhìn Thời Viễn liếc mắt một cái, sờ soạn cầm lấy điện thoại di động trên tủ đầu giường đi ban công.

Âm nhạc vang lên chẳng hề lâu, rất nhanh được người tiếp lên: “... Alo?”

Điện thoại di động mặc dù rất nhanh được chuyển, nhưng này tiếng “Này” lại chậm chạp một ít, có thể nghe ra người đối diện là khẩn trương, có thể nhận điện thoại chỉ sợ cũng là vì có chút sợ người bên này.

Trình Mộ lại phảng phất không biết, trong thanh âm bí mật mang theo chút ý cười, chậm rãi mở miệng: “Trương đạo, gần đây hảo không?”

Câu thăm hỏi bình thường này nhượng Trương đạo sinh sinh chảy mồ hôi lạnh khắp cả người. Sự kiện kia Trình Mộ không truy cứu hẳn cảm thấy rất may mắn, hiện tại cách lâu như vậy, y rốt cục muốn tìm đến hẳn sao? Phải biết, hiện tại hẳn bên này là ban ngày, có điều Trình Mộ nơi đó là đêm hôm khuya khoắt. Hẳn không cảm thấy Trình Mộ đêm hôm khuya khoắt gọi điện thoại cho hẳn chỉ là thăm hỏi một câu đơn giản như vậy.

Cho nên, Trương đạo hít sâu một hơi, run rẩy âm thanh nói một câu: “Đúng, xin lỗi, Trình tổng.”

“Xin lỗi?” Trình Mộ bộ dáng như là không biết gì cả, “Có cái gì tốt xin lỗi?”

Trương đạo càng cảm thấy sợ sệt, người nọ là có ý gì.

“Trương đạo chỉ là như những người khác giống nhau quy tắc ngầm một cái tiểu diễn viên mà thôi, cùng ta có quan hệ gì.”

Trình Mộ người này nói mười phần mười không khách khí, thời điểm cùng nhau y có thể đối với người rất tốt rất tốt, bởi vì người đối xử tốt với hẳn; nhưng nếu gặp phải phản bội, Trình Mộ sẽ trở mặt không quen biết. Gặp gỡ y, y rất có thể sẽ nói một câu: Ta biết người sao?

Trình đạo đối với Trình Mộ biết rõ chỉ ở thành tựu của y, còn đối với cách làm người của y thì không rõ ràng, cho nên không có rõ ràng lời y nói.

Trình Mộ đối với người đối diện không lên tiếng hơi không kiên nhẫn, nói tiếp: “Ngày hôm nay tìm người không ý tứ gì khác, chỉ muốn Trương đạo đem sự kiện kia bất tri bất giác tuôn ra.”

Không đợi Trương đạo nói chuyện, y liền bổ thêm vài chữ: “Không quá phận đi?”

Cúp điện thoại Trương đạo mới phát giác được cả người sống lại.

Tin tức gần đây hẳn cũng xem, Trình Mộ tám phần mười cùng Tiểu Dĩ Thần triệt để băng, Trình Mộ lần này là muốn khiến Tiểu Dĩ Thần thân bại danh liệt a.

Hắn phải đem sự kiện kia tuôn ra, cứ việc tuôn ra đối với hẳn cũng không có chỗ tốt, nhưng hẳn tin tưởng nếu như hẳn không bạo, hẳn kết quả chắc chắn sẽ không so với lúc trước hảo.

Sự tiến triển của tình hình quả nhiên không khiến Trình Mộ thất vọng.

“Trình Mộ, ngươi có phải là ——” Thời Viễn cảm báo ngoài miệng muốn nói tại trong ánh mắt Trình Mộ ngừng lại, quả nhiên...

Thời Viễn nghĩ thâm, may là hẳn và Trình Mộ là một bên, nếu như hẳn là Tiểu Dĩ Thần, hiện tại kết cục thăm dạm sẽ là chính mình.

Thời Viễn liền ngồi xuống bên người Trình Mộ, Trình Mộ nhân cơ hội liếc báo một cái liền không nữa nhìn.

Màu in trên báo đại đại tiêu đề màu đen vô cùng làm người khác chú ý —— mỗ đạo diễn say rượu phun chân ngôn: Đã từng ngủ qua Tiểu Dĩ Thần.

Bay đầy trời báo đều đang đưa tin chuyện này, chú ý điểm của mọi người tất cả đều trên người Tiểu Dĩ Thần, còn cái gì đạo diễn không đạo diễn không ý định hay ho gì.

Thật là nhiều người đều đang nghĩ Tiểu Dĩ Thần lần này là bị làm mất mặt a, chính mình yêu sách Trình Mộ bao dưỡng qua hẳn còn vứt bỏ sự tình bác đồng của mình, có điều chân tướng sự thật cư nhiên là hẳn và đạo diễn ngủ, ha ha, có tâm cơ.

Vốn cũng có người cảm thấy được đây là Trình Mộ ở sau lưng lẫn lộn, mục đích là trả thù Tiểu Dĩ Thần, nhưng đã xảy ra một chuyện làm cho tất cả mọi người đều đứng ở bên Trình Mộ.

Tiểu Dĩ Thần nhìn báo sau cả người tinh thần rất không bình thường, tránh thoát tầm mắt của mọi người sau vọt vào phòng làm việc của Trình Mộ liền mắng to Trình Mộ thậm chí muốn động thủ, trợ lý đứng lúc ngăn lại.

Hắn lúc đó cái dáng vẻ kia, chà chà, rất giống một người điên. Trái lại Trình Mộ, âu phục thẳng tắp, bút máy nơi tay, ngay cả tóc cũng không loạn qua.

Kết quả cũng thật là tuyệt, Tiểu Dĩ Thần người này từ thật lâu trước kia tinh thần liền có chút vấn đề, lần này xảy ra chuyện trực tiếp điên rồi, bị cưỡng bách đưa vào bệnh viện tâm thần tĩnh dưỡng.

Một hồi trò khôi hài liền như vậy kết thúc.

“Trình Mộ, người... Có khỏe không?” Đối với kết quả này, bọn họ đều là bất ngờ.

Trình Mộ đem bút trong tay chuyển mê loạn mất người, nhưng mặt mày y buông xuống, thần sắc tối tăm thâm trầm, không chút nào là trạng thái đang chơi bút.

Một lúc lâu, y ngừng đầu lên, trực câu câu nhìn Thời Viễn.

Thời Viễn sau đó vẫn luôn không có thể quên lúc đó ánh mắt y thâm thúy phảng phất như hắc diệu thạch cùng mấy câu y nói kia.

Lúc đó, y thanh âm mặc dù không cao nhưng ý nghĩa lời nói lại leng keng mạnh mẽ, không nói đến lời của y đến cùng đúng không, nhưng tuyệt đối là phát ra từ chân tâm.

Y nói: “Thời Viễn, có người nhất định sẽ mắng ta, trách ta đối Tiểu Dĩ Thần quá ác, nhưng ta sẽ không hối hận. Nói thật, ta vốn là tin tưởng một câu nói —— chó cắn người người còn có thể cắn ngược lại được sao? Nhưng ta hiện tại mới hiểu được, không dễ như vậy. Tiểu Dĩ Thần hẳn làm sao đối ta không có vấn đề, có điều liên lụy người —— lại không được. Ta liền cắn chó, dù thế nào?”

90. Quyển 10 - Chương 10

“Ngạch... Người đang làm gì thế?”

Thời Viễn vừa mở mắt từ trên giường ngồi dậy liền nhìn thấy Trình Mộ bộ dáng một bộ chờ xuất phát.

Y ngồi ở trên thềm đứng hành lý, hai chân duỗi thẳng chồng lên nhau, hai tay cũng giao nhau để ở trước ngực, trừng trừng nhìn về phía Thời Viễn.

Thời Viễn phải miệng, chẳng trách mới vừa rồi ngủ luôn cảm giác khiếp sợ hoảng loạn.

Bất quá, Thời Viễn nhìn bộ dạng y, trong đầu đột nhiên chạm tới một cái ý nghĩ, y sẽ không giống như cẩu huyết não tàn kịch diễn nói cái gì “Người muốn cùng đi với ta đến thiên hoang địa lão à” ma quỷ đi?

Không nghĩ tới, hắn mới vừa nghĩ như thế, Trình Mộ đứng lên đôi môi hé mở, trên mặt biểu tình có chút quái quái: “Thời Viễn.”

“... A?” Đây là tức giận cái gì nha? Không thể nào...

“Người muốn cùng ta đi chạy nạn sao?”

Thời Viễn: “...” Không có gì để nói.

Thu thập xong đồ vật Thời Viễn liền không giải thích được bị Trình Mộ mang lên máy bay đi Mê-hi-cô.

Chờ ngồi trên máy bay Thời Viễn đều cảm giác không chân thực, đây coi như là một hồi lễ trình chạy nạn nói đi là đi? Không đùa ta?

Quần lấy Trình Mộ nói khách sáo hắn mới biết chân tướng. Nguyên lai Trình Mộ là tạm ra đi tránh đầu sóng ngọn gió, dù sao sự kiện kia trong ngắn hạn phỏng chừng sẽ không yên tĩnh. Y cũng là tâm đại, đem công ty để cho mấy cái cao tầng sau cứ như vậy đi khỏi.

Bất quá, hắn có thể đem cái này xem là du lịch, xuất ngoại một lần cũng là hiếm thấy, hảo hảo vui đùa một chút cũng không tồi, chính là không biết tại Mê-hi-cô có thể ngọc bao lâu.

Nhắc tới quốc gia Mê-hi-cô này, Thời Viễn cảm giác là xa xôi mà xa lạ, tha thứ hẳn chỉ biết là nơi đó thật giống có người Anh-điêng tồn tại, nó quốc điếu là hùng ưng.

Điều động tất cả tư tưởng tế bào trong đầu, Thời Viễn cũng không thể nhớ tới có bất kỳ tin tức gì khác liên quan tới nó.

Thời điểm đạp lên thực địa, Thời Viễn cũng thật cảm nhận được khí tức đến từ nước lạ, người nước ngoài lui tới, trong miệng nói ngôn ngữ xa lạ, cảnh tượng vội vã.

Hắn và Trình Mộ đi tới nơi này hơi hơi trốn tránh điểm cần phải rất ít người nhận thức đi, đặc biệt là hắn, phỏng chừng có thể tùy tâm như thường tiêu sái tại trên đường cái.

Trình Mộ cũng thật không hàm hồ, tư thái chạy nạn làm được rất đủ, trực tiếp liền ở khách sạn 5 sao lớn nhất Mê-hi-cô.

Thời Viễn cho là Trình Mộ tới nơi này có lẽ còn có chuyện khác muốn làm, kết quả y ngủ sớm dậy sớm chuyện gì không làm liền cùng mình dãi cùng nhau.

“Người... Muốn đi ra ngoài sao?” Thời Viễn muốn đi ra ngoài đi dạo, xem điệu bộ này chính mình vẫn là mang y đi đi.

Ra ngoài tự do hô hấp không khí trong lành, bước chậm tại kênh đào vườn hoa trên nước ở Mê-hi-cô, không ai nhận thức không ai quấy rối, Thời Viễn cảm giác thân thể từ bên trong đến bên ngoài chiếm được vô hạn thả lỏng.

Này loại cảm giác chân thực tốt tới có chút không nói ra được.

Thời Viễn không tự chủ mỉm cười, một đường đi một chút nhìn, tình cờ còn không quên nhắc nhở Trình Mộ cùng lên đến.

“Trình Mộ, chụp hình cho ta.” Thời Viễn nhìn thấy một loại hoa màu sắc lam bạch giao nhau, dự định gọi Trình Mộ cho hắn cùng hoa lưu cái ảnh tính làm kỷ niệm.

Nhưng mà, hắn mắt thấy Trình Mộ dùng tiếng anh cùng người xa lạ nói vài câu sau đó liền đem camera đưa tới, hướng chính mình thẳng tắp đi tới.

Thời Viễn cảm giác có chút ngượng ngùng, y là muốn cùng mình đồng thời chụp ảnh sao? Bất quá cũng không có gì, bất quá đem y làm thành huynh đệ là được.

Trình Mộ ôm vai hắn, nửa người khấn dựa vào nhau, Thời Viễn ở trước mặt người ngoài có chút lúng túng thân thể không tự chủ hướng một bên hơi di chuyển, tiếp cũng cảm giác Trình Mộ trên tay dùng chút lực đạo đem mình kéo tới.

Thời Viễn cảm giác trên mặt có nhiệt ý, chụp xong lập tức ly khai thân thể Trình Mộ, tiến lên nói cảm ơn cầm lại camera.

Chỉ là người kia nói nói làm cho hắn sững sờ.

dlife.

Thời Viễn quay đầu trở lại nhìn Trình Mộ, không nói ra được cảm giác trong lòng lúc này.

Rất cục có người quang minh chánh đại chúc phúc bọn họ, hắn chỉ cảm thấy một luồng ấm áp sâu sắc tịch quỳnh cả người hắn, làm cho hắn cảm thấy trước nay chưa có cao hứng cùng cảm động.

Chúc phúc đến từ người xa lạ làm cho hắn phút chốc không nhận được muốn rơi lệ, đây không phải là lập dị, chỉ là dưới tình huống này phản ứng rất tự nhiên.

Cảm tạ.

Thời Viễn liền thêm một câu cảm tạ cứ việc người kia đã đi vài bước rồi, câu cảm tạ này hẳn dùng tới tất cả chân tâm.

Trình Mộ nhìn hắn bộ dạng dưới chân khẽ nhúc nhích đi tới bên cạnh hắn, bộ dáng một mặt quan tâm không che giấu được: “Làm sao vậy?”

Thời Viễn chỉ là trực câu câu nhìn y chăm chăm, một câu nói cũng không nói.

Nghĩ ngày hôm nay lời người kia nói, Thời Viễn buổi tối theo bản năng mà lên mạng tra xét một chút. Sau đó, hắn liền phát hiện một chuyện —— Mê-hi-cô là cho phép đồng tính luyến ái quang minh chính đại tồn tại thậm chí kết hôn.

Thời Viễn ở trong lòng nghĩ, Trình Mộ lựa chọn nơi này sợ là bởi vì cái nguyên nhân này đi, y nhất định biết chuyện này.

Thời Viễn lại một lần bị y cảm động, tuy rằng hắn nói muốn truy y, kết quả chính hắn trái lại hăm đến càng sâu, Trình Mộ chính là có hệ thống bài võ, chụp lại tâm mình, làm cho mình khó có thể di động, vậy, không cần di động.

Hắn cảm ở trên người Trình Mộ, chuyện này hắn đã biết từ lâu, hiện tại càng xác định mấy phần.

Hắn nghĩ, hắn muốn làm chút chuyện.

Trình Mộ cảm thấy được hôm nay Thời Viễn rất không bình thường, hắn đối với mình quá nhiệt tình, một hồi nói chuyện cùng chính mình, một hồi hỏi khát hay không khát có đói bụng hay không, đi ở trên đường cái còn chủ động kéo tay mình. Nay đó trong lòng y tiếp nhận nhưng luôn cảm thấy không vững vàng không đủ chân thực, bất quá y cũng sẽ không nói với Thời Viễn.

“Người... Người trước tiên đứng ở chỗ này đừng nhúc nhích.” Thời Viễn đỡ lấy cánh tay Trình Mộ đem y lưu ở tại chỗ, “Chờ ta ra gọi người.”

Trình Mộ chau mày, bất quá y đứng không nhúc nhích, chờ Thời Viễn bước kế tiếp hành động.

Y bây giờ ngây thơ đến quá lạ.

“... Vào đi.” Thời Viễn hai tay sau lưng bộ dáng nhìn rất ưu nhã, kỳ thực trên tay của hắn cầm đồ vật.

Trình Mộ đi vào đại sảnh tửu điểm, liếc mắt liền thấy chính giữa xếp một trái tim.

Y nhìn về phía Thời Viễn, Thời Viễn đỏ mặt một tay che chỗ đồ vật sau lưng, một tay xô đẩy y đem y đến bên trong tim đỏ.

Tiếp đến, hắn hướng về Trình Mộ quỳ một chân trên đất.

Đám người vây xem truyền đến tiếng vỗ tay không nhỏ, ở giữa còn kèm theo vài tiếng reo hò khen hay giống như tiếng huyệt gió.

Thời Viễn làm một cái hít sâu, bộ dáng một bộ như là nhận được người khác cổ vũ, đỏ mặt đem một bó hoa hồng sau lưng lấy ra, thẳng tắp nhìn Trình Mộ nói rằng: “Trình Mộ, người, nguyện ý cùng với ta sao?”

Trình Mộ bật cười phát ra từ nội tâm, dáng vẻ rất cao hứng.

“Ta nguyện ý.”

Bất quá, y tiếp nhận hoa sau không cho phép Thời Viễn phản ứng liền ở trên môi Thời Viễn rơi xuống nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước. Tiếp đó, y đem vị trí hai người thay đổi.

“Vừa vặn.” Trình Mộ câu môi mỉm cười nở nụ cười quỳ một chân trên đất, đem hoa hồng vừa nãy nhận được đưa tới trước mặt Thời Viễn.

Tiếp, y thanh âm tăng cao mấy cái độ, giống như là muốn người ở chỗ này đều có thể nghe được lời của mình.

“Thời Viễn, người, nguyện ý cùng ta kết hôn sao?”

Thời Viễn trong lòng phảng phất rơi xuống một khối không , hơi hô hấp một cái khả năng đều sẽ nổ tung. Hắn chỉ nói là cùng nhau cái khác hắn không dám nghĩ, nhưng Trình Mộ cho hắn là cam kết vĩnh viễn.

Trong nháy mắt nước mắt sắp rơi xuống, Thời Viễn ngẩng đầu lên.

“Ta nguyện ý.”

Hắn mới vừa cúi đầu khoe miệng liền cùng chào đón đôi môi nhẹ nhàng trúng vào, một giây sau, chính là hôn sâu kịch liệt khiến người trong nhảy mắt chết đi cũng không tiếc nổi.

Thời Viễn nghĩ, hắn thật sự yêu trúng Trình Mộ người này, từ trước đây thật lâu liền yêu trúng. Sau đó coi như chịu đến ngàn người thóa mạ, vạn người chỉ trích, hắn cũng tuyệt đối sẽ không lui bước nửa bước.

hệ thống nhắc nhở, ngoạn gia tích phân đã đạt 3 vạn, khoảng cách rời đi không gian hệ thống còn có mười hai giờ.

Phải rời đi, Thời Viễn lại đang sợ hãi này sẽ là điểm kết của duyên phận của hắn và Trình Mộ.

Tối hôm đó, hắn không dám ngủ, hắn lôi kéo Trình Mộ nói rất nhiều không giải thích được.

Trình Mộ từng câu từng câu nghiêm túc nghe, y cho là Thời Viễn là đang lo lắng chuyện về sau, còn không tự chủ an ủi hắn: “Tất cả có ta, Thời Viễn, đừng sợ.”

Thời điểm Thời Viễn thực sự không mở mắt nổi chỉ có thể tận khả năng mà ôm lấy Trình Mộ, có lẽ đây chính là thời gian cuối cùng hắn với Trình Mộ tiếp xúc thân mật, hắn không muốn để cho nó không công trốn.

Trong hoảng hốt một tiếng vang nhỏ.

Keng! Ngoạn gia lập tức sắp rời đi hệ thống truy phụ, 10, 9, 8, 7...

hệ thống đang thủ tiêu trời chặt, 10, 9, 8, 7...

hệ thống thoát ly thành công.

91. Quyển 10 - Chương 11: Kết Cục

“Ầm!”

Thời Viễn cảm giác đầu như muốn nổ, tiếng thắng xe chói tai cùng tiếng va chạm làm cho hắn xuất hiện bệnh trạng ù tai ngẩn ngủ, ý thức cũng có chút không rõ ràng.

“Nhanh, đừng phải người!”

“120!”

“Nhanh...”

Lúc tiếng người huyên náo xung quanh chân chân thực thực rơi vào trong tai, Thời Viễn mới cảm thấy được chính mình là thật sống lại.

Bất quá —— tình huống không đúng!

Ý thức trở lại trong đầu, Thời Viễn cả người mới có nhận biết.

Đau.

Cả người đều đau.

Thời Viễn mở mắt ra, ánh mặt trời chói mắt đột nhiên đâm tới trong đôi mắt, hắn không nhận được mà lần thứ hai nhắm hai mắt lại.

Mắt công tổn sức chớp chớp, đợi đến đôi mắt có thể thích ứng tia sáng chung quanh, Thời Viễn mới thật sự mà thấy được tình huống dưới mắt.

Hắn dưới thân là nhựa đường bị ánh mặt nhiệt liệt trời chiếu nóng, xung quanh có ô tô dừng lại, bên người còn vây quanh rất nhiều người qua đường thần sắc khẩn trương.

Hắn xuyên áo ngắn tay, cánh tay sát xuống nhựa đường đau rát, động cánh tay, quả nhiên mặt đất đã cọ phá cả cánh tay hắn, có địa phương chỉ lau đi da dẻ, có địa phương xanh xanh tím tím, địa phương nghiêm trọng đã chập rây đang chảy ra máu.

Mụ! Thời Viễn rửa thắm một câu.

Hắn đây là về tới trước một giây tử vong lúc trước, chỉ có điều khi đó hắn cứ như vậy chết rồi, hiện tại thật giống chỉ là nhẹ nhàng bị thương.

Bất quá, Trình Mộ đâu? Khi đó trước khi chính mình nhắm mắt rõ ràng nhìn thấy y, hiện tại... Y ở đâu?

“Mau nói chuyện a, người cảm giác thế nào?” Thời Viễn bị người lắc lắc.

“Hoàn hảo.” Thời Viễn mới vừa nói xong người kia thở phào nhẹ nhõm xoay người rời đi, lưu lại mấy người dìu hắn lên.

“Cái này hoàn hảo, cái kia sợ là không được đi!”

“Xe cứu thương lập tức đến!”

Thời Viễn tâm nhất đồn, lập tức bắt lấy cánh tay một người: “Còn có ai bị thương sao? Y ở đâu?”

Hay là y! Tuyệt đối đừng phải!

“Hắn ở bên kia.”

Người kia chỉ một địa phương cách hắn có chừng mười mét, nơi đó cũng vây quanh một vòng người, hắn thấy không rõ lắm người ở bên trong là ai.

Hắn bỏ qua người đỡ cánh tay hắn khập khễnh nhanh chân hướng nơi đó dịch, hắn muốn nhìn rõ ràng, hắn phải biết người bị thương là ai.

“Tránh ra!” Thời Viễn trường hợp này cố lẽ phép không được, “Phiền phức tránh ra!”

Sốt ruột mà đẩy ra đoàn người Thời Viễn trên cánh tay vết thương liền cọ đến, bất quá bây giờ hắn căn bản không quan tâm cái này.

Liền muốn nhìn thấy, Thời Viễn nhịp tim đã loạn không ra dáng, hắn chân tâm hi vọng không phải là cái người kia.

Lòng rối loạn, chân run, Thời Viễn trực tiếp quỳ gối trên mặt đất.

Trình Mộ cứ như vậy thẳng tắp nằm trên đất không nhúc nhích, trên mặt không có chút hồng hào, cẳng chân thật giống bị thương rất nghiêm trọng, có máu không ngừng mà từ trên đùi của y chảy ra, Ấu phục màu đen bị huyết ngấm, màu sắc trở nên không như thiết thâm trầm.

Thời Viễn căn bản không phát hiện nước mắt đã rơi xuống, mãi đến tận nhận ý đến trong miệng hắn mới lung tung lau một cái, lần này hắn rốt cục có động tác tiếp theo.

Lảo đảo đứng dậy, tiến lên, ngồi xổm xuống, dò hơi thở trên mũi. Một loạt động tác Thời Viễn làm nước chảy mây trôi, thật giống trước đã làm qua vô số lần, hắn bình tĩnh không giống như là mới vừa rồi còn xông loạn loạn chàng không để ý trường hợp và người.

“Xe cứu thương còn bao lâu đến?” Hắn thanh âm mặc dù không cao nhưng nói từng chữ rất rõ ràng.

“Phỏng chừng năm phút đồng hồ.” Có người biết trả lời chắc chắn cho hắn.

Lúc này Thời Viễn yên tĩnh lại, không nói một lời, chỉ là thẳng tắp nhìn chăm chăm mặt Trình Mộ, thật giống muốn đem bộ dạng y khắc ở trong lòng.

Hắn tin tưởng Trình Mộ sẽ không chết, bình tĩnh lại tâm tình suy nghĩ một chút, hắn là thông qua làm nhiệm vụ thu được trọng sinh, nói cách khác hệ thống không thể cũng tuyệt đối sẽ không xúc phạm tới tính mạng Trình Mộ, bởi vì tính mạng Trình Mộ không phải trả giá cao hắn trọng sinh muốn.

Thời Viễn cự tuyệt bác sĩ xử lý đơn giản, trực tiếp cùng Trình Mộ lên cùng một chiếc xe cứu thương.

Đơn giản kết quả thật sự hoàn hảo, không có nguy hiểm đến tính mạng Trình Mộ. Trên mặt y trầy da, trên người có địa phương cũng có vết thương nhỏ, thương tổn nghiêm trọng chủ yếu ở trên đùi, phỏng chừng mấy tháng y bỏ được không thạch cao cũng không xuống giường được.

Chuyển tới phòng bệnh bình thường sau chân trái Trình Mộ trực tiếp bị giá lên, cả người tư thế nhìn rất buồn cười, Thời Viễn thật sự không muốn nói tại thời điểm Trình Mộ ngủ hân vì thể cười trộm quá nhiều lần, thậm chí còn rất không biết xấu hổ chụp hình cho y.

Làm cho y soái, bộ dáng này sau này tuyệt đối là lịch sử đen của y, Thời Viễn tưởng tượng thời điểm đó biểu tình y nhìn thấy tranh ảnh liên cảm thấy sẽ phi thường có ý tứ.

“Thời Viễn, ta muốn đi phòng vệ sinh.”

Trình Mộ hiện tại không tiện Thời Viễn chỉ có thể ôm y đi, bất quá, ánh mắt người bên cạnh là cái quỷ gì? Mỗi một người đều thật giống lão tài xế a...

“... Người đã xong chưa.”

Thời Viễn đem y lộng đến bên trong liên chính mình đi ra, nhưng này hơn nửa ngày rồi làm sao còn không có động tĩnh.

“Ta không đứng lên nổi.”

Thời Viễn: “...”

Mới vừa đem y đỡ đứng lên đang chuẩn bị ôm, Trình Mộ mắt thẳng bằng đột nhiên hướng hân ngã lại đây, hoàn hảo tử bất tử đem hân vẩy ở giữa tường và y.

Thời Viễn muốn đỡ y lên kết quả cảm nhận được một luồng lực đạo khước từ, chỉ cảm thấy chính mình cùng tường cùng Trình Mộ đều dán thật chặt cùng nhau.

Trình Mộ chỉ mặc y phục bệnh nhân thật mỏng, khoảng cách gần như vậy dán vào, Thời Viễn rõ ràng mà có thể cảm giác được nhiệt độ từ trên lồng ngực khoẻ mạnh của y truyền tới phút chốc đốt tới trong lòng hân.

Hân mang theo buồn bực vừa ngẩng đầu, liền cùng Trình Mộ mắt đối mắt mũi đối mũi, mặt cùng mặt khoảng cách cũng chưa tới một quyền. Máu chốt là hân còn nhìn thấy nụ cười trên tức của Trình Mộ.

Hân mắt nhắm lại, mụ, y là cố ý đi.

“Người là người ngoài sao?”

Thời Viễn cảm giác không hiểu ra sao: “... Chúng ta là huynh đệ tốt.”

“Huynh đệ tốt đồng thời ngủ?”

Thời Viễn mặt đỏ lên, hân mới không tin Trình Mộ nói là ngủ trong sáng, cứ việc ngữ khí của y nghe tới đang hoang trịnh trọng.

Bất quá —— y lời này là có ý gì!

“Người!”

“Người truy người kỹ xảo thực sự là không kém người nào.” Trình Mộ đem khoảng cách lại một lần nữa thu nhỏ, mũi và mũi Thời Viễn trực tiếp chạm vào, “Sau này người dạy cho ta.”

Sau đó, y bỏ qua đầu đối lỗ tai Thời Viễn thổi một cái nhiệt khí: “Ôm ta trở lại.”

Đem Trình Mộ để tốt ở trên giường sau, Thời Viễn căn bản là ngồi không yên.

Hân vốn là cho là Trình Mộ sẽ không có ký ức, hân khả năng tại trong thực tế sẽ thất bại, nhưng bây giờ, y thậm chí có ký ức. Có điều có ký ức, chính mình làm này đó chuyện ngu xuẩn không phải bị hân cười nhạo chết. Hơn nữa... Hân vẫn cùng Trình Mộ làm thật nhiều lần.

Trước đều là tại trong thế giới giả lập, thay cái thế giới Thời Viễn cũng sẽ không cảm thấy như thế nào, nhưng bây giờ là hiện thực a, hân làm sao nhìn thẳng Trình Mộ, đệt! Tuy rằng hân rất yêu y, có điều tạm thời phải làm sao, làm sao ở chung.

Chính mình trước một giây còn tưởng rằng quan hệ của mình với y vẫn là lấy trước trong thực tế huynh đệ tốt, nhưng bây giờ chính là... Truy y rất nhiều lần ngu xuẩn, đệt!

Thời Viễn đứng ở cửa sổ làm bộ nhìn bên ngoài, bất quá hần thỉnh thoảng sẽ nghiêng đầu, nhìn phản ứng Trình Mộ trên giường.

Sợ ý một chút vừa vặn liền đụng phải ánh mắt tự tiểu phi tiểu của Trình Mộ, Thời Viễn rửa thềm một tiếng liền quay đầu lại.

“Thời Viễn, ta muốn uống nước.”

Thời Viễn: “...” Đau khổ khi không có cách nào cự tuyệt ai có thể hiểu.

Thời Viễn nỗ lực tránh né tầm mắt của y, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm cốc tới tới đi đi. Trình Mộ như là phát hiện chuyện này, đem chén nước lấy tại bên mép chậm chạp bất động.

Mẹ hần đây liền lúng túng, Thời Viễn thật không tiện liên tục nhìn chăm chăm vào một vị trí xem a.

“Thời Viễn, người khát?”

Không đợi Thời Viễn phản ứng, Trình Mộ ngửa đầu ực một hớp nước sau đó kéo cổ Thời Viễn qua liền hôn lên.

“Khụ khụ...” Thời Viễn bị bị sặc, không chỉ là vấn đề nước, bên cạnh có người đang xem a.

Hắn che miệng quay đầu lại đánh giá chung quanh, may là bệnh nhân kia đang ngủ, người chăm sóc hắn cũng không tại.

Thời Viễn nếu không phải nhìn Trình Mộ bị thương, phỏng chừng sáng sớm đi đánh y.

“Thời Viễn.”

Thời Viễn không lên tiếng.

“Ta thật lâu trước đây liền yêu thích người.” Thời Viễn còn chưa kịp cao hứng, y liền tiếp một câu, “Người tên ngọc tử cư nhiên chậm chạp không cảm giác. Đầu óc của người có phải là che giấu tín hiệu ái tình, hả?”

“... Giờ ạ!” Thời Viễn rên lên một tiếng, hần sợ đánh thức người bệnh nhân kia bị phát hiện chuyện mình cùng Trình Mộ, dù sao hiện tại hần cùng Trình Mộ quan hệ không thể bại lộ tại dưới ánh mặt trời, nếu không sau đó kết quả hần không dám nghĩ.

“Thời Viễn, người nói chuyện cùng ta.”

Thời Viễn lườm y một cái như trước không lên tiếng.

“Ta yêu thích người, ta yêu thích người, ta...”

Thời Viễn đột nhiên bưng kín miệng Trình Mộ đỏ mặt hơn nửa bên.

Người này làm sao vậy, đột nhiên không bình thường như vậy, biện hộ cho lời nói cùng đảo hạt đậu giống nhau.

“... Người câm miệng!” Thời Viễn liền quay đầu lại liếc mắt nhìn giường bệnh đối diện.

“Ta sẽ không câm miệng, ta muốn đem lời ta giấu ở trong lòng ngày hôm nay nói hết ra.” Trình Mộ âm thanh chẳng hề cao lại nghe rất thâm tình.

“Thời Viễn, ta bắt đầu từ năm tuổi cùng người đánh nhau nhận thức người chính chính hai mươi ba năm, ta từ mười lăm tuổi chân chính ý thức được yêu thích người đã chính chính mười ba năm. Ta không nói nhiều, một năm ăn một lần tính, ta ngày hôm nay muốn đem yêu thích nén ở trong lòng mười ba năm nói hết ra.”

“Không nhiều, liền mười ba câu.”

“Ta yêu thích người.”

“Ta yêu thích người.”

“Ta yêu thích người.”

“Ta yêu thích...”

“Ta yêu...”

“Ta...”

“...”

Thời Viễn không nói ra được cảm giác gì, chỉ liên tục nhìn chăm chăm vào Trình Mộ, nhìn đôi môi y mở mở hợp hợp.

Nguyên lai, hắn bỏ lỡ y nhiều năm như vậy yêu thích.

“Trình Mộ, người yêu thích ta mười ba năm, sau này mười ba năm, ba mươi năm, sáu mươi năm, chỉ cần ta sống, sẽ vẫn luôn yêu thích người.”

Thời Viễn âm thanh cảm không ngừng run rẩy: “Người nguyện ý cùng với ta sao?”

Câu này vừa ra khỏi miệng, Thời Viễn tất cả lo lắng đều biến mất.

Đi mẹ nhà hắn ánh mắt dị dạng, đi mẹ nhà hắn phản đối, đi mẹ nhà hắn không dễ chịu.

Nghĩ như vậy, Thời Viễn đột nhiên cảm thấy vui sướng, hắn phóng đại âm thanh: “Lão tử liền yêu thích người. Toàn thể giới phản đối ta liền cùng toàn thể giới đối nghịch!”

Trình Mộ bật cười, xoa xoa tóc của hắn.

“Có chút bệnh trung nhị a, bắt quá ta yêu thích.”

Về sau tất cả cũng không dễ dàng đối phó, mà hai người bọn họ đều không hề từ bỏ.

Kiếp này nếu quyết định yêu người, như vậy nhất định sẽ không bỏ qua.

Từ tuổi thanh xuân đến tóc trắng xoá, Thời Viễn bên người đều bồi tiếp một người gọi là Trình Mộ, nghe nói —— bọn họ chưa từng chia lìa.

“Thời Viễn, gặp người, yêu thích người, yêu người, là may mắn lớn nhất của ta cả đời này.”

“Ta cũng vậy.”

92. Quyển 10 - Chương 12: Tiểu Phiên Ngoại

Thời Viễn khi còn bé là cái tiểu bá vương, ngày hôm nay đem tiểu tàu hỏa đồ chơi của đậu đỏ sát vách cướp đi, ngày mai đem tiểu đuôi ngựa của tiểu cô nương đối diện giải, bướng bỉnh mà bá đạo, liền tồn tại phảng phất như tiểu bá vương. Mãi đến tận một ngày nào đó hắn năm tuổi, thế giới hắn trở gờm rồi.

“Này, người làm gì không để ý tới ta?”

Thời Viễn là ai, đây chính là tiểu bá vương a, ngày hôm nay tên tiểu tử này thật giống không để hắn vào trong mắt oa.

Trình Mộ cảm thấy người nọ là người bị bệnh thần kinh, cho nên giương mắt nhìn hắn một cái cũng không nói.

Thời Viễn không vui, đi lên liền lôi Tiểu Mã giáp của Trình Mộ không tha, còn đem quả dấm nhỏ hướng trên người Trình Mộ hô: “Người còn không để ý đến ta! Ta đánh người!”

Trình Mộ cái khác không quan tâm, đối với Tiểu Mã giáp mình vẫn là rất thích, vừa mặc vào thật nhiều ngày cũng không muốn thoát.

Lần này hảo, Thời Viễn cư nhiên túm Tiểu Mã giáp mình âu yếm, Trình Mộ ngoài miệng không nói, trong lòng mắt hừng.

Vì vậy y trực tiếp đem Thời Viễn đẩy lên trên đất, chỉ nghe “Đùng” một tiếng cái mông Thời Viễn cùng mặt đất đến cái tiếp xúc thân mật.

Sau đó, y rốt cục nói chuyện: “Người xấu.”

Vốn là sững sờ ngồi dưới đất còn không có phản ứng lại Thời Viễn oa một tiếng khóc lên.

Trong nhà ba ba mẹ mẹ gia gia nãi nãi sát vách a di thúc thúc thậm chí ngay cả tiểu Na Na đều nói hần là tiểu tử soái, lớn rồi sẽ có tức phụ xinh đẹp, tuy rằng tiểu Thời Viễn không biết tức phụ xinh đẹp là cái gì, nhưng chung quy biết là khen hần, cho nên tổng là cười rất vui vẻ.

Hiện tại có người đẩy hần không nói còn mắng hần xấu, hần quả thực khóc đất trời đen kịt, hai bên nước mắt thẳng tắp đi xuống giọt lớn giọt lớn rơi xuống, khóc được kêu là một cái thương tâm.

Sau đó Trình Mộ về nhà lần thứ nhất bị chỉnh đốn, cái mông đã trúng thật nhiều chưởng.

Từ đó, Thời Viễn cùng Trình Mộ kết mối thù. Mỗi lần gặp gỡ, Thời Viễn cũng không quên cấp Trình Mộ một cái liếc mắt xem.

Sau đó có một lần Trình Mộ cùng hần hai người cùng hài tử khác đánh nhau, hai người quan hệ mới hảo. Bất quá, hai người tuy rằng đánh thắng, về nhà tránh không được đều phải hồng cái mông.

Đối với Trình Mộ mà nói, y khi còn bé bị đánh cơ bản đều cùng Thời Viễn không thể tách rời quan hệ. Có một lần Trình Mộ đột nhiên hỏi: “Người là từ lúc nào yêu thích ta?” Thời Viễn mặt già đỏ ửng, suy nghĩ một chút, nói rằng: “Cái thế giới thứ nhất ta đã nói a.”

“Hả?” Trình Mộ mộng vòng.

“Ta khi đó nói câu nói sau cùng!”

Trình Mộ một tay chống cằm, nỗ lực hồi ức chuyện này.

“Người lúc ấy nói ba chữ.”

Thời Viễn vừa nghe, này không đúng a, hần chưa nói ta yêu người, ta yêu thích người là bốn chữ a.

“... Ta nói gì?”

“Trình Mộ, ta.”

“...” Thời Viễn khóe miệng suýt nữa đánh, mở miệng có chút nghiêng răng nghiêng lợi, “Ta nói là —— Trình Mộ, ta yêu thích người!”

“Ồ.” Trình Mộ đem mặt tiến đến trước mặt Thời Viễn, cười đến rất muốn ăn đòn, “Nguyên lai người yêu thích ta cũng thật sớm, hả?”

Thời Viễn cắn răng một cái, nắm đấm đưa lên. Thời Viễn ngày nào đó ở trên giường bị dằn vặt ngoan, cả người xanh xanh tím tím eo còn đau không dám động, ở trong lòng đem Trình Mộ mắng cái vùi phun máu chó. Có điều càng mắng càng giận, Thời Viễn không nhịn được.

Vì vậy, hần lấy xấu chiêu ra tự cho là lợi khí giết người —— tại thời điểm Trình Mộ nằm viện chập.

Hần tìm đường chết lấy điện thoại di động tại trước mặt Trình Mộ lắc lư, hơn nữa cười đến rất lớn tiếng.

Ngày thứ hai, hần không thể đi làm luôn. (*tiểu Viễn chơi ngu rơi nơi luôn) Thời Viễn có một trận tổng là tâm hoảng ý loạn. “Trình Mộ, người sẽ vẫn luôn cùng với ta sao?”

Trình Mộ đầu cũng không nhấc: “Ta còn không muốn chết.”

Thời Viễn một lúc cao hứng chủ động hôn lên.

Ngày thứ hai, hần liền không có thể đi làm. (*ngốc chap 2) Thời Viễn tức giận rằng trực dương dương, mẹ, nếu là hần tái nhẹ dạ tin Trình Mộ, chính mình liền đi gặp trở ngại! Trình Mộ một phen trêu chọc sau.

Thời Viễn: “Người nhẹ chút cho lão tử...”

Trình Mộ: “Được.”

Sau đó.

“Trình Mộ, cút mẹ mày đi! A...” Trình Mộ sắp qua sinh nhật bốn mươi tuổi, Thời Viễn không biết nên đưa y lễ vật gì. Trong lòng ngẫm nghĩ, hẳn có chút thất tâm.

“Trình Mộ, ngươi lập tức bốn mươi.”

Trình Mộ nghe giọng điệu hẳn kia một bộ ghét bỏ, mắt nhắm lại: “Ngươi chê ta lão?”

“Ừm.” Không nghĩ tới Thời Viễn còn đáp lại, “Ngươi xem ngươi lớn như vậy còn không có hài tử. Ta —— ”
Tiếng nói bị cắt đứt.

Trình Mộ hai tay đặt ở Thời Viễn bên mặt nâng mặt của hắn trực câu câu nhìn: “Thời Viễn, ngươi hãy nghe cho kỹ, ta không muốn cái gì hài tử, nếu muốn sớm muốn, ngươi hiểu không?”

“Kia...”

“Kỳ thực ta có nhi tử.”

Thời Viễn tròn to mắt: “Ngươi cấm sừng ta có nhi tử!”

“Không cấm sừng a.” Trình Mộ nở nụ cười, “Chính là ngươi.”

“...” Thời Viễn phản ứng lại sau tặc mao, “Giời ạ, vậy ngươi còn dám đối nhi tử mình ra tay, biến thái!”

“Ngươi thừa nhận là con trai của ta.”

Thời Viễn: “...” Bị nhiều đi vào.

Chơi không nổi a chơi không nổi, đạo cao một thước ma cao một trượng, vẫn là Trình Mộ hơi * a.

Tác giả vấn đề thời gian (c đại biểu Trình Mộ, s đại biểu Thời Viễn) Tên? c: Trình Mộ.

s: Thời Viễn. Thuộc tính? c: Công.

s: Giời ạ! (khụ, không thể vắng tục oa...) Thuộc tính của đối phương? c: Thụ.

s: Thụ! (viên thuốc cấm giác)

c: Buổi tối nằm ngang.

s:... (quả nhiên) Đối phương gọi tên của ngươi êm tai sao? c: Lúc thường không được, trên giường êm tai.

s:... Hoàn hảo, chính là có thời điểm cảm giác bị vén đến. (đột nhiên không kịp chuẩn bị một cái thức ăn cho chó) Yêu thích trên người đối phương điểm nào? c: Điểm nào cũng yêu thích, đặc biệt là lỗ tai, thân một cái liền phản ứng lên.

s: Giời ạ, nhân gia hỏi là tính cách ưu điểm!

c: Nhân gia là ai, đi ra một chút. Hỏi là tính cách sao, hả?

Vô tội tổng tài Hạ Thương: Ân... Chúng ta đề tài tiếp theo. Cảm thấy đối phương trong tính cách có chỗ không tốt sao? c: Không có, chỉ là có chút trì độn.

s: Ngạo kiều, tự đại, không biết xấu hổ.

c: Cho ngươi một cơ hội một lần nữa tổ chức ngôn ngữ.

s:... Ta thực sự nói thật.

c: Buổi tối tiếp tục nằm ngang.

s:... (đau lòng mười giây đồng hồ) Cảm thấy đối phương ở trên giường biểu hiện thế nào? c: Không trải qua đùa.

s: Từ chối trả lời! (giây hiểu) Đề ở nơi nào làm qua đâu? c: Ngoại trừ ban công, cơ bản đều thử qua.

s: Như trước từ chối trả lời. (liền đã hiểu) Yêu thích đối phương đến mức nào? c: Vì đó mà chết.

s: Trong số mệnh khó thiếu.Nói một câu biểu lộ.c: Thời Viễn.

s: Trình Mộ.

(một tên khác ở trong lòng cũng liền được rồi)

PHIÊN NGOẠI HOÀN

PIPI vẫy khăn

Hahaha vậy là hoàn r

Byby hẹn gặp lại mấy hủ iu dấu vào bộ truyện s nha moa moa o)

Một điểm nhỏ phiên ngoại

1. Thời Viễn khi còn bé là cái tiểu bá vương, ngày hôm nay đem tiểu tàu hỏa đồ chơi của đậu đỏ sát vách cướp đi, ngày mai đem tiểu đuôi ngựa của tiểu cô nương đổi diện giải, bướng bỉnh mà bá đạo, liền tồn tại phảng phất như tiểu bá vương.

Mãi đến tận một ngày nào đó hần năm tuổi, thế giới hần trở gời rồi.

“Này, người làm gì không để ý tới ta?”

Thời Viễn là ai, đây chính là tiểu bá vương a, ngày hôm nay tên tiểu tử này thật giống không để hần vào trong mắt oa.

Trình Mộ cảm thấy người nọ là người bị bệnh thần kinh, cho nên giương mắt nhìn hần một cái cũng không nói.

Thời Viễn không vui, đi lên liền lôi Tiểu Mã giáp của Trình Mộ không tha, còn đem quả dấm nhỏ hướng trên người Trình Mộ hô: “Người còn không để ý đến ta! Ta đánh người!”

Trình Mộ cái khác không quan tâm, đối với Tiểu Mã giáp mình vẫn là rất thích, vừa mặc vào thật nhiều ngày cũng không muốn thoát.

Lần này hảo, Thời Viễn cư nhiên túm Tiểu Mã giáp mình âu yếm, Trình Mộ ngoài miệng không nói, trong lòng mất hứng.

Vì vậy y trực tiếp đem Thời Viễn đẩy lên trên đất, chỉ nghe “Đùng” một tiếng cái mông Thời Viễn cùng mặt đất đến cái tiếp xúc thân mật.

Sau đó, y rốt cục nói chuyện: “Người xấu.”

Vốn là sững sờ ngồi dưới đất còn không có phản ứng lại Thời Viễn oa một tiếng khóc lên.

Trong nhà ba ba mẹ mẹ gia gia nãi nãi sát vách a di thúc thúc thậm chí ngay cả tiểu Na Na đều nói hần là tiểu tử soái, lớn rồi sẽ có tức phụ xinh đẹp, tuy rằng tiểu Thời Viễn không biết tức phụ xinh đẹp là cái gì, nhưng chung quy biết là khen hần, cho nên tổng là cười rất vui vẻ.

Hiện tại có người đẩy hần không nói còn mắng hần xấu, hần quả thực khóc đất trời đen kịt, hai bên nước mắt thẳng tắp đi xuống giọt lớn giọt lớn rơi xuống, khóc được kêu là một cái thương tâm.

Sau đó Trình Mộ về nhà lần thứ nhất bị chính đồn, cái mông đã trúng thật nhiều chưởng.

Từ đó, Thời Viễn cùng Trình Mộ kết mối thù. Mỗi lần gặp gỡ, Thời Viễn cũng không quên cạp Trình Mộ một cái liếc mắt xem.

Sau đó có một lần Trình Mộ cùng hần hai người cùng hài tử khác đánh nhau, hai người quan hệ mới hảo. Bất quá, hai người tuy rằng đánh thắng, về nhà tránh không được đều phải hồng cái mông.

Đối với Trình Mộ mà nói, y khi còn bé bị đánh cơ bản đều cùng Thời Viễn không thể tách rời quan hệ.Có một lần Trình Mộ đột nhiên hỏi: “Người là từ lúc nào yêu thích ta?”Thời Viễn mặt già đỏ ửng, suy nghĩ một chút, nói rằng: “Cái thế giới thứ nhất ta đã nói a.”

“Hả?” Trình Mộ mộng vòng.

“Ta khi đó nói câu nói sau cùng!”

Trình Mộ một tay chống cằm, nỗ lực hồi ức chuyện này.

“Người lúc ấy nói ba chữ.”

Thời Viễn vừa nghe, này không đúng a, hẳn chưa nói ta yêu người, ta yêu thích người là bốn chữ a.

“... Ta nói gì?”

“Trình Mộ, ta.”

“...” Thời Viễn khoe miệng suýt nữa đánh, mở miệng có chút nghiêng răng nghiêng lợi, “Ta nói là —— Trình Mộ, ta yêu thích người!”

“Ồ.” Trình Mộ đem mặt tiến đến trước mặt Thời Viễn, cười đến rất muốn ăn đòn, “Nguyên lai người yêu thích ta cũng thật sớm, hả?”

Thời Viễn cắn răng một cái, nắm đấm đưa lên. Thời Viễn ngày nào đó ở trên giường bị dằn vặt ngoan, cả người xanh xanh tím tím eo còn đau không dám động, ở trong lòng đem Trình Mộ mắng cái vùi phun máu chó. Có điều càng mắng càng giận, Thời Viễn không nhịn được.

Vì vậy, hắn lấy xấu chiêu ra tự cho là lợi khí giết người —— tại thời điểm Trình Mộ nằm viện chập.

Hắn tìm đường chết lấy điện thoại di động tại trước mặt Trình Mộ lắc lư, hơn nữa cười đến rất lớn tiếng.

Ngày thứ hai, hắn không thể đi làm luôn. (*tiểu Viễn chơi ngu rơi nơi luôn) Thời Viễn có một trận tổng là tâm hoảng ý loạn. “Trình Mộ, người sẽ vẫn luôn cùng với ta sao?”

Trình Mộ đầu cũng không nhấc: “Ta còn không muốn chết.”

Thời Viễn một lúc cao hứng chủ động hôn lên.

Ngày thứ hai, hắn liền không có thể đi làm. (*ngốc chap 2) Thời Viễn tức giận rằng trực dương dương, mụ, nếu là hắn tái nhẹ dạ tin Trình Mộ, chính mình liền đi gặp trở ngại! Trình Mộ một phen trêu chọc sau.

Thời Viễn: “Người nhẹ chút cho lão tử...”

Trình Mộ: “Được.”

Sau đó.

“Trình Mộ, cút mẹ mày đi! A...” Trình Mộ sắp qua sinh nhật bốn mươi tuổi, Thời Viễn không biết nên đưa y lễ vật gì. Trong lòng ngẫm nghĩ, hắn có chút thất tâm.

“Trình Mộ, người lập tức bốn mươi.”

Trình Mộ nghe giọng điệu hắn kia một bộ ghét bỏ, mắt nhắm lại: “Người chê ta lão?”

“Ừm.” Không nghĩ tới Thời Viễn còn đáp lại, “Người xem người lớn như vậy còn không có hài tử. Ta —— ”

Tiếng nói bị cắt đứt.

Trình Mộ hai tay đặt ở Thời Viễn bên mặt nâng mặt của hắn trực câu câu nhìn: “Thời Viễn, người hãy nghe cho kỹ, ta không muốn cái gì hài tử, nếu muốn sớm muộn, người hiểu không?”

“Kia...”

“Kỳ thực ta có nhi tử.”

Thời Viễn trợn to mắt: “Người cấm sừng ta có nhi tử!”

“Không cấm sừng a.” Trình Mộ nở nụ cười, “Chính là người.”

“...” Thời Viễn phản ứng lại sau tặc mao, “Giời ạ, vậy người còn dám đổi nhi tử mình ra tay, biến thái!”

“Người thừa nhận là con trai của ta.”

Thời Viễn: “...” Bị nhiễu đi vào.

Chơi không nổi a chơi không nổi, đạo cao một thước ma cao một trượng, vẫn là Trình Mộ hơi * a.

Tác giả vấn đề thời gian (c đại biểu Trình Mộ, s đại biểu Thời Viễn)Tên?c: Trình Mộ.

s: Thời Viễn.Thuộc tính?c: Công.

s: Giời ạ! (khụ, không thể vắng tục oa...)Thuộc tính của đối phương?c: Thụ.

s: Thụ! (viên thuốc cảm giác)

c: Buổi tối nằm ngang.

s:... (quả nhiên)Đối phương gọi tên của người êm tai sao?c: Lúc thường không được, trên giường êm tai.

s:... Hoàn hảo, chính là có thời điểm cảm giác bị vén đến. (đột nhiên không kịp chuẩn bị một cái thức ăn cho chó)Yêu thích trên người đối phương điểm nào?c: Điểm nào cũng yêu thích, đặc biệt là lỗ tai, thân một cái liền phản ứng lên.

s: Giời ạ, nhân gia hỏi là tính cách ưu điểm!

c: Nhân gia là ai, đi ra một chút. Hỏi là tính cách sao, hả?

Vô tội tổng tài Hạ Thương: Ân... Chúng ta đề tài tiếp theo.Cảm thấy đối phương trong tính cách có chỗ không tốt sao?c: Không có, chỉ là có chút trì độn.

s: Ngạo kiều, tự đại, không biết xấu hổ.

c: Cho người một cơ hội một lần nữa tổ chức ngôn ngữ.

s:... Ta thực sự nói thật.

c: Buổi tối tiếp tục nằm ngang.

s:... (đau lòng mười giây đồng hồ)Cảm thấy đối phương ở trên giường biểu hiện thế nào?c: Không trải qua đùa.

s: Từ chối trả lời! (giây hiểu)Điều ở nơi nào làm qua đâu?c: Ngoại trừ ban công, cơ bản đều thử qua.

s: Như trước từ chối trả lời. (liền đã hiểu)Yêu thích đối phương đến mức nào?c: Vì đó mà chết.

s: Trong số mệnh khó thiếu.Nói một câu biểu lộ.c: Thời Viễn.

s: Trình Mộ.

(một tên khắc ở trong lòng cũng liền được rồi)

PHIÊN NGOẠI HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-luon-cuop-nam-chu-cung-duoc-roi>